Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: I ledige Timer : en udvalgt Roman- og Novellesamling bestemt for Familiekredsen : 1896-1913.
Bindbetegnelse | Volume Statement: 1897; Vol. 5
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh, 1896-1913
Fysiske størrelse | Physical extent: 73 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57. - 16.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00524 4

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Det Kgl. Bibliotek
130025480679

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

47. Hæfte. A.

25 Øre pr. Roman.

25 Øre pr. Roman.

„I ledige Timer".

En udvalgt Roman- og Novellesamling, bestemt for Familiekredsen.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

„I ledige Timer' fremkommer saa at sige paa Publikums egen Opfordring og vil sikkert netop derfor snart blive en velset Gæst i mange Hjem. Utallige ere de Opfordringer, „Ill. Familie-Journal"s Udgiver Tid efter anden har modtaget om Udgivelsen af en saadan særskilt Romansamling. I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer" der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist tyer mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdnings-lekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning" Gennem „Illustreret Familie-Journal" kender Publikum det Program, hvorefter „I ledige Timer"s Romaner og Noveller ville blive udvalgte, og da Pladsen her ikke vil lægge Hindringer i Vejen for længere Romaner, vil det til Udvalg værende Stof blive saa meget rigere og tillade Optagelsen af de mest anerkendte Frembringelser paa Underholdnings-litteraturens Omraade.

25 Øre pr. Roman.

25 Øre pr. Roman.

I ledige Timer

En udvalgt

Roman- og Novellesamling

bestemt for Familiekredsen

Femte Bind.

København
Forlagt af Carl Allers Etablissement
Trykt i Carl Allers Etablissement
1897

BIBLIOTHECA REGIA

Indhold.

Side

Robert Kohlrausch: Herr Bertrams Billede 1

Léon de Tinseau: Kusine Askepot 173

La Rosée: Besejret Hævn 269

George R. Sims: Møblerede Lejligheder 353

A. K. Green: Mellem syv og tolv 479

Hugh Conway: Vidunderlige Evner 521

Robert Kohlrausch:

Herr Bertrams Billede.

Klokken slog syv, da jeg endnu en Gang aabnede Vinduet. Slagene fra Kirkeklokken havde en underlig dump, sprukken Klang, som end yderligere dæmpedes af den regndisede Luft og faldende Draabers monotone Dryp. Siden min Ankomst — vel en Time kunde være forløben — ventede jeg forgæves paa et Omslag i Vejret. Da jeg om Eftermiddagen havde forladt Jærnbanestationen for med Postvognen at naa til den lille vestfalske By, hvortil overdreven Kunstentusiasme drev mig, havde det uafladelig regnet. Det flade Landskab, vi kørte igennem, havde forekommet mig usædvanlig melankolsk, og Julidagens lumre Luft, der trods Regnen ikke vilde blive køligere eller friskere, havde lagt sig trykkende paa mit Bryst og gjort mig sensibel for Dødstilheden i Smaastaden, som den Dag syntes dobbelt ensom og uddød.

Byen havde i Middelalderen kendt bedre Tider, hvorom mangt et anseligt gammelt Bygningsværk endnu fortalte. Ogsaa Gæstgivergaarden, hvor jeg var tagen ind, maatte en Gang have været et Patricierhus. Derom vidnede dens Beliggenhed paa Torvet midt i Byen og den Ødselhed, der var vist med Plads og Materiale; derom vidnede de brede Trapper med deres af mørkt Egetræ udskaarne Gelændere, Stuklofterne og de snirklede Kaminer i Værelserne. Gæstgivergaarden syntes lige saa uddød som den øvrige By; jeg var utvivlsomt eneste Gæst. Derfor var der ogsaa blevet mig anvist et stort Gemak i første Stokværk, skønt jeg i al Beskedenhed og uden megen Bagage havde holdt mit Indtog, saaledes som det sømmer og bør sig en ægte Kunstturist.

En Kunstrejse var det nemlig, som havde ført mig til dette

afsides Sted, og paa denne Rejse var det mig om at gøre at studere Værkerne fra den ældre vestfalske Malerskole, specielt fra den Tid, da den flanderske Indflydelse først havde begyndt at gøre sig gældende ved at føje sin Naturtroskab og skarpe Karakteristik til de tidligere Mestres fromme, naive Idealisme. Med en vordende Kunsthistorikers Utrættelighed havde jeg kastet mig over Studiet af denne Tidsperiode og derved vist samme Umættelighed som en Samler, der ingen Huller taaler. Var det mig end ikke givet at komme i Besiddelse af disse Værker, saa skulde Kendskabet til dem til Gengæld være saa meget desto fuldstændigere. Jeg havde besøgt de vigtigste Byer i Vestfalen, gennemstøvet Kirker og Museer, var trængt ind i Privathuse og havde ikke slaaet mig til Ro med nogen Afvisning, naar jeg vidste, at en eller anden var Ejer af et Lærred, som hørte ind under min Periode. Ifald min kunstneriske Iver ikke allerede ofte var bleven belønnet med heldige Resultater, vilde jeg vel heller ikke have vovet Turen til den lille Stad W.; thi Udsigterne til at naa mit Maal vare her ringere end nogen Sinde tidligere.

Paa Bordet laa den Bog opslaaet, som havde lokket mig til W. I den forløbne Ventetime havde jeg atter og atter gennemlæst en Notits, som jeg allerede paa Forhaand kunde udenad. Deri stod Forjættelsen om et sjældent Syn at læse, men samtidig ogsaa Truslen om, at dette Syn aldrig skulde blive mig forundt. „Et af hin Tids skønneste Værker," saaledes udtalte bemeldte Kunsthistories Forfatter sig — „er desværre for Tiden saa godt som utilgængeligt for Forskningen. Man tilskriver det Mesteren for den store Altertavle, som fordum fandtes i Klostret Liesborn ved Münster, og af hvilken enkelte Dele — det meste er som bekendt ødelagt — for Øjeblikket har Plads i Nationalgaleriet i London, medens nogle af samme Mesters andre Værker befinde sig i Privatbesiddelse i Minden. Maleriet i W. tilhørte ligeledes et Alterværk, hvis Midttavle det i sin Tid udgjorde, medens Fløjene ere gaaede tabt. Det forestiller Korsfæstelsen og skal i det mindste i lige saa høj Grad som Mesterens mere kendte Værker udmærke sig ved en Mildhed og Inderlighed i Opfattelsen, som synes at gøre ham til en nær aandsbeslægtet af Fra Angelico da Fiesole. Frem for alt berømmes en Kvindeskikkelse, som med sjælden indtagende Skønhed skal forene stor Dybde i Udtrykket, saaledes som det ikke hverken før eller senere skal være lykkedes Kunstneren, for saa vidt vi kende til ham. Billedet befinder sig i Privatbesiddelse,

og Ejeren, en Herr Bertram, tillader ingen at se det. Saaledes har da ogsaa vi i denne vor Notits været henvist til ældre Forfatteres Udtalelser; selv have vi nemlig ikke gjort Forsøg paa at se Billedet, da et saadant Forsøg paa Forhaand er blevet os betegnet som spildt Umage. De Grunde, som foranledige ovennævnte Herr Bertram til en saadan Fremgangsmaade, der maa synes enhver Kunstner grusom, skulle dog være af ganske egen, ja maaske tvingende Natur; man taler saaledes om en blodig Begivenhed, som for Aar tilbage skal være foregaaet, og ved hvilken det paagældende Maleri skal have spillet en Rolle. Til nærmere at prove Rigtigheden af denne romantiske Fortælling have vi ikke set os i Stand." —

At overvinde Vanskelighederægger kun Ungdommen, og jeg var ung, ivrig, ildfuld og begejstret. Saa havde jeg da ogsaa lovet mig selv et heldigt Resultat der, hvor andre vare strandede. Tillige var jeg opfyldt af det mystiske i ovenstaaende Antydninger, og under den langsomme Kørsel ad opblødte Landeveje havde jeg dromt mig ind i sælsomme Begivenheders, forbigangne, brødefulde Ugerningers afblegede Historier. Men nu, under Tryk af den lille Bys Stilhed og Ensomhed, forekom mit Forehavende mig taabeligt og overilet.

Værtens Udsagn havde heller ikke just været egnede til at opmuntre mig. Da jeg spurgte efter Herr Bertram, havde han forundret set paa mig og derpaa svaret med et Buk:

„Herr Bertram er ikke at faa i Tale for nogen — ikke for nogen, med Deres gunstige Tilladelse."

Jeg vandrede nu op og ned i mit altfor store, af Støv og Mug lugtende Værelse, forgæves ventende paa, at Regnen skulde høre op, for trods alt endnu samme Aften at gøre et Forsøg paa, om det dog ikke skulde være muligt at blive modtaget hos Herr Bertram. Til højre paa Torvepladsen laa Kirken, en smagløs Bygning fra forrige Aarhundrede, som uorganisk var klistret op ad det smukke, romanske Taarn; til venstre Raadhuset, gotisk spidsgavlet, i længst forsvunden Tid opbygget af røde Mursten med sorte Glasurornamenter, men nu mørkegraa af Alderdom, Smuds og Regn. Lige over for mig laa et Hus, der tiltrak sig min største Interesse. Det maatte en Gang have været et af Byens smukkeste og viste endnu den rige og samtidig alvorlige Træarkitektur, som man endnu hist og her støder paa i Rhinprovinserne. Det havde før Ansatsen til den høje Gavl tre Stokværk, af hvilke

hver især var bygget lidt ud over Stokværket nedenunder. Gavlens Grundlinie svarede til Jordlinien, og øverst oppe paa Gavlens Spids befandt sig en Vejrviser i Skikkelse af en Havfrue. Men mere endnu end selve Bygningskonstruktionen fængslede mig noget andet. En Duft af Forfald, Forvitring og fuldkommen Forladthed hvilte over dette Hus, som selv her paa dette døde, lille Sted med dets menneskefomme Gader og Pladser syntes paafaldende. Forfaldet begyndte helt oppe ved Gavlspidsen, hvor Vejrviserens Havfrue hang krummet og rusten ned, og endte ved det nederste, jordsunkne Trin af Stentrappen, der fra Torvet førte op til Hovedindgangen. Indvendig fra var der sat Træskodder for alle Vinduer, enkelte Ruder vare indslagne, af Dørhammeren var der kun Spor tilbage, over hele Bygningen var der ikke mindste Tegn til Bevægelse og Liv. Mørk, forfalden, forladt laa den hen. Jeg saa endnu en Gang op mod Himmelen. Lav og tung hang den over Byen, og tæt stuvede op ad hverandre trak de mørkegraa Skyer hen over Spir og Skorstene. Alt Haab maatte lades ude; der blev intet andet tilovers for mig end at foretage mit Felttog til Trods for Vejret. Jeg udrustede mig altsaa, saa godt det lod sig gøre, og gik ned ad Trappen. Ved Lyden af mine Trin, som ogsaa her gav en ejendommelig, gjaldende Genlyd ligesom i Værelset, kom Værten hen til det runde Glasvindue i Gæstestuens Dør og traadte ud, da han saa mig.

Det var en Mand i Halvtredserne, som maaske en Gang havde været rask og livlig, men nu var korpulent, magelig samt overordentlig høflig. Over hans Ansigt var der et vist Udtryk af ængstelig Skyhed, som jeg dog vel kunde forklare mig, siden jeg havde hørt hans Ægtemages skarpe Stemme kalde paa ham og set, hvordan han for sammen derved.

Han bukkede, gned sine Hænder mod hinanden, kiggede gennem den aabentstaaende Gadedør ud paa det regndrivende Torv og mumlede:

„Daarligt Vejr i Dag."

„Daarligt nok for en forgæves Rejse," gav jeg ærgerlig til Svar.

„Er det for Resten sandt, at det skal være en Umulighed at faa Herr Bertram i Tale?" føjede jeg derpaa noget venligere til.

„Herr Bertram? Herren maa tilgive mig, men det er en plat Umulighed.

„Har De aldrig selv været i hans Hus?"

„En eneste Gang, med Deres Tilladelse. Det var den Gang, da Historien passerede med Hans Kone, vi gik alle derhen af Nysgerrighed, maa De vide, og ved den Lejlighed kunde han jo ikke godt smække Døren i for Næsen af os. Men det er da ogsaa først blevet rigtig galt med ham siden den Historie."

„Hvilken Historie?"

„Undskyld, jeg tænkte, De vidste Besked dermed, siden De spurgte efter ham. Jeg sagde mig selv, maaske er det en Slægtaf Herr Bertram, som —"

„Nej, jeg er ikke i Slægt med ham," afbrød jeg. „Jeg kommer kun for et Billedes Skyld, som Herr Bertram ejer, og som jeg gerne ønskede at se."

„For Billedets Skyld? Du gode Gud da!"

„Hvad mener De?"

„De kommer for Billedets Skyld? Ak, min bedste Herre, i saa Fald kan De lige saa godt straks rejse bort igen. Thi selv om De maaske ogsaa opnaar at faa Herr Bertram at se — han maa jo dog af og til her ind i Byen — Billedet viser han Dem saa vist ikke. Jeg taler ikke til min egen Fordel, naar jeg raader Dem til at pakke Deres Kuffert igen, men jeg vil kun mine Gæsters Vel, med Deres gunstige Tilladelse."

„Og dog vil jeg vove Forsøget," udbrød jeg. „Jeg vil ikke for ingen Ting have foretaget en saa ubekvem Rejse. Hvor ligger Herr Bertrams Hus?"

„Hans Hus? Ja, det er let nok sagt, dersom De ikke har noget imod det. Gaa blot tværs over Torvet her — er Deres Støvler nu ogsaa holdbare, om jeg tør spørge? Brolægningen er noget aparte her i Byen — og derpaa til højre bag Kirken ned ad Gaden; der er det — det sidste Hus til venstre. De kan ikke tage fejl. Til den Kant løber kun Havegade — Havegade; De vil af Navnet venligst kunne slutte, at der maa være mange Haver der. Mange Haver og faa Huse; ja, ellers havde det jo heller ikke været muligt, at ingen skulde have set —"

„Kristian!" lød i dette Øjeblik Værtindens bydende Stemme fra Køkkenet.

„At ingen skulde have set," spurgte jeg, „hvad —?"

Men han dristede sig ikke til at svare, skottede ængsteligt til den rummelige Forstue-Bagvæg, hvor Døren til Køkkenet befandt sig, og hvor der allerede havde bredt sig Halvmørke, traadte høfligt hen til Gadedøren og hviskede endnu kun, idet han

pegede paa det forfaldne Hus overfor: „Der kan De se det andet Hus."

„Kristian!" lød det paany i en højere Tonart; hvad jeg mere vilde have spurgt om, kom ikke over mine Læber, thi hurtigere, end jeg vilde have tiltroet hans Korpulence, efterkom den velopdragne Ægtemand sin bedre Halvdels Kalden.

Saa kunde jeg da igen kun forelægge mig selv ubesvarede Spørgsmaal. „Det andet Hus," havde han sagt; hvad kunde han dermed mene? Hentydede det til Herr Bertrams Hus, ja maaske til den mystiske Begivenhed, som kortelig havde været berørt i Kunsthistorien? Havde der bag de stille Mure tildraget sig en blodig Tragedie, og var hint „andet" Hus's Forfald en sørgelig Følge af denne Begivenhed?

Fordybet i Tanker traadte jeg ud paa Torvet og gik tværs over det i Retning af Kirketaarnet, der skjulte den mig betegnede Gade. Da jeg endnu ikke var naaet Midten af Pladsen, saa jeg mig næsten forskrækket om. Havde da Ekko opslaaet sin Residens her i denne fordømte lille Ravnekrog? Det ledsagede mig i mit Værelse, paa Trappen, i Forstuen, her ude paa Torvet. Højt og lydeligt lød trods den fugtige Luft Skridt, som syntes at komme mig i Møde fra det ubeboede, aflaasede Hus. Jeg vilde have svoret paa, at nogen maatte være kommen ud ad Døren derovre og nu gik over Torvet sammen med mig og i samme Tempo som jeg. Men Lyden ophørte, saa snart jeg blev staaende, begyndte paa ny, naar jeg gik; det var endnu lyst, kun i de dybeste Kroge under Raadhusets vide Portal og under de fremspringende Tage begyndte Tusmørket at lejre sig. Jeg kunde tydeligt se alt, mine Øjne vare skarpe, der var ingen derovre.

Den usynlige Ledsagers Skridt forstummede, da jeg bøjede ind i Havegade. Ogsaa her var der ganske menneskетomt, Regnen fængslede alle til deres Boliger. Husene vare ikke saa anselige som paa Torvet, men nogle af dem ligeledes udførte i smuk Træarkitektur. Paa et af dem var Fru Justitia udsnittet; i Haanden holdt hun Vægten, det med Bind omhyllede Hoved var vendt i den Retning, hvor Herr Bertrams Hus maatte være beliggende. Havde Retfærdighedens Gudinde der noget at forske efter, var der der en Brøde at afveje og at straffe?

Snart bleve Husene sjældnere, og Haverne bredte sig mere og mere. Høje Mure begrænsede Gaden, Frugttræer ragede med deres Grene ud over dem, hist og her tillod en Gitterlaage at se

ind. I den yderste Ende af denne Gade til venstre laa Herr Bertrams Hus næsten alene midt mellem store Haver. Dets Façade vendte mod Gaden, og da jeg stod der foran, blev en slaaende Lighed med Huset paa Torvepladsen mig øjeblikkelig paafaldende. Huset her var noget mindre i sine Forhold, men iøvrigt syntes det ganske at være bygget efter samme Plan. Der var den høje Gavl med Havfruen paa Mønningen, Snitværket, Stentrappen med Jærngelænderet; dog var her trods Ensomheden intet Forfald at spore; alt syntes nyt og i god Stand. Til begge Sider strakte sig Haver, kun en smal Gang førte umiddelbart langs Huset videre til venstre for Gaden og dannede Grænsefkel mod Nabohaven. Skraas overfor laa endnu et Hus, men tilbagetrukket fra Gaden midt inde i en Have.

Til Beboerne i Herr Bertrams Hus var der intet at se. Intet Ansigt viste sig ved Vinduerne, ingen Lyd lod sig høre derindefra. Jeg kunde mærke Hjertet banke i mit Bryst, da jeg endelig samlede alt mit Mod sammen og gik op ad Trappens tre Trin for at vove et Forsøg, hvis Resultatløshed saa eftertrykkeligt var blevet mig forudsagt.

Jeg tog fat i Dørklinken, Døren var laaset. Forgæves søgte jeg efter en Klokke at ringe paa, der var ingen at opdage. Kun en gammeldags Dørhammer af støbt Messing og i Skikkelse af en knyttet Menneskehaand hang der. Nølende greb jeg den og lod den falde mod Træet. Det gav en hul, dyb Lyd, og ogsaa her vaagnede Ekko. Ellers forblev alt stille. Huset syntes tomt, intet Skridt var hørligt, ingen Stemme spurgte, hvad jeg ønskede. Jeg følte mig helt utilpas i denne uddøde Verden, og paany hævede jeg Dørhammeren til to faste, næsten heftige Slag. Denne Gang sporede jeg Virkning. Efter et Minuts Forløb skinnede der et svagt Lysskær gennem Ruden over Døren; langsomme, slæbende Skridt bevægede sig gennem Forstuen; en Nøgle blev drejet om i Laasen og Døren aabnet lidt. Rigtignok kun til en smal Sprække, gennem hvilken man næppe nok kunde have listet en Haand ind, og samtidig forraadte den sagte Klirren af en Kæde, at man her havde forberedt sig mod ubudne Gæster og sikret Indgangen.

Stemmen, som nu talte til mig og i en vranten Tone spurgte efter mit Ønske, var en gammel Kones; dog kunde hun ikke være større end et Barn. Lyset nacede ikke op i Højde med Nøglehullet, og et Øjeblik skimtede jeg lige saa lavt nede Skyggen af et magert, rynket Ansigt.

Jeg spurgte efter Herr Bertram, om han var hjemme og at faa i Tale.

„Herr Bertram har ikke noget at tale med nogen om," var Svaret. Det lød, som jeg maatte være forberedt paa. Men et sidste Forsøg vilde jeg dog endnu gøre. Jeg tog et Guldstykke frem af min Portemonnæ, skød Haanden ind i Dørrevnen og sagde: „Vær saa god."

I Ord gav Resultatet af mit Bestikkelsesforsøg sig ikke til Kende, men jeg hørte Metallet klirre paa Stenfliserne, mærkede en slæbende Lyd og saa mit Guldstykke med sikkert Sigte flyve ud paa Stentrappen gennem Dørsprækken.

„Sig mig kun een Ting," raabte jeg nu, idet jeg tog fat i Dørgrebet, „er Herr Bertram hjemme, er han —"

„Herr Bertram er ikke hjemme," lød det indefra, og jeg mærkede, at den gamle anstrengte sig for at trykke Døren til.

„Ikke hjemme? Sig mig saa blot, hvor han er?"

„Ja, hvor kan han vel være? — Ude paa Floden maaske!"

„Paa Floden?" I min Forbavselse slap jeg Dørhaandtaget, den vundne Fordel blev bemærket og benyttet indefra; Noglen drejedes atter om, Lysskæret fjernede sig. Jeg stod alene og havde god Tid til at opsamle mit forsmaaede Pengestykke.

„Ude paa Floden!" Nu først faldt det mig ind, at jeg paa Korselen ad Landevejen havde kunnet skimte et Vandløb gennem tætte Pilebuske, der hældede sig ud over Bredden, og at Postvognen ved Indkørselen i Byen havde passeret en Bro, over hvis Rækværk jeg havde set ned i Flodens brungule Vand. Idet jeg søgte at gøre mig klar over den Retning, hvorfra jeg var kommen ind i Byen, befindede jeg mig paa, at Floden maatte strække sig bag Herr Bertrams Hus. I den Retning løb den smalle Sti, der fortsatte Havegade til venstre langs Huset; den slog jeg altsaa ind paa. Paa den smalle Gang kunde knapt nok to Mennesker passere forbi hinanden. Til den ene Side var den begrænset af Husets her ganske vindueløse Mur og længere henne af en høj Havemur, som sluttede sig dertil, medens til højre en vandfyldt Grav strakte sig, langs hvis modsatte Bred der ligeledes hævede sig en Mur, som dog næsten ganske dækkedes af vildtvoksende Plantevækster. Pilebuske, vilde Roser, højt oplobne Brændnælder, hvis grønne Blomsterklaser hang slapt ned, stredes om Forrangen; Konvolvolusser, hvis store, hvide Blomsterbægre havde lukket sig mod Aften, spændte deres Ranker fra Busk til

Busk, og fra Vandgravens fugtige, mørke Dyb hævede Skarntyder deres høje, slanke Stængler med de fjerformede indskaarne Blade, de flade Skærme med hvide Smaablomster og grønlige Frøkapsler. En sødlig Duft af disse Planter opfyldte det snævre Rum mellem de høje Mure, og Lugten af tidligt visnede, halvraadne, fugtige Blade blandede sig derimellem. Stien var brolagt med Skærver, men op mellem dem voksede Græsset højt, og Vejbredden hævede sine brune Blomsteraks fra Bladenes runde Rosetter. Hist og her var dog Græsset nedtraadt, saa at man kunde se, at en menneskelig Fod for ikke længe siden var gaaet derover, og ogsaa den Omstændighed, at Stien sænkede sig i den Retning, hvor jeg formodede, at Floden maatte være, bekræftede min Antagelse.

Langsomt fulgte jeg den nedefter. Naar undtages det nedtraadte Græs, var der rundt omkring intet Spor af noget levende Væsen. „Et Sted som skabt til en Forbrydelse!" for det mig gennem Tankerne. Mere lummer, mere trykkende end derude paa den brede Gade var Luften her; der vaktes Tanker i mig, som jeg i lyst Solskin vilde have forjaget med Latter. Saaledes gik jeg langs Muren til Herr Bertrams Have, forgæves søgende efter en Laage, hvorigennem jeg kunde spejde. Høje Træer stod umiddelbart bag Muren, strakte deres Grene ud over den og beskyggede Vejen. En Bunke tørt, gult og brunt Løv laa ophobet paa et enkelt Sted, og da jeg saa i Vejret, fik jeg Øje paa et Kastanietræ, der næsten vinterlig afbladet strakte sine Grene mod Himmelen. Lang Tids Tørke var gaaet forud for Regnen og havde indtørret Løvet; et Vindstød var kommen farende, Regnen var falden paa Bladene, havde gjort dem tunge, saa at de sank ned, og Træet, berøvet sit Klædebon, stod næsten nøgent midt om Sommeren.

Det maatte være en stor Have, der strakte sig fra Huset ned til Floden, hvis Nærhed jeg skønnede paa den hvidlige Taage og de ludende Pilebuske paa den modsatte Bred. Medens jeg gik nærmere, saa jeg ogsaa, at der ved den yderste Ende af Muren, umiddelbart ud til Vandet, hævede sig en lille Bygning. Det var en Pavillon, hvis Stil ikke svarede til Forhusets, og som utvivlsomt var bygget paa et senere Tidspunkt. Formerne vare barokke, Mure og Gesimser svajede, ligesaa Taget, der kronede dem. Hvad der desuden skilte den fra Hovedbygningen, var den forfaldne Tilstand, hvori Pavillonen befandt sig. Pudsen var skallet af Murene og lod de nøgne, graarøde Mursten kigge frem;

Kapitælerne til Søjlerne, som dannede Hjørnerne, vare faldne i Brokker; det eneste Vindue, jeg kunde se, var indefra forsynet med en Træskodde. Og ligesom Huset paa Torvet — det „andet Hus," som Værten havde kaldt det — vare Ruderne for en Del ituslaaede, saa at Vind og Vejr ogsaa her kunde fortsætte deres ødelæggende Værk.

Som i det andet Hus! Uvilkaarlig maatte jeg sætte de to Bygninger i indbyrdes Forbindelse, saa beslægtet var det Indtryk, de gjorde paa mig. Forfald og Forladthed her som der, kun her endnu dybere, større, mere beklemmende i denne Snævring mellem de høje Mure og ud mod den mørke Flod. Thi her var Floden. Langsomt drev dens Vandmasser forbi. Regnen havde bragt den til at svulme og farvet den med Jord, saa at den var brun og uklar. Den var stegen saa højt, at af Stentrappen, som fra Pavillonen førte ned til Vandet, var kun det øverste Trin frit, og medens selve Strømmen næsten lydløst, kun med en svag Gurglen, hvor den stødte mod Trappen, gled forbi, raslede den af og til med en Jærnkæde, som var fastgjort i Pavillonens Mur og tilkendegav, at her maatte være Anlægsplads for en Baad. Til Baaden selv var der intet at se, men Kæden skurede mod Trinene under Vandet, hvor Trappen maatte være af nøjagtig samme Brede som Stien. Vandgraven til højre ledede sit næsten sorte Vand ud i Floden, hvor det endnu længe var synligt som en mørk Taagestribe, der ikke ret vilde blande sig med den øvrige Strøm.

Da jeg saa om Hjørnet, opdagede jeg en Dør, som fra Pavillonen direkte førte ned til Vandet; men denne Dør var ligesom Vinduet spærret indefra, ja endog Dørgrebet var fjernet og saa ud til at have været det i mange Aar. I Stedet for befandt der sig i Havemuren ud til Stien og ikke langt fra Pavillonen en anden Dør. Den bestod af et Jærngitter, og omendskønt ogsaa dette paa den indvendige Side var forsynet med Bræder, kunde man dog fra dette Sted faa et Overblik over en Del af Haven, thi Træet var trøsket og ved en enkelt Sammenfojning saa forraadnet, at der var fremkommet en Spalte af næsten en Haands Brede. Derigennem kunde jeg se, at det var en i gammeldags Stil anlagt Have, der strakte sig indenfor Muren, og at den sandsynligvis skyldte sin nuværende Ejers Fader eller Bedstefader sin Oprindelse. Det fra Hovedbygningen til Floden nedskraanende Terræn var ved to Hovedgange, som krydsede hinanden i Midten, delt i fire Dele, medens fire andre, smallere

Gange udgik fra Krydsningspunktet til Havens Hjørner. En af disse Gange mundede her ved Laagen ud til Stien, samtidig med at den førte tæt forbi den Pavillondør, som vendte mod Haven og ligesom den til Floden var tillukket og gjort ubrugelig. To smaa Vinduer paa begge Sider Døren vare blendede med Træ; intet Blik ind i Bygningen var muligt. Det saa ud, som om man med Hensigt havde villet udslette Erindringen om, at denne Havebygning en Gang havde været benyttet og paa smukke, lune Sommeraftener maaske tjent til Opholdssted for glade, muntre Mennesker, som fra disse samme Vinduer havde nydt Udsigten til den bag Flodhegnet synkende Sol og den overstraalede Aftenhimmel. Selv Sommerens grønne Klædebon syntes man med Vilje at have berøvet den lille Bygning, thi endnu den Dag i Dag var der rustne Søm i Muren til Støtte for fordums Slyngplanter, hvis et Kvarter over Jordfladen overskaarne Stammer ragede op som Billeder paa Forkrænkelighed og Død.

Gammeldags som Havens Anlæg var ogsaa de Planter, der blomstrede i den. I Midten, hvor Gangene krydsede hverandre, stod et Postament, som vel en Gang havde baaret en Vase eller Statue, men nu var berøvet sin Prydelse og overvokset med gulblomstrede Slyngplanter. Fra Bedene drev en tung Duft ud til mig og blandede sig med Lugten af Skarntyden i Graven og Mudderstanken fra de dyndede Bredder, som saftige Siv og andre Aaplanter dog skjulte for Øjet. Det var en uddød Verden, der omgav mig, en Verden, hvori alting bidrog til at hensætte Sjælen i den halvvaagne Tilstand, hvor Hverdagslivets Love ophæves, hvor det vidunderlige bliver troværdigt og sandsynligt. Saa gjorde jeg da ikke en Bevægelse, men lod mig lulle ind af den Stilhed og Ensomhed, der omgav mig, og medens jeg stadig stod lænet op mod den smuldrende Mur, sank langsomt Aftendæmringens Slør ned fra Himmelen. Pilene paa Flodens modsatte Bred bleve utydeligere og utydeligere i deres Omrids, Vandets brune Farvetone forvandlede sig til mat blygraa, Trærnes Silhuetter flød ud i hinanden, selv Regnen syntes at blive svagere og slumre ind. Kun Blomsterne duftede stærkere og hilste den kommende Nat.

En Klirren af Baadkæden vakte mig af mine Drømmerier. Jeg havde været saa hensunken i Tanker, at jeg for sammen, da tilligemed Kædens Raslen Baadens mørke Legeme viste sig i min umiddelbare Nærhed. Uden Aareslag var den, lydløst og behændigt styret, kommen drivende med Strømmen, og jeg saa, hvorledes en Skikkelse

bøjede sig ud, befæstede Kæden, lagde Aarerne til rette, rejste sig og satte Foden paa det Trin af Stentrappen, som Vandet ikke var skyllet over. Al dette skete saa rask og behændigt, at jeg knapt havde faaet Tid til at besinde mig; men nu løftede jeg uvilkaarligt Armen og strakte Haanden ud som drevet af et Instinkt, — i alt Fald uden den bevidste Hensigt at ville hjælpe den ilandstigende.

Manden i Baaden maatte lige saa lidt have bemærket mig som jeg ham, thi Virkningen af min Bevægelse var i høj Grad uformodet. I Stedet for at gribe min Haand udstødte han et dumpt Skrig, tumlede tilbage, stødte Foden mod Rælingen, mistede Fodfæstet, gled ud paa den glatte Tofte og faldt. Nu sprang jeg til og greb kraftigt fat i hans Klæder; han klamrede sig til mig, hævede sig i Vejret og naaede snart op paa det tørre igen; men en smertefuld Stønnen, som han alt imedens lod høre, tilkendegav, at han maatte være kommen til Skade.

„Hvad er der sket?" spurgte jeg, idet jeg hjalp ham paa Fode. „Tilgiv mig, at jeg mod min Vilje har forskrækket Dem."

Tungt aandende og uden at tale stod han et Øjeblik ved Siden af mig. Det var en middelhøj Skikkelse, indhyllet i en lang, sort Regnfrakke, med Hatten dybt trukket ned over Ansigtet, der omrammedes af et hvidt Skæg. Mere kunde jeg ikke se i Halvmørket.

„Ikke De," mumlede han næppe forstaaeligt; „det var mine egne Tanker, der forskrækkede mig, fordi de syntes at blive levende."

Medens han sagde dette, lagde jeg Mærke til, at det voldte ham Anstrengelse at tale. Han havde sluppet mig og forsøgte at gaa, men med et Udbrud af Smerte greb han atter min Arm og støttede sig til den.

„Er De saaret?" spurgte jeg.

„Kun Benet," gav han til Svar. „Det maa være bleven kvæstet mellem Baadkanten og Stenene. Vil De give mig Deres Arm? Jeg har ikke langt hjem."

I Stedet for Svar tog jeg hans Arm fast i min og ledede ham forsigtigt frem.

„Mit Navn er Bertram," sagde han, da vi havde gjort et Par Skridt. „Der henne ligger mit Hus, her er min Have."

Jeg havde formodet at faa dette Navn at høre, men mit Hjerte bankede dog stærkere, da han udtalte det. Der gik hjælpeløs og plaget af Smerter ved Siden af mig den Mand, med

hvem mine Tanker i de sidste Timer havde beskæftiget sig saa meget. Dog omtalte jeg ikke, at jeg forgæves havde forsøgt at trænge ind hos ham, men sagde nu ogsaa ham mit Navn og føjede til, da vi stod foran Havelaagen: „Er det ikke nemmest at gaa igennem Haven?"

„Nej, nej, ikke den Vej!" svarede han næsten heftigt og gjorde en Bevægelse, som om han vilde frigøre sin Arm. Men jeg slap den ikke, og saa gik vi da meget langsomt op ad Stien mellem Murene over den ujævne, græsbevoksede Stenbro. Han tav, medens vi gik, og lod undertiden høre en sagte Stønnen. En eneste Gang gjorde han Holdt — det var netop under det afbladede Træ, hvis mørke Grene strakte sig op mod den graa Himmel — saa mig bestemt ind i Øjnene og sagde langsomt og svagt:

„Det er tyve Aar siden, jeg saaledes har lagt min Arm i et andet Menneskes. Frivilligt vilde det vel aldrig være sket mere, men nu tvinger mig Nøden."

I hans Stemme var der et Udtryk af saa dyb, uforgængelig Sorg, at jeg ikke dristede mig til at svare. Jeg lagde blot min frie Haand paa hans, der fast hvilede i min Arm, og førte ham videre med saa stor Omhu, jeg kunde. Da vi vare naaede til Husets Dør, standsede han og aandede dybt; derpaa sagde han:

„Uden Dem laa jeg sagtens i det kolde Vand. Det er vel en Tak værd. Er De saa god at gaa med ind til mig?"

Uden at afvente mit Svar lod han Dørhammeren tre Gange falde, og snart derpaa nærmede sig det samme Lysskær, som jeg allerede en Gang før havde set her. Sikkerhedskæden blev klirrende fjernet og Døren lukket op. Den gamle Tjenestekvinde stod med Lyset i Haanden foran os; hun var stærkt forkrøblet og naaede med Hovedet knapt op til Dørens Haandtag; i venstre Haand holdt hun Lyset i en fort Lysestage af Smedejærn; med den højre støttede hun sig til sit Knæ. Et Udtryk af Forbavselse og Uvilje lyste op i hendes Øjne, da hun saa mig, og hendes Mund syntes at ville aabne sig til en Protest mod min Nærværelse, da hun pludselig blev opmærksom paa den Tilstand, hvori hendes Herre befandt sig.

„Hvad er det dog, Herre! Hvad er der sket med Herren?" udbrød hun, idet hun hurtigt knælede ned, satte Lyset saa ilfærdigt paa Gulvet, at det flimrede og truede med at gaa ud, og gav

sig ivrigt til at undersøge, hvad der var i Vejen med den tilskadekomne.

„Herren er vaad! Hvad er dog sket med Herren?" udbrød hun paa ny; men denne lagde Haanden paa hendes Hoved og sagde: „Blot ikke bange, og ikke for stort Hastværk! Det er ikke noget slemt, den fremmede Herre har hjulpet mig."

Forpustet rejste den gamle sig nu og gav sig smaasnakkende med sig selv til at lukke Døren og anbringe Sikkerhedskæden paa ny. Støttende sig til mig gik Herr Bertram imidlertid over den rummelige Forstue, til vi i den fjerneste Krog af den kom til en mørk Dør, der var to Trin hævet over Gulvet; den lukkede han op. Ved det matte Lysskær, som trængte ud, saa jeg, at den førte ind til et gammeldags, men komfortabelt indrettet Værelse.

„Gaa derind," bad han mig, „og gør Dem det bekvemt, medens jeg klæder mig om efter det kolde Bad." Og henvendt til den gamle føjede han til: „Nu maa du føre mig, Kathrine, hvis de gamle Kræfter strækker til."

„Det skal de, og det gør de ogsaa," svarede hun, idet hun stemmede Haanden fastere mod Knæet og bød ham sin Skulder til Holdepunkt. Han støttede sig dertil, og langsomt skred det underlige Par gennem Forstuen, over hvis mørke Vægge Lysets Skin flakkede.

Jeg var bleven staaende i den aabne Dør og saa efter dem, indtil de forsvandt bag en Dør i den anden Ende af Forstuen. Nu var det mørkt ude, paa Gaden var ikke en Lygte tændt, og kun en næppe mærkelig Rest af Lys trængte ind gennem de to Vinduer paa begge Sider Indgangsdøren. Jeg vendte mig om og traadte ind i Værelset, hvis Dør jeg lukkede efter mig. Den faldt sagte, næsten uden Lyd til, og ogsaa indenfor dæmpedes enhver Støj af svære Tæpper, Gardiner og Forhæng. I Væggen til venstre befandt sig i dybe Nicher to Vinduer, som maatte vende ud til Haven, men nu vare lukkede med brune Skodder. Et højt, smalt Spejl i en bred, med smukke Bladornamenter forsiret Ramme hang mellem Vinduerne; et Bord af brunrødt Marmor, hvis Plade støttedes af to Søjler med forgyldte korintiske Kapitæler dannede Konsol dertil. Brunt var Værelsets Grundfarve, mørkebrune Tæpperne, Møbelstoffet og Væggenes Beklædning. Mørkest var dog Væggen lige over for Døren. Det var mig paafaldende, at den var ganske tom; intet Billede, intet Spejl hang der, intet Stykke Møbel var stillet op derimod, kun i Midten hang et

Draperi af sort, folderigt Stof — maaske for at tildække et tredie Vindue. Ved Væggen til højre stod en Sofa med et Bord foran, paa hvilket den med en tæt Skærm forsynede Lampe lyste over Forberedelserne til et jævnt Aftensmaaltid.

Til venstre maatte Haven befinde sig; Værelset maatte danne Hjørnet af Huset. Bag ved Væggen med det sorte Forhæng gik altsaa Stien til Floden, ad hvilken vi lige vare komne. Men i denne Mur havde der ikke været noget Vindue, hvad jeg nøje erindrede mig; Forhænget maatte altsaa skjule noget andet.

Nysgerrig traadte jeg til og løftede en Flig af Stoffet i Vejret. Hvad var det? En forgyldt Træramme, Farver, Skikkelser, brogede Klædebon — et Billede — — det Billede, for hvis Skyld jeg var kommen her! Dette for mig gennem Tankerne ved første Blik, jeg kastede bag Forhænget; men med den samme Følelse, som maa gribe en overrasket Forbryder, lod jeg i næste Øjeblik Stoffet falde ned igen og saa mig forskrækket om mod Døren. Ingen kom. Jeg var alene med den Skat, som jeg havde været opildnet af saa stærk Længsel efter at se. Ingen vidste det, og ingen behøvede at faa det at vide, om jeg nu benyttede dette Øjeblik, da jeg var alene. Der skete ikke derved noget ondt; uskadt forblev Billedet paa sin Plads, men jeg selv vilde blive rigere paa en sjælden Nydelse. Og der stod jeg allerede igen foran det sorte Dække, famlede ved det, greb i en Snor, der hang ned til højre, og i hvilken jeg kun behøvede at trække for at se den forbudne Skat. Saa snart jeg følte denne Snor i min Haand, vare alle min Samvittigheds Rørelser besejrede. Jeg gik hen til Bordet, tog Skærmen af Lampen, løftede denne i Vejret med den ene Haand og greb Snoren med den anden. Sagte skurrende gled Ringene hen ad Jærnstangen, Forhænget fløj til Side. — Der var det — utilhyllet, synligt, klart belyst af Lampen i min Haand — Herr Bertrams Billede!

Kunsthistorien havde ikke sagt for meget. Det var et sjældent, interessant Værk, overordentlig betydningsfuldt for den Tid, det tilhørte, Kampens Tid mellem to forskellige Stilretninger. Med hurtigt Blik, som var skærpet ved megen Øvelse, og med en Opfattelsesevne, som de forhaandenværende særlige Omstændigheder gjorde end mere modtagelig, betragtede jeg Billedet og vurderede dets Kunstværdi. Der var paa min Rejse gennem Vestfalen endnu ikke kommet mig noget Billede for Øje, som saa tydeligt, saa

haandgribeligt viste Overgangen fra den gotiske Tids tyske Idealisme til den fra Flandern importerede Realisme. Uforsonede Modsætninger laa her i Strid: der var endnu over nogle Hoveder det fromme, stille, hellige Udtryk, som Mester Wilhelm af Køln har malet saa uforligneligt, han, hvis Skole ogsaa udstrakte sig til Vestfalen. Side om Side dermed hævdede sig den af de nederlandske Mestre tillærte Stræben efter pinlig Naturtroskab, som lod dem afbilde Ansigter lige til Portrætlighed, uden at de dog formaaede at beherske det menneskelige Legeme og Lovene for dets Bevægelser. Ældre Billeders Guldgrund var bibeholdt. Ornamenteret omtrent paa samme Maade som pressede Lædertapeter kastede den Glans over hele Billedet; men Guldet repræsenterede her kun Himmelen, og neden under bredte sig, skildret i velbehagelig Naturglæde, en middelalderlig Stad med Mure, Taarne og Tinder, gennemstrømmet af et klart Vandløb, hvori alt genspejlede sig, og omrammet af fjerne blaagrønne Bjærge. Der var de gammelkølnske Helgenbilleders milde, uverdslige Naivitet Side om Side med flanderske Værkers bizarre Humor og fantasifulde Realisme.

Billedet var ikke overdrevent stort, men rigt paa Skikkelser. Korset med Forløseren indtog Midten; smaa Engleskikkelser med allerkæreste Hoveder og Kølnerskolens spidst tilløbende Gevandter omsvævede den døende Frelser og opfangede hans Blod i skinnende Kar. En Engel bøjede sig ogsaa ned over Korset med den angergivne Røver, medens nøgne, hornede Smaadjævle med Bukkehaler og Dragevinger omflagrede den ubodfærdige Synder og lurede paa hans bortdragende Sjæl. Krigsfolk, Drabanter, Præster i Dragter fra det femtende Aarhundrede udfyldte i broget Virvar Midtgrunden, medens til venstre de hellige Kvinders Gruppe med Johannes Døberen, til venstre de terningkastende Krigsfolk vare fremstillede. Der, iblandt de hellige Kvinder, befandt sig den Skikkelse, hvorom Kunsthistorien talte. Nej — ikke talte! Kun stammende var der [illegible] anden Haand berettet noget halvt, ufærdigt og misvisende! Den, som havde set disse Øjne, dette Ansigt, dette Udtryk, maatte kunne finde andre Ord til at vidne om en saadan Skønhedsaabenbaring.

Paa intet af hin Tids tyske Malerier havde jeg nogen Sinde forhen set en saadan Dybde og Kraft i det sjælelige Udtryk ved Siden af en vidunderlig Fuldkommenhed i Formen. Jeg havde aldrig set det før denne Dag og vil vel heller aldrig faa det at se oftere, thi det Billede, foran hvilket jeg hin Sommeraften

beundrende stod, eksisterer ikke mere. Aldrig havde jeg troet, at en tysk Mester fra det femtende Aarhundrede var i Stand til at skabe noget saadant. I Gengivelsen af Gudsmoderens Skikkelse viste han sig endnu afhængig af sin Tid, usikker, ikke fortrolig med de naturlige Love. Men hvilket Hoved paa denne Skikkelse! Her var ikke mere Spor af noget konventionelt, af traditionel Fremstillingsmaade. I en stor, tung Time af sit Liv maatte Kunstneren have set et saadant Kvindehoved for sig: disse Læber, som syntes at aabne sig til Anklage, disse Øjne, som halvt spørgende, halvt truende hævede sig mod Himmelen, denne Pande, som trak sig sammen til en dyb Fold mellem Brynene! Den hvide Hoveddug var sunken tilbage mod Skulderen, Hovedet var ikke bøjet mod Jorden, men opadvendt, Øjnene ikke sænkede, men med en sælsom Lysning rettede mod den gyldne Himmel over Bjærgtoppene. Det var ingen Helgen, Kunstneren her havde malet, ingen Gudsmoder, der fromt, omend i dødeligste Smerte bøjer sin Vilje for Himmelens — det var en Kvinde, hvem man har frataget hendes dyrebareste, og som strider med Guddommen om det Sjælerov, der er forøvet imod hende. Ingen Helgen, men en dybtfølende Kvinde, og i al Smerten tillige et Udtryk af Forundring, af Overraskelse, som om noget nyt var vaagnet i hende, som om hun før var levet hen i stille Drømmerier og nu saa sig slynget ud i en Tilværelse, der var hende fremmed og frygtelig. Atter og atter vendte mine Blikke tilbage til Mariahovedet, til dets guldblonde Haar, til dets Mund, til dets Øjne.

Dog ikke bestandig. Der var endnu noget paa Billedet, som jeg først efter nogen Tids Forløb blev opmærksom paa, men som, da jeg først havde lagt Mærke til det, lod mig forglemme alt andet. Jeg opdagede det, da jeg tilfældigvis løftede Lampen højere, for bedre at kunne se en Detaille. Det befandt sig oppe i Billedets højre Hjørne, lige over de smaa Djævleskikkelser, som omkredsede den ubodfærdige Synders Kors. Hvad var det? Jeg traadte nærmere hen til Væggen og hævede Lampen højt over mit Hoved. Nu saa jeg det tydeligere, men kunde dog ikke ret fatte, hvad det var. Det bestod af fem brunrøde Pletter, tre af dem saa temmelig i en Linie, de to til Siderne længere inde, alle fem ikke fjernede mere fra hverandre end Fingerspidserne paa en Menneskehaand. En Menneskehaand! Tanken gennemrystede mig, saa at Lampen, jeg holdt i Vejret, lod høre en mat, klirrende Lyd. —

Ja, nu saa jeg det tydeligt: disse Pletter hørte ikke til paa Billedet, Maleren havde ikke anbragt dem, de vare bibragte af en anden Haand, idet denne selv havde aftrykket sig mod Billedet. Klart og uudsletteligt var her Mærkerne af denne Haand, som havde grebet fat i det øvre Hjørne af Billedet — men det frygtelige, det, som fik mig til at gyse og skælve, var disse Mærkers Farve — en Farve, som ikke har sin Lige paa Jorden — en Farve, som fylder hvert Hjerte med Gru, siden Kain som det første Menneske besudlede sig dermed, og det randt over Abels uskyldige Legeme — Blodets mørke, anklagende Farve.

„Hvad har De gjort?"

Ganske sagte, næsten tonløst, men dog hørligt trængte disse Ord til mit Øre fra den anden Ende af Værelset; men de forskrækkede mig mere, end et højt Udbrud af Vrede vilde have gjort. Jeg vendte mig om; henne i Halvmørket stod Herr Bertram. Lydløst som før, da jeg traadte ind, var Døren falden til efter ham; han havde opdaget min forbudne Handling; endnu utilhyllet hang Billedet paa Væggen.

Jeg kunde ikke finde noget Ord til Undskyldning, gik kun stiltiende hen til Bordet, satte Lampen og tog Skærmen for atter at anbringe den paa Kuppelen. Herr Bertram hindrede mig deri.

„Lad være," sagde han; hans Stemme var trist og tonløs, men udtrykte dog ikke den Vrede, jeg havde gjort mig fortjent til.

Langsomt gik Herr Bertram hen til Bordet. Han var kommen ind alene, men holdt i Haanden en tung Stok af Ibenholt med Haandtag af Sølv, hvortil han støttede sig, og ved hvis Hjælp han møjsommeligt bevægede sig fremad.

Et Øjeblik stod han tæt foran mig. Paa hans Ønske havde jeg ikke sat Skærmen over Lampen, hvis Skin nedefra faldt klart og grelt paa vore Ansigter og tegnede dybe Skygger ved Siden af de stærkt oplyste Portierer. Fra Skyggerne under Brynene betragtede Herr Bertrams Øjne mig, og idet jeg sænkede mine Blikke i hans, saa jeg, hvor uendelig milde og gode hans Øjne vare. Vi tav begge, medens vi saaledes gensidig betragtede hinanden, men indvendig sagde jeg til mig selv: „Hvis dette Billedes Historie staar i Forbindelse med en Forbrydelse, er denne ikke udtænkt i denne Mands Hoved og ikke forøvet af hans Hænder."

Ikke blot Øjnene, men hele Ansigtet, som med et prøvende Udtryk rettedes mod mig, bar Præget af Godhed, Mildhed og Sorg. En Mængde Rynker og Smaafolder havde gravet sig ind

i hans Træk, men over dem laa et Skin af uforgængelig Ungdom, som hverken Aarene eller Sorgerne havde kunnet udslette. Herr Bertram maatte være nærved de Tres; Haaret, som var skilt paa venstre Side af Hovedet og hang langt og glat ned, var fuldstændig hvidt. Ligesaa Fuldskægget, der ikke var langt og lod en Del af Kinder og Hage fri. Øjnene vare blaa og laa dybt under de hvide, buskede Øjenbryn; gennem dem og Mundens ejendommelige Form fik Ansigtet sin Karakter. Som i en vedvarende Krampe var højre Side af Munden trukket lidt ned; jeg erindrede at have set noget lignende hos en Mand, der led af Slaganfald, og nu troede jeg ogsaa at kunne forklare mig den besværlige, langsomme, sagte Maade, Herr Bertram havde at tale paa. Dobbelt beklagede jeg efter denne Jagttagelse den gentagne Forskrækkelse, jeg havde foraarsaget ham.

„Tilgiv mig," sagde jeg halvhøjt og vendte mig mod Væggen, hvor Billedet hang, for at drage Forhænget for; men for anden Gang holdt Herr Bertram mig tilbage.

„Nu, da det en Gang er sket," sagde han, „saa lad ogsaa mig faa Lov til at betragte det."

Forundret saa jeg paa ham, men dristede mig ikke til at gøre noget Spørgsmaal. I Stedet for greb jeg paany Lampen, da jeg saa, at min Vært gik hen til Billedet, og lod endnu en Gang Lyset falde derpaa fra den rette Højde. Blot søgte jeg ved at holde Haanden over Lampekuplen at lade en Skygge falde paa det øvre Hjørne af Billedet, hvor jeg havde opdaget de fem mærkelige Pletter. Herr Bertrams Øjne forvildede sig imidlertid ikke derop. De vare fast vendte mod et enkelt Punkt, hvorpaa de stirrede uden at glippe med Øjelaagene, og Stedet var det, hvor Gudsmoderens Hoved befandt sig.

Et Øjeblik var der dødsstille omkring os; jeg kunde kun høre, hvor hurtigt vi begge aandede. Derpaa foldede Herr Bertram sine Hænder fast om Stokkens Haandtag, og støttet dertil, forover-bøjet og med Øjnene ganske nær den hellige Jomfrus Hoved, mumlede han næppe forstaaeligt et eneste Ord: „Maria". Derpaa trak han igen dybt, næsten sukkende Vejret og sagde endnu en Gang lige saa sagte:

„Maria!"

Han syntes ganske at have glemt min Nærværelse, thi da han nu langsomt vendte Hovedet imod mig, fløj der som et mat Udtryk af Forbauselse over hans Ansigt; tillige troede jeg at se,

at der stod Taarer i hans Øjne. Sandsynligvis maatte han mene at være mig en Forklaring skyldig, thi nu sagde han:

„De finder det vist mærkeligt, men jeg har i mange Aar ikke betragtet dette Billede."

Med Anstrengelse gik han tilbage til Bordet, medens jeg, uden at han opfordrede mig dertil eller hindrede mig deri, greb Snoren og lod det sorte Forhæng glide hen over Maleriet. Nu var der igen kun den mørke, tomme Væg. Jeg traadte ligeledes hen til Bordet og satte Skærmen paa Lampen, saa at Værelset saa ud som før, da jeg traadte ind.

Herr Bertram gav ikke Agt paa, hvad jeg foretog mig; jeg kunde se paa ham, at hans Tanker svævede om langt borte, og da han atter begyndte at tale, fortsatte han, hvor han havde afbrudt.

„Ofte har jeg staaet foran det og løftet Haanden for at gribe Snoren, men altid har jeg igen ladet den synke. Der gives Ting, der ere saa frygtelige, og Ting saa skønne, at man kun kan leve, naar man dræber Erindringen om dem."

Vidste han, at der stod en fremmed ved hans Side? Talte han til sig selv eller til Fortidens Skygger, eller mærkede han et levende Væsens Nærværelse, et bankende Hjertes varme Deltagelse? Var det de frygtelige eller de skønne Billeder fra fjerne Dage, som havde udgjort hans Ungdom, der i dette Øjeblik beskæftigede ham? Jeg vovede ikke at spørge, stod kun tavs ved hans Side uden at røre mig.

Derpaa rettede han Blikket mod det Sted, hvor Billedet hang, og da han saa, at det atter var tilhyllet, for han med Haanden hen over Øjnene. Der var en anden Klang i hans Stemme, da han nu bad mig om at sætte mig hen til ham.

„Vil De skænke mig en Aften?" spurgte han. „Jeg er en stille, ensom Mand; men netop i Aften vilde det glæde mig, om De vilde blive."

Jeg forsikrede ham om min Beredvillighed; men tillige følte jeg mig nødsaget til at aflægge ham en Tilstaaelse.

„Ved De ogsaa, at jeg kun for dette Billedes Skyld er kommen her, at jeg har gjort en lang Rejse alene i Haab om at faa det at se?"

Han syntes ikke meget forbauset og svarede kun:

„Der har allerede været mange her forgæves for dets Skyld; ogsaa Dem kunde det være gaaet saaledes."

Nu fandt jeg livligere Udtryk for mine Tanker, fortalte ham om mine Studier, om mine Rejser, om mangen kostbar Skat, som jeg havde opdaget i Vestfalen. Han nikkede og sagde:

„Der gives mange besværlige og paatrængende Mennesker, og Kunstnere ere ofte blandt de værste; men De er dygtig og har Hjerte."

Uden tilsyneladende Overgang føjede han derpaa til:

„De maa have forundret Dem over at finde mig paa Floden i Dag i et saadant Vejr. Men det maa gaa værre til for at holde mig hjemme. Ind til Byen gaar jeg ikke, men paa Vandet er jeg hver Dag at finde; der er man alene. I Dag var rigtignok —"

Han brød af, som om han havde sagt for meget, og derfor kom det ham vistnok som en velkommen Afbrydelse, at Døren gik op, og den gamle Tjenestekvinde kom til Syne, mosjommeligt slæbende paa en stor Bakke med Aftensmaaltidet. Hun syntes ikke meget opbygget ved min Nærværelse, thi da hun gjorde Bordet i Stand, tilkastede hun mig et skarpt, mistroisk Blik, og Glas og Tallerken blev sat hen for mig med større Eftertryk end nødvendigt.

Sit Køkken havde hun dog aabenbart ikke villet gøre til Skamme; Aftensmaden var fortræffelig, og fra Glassene, som Herr Bertram fyldte, duftede Vinen med herlig Buket. Om de Ting, som før beskæftigede os og vel endnu stadig optog vore Tanker — hos mig var det i alt Fald Tilfældet, og min Værts hyppige Taushed tydede paa det samme — var der ikke mere Tale imellem os. Vi konverserede om ligegyldige Ting, om Landet, Befolkningen, Egnens Karakter.

Saaledes hengik Aftentimerne hurtigere, end de pleje for Folk, der for første Gang i Livet sidde over for hinanden. Det overraskede mig næsten, da Stueuret med fin, spinkel Sølvtone slog ti. Jeg rejste mig for at tage Afsked; men Herr Bertram blev siddende, rakte mig Haanden og holdt min fast. Derpaa sagde han:

„Der er noget, jeg vilde spørge Dem om."

„Spørg, Herr Bertram."

„De er fremmed her; jeg tænker, at det maaske er Dem ligegyldigt, hvilket Tag De i Nat har over Hovedet. Vil De være min Gæst?"

Jeg var overrasket; imidlertid gav jeg mig ikke lang Tid til Betænkning, men svarede hurtigt:

„De lønner med stor Venlighed, at jeg i Dag to Gange har forskrækket og saaret Dem. Jeg takker og bliver gerne."

Det var et ejendommeligt Blik, han nu tilkastede mig, og et ejendommeligt Smil, hvormed han sagde: „Det var Prøven; De har bestaaet den. De har Tillid til mig, og jeg har i Aften af Deres aabne Ansigt og Deres lyse Blik set, at man ogsaa kan have Tillid til Dem. Det er underligt, som Himmelen undertiden føjer det. Netop i Dag, da jeg alene drev om i Taagen ude paa Floden, paakom der mig en Følelse af saa forfærdelig nedtrykkende Ensomhed, at uvilkaarlig Ønsket om endnu en Gang tillidsfuldt at aabne mit Hjerte for et andet Menneske opstod i mig, Følelser, som jeg forlængst troede at have overvundet. Og da jeg saa steg i Land, stod De for mig —. Hvor mærkeligt i Grunden!"

Han tav et Øjeblik og saa hen mod Væggen, hvor det sorte Forhæng dækkede den Plads, Billedet indtog; derpaa føjede han til:

„De har imod min Vilje set Billedet; med min Vilje skal De høre dette Billedes Historie."

Spændt rykkede jeg min Stol nærmere til hans, og han vedblev:

„Med mine egne Ord, selv om de ikke komme fra min Mund, skal De høre den; thi jeg ved, at det vilde overstige mine Kræfter at fortælle det altsammen. Dersom De først var kommen i Morgen, vilde det have været for sent; jeg havde endnu i Aften besluttet at tilintetgøre dette Billedes Historie, som jeg en Gang nedskrev; først skal De imidlertid læse den. I Ensomheden derude er Følelsen af alle Glæders Forgængelighed og al Menneskesorgs Ynkværdighed bleven mig saa stærk, at jeg besluttede at udrydde Mindet om, hvad der af begge Dele er vederfaredes mig."

Jeg vilde afbryde ham, men Herr Bertram løftede advarende Haanden og sagde:

„Hvad jeg en Gang har besluttet, har jeg endnu altid bragt til Udførelse. Min Vilje modnes langsomt til Beslutning; men naar den først saa vidt, staar den ogsaa fast. Min egen frie Vilje var det at leve videre efter alt, hvad den Gang skete; jeg burde være død ubeklaget og usavnet; men jeg betragter Livet som en Pligt, og saa har jeg da levet det. Nu er jeg nær de tresindstyve Aar og haaber, at Himmelen snart vil belønne mig med en mild Død."

Han rejste sig og gik hen til Væggen ved Siden af Døren. Mellem denne og Vinduet befandt sig et i Muren anbragt Skab, hvis Døre vare udskaarne af sort Træ, medens Beslaget af poleret Staal skinnede mat frem fra Halvmørket. Herr Bertram fremtog en Nøgle, som han bar i en Snor om Halsen, og aabnede Skabet. Derpaa greb han langt ind — Muren var meget tyk, som jeg ogsaa havde lagt Mærke til ved Vinduesnichen — og hentede noget gultskinnende frem, som jeg ikke straks kunde skelne nøjagtigt. Da han bragte det hen til Lyset, saa jeg, at det var et gotisk Helgenskrin, beslaaet med Guldblik og forsiret med kostbare Stene. Han stillede det saaledes, at Lampens Skin faldt klart ned paa det, og idet han fremtog en anden Nøgle, hvormed han aabnede en Hængelaas, sagde han med et stille Smil:

„En Gang har en Helgens Støv hvilet heri; maaske beder han nu i Himmelen for den, hvis Historie gemmes i dette Skrin."

Nu blev dettes Laag lukket op, og indeni saas et mørkt Læderhylster; Herr Bertram tog det frem; det var Bindet af en gammel Bog, beskadiget af Tidens Tand, men som øjensynligt en Gang havde været af stor Værdi og var prydet med en Mængde Billeder. Om Bindet var korsvis anbragt en brun Snor, og inden i det laa en Bunke løse Blade. Min Vært lagde det hen til mig paa Bordet og sagde:

„Tag dette og læs det endnu i Nat eller i Morgen, som De selv synes. Men naar De har læst det, bring det saa tilbage til mig, saa lade vi tænde Ild op i Kaminen, og De skal være Vidne til, at Flammerne fortære disse Blade, ligesom de ogsaa skal forvandle Billedet til Aske."

„Billedet!" udbrød jeg forskrækket.

„Det er besluttet og bestemt," svarede Herr Bertram. „Ifølge mit Testamente tilfalder hele min Formue min Fødeby her. Men først da kan den hæve Arven, naar der er draget Omsorg for, at Billedet bliver forvandlet til Aske. Saaledes staar der i mit Testamente, og jeg tror ikke, at Byens Fædre længe ville betænke sig."

Uden at lade mig faa Tid til videre Indvendinger, trykkede han paa Klokken, som stod paa Bordet foran ham, og i mindre end et halvt Minut efter viste den gamle Tjenestekvinde sig i Døren med sit Lys i Haanden. Herr Bertram gav hende med faa Ord Anvisning til at sørge for mig. Derpaa rakte han mig Haanden og sagde:

„Lev vel. Jeg siger Dem ikke 'Godnat', thi jeg er bange for, at jeg med min Historie forhindrer Dem fra at sove. Men De er ung, Dem vil det ikke skade. Paa Gensyn i Morgen altsaa."

Følgende efter den gamle Pige forlod jeg Værelset og gik op ad den brede, med tre Afsatser forsynede Trappe, hvis Trin knagede og sukkede, som om de længe ikke havde været benyttede. Jeg blev ført ind i et Værelse, som efter min Beregning laa lige over det, jeg netop havde forladt. Det havde den samme Form og Størrelse, og Vinduerne var paa ganske samme Maade anbragte i dybe Nicher. Det var et bekvemt, med gammeldags Elegance indrettet Gæsteværelse og, skønt jeg sikkert var den første Gæst, som Huset i mange Aar havde modtaget, saa omhyggeligt holdt i Orden, at det kun var et Øjebliks Sag for Tjenestekvinden at sætte det i Stand til mig. Efter at hun i Taushed havde udført sin Pligt, ønskede hun mig kort „Godnat" og gik.

Jeg var alene, og nu først vovede jeg at lægge den Bog, der var betroet til min Varetægt, fra mig paa Bordet, hvor Lampens Skin lyste. Alene i Herr Bertrams Hus, alene med det mærkelige Billedes Historie, alene med de Aander, som fordum havde opfyldt dette Hus med deres Glæder og Sorger! Næsten beklemmende lagde denne Følelse sig over mit Bryst. Jeg gik hen til et af Vinduerne, tog Træskodden fra, som ogsaa her indvendig var anbragt, og lukkede op. Natten var mørk, men jeg kunde dog i svage Omrids skelne Haven neden for mig. Regnen var stillet noget af, men dryppede endnu jævnt ned og frembragte sin sagte Musik paa Blade og Træer; Floden var ikke at se, den strømmede saa lydløst forbi, at man intet mærkede til den; Træer og Buske stod som tætte, sorte Masker, og Sommerblomsterne sendte deres Duft op til mig. Efter at jeg havde aabnet Vinduet, forekom jeg mig ikke mere saa afsondret fra den øvrige Verden. Dodsstilheden i Husets Indre afbrødes af Regnens Plasken, Blomsterduften bar Vidne om Naturens stille Virken og Liv og fortalte om det store, i hvert Sekund aabenbarede Vidunder — den evig nye Vorden. Endnu en Gang bøjede jeg mig langt ud og indaandede i dybe Drag den varme, fugtige, ubevægelige Natteluft. Derpaa vendte jeg tilbage, satte mig ved Bordet i en lav, magelig Lænestol, trak Lampen nærmere til mig og tog den Bog i Haanden, som indeholdt Herr Bertrams Livshistorie.

Jeg saa, at Papirerne udgjorde to Dele af meget forskelligt Omfang; ved Siden af et tykt Hæfte beskrevne Sider laa nogle faa løst samlede Blade, som viste en stor, flygtig, aabenbart kvindelig Haandskrift. Omendskønt disse Blade laa underst og øjensynligt vare bestemte til at læses sidst, kunde jeg dog ikke modstaa Fristelsen til først at kaste et Blik paa dem. Jeg udfoldede Papirerne og læste de Ord, hvormed denne Del af Herr Bertrams Historie begyndte. Paagældende Dame maatte have skrevet meget hurtigt; Linierne løb skraat opad paa Papiret, adskillige Ord vare overstregede eller rettede, men iøvrigt kunde alt læses med stor Lethed.

Indholdet af disse Papirer begyndte saaledes:

„I Begreb med at sone for fremmed og egen Brøde opgør jeg i dette alvorlige Øjeblik mit Livs Regnskab. Jeg har overtænkt det med saa stor Ro, som jeg er i Stand til at opbyde; og fra hver Dag, jeg har levet, fra hver Sorg, jeg selv har lidt eller beredt andre, fra Lykke og Skyld, fra Fryd og Elendighed, klinger det ene alt overtonende Ord mig i Møde: Vé over den Kvinde, som vover at fornægte Kærligheden! Jeg har vovet det, og derfor sønderknuses jeg nu. Jeg har dristet mig til at sætte mig op imod den, derfor kaster den mig i Støvet og søndertræder mit Hjerte. Jeg har gjort Oprør mod dens altbetvingende Herskermagt, derfor har den nu saa sent og efter saa store Lidelser bragt mig til den Erkendelse: Mit Liv var en Løgn, thi kun paa Kærlighed kan en Kvindes Liv bygges. Den, der drister sig til at modstaa, bøjer den dybest; den, som fornægter dens Almagt —"

Her var det første Blad til Ende, saa meget havde jeg læst. Grundende lod jeg Papiret synke; var det ikke taabeligt at begynde med Enden? Hvem var den Kvinde, som havde skrevet disse Ord? Hvad kunde hendes Livserfaringers Sum betyde for mig, før jeg havde overskuet hendes Livslob? Havde jeg ikke baaret mig ad som forhippede Romanlæsere, der begynde med sidste Side? Dertil syntes den Historie, som jeg i disse Nattetimer skulde lære at kende, for alvorlig; aabenbart havde det aldrig været Meningen, at den paa saadan Maade skulde tjene til Tilfredsstillelse af orkesløs Nysgerrighed. Næsten beskæmmet foldede jeg Bladene med Kvindehaandskriften omhyggeligt sammen igen og lagde dem til Side. Derpaa løste jeg op for den Snor, som var bundet om det andet, langt tykkere Hæfte, hvis Blade vare beskrevne med en anden Haandskrift, der maatte stamme fra en Mand, og som i

Begyndelsen var noget usikker, men derpaa stadig blev fastere og klarere. Øverst oppe paa det første Blad stod disse Ord:

„Til Befrielse. Jeg begynder at nedskrive dette den 15. Januar 188—. G. Bertram."

Derpaa stod skrevet, som følger:

„Jeg har en Gang hørt, at store Digtere frigøre sig for Eftervirkningerne af tunge Lidelser ved at nedskrive deres Lidelsers Historie og forme den til et Kunstværk. Vel er jeg ingen Digter, omend maaske mine Følelsers Styrke, maaske ogsaa et vist Hang til Drømmeri kunde synes at bringe mig i Slægt med dem; men muligvis kan ogsaa saadanne Optegnelser virke befriende, selv om de ikke udgøre noget Kunstværk. Saa har jeg da besluttet mig til at nedskrive de vigtigste Begivenheder af mit Liv og af de Menneskers, som have haft Lod og Del i det, og jeg vil forsøge, saa vidt jeg formaar, at forme det hele til en vis Grad kunstnerisk, i det Haab, at det derved vil lykkes mig at se i noget større Afstand og mere objektivt paa de Begivenheder, som have rystet mit Liv i dets dybeste Grundvold; — maatte det Ord, som jeg har begyndt disse Blade med, ogsaa blive til Virkelighed for mig — Ordet: „Befrielse!"

Om mig selv vil jeg begynde:

En smuk, stille, i Glæde henlevet Barndom indledede mit Liv. Det henrandt i mine Forældres Hus, som har været ejet af mange før dem med samme Navn, og hvis ærværdige Vægge endnu beskue mig, medens jeg skriver dette. Dog kan jeg kun daarligt forestille mig, at disse Værelser en Gang genlød af lystige Barnestemmer, og at en af disse Stemmer — svag og spinkel, men dog glad — tilhørte mig selv.

Jeg var eneste Søn og havde kun en Søster, noget yngre end jeg. Men alene er jeg bleven tilbage. I et eneste Aar blev jeg berøvet Søster, Moder og Fader — jeg nævner med Vilje Fader sidst, thi med sit alvorlige, afmaalte Væsen stod han mig fjernere end de mildere kvindelige Naturer, og da jeg var bleven gammel nok og tilstrækkelig hærdet i Livet til at forstaa ham og skatte ham, maatte han bort. En smitsom Sygdom hjemsøgte i en heed, tør, kvælende Sommer vor By; mange af dem, som hidtil havde krydset eller ledsaget min Vej, laa under for Sotten, og da Sommeren hældede, og det koldere Efteraar jog Sygdommen paa Flugt, da var mit fædrene Hus uddødt og tomt.

Jeg følte denne dybe, pludselige Stilhed saa meget stærkere, jeg savnede Lyden af de tilvante Stemmer saa meget bitrere i det gamle Hus, der kun havde faaet Liv gennem dem, som jeg blandt fremmede Mennesker kun langsomt forstod at erhverve mig Venner. Den vestfalske Folkekarakters Tunghed var mig indpodet ved Fødselen, og naar en varm, dyb Følelse trængte sig frem fra mit Hjerte, fandt jeg sjældent Ord til at udtrykke den med. Tillige var der kun sjældent givet mig Lejlighed til at gøre mig fortrolig med fremmede, og naar saadan Lejlighed frembød sig, havde jeg endnu sjældnere benyttet den. Det var bestemt, at jeg en Gang skulde overtage min Faders omfangsrige Forretning, der adskilt fra Baaningshuset laa i Byens Midte paa Hjørnet af Vestergade. Der blev jeg indviet i Forretningslivets Hemmeligheder, i Bogføring og andre Ting, som forekom mig meget tørre og nøgterne.

Et Par Aar havde jeg desuden tilbragt uden for min Fødeby, dels som Volontær i en stor Hamborgerforretning, dels ved Universitetet i Göttingen, hvad jeg kun efter store Anstrengelser havde faaet Tilladelse til af Fader. Kun lidet berørt af Indtrykkene derudefra kom jeg hjem igen. Ikke en Gang Kvinder havde hidtil spillet en Rolle i mit Liv, og jeg var kommen tilbage uden i de fremmede Byer at have erhvervet mig en Ven.

Og nu var jeg saa ganske alene! Den eneste af mit Navn, forladt af dem, jeg havde holdt af, og af dem, hvem min Tilværelse havde været til Glæde! Det lagde sig tungt paa mit Bryst og trykkede Aandedraget, naar jeg gik gennem det tomme Hus med dets mange for mig unyttige Rum, og en Gysen paakom mig, naar jeg om Aftenen gik gennem Forstuen for at naa til mit Sovekammer og derved kom til at tænke paa de tre Kister, som i saa hurtig Rækkefølge vare baarne ud derigennem.

Den Gang viste Himmelen mig en stor og særlig Naade, idet den skænkede mig en Ven der, hvor jeg mindst havde søgt ham. Jeg havde kendt ham i længere Tid, men hidtil ikke lagt Mærke til andet hos ham og hørt andet om ham, end at han var et underlig, naragtigt Menneske. Han var ti til tolv Aar ældre end jeg — da min Familie blev mig berøvet, fyldte jeg netop mit fem og tyvende Aar — og tre eller fire Aar havde han boet i vor By. Fader havde overfladisk omgaaedes ham, og han var undertiden kommen i vort Hus; men han og jeg havde staaet temmelig fremmede over for hinanden. Ogsaa han var Vestfaler af Fødsel. Men hans Moder var født Rhinlænderinde,

og efter hende havde han, tillige med et lille Anstrøg af Dialekt, arvet en Livfuldhed, som ikke er sædvanlig i vore nordligere Egne. Han var meget lille af Vækst, meget spædstig, langtfra køn, men med en Blanding af Klogskab, Godmodighed og Munterhed i sine Træk, som maatte vinde enhver, der betragtede ham med nogen Opmærksomhed. Med Forkærlighed gjorde han sin lille Skikkelse, sit tynde, lysblonde Haar, sin sparsomme Moustache og sine noget fremstaaende Øren til Genstand for egen Spot, og jeg erindrer mig tydeligt, at han straks ved sit første Besøg i vort Hus sagde til Fader: „Ved De, hvad et Rundstykke er, der er faldet uheldig ud? Saadan en bleg, skorpeløs, klæget lille Knude, som ikke har hævet sig! En Tingest, som ingen gider spise og som bliver stikkende dem i Halsen, der forsøge derpaa! Se paa mig, saadan et Rundstykke, der er falden uheldigt ud, er jeg."

Han hed Martini og var ganske tilfældigt kommen til vor By. Som ivrig Kunstven og Samler var han ogsaa her gaaet paa Spor efter Antikviteter og havde i Raadhusets Sal med dens smukke, alderdomsmørke Snitværker fundet velkomne Objekter for sine Studier. Han havde tegnet og maalt, var strejfet omkring i Omegnen og havde fundet, at denne var forbleven temmelig skaanet for Samlermanien og derfor endnu var i Stand til at give et godt Udbytte for den, der forstod at søge; — og saa var han sluttelig bleven hængende fast i vor By.

Han var rig, stod alene i Verden, kunde leve, som han vilde, og saa valgte han — underligt nok — den lille vestfalske Stad til Hjem. Mange undrede sig derover, andre, fremfor alt Mødre til ugifte Døtre, vare glædestraalende over den formuende Ungkarls Forbliven; dog snart vidste han at dæmpe de værdige Matroners Glæde ved saa ondskabsfulde Bemærkninger, at de ønskede ham hen, hvor Peberet og andre sjældne Vækster gro.

Først boede han et halvt Aar i Gæstgivergaarden, derpaa købte han Huset paa Torvet, hvis Ejer netop var død. En Dag kom der en toplæsset Vogn med kostbare Møbler og Hundreder af omhyggeligt emballerede Ting rullende, og da en Uge var gaaet, havde Martini opfyldt største Delen af Huset med Malerier, Træskærerier, Læder- og Metalarbejder, med Helgenbilleder og gamle Rustninger, saa at der ikke var Ende paa Snakken derom. Kun de krænkede Mødre erklærede ham for uhelbredelig „forstyrret", naar de i snævrere Kreds samlede sig om Kaffebordet til menneskevenlig Tale, og deres venlige Sindelag er det vel ogsaa, som

forskaffede ham det Navn, hvorunder han snart blev bekendt i hele Byen: „Museumsdirektoren".

Han selv lo, da han hørte Titulaturen, og fortsatte kun endnu ivrigere sine Samlinger. Der fandtes ingen Smaaby, ingen Samling Gaarde, som han ikke havde afsøgt for Antikviteter, og hans gode Humør afvæbnede endog de vestfalske Bønders Grovhed.

Det var en Uge efter min Søsters Begravelse — hun var den sidste af de tre — at han kom til mig. Hans Væsen mishagede mig i Begyndelsen. Tabene, som havde ramt mig, berørte han ikke med et Ord, men talte om ligegyldige Ting i en ligegyldig, undertiden endog spøgende Tone. Han havde vel til Hensigt at adsprede mig — det havde jeg allerede den Gang paa Fornemmelsen — men det tomme Hus's Stilhed var mig endnu saa hellig, at ethvert højt udtalt Ord voldte mig Smerte. Da han nu tilmed begyndte at fortælle en lystig Historie og selv le deraf, kunde jeg ikke mere holde det ud, rejste mig og gik fra ham hen til Vinduet. Det var i Haveværelset, som jeg siden hovedsagelig har beboet, og hvor jeg da ogsaa nu sidder og skriver dette — og idet jeg skriver, paakommer der mig et varmt Ønske om, at jeg endnu en Gang maatte høre den Latter, som den Gang gjorde mig saa ondt, lyde her igen!

Det var en Eftermiddag i Høsten, kølig og smuk, straalende i denne Aarstids vemodige Glans. Vinduet stod aabent, og forbi mig listede en Straale fra den synkende Sol sig ind i Værelset helt over paa den modsatte Væg. Jeg havde set denne Solstraale glide langsomt hen over Gulvet, og nu, da jeg ligesom flygtende var ilet til Vinduet, følte jeg dens lette Kys paa mine Tindinger. Ingen af os talte; jeg søgte efter Ord men fandt ingen, som ikke vilde have lydt uvenlige og saarende; ogsaa Martini var pludselig forstummet. En Tid lang stod jeg stiltiende ved Vinduet; derpaa vendte jeg langsomt Ansigtet ind mod Værelset, og nu hændte der noget, som jeg aldrig skal forglemme.

Martini havde rejst sig og stod foran et Billede af min Moder, der hang over Sofaen og netop i dette Øjeblik var omgivet med et glorieagtigt Skær, hidrørende fra den rødgyldne Aftensolstraale. Martini stod og nikkede til Billedet, og da jeg gik hen til ham igen, vendte han sig pludselig om, greb mig med begge Hænder ved Skuldrene, trykkede et Kys paa min Mund og sagde:

„Stakkels Dreng, det gør mig min Sandten frygtelig ondt for dig!"

Samtidig svømmede hans Øjne stærkere og stærkere i Taarer, indtil tykke Draaber trillede ham ned over Kinderne, medens han atter og atter gentog:

„Stakkels Dreng, stakkels flinke Dreng!"

Derpaa for han op som i stor Harme: „Slaa mig selv paa Øret, skulde jeg! Det var kun ærligt og redeligt fortjent. Der sætter jeg mig hen og vrøvler og ler og gør dit syge Hjerte ondt, i Stedet for at gaa ud med dig og sige dig al det gode, jeg kan. Jeg plejer dog ellers ikke at være saa stiv og tilknappet, at jeg skammer mig over at være et Menneske. Og et Menneske maa Hjertet jo bløde i Kroppen, naar han ser al den Sørgelighed!"

Det var første Gang, han sagde du til mig, men ingen af os tænkte siden paa at gøre nogen Forandring deri. Ogsaa mit sammenkrympede, smertebetyngede Hjerte aabnede sig i denne Stund, og jeg fandt Ord til at sige ham, hvor taknemmelig jeg følte mig for hans Deltagelse. Jeg havde været saa efteraarsagtig kold til Mode, og nu faldt paa en Gang fra gode Menneskeøjne en Straale paa mig, saa venlig og gylden som hin Solstraale, der var gledet over til Moders Billede og havde forgyldt det.

„Nu have vi længe nok været bløde," sagde Martini efter en Stunds Forløb. „Fortiden har sin Ret, og de døde kræve deres Taarer; men Fremtiden fordrer Mandskraft, og Ungdommen Lykke."

„Kraft og Lykke!" sagde jeg sagte og melankolsk; men han havde nu sat sig i Hovedet at bekæmpe den vemodige Tone.

„Hvorfor sidde vi her inde i Stuerne?" udbrød han. „Derude i Haven blomstrer endnu Blomster nok, og Solen skinner og varmer endnu til Afsked. Kom med ud! Hvorfor drømme i den lumre Stue? Jeg tør vædde, du ikke har været i Haven, siden — naa ja, siden du blev alene?"

Jeg nikkede bekræftende.

„Tænkte jeg det ikke nok," vedblev han, „alt godt, selv Naturens stille Lægedom, viser han fra sig! Men Uret er det. Kom her, kom med ud — og selv om vi hilse den synkende Sol ved et Glas Vin, saa er det ingen Forbrydelse, ingen Uret mod din Sorg."

Vi traadte ud i Haven, efter at jeg havde givet Ordre til at bringe Vin og Glas til Pavillonen ved Vandet, og i den rene Høstluft aandede jeg for første Gang igen af mine fulde Lungers

Kraft. Bedene stod endnu fulde af Blomster, Klaserne paa Vin espalieret ved Muren begyndte at svulme og blive klare, og de brogede Farver over de høje Træers visnede Kroner skinnede fredeligt i det milde Aftenlys.

Vi gik langsomt gennem Havens Gange ned til Floden. Ved mangen Blomst, ved mangen Busk blev jeg staaende, ofte hensunken i vemodige Erindringer. Den lille Eg der havde Fader plantet paa min Daabsdag; Duften af dette Bed med Reseda og Heliotrop havde Moder holdt saa meget af, og hist blomstrede endnu en forsinket Rose paa min Søsters Yndlingsbusk. Martini forstyrrede mig ikke. Han havde stukket sin Arm ind under min og gik, rettende sig efter mig, ved min Side uden at sige et Ord. Ogsaa da vi vare komne til Pavillonen og havde fyldt Glassene, sad vi endnu et Øjeblik tavse. Jeg havde lukket Døren op ud til Floden, og vi kunde saaledes se Vandet, som strømmede forbi os, medens min Baad, som længe havde ligget ubenyttet, vuggede paa Krusningerne og gav Smaaryk i Kæden.

Martini greb først sit Glas, stødte det mod mit og sagde i den frejdigere Tone, som han med Hensigt havde anslaaet:

„Paa et nyt Liv!"

„Det give Gud!" svarede jeg af et fuldt Hjerte.

„Og du selv vil gøre dit dertil? . . . hvad der maaske hjælper lige saa meget."

„Hvad kan jeg gøre?"

„Grumme meget!"

„Vis mig Vejen."

„Nu vel, saa hør min Visdom," sagde Martini i en halvt spøgende, halvt højtidelig Tone. „Jeg selv har ikke altid kunnet glæde mig ved det ligevægtige Sind, jeg nu besidder — og som iøvrigt er en saa herlig Gave, at jeg nødvendigvis maa tømme dette Glas af din hede Bourgogne paa, at den maa vedvare — og kan tale med om mangt og meget, naar jeg har Lyst. Men for dig vil jeg straks udkramme Kvintessensen af min Visdom og spare dig mindst det halve af den Vej, jeg selv har maattet gaa. Mangehaande Midler vil man med berømmende Ord anbefale dig, naar du igen begiver dig ud blandt Menneskene, og tre af disse Midler ville blive foreholdt dig som Universalmedicin; men tro du mig, kun to af dem ere i Længden virksomme."

„Og disse tre Midler ere?"

„Kærlighed — Nummer et! Hold dig derfra, min Dreng,

brænd ikke dine Fingre derpaa. 'At Elskov lønner med Sorg og med Ve', derom synger allerede den gamle Nibelungensanger, og jeg tror, han forstod sig paa Tingen. Tilbage blive Nummer to og tre; til de Lægedomme maa du sværge —: Natur og Kunst!"

Han løftede sit Glas op for Øjet, saa gennem den mørkerøde Vædske betænksomt op mod Aftenhimmelen og sagde derpaa:

„Kærlighed! Hold dig fra Kvinderne, min Ven! Kvinderne ere Djævelens Blendværk — Djævelen, paa hvis personlige Tilværelse jeg under denne Apparitionsform positivt tror . . . Et djævelblendt smukt Blendværk, men derfor kun saa meget des farligere. Dog, den Slags Ting maa man have erfaret . . ."

De sidste Ord sagde han sagte og halvt hen for sig. Derpaa drak han sit Glas ud, rakte mig Haanden over Bordet og sagde:

„Natur og Kunst, til dem skal du sværge. De ere trofaste, de bedrage ikke og dø ikke bort. Hvad har du set af Verden? Du aner endnu ikke, hvor smuk den er; det erfarer du her og overalt, naar du kun spærrer Øjnene op og med aabent Sind samler dig en Skat, som Møl og Rust ikke fortære. Er det ikke det hele, saa er det det enkelte. Hver Blomst herude, hvad enten det er paa Marken eller i din Have, er et Vidunder af Skønhed; lær kun først at betragte og forstaa! Plej dem, iagttag dem, og du vil snart indse, at saadan en Have fuld af Blomster er bedre end et Hus fuldt af Børn. Planterne ere dig taknemmelige for din Pleje, de blomstre, de udfolde og udvikle sig, og de skrige ikke, slide ingen Sko og Strømper og ødelægge ingen Klæder."

„Maaske burde jeg —" begyndte jeg eftertænksomt; men jeg fuldendte ikke Sætningen, saa tvivlsom forekom mig mit eget Ønske, endnu før jeg fik det udtalt.

„Hvad burde du?"

„Rejse! Ud! Langt bort!"

„Vanvid! Det duer ikke endnu! Syg vilde du være af Hjemve, før du endnu var et halvt Hundrede Mile borte. Her skal du blive under min Opsigt, indtil vi med Natur og Kunst har helbredet din syge Sjæl; men senere — ja senere, saa sender jeg dig selv paa Rejse."

„Jeg giver mig i din Skole," sagde jeg, „gør et menneskeligt Menneske ud af mig."

„Skal ske; jeg er allerede derved. Med Naturen begynder jeg; den skal være dit nedbøjede Hjerte en Trøsterinde; derefter kommer Kunsten; den fordrer allerede mere af sin Mand, mere

Anspændelse, mere aandelig Frihed. Men den holder fast. Du maa komme til mig, se mit Hus, mit Museum. Der kan du lære at nyde hjemlig Kunst. Læres skal det, men det lønner sig. Og saa vil jeg ønske for dig, at Samlerdjævelen maa tage dig i Kraven, som den har taget mig; den slaar mange Djævle paa Flugt — hvilke blandt andre ere: Melankoli, Hypokondri, Verdenssmerte og altfor rigeligt Drømmeri!"

„Det kunde friste mig," gav jeg til Svar. „Selv sammenskrabe sig et Eje, ordne det, fuldstændiggøre det —"

„Ser du," udbrød han fornøjet, „Djævelen har dig allerede i Kraven med een Klo. Mig holder den fast mellem dem begge. Hos mig vil du faa mange skønne Sager at se, og dog føler jeg mig til Mode som en Brudgom uden Brud — en smaglos Sammenligning, men den skader ikke — thi alle de skønne Sager savne endnu et Midtpunkt. Det er det, hvorefter jeg higer, hvorom jeg vilde drømme, hvis jeg havde Talent dertil. Saadan et rigtigt, ægte, enestaaende Kunstværk, hvorom hele Resten kunde gruppere sig. Skaf mig et saadant Værk — det behøver ikke just at være en Sixtina, men dog et Kunstens Storværk, som de findes paa denne grønne Jord — skaf mig det, og —"

„Og?"

„Ja, jeg ved endnu ikke ret, hvad jeg saa vilde gøre ved dig! Men stole paa mig, det maa du."

Han havde virkelig indblæst mig en Smule nyt Livsmod; Fremtiden viste sig ikke mere for mig i saa dunkel Gru som for en Time siden.

„Nu vel, det være da saaledes," sagde jeg og løftede Glasset. „Jeg følger dig; leve Natur og Kunst!"

„Bravo, Bravo, de skulle leve! De ere de eneste, som fortjene det."

„De eneste?"

„De eneste, de eneste, de e—ne—ste!" Med et Ophold mellem hver Stavelse udtalte han det sidste Ord.

„Og vil du sige mig imod i Dag og i denne Time, naar jeg dertil føjer endnu et tredje? Naar jeg nu fylder Glasset og rækker dig det og siger: Leve Venskabet!"

Han smilte, betragtede mig med et Blik fra Siden og svarede: „Der har jeg trukket det korteste Straa. Jeg vilde forbistret staa mig selv i Lyset, hvis jeg ikke drak med."

„Altsaa: Venskabets Skaal!"

„Venskabets!" Han klinkede med mig, og nu var der ikke mere hverken Spøg eller Spot i hans Stemme. Derpaa sprang han op og raabte:

„Af disse Glas drikker ingen mere!"

Han havde alt grebet Glassene og Flasken, traadte hen til Døren mod Vandet og kastede dem langt ud i Floden. De to Glas sank med en gurglende Lyd, men Flasken svømmede paa det krusede Vand og førtes langsomt bort af Strømmen.

„Et godt Varsel," udbrød Martini. „Saaledes holde ogsaa vort Venskab sig bestandig oppe og værge sig mod onde Aander, fra Vandet — og andre Elementer!"

Det var virkelig for mig et nyt Liv, som tog sin Begyndelse i denne Time. Ikke blot mit Hjerte, som ved mine kæres Død var blevet ensomt og venneløst, følte sig beriget, ogsaa Henvisningen til de virksomme Hjælpere i Nød, som Himmelen har givet Menneskene, bar sine gode, sunde Frugter. Min Følelse for Naturen blev stærkere; i Stedet for drømmende Nydelse og kun halvt bevidst Beundring traadte en sympatetisk Jagttagelse af Tingene omkring mig. Martini havde haft Ret, jeg vidste endnu slet ikke, hvor smuk Verden var. Ogsaa Samlermanien vaagnede op i mig, da jeg for første Gang vandrede igennem min Vens Hus. Jeg havde aldrig før betraadt det, og mere end de mærkelige Ting, som straks ved min Indtrædelse faldt mig i Øjnene, overraskede mig den store Lighed mellem hans og vort Hus's hele Anlæg. Den samme Bygmester maatte have leveret Tegning til dem, kun var der her aabenbart stillet endnu større Rum og rigere Midler til hans Disposition. Ligesom jeg beboede Martini det Værelse, som laa til højre for Enden af Forstuen; her som der saa man fra Vinduerne en Have, der jævnt skraanende sænkede sig ned mod Floden, og her som der omrammede klatrende Vinranker de dybtliggende Vinduers blyindfattede Ruder.

Saaledes følte jeg mig da dobbelt hjemlig til Mode i de kendte Rum og ved den venlige Velkomsthilsen, min Ven gav mig. Det Værelse, jeg først betraadte, bar ikke Spor af Martinis Samleriver, som allerede i Forstuen havde givet sig til Kende ved et Par gamle Kobberstik, Rustninger og brogede Helgenbilleder i Krogene. Her fandtes kun en solid og bekvemt indrettet Dagligstue med nogle gamle Familiebilleder og iøvrigt udstyret med bløde Lænestole og smukke, men ikke antikverede Møbler. Det

tildrog sig min Opmærksomhed, at Væggen over for Døren var fuldstændig nøgen, uden et Billede, uden en Prydelse, og jeg spurgte min Ven, hvad denne paafaldende Tomhed havde at sige.

„Ser du," sagde han, „Væggen der, den venter. Jeg har allerede sagt dig, hvorom mine Drømme kredse. Her er mit allerhelligste, her kommer kun det Mesterværk til at hænge, som skal udgøre Kronen for min Samling. Der, paa denne Væg skal det anbringes, og finder jeg ikke et saadant Værk, forbliver den tom. Lad os imidlertid ikke snakke mere om den Ting; nu skal jeg vise dig, hvad allerede er mit."

Vi begyndte vor Vandring gennem Huset, først i Stueetagen, derpaa bestandig højere op lige til de snævre og lavere Gavlværelser. Alle Rum vare opfyldte med velordnede Skatte. I de Værelser, vi først betraadte, havde vi hovedsagelig truffet paa Malerier, Snitværk og mangehaande Husgeraad; foran en Dør i andet Stokværk gjorde min Fører Holdt og sagde spøgende:

„Tag dig nu i Agt, her bliver det farligt!"

Han stødte Døren op, og jeg saa Sollyset, som faldt ind fra Torvesiden, funkle og blinke paa Hundreder af blankpolerede Genstande. Det var Martinis Vaabensamling, vi vare komne til. Hjælme, Pansre, Sværd, Lanser, Skjolde hang omkring paa Væggene, og en ejendommelig Lugt af Metal opfyldte Rummet, hvis Vinduer aabenbart ikke længe havde været aabne. Værelset afgav kun kneben Plads for de mange Genstande, der vare anbragte i det, og da jeg banede mig Vej mellem to Rustninger for nærmere at betragte et kunstnerisk forarbejdet Skjold, der hang paa Væggen, faldt med en dump Lyd og sagte Klirren en Genstand paa Gulvet ved Siden af mig.

„Begynder du straks!" sagde Martini leende og bukkede sig for at samle det faldne op. „Der har du for Resten udsøgt dig et godt Vaaben!"

Det var en Dolk af usædvanlig Størrelse, han holdt i Haanden, prægtig og rigt ciseleret, med Skede af Sølv og forgyldt Hæfte.

„Betragt engang denne her," sagde Martini og rakte mig Vaabnet, „det lønner sig Umagen! En kostbar Tingest, som ikke just har været billig; den stammer fra Grev Enno II. af Østfriesland, som — Gud ved paa hvad Maade — en Gang maa have forvildet sig til Vestfalen."

Det lønnede sig virkeligt at betragte denne Dolk nøjere. Paa

begge Sider af Skeden saas krigerske Billeder; en Rytterkamp paa den ene, stridende Fodfolk paa den anden. Hvor Skeden hen i mod Spidsen løb smallere til, vare døende Krigeres liggende Kroppe anbragte til Udfyldning af Pladsen; ved Siden af dem rasede Slaget mellem livligt bevægede Skikkelser. Et forgyldt Oldingehoved dannede Heftet, og da jeg trak selve Staalet ud, saa jeg, hvor fint det var poleret og forsiret. Et Ornament af slyngede Slangekroppe, hvis Hoveder med spillende Tunge vare vendte mod hverandre, løb langs Randene; i den frie Midtflade stod paa den ene Side Navnet: „Enno II.", paa den anden den korte Indskrift: „Jeg bider!"

„Det er ikke Usandhed," sagde Martini. „Den brave Grev Ennos Dolk er endnu den Dag i Dag kapabel til at bide, den er skarp som en Rageknib og vel egnet til at overskære en Mands Livstraad. Hvad mener du, om du en Dag saa mit Blod flyde over de slanke Slangekroppe?"

Jeg kunde ikke lide dette.

„Hvorfor denne daarlige Spøg?" spurgte jeg.

„Naa," gav han leende til Svar, „vi vide vel, hvad vi ere, men ikke, hvad vi kunne blive, har Ophelia sagt. Det var ganske vist et Kvindemenneske, oven i Købet et forrykt; men Ordene kunne undertiden ogsaa falde et fornuftigt Menneske i Munden."

Han hængte Dolken tilbage paa den Plads, hvorfra den var falden, og vi forlod Værelset. Martini lukkede Døren, som havde sænket sig lidt i Hængslerne, saa at den kun kunde lukkes ved at smækkes haardt i, hvorpaa de mange Metalgenstande derinde svarede med dump Klirren.

„Lad os saa igen tage fredeligere Sager i Øjesyn," sagde min Fører, og vi gennemvandrede andre Stuer med deres Skatte. Der var afmagrede, blodoverstrømmede Kristusbilleder, skaarne i Træ. Der var Madonnaer med brogetmalede Ansigter og forgyldte Kapper, ved hvis Folder det nøgne Træ kom til Syne; der var Helgener og Apostle med Symboler paa deres Virken og Offerdød. Malerier afløste de udskaarne Sager, og Penselens finere Kunst skabte finere Skikkelser. Med rundlig Oval skuede milde Kvindeansigter frem fra Guldgrundens Lue, og Farverne skinnede i det ved matgule Forhæng frembragte Halvlys med en hemmelighedsfuld, flatterende Glans. Dyb Middagsstilhed herskede i Værelserne, hvori alle disse Ting opbevaredes, som om deres

Aander, der havde skabt alle disse Værker, talte til os med stumme Munde.

Martini forklarede mig alt, men jeg laante ham kun halvt Øre, thi jeg havde opdaget noget, som tog alle mine Tanker fangne, og hvorfra jeg ikke kunde vende Øjnene bort. Det var kun et Brudstykke af et større Maleri, et eneste Hoved malet paa Træ, hvis Rande bar Spor af Forbrænding. Men dette Hoved var præget af en Inderlighed, en næsten hellig Renhed, en Storhed i Udtrykket, som jeg dybt greben atter og atter maatte beskue.

„Du ser paa min Johannes," udbrød Martini. „Deri kan jeg ikke fortænke dig, det er i Sandhed skønt, uforlignelig skønt! Og saa, tænk dig, at jeg med egne Hænder har udrevet Apostlen af et Baal, som enfoldige Bønderfolk havde antændt med det ituslaaede Billede for at koge deres Kaffe derved. Mere rasende har jeg ikke været i hele mit Liv. Det havde kunnet udgøre Perlen, Kronen for hele min Samling, det Midtpunkt, hvorefter jeg endnu sukker; og nu er det opbrændt, ødelagt for bestandig paa denne stakkels, skønne Rest nær!"

„Vent kun," svarede jeg; „jeg skal skaffe dig din Krone. Samlerdjævelen vil ogsaa snart have mig fangen med Hud og Haar; men opdager jeg en saadan Skat, afstaar jeg den til dig."

Og med det bedste Forsæt om at beslitte mig paa at udfinde et Klenodie til min Ven, forlod jeg hans Hus, hvor jeg havde faaet Øjnene aabnet for en ny og rig Verden, jeg ikke før kendte. Ganske vist gik der et Aar, og jeg havde allerede til Fordel for mig selv samlet mange Sager sammen, som jeg ikke begærede, før et mærkværdig gunstigt Tilfælde satte mig i Stand til at opfylde mit dristige Løfte.

Paa en af mine lange Ekskursioner gennem Egnen, hvortil jeg efterhaanden havde vænnet mig, blev jeg i en ensom Sumpegn overfalden af heftige Regnskyl, som en stormende Nordvestvind drev foran sig. Snart var jeg gennemblødt til Skindet, og det var mig derfor ikke uvelkomment, da jeg opdagede en forfalden, med mosgroet Straatag bedækket Bondehytte, der laa saa afsides fra den sædvanlige Vej, at jeg aldrig før havde lagt Mærke til den. Jeg gik derhen, bankede paa og bad Ejeren — en smudsigt udseende Mand med en kort, stinkende Pibe i den ene Mundvig — om Tilladelse til at træde ind og tørre mig.

„Indenfor er der ingen Plads," gav han vrantent til

Svar; „Mutter er syg, og vi ere fattige Folk. Men hvis I vil stille jer i Læ derhenne, har jeg ikke noget at indvende."

Med disse Ord pegede han paa et brøstfældigt Skur, som lænede sig op mod Huset, hvorpaa han trak sig tilbage og slog Døren i efter sig. Det mig tilbudte Ly var ikke meget indbydende. Til den ene Side var Skuret fuldstændig aabent, og heller ikke Murene vare alle Vegne tætte. Men Regnen plaskede ned i stride Strømme og piskedes saa heftigt af Vinden, at jeg ikke havde noget Valg tilovers. Jeg gik derind. Der var i det mindste tørt; jeg kunde trække Vejret og hvile mig ud til Hjemturen. Hvor ubehagelig Vejen vilde blive at gaa, kunde jeg forud udmale mig. Vinden for paa skraa ind i det aabne Skur; jeg flygtede derfor ind i den inderste Krog, hvorfra jeg i forholdsvis Sikkerhed kunde mønstre Omgivelserne og more mig med at betragte, hvorledes Støv, Affald og Papirstumper hvirvledes om.

Jeg ved ikke, hvorledes jeg faldt paa at tænde mig en Cigar. Jeg er ellers ikke nogen stærk Ryger; men jeg havde det nødvendige hos mig, og i dette Øjeblik fik jeg pludselig Lyst. Saa trak jeg mig da endnu længere tilbage i Krogen, hvor den skyfulde Himmel næsten ikke lyste op, og afrev forsigtigt en Tændstik. Men Cigaren, som jeg vilde ryge, fik jeg aldrig tændt. Næppe lyste Flammen op, før jeg lod den falde til Jorden, og nu afrev jeg Tændstik efter Tændstik for nærmere at betragte, hvad jeg flygtig havde set i Skæret af den første. Et Billede! Her i lave, vidtstrakte Mosers Ensomhed, i en elendig Hyttes forfaldne Skur, omsust af Vinden, der piskede Regn ned fra tunge Skyer, saa jeg et Billede, hvis Farver syntes at glimre og lyse gennem Støv og Smuds!

Jeg saa mig om. Bondemanden bekymrede sig ikke om mig; jeg var alene. Forsigtig ryddede jeg en Del Træ og andet Skrammel til Side, som laa ophobet om Billedet, der ligegyldigt var stuvet op ad en Væg, trak det derpaa frem — det var ikke ganske let, men uden alt for stor Anstrengelse kunde jeg dog holde det i Vejret — og bar det hen til Udgangen af Skuret, saa at Lyset kunde falde derpaa, uden at Regnen dog naaede det. Derpaa tog jeg et Tørklæde frem og begyndte omhyggeligt at fjerne det graa Dække, som Tid og Støv havde lagt derover. Mit Hjerte bankede højt. Farver kom til Syne, Figurer fremhævede sig: her et Kristushoved, der en lille Djævleskikkelse, et Stykke Guldgrund, et Taarn, en Flod — — og saa skete det vidunder-

lige, saa saa jeg — hende! Der under Vindens Hylen, under Regnens Plasken paa det faldefærdige Tag, saa jeg for første Gang hendes Ansigt! Dette Ansigt, som siden den Dag lige til denne Stund har ledsaget mig, som jeg paa Væggen derhenne har maattet skjule under et Forhæng for at frigøre mig for dets Blikke, — dette Ansigt, som jeg saa usigeligt har elsket — som jeg derpaa levende — ja levende har set!

Den Gang havde jeg kun Tanke for Kunstværkets Skønhed og Værdi. Mine Blikke hang ved Marias Træk, hvori Smerte og Skønhed saa vidunderlig forenede sig. Og idet jeg betragtede dette Ansigt, paatrængte sig mig Erindringen om hint fra Flammerne frelste Brudstykke af et Maleri, som jeg havde set hos Martini. Saa godt som det under de ugunstige Forhold lod sig gøre, prøvede jeg Værkets Teknik, og jo mere jeg saa og betragtede, desto sikrere blev min Overbevisning om, at jeg her holdt et Værk i Haanden af den samme Kunstner, Martini havde prist som Mester, og som han elskede og beundrede saa højt, at han allerede betragtede et stærkt beskadiget Brudstykke fra hans Haand som en af sin righoldige Samlings bedste Skatte. Her var virkelig det ægte, tilsyneladende kun lidet beskadigede Klenodie — Perlen, Kronen, Midtpunktet for Martinis Samling.

Jeg skælvede af Fryd over at kunne berede ham en saadan Glæde. Omsorgsfuldt undersøgte jeg det Sted, hvor jeg havde opdaget Billede; det var tørt og sikkert, Regnvinden trængte ikke derind, Tag og Mur var her ubeskadigede. Saa stillede jeg det forsigtigt tilbage, nøjagtigt som jeg havde forefundet det, lagde alt til rette som før og ilede glad ud i Regn og Storm. Hvad brød jeg mig nu derom! Uden at standse en eneste Gang for at trække Vejret, naaede jeg Byen og traadte ind i min Vens Hus. Aandeløs, gennemblødt, som jeg var, stormede jeg til hans Værelse, og med en Stemme, der skælvede af Bevægelse, forkyndte jeg ham det glade Budskab. Han stirrede paa mig, spurgte, sprang op, spurgte endnu en Gang, lod mig fortælle, udstødte et triumferende Raab og faldt mig om Halsen. Den ægte, uforfalskede Kunstgalskab var over os; det var ikke langt fra, at vi græd af Glæde.

Saa udbrød han pludselig: „Det maa Matthias vide!“ ilede til Døren og raabte med høj, klar Stemme Navnet ud i Forstuen.

Matthias var Martinis gamle Tjener, den eneste tjenende

Aand, han taalte om sig. Det var et forpjusket, krumbøjet Væsen, altid iført en lang, brun, med Perlemodersknapper tæt tilknappet Frakke, med Ansigtet saa gennemfuret af Rynker, at der ikke var saa megen glat Hud tilbage, at man kunde sætte en Finger derpaa, og af saa brungul, forvitret Ansigtsfarve, at Martini ofte spogende paastod, at Gamlingen egentlig var et Mosefig, han havde gravet op og pustet Liv i. Jeg havde i Stilhed Matthias mistænkt for, at han paa sin Side ansaa Martini for forrykt paa Grund af hans Samleriver og de dermed forbundne store Udgifter til tilsyneladende unyttige Ting; men han var et Mønster paa Troskab, Omhu og Properhed og gled den hele Dag lydløst paa tykke Filtsko omkring i Huset, altid bevæbnet med en stor Støvekost. Sit Værelse havde han i underste Stokværk ved Siden af Indgangsdøren, men udefra saas han yderst sjældent, fordi han selv ved Dagslys plejede at have Skodderne tillukkede. Naar han som en Skygge dukkede op fra sit Kammers Dyb eller uventet viste sig ved et Hjørne eller en Ombøjning af Trappen, kunde man undertiden tro, at han var denne med Antikviteter og gammel Kunst opfyldte Bygnings Skytsaand.

Lydløst kom han ogsaa denne Gang til Stede ved Martinis Kalden og hørte det store Budskab, medens han som en stor Vadefugl lagde sit halvskaldede Hoved paa Siden og bemærkede:

„Ja-a, saa kommer det vel ogsaa til at koste en skøn Hoben Penge!“

„Om jeg saa skulde sælge, hvad jeg ejer — det Billede *maa* jeg have!“ udbrød Martini. „Kun en Ting gør mig ondt, at det allerede er for sent til at gaa ud og bringe Skatten i Sikkerhed.“

Næste Middag var der et helt lille Oplob i den ellers saa uddøde By; voksne og halvvoksne stimlede sammen omkring to Mænd, som bar paa noget, der omhyggeligt var indhyllet i et stort, broget Tæppe. Det var de hjemvendende Erobrere; Matthias prustende og gulbrunere end nogen Sinde, Martini med et forklaret Smil paa det af Ivrighed blussende Ansigt.

Da jeg om Eftermiddagen indsandt mig hos ham, sad han endnu bestandig og pudsede paa Billedet, der trods al Mishandling ikke havde lidt meget og skinnede mig i Mode i ren, klar Farvepragt. Matthias havde et stort, blaat Forklæde paa og penslede ivrigt med Guldbronce paa Rammen for at forgylde den op paany.

„Du er en — ja, jeg ved ikke Navn for, hvad du er for et

herligt Menneske!" jublede Martini mig i Møde. „Der er ingen Tvivl mere; Billedet er af Liesborner-Mesteren, og det er skønnere, uendelig meget skønnere end hans berømte Alterværk. Saadan en Kvinde som denne Maria maler en Maler kun een Gang i sit Liv!"

Derpaa traadte han tæt hen til mig og sagde: „Du har i Dag beredt mig en stor Glæde. Du har forskaffet mig Billedet — det er meget — du har selv frasagt dig Besiddelsen deraf for min Skyld — det er endnu mere! Jeg haaber, at jeg en Gang skal kunne gengælde dig det."

Jeg rakte ham Haanden.

„Hvad mener du? Havde jeg saa alligevel ikke den Gang Ret? Gives der foruden Natur og Kunst ikke endnu et tredje?"

Martini nikkede.

„Du havde Ret. Der gives et tredje — Venskab! Jeg tænker, at vi to forblive sammen indtil Enden!"

Nu traadte vi atter hen til Billedet, der uden Ramme stod lænet op mod Bordet.

„Det Ansigt har Maleren ikke fremhentet af sin Sjæl," sagde jeg sagte. „Han maa have set denne Kvinde med sine legemlige Øjne, og jeg tror, han har elsket hende."

* * *

Da Vinter og Foraar, som fulgte paa hin Sommer, vare forløbne, erklærede Martini en Dag, da det friske grønne for vore Fødder og det klare blaa over vore Hoveder lyste særlig venligt, at nu var Tiden kommen til at forlade den hjemlige Jordbund og rejse ud i Verden.

„Jeg giver dig Afgangsbevis," sagde han; „du er nu rolig og sund. Mephistos Recept er ikke ilde — han være Djævel, saa meget han vil. Sku først den lille, derpaa den store Verden. — det er ogsaa mit Raad til dig. Den lille har du set og lært at skatte, nu maa du med aabne Øjne og Øren ud i den store, selv om ogsaa Enden formodentlig bliver, at du mættet vender hjem til den lille Verdens Jævnhed og Hygge."

„Ja, sikkert vender jeg hjem," gav jeg til Svar, „men Skyerne drage nu atter mod Syd, og det har altid vakt Rejselyst i mig."

„Saa flyv da! Fold Vingerne ud! Afsted over Sletter og

høje Bjærge! Gør som Faust, lad de indsnævrende Mure bag dig. Drag bort, glæd dig, nyd — men een Ting beder jeg dig om: bring ikke nogen Gretchen med dig hjem, ej heller nogen Helene — og ingen Maria."

Med et provende Blik føjede han derefter til sine sidste Ord: „Du drømmer oftere, end jeg finder heldigt, foran Billedet paa min Væg. Vogt dig for en saadan Drømm kærlighed! Menneskene ere ikke Billeder, og et Par levende Kvindelæber ere farligere end ti paa et Maleri, navnlig da for et tillidsfuldt Gemyt som dit."

„Vær ikke bange for min Skyld," svarede jeg smilende, men jeg følte, hvor jeg rødmede ved hans Ord.

Hans Raad var kommet mit i Stilhed nærede Ønske i Møde; en Længsel, hvortil jeg ikke kendte Grund og Navn, havde i den senere Tid bemægtiget sig mig. Saa gjorde jeg mig da fri for Forretningerne og var snart rejsefærdig. Martini havde erklæret, jeg maatte rejse alene; men da Afskedens Stund kom, saa jeg, hvor tung den faldt ham. Han stod ved Siden af mig ved Diligencen, som skulde køre mig til Jærnbanen, forsøgte at spøge, uden dog at kunne faa noget spøgefuldt frem, trykkede, da alt var rede, begge mine Hænder i sine og sagde endnu en Gang i dybeste Alvor:

„Og bring ingen Kvinde med dig hjem — vel? Ikke sandt, det lover du mig? Frem for alt — ingen Maria!"

Jeg nikkede venligt til ham, raabte til Kusken, at han kunde køre; — Hestene trak til, og ud gik det i den vide Verden.

Paa Dampens Vinger for jeg gennem Nordtyskland. Jeg droges mod Syden, og Hjertet bankede i mit Bryst ved Tanken om, at jeg snart for første Gang i mit Liv skulde se Højbjergene. Ikke engang i München kunde jeg ret holde det ud, men jeg havde forsat mig kun langsomt og skridtvis at trænge frem til Bjærgverdenens største og sidste Undere. Saa forlod jeg da Toget i Kufstein og indrettede mig det bekvemt et Sted omtrent paa Grænsen mellem Tyrol og Bairen. Et Hotel ved Innfloden blev mit midlertidige Hjem, og naar jeg sad der paa Terrassen ved Vandet og saa ned paa den ilende, graagrønne Strøm, der skummede mod Bropillerne, da vandrede mine Tanker — jævnt og drømmende, ikke uroligt længselsfulde — op til Flodens Kilder, til den blaa Sø ved Engadin og videre frem til den dybblaa Himmels Land. Der var kommet en stille Fred over mig, en

Fred, som endog fik den Længsel til at tie, der hjemme havde pint mig.

En af disse første fredelige Dage, det var om Middagen, vendte jeg tilbage til Hotellet fra en Spadseretur og traadte ind i Spisesalen. Den var tom; de smaa dækkede Spisebord ventede paa Gæster. Jeg satte mig ved et af dem, bestilte Maden og dromte videre, som jeg om Morgenen havde dromt. Allerede ofte havde jeg monstret dette store, firkantede Rum med dets brogede Tapet, den tarvelige Buffet i Hjørnet, Kronhjortegevirerne paa Væggene Side om Side med Kobberstik efter hellige Malerier. Mit Blik gled ligegyldigt hen over det altsammen; det var nojagtigt, som jeg saa ofte før havde set det. Men pludselig skete en Forandring. Hvad var hændet? Hvorfor bankede mit Hjerte saaledes, hvorfor skælvede min Haand, saa at den maatte opgive at føre Glasset til mine Læber, hvorfor denne aandeløse Studsen? Hvorfor — fordi Døren var gaaet op, fordi en Skikkelse var traadt ind, fordi et Vidunder var sket, og hvad jeg troede dødt stod levende for mig — fordi hun gik der, bevægede sig og talte — Kvindeskikkelsen fra hint Billede — Mariafiguren!

Den mest forbavsende Lighed var paafaldende i Ansigtets Træk, i det blonde Haars Bølgelinier, i Hudfarven — kun ikke i Øjnenes Udtryk. Thi der stod Smerte og Anklage at læse, her herskede dyb Ro, stille Alvor, en Anelse af forbavset Sporgen, men intet Vemod, ingen Længsel. Hendes Blik mødte mit, og hun besvarede flygtigt min Hilsen, da jeg rejste mig og bukkede; men i samme Sekund gled hendes Øjne ligegyldigt bort fra mig. Hun gik rolig og sikker gennem Salen og traadte ud paa Verandaen, der laa ved Floden. Først da hun var forsvunden, bemærkede jeg, at hun ikke havde været alene, men ledsaget af et Væsen, som — paafaldende i og for sig som hun var — syntes dobbelt latterlig ved hendes Side. Lignede hun selv Tragediens alvorlige, højtidsfulde Muse, saa var det Satyrspillets Muse, der kom trippende efter hende. En tyk, lille, stakaandet, aldrende Dame, med rødt, opkogt Ansigt, i en stortærnet Kjole, paa Hovedet en rund, hvid Straahat, hvis røde Baand, som hun havde løst op for Varmen, flagrede om hende, medens glinsende sort Haar, tredelt i Tunger med dobbelt Skilning, var redt ned over en Del af hendes Ansigt. Med korte, vuggende Skridt og den rød- og hvidstribede Parasol, som hun havde glemt at slaa ned, over Hovedet, skyndte hun sig efter sin Ledsagerske og forsvandt straks efter ud

paa Verandaen. De havde snart fundet en Plads, hvor de satte sig for at indtage deres Maaltid, og naar jeg rykkede mig en Smule til Siden, kunde jeg gennem Dørvinduet se dem derude. Den ældre var meget livlig og snakkesalig, medens den yngre syntes at svare venligt, men kort paa hendes Bemærkninger. Der paakom mig næsten en Følelse af Skræk over denne Legemliggørelse af mit Drømmebillede, men tillige Følelsen af dyb Glæde over, at saa megen Skønhed vandrede levende om paa Jorden, og at jeg ustraffet kunde betragte den. Ogsaa her forekom Ansigtet næsten som et Billede, thi to Vinranker, som hang ned fra Verandaens Tag, dannede — set fra den Plads, hvor jeg sad — en smuk, levende Ramme om det, lige saa forskelligt fra den tunge udskaarne Ramme om Billedet i Martinis Værelse, som disse bevægelige Læber, dette hurtigt flygtende Smil, dette bølgende Bryst var forskelligt fra det døde, evigt uforanderlige Maleri.

Der manglede mig Mod og Lejlighed til at tale til hende, og desuden var min Forbavselse i Øjeblikket saa stor, at jeg den Gang næppe tænkte derpaa. Dog følede allerede næste Dag et Tilfælde — saafremt noget overhovedet kan kaldes et Tilfælde — det saa, at hine Læber uden Opfordring fra min Side talte til mig. Jeg var gaaet over de vide Enge i Retning af Kejserdalen, slentrende af Sted uden at se eller tænke paa noget bestemt, da jeg uventet hørte et højt Skrig og paa den anden Side en Indhegning, som tjente til at holde det græssende Kvæg inden for bestemte Grænser, fik Øje paa den lille, tykke Dame, som i sin brogede Kjole var i livligste Bevægelse. Saa hurtigt hendes korte Ben kunde bære hende, styrtede hun i Retning af mig og skreg derhos uafbrudt: „Hjælp, hjælp! Koerne, Koerne!“ Bag ved hende travede et Par unge, nysgerrige Kvier, som vare blevne opmærksomme paa hendes brogede Dragt og ved hendes pludselige Flugt havde følt sig opmuntrede til et lille Væddeløb, hvortil Klokken om deres Hals leverede Musikken. Nu indtraf et kritisk Moment, thi den lille Dame kom kun med Vanskelighed op ad de Træplanker der tjente til Udgang fra Indhegningen, og saldefærdig fægtede hun med Armene i Luften, skrigende om Hjælp med fordoblet Kraft. Hurtigt ilede jeg til, rakte hende Haanden, medens jeg med min Stok kyste det kaade Ungkvæg tilbage og hjalp hende ned paa den anden Side Indhegningen, hvor hun var i Sikkerhed for en saa paatrængende Beundring. Aandeløst fremstammede hun et Par Ord til Tak og satte sig derefter saa brat ned paa Grøn-

sværet, at de høje Kamille- og Klokkeblomster nikkede om Kap med Valmuerne paa hendes Hat, der var rutschet ned i Nakken paa hende. Nu saa jeg først, at hun ikke var alene, og at hendes Ledsagerindes høje Skikkelse, aabenbart uden Spor af Frygt, kom gaaende langsomt hen over Græsningspladsen. Kun en let Bekymring lod sig til Syne paa hendes Ansigt; da hun imidlertid saa den ældre Dame siddende lykkelig frelst mellem Blomsterne, brød hun ud i en stille Latter, traadte hen til Kvæget, der nysgerrigt strakte deres snøstende Muler op over Indhegningen, klappede et af dem med Haanden og sagde: „Nu, da I have kyst min kære Tante saa eftertrykkeligt, skulle I pænt vende tilbage til jeres Fader."

Og som om de havde forstaaet, hvad hun sagde, gik Kvierne tilbage, medens hun selv behændigt og uden Overilelse — ogsaa uden at tage Notits af min fremrakte Haand, der længtes saa inderligt efter at berøre hendes — steg over Bjælketrappen. Med Anstrengelse og endnu bestandig stakaandet rejste nu ogsaa den uskyldig forfulgte sig af Græsset og nævnede, efter at jeg havde forestillet mig selv, sit eget og sin Ledsagerindes Navn, hvoraf jeg dog kun forstod, at den unge Dame maatte være hendes Niece og Bærerinde af det Navn, som jeg straks fra første Øjeblik havde givet hende, og som forekom mig uadskilleligt fra hendes hele Tilsyneladelse — Navnet Maria.

Vi maatte gaa efter hverandre paa den smalle Engsti, Tanten foran, derpaa Maria, sidst jeg; men alt var saa stille omkring os — kun Græshopperne sang højt og uophørligt i Grønsværet — at vi selv paa den Maade kunde tale med hverandre.

„Det var da endelig en Gang et Eventyr," sagde Maria efter at have gaaet en Stund.

„Ønskede De maaske, at et saadant skulde hænde Dem?" spurgte jeg.

„Det gjorde og gør jeg endnu; kun var det i Dag af altfor uskyldig Natur."

„De vilde byde alvorligere Farer velkommen?"

„Ja, det tror jeg; det vil sige, naturligvis kun for mit eget personlige Vedkommende, ikke for andres. Freden omkring mig trykker og ængster mig."

„Virker den ikke velgørende paa Dem, denne herlige Fred?"

„Nej, den plager mig. Bjærgene have skuffet mig; jeg havde tænkt mig noget andet."

„Noget andet?"

„Noget langt mægtigere, ikke blot i de ydre Former, men ogsaa i Naturens Livsytringer. Hvor saa store Kræfter have virket, vilde jeg gerne i det mindste se levende Spor deraf."

„Sommeren er for Bjærgene Fredens Tid."

„Den evige Freds, synes det," gav hun med et Suk til Svar. „Hver Dag Solskin, hver Dag de samme Blomster, hver Dag den samme blaa, uforanderlige Himmel!"

„Holder De da saa meget af Strid?"

„Jeg ved ikke, om jeg vilde gore det, naar jeg selv maatte kæmpe med. Men jeg længes efter at prove mine Kræfter. Jeg er sund og stærk og vilde gerne en Gang stride mod en Storm, som opriver Træer med Rode og slynger Klippestykker ned i Dalen."

„Maria, Maria," bebrejdede Tanten, som nu atter havde faaet Vejret, saa at hun kunde tale, „hvad er det dog for taabelige Ting, du der siger!"

„Hvorfor taabelige? Ethvert Menneske er noget for sig selv, noget nyt, noget, som ikke for har været. Hvorfor skal man synes at være anderledes, end man i Virkeligheden er? Jeg har aldrig kunnet forstaa det, naar du har forlangt det af mig."

„Og i Dem slummer der en saadan Kamplyst," spurgte jeg forbavset; „bag dette rolige, sikre Ydre et saa stormende Sind?"

„Rolig?" spurgte hun næsten med Vrede i Stemmen og vendte sig et kort Sekund om imod mig. Og nu saa jeg et andet Udtryk i hendes Øjne end hidtil, nu var Freden i dem forsvunden og havde givet Plads for en sær, ulmende Glod.

„Rolig! Fordi jeg er rolig, fordi der er en saadan Stilhed i mig, og der aldrig sker noget, som faar mit Hjerte til at banke hurtigere, netop derfor længes jeg efter Kamp, Bevægelse og Uro uden om mig. Rolig — ja jeg er rolig; men hvert Menneske stræber efter sin Modsætning, og derfor længes jeg efter det modsatte af Ro og Fred i den Verden, der omgiver mig."

Jeg vidste intet at svare. Den Aabenhjertighed, hvormed hun talte til mig — en fremmed, forvirrede mig lige saa meget som Indholdet af hendes Ord. Og dertil blev det Trylleri, hun øvede over mig, ved hvert Øjeblik stærkere; til hendes ydre Skønhed kom nu tillige hendes dybe, melodiske, noget slørede Stemme, som sælsomt indvirkede paa mig.

Saa gik vi tavse videre, indtil Tanten begyndte at tale

livligere. Ved denne Lejlighed fik jeg at vide, at hun selv stammede fra München, medens hendes Niece hørte hjemme i Nordtyskland. Da sidstnævnte var forældreløs og uden Søskende ligesom jeg, havde hun sluttet sig til hende for at foretage Rejsen til Bjærgene.

„De stammer fra Nordtyskland?" spurgte jeg ikke uden en vis Tilfredsstillelse. „Ja, saa undrer det mig ikke saa meget —"

„Hvad undrer Dem ikke?" spurgte Maria, da jeg brød af og tav.

„En Lighed — De vil le af mig — mellem Dem og et Billede, som er et Par Aarhundreder gammelt. Jeg ved ikke, om De lagde Mærke til, hvor overrasket jeg blev over denne Lighed, da jeg i Gaar saa Dem for første Gang?"

„Sligt ser jeg aldrig," svarede hun ikke just uvenligt, men koligt og bestemt, som om det var hende ubehageligt, at man beskæftigede sig med hendes Udvortes. „Og hvorfra stammer saa det Billede, om jeg tør spørge?"

„Fra Vestfalen, fra en gammel vestfalsk Mester, hvis Værker man beundrer uden at kende hans Navn."

„Fra Vestfalen? Det er virkelig mærkeligt, eller maaske snarere mindre mærkeligt, end det straks kunde synes. Thi min Slægt paa modrene Side hørte hjemme der, og nu, da vi tale derom, mindes jeg ogsaa dunkelt en gammel Familiehistorie, min Moder en Gang fortalte mig, og hvori, om jeg ikke tager fejl, en Maler spillede en Rolle. Videre kan jeg ikke huske, men jeg tror nok, Historien var af sørgeligste Art."

„Saa var maaske en af Deres Aner Originalen til dette Billede, og Naturen har, kun i dobbelt Skønhed, endnu en Gang skabt, hvad Maleren har villet forevige."

„Og hvad forestiller saa den Figur, som skal ligne mig saa meget?" spurgte hun, uden at give Agt paa den Hyldest, der uvilkaarligt var kommen over mine Læber.

„Noget meget helligt," svarede jeg, „selve Guds Moder."

„Jomfru Maria!" udbrød hun, og jeg saa, at hun for let sammen.

„I saa Fald kan Billedet sikkert ikke ligne mig, forudsat, at det er et godt Billede."

Vi vare ad den stærkt skraanende Vej, over hvilken Sollyset laa klart og varmt, naaede til vort Hotel; Samtalen maatte have en Ende. Dog var det mig ikke vanskeligt ved en lille Krigslist

at formaa den gamle Dame til at anmode mig om ret ofte at tilbyde dem min Ledsagelse. Jeg bragte hende let til den Overbevisning, at Dyrene, som i Dag havde forskrækket hende og stadig forbitrede hende enhver af hendes Spadsereture, nærede en ganske særlig Respekt for et mandligt Væsen med en forsvarlig Stok i Haanden, ifølge hvilket Ræsonnement hun udbad sig af mig, hvad jeg vilde have bønfaldet hende om som den største Gunst, hun kunde bevise mig.

Uforgjemmelige ere de Dage, som nu paafulgte. Ganske anderledes end dem, jeg lige forud havde oplevet, ikke prægede af Fred, Drømmeri og tavs Nydelse, nej, fulde af Uro, Hast og Selvpinsel, fulde af Kamp, Tvivl og vaagnende Erkendelse af den overmægtige Følelse, som havde været mig fremmed lige til denne Stund.

Nu lullede Flodbølgernes Brusen mig ikke mere i stiltiende Velbehag. Nu stod jeg ofte og nikkede ned til den skummende Strøm og hviskede: „Kun stærkere, stærkere endnu! Saaledes bruser og hvirvler det ogsaa i mig, uden Ophør, uden Ende." Nu var hele Naturen om mig kun et Genskin af mit Indre, snart taageomhyllet og truende, snart overstrømmet af et gyldent Lys, jeg aldrig for troede at have set. Men dette Lys syntes kun at udgaa fra den Kvindeskikkelse, som nu saa ofte og roligt gik ved min Side, men som — det vidste jeg jo fra hende selv — kun længtes efter Befrielse fra sin fredelige Tilværelses jævne Regelmæssighed Forgæves spejdede jeg efter det svageste Tegn paa, at ogsaa hendes Sjælefred skulde være rokket: at min Stemme, mine Ord skulde bringe hende i Bevægelse, at min Kærlighed — hvor hurtig det blev mig klart, at det var Kærlighed! — skulde bringe en lignende Følelse til Fremvækst i hendes Hjerte og fylde det med Uro, Smerte og Salighed.

Der kom en Dag, da jeg skulde faa Afgørelse. Der var kommet nogle nye Familier til Hotellet, som sluttede sig til os paa forskellige Udflugter, og paa Opfordring af en af Herrerne, som var kendt i Egnen, blev et Besøg til Geddesøen sat paa Programmet. Vi kørte en smuk Eftermiddag over Grænsen ind i Bajren, forlod Toget ved Kiefersfelden Station, gik til Fods mellem den lille Bys venlige Huse med deres Blomsterhaver og naaede snart ind i Skoven. Maria gik ved min Side. Vi vare de yngste i Selskabet, gik raskere end de andre og vare snart saa langt foran, at deres Stemmer kun af og til dæmpet lød hen til os. Paa sin

rolige Maade, der saa mærkeligt stod i Modsætning til den Frihedstrang, hun undertiden forraadte, viste hun mig megen Venlighed og Tiltro. Hun gik og talte gerne sammen med mig, lod sig forklare Naturens Fænomener og fortælle om Kunst og Kunsthistorie, men forgæves som altid spejdede jeg ogsaa i Dag efter Tegn paa mere levende Følelser hos hende. Jeg var ikke fri for at være distræt, thi jeg kæmpede med mig selv og grundede over hendes Væsen, saa at vi snart gik stiltiende ved hinandens Side.

Vi havde efterhaanden fjernet os endnu længere fra det øvrige Selskab og kunde ikke mere høre deres Stemmer; Vejen gennem Fyrreskoven var saa tæt bestrøet med brune Naale fra det foregaaende Aar, at vi ikke engang hørte vore egne Skridt.

Bestandig større og tavsere blev Bjærgensomheden. Først havde vi afbrudt Samtalen, fordi det faldt os vanskelig at finde de rette Ord. Nu tav vi, fordi det var os imod at forstyrre den dybe, hellige Naturfred. Intet Steds nogen Lyd. Ingen Fugl kvidrede, ingen Træpikker bankede med Næbbet paa den løse Bark, ingen Bæk rislede langs Stien, ingen Lyd kom ud fra Kronerne, og dog var der fuldt Liv omkring os i det gyldne Lys, i den varme Sommerluft, i Skovens og Bjærgenes rene, kraftige Atmosfære.

Nu gik det nedefter; et sort Vandspejl glimtede mellem Træstammerne; Bjærgtoppe, som vi ikke før havde set, knejsede frem foran os. Søen var omgiven af en Eng, som paa Grund af fugtige Steder var vanskelig at komme over. Maria maatte række mig Haanden; det var første Gang, thi hun havde hidtil undgaaet det, og da jeg nu greb den, følte jeg ikke som et Slag, men som en langsom, glødende Gennemrisling af en tung, fyrig Vin. Jeg kunde have trykket hende til mig og ført hende bort til en fjærn, endnu dybere Ensomhed, hvor der ikke var andre Mennesker end vi.

Maaske havde hun i mine Øjne læst et saadant Ønske, thi nu trak hun sin Haand ud af min og gik raskere af Sted hen ad Vejen, der langs Søbredden var smal og stenet. Jeg gik bag efter hende og følte et inderligt Behag ved at betragte hendes rhytmiske, sikre Gang og hendes stolte Holdning, der uden Paatagethed var ædel og majestætisk.

Saaledes gik vi i en Halvkreds omkring Søen, indtil vi vare naaede til den anden Bred og saa over imod den Side, hvorfra vi vare komne. Vi havde ikke før set os tilbage; nu blev Maria staaende, og da jeg ligeledes vendte mig om, oprullede hele

det herlige Billede sig med eet Slag for mine Øjne. Foran os den sorte Vandflade, paa den modsatte Side skovbevoksede, lave Bjærge, der snævert omsluttede den, derpaa højere Klippeformationer, ad hvilke Naaleskoven kun hist og her klatrede op som mørkegrønne Striber, og, ragende højt op over det altsammen, med snehvide Linier i de rødliggraa, sønderrevne Stenmasser, Kejserbjærgenes langstrakte, mægtige Væg. Saa snævert indfattet syntes Søen, saa tæt vare disse Bjærge rykkede ind paa den, at Inn-Dalens vide, enggrønne Flade, som laa imellem os og dem, forekom os ubetydelig og lille. Et Billede saa alvorligt og skønt, saa fredeligt og dog saa højtidsfuldt stort, saa fjernt fra Verden og ophøjet over menneskelig Svaghed, at kun store Følelser kunde holde Stand ved Synet af det! Og netop paa dette Sted, over for disse alvorlige, ensomme Skovstrækninger, Ansigt til Ansigt med den storslaaede Natur, følte jeg, hvor mægtig min Kærlighed var til Maria og hvor dyb min Trang til at blive genelsket af hende. Men i Stedet for at synke ned og tilraabe hende: „Verden er saa stor og skøn, men for mig kun forladt og ene uden dig!" grublede jeg kun tavs over mine egne Tanker og trykkede Haanden mod det bankende Hjerte.

Langt bag ved os, paa den samme Vej, ad hvilken vi vare komne, viste sig nu de andre Damers lyse Kjoler, og som en sagte Mumlen lod deres Stemmer atter til os.

„Lad os blive her," sagde Maria og traadte saa tæt hen til Søen, at jeg uvilkaarligt strakte Haanden ud efter hende; derpaa satte hun sig paa en naturlig Græsbænk.

„Vær forsigtig!" raabte jeg til hende; „disse Søer ere uden Bund, siger man."

„Saa meget behoves ikke for at drukne," gav hun smilende til Svar. „Men som saa meget andet forekommer ogsaa det, man her siger, mig som en Fabel. Jeg kan jo skimte Bunden og kunde styrte mig i Vandet uden at volde Dem altfor stort Besvær med at redde mig op igen."

„Saa se derhen," sagde jeg og pegede paa et Sted, hvor Klippen brat faldt ned mod Vandfladen og ludede ud derover, saa at den blev sort som Natten.

„Der, ja — det er smukt," svarede Maria. „Der kan man dog tro paa Fare og Død."

„De siger det, som om De ønskede Fare og Død nærværende."

„Jeg holder ikke mere Freden i disse Bjærge ud! Jeg

har allerede sagt Dem, hvor den piner mig," gav hun dybt aandende til Svar. „Denne Tavshed ængster mig, denne dybe Ro kvæler mig."

„Og dog er det altsammen saa smukt!"

„Smukt? Det kommer an paa Øjnene, hvormed man betragter Verden. Ser De deroppe Kejserbjærgenes hojeste, kløftede Tinder, — der vilde jeg ønske, jeg stod, kæmpende mod en Vinterstorm —"

„Og hvis nu Stormen slyngede Dem ned i Dybet?"

„Saa havde jeg dog een Gang følt, at jeg levede. Kun ikke dette Fængsel i evig Fred!"

„Hvor underligt!"

„Underligt — hvad?"

„Jeg tænkte —"

„Hvad tænker De, tal aabent? Det er en god Stund og et godt Sted til at være sand."

„Jeg tænkte, hvor underlig det er, at en ung Pige søger Farer og Ryslelser, som komme udefra. Jeg har dog altid hørt, at hos Kvinden kommer den dybeste Bevægelse indefra."

Hun saa paa mig, men svarede ikke straks. At hun forstod mig, forraadte hendes Blik; men jeg kunne ikke se, om jeg havde fortornet hende.

„Det er Kærlighed, De taler om," sagde hun endelig og vendte sit Blik fra mig for at lade det hvile paa det Sted, hvor den brat nedfaldende Klippe gjorde Vandet saa morkt og truende. „Det er jo netop det underlige i mit Væsen, og netop derfra stammer vel al denne Ønsken og Stræben, som maaske kan synes ukvindelig, men som dog for mig er saa naturlig og uovervindelig: — jeg kan ikke elske."

Jeg aabnede Læberne, men fandt intet Svar, og hjælpeløst spørgende hang mine Blikke ved hendes rolige Ansigt, som hun halvt havde vendt bort fra mig, og som endnu aldrig havde forekommet mig saa smukt og alvorligt.

„Det er ikke Spog, heller ikke Koketteri, naar jeg siger Dem dette," begyndte hun paany. „Jeg har vidst, at den Time maatte komme, da De vilde tale om disse Ting, og jeg er glad ved, at den allerede nu er kommen; thi kun i Klarhed findes Sandhed."

„Ikke elske!" sagde jeg sagte.

„En Kvinde, som ikke elsker, er som et Instrument uden Tone, ikke sandt?" spurgte hun med et Anstrog af Bitterhed;

hun afventede imidlertid intet Svar paa sit Spørgsmaal, thi uden Afbrydelse vedblev hun:

„Nu vel, saadan en tonlos, unyttig Ting er jeg. Allerede mange Gange har Kærlighedens Stemme klinget for mit Øre, men den har ikke vakt noget Ekko i mit Bryst og ikke fundet Svar. Jeg har lært Mænd af mangehaande Art at kende, smukke, aandrige, berømte — men ikke een har saa meget som et Minut faaet mit Hjerte til at banke hurtigere."

„Kærlighedens Stemme? Og De taler her den fulde Sandhed —" jeg brød igen af uden at fuldføre, hvad jeg vilde sige, men hun forstod mig ogsaa denne Gang og svarede uden Tøven

„De tvivler paa, om jeg virkelig og i Sandhed er bleven elsket? Ja, det er jeg. Der har været Mænd, som vare forelskede i mig, der har været andre, som elskede mig. Hvorledes det kom, og om jeg fortjente det, skal jeg ikke kunne sige. Nok er det, at det skete. Og dog vakte det ikke andet til Live i mig end en ubestemt Følelse af Ængstelse, undertiden af Medlidenhed."

„Medlidenhed er et Skridt mod Kærlighed, siger Digteren."

„Ikke hos mig". Hun tav et Øjeblik, derpaa talte hun videre. „De forundrer Dem over mit Væsen og den Aabenhed, hvormed jeg lægger det for Dagen for Dem. Men jeg har aldrig kunnet fatte, hvorfor Livet skal være en Maskerade, hvori den vinder højeste Pris, som klogest forstaar at skjule sit Indre. Naar jeg imidlertid i Dag taler saaledes til Dem, sker det maaske ogsaa af en anden Grund. Maaske fordi jeg vil værge mig mod hin Følelse af Medlidenhed, som for mig ikke betyder noget Skridt mod Kærlighed."

Vi maatte afbryde Samtalen, thi det øvrige Selskab havde naaet os, og først om Aftenen fandt jeg Lejlighed til at tale videre om det, som bevægede mit Sind.

En Del af Selskabet foretrak at tage hjem med Toget, en anden Del valgte at spadsere til Kufstein. Maria hørte til disse sidste, og jeg gik snart igen, ligesom om Eftermiddagen, ved hendes Side. Det var blevet meget mørkt, Maanen stod først sent op, kun Sankthansormene lyste mellem Buskene, som voksede op ad den stejle Bjærgvæg til højre for os. Enkelte røde og grønne Lys betegnede Jærnbanens Løb gennem den vide Dal.

De Forhaabninger, som Maria næsten havde ombragt med sine Ord, vare igen vaagnede op i mig. Den friere Luft i den aabne Dal, Aftenens Stilhed og Mørke gav mig Mod.

„De sagde før," begyndte jeg, „at De aldrig har elsket. Vil De af den Grund aldrig — gifte Dem?"

Mit Spørgsmaal var meget ubehændigt formet, men det var udtalt, før jeg havde befindet mig paa noget bedre.

Maria lo et Øjeblik med sin dybe, indtagende Latter, derpaa sagde hun:

„Det var et mærkeligt Spørgsmaal."

„Jeg ved det, men beder Dem alligevel besvare det."

„Og hvis jeg nu ikke fandt noget Svar?"

„Hvorfor ikke?"

„Jeg ved virkelig ikke, hvad jeg i Øjeblikket skulde svare derpaa. Maaske falder i Løbet af Natten et Svar mig ind, — jeg skal da sige Dem det i Morgen."

„Er det sikkert?"

„Hvis jeg finder et Svar, hvis jeg føler, det er klart og sandt, da er det sikkert."

„Nu vel da, lad mig saa blot faa Lov til at gentage mit Spørgsmaal endnu en Gang og med andre Ord. Hvis en Mand kom til Dem og sagde: 'Jeg elsker Dem, Maria, men jeg forlanger og haaber ikke, at De ogsaa skal elske mig,' — hvad vilde De da svare? Hvis han sagde til Dem: 'De kan ikke elske mig; godt, saa giver jeg Afkald paa denne den højeste, herligste Lykke; jeg vil kun Deres Agtelse, Deres Venskab, Besiddelsen af Dem,' — hvad kunde De saa svare ham, dersom denne Mand — nej, intet 'dersom', ingen Forstillelse, ingen Spillen under Dække — her er han, her gaar han ved Deres Side, her taler han til Dem Ansigt til Ansigt med disse evige Bjærge og denne evige Himmel. Maria, jeg elsker Dem! Berøv ikke mig, den ensomme, den frændeløse, for hvem alle ere døde, hvem han kaldte sine, berøv ikke mig Synet af det hellige Billede, som jeg tilbeder! Lad mig ikke fortvivle og gaa under! Tro mig, jeg har lært at savne og forsage, tro mig, at jeg vil være lykkelig og rig, naar De blot vil lade Deres Øjnes Lysstraaler glide hen over mit Livs Vej. Tro mig, at Deres Lykke vil være mit højeste Maal, og at jeg ærer og beundrer Dem lige saa højt, som jeg elsker Dem."

Først gav hun mig intet Svar. Kun den regelmæssige Lyd af vore Skridt paa Landevejen og undertiden en næppe hørlig Brusen af Innfloden, der til venstre for os strømmede usynlig gennem duftende Enge! Saa standsede Maria; foran den mørke

Bjærgvæg saa jeg i matte Omrids hendes høje, lyse Skikkelse. Hun tog min Haand, holdt den et Øjeblik i sin og sagde:

„I Morgen giver jeg Dem Svar. Og nu maa De ikke mere trænge ind paa mig, — lad os i Dag ikke tale mere derom."

„Kun eet endnu, kun et eneste Spørgsmaal: vidste De, at jeg elskede Dem?"

Hun havde trukket sin Haand ud af min og gik igen som før ved min Side. Og saaledes, roligt spadserende, uden mindste Spor af Bevægelse i sin Stemme, gav hun mig til Svar:

„En Kvinde, som elsker, kan være i Tvivl, om hun bliver gengjældt; men elsker hun ikke selv, mærker hun snart, om en Mand elsker hende eller ikke. Og dermed nok for i Dag om Kærlighed, ikke sandt?"

Hendes Ønske tillod ingen Modsigelse; men mit Hjerte var saa fuldt, i mit Bryst bølgede det saa mægtigt frem og tilbage, at jeg ikke var i Stand til at finde ligegyldige Ord. Saa vandrede vi da i Stilhed, til vi naaede hjem; der nikkede hun venskabeligt til mig og sagde til Afsked:

„I Morgen!"

I Morgen! Hvor længe varede det ikke, før Dagen brød frem, hvor blytungt Nattetimerne sneg sig af Sted, hvor flyede Søvnen mig, og hvor ængstede mig ikke de Drømme, som endelig i Halvslummer omsvævede min Sjæl! Og Dagen kom! Lysende og ung, med Guld over Bjærgtoppene og Taageslør bølgende hen over Engene som lette Tæpper, hvorunder Blomsterne havde sovet. Dagen kom og fandt mig vaagen, fandt mig — saa mægtig var Virkningen af dens Lys og dens friske Morgenhilsen — opfyldt af glad Haab. Ogsaa Maria var staaet tidligt op; jeg saa hende træde ud paa Terrassen ved Vandet, saa hende grublende stirre derned, saa hende bryde en Blomst og kaste den i den rivende Strøm, som vilde hun tage Varsel af dens Flugt.

Hurtig var jeg nede og stod ved hendes Side. Hun rakte mig Haanden, og jeg følte, den var kold; men hendes Aandedræt gik roligt som ellers, og paa hendes Kinder var kun den samme lette Rødme som altid.

„Jeg vilde bede Dem gaa med mig gennem Engene," sagde hun; „der kunne vi tale uforstyrret sammen."

Samtidig med disse Ord gik hun i Forvejen uden at afvente mit Svar — hun vidste, det behøvedes ikke — og slog ind paa Broen over Floden i Retning af Bjærgene. Snart vare vi naaede

ud i det frie og spadserede hen ad Engstien, hvor en korsfæstet Kristus fra sit høje Krucifiks skuede ned paa os. Jeg maatte tænke paa det Billede, hvorpaa jeg for første Gang havde set Marias Skikkelse og Aasyn ved den Korsfæstedes Fødder, og gennem mit Hjerte for det Ønske, at jeg aldrig maatte faa hint frygtelige Udtryk af anklagende Smerte at se paa dette skønne, rolige Ansigt, fra hvis Læber jeg nu ventede min Dom.

„De har i Gaar stillet et Spørgsmaal til mig," begyndte Maria, „og i Dag vil jeg atter sige Dem, hvad jeg sagde i Gaar: — Jeg kan ikke elske. Jeg er gammel nok til at vide, hvad disse Ord betyde. Menneskene sige, at Kærlighed er Kvindens Bestemmelse; nu vel, her ved Deres Side gaar en Kvinde, som ikke kender denne Følelse og aldrig — det tror jeg helligt og bestemt — aldrig vil lære den at kende. Kald mig ukvindelig; men jeg frygter mere at være usand end ukvindelig. De maa ikke tro, at denne min Anskuelse nogen Sinde vil forandre sig. De maa ikke tro, at jeg nogen Sinde vil gaa ved Deres Side besjælet af nogen anden og varmere Følelse end i Dag. De maa ikke tro, at det er Daarskab, Ukendskab til mig selv, Fantasterier eller Usandhed, hvad jeg her siger Dem; men hvis De desuagtet vover at byde mig Deres Haand —"

„Maria!"

„Lad mig tale ud. Hvis De desuagtet rækker mig Deres Haand, saa glem aldrig dette Øjeblik, dette Sted, disse Bjærge, disse Blomster og dette Billede af vor Frelser, glem ingen Ubetydelighed, intet Ord af det, som vi nu tale sammen, glem det ikke — og naar alt andet svinder af Deres Hukommelse, saa bevar dette ene — at jeg har advaret Dem imod at stræbe efter at besidde mig."

„Maria, Maria!"

„Lad mig tale ud. Jeg advarer Dem, fordi det vilde volde mig Sorg at se Dem ulykkelig og selv imod min Vilje at have bidraget dertil. Jeg agter og ærer Dem som ingen anden Mand, jeg har mødt, men min Følelse for Dem er ikke Kærlighed. Mit Hjerte slaar Dem ikke i Møde, min Puls er rolig som ellers; mine Tanker ile ikke mod Deres, naar De er borte fra mig, og i Deres Nærhed føler jeg hverken Salighed eller Angst. Jeg kan ikke give Dem andet end mit Venskab, min Agtelse og min Troskab. Ja, min Troskab! Den kan jeg love Dem, hvis De

vover at gøre mig til Deres Hustru, saadan som jeg er, og saadan som De nu kender mig."

„Min, min! Maria!"

„Hvis De vover det trods mine advarende Ord. Hvis De anser et Ægteskab for muligt, hvor Ild og Is forenes. Hvis De ikke frygter — tænk paa denne Stund og disse Ord! — at vansmægte af Længsel efter Kærlighed, hvor De kun besidder uden at blive elsket. Nej, De maa ikke vove det! Hør, hvor jeg advarer og bønfalder Dem! Bevar Deres Sjælefred og lad os skilles. Betænk, at een stor Sorg lettere bæres og hurtigere glemmes end en Lidelse, som aldrig veksler og aldrig faar Ende. Lad os gaa fra hinanden her,ræk mig Deres Haand —"

„Ja, Maria, min Haand! Her er den. Den griber Deres; men ikke til Afsked, kun for at beholde denne lille, elskede Haand for hele Livet. Intet af Deres Ord kan skræmme mig tilbage eller forandre min Vilje. De vil være min, De lover mig Troskab — jeg elsker Dem og skulde lade Dem fare? Jeg forlanger jo intet andet, end at De finder Dem i min Kærlighed, at De tillader mig at leve for Dem og skabe Dem et Liv, som Deres Skønhed, Deres Sandhedskærlighed fortjener det. Ja, fordi De er saa sand, elsker jeg Dem endnu mere! Bliv min, lad mig beholde denne Haand, og maaske vil der komme en Tid, da ogsaa Deres Hjerte —"

„Stille, tal ikke videre! Det er jo netop det, jeg frygter, at De ikke skal tage mine Ord for fuld Sandhed. Men hvor kan jeg blive vred paa Dem? Hvorledes kan et Menneske fatte, hvad det ikke selv kan føle? I Dem bølger og bruser det, og derfor kan De ikke forstaa, at i mig forbliver alt roligt og ubevægeligt. Endnu en Gang beder jeg Dem —"

„Ikke mere, Maria! Kun et Svar, et eneste kort Svar paa et eneste kort Spørgsmaal: vil De efter alt, hvad vi har talt om sammen, være min, naar jeg beder Dem derom?"

Hun saa ned for sig og gjorde i Tavshed nogle Skridt. Vi vare, medens vi talte, gaaede op og ned ad Stien over Engen og nu atter komne i Nærheden af Krucifikset, i hvis tørre Kranse Morgenvinden let hviskede. Nu blev Maria staaende og saa mig med et roligt Blik dybt ind i Øjnene.

„Hvis De trods alt beder mig derom, vil jeg blive Deres Hustru," sagde hun langsomt.

„Og nu, da alt er sagt, kan jeg ogsaa udtale, hvad jeg

hidtil har maattet fortie," vedblev hun. „Naar jeg bliver Deres Hustru, er der ogsaa en Smule Egenkærlighed med i Spillet. Uden Forældre og Søskende staar jeg ligesom De ene og forladt i Verden, og undertiden har jeg gruet for de ensomme kommende Dage. Da De saa krydsede min Vej, og jeg kom til at agte og ære Dem —"

„Maria!"

Jeg ved ikke, hvad jeg i min Glæde og Jubel sagde. Jeg ved ikke, med hvilke Ord jeg talte til hende om min Lykke og Kærlighed. Jeg ved ikke, hvorledes jeg takkede og velsignede hende. Men det ene ved jeg, at jeg bredte Armene ud og vilde trykke hende til mit Bryst som min Brud, og det ene husker jeg, at hun veg tilbage for mig og afværgende hævede Haanden. Jeg husker det, saa at jeg endnu ser hende levende for mig, hvorledes hun blev en Smule blegere end ellers og aabnede de tavse Læber, som for at bønfalde mig om Beskyttelse, om Beskyttelse mod mig selv. Der paakom mig en Fornemmelse, som om pludselig et koldt Vindpust var kommet farende fra Bjærgene, som om Solen blev mattere, Blomsterne blegere. Jeg saa, hvorledes Maria veg tilbage for mig, og da jeg losrev mine Blikke fra hende og vendte dem bort, saa jeg den døende Frelsers blodoverstrømmede, af Torne forrevne Aasyn vendt imod mig og hans døende Blik rettet paa mig.

* * *

Med Martini havde jeg i Begyndelsen af min Rejse flittigt vekslet Breve; men siden jeg saa Maria, fandt jeg sjældnere og sjældnere Stemning og Ro til at skrive, og jo oftere, jeg nævnede hendes Navn, desto ordknappere blev Martini; tilsidst forstummede han ganske. Heller ikke fik jeg Svar paa det Brev, i hvilket jeg meddelte ham min Forlovelse, og jeg maatte afsende endnu en Skrivelse for at bryde min Vens Tavshed.

Nu kom der endelig et Brev; jeg har opbevaret det; det ligger paa Bordet foran mig, og jeg indfører her dets Ordlyd.

Min Ven skrev:

„Jeg ønsker dig til Lykke, men har ikke kunnet det før i Dag. Til tomme Talemaader have vi to staaet hinanden for nær, og for virkelig at kunne byde dig min Lykønskning maatte

jeg først lade nogen Tid hengaa. Thi det er ikke let — Egoister som vi alle til Hobe ere! — at sætte venlige Miner op til en Begivenhed, der gør os et afholdt Menneske fattigere. Og for mig, saadan som jeg kender Verden og ser paa den, er det just Tilfældet her, som det under lignende Forhold altid er. Kærlighed dræber Venskab, det er hos mig en Trosætning, hvori jeg, som i saa meget andet, deler Anskuelsen med Shakesspeare, der som bekendt siger: 'Det store Lys slukker de smaa'. Et af de smaa Lys, vort Venskab, har dog mange Dage og Uger skinnet saa venligt over os, at jeg føler det som en Sorg at se det slukkes; thi jeg føler det for sikkert, at Verden i den nærmeste Fremtid vil blive temmelig mørk for mig. Naar du læser dette mit Brev, og sandsynligvis ogsaa, naar du svarer derpaa, vil du sagtens sige mig imod, men der gør du dig forgæves Umage. Min Dom over Verden og Menneskene har jeg ikke fra i Gaar. 'Det store Lys slukker de smaa' — Kærlighed slukker Venskab. Mange ville maaske ikke indrømme det, men jeg paastaar, at dersom det er anderledes i et enkelt Tilfælde, saa har Venskabet enten ikke været Venskab, eller Kærligheden ikke Kærlighed.

Du maa iøvrigt ikke derfor tro, at jeg sidder og hænger med Hovedet. Det gjorde mig ondt, da jeg først hørte det, men nu har jeg gennemtænkt Tingen og kan af Hjertet ønske dig til Lykke; thi ogsaa for mig er det Hovedsagen, at du bliver lykkelig. Ej heller er jeg saa ensom, som du maaske tænker dig; tværtimod er der nu mere Larm i dette Hus end nogen Sinde tilforn, saa længe jeg har beboet det. Jeg har nemlig indfanget en mærkelig Fugl, en Fugl uden Fjer og Vinger, men dog ret et sjældent, udenlandsk Specimen. Omendskønt det er et Menneske, som taler til mig i mit eget Sprog, ihvorvel med et fremmed Tonefald, er han dog i sit inderste Væsen saa uforstaaelig for mig som en Raritet fra Amerikas Urskove. Men det er netop det, som interesserer mig hos ham og distraherer mig just nu, da Adspredelse ikke er mig velkommen.

Hvem han er, og hvorledes jeg har indfanget ham? Lad mig fortælle dig derom! Som du ved, omtales i nogle nyere Kunsthistorier min beskedne Antikvitetssamling, navnlig vort Korsfæstelsesbillede. Vort Billede, kalder jeg det, thi du har jo opdaget det, og naar jeg en Gang gaar til mine Fædre, bliver det atter din Ejendom ifølge testamentariske Bestemmelser, hvad jeg herved har den Ære at underrette dig om. Dette i Parateſis!

Siden omtalte Notits er indflettet i Kunstlitteraturen, er jeg stegen saare i Omdømme hos min værdige Nabo paa Torvet, Værten i 'Gyldne Stjerne'; thi der gives et ikke ubetydeligt Antal Kunstnarre, som ikke sky den lange Diligencekørsel hertil for at faa min Skat at skue. I Stilhed anser vor brave Vært samtlige disse Folk for Galehusaspiranter, men da de spise og betale aldeles som sjælssunde Personer, har han hidtil ikke ladet Politiet tilflyde nogen Anmeldelse i min Disfavør.

For nogle Uger siden blev der præsenteret mig et Visitkort med et italiensk Navn. Mit gamle Moselig rystede paa sit rynkede Hoved, da det meldte den fremmede, og udtalte som sin ærbødige Formening, at Mennesket maatte være splittergalt. Hvorfor, kunde min gamle Matthias ikke sige; han snakkede om et Par funklende Øjne, om hvide Vilddyrtænder, om noget vist, jeg ved ikke hvad — kort sagt, min Nysgerrighed blev vakt, og jeg førte selv Italieneren omkring i mit Hus. Sandelig, det er en meget eksotisk, højst vidunderlig Skabning, og endnu den Dag i Dag kender jeg ham ikke bedre end straks fra Begyndelsen.

Han kaldte sig Antonio Borelli, forestillede sig som Maler, var til at begynde med ordknap, høflig, retiré, — men kun for ved Synet af vort Billede at buldre løs som en Vulkan. Vort tyske Sprog var ham ikke mere nok til at give sin Beundring Luft; en rullende Ordstrøm, spækket med hans udtryksfulde Sprogs langstrakte Superlativer, brød som en Elv ind over mig. Men hans Begejstring standsede ikke derved; snart begyndte han at bestorme mig for at faa Tilladelse til at kopiere Billedet, i det mindste dets Mariahoved. Uden at tage dette Ansigt med sig kunde han ikke rejse videre, uden Synet af det var han ikke i Stand til at leve! Først lo jeg af hans taabelige Fremfusenhed, vægrede mig ved at sige ja og trak Afgørelsen i Langdrag — indtil han endelig tiltiggede sig min Tilladelse.

Oppe i andet Stokværk ud til Haven, lige over min Stue, hvor Billedet ellers hænger, have vi, saa godt det lod sig gøre, indrettet et Atelier til ham, og da jeg snart fandt ud af, at han foruden sit Talent ikke sad inde med meget jordisk Gods og Guld, indbød jeg ham til helt og holdent at opslaa sit Paulun hos mig. Plads er der jo nok af i den gamle Kasse, og saa residerer da nu Antonio deroppe uden at forstyrre eller genere mig. Ubehagelige vare mig kun hans Taksigelser, der i den Grad strømmede over

alle Bredder og bleve frembaarne med saa teatralske Fagter, at jeg næsten angrede min Imødekommenhed.

Men nu er det mig ganske kærkomment og interessant at have dette Menneskeeksemplar om mig og studere det. Jeg er virkelig helt optagen af Studiet af ham. Saavel i Italien som andet Steds i Udlandet er der ofte paakommet mig en Følelse af Hjælpeløshed over for fremmede Nationaliteters Særegenheder. I vort gode Fædreland paatager jeg mig med Lethed at fælde en tilnærmelsesvis rigtig Dom over mine Medmennesker efter deres Øjne og Ansigtsudtryk — i Italien formaaede jeg det aldeles ikke. Jeg kunde meget vel antage en Morder for en brav Mand og en skikkelig Fyr for en Skurk. Men i denne Usikkerhed over for det fremmedartede ligger der en vis Tillokkelse; og den er det, som faar mig til at beskæftige mig saa meget med Borelli. Tilmed kan man fortræffeligt passiare med ham om Kunst og Kunstnere. Men ogsaa i det Stykke maa jeg ofte le af ham. Han har en fin Forstand, ikke saa lidt Dømmekraft, og ret ofte overrasker han mig med en skarpsindig Bemærkning; dertil kommer hin Glæde over alt, hvad der er broget, lyst og glimrende, som findes hos de brede Lag i det italienske Folk. Naar han ser et blankt Vaaben eller et funklende Smykke, griber han derefter med nervøs Hast og erindrer mig ved sin lidenskabelige Beundring om Violsælgerskerne i Rom, der øjeblikkelig pegede paa Ringen paa min Haand og ved Tegn gav at forstaa, at de vilde have den til Gave. Jeg har døbt Borelli med Navnet Monte Vesuvio, thi ligesom dette Bjærg kan han i Dagevis forholde sig rolig og ikke give en Lyd fra sig, for saa paa een Gang at geraade i larmende, lidenskabelige Udbrud. Ogsaa i Røgskyer holder han af at hylle sig — ligesom Vesuv; hans eller egentlig mine Cigaretter slukkes aldrig, og om hans Hoved svæver altid et blaat Slør.

Men lad mig nu have passiaret nok; du har andet og bedre at tænke paa. Lev vel og vær lykkelig . . ."

Martinis Brev gav mig adskilligt at tænke paa og efterlod en Følelse af Ubehag i mig; thi jeg maatte indrømme for mig selv, at han i mange Punkter havde Ret, og med en Fornemmelse af Skræk følte jeg, hvorledes Venskabet virkelig blegnede for min Kærlighed. Ved Synet af Maria skrumpede alle andre Følelser sammen, kun Kærlighed og Taknemmelighed blev tilbage.

Mit Hjem var beredt til at modtage sin Frue. Maria stod

alene, Tanten hilste med Glæde sin ridderlige Beskytter som Medlem af Familien — intet traadte i Vejen for vor Forbindelse. En af de første Dage i August Maaned blev vort Bryllup fejret i München. Det var kun en lille Kreds, som forsamlede sig om os, og der var ingen deriblandt, som stod mig nær. Martini havde afslaaet min Indbydelse, saaledes som jeg efter hans Brev maatte vente, og jeg var da kun en tavs Gæst paa min egen Højtidsdag, hensunken i Tanker og stille Drømmerier. Men disse Tanker vare forhaabningsfulde og glade, thi da jeg efter Vielsen drog Maria til mig, havde hun venligt og for første Gang budt mig sine Læber til Kys.

Vi rejste langsomt gennem Tyskland i Retning af mit Hjem, og August Maaned var næsten til Ende, da vi holdt vort Indtog i mine Fædres By. Det var en solklar Dag og dertil Søndag Morgen; pyntede Børn løb foran Dørene og nikkede til mig, thi de kendte mig alle. Da vi kom forbi Kirken, lød som en venlig Hilsen fra Hjemmet Orgeltoner og Sang ud til os.

Pynteligt var Familiens gamle Hus sat i Stand; Guirlander af Høstblomster, Asters og Georginer, hang over Døren, og i denne stod i sin bedste Kjole min gamle, forvoksede, fra min Moder nedarvede Tjenestekvinde med det rynkede Ansigt. Halvt rørt og velvillig, halvt mistroisk skottede hun til sin nye Frue; men Mistroen forsvandt snart ved Marias rolige Venlighed, og da Maria rakte hende sin ene Haand, medens hun med den anden klappede hende paa det graa Haar, brød hun ud i Glædestaarer. Alt havde den gamle smykket paa det bedste, overalt havde hun strøet Blomster, paa Forstuens Stensliser, paa Trappens hulslidte Trin, paa Tærskelen til det Værelse i første Stokværk, som min Moder havde beboet, og hvori Maria nu skulde leve og færdes.

Ogsaa Martini havde i Stilhed sørget for at byde os velkommen. Nødvendige Reparationer og Forandringer ved Bygningen, hvortil jeg ikke havde kunnet beslutte mig, og som atter og atter vare blevne opsatte, vare paa hans Bud og under hans Opsigt blevne fuldførte, saa at ved Siden af meget kendt ogsaa meget nyt og smukt hilste mig i Hjemmet. Pavillonen i Haven, fortalte den gamle Tjenestekvinde, havde man ladet særlig smukt indrette, hvorfor jeg gav Ordre til, at Frokosten, som var holdt rede til os, skulde serveres der. Da vi kom til Pavillonen, kunde jeg selv overbevise mig om, hvor smuk og hyggelig den var bleven, hvor frigjort fra al skæmmende Brøstfældighed. Nu staar den

atter hen som en Ruin, og jeg betræder den aldrig mere; men hin Søndag Morgen skinnede den os venligt i Møde, lysmalet, med nye Ornamenter og overvokset med blomstrende Slyngplanter. Ogsaa indvendig var alt fornyet og forskønnet. En Ampel hang ned fra Loftet, Stole og Borde vare omhyggeligt satte til Rette, og til Husets Frue var opstillet en Divan, hvorfra hun gennem Døren lod Blikket glide over Floden ud i den vide Horisont.

Vi indtog det første Maaltid alene i vort eget Hus; Bordet var festlig dækket, og den røde Vin funklede i Glassene. Jeg løftede mit Glas for at hilse Maria velkommen i Hjemmet; hun rakte mig Haanden over Bordet, lagde den med et fast Tryk i min og sagde:

„Du er saa god! Straks, da vi mødtes, saa jeg det i dine Øjne; men i disse vort Samlivs første Dage har jeg først ret lært at erkende, hvilken Skat af Godhed og Menneskekærlighed, du gemmer i dit Hjerte."

„Det er dig, Maria, der gør de Mennesker gode, som faa Lov at se dig."

„Tal ikke saaledes, det gør mig næsten ondt. Og siden jeg ret har indset, hvorledes du er, har jeg ofte tænkt, at det maaske var Uret —"

Hun holdt inde og saa ned i sit Glas.

„Hvad var Uret?" spurgte jeg.

„Du kunde have fundet dig en anden Hustru —"

„En anden?"

„En, som var bedre og har et varmere Hjerte end jeg."

„Maria!"

„Og dog nærer jeg det varmeste Ønske om at gøre dig lykkelig. Enhver Sorg, der ramte dig, vilde jeg føle som en Bebrejdelse, og jeg vilde ønske at se dit Liv henrinde stille og fredeligt som denne rolige Sommerdag."

„Jeg er lykkelig, Maria, saa længe du er det."

Hun gav intet Svar, og det var et Øjeblik saa stille, at man hørte Biernes Summen om Slyngplanternes Blomster udenfor.

„Er du lykkelig, Maria?"

Jeg spurgte med sagte, skælvende Stemme; efter den dybe Tavshed forekom den mig næsten selv fremmed. Ogsaa Lyden af hendes Stemme var endnu blødere end sædvanlig og rystede en Smule, da hun svarede:

„Det er underligt, gennem dig har jeg lært at holde af

Fred. Den urolige Længsel, som plagede mig mellem Bjærgene, er slumret ind. Jeg tror, vi kunne leve tilfredse."

„Tilfredse?"

„Eller lykkelige, hvis du hellere vil kalde det saaledes. Ogsaa Begrebet Lykke er jo forskelligt. Den Lykke, hvorom Digterne synge, den, som jubler i Sky, er nu en Gang ikke falden i min Lod. Men er det maaske ikke bedre at leve et regelmæssigt, tilfreds Liv, hellere end at lade sig hvirvle om af Lidenskaber? Forlang ikke for meget, og maaske vil jeg kunne gøre dig lykkelig — dig og mig."

„Jeg er lykkelig, Maria!"

Hun rejste sig og traadte hen til Døren ud mod Vandet, saa at hendes Skikkelse aftegnede sig mod den fjerne, lysende Horisont.

„Der er saa stille her," sagde hun; „man kunde næsten tro, at vi to vare de eneste Mennesker. Men Stilheden trykker mig ikke mere; det beroliger og gør mig godt at se ud over det flade Land. Jeg tror, dette vil blive min Yndlingsplads."

„Ikke sandt, det er et behageligt Sted, saa længe Sommeren varer."

„Ja, men efter den kommer Vinteren! Mod Vinteren maa man værge sig! Den tager en saa haardt i sine kolde Arme. Men da først ville vi ret tænke, at vi ere de eneste Mennesker i Verden, og næsten som en Drøm skal Livet henrinde for os. Ingen faar Lov til at vække os af den."

„Et Liv i Drømme, er det et helt Liv?"

„Er ikke Drømme oftest skønnere end Virkeligheden? Skønne ere de, naar dit Billede findes i dem."

„Og det er i det mindste Virkelighed. Ser du, det lever og bevæger sig."

Ogsaa jeg havde rejst mig; nu kom hun hen til mig, lagde sine Hænder paa mine Skuldre og saa mig dybt ind i Øjnene.

„Du skal blive lykkelig," sagde hun. „Forstaar du, det er Hovedsagen!"

Hun gik hen til Bordet, fyldte et Glas med Vin, drak Halvdelen deraf og rakte mig det.

„Fælles som denne Drik skal vort Liv være. Halvdelen til hver af Glæde og Sorg. Hvor der er god Vilje til at huse Lykken, gaar den ikke Døren forbi."

Vi stod nu ved hinandens Side ud til Stentrappen. I Floden gik der ikke meget Vand, og Strømmen flød langsommere

end sædvanligt. Pilenes Blade hang trætte ned, til Dels allerede gulnede, og Efterſommerens hvide Traade drev langſomt om i Luften. Og gennem Luften klang nu fuldtonende, klare Lyde. Det var Kirkeklokkerne, ſom ringede Søndag Eftermiddag ind, og ſom de klang over til os, var det, ſom om deres Toner — ſaa højtideligt alvorsfulde for den ſørgendes Øren, ſaa lyſe og forjættelsesfulde for den glades — vilde bekræfte Marias Ord og forjætte en fremtidig Fred for hende og for mig. Lad Klokkernes Stemmer have været falſke og logneriſke, lad en Gang de ſamme Toner fra det ſamme Malm have tilraabt mig i min tungeſte Stund: „Hvorfor har du troet os, hvorfor har du lyttet til os?“ — i dette Øjeblik vare de mig en venlig Hilſen i Hjemmet, et Fredens Budſkab, Stemmer i en ſkøn Drøm.

Saaledes ſtod jeg og lyttede; Maria var ved min Side; Solen ſkinnede og forgyldte hendes Haar.

* * *

Martini havde ikke hilſt paa mig ved min Ankomſt. Det gjorde mig først ondt, men ſnart overdøvede Kærlighedens Stemme igen Venſkabets, og jeg følte det ſom en Velgerning at kunne tilbringe diſſe første Timer i Hjemmet alene med Maria. Saaledes havde vel ogſaa han tænkt, og til Tak foreſatte jeg mig ſtraks den næſte Morgen at aflægge ham et Beſøg med min Huſtru. Hun var ſpændt paa at lære ham og hans Hjem at kende; tillige var hun nysgerrig efter at ſe ſit hellige Forbillede, ihvorvel hun ſmilende mente, at min Indbildningskraft havde den ſtørſte Andel i Udfindelſen af denne Lighed, og at jeg ſelv ikke mere vilde tro paa den, naar jeg havde ſet hende Side om Side med Billedet.

Vi begav os af Sted tidligt om Morgenen, thi Maria ſkulde i Ro og Mag have Lejlighed til at beundre min Vens Herligheder; paa Kirkeuret ſlog Klokken juſt ti, da vi ſtod uden for det gamle, mig ſaa velbekendte Hus. Jeg lod Dørhammeren falde, og den dumpe Lyd mod Dørfyldingen vakte den ſædvanlige Genlyd. Straks efter blev der lukket op, og i ſin brune Frakke, med Filtſko paa Fødderne — han bar dem ſaavel Sommer ſom Vinter — med Støvekoſten i Haanden, viſte Matthias ſig hilſende og bukkende. Til hans brungule Anſigts utallige Rynker føjede ſig et Par nye, der ſkulde betyde et Smil, han lagde Hovedet paa Siden og frembar ſin Lykønſkning.

Da vi vare traadte ind, lod han Maria gaa i Forvejen, monstrede hende et Øjeblik, traadte derpaa hen til mig og hviskede, idet han holdt sit Ansigt saa nært til mit Øre, at jeg uvilkaarlig trak mig tilbage:

„Gud ske Lov, De atter er kommen hjem, Herr Bertram."

„Hvorfor det, Matthias?"

„Det staar ikke altsammen til, som det skulde her — ikke alt er i sin rette Orden."

„Hvad mener De, hvad er der sket?"

„Det er ham deroppe!"

„Hvem taler De om?"

„Den italienske Herre, denne Borelli, eller hvad det er, han kalder sig."

„Hvad er der med ham?"

„Det er ilde, det er meget ilde, at han er her; — De maa skaffe ham bort herfra!"

„Hvorledes skulde jeg kunne det; jeg er jo ikke Herre her i Huset. Hvad har De imod ham?"

„Jeg har ingen Fidus til det Menneske — husk paa mine Ord!"

Mere kunde han ikke faa sagt; thi nu gik Døren op, som til højre for Enden af Forstuen førte ind til Martinis Værelse, og han selv kom til Syne paa Tærskelen.

„Naa, der ere I, velkomne begge to!"

Dette Udbrud og hans lyse, klangfulde Stemme, som jeg saa længe ikke havde hørt, gik mig til Hjertet. Nu først følte jeg igen, hvor kær Martini var mig, og jeg hilste ham med saa hjertelige Ord, som mine Følelser indgav mig. Men han syntes at ville undgaa enhver livligere Udveksling af Følelser, hvorfor han straks henvendte sig til Maria og førte hende ind i det Værelse, hvor hver enkelt Genstand forekom mig saa fortrolig og tilvant. Kun Billedet manglede paa sin Plads, Væggen foran Døren var tom.

Jeg spurgte efter det, men fik ikke straks Svar, thi Martini talte just med min Hustru. Jeg kunde imidlertid se paa ham, at hans Tanker ikke fulgte med Ordene, men at han ganske var optagen af at betragte det skønne, levende Billede, der stod foran ham. Midt i en Sætning brød han pludselig af og udbrød:

„Ja, man skulde sandelig tro, det var et Blendværk, at noget saadant kan forekomme to Gange i Verden!"

Maria lo stille.

„De taler, kan jeg tænke, om den samme Lighed, som har beskæftiget min Mand saa meget? Skulde De og han mon ikke have indgaaet et Komplot? Sagtens har han skrevet til Dem derom, og nu bestyrker De ham i hans Indbildning."

„Nej, sandelig om det er Indbildning! Det er mærkeligt, i højeste Grad mærkeligt!"

„Og hvor er saa dette meget omtalte Billede?" spurgte Maria med et søgende Blik om i Værelset.

„Hvor det er? Oppe hos Italieneren. Han vil sætte store Øjne op — holdt, der har vi jo en upartisk Dommer til at afgøre Sagen. Vil De underkaste Dem hans Kunstnerøjnes Voldgiftskendelse? Bekræfter ikke ogsaa han, hvad vi have sagt, ere vi begge vildfarne Fantaster."

Han havde allerede aabnet Døren, og vi gik over Forstuen til Trappen, ved hvis Fod den gamle Matthias havde taget Stilling og gjorde mystiske Tegn til mig med sin Støvekost. Paa en Afsats af Trappen, som vi tavse gik op ad, blev Martini pludselig staaende, greb ivrigt vore Hænder og hviskede til Maria:

„Jeg kommer til at tænke paa noget morsomt. Lad os gøre Løjer med ham! Gaa De foran og træd sagte ind i Værelset, hvor Borelli maler. Døren staar aaben, saadan er hans Vane. Det kan nok hænde, det vil blive en Overraskelse!"

Maria saa spørgende paa mig, om jeg samtykkede, og da jeg nikkede, sagde hun:

„Det bliver romantisk."

„Vil De?" trængte Martini paa.

„Gerne, hvis det kan more Dem."

Vi vare nu komne helt op ad Trappen, og Italienerens Nærhed gav sig til Kende ved en fin, blaalig, stærkt duftende Cigaretrøg, der laa over Gangen som en let Taage, fortættende sig jo nærmere den kom Døren til det Værelse, der for Øjeblikket benyttedes til Atelier. Martini trak mig til Side i en Krog, som dannedes af et mægtigt Skab, og gjorde ivrigt Tegn til Maria, der endnu tøvede et Øjeblik, men derpaa langsomt og lydløst gik videre og ind ad den aabne Dør.

Et Øjeblik forblev alt stille. Maleren maatte endnu ikke have bemærket hendes Nærværelse. Men derpaa hørte vi en let Støj, rimeligvis foraarsaget af Maria for at tildrage sig den fremmedes Opmærksomhed, og nu lød der pludselig derindefra et Skrig, et Jubelraab, et Henrykkelsens Udbrud, og midt i Jubelen

hørte jeg min Hustrus Navn nævne — Navnet Maria. Nu pludselig igen dyb Stilhed; derpaa i en helt anden, ydmyg Tone, udtalte med en blød, melodisk, vibrerende Stemme. Ordene: »Maria santissima!« Samtidig hørte vi et dumpt Fald, og da vi skyndte os til Døren, saa vi, at Borelli havde kastet sig paa Knæ for Maria og grebet hendes Hænder, som han bedækkede med lidenskabelige Kys, medens hans mørke, glødende Øjne stirrede op mod hendes, og hans skælvende Læber atter og atter mumlede: „Maria — Maria santissima.«

Optrinet var saa overraskende og sælsomt, at vi ikke mere tænkte paa den Spøg, vi havde haft for, men et Øjeblik bleve staaende i Døren i Tvivl om, hvad vi skulde gøre.

Borelli havde intet Blik tilovers for os, hans Læber fandt nu andre Ord. Endnu bestandig holdende Marias Hænder, endnu bestandig betragtende hende med sine glødende Øjne, hviskede han:

„Himmelens Naade udgyder sig over mig! Den hellige Jomfru stiger ned fra sin Sky og værdiger mig sin Hilsen. De saliges Boliger oplade sig, og den evige Skønhed sænker sig over mig! Befal over mig, du hellige; for dig vil jeg leve, for dig vil jeg dø, for dig vil jeg lide Marterkvaler og juble dertil! Maria, du herlige, du guddommelige, du benaadede blandt Kvinder —"

„Slip mig!"

Det var Maria, som bad, idet hun med Magt søgte at frigøre sine Hænder. Det var som et Angstskrig, og hendes Stemme lød, som jeg aldrig før havde hørt den lyde. Men han lod sig ikke berolige, greb hendes Hænder paa ny, før jeg kunde hindre det, og trykkede dem atter og atter til sine Læber.

„Slippe dig!" raabte han. „Dig, hvorom jeg har drømt i Dage og Nætter, hvis Levendegørelse jeg har bønfaldet Himmelen om, hvis Stemme er Melodi, hvem det er en Salighed at skue — slippe dig! For mig, for mig alene blev saadan Skønhed skabt, for mig, mig alene har Himmelen —"

„Maria!"

Denne Gang var det mig, der raabte hendes Navn. Først havde jeg været som bedøvet over Heftigheden i hans Ord og Handlinger, havde staaet rolig og hørt og betragtet lige til dette Øjeblik. Men nu saa jeg, hvorledes Maria, der hidtil havde kæmpet for at støde ham tilbage, greb efter ham, som om hun vilde klamre sig fast til ham, saa, hvorledes hun vaklede og truede med at synke sammen. Nu ilede jeg til, støttede hende, bemærkede,

hvor bleg hun var, og at der var kommet et Udtryk over hendes Ansigt, som viste sig der for første Gang og lod hende synes Billedet endnu mere lig. Haardt stødte jeg Maleren, der ligeledes hævede Armene for at opfange den synkende, til Side.

Da han saa hende i mine Arme bleg som Døden, blev han pludselig som forvandlet.

„Hvad har jeg gjort," skreg han op, „hvad har jeg dog gjort! Du skønne, herlige, hellige — tilgiv mig! Tal til mig — sig, at du ikke fortørnes paa mig, vær mild og god som den himmelske Jomfru — tilgiv mig!"

Atter var han sunken i Knæ, greb og kyssede hendes Kjole, og i de angstfulde Øjne, hvormed han saa op til hende, stod store Taarer.

Modvilje og Forbavselse greb mig ved dette Syn. Han syntes samtidig saa teatralsk og saa sand, saa kunstlet og fuld af ægte Følelse, at jeg veg tilbage for det fremmede, det uforklarlige hos ham. Udtrykket af hans Følelser, denne pludselige, stormende, beundrende Lidenskab var opstyltet og deklamatorisk; men Taarerne, som skinnede i hans Øjne, vare ægte.

Og disse Øjne vare smukke som hele Mennesket. En middelhøj, sjælden proportionalt bygget Skikkelse bar det mørke Hoved, hvis Øjne ganske vist var det smukkeste. Ansigtet var fint og ædelt formet som hele Legemet, men Udtrykket deri var saa vekslende, Øjenbrynene trak sig — navnlig nu, da han følte Anger og Sorg — saa truende sammen, at Adel og Form gik tabt. Som Kornmod for Smil over hans Ansigt med sælsom fosforiscerende Glans, og medens jeg betragtede ham, lød den gamle Matthias's Ord for mine Øren: „Skaf ham bort herfra!"

I Marias Ansigt troede jeg at læse det samme Ønske. Saa forskrækmt hun var, fandt hun dog de rette Ord.

„Rejs Dem," sagde hun og traadte samtidig et Par Skridt tilbage fra Borelli, der endnu stadig laa paa Knæ. „Hør op med denne Komedie; bed til Deres Helgene, ikke til mig."

Ordet „Komedie" ramte; han rejste sig, Udtrykket i hans Ansigt blev koldt og haardt, og i Øjnene luede en ond Flamme.

„Pardon, Signora," sagde han; „jeg glemte, at vi ere i Tyskland."

„Deres Opførsel vilde ikke synes mindre anstødelig i Italien end her, og denne Dames Mand — som staar her for Dem —

vilde formodentlig tale anderledes til Dem, hvis han var Italiener som De!"

Jeg sagde dette med skælvende Stemme. Et ubeskriveligt Mishag var kommet over mig, en Følelse, som om en Skat var vristet ud af min Haand og traadt i Snavset.

Borelli betragtede mig; et næsten haanligt Smil gled over hans Ansigt.

„Kan hænde," gav han til Svar; det var alt. Intet undskyldende Ord, ingen Bøn om Tilgivelse, og i de pludselig saa kolde Øjne intet Spor mere af Ydmyghed eller Fortrydelse.

Martini havde hidtil maalløs staaet hos; nu tog han Ordet og sagde:

„Det er mig, hvem Bebrejdelserne bør ramme. Af min dumme Hjærne udsprang Planen til denne forulykkede Spøg. Og jeg burde dog have kendt Fyren der nøjere; jeg burde have vidst, at jeg ikke for ingenting har døbt ham med Navnet Monte Vesuvio, og at man — selv om intet Jordskælv gaar forud — hvert Øjeblik maa være fattet paa en saadan Eruption. Dog, lad os tilgive ham, glemme, hvad der er sket, og forsøge at omgaas hverandre som fornuftige Mennesker. Dem maa jeg paa det alvorligste anmode om at gøre Dem Bestræbelser i saa Henseende."

Han havde rettet disse sidste Ord til Maleren, der besvarede dem med en let Hovedbøjning. Heller ikke nu vendte han Øjnene fra Marias Ansigt, medens hun ufravendt holdt sine fæstede paa Billedet, der for Kopieringens Skyld var ophængt i godt Lys i umiddelbar Nærhed af Vinduet. Men omendskønt hendes Blikke ikke veg fra det, forekom det mig dog, som om hun ikke saa den brogede Farvepragt foran sig, men snarere, som om hendes Blikke vare rettede indadtil og der betragtede noget vidunderligt, nyt og overraskende.

Martini lod efter denne mærkelige Scene den officielle Præsentation paafølge, og jeg bemærkede, at Borelli, nu da jeg for anden Gang blev ham betegnet som Marias Mand, tilkastede mig et hurtigt, fjendtligt Blik. Straks derpaa bukkede han dog høfligt og fremtvang et Smil.

„Og lad os saa se Deres Arbejde," sagde Martini, idet han traadte hen til Staffeliet, hvor Borelli havde siddet.

Men med et Spring stillede Maleren sig imellem.

„Vil De gøre mig latterlig?" raabte han op paa ny. „Her har jeg siddet og arbejdet og prøvet mig frem og forbedret, og

dog har jeg ikke engang opnaaet at efterg0re det d0de Farvebillede; nu kommer Livet, Sandheden, Himmelens fuldkomne Skabning, og saa skulde jeg forevise mit Arbejde, den elendige Kopi af Kopien — saa skulde jeg tænke paa at gøre det Klatteri færdigt og opbevare det? Nej, nej — her staar kun eet tilbage, og dette ene er Tilintetgørelse!"

Med hurtig Haand greb han en Kniv, og idet han med en morderisk Gestus — mig løb det koldt gennem Marv og Ben, som om Billedet var et Menneske, der blev dræbt — gennemborede han med sikre, hurtigt paa hinanden følgende Snit sit Værk, saa at det sønderflænget og ukendeligt hang ned i Laser. Kun saa meget kunde endnu ses, at han af det hele Billede kun havde taget Hensyn til Mariaskikkelsen, navnlig dets Hoved, medens hele Resten var ufærdigt eller kun løst skitseret.

Martini blev meget sjældent vred, men nu skete det.

„Lad det nu være nok med Deres Dumheder!" udbrød han; „De har at blive her, til De atter er kommen til Fornuft!"

Derpaa vendte han Maleren Ryggen og gav os Tegn til at følge efter ham. Maria kastede endnu et Blik paa Billedet, ikke paa det ødelagte, men paa det andet, der i sin rolige Skønhed hang uberørt og ophøjet som Vidne til den affindige Scene, der lige var foregaaet. Nu saa jeg, at hendes Øjne virkelig hvilede paa Maleriets Figurer, og at hun ogsaa betragtede dem med sin Sjæl. Hun nikkede let hen for sig, lagde derpaa stiltiende sin Arm i min og gik ud af Værelset ved min Side. Jeg hilste næppe Borelli til Afsked; Maria saa slet ikke paa ham, og Martini tilkastede ham et vredt Blik. Saaledes forlod vi ham, men jeg syntes, da vi traadte ud i Gangen, at høre en sagte, lidenskabelig Stemme hviske bagved os:

»A rivederi, Maria santissima," og det forekom mig, som om Marias Haand skælvede paa min Arm.

Til at betragte Martinis øvrige Skatte manglede os for den Dag Stemning og Ro. Vi talte endnu en kort Tid om ligegyldige Ting, derpaa tog vi Afsked. Tavse gik vi Arm i Arm over Torvet, hvor den allerede efteraarsagtige Sol aftegnede Raadhuset i store Skyggerids. Intet Menneske foruden os var uden for Husene. Der paakom mig en pludselig Følelse af Beklemthed i denne lille By, hvor det ikke var muligt at undgaa ubehagelige Sammentræf, og en varm Længsel efter en friere, videre Tilværelse greb mig.

Da vi drejede ned gennem Havegade, der var lige saa uddød som Torvet, blev Tavsheden mig uudholdelig.

„Du saa jo Billedet," begyndte jeg til Maria. „Hvad mener du om Ligheden?"

„Vistnok ligner det mig," svarede hun. „Og dog vilde jeg nødigt, det skulde det," føjede hun lidt efter til.

„I Udtrykket, mener du?"

„Ja, Gud bevare mig derfor. Hvor har du i Billedets af Sorg fortrukne Ansigt kunnet finde Lighed med mit?"

„Du har jo dog selv fundet det samme i Dag."

„I Dag, ja."

Hun talte langsomt og som i dyb Eftertanke; nu gik vi atter tavse. Vi vare allerede i Nærheden af mit Hus, da jeg for anden Gang brød Stilheden.

„Hvad synes du om Italieneren?"

Hun havde den hele Tid gaaet ved min Side med sænket Hoved, som om hun betragtede Græsstraaene, der voksede op mellem Brostenene i den sjældent befærdede Gade. Nu løftede hun det og saa paa mig med store, forundrede Øjne.

„Hvad jeg synes om ham? Derpaa har jeg slet ikke tænkt."

„Gjorde han dig forskrækket?"

„Forskrækket, ja — som en Naturmagt."

„Følte du dig fornærmet?"

„Jeg burde vel have følt det saaledes, men det var dog ikke Tilfældet. Jeg var derimod forvirret, bestyrtet."

„Naa, her er du i alt Fald i Sikkerhed."

Det var min Mening at sige det spøgende, men Lyden af min Stemme var alvorligere, end jeg vilde det. Det forekom mig som en Hjemvenden til sikker Havn, da Døren lukkede sig bag os, og vi stod i den store, kølige, skyggefulde Forstue. Ogsaa Maria syntes at aande friere. Da vi traadte ind i Stuen, aabnede hun hastigt Vinduet og lod den rene Luft bølge om sit Ansigt, hvorover der havde lagt sig en let Rødme. Saaledes stod hun længe, medens jeg gik op og ned i Værelset og af og til lod et Blik, der glædede sig over hendes Skønhed, hvile paa hende.

Til sidst vendte hun sig om, traadte hen til mig og saa mig dybt ind i Øjnene.

„Du holder jo af mig, gør du ikke?" spurgte hun derpaa eftertænksomt.

„Det ved du, jeg gør, Maria."

Nu saa hun igen paa mig, løftede Haanden, strøg let hen over mit Haar, nikkede langsomt og sagde:

„Det er godt."

Derpaa vendte hun sig om og forlod Værelset uden at sige mere.

Jeg var alene; men da jeg nu atter gik op og ned, mente jeg endnu bestandig at se hende for mig, med Øjnene sænkede i mine og med Haanden strygende hen over mit Haar. Og i hint Øjeblik drog et Haab ind i mit Hjerte — hvor taabeligt, hvor tomt, hvor forfængeligt forekommer det mig ikke nu, naar jeg tænker tilbage derpaa! — at ogsaa i hendes Hjerte kunde et Foraar bryde frem, og at dette Foraars Blomster vare bestemte for mig.

Næste Dag gik jeg alene til Martini. Han havde ikke ladet sig se, og mig var det ubehageligt, at vort første Møde efter den lange Adskillelse var forløbet saa uharmonisk.

I Døren traadte den gamle Matthias mig atter i Møde og vilde med hemmelighedsfulde Miner indlede en Passiar; jeg var imidlertid ikke oplagt til at høre paa ham og skød ham til Side med et ilfærdigt: „Senere."

Min Ven sad alene i sit Værelse ud til Haven, optagen af et Arbejde, som overraskede mig. Han havde Korsfæstelsesbilledet foran sig, allehaande Værktøj laa paa Bordet, og med Forbavselse saa jeg, at Billedet var udtaget af sin Ramme, som stod tom ved Siden af — det faldt mig for første Gang ind, hvor smær og bred den var — og at en ubemalet Træplade af samme Størrelse som selve Maleriet var Genstand for Martinis Undersøgelse.

„Du har forlangt Billedet tilbage?" spurgte jeg glad fornøjet over at se dette Værk, ved hvilket ogsaa jeg hang med Kærlighed og Beundring, frelst ud af Italienerens Hænder.

„Se, er du der," sagde Martini venligt, „jeg ventede dig. Ja vel har jeg taget vor Skat tilbage; lad saa Fyren deroppe male, hvad han lyster."

„Du har noget for med Billedet?"

„Det samme, som jeg saa ofte har haft for, omend ikke saa grundigt som i Dag. Det volder mig bestandig paa ny Ærgrelse, at Navnet paa saadan en Kunstner skal være uddødt med ham, og atter og atter søger jeg efter et Navnetræk, en Antydning, efter et eller andet Tegn, som kunde lede mig paa rette Spor. Paa selve Billedet er intet at finde, jeg har ofte nok søgt for-

gæves. Men allerede for længe siden har det været mig paafaldende, at Rammen omsluttede en dobbelt Træplade, en malet og en umalet. Mellem dem maatte der være en Hulhed, et tomt Rum, thi Rammen er meget tyk, og saa i Dag kom jeg paa den Tanke, om der maaske ikke i denne Hulhed skulde findes noget, som kunde hentyde til Maleren. Det var mig netop i Dag om at gøre at bringe mine Tanker i en anden Retning, eftersom jeg i Gaar har ærgret mig grundigt."

„Lad det være glemt," indskød jeg.

„Hos eder maaske, I have andet at tænke paa. Men i mig giver det endnu bestandig Genlyd — lad os hellere lade være at tale derom. Saa gav jeg mig da i Dag til Arbejdet og tog forsigtigt Bræderne ud af Rammen; her ser du Resultatet af mit Odelæggelsesværk."

„Og hvad har du fundet?"

„Ikke, hvad jeg søgte, desværre! Det er, som om denne gamle Maler med Hænder og Fødder har sat sig imod Udødeligheden. Ikke desto mindre har jeg dog opdaget noget."

„Lad se."

Han løftede det umalede Bræt, som han før saa ivrigt havde betragtet, i Vejret og rakte det hen til mig.

„Se her. Jeg har dog ikke taget fejl. Der var virkelig en Hulhed mellem de to Bræder, og mere end det: dette Rum har een Gang i Tiden været benyttet som Opbevaringssted for vistnok værdifulde Genstande — maaske i Krigstider. Her, ser du, er en Laage, som har lukket for den hemmelige Skat."

Han stødte med Haanden mod Brættet, som jeg holdt i mine udstrakte Arme, og til min Overraskelse sprang en lille Laage op, som saa omhyggeligt og med saa vidunderlig Nøjagtighed var indføjet i Træet, at jeg aldrig før — og heller ikke nu, da jeg holdt Brættet i Hænderne — havde bemærket Spor dertil. Laagen var omtrent femten Centimeter høj og ikke fuldt saa bred; den var anbragt nærmest Brættets nedre Rand og stor nok til, at man gennem Aabningen kunde række ind i det hule Rum. Martini lukkede igen den lille Laage, og paa ny maatte jeg forbavses over, hvor omhyggeligt den gamle Snedker eller Munk havde sørget for, at intet udvendigfra forraadte Billedets Hemmelighed.

„Fint Arbejde, som du ser," sagde Martini. „Naar Laagen er lukket, og man kender Knebet, behøver man kun at stikke

Spidsen af en Kniv ind i den næsten usynlige Sprække, og Laagen springer op."

„Har du ikke fundet mere? Var Rummet tomt, helt tomt?"

„Intet andet end ærværdigt Støv og et eneste smalt, ubeskrevet Stykke Pergament."

Han tog Pergamentet op fra Bordet, hvor han havde lagt det; det var gulnet og sammenskrumpet af Alder, plettet af Støv, men forraadte ellers intet andet, end at Billedets hele Rum virkelig engang kunde have tjent til Opbevaringssted for værdifulde Genstande.

Medens vi saaledes stod ved Siden af hinanden og forundrede stirrede paa vor unyttige Opdagelse, begyndte min Ven pludselig at le.

„Saaledes burde man male os," udbrød han. „'De forbloffede Samlere' kunde Maleren kalde sit Billede, og jeg tror, han vilde gøre Lykke dermed. Nu er der intet andet for os at gøre end igen at flikke sammen, hvad jeg af Orkesløshed har taget fra hinanden. Kom, gør mig Selskab ved Arbejdet og lad os tale gemytligt sammen — om den gode, gamle Tid, da vi vare alene."

Jeg vidste, hvilken Tid han hentydede til, og at han følte Tabet af mig dybere, end han vilde lade sig mærke med. Ogsaa mig paakom der her i de fortrolige Omgivelser, i det fredelige Værelse, hvor vi saa ofte havde pasiaret sammen, en rolig Fornemmelse af Hygge, og det var mig næsten, som om de sidste Maaneder med deres Kærlighedslængsel og Uro kun havde været en skøn, men forvirret Drøm.

Jeg satte mig altsaa hen til ham, og medens han gav sig i Færd med igen at indføje Billedet i dets Ramme, hvorved jeg efter bedste Evne var ham behjælpelig, underholdt vi os, uden at tænke paa de forandrede Forhold, med Samtale om de Genstande og Interesser, som tidligere saa udelukkende havde beskæftiget os. Først da hele Arbejdet var fuldført, Billedet igen anbragt i sin Ramme og ogsaa den anden Bagklædning indføjet, gjorde Martini mig et Spørgsmaal, som paa een Gang førte os tilbage til Nutiden.

„Du er vel flygtet for ham?" spurgte han.

„Hvad mener du? For hvem?"

„For Borelli."

„Flygtet for ham? Jeg har slet ikke set ham. Sidder han ikke oppe paa sit Værelse? Eller hvor er han?"

„Hjemme hos dig. Du maa jo have mødt ham, hvis han ikke allerede var der, før du gik."

„Ikke Spor af ham har jeg set. Hjemme hos mig var han ikke, og paa Vejen hertil har jeg ikke mødt nogen."

„Saa maa Pokker vide, hvor han er gaaet hen. Jeg er bange for, at den Fyr, mere end godt er, holder af at gaa paa skjulte Veje. Mærkelige Mennesker disse Sydlændinge — bestandig uberegnelige for os Nordboer, der gaa saa regelmæssigt, omtrent som et vel aftrukket Ur."

„Du mener altsaa virkelig, at han er gaaet til os? Hvad vilde han der?"

„Bede eder om Forladelse for Scenen fra i Gaar. Det sagde han i det mindste, og mig forekom det at være hans Alvor — i alt Fald har han haardt Tilgivelse fornoden."

Ophidset sprang jeg op. I Aanden saa jeg en Gentagelse af den foregaaende Dags Optrin, og jeg følte en levende Trang til at ile hjem og beskytte min Hustru. Uvilkaarlig rettede jeg det Spørgsmaal til Martini:

„Vil du dog ikke sende det Menneske bort?"

Han saa rolig paa mig, og i hans Øjne, der ellers saa saa lyst ud i Verden, laa der et tungsindigt Udtryk.

„Lad ham blive," sagde han efter en lille Pavse. „Hvorfor skal jeg være alene?"

Jeg kunde ikke finde Svar paa denne hans Bemærkning og gav mig heller ikke Tid til Betænkning. Jeg skyndte mig blot ud, men i Forstuen stod Matthias og ventede paa mig; et ganske usædvanligt Udtryk af Uro og Sorg i hans runkne Ansigt bevægede mig til at høre paa ham.

„Gaa ikke saa hastig bort, Herr Bertram," hviskede han mig hemmelighedsfuldt i Øret. „Jeg maa sige Dem noget — det samme, som jeg sagde Dem i Gaar — og saa desuden noget andet."

„Hvilket andet?"

„I Nat" — han saa sig om, som om han frygtede for at blive beluret. Men alt var stille, heller ikke oppefra, hvorhen Matthias fornemmelig rettede sine Blikke, hørtes nogen Lyd.

„I Nat — hvad er sket i Nat?"

„Jeg plages kun sjældent af Drømme, men i Nat, jeg ved ikke hvorfor, drømte jeg, at der var Ildløs her i Huset. Man siger, det betyder Lykke, naar man ser Ild i Drømme, men denne Gang kan jeg ikke ret tænke mig, hvorfra Lykken skulde komme.

Altsaa, det brændte og brændte netop der, hvor det i Virkeligheden slet ikke kan brænde, oppe i Vaabenkammeret. Jeg var kommen derind — De forstaar jo nok, i Drømme — og ligesom jeg vil til at polere paa Sagerne, staa de paa en Gang i Flammer.

„Det gamle Metal i Flammer?"

„Det gamle Metal, ja. De maa tro mig eller lade være. Alle Harnisker og Rustninger og Hjælme og Sværd brændte med høje Flammer, og hvis De kender den store Dolk, som har tilhørt Grev Enno" — den gamles Stemme blev mere og mere hvisken de, og han kom mig saa nær, at jeg uvilkaarlig veg en Smule tilbage — „saa var den en eneste stor gul Lue, og Slangerne, som ere graverede derpaa, krummede og snoede sig som smaa røde Flammer midt i det gule. Jeg tænker — naturligvis i Drømme — at det er noget djævelsk Blendværk, og vil rolig tage fat paa mit Arbejde, men da jeg griber efter Dolken og faar den i Haanden, er det ganske, som jeg havde rørt ved skarpt, glødende Staal — og saa vaagnede jeg."

„Er det det hele?" spurgte jeg. „De har sagtens i Gaar spist for rigeligt til Aften, saa drømmer man sligt Tøjeri."

„Nej, det er ikke det hele. Jeg vaagner altsaa, og i samme Øjeblik hører jeg oppefra en Lyd — De ved, hvor stille der er om Natten her i Huset — en Lyd, som jeg meget godt kender. Samtlige Døre her aabnes og lukkes uden Støj, uden saa meget som at knirke, eftersom jeg jo selv smører Hængsler og Laase, og kun en eneste gør Støj, nemlig Døren til Vaabensamlingen, den maa vistnok have sænket sig."

„Jeg ved det," afbrød jeg ham, „jeg har selv hørt det. Den formelig brager, og derefter hører man Klirren af Vaaben indefra."

„Ganske rigtigt, ganske rigtigt. De kan ikke tro, hvor den Lyd giver Ekko her i det gamle Hus, og Lyden kom ganske tydeligt ovenfra. Jeg farer op og overvejer netop, om jeg skal tænde Lys for at se, hvor sent det er, da Klokken just slaar to fra Taarnuret. Hvem kan Klokken to have noget at søge i Vaabenkammeret? Naturligvis staar jeg op, men tænder intet Lys, famler blot i Mørket efter mine Klædningsstykker og tager paa, hvad der falder mig i Haanden. Derpaa gaar jeg til Døren, skælvende over alle Lemmer, men nysgerrig efter at se, hvad der gik for sig. Jeg lukker Døren op —"

„Den der ved Siden af Gadedøren?"

„Netop den. Jeg lukker den op, uden at den giver en Lyd fra sig, gaar saa sagte over Forstuen, at intet Menneske kan høre mig, og ser mig omkring. Rigtig; der er Lys oppe i Huset! Det bevæger sig ikke, men maa være stillet i Korridoren; i en Stribe trænger det ned over Trappegangen. Saa kommer en stor Skygge, som bevæger sig fremad, og jeg hører en sagte Knirken paa Trappen. Skyggen gaar langs Væggen nedefter, indtil den paa een Gang bliver borte."

„Borte?"

„Ja, Skyggen. Men i Stedet for kommer det Menneske, som har kastet den, snigende sig ned ad Trappen. Lyset staar saaledes, at det kaster en Smule Skær bag ude i Forstuen, men her, hvor vi nu staa, var det ganske mørkt. Og i Lysskæret kan jeg se Manden."

„Hvem var det?"

„Naturligvis ham deroppe."

„Borelli?"

„Netop, Italieneren. Sagde jeg Dem ikke allerede i Gaar, at De skulde skaffe ham bort herfra! Et Øjeblik blev han staaende og saa sig omkring. Derpaa sneg han sig langs Væggen og tog sagte, ganske sagte i Dørlaasen til Herr Martinis Værelse. Jeg var lige ved at løbe til og kaste mig over ham, thi Herren lukker ellers aldrig sin Dør af, og inde i Værelset ved Siden af laa han og sov. Men denne Nat, den første, saa længe jeg kan huske, havde han gjort det, og Skurken — at han er det, kan De forlade Dem paa — Skurken, siger jeg, maatte vende om. Maaske er det for Billedets Skyld, at Herr Martini denne Gang havde laast sin Dør, thi netop i Gaar bragte vi det igen ned til ham."

„Og Borelli?"

„Først tænkte jeg, at han vilde have søgt hen til mit Kammer, og havde han truffet mig oppe, vilde han sikkert være bleven rasende. Men i Stedet for gik han roligt op ad Trappen igen, hvor jeg saa hans Skygge forsvinde, ligesom den var kommen. Derpaa tog han Lyset og gik ind paa sit Værelse med det, saa der igen blev mørkt i hele Huset."

„Er det nu alt?"

„Nej, ikke alt. Jeg kunde naturligvis ikke sove og da det første Dagslys falder ind gennem Skodderne til mig, staar jeg op, klæder mig paa og sniger mig nu ganske sagte — hvad jeg jo egentlig ikke havde haft nødig, — efter som jeg gik i mit lovlige

Erinde — sniger mig op ad Trappen til Vaabenkammeret. Ved Døren er der intet at mærke. Den er godt tillukket, Laasen i Orden, og jeg tænker først, at jeg maa have drømt det hele. Men da jeg nu lukker op — for Nøglerne havde jeg jo med — og ser derind, falder mit første Blik paa det Sted, hvor Dolken ellers hænger, og saa ser jeg, at jeg alligevel ikke har drømt, thi Pladsen er tom."

„Grev Ennos Dolk —"

„Ja, den er borte, stjaalen!"

„Mærkværdigt! Har De fortalt Deres Herre alt dette?"

„Endnu ikke. Jeg ved jo, at han kan godt lide Italieneren; derfor har jeg ventet, til De kom."

„Det er godt, deri har De handlet ret; jeg skal sige ham alt. Men saa maa De ogsaa være paa Deres Post og have et vaagent Øje med Deres Herre. De er en gammel, brav Tjener, Matthias!"

Med disse Ord klappede jeg ham paa Skulderen, og han lagde sit gulbrune Hoved saa stærkt paa Siden, at jeg næsten var bange for, det skulde knække af, medens han af lutter Rørelse glippede med Øjnene.

Jeg lod ham staa og skyndte mig tilbage til Martini, der forundret betragtede mig. Jeg gav ham imidlertid ikke Tid til Spørgsmaal, men fortalte ham i Hast, hvad jeg havde hørt af Martini. Først saa det ud, som om mørke Skyer lagde sig over hans Ansigt, og en dyb Fold kom til Syne mellem hans Bryn; dog var jeg i Tvivl, om det var mig, han var ærgerlig paa, eller over det, som jeg fortalte. Det vrede Udtryk forsvandt imidlertid snart, hans Ansigt glattede sig ud, og et Smil spillede om hans Mund, da han endelig sagde:

„Du mener mig det godt, men er paa Vildspor. Borelli gaar i Søvne, forleden fortalte han mig det; Dolken har jeg selv taget og gemt den et andet Sted."

Talte han Sandhed? Jeg nærede Tvivl derom, men dristede mig ikke til at sige det; jeg længtes efter at komme hjem og skyndte mig af Sted efter hurtigt at have taget Afsked.

Da jeg bøjede ned ad Havegade, saa jeg Borelli komme, uden at han straks fik Øje paa mig. Der var noget spændstigt, fornøjet over ham, og jeg maatte selv i dette Øjeblik beundre Harmonien i hans Skikkelse og Bevægelser, som han saaledes kom mig i Møde. I Haanden holdt han en Blomst, saa vidt jeg kunde

se, en Rose; pludselig standsede han og trykkede den til sine Læber. Da han igen saa op, lyste hans Øjne med smuk Glans.

Nu saa jeg ham styre sine Skridt hen imod mig, uden ringeste Tegn paa Overraskelse eller Forlegenhed.

„Se, er det Herr Bertram," udbrød han, „jeg kommer just hjemme fra Dem. De kan sagtens tænke Dem mit Ærinde — men De har ikke mere Grund til at være vred paa mig, thi den, som havde det, Deres Hustru, har allerede tilgivet mig. Tro mig, jeg skammer mig over min Opførsel i Gaar — men De maa betænke, at jeg er Kunstner og Italiener."

„I Sandhed, to gode Undskyldningsgrunde!" sagde jeg smilende, men mine Ord maa sikkert have lydt koligere, end Hensigten var, thi jeg saa et vredt Blink i hans Øjne. Straks derpaa antog hans Ansigt dog sit tidligere fornøjede Udtryk, og hans Stemme blev blød og indsmigrende

„Se her Pantet paa vor Forsoning," sagde han og holdt Rosen frem.

Det gjorde mig ondt at se denne Blomst i hans Haand, og meget venligt lød det vistnok ikke, da jeg spurgte:

„Har min Hustru givet Dem den Rose?"

Hans hvide Tænder kom til Syne, da han lo og sagde:

„Jeg selv har taget Rosen; ogsaa det maa De tilgive mig."

Dermed hilste han og gik videre op mod Torvet, medens jeg paaskyndede mine Skridt den modsatte Vej.

Jeg gennemsøgte Huset uden at træffe paa Maria; til sidst fandt jeg hende dog siddende i Pavillonen, hvortil Døren stod aaben. Hun hørte mig ikke komme, thi ubeskæftiget, hensunken i Drømme, med Hovedet støttet i Haanden, blev hun siddende og saa bort over Floden paa det sollyse Landskab langt ude. Men ved hendes Bryst saa jeg en Rose som den, Borelli havde haft i Haanden, og Busken i Haven stod berøvet sine Blomster. En ubestemt Følelse af Smerte for igennem mit Bryst, da jeg saa det; men da Maria syntes saa ganske hensunken i sig selv, gik jeg uden at have talt til hende. Bekymringen for, at Borelli paany skulde have fornærmet hende, syntes ubegrundet; Ord vare altsaa ikke nødvendige.

Da jeg efter en Stunds Forløb atter gik ud i Haven for at søge efter Maria, var hun der ikke; men medens jeg endnu stod ved den plyndrede Rosenbusk og tænkte paa det kommende Efteraar, hørte jeg pludselig gennem de aabentstaaende Vinduer til Marias

Værelse en sagte Musik. Jeg vidste, at hun tidligere havde sunget og spillet meget, men saa længe jeg kendte hende, havde jeg saa godt som ikke hørt noget dertil; det syntes, som om hun havde tabt Lysten. Nu trængte enkelte Akkorder ned til mig, gled over i hinanden, tonede fuldere og klarere, føjede sig til en Melodi, som nu ogsaa ledsagedes af en Menneskestemme. Gennem den sene Efteraarsdags stille Luft lød den gamle neapolitanske Fiskersang:

Paa det skinnende Hav
straaler Sølvmaanen,
sagte er Bølgen,
sagte er Vinden.
Skynd dig her ned til mig
her er min Baad.
Santa Lucia!
Santa Lucia!

— — — — — — — — — — — — — — — —

I otte Dage har jeg ikke rørt Pennen. Jeg troede at fri mig for Smerter ved at nedskrive dette, og nu føler jeg, at de i Stedet voksе og fornyes, jo mere jeg opfrisker Erindringerne. Nu, da jeg nærmer mig den tungeste Dag, svigter Modet mig til at fortsætte. Men jeg vil fuldføre, hvad jeg har begyndt; kun vil jeg gaa hurtigere end hidtil hen over adskilligt for at naa til mit Livs Katastrofe. Desuden blev meget den Gang skjult for mig, saa at jeg nu maa beskrive Ting, som jeg ikke har set, eller som jeg først længe efter har gættet eller faaet at vide.

Saa vil jeg da kun omtale enkelte Begivenheder, som have gjort særlig stærkt Indtryk paa mig, og hvorved det, som senere skete, forklares.

I en stor By kunde jeg have holdt den fremmede Snylter, som truede med at forstyrre min Fred, paa Afstand; her i den lille By var det ikke muligt. Modvillig gav jeg ham Tilladelse til at besøge mit Hus, og han gjorde hyppigt nok Brug af den, uden dog at give mig Anledning til at vise Uvenlighed imod ham. Langt fra at lade mig føle, at han ikke kom for min Skyld, passiarede han ofte i Timevis med mig om kunstneriske Emner og altid paa en saa munter, næsten barnlig Maade, at min Dom over hans inderste Karakter og Væsen mere og mere forvirredes. Siden hen ofrede han sig saa ganske vist for Maria med den samme muntre Livlighed, men til den lidenskabelige Ild, der havde

været over ham ved deres første Møde, mærkede jeg ikke mere. Derimod saa jeg vel, at begges Øjne lyste, naar de talte med hinanden. Naar han var der, laa der en skær Rødme over Marias Træk; var han der ikke, blev hun atter bleg, gik om som i Drømme, og fine blaa Skygger under hendes Øjne vidnede om gennemvaagede Nætter. En bitter, tyngende Følelse kom over mig, medens Ugerne gik og det blev Efterhøst. Det var ikke Skinsyge, saadan som jeg havde tænkt mig, thi lidt deraf havde jeg hidtil ikke. Spørgsmaalet: „Var det et Selvbedrag, da hun sagde mig, at hun ikke kunde elske?" frembød sig bestandig paany og voldte mig en dyb, nagende Smerte. Havde hun taget fejl af sig selv, eller tog jeg fejl, og var det kun Glæde over Borellis ejendommelige, fremmedartede Væsen, der fængslede hende til ham? Var det muligt, at dette Menneske besad en Tryllemagt til at vække hendes slumrende Følelser, en Magt, som jeg ikke var i Besiddelse af? Han som, da han første Gang mødte hende, havde fornærmet hende med sin raa, uciviliserede Beundring, forekom mig at være det af alle Mennesker, som mindst fortjente at hæve den kostelige Skat — Marias Kærlighed.

Saaledes grublede jeg frem og tilbage, men ikke en eneste Gang i al denne Tid opstod der Tvivl hos mig om Marias Troskab; thi jeg kendte hende og vidste, at hun tavs kunde lide, men aldrig bedrage mig, hvis denne nye, frygtede Følelse skulde komme over hende.

Behøvede jeg Bestyrkelse i min Tro til hende, saa fik jeg det en Dag, da hun og jeg alene foretog en lang Spadseretur uden for Byen. Siden Maria havde set Billedet, viste hun en levende Interesse for det; hvad jeg vidste om dets Værdi, dets Oprindelse og om dets Opdagelse, maatte jeg fortælle, og saaledes kom jeg da ogsaa til at tale om det hemmelige Rum, som Martini havde opdaget under Bagklædningen. Det kom mig derfor ikke overraskende, da hun en Dag udtalte Ønsket om at se det Sted, hvor jeg havde fundet Billedet, og jeg var gerne beredt til at føre hende derud. Paa den Maade blev det mig jo forundt at tilbringe et Par Timer sammen med hende i uforstyrret Samtale, hvad Borellis Nærværelse ellers stedse hyppigere umuliggjorde.

Da jeg opdagede Billedet, havde Stormvinden kæmpet med mig om det; i Dag laa en stille, tilsløret Høstdag over Landet, udviskende alle Former og indhyllende Horisonten i blaa Dis. Huset, hvor jeg havde fundet Billedet, laa i en ganske øde Egn.

Hvide Striber af Sand drog sig over brune Mosejorder, sort Vand blinkede hist og her frem, Siv, Mosegræs og forkroblet Lyng ledsagede Vejen, vi gik paa. Saa langt vi kunde se, fortsatte Vejen sig i lige Linie, kun sjældent oplivet af et enkelt Birketræ, der allerede mere end halvvejs var berøvet sine Blade.

Vi havde næsten gaaet to Timer, da jeg forundret blev staaende. Her maatte man kunne se Bygningen, jeg søgte, men paa det Sted, den havde staaet, opdagede jeg nu noget andet. Røgne, sorte Mure, der i Ruiner ragede i Vejret, Grus og Kalkstov, intet andet!

Vi gik hen derimod ad en smal Sti, som førte til højre fra Vejen. Jo nærmere vi kom, desto tristere blev Synet. Det var ikke mere nogen Menneskevaaning, der laa der foran os; Ilden havde drevet Beboerne bort fra deres usle Rønne, havde fortæret Bindingsværket og Straataget, sværtet og forvitret Væggene, saa de gabede med store Revner, og ophobet Murbrokker, Smuds og Askerester i Husets Indre. Mærkeligt nok var det Skur, som lænede sig op til det, skaanet af Ilden; det var der endnu, uslere og brøstfældigere end nogen Sinde, men det stod dog oprejst og viste os det sorte Rum, hvor jeg den Gang gjorde min store Opdagelse. En skarp Brandlugt, som laa over det hele, vidnede om, at den Ildebrand, som havde overrasket de ensomme Beboere, for nylig havde fundet Sted.

Maria blev staaende og betragtede de sørgelige Rester, som Høstsolens skraa Straaler ikke formaaede at oplive. Jeg satte mig ned paa en Stendynge, ikke langt fra Ruinerne, og drog min Hustru ned ved min Side.

„Du maa jo være træt," sagde jeg.

Hun svarede ikke, saa kun hen paa Brandtomten og brød pludselig den dybe Tavshed:

„Det var et Sted at dø!"

„Dø! Hvor kommer du paa saadanne Tanker?"

„Taler ikke her alt om Død? Hvor findes her nogen Forjættelse om Liv?"

„Maria!"

Hun saa op med et halvt forskrækket, halvt tillidsfuldt Blik, aabenbart dog noget ilde til Mode ved den Maade, hvorpaa jeg havde udtalt hendes Navn.

„Tal," sagde hun og lagde sin Haand paa min.

Jeg saa hendes Skønhed, der var mig saa nær og dog saa fjern, og min Stemme skælvede, da jeg begyndte.

„Vi ere her omgivne af den dybeste Ensomhed, og kun Gud hører os. Lad os være sande over for hinanden — kun i Sandhed er der Lægedom. Det har du engang selv sagt til mig. Maria, jeg ved, at du ikke kan elske mig —"

Jeg mærkede en Trækning i hendes Haand, men kun et Øjeblik; hun tog den ikke tilbage; hendes kolde Fingre berørte mine.

„Naar engang den Stund kommer, da du mærker, at du har taget fejl, naar du faar en Følelse af, at du kæmper forgæves, naar den Dag oprinder, da du maa tilstaa for dig selv, at du elsker — Maria, jeg har maaske paadraget mig stor Skyld ved at binde dit Liv til mit — men lad os da tilsammen stræbe efter ikke at gøre Skylden større. Du kan ikke elske mig, du har aldrig talt Usandhed for mig, og aldrig skal en Bebrejdelse komme over mine Læber. Lad mig være din Ven, din bedste Ven, for hvem du ingen Hemmelighed har, og som faar Lov at staa dig bi i Livets Storme. Jeg vil jo intet for mig selv; din Lykke er mit Maal, din Ro er min Fred, og selv om du maa betro mig noget, som volder mig Sorg, saa vil jeg dog være dig taknemmelig derfor, thi det er en Frugt af Fortrolighed."

Nu tog hun sin Haand fra min, svarede dog ikke straks, men saa igen hen for sig i Retning af de sorte Ruiner.

„Du tager fejl," sagde hun derpaa med rolig, sagte Stemme.

„Maria!"

„Intet er anderledes, end det altid har været. Jeg kan ikke elske."

„Og Borelli?"

Jeg havde tænkt, hun vilde fare sammen ved Nævnelsen af dette Navn, men det skete ikke. Hun forblev ubevægelig, vendte ikke sit Blik mod mig og gentog endnu en Gang:

„Jeg kan ikke elske, deri er ingen Forandring sket. Og jeg vil ikke elske — aldrig!"

Med en trodsig Gestus kastede hun Hovedet tilbage, og en dyb Fure kom til Syne mellem hendes Bryn.

„Maria, — vi vide vel, hvad vi ere, men ikke hvad vi kunne blive. Forglem ikke denne Dag og husk de Ord, jeg den Gang sagde. Dersom det Øjeblik alligevel kommer, hvor du for dig selv maatte tilstaa: 'Jeg elsker' —"

„Tal ikke. Een Kvindedyd staar over alle andre: Troskab."

„Jeg takker dig for dette Ord, Maria. Men dog har Lidenskaben ogsaa tvunget Troskab i Støvet og underkastet sig Kvindehjerter, der vare stolte og selvtillidsfulde som dit."

„Hvis det er, som du siger, saa har der til Gengæld ogsaa levet Kvinder, som stillede mellem Valget: Lidenskab eller Troskab, have valgt et tredje: Døden!"

Hun var sprungen op og stod i sin fulde Højde for mig. Hendes Ansigt var meget blegt, Munden halvt aaben, Næsefløjene bevægede sig, og der var et underligt Lys i hendes Øjne. Jeg følte som en Kuldegysning. Det Sted, vi befandt os, lod Ordet 'Død' klinge dobbelt troværdigt. Ingen Lyd omkring os, ingen syngende Fugl, det sorte Vand i Mosehullerne saa ud som stivnet Metal.

„Maria, du siger, at du ikke kan elske mig; i Dag ser jeg, at jeg ikke engang kan være en Ven for dig."

„Jo, jo, min Ven er du — lad os blot ikke pine hinanden."

Hun strøg sig med Haanden over Panden, aandede dybt og lukkede et Par Sekunder Øjnene, som om hun var træt og længtes efter Ro. Derpaa begyndte hun langsomt at gaa hen mod Ruinerne, standsede, da hun havde naaet dem, mønstrede dem med et prøvende Blik og vendte sig til sidst mod Skuret, der var undgaaet Ødelæggelsen. Ogsaa jeg havde rejst mig og var fulgt efter; ved hendes Side traadte jeg ind i det halvmørke Rum, der i Regn og Rusk havde forekommet mig mindre uhyggeligt end i Dag, da det stod forladt og øde.

„Hvor var det?" spurgte Maria.

„Der!"

Jeg pegede mod Krogen, hvor jeg havde fundet Billedet, og gennem det bløde, graa Sand, der aldrig havde været brolagt, gik vi derhen.

„Her saa du mig altsaa for første Gang?"

Maria sagde det i en Tone, der forekom mig præget af Bitterhed, medens hun omhyggeligt eftersaa Stedet, hvor hendes Forbillede var fundet. Hun lod Hænderne glide over Muren, gravede med Foden i det tørre Sand og bøjede sig til sidst ned, som om hun havde fundet noget skjult. Da hun igen rejste sig og kom frem i Lyset, saa jeg noget glimte ved hendes Bryst.

„Hvad har du der?" spurgte jeg. Følgende mit Blik løftede hun forskrækket Haanden til Brystet og greb den Genstand, der for havde været skjult bag hendes Klædning. Nu kunde jeg se,

hvad det var: — en lille, ottesidet, sleben Flakon med Sølvlukke, besæstet til en fin Guldkæde, som Maria bar om Halsen. Til lidt over Halvdelen var denne Flakon fyldt med en vandklar Vædske, som livligt brød Lyset, da Maria greb den. En pludselig Skræk kom over mig; aldrig havde jeg set hende i Besiddelse af noget saadant, og en frygtelig Tanke steg op i mig. Men hun selv var straks igen bleven rolig, tog Flakonen i Haanden, betragtede den et Øjeblik og skjulte den igen paa sit Bryst, saa at Kæden heller ikke mere var at se.

„Den lille Flaske mener du? Den indeholder Draaber, som jeg anvender mod Hovedpine, hvoraf jeg i den senere Tid ofte plages. Du har selv beklaget dig over, at jeg er bleg; det kommer kun deraf. Draaberne ere gode, jeg har dem fra Fader. Han var Læge, ved du."

„Ikke for intet vil jeg have stjaalet den af hans Doktorkasse," sagde jeg sagte.

„Hvad siger du?"

„Et Citat, ikke andet. Lad os gaa hjem, det bliver sent."

Vi begav os paa Vej og gik tavse ved hinandens Side. Solen sænkede sig mod Horisonten; bag os forvandlede det forladte Hus's Ruiner sig i Høstaftenens Taagedunst til en uformelig Masse, der syntes at høre til Mosedraget; langt hen over Jorden lagde de enkelte Træers tynde Skygger sig, og op i Synskredsen voksede efterhaanden Husene og Taarnene i vor By, vort Hjem, hvorfra Lykke og Fred for mig var flygtet.

Ugerne gik, og Efteraaret tog mere og mere Magten. I min Have blomstrede de sidste Blomster, det fugtige gule Løv laa om Morgenen højt i Gangene, Solen stod bestandig senere op og sænkede sig tidligere.

Men dette Efteraar var det en fredelig Naturens Hendøen, en langsom Indslumren uden Kamp og Modstand. Ingen Nattefrost gjorde det af med Løvet; langsomt gulnede det hen, som om det var træt af Sollyset, lydløst hvirvlende dalede det til Jorden, og den klare Himmel hvælvede Dag efter Dag sin blege, blaa Kuppel ren og skyfri over den stille Jord.

Maria forekom mig at ligne den rolige Verden, der omgav os. Hun var jævn og ligelig i sit Venskab imod mig, men det Smil, hvormed hun ofte betragtede mig, havde intet tilfælles med Sommerens Solskin; langt snarere lignede det disse Dages disede, efteraarsagtige Luft. Jeg gjorde mig Umage for at vise mig endnu

kærligere imod hende end ellers; ofte saa hun saa paa mig med et taknemmeligt Blik og trykkede sagte min Haand. Borelli indfandt sig hyppigt, og jeg mærkede, hvorledes der da kom en anden Glans i hendes Øjne; men jeg saa ogsaa, hvordan hun vendte dem fra ham for at skjule det, og i mit Hjerte var jeg hende taknemmelig derfor. Han selv vedblev som den første Dag at være mig fremmed og uforstaaelig. Undertiden var han mig saa frastødende, at jeg maatte gøre Vold paa mig selv for ikke aabent at give ham min Modvilje til Kende, undertiden bestak han mig ved sin Tilsyneladelses fuldendte Harmoni, ved Blikkets Klarhed, som syntes at vidne om ægte Begejstring, ved noget solvarmt i sit Væsen, der laa til ham som en Vuggegave fra hans skønne Hjemland.

Een Høstaften maa jeg mindes.

Det havde været en næsten sommerlig Dag; alle Husets Vinduer stod vidtaabne; Pavillonens Døre lod Luften frit strømme ind; Maanen skar sin fine, skarpttegnede Segl over Himmelhvælvingen. Mod Vest hvilede der endnu en Afglans af Dagslyset.

Borelli var allerede kommen om Eftermiddagen og havde musiceret med Maria. Det gjorde de nu ofte, og forenede i smuk Samklang tonede deres Stemmer gennem Haven. I Overensstemmelse med Marias Smag og Væsen var det mest alvorlige, klassiske Sager, de sang sammen, tysk og italiensk imellem hinanden; i Dag var det en anden Musik, som klang ud gennem de aabne Vinduer. Borelli havde medbragt en Mandolin og sang italienske Danseſange, lokkende, muntre, bevægelige Melodier, medens Maria akkompagnerede ham paa Klaveret og kun undertiden istemte Refrainet, som da klang dobbelt højt og muntert.

Jeg hørte dem synge saaledes, da jeg i min Baad kom ned ad Floden; thi allerede den Gang dreves jeg ofte af mine Tanker ud paa det stille Vand. Jeg holdt af at ro op mod Strømmen og derpaa mageligt at lade mig drive hjem, idet jeg kun nu og da med et Aaretag holdt Baaden borte fra Bredderne. Derude herſker en underlig, dyb Ensomhed. Floden er ikke bred og til begge Sider saa tæt bevokset med Piletræer, at man flyder som mellem to grønne, levende Mure. Vidierne anvendes kun lidt, hvorved de i Aarenes Løb ere skudte saa højt i Vejret, at man fra Vandet ikke kan se ud over dem; man ser kun de gyngende, smalbladede Kviste, der lude ned mod Vandet og synes at lege med det; ellers intet uden den brune Flod, som meget dyb iler

af Sted med smaa, lydløse Hvirvler, og Himmelen højt foroven med dens Skyer og Lys. Verden ligger udenfor, dens Stemme naar en ikke, Tavshed hersker, og Tankerne glide med Strømmen langsomt ud i det fjerne.

Ogsaa den Eftermiddag var jeg rvet op ad Floden, og da jeg vendte tilbage, tonede disse Dansemelodier mig i Møde som en Hilsen fra lykkelige Egne, jeg ikke kendte. Ved Pavillonen tojrede jeg min Baad, gik derefter, ikke gennem Haven, men ad Stien mellem Murene, hvor ellers sjældent nogen passerede. Da jeg bojede om Hjørnet, saa jeg Martini staa foran Døren til mit Hus.

„Du vil besøge os?" spurgte jeg glad overrasket, thi han kom sjældent.

„Jeg var oprigtig talt ikke endnu enig med mig selv derom," gav han leende til Svar. „Men ville I have mig for i Aften? Jeg ved ikke ret, hvad jeg ellers skal stille op med mig selv."

„Du er velkommen. Gid du blot oftere vilde komme!"

„Man maa vænne sig til at være alene," svarede han. „Det er den Lære, som Livet tildeler os Pebersvende."

Dermed traadte han ind, og gennem Forstuen gik vi ud i det frie. Sangen var forstummet, og næppe havde vi naaet Midten af Haven, hvor Gangene løbe sammen ved Postamentet, før ogsaa Maria og Borelli traadte ud af Huset. Mørket var allerede faldet paa, men Maria bar en lys Kjole, som saas i lang Afstand.

„Martini vil tilbringe Aftenen hos os," sagde jeg, da de begge vare komne os nær.

„Det er smukt af Dem," føjede Maria til og rakte ham hjerteligt Haanden. Men straks efter vendte hun sig ogsaa til Borelli:

„Saa bliver De vel ogsaa?" spurgte hun.

„Hvis jeg tør," svarede han med et Blik paa mig, hvorved jeg nødtes til at gentage Indbydelsen.

„Nu vel," brød han løs, idet han pludselig afrystede alle Formaliteter, „lad os saa blive, hvor vi ere. Den nordiske Himmel gør sit bedste; vi ville tro, det er en italiensk Nat, og jeg vil synge italienske Sange for Dem."

„Og Bertram trakterer med Deres Hjemlands Vin, ikke sandt?" føjede Martini til, idet han lagde Armen om min Nakke.

„I Aften drikke vi 'Monte Vesuvio', og den levende Monte Vesuvio priser Vinen af samme Navn."

Snart var Aftensmaaltidet serveret i Pavillonen; et Bord i Midten, fire Stole omkring det, fra Loftet Ampelens Skin, hvorom Natinsekter sværmede. Den røde Vin skinnede i Glassene, gennem de aabne Døre kiggede Stjernerne ind til os.

Borelli lod den gode Vin vederfares Retfærdighed og roste sig af, at han først i vore nordlige Lande havde lært at drikke.

„Nede hos os behøve vi ikke den flydende Ild," deklamerede han. „Vi Italienere have Ilden i os, saa snart vi ere hjemme hos os selv. Det gløder under Jordskorpen i vort Land, og fra den strømmer Gløden op i vore Aarer."

„Og skinner med liflig Glans i eders Sange," føjede Maria til.

„Santa Lucia — santa Maria!" begyndte han at nynne, men et tilrettevisende Blik bragte ham til Tavshed. Derpaa kastede han pludselig Hovedet tilbage, lo og udbrød:

„Hvad I saa end sige, I alvorsfulde, fortænkte Tyskere, — vi Italienere ere dog først i Sandhed Mennesker! Hos eder løber Følelsen gennem hundrede Kanaler, før den naar frem for Lyset, hos os bryder den frem som en Kilde, som en skummende Elv! Vi hade eller vi elske! Vi spørge ikke først, om Hadet er tilladt, om Elskoven forbudt; Følelsen er der, den driver os fremad, og vi adlyde."

„Og staar nogen jer i Vejen, saa tage I en Kniv og støder ham ned," sagde Martini med et bittert Smil.

„Ogsaa det!" svarede Borelli og løftede sit Glas i Vejret, saa den røde Vin funklede. Han kastede et Blik derpaa, som om han vilde udgyde Fjendeblod.

Derpaa drak han Glasset ud, satte det paa Bordets Marmorplade, saa at det klirrede, og sagde:

„Og naar en Pige eller Frue elsker os, og vi have ryddet af Vejen, hvad der skilte os fra hinanden, saa elsker hun os saa meget højere derfor!"

„Saa elsker hun — en Forbryder," sagde Martini skarpt.

„Forbryder! Hvad er Forbrydelse? Gift jer her hos jer med to Kvinder paa een Gang, og I blive satte i Fængsel; drag et Par Hundrede Mile længer mod Øst, og I æres for at have et stort Harem. Begrebet Forbrydelse har kun Angst og Nødværge skabt."

Pludselig brød han af, vendte sig mod Maria og sagde i en tilsyneladende let Tone, men med tydelig Skælven i Stemmen:

„Hvad vilde De gøre, Frue, hvis det forfærdelige skete, at De elskede en Forbryder?"

Jeg betragtede Maria, da han havde stillet sit Spørgsmaal, og saa hendes Læber aabne sig til Svar. Men for mit Blik, som hun følte hvile paa sig, forstummede hun, lagde Haanden paa min Skulder og sagde med et Smil:

„Her er min Mand — han er ingen Forbryder."

Borellis Mundvige fortrak sig, men han beherskede sig og sagde roligt:

„Jeg taler her ikke om Virkeligheden, kun om en Fantasi, en Drøm. Forsøg det; tænk Dem en Gang ind i den Situation, at De var fri, og at De elskede en Mand, der gjorde sig til Forbryder — Forbryder i Ordets egentligste Forstand — hvad vilde De gøre?"

„Jeg er ikke i Stand til at tænke mig det."

„Jeg beder Dem, gør Forsøget. Gerne vilde jeg vide, hvad en nordisk Kvinde gjorde i et saadant Tilfælde. Altsaa, det forudsættes, at De elskede en Mand og opdagede, han var en Forbryder — hvad vilde De gøre?"

Nu rettede Maria sit Blik fuldt imod hans, og hendes Øjne syntes større end ellers, da hun fast saa ham ind i Ansigtet. Derpaa kom det langsomt over hendes Læber, som hun næppe syntes at bevæge:

„En Forbryder? — og jeg elskede ham? — Jeg tror, jeg vilde dræbe ham."

Hun havde taget sin Haand fra min Skulder, løftede den nu og strøg mig over Haaret, som om hun vilde bede mig om Forladelse. Hun tænkte vel paa de Ord, hun en Gang havde talt til mig, og som til Undskyldning føjede hun til:

„Det er taabeligt af mig at tale om saadanne Ting."

Borelli havde forbavset betragtet hende, da hun talte; nu lo han og sagde:

„Dræbe ham vilde De, fordi han elskede Dem — hvor dog Nordens Kvinder ere forskellige fra mit Lands!"

„Ikke fordi han elskede mig — men fordi han begik en Forbrydelse; fordi jeg ikke kunde taale at se et Billede, jeg havde tilbedt, besudlet."

Nu, da hun havde talt til Ende, følte jeg, at Ordene vare undslupne hende mod hendes Vilje, og hun føjede til:

„Men lad os nu være færdige dermed. Vi ville være glade, og dertil tjene ikke slige Samtaler."

Italieneren tav, adlydende hendes Befaling; men ingen af os havde let ved at anslaa den rette utvungne Tone. Det var os derfor velkomment, da min gamle Tjenestekvinde viste sig for at tage af Bordet; snart var det ryddeligt, kun Flasker og Glas bleve tilbage, og Lyset, som faldt paa Vinen, tegnede røde Pletter paa det hvide Marmor.

Borelli havde spildt en Smule af sin Vin, da han løftede sit Glas i Vejret; nu begyndte han med Fingeren at male røde Figurer paa Bordpladen, og da den gamle var gaaet, sagde han pludselig i en ganske forandret Tone:

„Jeg har skræmmet Dem saa meget med at tale om Forbrydere, at jeg nu ogsaa vil vise Dem, hvordan man fanger dem. Intet Stikbrev er saa sikkert, intet Portræt saa nøjagtigt."

Vi saa forundrede paa ham, men han tog et Stykke Papir frem af sin Lomme, og efter at han havde vædet højre Haands Tommelfinger i den spildte Vin paa Bordet, trykkede han den fast mod Papiret, som han derefter rakte os. Paa det viste sig et nøje Aftryk af Fingeren med dens Væv af fine, skarpt afgrænsede Linier.

„Som intet Blad paa et Træ er et andet ligt," sagde Borelli forklarende, „saaledes ere Liniamenterne i en Haand eller paa en Finger forskellige for hvert enkelt Menneske; ikke to findes ens i Verden. De kan selv anstille Prøven, Forskellen skal nok vise sig!"

Spøgen var ny og morede os; snart vare vi ivrigt beskæftigede med at gøre Aftryk af vore Fingre paa Papiret; og medens vi, stærkt optagne af den taabelige Tidsfordriv, sammenlignede Aftrykkene, hvoraf hver især virkelig havde sit tydelige Særkende, vendte ogsaa vor Munterhed tilbage.

Latter og Spøg genlød paa ny, og da nu ogsaa den noget matte Maane kiggede ind til os, sprang Borelli op og raabte:

„Nu ville vi have en italiensk Nat med Musik og Dans!"

Hjulpen af Martini skubbede han Bordet til Side, saa at der fremkom en fri Plads i Pavillonens Midte, og af Sted styrtede han gennem Haven for at hente sin Mandolin. Hurtigere end det skulde synes muligt, var han tilbage, aandeløs, med Haaret vildt strøget tilbage, smukkere end jeg nogen Sinde havde set ham, befriet for alt, hvad ellers vanskrede hans Træk.

Et Øjeblik tøvede han for at drage Aande, derpaa begyndte

han at aflokke sit Instrument en sagte, i Begyndelsen melankolsk Melodi, hvortil han med tilbageholdt Stemme nynnede en halvt uforstaaelig Tekst. Derpaa gik han over i Danserhytme; langsomt bevægede Borelli sig frem og tilbage, glidende, vuggende, med en beherskt Ynde, som mindede om et Kattedyr i vild Tilstand.

Livligere blev Musikken, højere og klarere hans Sang, heftigere hans Bevægelser.

„Tarantella!" udbrød Martini, hvis Øjne lyste ved Erindringen om det skønne Land, han i sine unge Dage havde berejst.

„Ja, Tarantella," svarede Borelli; og nu begyndte den ensartede, opildnende Musik, som mere end nogen anden i Verden faar Blodet til at rulle. Uden at afbryde sit Spil dansede han bestandig lidenskabeligere og vildere. Men pludselig ophørte Musikken og Dansen, og han udbrød:

„Tarantella kan jeg ikke danse uden Kontrapart. Det er som at synge en Duet alene!"

Samtidig saa han paa Maria, der aabenbart straks forstod ham.

„Jeg danser ikke," sagde hun og rystede paa Hovedet.

„Ja, saa maa ogsaa jeg holde op," sagde han og greb efter sit Glas.

Musik, Dans, Sang og Vin havde ogsaa hensat mig i en Svimmel; jeg følte et pludseligt og stærkt Ønske om ogsaa at se Marias Skikkelse bevæge sig i en saadan Dans.

„Vil du ikke danse?" spurgte jeg.

Hun saa forbavset paa mig.

„Om jeg vil —"

„Ja, Maria, jeg vilde gerne se dig danse."

„Naar du ønsker det," gav hun til Svar. Hendes Stemme klang roligt, men over Kinderne kom der Farve. Nølende traadte hun frem, betragtede Borelli og sagde: „Blot jeg er behændig nok!"

Han greb i sit Instrument, saa at det frembragte en klar fuld, jublende Akkord, og sagde:

„Tarantella betyder Søgen, Flyen og Finden, det er hele Dansens Hemmelighed."

Og nu begyndte han igen at spille, men det klang anderledes end før. Nu var det virkelig italiensk Musik; dens nerveophidsende Trylleri virkede i lige Grad paa dem, der dansede, og paa os, der hørte til. Endnu skønnere end før dansede Borelli; snigende

som dragen af uimodstaaelig Længsel nærmede han sig, vendte stolt tilbage, naar Maria i Dansen flygtede for ham, for paa ny at adlyde sin Længsel og atter nærme sig hende. Maria bevægede sig i Begyndelsen langsomt og usikkert, men snart greb ogsaa Dansens Ild hende, og nu omkredsede, omsnoede, omhvirvlede de to skønne Mennesker hinanden — en Triumf af Ynde, en Triumf for den skabende Natur!

Hvad der burde have krænket og ængstet mig, bedaarede mig i dette Øjeblik. Skønheden sejrede — fuldendte Menneskevæsners Skønhed, som næppe havde deres Lige paa Jorden!

Martinis Øjne lyste som mine. Han traadte hen til mig og sagde kun det ene, af Musikken næsten overdøvede Ord: „Italien!"

Italien — her var Italien, tryllet op til vor nordlige Bredegrad. Og under Trylleriets Magt havde ogsaa Marias nordiske Skønhed forvandlet sig. Hun lignede i dette Øjeblik en af disse blonde Venetianerinder, som Tizian og Pordenone malede; hendes Haar havde lokket sig om Tindingerne, Øjnene syntes næsten sorte, hendes Bryst bølgede, og den halvt aabnede Mund viste de skinnende Tænder. Vildere og hurtigere blev Musikken; Ampelen, som belyste Scenen, rystede, saa Kæderne sagte klirrede, og som de begge med stigende Lidenskab søgte hinanden, bævede tilbage og igen tildroges af hinanden, opførte ogsaa deres Skygger en stedse vildere Dans. Snart gled de formløse hen over Gulvet, snart viste Silhouetten af et Hoved eller en forvreden Overkrop sig paa Væggen, gled op ad den, flygtede forbi og syntes atter at sænke sig ned i Gulvet. Det svimlede for mig, medens jeg saa derpaa; det var, som om det hele Rum drejede sig i Kreds om mig; mine Blikke søgte Marias Ansigt, — hvad var det?

Jeg saa, hvorledes hun pludselig blev bleg, hvorledes hun trykkede Haanden mod sit Hjerte og greb med den anden i Luften som for at søge et Holdepunkt.

„Maria!" raabte jeg i Angst.

Dog var jeg ikke hurtig nok. Med en skærende Dissonans afbrød Borelli Musikken, slyngede Mandolinen til Gulvet, saa at den gav en dump klirrende Lyd, og sprang til for at opfange den segnende. Med Musikken endte min Rus, en vild Harme steg op i mig, da jeg saa min Hustru i den forhadtes Arme — at jeg hadede ham, det følte jeg i dette Øjeblik — mit stille Taalmod havde naaet sin Grænse, han skulde ikke berøre hende!

„Hun er min!" raabte jeg, idet jeg sprang til, stødte ham tilbage og omslyngede Maria med mine Arme.

Bleg og stille laa hun et Øjeblik i dem, bevægede sig derpaa sagte, saa forundret op, mødte Borellis glødende Øjne, for et kort Sekund sammen og rettede sig endelig i Vejret, saa at hun uden min Hjælp stod oprejst. Et træt, smerteligt Smil fløj over hendes Ansigt, der var en hemmelig Længsel i hendes Stemme, da hun sagde:

„Jeg troede, jeg skulde dø."

„Ikke dø — leve!" hviskede Italieneren lidenskabeligt og vilde nærme sig hende. Men jeg traadte imellem og sagde:

„Du trænger til Ro, Maria; lad mig følge dig til dine Værelser; vore Gæster vilde sikkert undskylde os."

„Saaledes maa vi ikke skilles," mæglede nu Martini; „Aftenen var saa smuk, lad den ogsaa ende fredeligt og harmonisk. Se her, jeg lukker Natteluften ude, saa kommer vor skønne Danserinde sig atter og under os endnu en kort Tid den Glæde at have hende i vor Nærhed."

Som han sagde, saa gjorde han, lukkede Fløjdørene, saa at Maanelyset holdtes ude og kun Ampelen lyste, skød ved Borellis Hjælp atter Bordet ud paa Gulvet og ordnede Stolene omkring det. Vi efterkom hans Anmodning, og ved livlig Tale søgte han at sprede den Forstemthed, der havde grebet os. Men der var faldet en Skygge over Aftenen; Maria var endnu bestandig bleg som Døden, og efter at vi en Stund havde hørt paa Martini, besluttede vi os alligevel til at bryde op.

Langsomt gik vi gennem Haven; endnu livligt talende gik Martini ved min Side; Maria fulgte efter med Borelli. De bleve en Smule tilbage og gik tilsyneladende tavse sammen; i det mindste naaede deres Stemmer ikke mit Øre. Talte de med hinanden, maatte det være sket meget sagte.

I Forstuen tog jeg Afsked med vore Gæster, gik derpaa ved Marias Side op ad Trappen og ledsagede hende til hendes Værelser, som befandt sig i første Stokværk til venstre for Korridoren. Hun tog min Haand til Godnat og holdt den et Øjeblik med et fast Tryk i sin.

De Stuer, jeg den Gang beboede, laa lige over for hendes paa den anden Side af Korridoren ud mod Haven. Alle Vinduer stod endnu aabne, da jeg traadte ind, og den lidet afkølede Natte-

luft strømmede ind til mig. Jeg lod alt være, som det var; Forbindelsen med Udenverdenen gjorde mig godt, thi jeg var heb, urolig og følte Tankerne svirre i min Hjerne. En Tid lang gik jeg op og ned uden at tænde Lys. Jeg hørte den gamle Pige aabne Døren ud til Haven og hendes langsomme, knirkende Skridt over Gruset. Hun havde i Haanden et brændende Lys, som den stille Luft næppe bevægede, og gik i Retning af Pavillonen, hvor hun ryddede op, slukkede Ampelen og omhyggeligt aflaasede Dørene. Derpaa kom hun langsomt tilbage med Lyset paa en Bakke, hvorpaa ogsaa Flaskerne og Glassene vare stillede; jeg hørte dem klirre, hørte hende træde ind i Huset og lagde Mærke til, at hun lukkede Døren ud til Haven, idet hun efter Sædvane drejede Nøglen to Gange om i Laasen. Nu var alt stille, Flodens matte Brusen naaede ikke ind til mig, Vinden tav, og det døende Løv sank lydløst til Jorden.

Der var lyst nok i Værelset til at kende alle Genstande efter deres Omrids, og jeg følte ikke Trang til stærkere Lys. Blodet bankede i mine Aarer af Vrede og Sorg, og ogsaa den uvante Vin fik det til at rulle hurtigere. For at tvinge mig til Ro satte jeg mig i Sofahjørnet og rettede mine Blikke mod den lyse Horisont foran Vinduerne, omkring hvilket enkelte Vinblade endnu aftegnede sig mørkt mod Himmelhvælvet. Jeg betragtede dem, saa, hvorledes en Stjerne lidt efter lidt skød sig bag ved et af disse Blade, og tænkte over det mærkelige, at saadant et skrøbeligt, forgængeligt Blad kunde dække over en Verden, som i det grænseløse fjerne bevægede sig frem efter evige Love.

Saaledes sad jeg og stirrede paa det takkede, mørke Blad og ventede paa, at Stjernen skulde træde frem paa den anden Side af det, — og som jeg saaledes sad uden Bevægelse, maa jeg være slumret ind, omendskønt jeg for et Øjeblik siden ikke havde følt Spor af Træthed. Hvor længe jeg sov, vidste jeg siden ikke; desuden lignede de Drømmebilleder, der steg op for mig, saa meget den Virkelighed, jeg for lidt siden havde sanset og som endnu saa levende rørte sig i min Bevidsthed, at jeg ikke kunde afgøre, hvad der var Drøm og hvad Erindring.

Jeg saa atter Maria og Borelli bevæge sig i vild Dans, hørte igen Mandolinens klimprende Toner, fulgte paa ny med Øjnene Skyggerne, der jagede hinanden over Gulv og Vægge. Men saa endte Dansen anderledes, end i Virkeligheden var sket. Italieneren kastede pludselig sit Instrument til Side, gik til Døren,

Maria fulgte efter ham, som om hun vilde holde ham tilbage, men han adlød hende ikke, lukkede Døren bag sig, og jeg hørte — i lang Afstand, men dog tydeligt — hvorledes han drejede Nøglen om i den modstræbende Laas. Ved denne Lyd vaagnede jeg — dersom jeg i det hele taget havde sovet. Jeg var i første Øjeblik meget tvivlraadig, thi jeg vilde have svoret, at jeg virkelig havde hørt en saadan Lyd. Jeg stod op og gik til Døren; jeg selv havde aflaaset den indefra, og ingen havde rørt ved den. Nu traadte jeg hen til Vinduet; den tavse Have laa for mine Fødder; Maanen var vandret en Smule videre, dens klare Segl kastede endnu sit Skin over Jorden.

Bestandig samme Flimren for Øjnene, samme Genlyd af den enstonende Melodi for Øret! Stadig saa jeg de svævende Skygger — Marias lyse Kjole. Hendes Kjole, den var det! Der saa jeg den; der skinnede den frem et eneste kort Øjeblik; nu forsvandt den atter! Paa Gangen, som langs Muren strækker sig under Træerne, overskygget af deres Grene til den ene Side, skjult af høje Buske til den anden, saa at den næsten ikke kunde ses. Endnu var der Blade nok paa Træer og Buske til at skjule den, som gik der; men paa et enkelt Sted, under Kastanjetræet, der tidligere end de andre Træer havde klædt sig i Vinterdragt, gennem dets nøgne Grene saa jeg et eneste kort Øjeblik den lyse Kjole skinne frem og igen forsvinde i Mørket.

Jeg tog mit Ur frem, kunde akkurat skimte, at Klokken var henved tolv. Jeg maatte have tilbragt længere Tid i Halvsøvne, end jeg havde troet. Men trods den sene Time var jeg intet Øjeblik i Tvivl om, at jeg virkelig havde set Marias Skikkelse i Haven, at hun var gaaet derned for at søge Kølighed og Ro. Andet tænkte jeg ikke, da jeg greb min Hat for at følge efter hende; jeg stolede saa sikkert paa mine Øjne, at jeg ikke engang tænkte paa at søge efter hende paa hendes Værelse, før jeg gik derned. Paa Trappegangen var der bælgmørkt, og det tog nogen Tid at finde Vej. Et Minut efter blev jeg overrasket staaende, da jeg tog i Døren, der førte ud til Haven; den var aflaaset, og Nøglen sad indvendig. Det faldt mig ind, at jeg for nogen Tid siden havde hørt den gamle laase omhyggeligt af, og jeg maatte dreje Nøglen om to Gange, før Døren gik op. Laasen var en Smule trang og foraarsagede temmelig høj Larm, som gav Genlyd i den rummelige Forstue. Derude var der dødsstille, ikke en Luftning bevægede sig, en stærk Lugt af visnende Blomster og

raadnende Løv laa over Haven. Jeg vendte mig straks til højre og gik langs Huset til det Hjørne, hvor Hovedgangen forgrener sig og gaar langs Muren. Tusmørke herskede under Træerne, men dog maatte jeg kunne have set det, hvis en Skikkelse bevægede sig i Gangen foran mig. Intet var at opdage, ingen Skygge, ingen lys Kjole, ikke en Bevægelse i den tavse, ligesom uddøde Natur. Uden nogen Ophidselse var jeg gaaet derned; men nu overfaldt mig en Skræk, en formelig Gru for det Fantasibillede, som jeg for faa Øjeblikke siden havde set skridende frem ad denne Gang. Thi noget virkeligt, noget levende var der ikke at se, og jeg hørte ikke den svageste Lyd, som kunde forraade noget saadant. Samlende alt mit Mod gik jeg videre. Ved Laagen, som ikke langt fra Pavillonen fører ud til Stien mellem Murene, traadte jeg ud af Træernes Skygge og følte mig nu mindre beklemt. Herfra kunde jeg overse hele Haven; den var tom; jeg var alene. Huset laa bagude med mørke Ruder, hvorpaa Maanen skinnede mat.

Med Haanden for jeg over Panden; hvor begyndte Drømmen, hvor endte Virkeligheden? Hvor var Maria, som jeg fast og bestemt havde ventet at finde her? Jeg gik til Pavillonen; dens Dør var lukket, men Nøglen sad i, og jeg kunde træde ind. Famlende omkring i Halvmørket overbeviste jeg mig snart om, at ingen var der, men medens jeg endnu søgte, berørte min Haand et Stykke Papir, som laa paa Bordet. Det faldt mig ind, at det maatte være det Blad, hvorpaa vi i Spøg havde gjort Aftryk af vore Fingre, og jeg stak det til mig.

I samme Øjeblik trængte for første Gang en ganske mat, næppe hørlig Lyd til mit Øre. Den syntes at komme fra Stien mellem Murene og var saa svag, saa hurtigt hendøende, at den meget vel kunde hidrøre fra Flodstrømmens Leg med Pilekvistene eller fra et Dyr, som var ude paa natligt Rov. Ikke desto mindre var jeg hurtigt henne ved Laagen, som førte derud, men den gav ikke efter for mit Tryk, og Nøglen, som plejede at hænge paa et bestemt Sted i Forstuen, manglede.

Jeg aflaasede igen Pavillonen, blev staaende og lyttede. Lyden gentog sig ikke, intet var at høre uden Vandets svage Gurglen, som min skærpede Hørelse nu formaaede at opfange. Saaledes stod jeg et Par Minutter, gik derefter skraas gennem Haven tilbage til Huset, lukkede Døren og famlede i Mørket efter det Sted, hvor Nøglen til Havelaagen opbevaredes. Den var paa sin Plads; kun forekom det mig, da jeg rørte ved den, at Jærnet

havde mistet noget af sin Kulde, som om en varm Menneskehaand nylig havde omsluttet den. Men i samme Øjeblik lo jeg af mig selv, og efter at have overbevist mig om, at Døren til Gaden var vel stænget, gik jeg op ad Trappen. Nu standsede jeg foran Marias Soveværelse og bankede sagte paa. Først kom der intet Svar, men lidt efter hørte jeg hendes Stemme:

„Hvad er der?" spurgte hun.

„Er du endnu vaagen?"

„Jeg kunde ikke sove, men gaar nu til Ro."

„Har du det bedre?"

„Bedre — ja."

Der opstod en Pause, i hvilken jeg overvejede det Spørgsmaal, jeg nu vilde gøre; endelig fattede jeg Mod.

„Maria!"

„Hvad vil du?"

„Maria, var du nede i Haven?"

Hun tav et Øjeblik, saa at jeg tvivlede om, hun havde forstaaet mit Spørgsmaal, der var udtalt meget sagte; dog svarede hun, før jeg for anden Gang kunde spørge:

„I Haven? Nej. Hvorfor skulde jeg vel det? Men lad os nu gaa til Ro; Godnat."

„Godnat, sov vel."

Jeg vovede ikke at spørge videre, men gik tilbage til mit Værelse, lukkede Vinduerne og tændte Lys.

Der paakom mig en Længsel efter Klarhed, og paa ny mærkede jeg den Gysen, der havde grebet mig under Træerne i Haven. Den Nat mente jeg at føle noget af den Skræk, som griber afsindige ved Synet af deres syge Hjerners egne Skabninger. I taabelig Gru aflaaste jeg Døren til mit Soveværelse og vovede ikke at slukke Lampen, da jeg endelig søgte til mit Leje. Der laa jeg og stirrede op mod Loftet, hvor den ophedede Luft fra Flammen frembragte et skælvende Skyggebillede, spejdede efter Skikkelser i Krogenes Halvmørke, lyttede til mit eget Hjertes Banken, forsøgte at bandlyse min Skræk ved at le, men forfærdedes ved Lyden af min Stemme. Og da jeg slumrede ind, forfulgtes jeg af en vild Jagt af Skikkelser og Toner uden faste Omrids, som ængstede, pinte og plagede mig, indtil Dagen brød frem og forløste mig med sit milde Skin.

Om Morgenen fik jeg Meddelelse om, at Maria var bleven syg. Hun var staaet op, men var gentagne Gange falden i

Besvimelse og laa nu, da jeg gik ind for at se til hende, bleg og ubevægelig paa sit Leje. Forurolige hende med nye Spørgsmaal turde jeg ikke; desuden var jeg for forskrækket over hendes Tilstand til at tænke derpaa. Hun klagede ikke over Smerter eller nogen bestemt Lidelse; det var en Falden sammen, en Slappelse af alle hendes Livsaander, som i flere Dage varede ved og kun med Vanskelighed fortog sig. I Løbet af al denne Tid laa hun stille hen, som oftest med Øjnene rettede mod Loftet, og undgik at tale. Jeg var hos hende, saa meget som hun taalte mig om sig, sad tavs med en Bog ved Vinduet eller talte til hende om ligegyldige Ting.

Efterhaanden følte hun sig stærkere og stod op. Først støttet til min Arm, siden ogsaa alene, kunde hun nu atter gaa omkring i Haven og glæde sig ved den bestandig klare Efteraarssol; under dens Indflydelse antog hendes Kinder igen deres sarte Rødme og Øjnene deres sædvanlige Glans. — — —

Saa kom den sidste Dag i Oktober. Det rolige, solklare Vejr varede ved, som det allerede i flere Uger havde gjort. Aften- og Nattetimerne bleve koldere, men de lyse, solrige Dage vare endnu bestandig som en Afglans af den svundne Sommer. Henimod Aften roede jeg bestandig i min Baad op ad Floden, holdt i den dybe Stilhed Opgør med mig selv og udkastede Planer for Fremtiden. Hændelserne fra hin Aften, da Marias Sygdom havde givet sig til Kende, viste mig nokſom, at noget maatte der ske for at gøre en Ende paa den nuværende Tingenes Tilstand, og jeg haabede i saa Henseende bestemt at kunne gøre Regning paa Martinis Bistand. Denne sidste Oktoberdag havde jeg ladet min Ven kalde til mig og anmodede ham om at ledsage mig paa min Baadtur. Medens vi roede op mod Strømmen, kunde vi ikke tale synderligt sammen, men da vi vare komne langt nok og havde vendt Baaden, tog jeg Aarerne ind, satte mig ved Roret og begyndte:

„Jeg ved ikke, om jeg nogen Sinde før har bedt dig om noget," sagde jeg; „i Dag maa jeg gøre det."

„Tal."

„Jeg ved, du er min Ven, og at du vil hjælpe mig, naar jeg siger dig, at det gælder min Lykke og Fred. For min Lykke og Freds Skyld er det nødvendigt, at Borelli fjernes fra dit Hus, fra denne By, og dig tilfalder det at befri mig fra ham. Du har draget ham hertil, du har ydet ham Gæstevenskab, du alene kan befale ham at gaa."

Han sad et Øjeblik tavs og betragtede mig; i den allerede begyndende Aftendæmring forekom det mig, at han saa blegere og ældre ud end sædvanlig.

„Jeg vidste, at du en Dag vilde bede mig derom," sagde han endelig.

„Vidste du det?"

„Ja."

„Saa ved du ogsaa, hvad der driver mig dertil; saa er det ingen Hemmelighed for dig, at det sker for Marias Skyld; saa kender du den Frygt —"

„Jeg kender den."

„Og du tror paa Sandheden af det, jeg befrygter?"

„Jeg tror intet, og jeg benægter intet. Over en Kvindes Hjerte vover jeg ikke mere at fælde Dom."

„Ikke mere —?"

„Jeg har en Gang bedraget mig selv og er en Gang bleven bedraget. Det er længe siden. Jeg holdt af en Pige og ansaa hendes Kærlighed for fast og sikker som en Klippe; — Klippen skred, mine Forhaabninger styrtede sammen — hun forraadte mig. Siden den Tid er enhver Kvinde mig en Gaade, som jeg ikke mere gør Forsøg paa at løse."

„Det har du aldrig fortalt mig før."

„Det er ogsaa forglemt og tilgivet, — i det mindste det sidste."

„Men jeg — jeg grubler over Løsningen af Gaaden i mit Liv; — kan Maria elske ham?"

„Jeg dømmer ikke mere over nogen Kvinde. Kun det ene staar fast: Borelli maa bort, hvis du skal finde Fred."

„Og vil du hjælpe mig?"

„Det vil jeg."

Han sagde det uden Tøven, uden Betænkning, men hans Stemme skælvede og forraadte en dyb Smerte.

„Jeg ser, det falder dig svært," begyndte jeg igen; „desto større er til Gengæld min Taknemmelighed. Jeg havde blot ikke troet, at du satte saa stor Pris paa denne fremmede."

„Du forstaar mig ikke," gav han til Svar og rystede sørgmodig paa Hovedet. „Det er ikke ham; det er Ensomheden, som jeg har lært at frygte."

„Du er som forvandlet. Før —"

„Ja før!" udbrød han bittert. „Netop det er det. Før og

nu! Ak, min Ven, der er hændet mig noget meget sørgeligt, mine Guder have forladt mig."

„Dine Guder?"

„Vore, om du vil, thi ogsaa mod dig have de øvet deres Velgerninger. Mindes du endnu den Dag, da jeg kom til dig, munter, tilfreds og med Ligevægt i Sindet? Den Gang, da du havde mistet dine kære og søgte efter et Holdepunkt, som du ikke kunde finde? Jeg var i Stand til at give dig det, og af dit varme Hjertes Fylde takkede du mig derfor. Natur og Kunst, det var de Goder, hvortil jeg viste dig Vej; de helbredede dig og vandt mig den Gang et Vennehjerte."

„Den Gang?"

„Ja, den Gang! Siden har jeg mistet dig; den store Følelse har dræbt den mindre; jeg har udspillet min Rolle."

„Martini!"

„Vi have haft hinanden kær, lad os være sande mod hinanden som mod os selv. Din Kærlighed er nu dit Liv, din Hustru tilhører din Sjæl og dit Hjerte. Hos hende ere dine Drømme, dine Tanker; i Kunsten søger du ikke andet end en Afglans af hende, og Naturen er kun skøn for at glæde hende. Saaledes er det, saaledes maa det være, og det staar i intet Menneskes Magt at ændre derved."

„Og vore Guder, hvorfor ere de ogsaa blevne dig utro?"

Han tav og lod sin Haand synke ned i Vandet, saa at lette Smaabølger legede omkring den. Et Stykke gled vi videre i Tavshed, til han endelig sagde:

„Jeg maa vel have mistet mere med dig, end jeg har indrømmet for mig selv og for dig. Jeg har holdt uhyre meget af dig. Mit Hjerte var ensomt, omendskønt jeg den Gang vel næppe var mig det bevidst. Derefter kom der smukkere Dage, for hvilke jeg er meget taknemmelig; men nu føler jeg stærkere end nogen Sinde Snæverheden og Smaaligheden i det Liv, der omgiver mig; jeg kunde ønske mig bort, men ved ikke, hvorhen jeg helst skulde gaa."

„Du skulde rejse til Italien."

„Undertiden udøver dette Lands Navn sin gamle Tryllekraft over mig. Som forleden Aften, da Borelli og Maria dansede. Men undertiden forekomme ogsaa Italiens Bjærge og Kyster mig nøgne og ugæstfrie, og jeg længes videre bort til et Land, jeg ikke ved Navn for."

„Og Borelli? Sætter du virkelig Pris paa ham?"

„Nej, det har jeg aldrig gjort. Men Ordet: 'Alt kan Menneſket undvære, kun ikke et andet Menneſke,' finder ogſaa Anvendelſe paa mig. Han var dog et Menneſke, noget levende omkring mig, ſom lod mig føle Enſomheden i det tomme Hus mindre trykkende. I vort Sværmeri for Kunſten mødtes vi, ſelv om ogſaa hans Entuſiasme ofte ytrede ſig paa underlige Maader. Du huſker ſikkert endnu, hvad du en Gang fortalte mig om Dolkens Forſvinden fra Vaabenkammeret. Jeg undgik dine Spørgsmaal, men næſte Dag fandt jeg ganſke rigtig Vaabnet hos Borelli og fratog ham det for at opbevare det i min Skrivepult. Du ſkulde have ſet det Blik, hvormed han takkede mig derfor. Jeg ſtod i Begreb med at viſe ham Døren, men ſaa tænkte jeg igen paa, at han er fattig, og Medlidenheden drev mig til at vedblive at ſørge for ham. Alt dette maa nu tie; det drejer ſig her om din Lykke, og den vil jeg tjene, ſaa længe jeg formaar!"

„Og du ved, hvor taknemmelig jeg er dig derfor —"

„Jeg ved det, men Taknemmelighed er der ingen Grund til. Enhver adlyder ſin Natur i godt ſom i ondt; jeg føler mig nu en Gang kaldet til at tjene dig og rydde Stene af din Vej, naar jeg formaar det. Allerede altfor længe har jeg tøvet; jeg burde ikke have afventet, at du ſelv bad mig derom. Men hvad der er nødvendigt, ſkal nu hurtigt ſke; i Morgen vil jeg tale med Borelli, og om faa Dage ſkal du være befriet for denne Bekymring."

Vi vare naaede til Stentrinene, der fører op til Pavillonen og Stien tætved; Baaden ſkurede imod, og jeg faſtgjorde den med Kæden. Jeg gik i Land, og Martini, der ikke vilde følge hjem med mig, rakte mig Haanden til Afſked.

„Der bleve vi jo ret ſentimentale ude paa det mørke Vand," ſagde han med forandret Tonefald. „Men ſentimental eller ikke — hvad være maa, ſkal ſke."

„Og jeg takker dig endnu en Gang af mit ganſke Hjerte; aldrig i Livet ſkal jeg glemme, hvor trofaſt en Ven du har været mig."

„I Liv og i Død og i al Evighed," føjede han ſpøgende til. „Saa bevarer du altſaa et godt Minde om mig, naar jeg ikke mere er til."

Dermed vendte han ſig leende fra mig og gik i Halvmørket op ad den ſnævre Sti mellem Murene, medens jeg blev ſtaaende ved Laagen til Haven og fremtog Nøglen for at aabne den.

Martini havde talt i Spøg, men jeg var dybt bevæget. „Ja, min Ven for Livet og ud over Graven, hvis Himmelen tilskikker det saa," sagde jeg ved mig selv, og jeg følte mig et Øjeblik tilskyndet til at kalde ham tilbage og sige ham noget endnu. Men han gik roligt sin Vej, snart skjult under Træerne, snart igen synlig, medens jeg stod og saa efter ham.

Saaledes gik han fra mig den Aften; jeg kaldte ham ikke tilbage, jeg talte ikke endnu en Gang til ham, — hans Skikkelse fjernede sig mere og mere, forsvandt i Tusmørket, og aldrig saa jeg ham igen. — —

En Følelse af Ubehag, som en stille Selvbebrejdelse, blev tilbage hos mig efter vor Samtale, og næste Dag følte jeg Trang til at opsøge min Ven for endnu en Gang at tale ud med ham. Men jeg traf ham ikke hjemme. Kun den gamle Matthias kom, med et Smil paa sit rynkede Ansigt, mig i Møde i Forstuen, tilhviskede mig triumferende, at Italieneren beredte sig til Afrejse, og skyndte sig derpaa af Sted for at hente et Brev, som Martini havde overdraget ham at give mig i Hænde. Han skulde just have bragt det til mit Hjem, men nu kom jeg jo selv.

Brevet lød:

„Alt er arrangeret, og i Morgen eller Overmorgen er Borelli rejst. Han gik lettere ind paa Tingen, end jeg selv havde tænkt, og paa ny har jeg erfaret, hvor forførerisk en Klang Guldet har for dette letfærdige, barnlig-gridske Folks Sønner. Mod Løftet om en velfyldt Rejsekasse erklærede Borelli sig hurtigt villig til at rømme Marken — et passende Paaskud for mit Ønske havde jeg i Forvejen udfundet — og jeg har ingenlunde Indtrykket af, at han drager bort herfra med blødende Hjerte. Jeg selv har i Sinde at forsøge, om dog ikke de gamle Guder skulde kunne genindsættes i deres tidligere Magt og Vælde. I Morges erholdt jeg just Underretning om, at der ved Nedbrydningen af en Kirke her i Omegnen var kommet allehaande værdifuldt gammelt Skrammel for Dagen, og jeg begiver mig straks paa Vej for at se, hvad jeg kan bruge og erholde af det. Jeg foretager Ekspeditionen til Fods, i Haab om, at den rene Efteraarsluft vil gøre mig godt. Maaske kommer jeg meget hurtigt tilbage, maaske vil det vare nogle Dage. Med Borelli har jeg allerede taget Afsked; I kunne maaske ganske undgaa at se ham oftere. Dig siger jeg ikke Levvel, thi det er jo kun en kort Vandring, jeg bereder mig

paa, og naar jeg vender tilbage, haaber jeg, at en god Aand maa raade over vort Liv!"

Saa var det da sket! Vennen havde fra min Livsvej ryddet den Sten, mod hvilken min Lykke var tørnet, og jeg følte mig opfyldt af dyb Taknemmelighed imod ham, tillige med Ønsket om at kunne gøre Gengæld.

Den gamle Matthias var som forklaret i Forventningen om at se Fredsforstyrreren fjernet. Næsten med Dansetrin løftede han de filtklædte Fødder og svang sin Støvekost som et Sejrsværd.

„Det bliver den første Nat," sagde han, „jeg igen sover roligt. Siden den Gang — ja, jeg har jo fortalt Dem det — jeg saa ham snige sig omkring paa Kattepoter, har jeg ikke kunnet lukke et Øje i Fred. Ved hver Smule Støj farer jeg i Vejret og tænker, at han atter lister sig omkring i Huset. Min Herre tror intet Menneske i Stand til noget ondt — heller ikke Italieneren; alle Dørene lader han staa aabne om Natten, men nu da Herren er rejst, laaser jeg dem dobbelt og tredobbelt af og gaar ikke i Seng, før jeg ved, at alt er i Orden. Naar Fyren først for Alvor er borte, maa Dommedagsbasunen blæse, om jeg skal vaagne derved."

Han formelig klukkede af Tilfredshed, truede endnu en Gang op mod Italienerens Værelse og lukkede mig derpaa smaasnakkende ud. Da jeg stod paa Torvet, saa jeg endnu hans forvitrede, gamle Ansigt smile og nikkede til mig gennem Dørsprækken.

Forretninger og Besøg i Byen opholdt mig, saa det var blevet Aften, inden jeg kom hjem. Ved Maaltidet lagde jeg Mærke til, at Maria var blegere end Dagen forud, og et Øjeblik paatrængte den Tanke sig mig, at hun allerede havde erfaret, hvad der var sket. Derpaa forkastede jeg igen denne Formodning, men undgik dog selv at meddele hende Efterretningen om Borellis forestaaende Afrejse. Snart efter Bordet erklærede hun at ville begive sig til Ro, hvorefter jeg gik ind paa mit Værelse og tilbragte Resten af Aftenen med at læse og tænke.

Klokken slog ni paa Taarnuret, og Vinden, som kom fra den Kant — Vejret var i øvrigt saa stille, at man næppe kunde tale om Vind — bar tydeligt Lyden over til mig; jeg rejste mig og greb min Hat for endnu en Gang at spadsere lidt om i Haven. Frisk, kølig Natteluft slog mig i Møde. Maanen var ikke staaet op, og det var temmelig mørkt. Vinduerne til min

Stue lyste klart i den sene Aften, og ogsaa fra Marias Værelse trængte sig et Lysskær frem, skønt Gardinerne vare trukne for.

Opfyldt af Tanker, der vare fredeligere og venligere, end de længe havde været, spadserede jeg op og ned i Havens Gange. Det var maaske en naturlig Ideforbindelse, at jeg netop den Aften kom til at tænke paa den første Tid, da jeg havde lært Maria at kende, og at Dagene, som vi havde tilbragt sammen i den idylliske Inn-Dal, tydeligt traadte frem for min Erindring. Aftenens Mørke og Stilhed var det vel, som bevirkede, at de Timer stod mest levende for min Sjæl, da jeg en mørk og stille Aftenstund havde gaaet ved Marias Side og for første Gang talt til hende om min Kærlighed. Jeg saa alt, som det den Gang var sket. De vide Engflader, som i matte Omrids aftegnede sig mod den kun lidet lysere Himmel, den skovbevoksede Klippemur til højre, i hvis sorte Træer Sankthansormene fosforiserede.

Sælsomt! Hvis det ikke havde været saa sent paa Høsten, kunde jeg have troet, at ogsaa derhenne ved Bedet skinnede et saadant levende Lys. Jeg befandt mig næsten i den anden Ende af Haven, da jeg fik Øje paa det, men saa dog meget tydeligt det lille, skinnende, ubevægelige Punkt. Forbavset gik jeg nærmere. Der, hvor jeg saa det, ikke langt fra Havemuren, var et Bed med Georginer, som endnu bar enkelte Blomster, og ud fra en af disse syntes Lyspletten at skinne frem, som om det indvendigt fra oplyste hele den store, hvide Blomst. Jeg troede først, at mine Øjne bedrog mig, men Lyset forblev uforandret, ogsaa da jeg var kommen ganske nær og kunde se de enkelte kræmmerhusformede Blomsterblade. Jeg bøjede mig ned over Planten, traadte til Side for bedre at betragte, — og pludselig var Glansen forsvunden. Nu greb jeg Blomsten, og idet jeg derved igen forandrede Stilling, skinnede Lyset frem igen som før. Det kom bortefra; jeg havde et Øjeblik dækket det med mit Legeme; det maatte være en let Sag at finde dets Oprindelse. Et stod fast, Straalen kom ikke fra Huset, men fra den modsatte Kant, og der laa, indhyllet i Mørke, kun en eneste lille Bygning: Pavillonen.

Lys i Pavillonen! Paa denne Tid, saa sent om Aftenen og uden mit Vidende! Hvad foregik derinde, hvilken Hemmelighed skjulte sig bag disse Mure? Beskyggede og mørke stod de i den dybe Aftendæmring; ved Skodder og Forhæng maatte det ene til Haven vendende Vindue være saa tæt tillukket, at ikke den mindste Stribe forraadte, at der var Lys indvendig. Saa sagte, jeg

kunde, sneg jeg mig nærmere. Det var ingen bestemt Mistanke, der drev mig, men jeg følte, at her foregik noget, som skulde være skjult for mig, og som jeg maatte have Klarhed over. Nu stod jeg ved Døren og famlede forsigtigt efter Laasen. Nøglen manglede, som jeg havde formodet, og da jeg bøjede mig ned, saa jeg, at den var stukken i Laasen indvendig fra, men at Kammen var drejet til Siden og saaledes aabnede Gennemgang for Lyset.

Stort mere kunde jeg ikke opdage. Jeg saa, at paa Bordet lige for Døren stod et brændende Lys, en Vandkaraffel, en Flaske Vin og nogle Glas, som Maria om Eftermiddagen havde benyttet og vistnok vare forglemte der. Var der Mennesker i Pavillonen, maatte de befinde sig til højre for Døren, thi jeg kunde hverken se dem selv eller deres Skygger. Først hørte jeg heller intet, og den dybe Tavshed syntes at forkynde, at Rummet derinde var tomt og forladt. Dog kun et Øjeblik vedvarede Tavsheden, saa hørte jeg en mandlig Stemme, hvis Klang forekom mig underlig bekendt, hviske hurtigt og lidenskabeligt. Bestandig heftigere og mere indtrængende blev Stemmen, og da enkelte højere udtalte Ord trængte ud til mig, genkendte jeg fuldtud deres bløde, melodiske, syngende Klang, og jeg følte som et Knivstik gennem mit Bryst. Borelli! Han, den forhadte, den afskyede, den bandlyste — han her i min Nærhed, skjult i Nattens Mørke, snigende sig hertil ad skjulte Veje — hertil — til hvem? Hvem var han sammen med i denne Time, til hvem talte han, fra hvis Mund ventede han Svar?

Dette Svar vilde ikke komme; det var, som om han talte til sig selv, som klagede han alene i den tavse Nat over en dulgt Sorg, som gjorde han disse Vægge, der havde hørt hans Sang og hans Latter, til sine fortrolige. Der skælvede Smerte i hans Stemme, der bævede Sorg i undertrykte Taarer, der truede Vildskab i dybe, lidenskabelige Lyde, som syntes at trænge sig frem fra hans Hjertes Lønkroge. Og intet Svar, kun Tavshed, intet Ekko, kun Nattens uendelige Stilhed! Men denne Tavshed syntes at ægge ham; hans Stemme blev højere, og nu lød enkelte løsrevne Ord ud til mig; det var om Kærlighed, Adskillelse og Afsked, han talte, og idet jeg opfangede Lydene af hans Ord, krympede mit Hjerte sig sammen i forfærdelig Smerte; thi jeg vidste, der kun gaves et eneste Menneske, til hvem han kunde tale saaledes. Nu vidste jeg ogsaa, at han ikke var alene, og i samme Øjeblik hørte

jeg, ganske sagte og som langt borte, en anden Stemme, — den, jeg elskede saa uendeligt — Marias.

Hende var det! Kun skilt fra mig ved denne mørke Mur, skjult i Natten, var hun der alene med en fremmed Mand, som hviskede til hende, som vovede at tale til hende om Kærlighed! Hvad hun svarede, kunde jeg ikke opfange, men da hun havde talt, hørte jeg hendes Navn fra hans Læber; som et harmfuldt, lidenskabeligt Skrig klang det ene Ord: „Maria!"

Da greb mig en afsindig Vrede, jeg tog i Dørlaasen, ruskede i den, og som et Ekko raabte jeg det samme Navn ud i Natten: „Maria, Maria!"

En hurtig forvirret Larm derinde, Lyset slukkedes, den lyse Plet, som jeg for et Øjeblik siden havde set paa mine Hænder, forsvandt.

En Dør blev larmende lukket op; jeg vidste, det var Døren ud til Vandet, og samtidig vidste jeg ogsaa, at Borelli undslyede mig. Floden gik ikke højt; Trinene, der førte ned til den, vare ikke overskyllede; Forbindelsen med Stien, der mellem Murene førte til Gaden, var fri. Jeg styrtede til Laagen, som førte ud til den, men ogsaa den var aflukket, Nøglen manglede, Laasen var god og solid. Der var ingen anden Vej end gennem Haven og Huset, og i blindt Raseri, kun drevet af den ene Tanke at gribe og tugte min Lykkes Fjende, ilede jeg fremad. Jeg gav ikke Agt paa Vejen, mit Blik var rettet mod Vinduerne til Marias Værelse, hvorfra Lyset stadig mat skinnede ned.

Gennem Buske, over Bede, mellem Planter og Blomster stormede jeg frem! Mine Øjne saa ikke, hvor min Fod traadte, indtil en Slyngplante, en Jærntraad eller lignende Hindring greb fat i den og lod mig falde tungt til Jorden.

En rum Tid maa jeg have ligget som død. Da jeg rejste mig igen, befandt jeg mig i Midten af Haven ved det Postament, som der er opstillet, og hvorimod jeg havde stødt min Pande. Jeg løftede Haanden, følte det varme Blod strømme mig ned over Ansigtet, og omendskønt jeg snart erindrede alt, hvad der var sket, blev der dog kun en mat Følelse af Svaghed og Energiløshed tilbage, som var traadt i Stedet for den vilde, afsindige Vrede fra før. Langsomt rettede jeg mig i Vejret; jeg maatte have mistet temmelig meget Blod, thi jeg følte mig særdeles svag, og der flimrede brogede Lys for mine Øjne. Samtidig med Legemet var ogsaa mit Sind udmattet, min Lidenskab beroliget. Kun en inde-

klemt, ensformig Smerte vedblev at nage i mit Bryst, og da jeg nu atter saa op til Marias Vinduer, blandede der sig frembrydende Taarer over min tabte Lykke i det rindende Blod.

Mosjommelig gik jeg ind i Huset og op ad Trappen. I mit Værelse aftog jeg de blodplettede Klæder, kølede Saaret med Vand og lagde et Bind om Panden. Medens jeg gjorde dette, undrede jeg mig over, hvor rolig jeg var bleven, og med hvor god Eftertanke jeg kunde udføre alt. Undertiden forekom det mig, at det slet ikke var mig selv, men at jeg havde at skaffe med en fremmed Mand, der var saaret, og om hvem jeg ikke vidste, hvad han i næste Øjeblik vilde tage sig for. Imidlertid maatte jeg undertiden holde mig ved Stolen eller sætte mig ned, naar en pludselig Svimmelhed kom over mig og fik Genstandene i mit Værelse til at vige tilbage i graa Fjernhed.

Da alt var besørget, gik jeg over Korridoren til Marias Værelser. Ingen Lyd havde været at høre, og ogsaa nu var alt stille. Jeg aabnede Døren og traadte ind i det første Værelse, som ikke var oplyst. Døren stod imidlertid aaben til det andet, og i dette var Lampen tændt. Paa Gulvet laa Tæpper, som dæmpede Lyden; mine Skridt vare langsomme og matte, og saa nærmede jeg mig da lydløst den anden Dør. Da jeg næsten havde naaet den, for jeg tilbage. Aldrig vil jeg kunne forglemme det Billede, som der frembød sig for mig, aldrig havde jeg tænkt, at et Maleri i den Grad kunde vaagne til Liv. Ofte havde vi spøgende talt om, hvor mærkværdigt det var, at jeg havde valgt mig min Brud efter et malet Billede; nu saa jeg for mig en Lighed, som opfyldte mig med en Skræk, jeg endnu aldrig havde følt. Den ene af Billedets Skikkelser var bleven lyslevende — der foran mig laa Maria sammenbrudt, sunken i Knæ, med yderste Anstrengelse holdende sig oprejst ved en Stol, med et hvidt Tørklæde, som hun til Beskyttelse mod Natteluften havde kastet over Hovedet, gledet ned i Nakken, med Øjnene hævede mod Himmelen, med ganske det samme Udtryk af uforglemmelig Smerte, af oprørst Spørgen, af anklagende Fortvivlelse, som allerede paa Billedet havde forfærdet mig. Og her var Liv og Virkelighed! Her var det virkelige Læber, virkelige Øjne, virkeligt Haar — alt det, som havde udgjort min Tilværelses Lys og Glæde — de samme Træk, og dog saa grusomt forandrede under Indflydelse af Sorg og Smerte.

En uudsigelig Følelse kom over mig ved Synet af hende.

Hvad der var blevet tilbage af Vrede, flygtede og forvandlede sig til grænseløs Medlidenhed.

Havde hun tilføjet mig Smerte, saa led hun nu ikke selv mindre derunder end jeg; var en uovervindelig Kærlighed til denne Mand luet op i hende, saa var det en fortærende Flamme, som svidende slog op fra dybe Afgrunde, og ikke noget mildt Lys, som vakte Glæde; havde hun brudt sit Ord til mig, saa var ogsaa hendes Hjerte derved bleven søndret, og af vor Lykkes Ruiner lod intet nyt sig opbygge. Alt dette sagde mig hendes Ansigt, og det tilføjede den stumme Bøn: Skaan mig blot i Dag; min Kraft er til Ende, min Lidelses Kalk er fyldt til Randen!

Og jeg adlød denne Bøn. Var det Svaghed, eller var det en god og ren Følelse? Jeg ved det ikke. Jeg gjorde, hvad mit Hjerte tilsagde mig, og gik sagte, som jeg var kommen, igen fra hendes Værelser over i mit eget. Trods mit Saar og den Svaghed, som endnu lammede mig, formaaede jeg ikke at sætte mig til Hvile. Dødsstilheden om mig lagde sig som et legemligt Tryk paa mit Bryst, og for at undgaa det vedblev jeg at gaa op og ned i Værelset uden at løfte mit Blik fra Gulvet, indtil jeg ikke mere kunde holde mig oprejst og maatte støtte mig til Væggen for ikke at segne om.

Nu først besluttede jeg at søge mit Leje. Det var en frygtelig Nat. Jeg følte ikke med Bestemthed, hvad der var sket med mig, hvad jeg havde mistet. Kun den knugende Bevidsthed om en stor Smerte var over mig, men jeg kunde ikke have sagt, hvor det smertede, og da jeg tænkte derover, følte jeg det i hvert Ledemod, i Huden, over mit hele Legeme. Det var, som om jeg overalt var bedækket med et eneste stort, frygteligt Brandsaar. Undertiden havde jeg en Fornemmelse, som om denne Grublen og Søgen efter noget i mig selv, jeg ikke kunde finde, var ved at kvæle mig i Mørket; saa tændte jeg Lys. Og nu stirrede jeg ind i Flammen til ogsaa det smertede, saa at jeg maatte slukke. Derpaa saa jeg i det tunge, tomme Mørke, som lagde sig over mig, en langstrakt, lysende Flamme af Form som en storbladet, spids Dolk, indtil ogsaa dette Syn svømmede ud, tabte Omrids og forsvandt som en mat Taageplet i det fjerneste Mørke. Samtidig hørte jeg Stumper af en klingende, rask Melodi, — atter hin Tarantella, som jeg ikke kunde glemme — og til Tonerne saa jeg Marias Skikkelse svæve forbi mig, stor og hvid, hviskende med de blege Læber: Jeg kan ikke elske.

Da jeg atter en Gang havde tændt Lyset, længe stirret ind deri og atter slukket det, undrede jeg mig over, at det dybe Mørke fra før ikke kom igen. Bag Vinduerne lod en mat Glans sig til Syne, og fra et halvt afbladet Træes øverste Grene saa jeg ligesom Sølvtraade glide ned mod Jorden.

Maanen var staaet op og lyste i Natten. Den stod paa den modsatte Side af Huset, og dens Skin kunde ikke naa mig, men Afglandsen af dens blege Lys vævede sig ind i Mørket. Og medens jeg stirrede paa den blaalige Taage foran Vinduerne, paa Trægrenenes Sølvtraade og Lyspletterne paa de enkelte tilbageblevne Blade, blev mit Sind roligere, og jeg sov ind.

Ja, jeg sov! Jeg kunde sove i denne Nat! Og siden jeg kunde det, tror jeg ikke mere paa, at Menneskets Aand legemliggjort kan flyve gennem Rummet og sende Budskab, naar den er stedt i yderste Nød. Man siger, at dødendes Læber have aabnet sig, og at deres Skrig er trængt over Land og Have for at tilraabe et elsket Væsen, hvad der skete, — men det er ikke sandt! Man fortæller, at et Urs Visere ere standsede for at forkynde en fjern Vens Dødsstund, — men det er Opspind! Man vil have set Skygger og aandeagtige Skikkelser komme til Syne for med blodløse Læber at forraade en hemmelig Forbrydelse, som i samme Øjeblik blev begaaet i lang Afstand — det er en Ammestuefortælling, beregnet paa Børn! Hvis nogen Sinde og under nogen Omstændigheder noget saadant er hændet, maatte det være sket for mig hin Nat. Men jeg laa og sov. Intet Raab naaede mit Øre, ingen Maanestraale faldt paa mit Ansigt, skinnede paa mine Øjelaag og bød dem aabne sig, ingen Lyd gennembævede Tavsheden, ingen Stemme befalede mig at vaagne og staa op. Jeg laa og sov, og Maanen vævede Fredens Løgn omkring mig.

* * *

Stor og rød var den stegen op over Horisonten i høstlig Taagedis. Et mat Lys havde bredt sig over en Del af Himmelhvælvingen og kaldte Genskin til Live paa Jorden. Men Skygge og Klarhed vare tvundne i samme Islæt, og ingen Grænselinie skilte Lys fra Mørke. Derpaa var Maanen stegen højere, havde ladet Taagens klamme Væg under sig og svømmede nu i hvidt Lys paa det mørke Blaa. Langt hen over Jorden sendte den fine skraa Straaler og skabte af Skygger fra Kirketaarne, Træer,

Skorstene og Husgavle forvredne, kæmpemæssige Billeder. Dens Skin gled over Brakmarker og Moser, fik de mørke Vandhuller til at lyse, forsølvede Sandet paa Heden, sitrede mellem Fyrrernes tætte Kroner, bragte Liv over Natfuglene og vækkede en enlig Ravn op af dens Søvn, saa at den med et fortrædeligt Skrig hævede Vingerne og fløj ud over Marken. Sort og stor gled dens Skygge under den og forskrækkede smaa Rovdyr, som vare ude paa Bytte.

Marker og Enge bredte sig i det flimrende Lys, men i Byen mellem Husene raadede Mørket endnu. Hist og her blinkede en Straale højt oppe paa en Mur, men i Gaderne var Nat. Nu var Maaneskinnet klatret ned langs Kirkespiret, legede omkring Raadhusets mægtige Gavl og strejfede Havfrueskikkelsen paa det gamle Torvehus's Vejrviser. I et Par Hundrede Aar havde Maanen kendt den, og ofte i vilde Nætter, naar Skyerne jagede tæt over Jorden og kun undertiden tillod den et Blik ned, havde Havfruen skrigende drejet sig om sin Jærnpind som i et bølgende Hav og fortalt sin ophøjede Ven Historier om Kampe med Stormvinden, som aldrig var naaet op til dens lysende Æter. Denne Nat svømmede Maanen roligt i den stille blaa Luft, og da dens Lys faldt paa Havfruen, skinnede det gule Metal. Højere steg Nattens Sol, lodrettere blev dens Straaler. Teglenes Glasur, Tagrendernes Zink, Rudernes Glas og Blyindfatninger glitrede og kastede Genskin. Gennem Ruderne spejdede Maanen ind i den gamle Bygnings kendte Rum; hvor Forhængene vare trukne for, opsøgte den en Revne, hvorigennem den gled og faldt paa de gamle Billeders Helgenglorier, paa Himmeldronningens Guldkaabe, paa Rammer og Arabesker. Og som den gik videre paa sin Vej, trængte den ind i Vaabenkammeret, hvor der intet Forhæng var for og den havde frit Spil. Over Pansre og Hjælme, over Hellebarder, Sværd og Dolke vandrede Maaneskinnet hen, fremkaldte Lys og Lyn og syntes at optænde det gamle Metal, saa det luede i hvide Flammer. Maanen kendte alt, hvad den saa, og en af dens Straaler syntes søgende at dvæle paa et Sted, hvor den savnede noget, den ellers var vant til. Hvor var Grev Ennos Dolk? Hvis Haand bar Vaabnet?

En Lyd i Nattens Stilhed! Er det ikke, som om Lyset flimrende gyser ved denne Lyd, ligesom Vandet gyser, naar Stormvinden farer hen over det? Nu igen den dybe Tavshed, Stjernernes rolige Gliden, det vekslende Spil af Skygge og Lys, — og saa

endnu en Gang den forunderlige Lyd, højere end før, men dog dæmpet, pludseligt fortonede, undertrykt med Vold. Gives der en Lyd paa Jorden, som ligner den? Kan det ske, at den uhørt hendør — farer de sovende ikke op af deres Senge og lytte, om den skulde gentage sig?

Videre vandrede Maanen paa sin Bane, og Stjernernes Hær gjorde den Følge. Dens Glans sænkede sig dybere og dybere, oplyste Vinduerne i nederste Stokværk og berørte Hoveddørens udskaarne Portal; men ned paa Gaden var den endnu ikke naaet, da en anden Lyd brød den dybe Tavshed. Lyden af en tung Dør, der drejer sig paa sine Hængsler, af en Laas, der sagte knirker, af Træ og Jærn, som atter berører hinanden. Og nu Skridt hen over Torvets Brosten, dæmpede, uregelmæssige, sagte og snigende, og dog for høje til ikke at vække Stedets slumrende Ekko. Fordoblede ved Genlyden trænger Lyden af Skridtene fra Mørket op mod Lyset, glider langs Husfiderne, fortoner sig og hendør. Maanen er nu højt oppe og har frit Overblik; men Torvet er øde; i det hvide Skin hæve sig som smaa Sølvnaale de enkelte Græsstraa mellem Brostenene, som om ingen Fod var gaaet hen over dem. Nu kan Maanen kigge ind gennem Vinduerne ved Siden af Indgangsdøren og se to smalle, mørke Striber over de skraa Stenfliser derinde; — men hvorfor dvæler Maanestraalen ikke, hvorfor synes den saa hurtig at stræbe videre, hvorfor skyer den længere at lyse op i Forstuens Mørke? Har den set noget, som ikke i Gaar var der? Er der blevet et Tegn tilbage, som forklarer Lyden fra før? Er der i dette Hus ikke mere Plads for Lys, Livets Symbol?

Skyggerne synke, Maanen bøjer sig mod Horisonten, Morgenen nærmer sig. En gusten, graa Dæmring, en tæt, kold Taage, der lægger sig som Dug paa Huse og Træer, ere Forbud for Dagen. Jorden synes at skælve før sin Opvaagnen og drømme onde Drømme. Et Vindstød farer hen over den, slaar de halvnøgne Trægrene mod hverandre og lader en flagrende Skare af Blade synke til Jorden. Derpaa kommer der Farver i Øst; Solen hæver sig, Farverne blive mere levende, den kolde, graahvide Dug forvandler sig til perlesaaede, skinnende Klædebon, Lyset er genfødt. Fontænen paa Torvet synes at plaske højere nu, da Solens første Straale træffer den; Græsset, som Maanelyset forvandlede til Sølv, staar igen grønt og frisk. Morgenluftningen bevæger de

spæde Straa og leger om det gamle Hus, paa hvis Gavl Havfruen nu lyser som det røde Guld. Og ned over den høje Gavl, over Bjælkehoveder, Udskæringer og Vinduesruder glider Solskinnet, blinker paa Dørens Hammer og naar til sidst ned til Tærskelen. Solen ser det først! Den maa skinne i mange Timer paa dette Sted, varme og lyse over de smalle, langsomt rindende, mørkerøde Striber, der trænge sig frem under Døren, krybe hen over Trinene, brede sig paa dem og besudle dem med Blodets Farve!

Blod paa Trappen til det gamle Hus! Blod endogsaa paa Torvets Stenbro! Det unge, livsalige Solskin er Vidne dertil, men ingen menneskelig Stemme forkynder endnu det uvante Syn! Fra det fjerne lyder Skridt; to Tjenestepiger komme fra et Stræde, sladre og le og gaa til Fontænen for at fylde deres Spande med Vand. Der blive de en kort Stund staaende, fortælle hinanden vigtige Ting og glæde sig over den skønne Morgen. Pludselig fare de sammen. Have de hørt et Skrig? Hvorfor bliver Døren til Huset revet op, hvorfor viser den gamle Matthias's forvitrede Ansigt sig i Døren, endnu graagulere og ældre end ellers, hvorfor løbe nu Mennesker til fra alle Sider, trænge sig om Indgangen og jage en Hund bort, som snøftende har nærmet sig Trapperne? Et Ord er blevet raabt ud over Torvet, raabt af gamle, svage, skælvende Læber, men forfærdelig hørligt for ethvert Øre; kun en eneste Stavelse, og dog et Ord saa fuldt af Rædsel og Gru, Ordet: — Mord! En Udaad er bedreven om Natten. Det rindende Blod forkynder det for Dagen, menneskelige Læber bære det videre: — Martini er myrdet!

Jeg havde ligget flere Timer i urolig Slummer, da jeg blev vækket. Den gamle Pige bankede paa Døren, og omendskønt jeg ikke forstod noget af den Mumlen, hvormed hun ledsagede sin Opfordring til at staa op, var der dog noget i Lyden af hendes Stemme, i den aandeløse Hast, hvormed hun talte, der bevirkede, at jeg saa skyndsomt som muligt klædte mig paa. Da jeg traadte ind i Værelset, stod hun i hviskende Samtale med en Karl fra Gæstgivergaarden paa Torvet, hvem jeg kendte af Udseende. Med forskrømte Ansigter for de fra hinanden, da de fik Øje paa mig, og Karlen traadte nu forlegen et Par Skridt hen imod mig, drejende Huen mellem sine Hænder. Derpaa sagde han, uden at se paa mig, med en underlig rn Stemme: „Jeg skulde kun melde, at De straks maatte komme, — Herr Martini er jo bleven myrdet."

Jeg stirrede paa ham, men jeg saa ham ikke. Som en Vision, uden at noget Tankesammenhæng var mig bevidst, stod Billedet fra den foregaaende Aften for mig: den mørke Have, Lyspletten paa den hvide Blomst, den aflaasede Pavillon, de hvisken de Stemmer. Saa tydeligt var Billedet, at jeg mente at maatte lægge Øret til Væggen og lytte; — i Virkeligheden maa jeg vel være tumlet forover og have grebet med Hænderne i Luften, thi da jeg atter saa op, stod de begge hos mig og understøttede mig, at jeg ikke skulde segne om.

Nu samlede jeg mig sammen. Jeg næsten forskrækkedes over min egen Ro. Uden Betænkning greb jeg min Hat, befalede Karlen at gaa foran og fulgte efter ham ud paa Gaden.

„De siger, at min Ven er myrdet," begyndte jeg. „Min Ven rejste i Gaar fra Byen Hvor er Mordet da sket?"

„Rejst fra Byen? — Det passer vist ikke, eftersom det er sket i hans eget Hus."

„Saa maa han være kommen hjem sent i Gaar Aftes. Naar blev Mordet opdaget?"

„Lige for nylig, — det kan vel knapt være en halv Time siden. Jeg er løben til Dem, alt hvad Benene kunde bære mig."

„Hvem har sendt Dem?"

„Matthias, den gamle, De ved."

„Og det er ogsaa ham, som har opdaget det? — uden at han har hørt noget i Løbet af Natten?"

„Det maa han vel ikke have."

„Han sov i sit Værelse og skulde ikke have hørt noget, ikke en Lyd, ikke et Raab om Hjælp?"

„Nej, det har han vel ikke."

Det Spørgsmaal, som svævede mig paa Læberne, vilde ikke frem. Jeg blev et Øjeblik staaende for at trække Vejret. Endelig fandt jeg Ord.

„Og Gerningsmanden?"

„Hvem der har myrdet ham, mener De? Ja, det er saa sin Sag."

„Er ingen paagreben."

„Paagreben? Nej, man har ikke faaet fat i nogen. Der tales om allehaande, men man har ingen paagreben."

„Hvad tales der om?"

Han saa paa mig, som om han overvejede, om han gjorde rigtigt i at udtale sig. Endelig fattede han Tillid og sagde.

„Folk taler om Italieneren, De ved. Han maa vel ogsaa være den nærmeste, efterson han er borte."

„Borte? Flygtet?"

„Maa vel være det. De have søgt hele Huset igennem efter ham."

Martini myrdet — Borelli flygtet! Det var, som om jeg saa de sidste Led for mig af en lang Lænke, som nu for bestandig skulde tynge paa mit Liv. Jeg talte ikke og spurgte ikke mere; vi gik endnu hurtigere til end før. Der var endelig Torvet, det gamle Hus, foran Døren nysgerrige, hviskende Mennesker, der gjorde Plads for mig, da jeg kom. Kvinderne havde Taarer i Øjnene. En af dem tog mig i Armen og viste paa Trappen, at jeg ikke skulde træde i Blodet.

Forsigtigt, saa langt til Siden som jeg kunde, gik jeg op ad Trinene; Iskulde syntes fra Stenene at forplante sig til mit Legeme.

I Forstuen stod nogle nærmere Bekendte, hvem der var givet Adgang. De havde talt sagte med hverandre, men forstummede, da de fik Øje paa mig, saa at en pludselig Stilhed indtraadte. Alle veg tilbage og gjorde Plads for mig. Deres Miner og Stillinger viste mig Vejen, jeg havde at gaa, uden at dette dog havde været nødvendigt, thi over Forstuen til Døren i Baggrunden til højre førte det røde, uregelmæssige Spor over de skraanende Stenfliser. Døren stod paa Klem, og af den Vej, som Blodet havde taget, saa jeg, at Morderen ikke kunde have lukket den, da han flygtede. Med et Blik, der var dødt for alt uvedkommende og ligegyldigt, men paa vidunderlig Maade skærpet for hver lille Omstændighed, der stod i Forbindelse med Morddaaden, saa jeg enhver Enkelthed og fulgte det blodige Spor med samme kolde Ro, som var kommet over mig kort efter Meddelelsen.

Nu traadte jeg ind; min Ro forsvandt; mine Øjne lærte at græde, og deres Taarer faldt paa Vennens Legeme, der afsjælet laa udstrakt paa Gulvet. Overstrømmet af Blod, der var væltet frem fra et Saar i Brystet, laa han endnu, som man havde fundet ham, sunken ned ved Siden af en Stol i Nærheden af Døren, saa at kun Skuldrene og Hovedet ikke berørte Gulvet. Det blege Ansigt var lænet mod Stolens brune Betræk og rettet opad mod det Sted, hvor Morderen maatte have staaet, og hvor jeg nu

begræd min døde Ven. Endnu var intet forandret i Værelset, thi den stedlige Øvrighed var ikke kommen til Stede; kun Matthias og den gamle Læge, hvis graaskæggede Ansigt jeg saa som gennem en Taage, stod i kort Afstand derfra. Da jeg genkendte Matthias, traadte jeg hen til ham, lagde Hænderne paa hans Skuldre og sagde: „Nu have vi mistet ham." Det arbejdede og fortrak sig i hans gamle rynkede Ansigt, og ogsaa fra hans Øjne flød et Par store Taarer over de indfaldne Kinder, der næsten vare lige saa blege som den dødes.

Nu kom ogsaa Rettens Herrer, og den gamle blev først taget for. Han var i høj Grad ude af sig selv og talte kun i usammenhængende Sætninger; men Indholdet af hans Udsagn gik omtrent ud paa følgende: Han havde sidst set sin Herre henimod Klokken eet den foregaaende Dags Middag. Udrustet med en let Turistranfel var han i bedste Lune gaaet bort, efter at han først i Matthias's Nærværelse havde taget en hjertelig Afsked ogsaa med Borelli. Han havde sagt, at det var ganske ubestemt, naar han kom tilbage, men at det i alt Fald ikke vilde ske før næste Dag. Derpaa var han gaaet over Torvet og drejet ned ad den Gade, som ligger til højre for Raadhuset og uden for Byen munder ud til Landevejen. Italieneren var forbleven hjemme til henimod Aften og havde af Matthias flere Gange modtaget en Haandsrækning ved Indpakningen af hans Malerrekvisitter; hele Tiden havde han syntes at være i godt Humør. Derpaa var han gaaet bort, efter at have stukket Nøglen til Hoveddøren til sig, og havde først slaaet ind paa samme Retning som Martini, men var senere i Mørkningen — Matthias havde staaet i Døren og tydeligt set det — kommen tilbage over Torvepladsen, hvorfra han var bøjet ned ad Havegade. Saa længe den gamle var vaagen, havde han ikke igen betraadt Huset; men allerede mellem Klokken ni og ti var Matthias i den Grad bleven overvældet af Trøthed, at han havde lukket Dørene og søgt sit Leje, hvor han snart var falden i en dyb, fast Søvn. Kun een Gang — han var ikke i Stand til at opgive noget bestemt Tidspunkt — havde han hørt en Lyd, som om Døren var bleven lukket op; men beroliget ved Tanken, at det maatte være Borelli, som kom tilbage, var han hurtigt igen sovet ind. Angaaende Tiden, da Martini var kommen hjem, kunde han altsaa ikke angive det mindste; kun stod det fast, at det ikke kunde være meget før Klokken ti, sandsynligvis senere, fordi

der ved den Tid endnu plejede at være Folk ude, som da maatte have set ham.

Til uvant Larm, Raab om Hjælp eller Faldet af det dødelig saarede Legeme havde Matthias intet hørt. Om Morgenen til sædvanlig Tid var han staaet op og gaaet til Hoveddøren for at aabne den; til sin store Forbavselse havde han da set, at den var uaflaaset og med Nøglen siddende i indvendig. Straks efter havde han faaet Øje paa Blodstriberne, og følgende Sporet var han ilet ind i Værelset, hvor Liget laa.

Det var alt, hvad han vidste at fortælle, og kun med mange Afbrydelser fik han det frem. Lægen var hurtigt kommen til Stede; efter hans Anskuelse maatte Mordet have fundet Sted omkring Midnat, sandsynligvis dog noget senere, ved Ettiden eller saa. Et eneste Stik var med sikker Haand ført mod Martinis Bryst, en stærk, skarp Dolk havde ramt Hjertet og efter alt at dømme øjeblikkelig medført Døden. Derpaa tydede ogsaa Udtrykket i den myrdedes Ansigt; det forraadte ingen Smerte, men var ved Siden af det fredelige Udtryk, Døden giver, kun præget af dyb Forbavselse som over et Vidunder, der var sket.

Værelset selv forraadte tydeligt, at der ikke var gaaet nogen Kamp forud for Mordet; Møblerne stod som sædvanligt, og ingen af de Genstande, som befandt sig paa dem, vare ituslaaede eller væltede. Det dødbringende Stød syntes at være bleven ført pludseligt og uventet, maaske efter et Ordskifte, men i ethvert Tilfælde uden Kamp og Forsøg paa Modstand. Andre Omstændigheder gav vigtigere Oplysning. Ved Væggen til højre, temmelig langt inde i Værelset, stod en Skrivepult hvori, som jeg vidste, Martini plejede at opbevare adskillige værdifulde Genstande samt Penge og Papirer. Ved nøjere Betragtning viste det sig, at Klappen til denne Pult ikke var aflaaset, men kun i Hurtighed smækket i; tillige fandt vi paa Gulvet en lille Nøgle, som ved Forsøg viste sig ikke at være bestemt til Laasen, men dog vel egnet til at aabne den. En Lampe stod paa Bordet; den havde endnu lyst mat, da Matthias om Morgenen var traadt ind, men nu for kort Tid siden var den af sig selv gaaet ud og havde opfyldt Værelset med Os.

Matthias genkendte i denne den Lampe, som Borelli havde benyttet paa sit Værelse i Stokværket ovenover; ved Siden af stod en Haandlygte, hvori Lyset var brændt ned — efter den gamles Udsagn den Lygte, som Martini hyppigst benyttede, naar

han gik til Ro. Nu behøvede han intet Lys mere; et koldt, mørkt Leje ventede ham.

Vi aabnede Skrivepulten, og jeg mønstrede omhyggeligt dens Indhold. Martini havde aldrig haft nogen Hemmelighed for mig, i Pengesager havde han ofte spurgt mig til Raads, og jeg vidste nøje, hvad han plejede at opbevare her. Straks lagde jeg Mærke til, at den underste Skuffe til højre i Hast var skubbet ind og ikke fuldstændig lukket. Jeg trak den ud og saa, at den kun indeholdt en Del af det, som plejede at være gemt i den. Martini havde her opbevaret sine Familie- og Værdipapirer foruden nogle sjældne Medailler og Guldmønter, han satte stor Pris paa, og som jeg ofte havde betragtet. Nu var alt forsvundet paa Familiepapirerne nær, men ogsaa disse vare rodede imellem hverandre af en ilfærdigt søgende Haand. Værdipapirerne og Medaillerne vare borte, og nu faldt det mig ogsaa ind, at Martini i Gaar havde sagt, at han havde opbevaret Dolken i denne Pult. Med fordoblet Iver søgte jeg videre, — Dolken var forsvunden. I øvrigt fandt jeg alt paa rette Plads. De andre Skuffer syntes ikke at have været aabnede, thi intetsteds var nogen Uorden at spore.

Alle Omstændigheder tydede paa, at Forbryderen havde villet benytte sig af Martinis formentlige Fraværelse til at bestjæle ham, at han under Udførelsen deraf var bleven overrasket af ham og nu havde føjet en anden og større Forbrydelse til den første. Antagelsen, at den myrdede først var vendt hjem et Øjeblik før, han fandt Døden, modsagdes dog af hans Paaklædning. Han var i Hjemmedragt, uden Hat og Overfrakke. Ogsaa Lygten, som han plejede at benytte, naar han gik til Sengs, tydede paa, at han allerede i nogen Tid havde været hjemme og sandsynligvis befundet sig i sit Sovekammer, da han havde hørt Støj og var ilet til for at forbløde under Morderhaand.

Samme Haand havde i øvrigt efterladt sig endnu et Spor, et Aftryk af sig selv, et blodigt Kendetegn. Paa Væggen over for Døren manglede Korsfæstelsesbilledet, som Martini atter havde ophængt paa dets gamle Plads, efter at han havde fjernet det fra Borellis Værelse. Aabenbart i største Hast var det revet ned, thi den stærke Nagle var trukket ud ved Rykket og laa paa Gulvet. Sandsynligvis var Billedet derved faldet ned og laa nu fladt ud ikke langt fra Væggen. I det øverste Hjørne til højre, der, hvor

de smaa Djævleskikkelser omslagrede den ubodfærdige Røver, viste sig det usvigelige Mærke. Det saa ud, som om Morderen havde taget om Billedet med en Haand, der endnu dryppede af varmt Blod, og havde betragtet det i knælende Stilling. Med frygtelig Tydelighed betegnede fem røde Pletter de Steder, hvor Fingrene havde trykket, og i disse Pletter kunde man nøje skelne Hudens fine Liniamenter. Da jeg saa dem, kom jeg til at mindes den Aften, da vi i Spøg havde talt om Forbrydelse og Mord, og det Blad Papir, som kunde bevise, hvem Morderen var, hvis endnu nogen Tvivl gaves.

Hvorfor han havde fjernet Billedet fra Væggen og dog ikke taget det med sig, forekom mig først uforklarligt. Maaske havde han kun handlet efter en øjeblikkelig Indskydelse og straks derpaa indset, at Billedet vilde hindre ham i hans Flugt; maaske havde ogsaa dets Fald mod Gulvet forskrækket ham, og Larmen foranlediget ham til ilsomt at forlade Stedet. At han uden Overlæg og Besindelse var styrtet bort, derpaa tydede alle Omstændigheder. Det blodige Spor paa Billedet udgjorde det farligste Bevis imod ham; den opbrudte Skrivepult vidnede om Forbryderens oprindelige Hensigt; den uaflaasede Dør ud til Torvet angav, at Flugten pludselig havde fundet Sted, rimeligvis fordi Morderen var bleven opskræmmet af en eller anden Lyd. Kun eet var omhyggelig fjernet, og forgæves gennemsøgte vi Værelset for at finde det; Mordvaabenet var ikke til at opdage. Men jeg syntes saa tydeligt at se det for mine Øjne, at jeg troede at kunne gribe det. Jeg saa Grev Ennos Dolk i Morderens Haand, saa de sammenslyngede Slangekroppe paa Bladet, saa det skarpe, blinkende Staal boret i min Vens Bryst.

Nu blev det os tilladt at fjerne det afsjælede Legeme fra det Sted, hvor det var sunket ned. Forsigtigt bar vi det ind i Soveværelset ved Siden af og lagde det paa Sengen. Under et Tæppe, der skjulte Blodet, laa Martini som i fredelig Søvn.

Efter at Undersøgelsen af Værelset var sluttet og ført til Protokols, begyndte vi at gennemsøge de øvrige Værelser. Her saas intet Spor af Uorden eller Forbrydelse, og Tilstanden i Martinis Soveværelse bekræftede kun Formodningen om, at han havde befundet sig der, da han var bleven kaldt ud ved Støjen. Ogsaa her stod en Lampe paa Bordet, og da den vel var bleven tændt senere end Borellis, brændte den endnu, omend med svag, søvnig

Flamme. En Bog laa opslaaet ved Siden af; det var Shakespeares „Storm", og mit Blik faldt paa Prospero's Ord:

„Af samme Stof er Menneskenes Børn,
som det, hvoraf Drømme væves. —
Hvem ved, om hele Livet
ej fostres i en Søvn?" —

Heller ikke i Borellis Værelse var nogen anden Uorden at spore end den, der naturlig gaar forud for en Afrejse; kun beviste blodige Spor paa Bordpladen, at Morderen endnu en Gang var ilet tilbage dertil, sagtens for at hente Hat og Kappe, der manglede paa deres Plads. Hans Bagage stod færdig, Malerredskaberne sammenpakkede, men alt var i Skyndingen ladt tilbage. At Borelli var Gerningsmanden, betvivlede ingen; hans Navn blev ikke nævnet, men alle forbandede det i Stilhed; tillige hørte jeg, at de nødvendige Skridt til at opsøge og paagribe ham øjeblikkelig vare foretagne.

Men hvorhen førte hans Spor, hvor skulde man finde ham? Timer vare gaaede siden hans Flugt, og ingen vidste, hvad Vej han havde taget. Over Smaastaden ligger ved Nat Dødens Ro. Intet Skridt giver Genlyd, naar undtages Vægteren, der uden altfor stor Omhu røgter sit næsten overflødige Embede. Vægteren var den første, man maatte udspørge, og hvis Udsagn kunde være af Vigtighed. Hurtigt blev han kaldt til. Opskrømt af sin Morgensøvn kom han stavrende og meddelte, hvad han vidste.

Ud til Torvet munder kun to Gader næsten diametralt modsatte hinanden, saa at man maa skraa over Pladsen for at komme fra den ene til den anden. Deres Navne ere Vestergade og Havegade; begge føre de snart uden for Byen. Men medens Havegade, hvis sidste Hus er mit, er uden Sideveje, forgrener Vestergade sig i forskellige Gyder og Stræder, som danne Forbindelsesveje til den øvrige By. I Havegade var det ikke muligt at forblive usét, naar man mødte nogen; derfor antog ogsaa Politiet det som forud givet, at Morderen havde valgt den anden Vej. Vægteren havde Opsyn med begge Gader, og med Spænding hørtes hans Beretning. Denne frembød imidlertid kun en eneste Overraskelse, og den gamle, svindsottige Mand blev formelig smuk i mine Øjne, da jeg hørte, at han havde været den sidste, med hvem min Ven havde talt. Angaaende Morderen vidste han intet at meddele; han havde intet set til ham, ingen mistænkelig Lyd

hørt. Martini derimod havde han mødt, da denne uformodet og før paatænkt var vendt tilbage fra sin Ekskursion. Det var sket mellem Klokken ti og elleve, — som ogsaa vi havde antaget. Ved den Tid havde Vægteren patrouilleret i Vestergade, og Martini, som kendte ham godt, havde venlig hilst og talt til ham. Paa den Maade fik man Grunden at vide til hans uformodede Hjemkomst. I Landsbyen, hvortil han var gaaet, havde der været Markedsdag; Gæstgivergaard og Beværtninger vare overfyldte af støjende Bønder, Gøgl og Larm havde forjaget ham. „Saa sover man bedre i sin egen Seng," havde Martini sagt til Vægteren, idet han med venligt Nik og Godnat var skiltes fra ham. Dette var sket paa Hjørnet af Torvepladsen, hvortil Vægteren havde ledsaget ham; der var han endnu et Øjeblik bleven staaende, havde set Martini gaa over Torvet, lukke Døren op til sit Hus og gaa ind. Til Lys derinde havde der paa den Tid ikke været Spor at se.

I den paafølgende Time var Vægteren flere Gange gaaet op og ned i Havegade uden at møde noget levende Væsen; derpaa havde han begivet sig tilbage til sit andet Distrikt og ikke betraadt Havegade igen før ved Ettiden. Ogsaa da havde alt været stille og roligt, han havde ikke mødt et eneste Menneske. Da Maanen stod højt paa Himmelen, var der ikke Mulighed for, at noget vigtigt kunde have undgaaet ham.

Dermed var hans Udsagn til Ende, og hvad Torvets Beboere, Gæstgiverværten og den gamle Raadhusbetjent havde at tilføje, var uden Betydning. De havde hverken set eller hørt noget, deres Søvn var ikke bleven forstyrret, og ingen Lyd var naaet til deres Øren.

Vi havde ført disse sidste Forhandlinger i et Værelse i første Stokværk for ikke at forstyrre den dødes Fred ved de triste Undersøgelser angaaende hans Endeligt. Han laa nu i sit Sovekammer ud til Haven, og den gamle Matthias holdt Ligvagt ved ham. Den Stilhed, som herskede dernede, syntes for et Øjeblik ogsaa at lægge sig over os, da de lidet oplysende Vidnesbyrd vare hørte og protokollerede. Vi sad alle tavse og tænkte over, hvor vanskeligt det vilde blive at paagribe Morderen. Endelig lagde Protokolføreren sagte Pennen fra sig og foldede sine Papirer sammen; dette var den første Lyd, som brød den dybe Stilhed.

Politimesteren, der førte Forsædet, rejste sig nu og sagde: „Saa tror jeg, at vort sørgelige Hverv her er til Ende." Han rakte mig Haanden og vilde forlade Huset, da han standsede paa

Trappen og lyttede til høje, tunge Trin af en Mand, som med stort Besvær nærmede sig, men flere Gange maatte blive staaende for at høste og trække Vejret.

Nu var han kommen op ad Stentrappen og ind i Forstuen. Jeg genkendte ham ved første Blik, omendskønt jeg kun sjældent havde talt med ham. Saa længe jeg kunde huske tilbage, havde han været min Nabo i Havegade, hvor han var Ejer af det sidste Hus til højre, medens mit laa endnu lidt længere nede mod Floden og dannede Bygrænsen til den Side. Han havde kendt mine Forældre og maatte vel nu være omkring de halvfjerds; for Verden og Menneskene var han egentlig forlængst død, thi til hans eneboeragtige Tilbøjeligheder havde sluttet sig en svær astmatisk Lidelse, der næsten ganske fængslede ham til hans Hus.

Dette Hus laa ikke umiddelbart op til Gaden, men noget tilbagetrukket i en stor Have, der fra alle Sider omgav det og tillod, at ikke blot Façaden, men ogsaa Sidemurene vare forsynede med Vinduer, saa at Udsigten indefra var fri til alle Sider. En eneste Gang havde jeg været paa Visit i Herr Försters Hus og talt med ham om den smukke, vide Udsigt, som han nød fra sit Hjørneværelse i første Etage. Ogsaa mit Hus og Gaden, hvori vi boede, kunde han derfra med Lethed overskue.

Denne Mand stod nu for os med sit blegfede, skægløse Ansigt og lænede sig tungt aandende til Dørkarmen. Hans Tilsynekomst sagde mig straks, at intet uvigtigt kunde have ført ham herhen; øjeblikkelig bød jeg ham min Arm og ledede ham hen til en Stol, paa hvilken han udmattet sank om og længe forgæves kæmpede for at komme til Orde.

Vi ventede i Tavshed, til han havde genvundet Talens Brug, og lyttede til den hivende Tone, som Aandedrættet frembragte i hans syge Bryst. Der hengik vel fem Minutter, før han begyndte at tale, men ogsaa nu kom kun Ordene frem under ufrivillige Pauser og i korte, afrevne Sætninger.

„Jeg har noget at sige, noget vigtigt, tror jeg, med Hensyn til Mordet i Nat."

Han maatte holde inde, og man kunde høre den undertrykte Bevægelse gennem Værelset, som forkynder forsamlede Menneskers Spænding, den sidste Mumlen, som gaar forud for den dybeste Tavshed. Jeg havde ikke sat mig igen efter Herr Försters Tilsynekomst og traadte nu hen til hans Stol, da han paa ny begyndte.

„De ser og hører, at jeg er syg. Min Sygdom piner mig ved Dag og ved Nat. Den plager mig, naar jeg er vaagen, og forstyrrer mig min Søvn. Saaledes ogsaa i Nat. Jeg var vaagen, da alle andre sov."

En ny Afbrydelse; stadig den samme dybe Stilhed i Værelset.

„Jeg havde lagt mig til Ro og sovet en kort Stund. Klokken slog just tolv, da jeg igen vaagnede op. En halv Time kæmpede jeg med Aftmaen, saa maatte jeg give efter. Jeg stod op og klædte mig paa. Da Maanen skinnede, var der Lys nok, og jeg tændte ikke Lampen. Først da jeg var fuldt paaklædt, gik jeg ind i min Dagligstue og vilde tænde Lys. Men jeg var saa mat, at jeg sank om i Lænestolen ved Vinduet."

Han tav atter, og som jeg nu forestillede mig, hvordan han havde siddet og set over til mit Hus, der paa den Tid havde ligget i fuldt Maaneskin, steg for første Gang paa denne sørgelige Dag, da alle mine Tanker kredsede om min myrdede Ven, Marias Billede klart frem for mig, og med Forfærdelse mindedes jeg, hvad jeg selv den foregaaende Aften havde set. Ikke mere som den hurtige, forbiglidende Vision, der ved den første Efterretning var dukket op for mig, men bestemt, skarpt, truende som Forkynder af en kommende Ulykke.

Han begyndte paa ny, og hans hæse, afbrudte Stemme lod for mig med ildevarslende Klang.

„Jeg havde maaske siddet der fem Minutter. Klokken maatte være omtrent tre Kvarter til eet. Da hørte jeg fra Gaden sagte Trin. Saa sagte, at jeg først troede, jeg havde taget fejl. Jeg mente, det maatte være Lyden fra mit eget Luftrør. Men saa saa jeg ogsaa noget. Min Have er skilt fra Gaden ved et Gitter. Der er plantet Hegn bag det, men Bladene ere næsten faldne af. Paa den anden Side Gitteret saa jeg en Skikkelse glide forbi. Mere kunde jeg ikke se, fordi Skyggen af Huset dækkede den. Men Skikkelsen gik videre i Retning bort fra Byen. Den maatte snart komme ud, hvor der var lyst og frit. Det varede længere, end jeg havde tænkt; men det skete. Den traadte ud i Maanelyset og saa sig omkring. Jeg kunde nu kende Ansigtet; det var den italienske Maler, Borelli hedder han nok."

Herr Förster havde talt længere end før, men undte sig kun et kort Øjebliks Afbrydelse, hvorefter han fortsatte:

„Han saa sig tilbage og betragtede særligt mit Hus. Men da der ikke var Lys, maatte han tro at alle sov. Nu gik han over

Gaden. De kender Stien mellem Murene ned til Floden. Den, som gaar den Vej, maa ud paa Vandet, eller han maa tilbage igen. Murene ere meget høje, ingen kan klatre over dem. Saa sad jeg og ventede paa, at han skulde komme tilbage. Men han kom ikke. Jeg har ventet, lige til det blev Dag og Bønderne kom fra Landet ind til Byen. Siden har jeg ikke set ham."

Han sluttede sin Beretning, og ingen tog Ordet. Jeg følte Tavsheden tynge paa mit Bryst og var selv den første, som brød den.

„Er De vis paa, De ikke har taget fejl? Det var Borelli? De genkendte ham tydeligt?"

Et næsten haanligt Blik mødte mig fra den gamle Mands forvaagede Øjne.

„Italieneren har saa ofte været hos Dem, og jeg sidder saa ofte ved mit Vindue. Jeg kender ham."

Politimesteren havde eftertænksomt set ned for sig; nu strøg han sig med Haanden over Panden, som han plejede at gøre, naar han var kommet paa det rene med en Tanke, og rejste sig hurtigt.

„Deres Meddelelse er meget vigtig, den giver os det første bestemte Holdepunkt; Tak, fordi De kom. De har vist os Vejen, vi maa gaa. Men saa vidt jeg kender til Lokalforholdene, forekommer Deres Forklaring mig at trænge til en Berigtigelse. De sagde, at fra Stien mellem Murene maa man enten ud paa Floden eller tilbage i Gaden. Der gives endnu en tredje Mulighed; thi i Muren til venstre findes der en Laage ind til Herr Bertrams Have; har jeg ikke Ret?"

Han vendte sig saa pludselig til mig med dette sidste Spørgsmaal, at jeg for sammen. Følelsen af en frygtelig, ubestemt Angst kom over mig. Morderens Vej var funden, og denne Vej endte ved mit Hus! Idet jeg sagde mig selv dette, hævede en manende Stemme sig i mig, som opfordrede mig til at oplyse, hvad jeg Aftenen i Forvejen havde set. Men Vejret forgik mig, da jeg vilde begynde, og Ordene kom ikke over mine Læber. Kun paa det Spørgsmaal, som direkte var rettet til mig, formaaede jeg at svare, og jeg gjorde det saa rolig og fattet, som jeg kunde.

„Der eksisterer gaaske rigtigt en saadan Laage, men den er altid aflaaset. Desuden er endnu en Forbindelse med Haven mulig, naar man nemlig gaar ad Stentrappen langs Vandet

gennem Pavillonen. Men ogsaa Døren dertil er bestandig lukket indefra, naar ingen opholder sig der; ved Nattetid er Gennemgang saaledes altid umulig."

„Umulig er et Ord, som Forbryderne ikke kende, og som de helst saa afskaffet," svarede Politimesteren. „Mig forekommer den Mulighed ikke udelukket, at Italieneren har fundet Vej ind i Deres Have; vi maa altsaa regne baade dermed og med den anden Eventualitet, at Morderen er taget ud paa Floden. Der ligger jo en Baad fortøjet ved Pavillonen?"

„Lænket og aflaaset. Jeg bærer altid selv Nøglen hos mig."

Til Bekræftelse paa mit Udsagn tog jeg den frem, og Politimesteren betragtede den.

„Det gør Undvigelsen ad Vandvejen usandsynlig, omend ikke umulig. Men vore Undersøgelser have hidtil kun været teoretiske; jeg beder de Herrer følge mig til selve Stedet. Vi vide nu tilstrækkeligt til at finde vor Vej. Om Forbryderen kan der næppe mere herske nogen Tvivl; Borelli er forsvunden og med ham Værdipapirer, Guldmønter og det antagelige Mordvaaben. Vi vide, hvor han sidst er set, der have vi at søge ham."

Stiltiende fulgte vi hans Opfordring; ogsaa Herr Förster rejste sig med en Kraftanstrengelse. Men Politimesteren syntes at befrygte, at hans Følgeskab skulde synke os; han sagde nogle Ord til sin Skriver, og denne tilbød at føre den syge til hans Hus. Vi andre tog Afsked med ham og gik i Forvejen.

En endnu større Menneskemængde end før havde samlet sig foran Huset og betragtede de Mure, bag hvilke noget saa skrækkeligt havde tildraget sig. Ærbødigt gjorde man Plads for os og lod os passere; nogle syntes bestemte paa at følge efter os, men et Vink af Politimesteren var nok til at holde dem tilbage.

Talen drejede sig naturligvis kun om Undersøgelsen og Muligheden for et Resultat af Forfølgelsen.

„Deres Have er jo ogsaa adskilt fra Nabogrundstykket ved en høj Mur?" spurgte Politimesteren.

Jeg bekræftede dette og føjede til, at Muren der var lige saa høj som langs den Sti, ad hvilken Borelli var forsvunden. En menneskesky Mand, der saa vidt muligt havde haft til Hensigt at forhindre Indblik i Haven, maatte have foretaaet Anlægget.

„Det maa altsaa betragtes som umuligt at undslippe ad den Kant?"

„Absolut."

„Saa er Forbryderen enten flygtet i Deres Baad eller gennem Deres Hus, — med mindre han endnu skulde holde sig skjult der."

Jeg maatte standse og greb vist ogsaa efter noget at støtte mig til, i den Grad fik disse Ord mig til at gyse. Men denne Svaghedstilstand varede kun et Øjeblik; straks efter kunde jeg roligt svare:

„Vi ville søge efter ham og med Guds Bistand finde ham, dersom han endnu opholder sig her."

Vi vare imidlertid naaede til mit Hus, og jeg traadte rask ind for at hente Nøglerne til Pavillonen og Murlaagen. De hang paa deres Plads; i hele Huset herskede Dødsstilhed. Spørge efter Maria vovede jeg i dette Øjeblik endnu ikke. Jeg traadte igen ud og lukkede Gadedøren efter mig; til yderligere Sikkerhed blev en Gendarm efterladt for at holde et vaagent Øje med Huset.

Vi andre gik derefter ned ad Stien mellem Murene; Træerne havde mistet deres Løv, og dette laa nu i tykt Lag paa Jorden og over Gravens sorte Vand, saa at dettes Flade næsten skjultes. Hist og her mente vi at finde Spor af, at Menneskefødder havde traadt i de muldnende Blade, men kunde naturligvis ikke afgøre, naar dette var sket.

Vi gik den ene efter den anden, langsomt og omhyggeligt spejdende ved hvert Skridt. Men vi saa og hørte intet, der kunde tjene os til Oplysning, gik forelobig forbi Laagen og traadte ned til Trappen for at se efter Baaden. Den var paa sin Plads, vuggedes som sædvanlig af Strømmen og ruskede i Kæden.

Jeg tog Nøglen frem og bøjede mig for at prøve Laasen. Alt var i Orden; dersom Laasen havde været oplukket, maatte det være sket med en Nøgle, som fuldkomment passede til den. Men hvis Baaden var benyttet, hvad ikke syntes at være Tilfældet, blev Spørgsmaalet igen, hvem der havde bragt den tilbage paa dens Plads og fortøjet den?

De andre Herrer vare traadte ned paa Trinet til mig for paa nært Hold at tage Baaden i Øjesyn. Aarerne laa deri, thi Stedet var saa afsides, at jeg aldrig havde frygtet for Tyve. Endelig gik Politimesteren ned i Baaden og undersøgte nøje Redskaberne. Med et Udtryk af Skuffelse lagde han dem igen fra sig.

„Der er intet Blod at se. Men skønt dette intet beviser, har jeg, efter hvad jeg ser, ikke Indtrykket af, at Morderen har taget den Vej. Lad os saa prøve Laagen."

Vi gik til Laagen i Muren, som jeg aabnede med Nøglen, jeg havde hentet inde i Huset. Ogsaa dens Laas fungerede saa godt som nogen Sinde, og sagte skurende hen over Gruset gik Laagen op. Intet Spor af Vold eller noget andet mistænkeligt Tegn var at se. Samtlige Herrer fulgte efter mig ind i Haven, og jeg lukkede nu Døren til Pavillonen op for dem. Derinde herskede fuldstændigt Mørke, thi, som jeg ved Indtrædelsen bemærkede, vare Forhæng og Skodder omhyggeligt tillukkede. Da jeg i Spidsen for de andre traadte derind, forekom det mig, at en ejendommelig, sød Vellugt opfyldte Rummet, men den var saa svag, at ingen af de andre gjorde nogen Bemærkning derom. Herrerne fulgte efter mig og afrev Tændstikker for at mønstre Pavillonen, før vi aabnede Skodderne og lod Dagslyset strømme ind. Alt syntes fuldkomment i Orden; Vandkaraffelen, en halvtomt Vinflaske og nogle Glas stod paa Bordet, saaledes som jeg den foregaaende Aften havde set; ved Siden af fandtes en opslaaet Bog. Stolene vare paa deres Pladser; det eneste paafaldende var den omhyggelige Tillukning af Vinduerne, paa hvilket jeg alene havde kunnet give Forklaring. Dog tav jeg og lod de andre raade. Politimesteren undersøgte Forhæng og Skodder, fandt intet bemærkelsesværdigt ved dem og aabnede derpaa efter nogen Tøven selv Vinduerne. Jeg havde imidlertid lukket Døren op ud til Floden, og Vandets Reflekser sitrede i Ringe og Striber paa Loftet.

Men heller ikke i det klare Lys, der nu næsten blendede vore Øjne, var der noget at opdage, som kunde tjene til at lede os paa Spor, intet Tegn paa Tilstedeværelsen af den Mand, vi søgte; Borelli syntes sporløst forsvunden. Med rynket Pande forlod Politimesteren det stille Rum og traadte atter ud i Haven, som henlaa hærget af det kolde Efteraarsvejr. Hen over Gangene søgte hans Blik efter Fodspor, men Gruset og den fasttrampede Jord viste ingen Afstryk af Fødder og røbede intet om Morderens Flugt.

Pludselig standsede Politimesteren med triumferende Mine. Det var ved Postamentet i Midten af Haven, og da jeg fulgte hans Blik, bemærkede jeg, at der var Blod paa Stenen og paa Jorden.

„Ser De, — Blod! Her finde vi endelig et Spor," sagde han og bøjede sig ned for at betragte det paa nærmere Hold.

Jeg maatte smile og pegede paa Bindet om min Pande, som endnu ikke taalte at være blottet.

„Det er mit Blod, De ser, og her er Saaret, hvoraf det flød."

Allerede før havde jeg maattet forklare de Herrer Grunden til Bindet om mit Hoved, men optagne af den Sag, der i Øjeblikket beskæftigede os alle, havde de kun flygtigt hørt paa mig. Nu betragtede Politimesteren mig med et underlig spørgende Blik.

„De er faldet? Var det ikke saaledes?"

„Jo, som jeg allerede har sagt Dem."

„I Gaar Aftes?"

„Ja vel."

„Hvad Tid omtrent."

„Mellem Klokken ti og elleve."

„Ved De bestemt, at det ikke var senere?"

„Ganske bestemt. Klokken slog just ti, da jeg gik ned i Haven."

„Var De alene hernede?"

„Ja, alene."

„Det lyder paafaldende, at De skulde være falden her i Deres egen Have, hvor De dog maa kende hver Fodsbred til Punkt og Prikke."

„Jeg gik i dybe Tanker; min Fod maa have forviklet sig i en eller anden Hindring."

„Paa Gangen her øjner jeg ikke Spor af Hindringer. Hvorfra kom De?"

„Jeg var der henne ved Georginerne og gik tværs over Bedet. Naar De bøjer Planterne en Smule til Side, vil De formodentlig endnu kunne se Spor af mine Trin."

Jeg gjorde selv, som jeg havde sagt, og trykkede med Haanden de visne Buske til Side. Paa Jorden under dem, der hvor jeg den foregaaende Aften var stormet frem i ilsomt Løb, blev i Virkeligheden Aftryk af mine Fødder synlige.

„Maaske De vil have den Godhed at træde med Foden i et af disse Spor," sagde Politimesteren. „Jeg drager naturligvis ikke Deres Ord i Tvivl, men min Pligt paabyder mig den yderste Nøjagtighed i Undersøgelsen."

Jeg opfyldte gerne hans Ønske. Mig selv laa det paa Hjerte at faa disse Spor opklarede i Overensstemmelse med Sandheden; men lige saa omhyggeligt vogtede jeg paa den Hemmelighed, jeg alene kendte, og hvis Aabenbarelse vilde bedække Marias Navn med Skændsel.

„Jeg takker. Deres Fod passer nøjagtigt i Sporet. Jeg beder ogsaa de andre Herrer overtyde sig derom."

De andre trængte sig omkring og bekræftede Politimesterens Jagttagelse. Nu traadte jeg atter ud paa Gangen. Intet mistænkeligt var forblevet uopklaret, men de Herrer betragtede mig øjensynligt med andre Øjne nu end før.

„Vi bør ikke spilde mere Tid herude," tog Politimesteren igen til Orde. „Undersøgelsen af selve Huset er dog Hovedsagen. Efter alt at dømme forekommer det mig sandsynligt, at Italieneren har taget Flugten gennem Huset, eller — endnu sandsynligere —, at han stadig holder sig skjult i det; saafremt han nemlig havde forladt det i Nat, maatte Herr Förster have set ham; men som vi have hørt, er dette ikke Tilfældet."

En ny Gysen gennemfor mig ved disse hans Ord, ved Tanken om, at min Vens Morder skulde have betraadt mit Hus, at han maaske endnu opholdt sig under dets Tag, under Tag med Maria! Opfyldt af saadanne Følelser gik jeg rask foran og aabnede Døren. Den var uaflaast, Noglen sad i indefra.

Vi gik gennem Forstuen, mod hvis Fliser vore Skridt gav Genlyd, og jeg aabnede atter Døren til Gaden, som jeg før havde stænget. Gendarmen var paa sin Post. Da han saa os, kom han hen til os og meldte, at han omhyggeligt havde iagttaget Huset og dets Omgivelser uden at bemærke noget som helst mistænkeligt. Han fik Paabud om at blive, hvor han var, medens vi andre igen gik ind.

Ved Lyden af vore Trin var den gamle Pige kommen ned ad Trappen; hun saa forstyrret og forgrædt ud og skyndte sig, da hun fik Øje paa mig, hen til mig. Saa godt det lod sig gøre, strakte hun sin korte Skikkelse i Vejret og hviskede mig i Øret:

„Fruen er meget syg, Herr Bertram. Hun taler ikke og ligger hen uden at vide af sig selv. Jeg har sendt Bud efter Doktoren, som vist snart maa være her."

Maria! Jeg havde ikke set hende siden den foregaaende Aften; jeg havde gyst for det Øjeblik, da jeg atter skulde møde hendes Blik, — men nu da jeg hørte, at hun var syg, følte jeg kun en stor, pludselig Frygt for, at jeg ogsaa skulde miste hende.

„Min Husfru er pludselig bleven syg," henvendte jeg mig til Politimesteren; „jeg maa skynde mig til hende. Undersøg De imidlertid Huset, gennemse alle Værelser og Rum, Pigen her vil

vise Dem Vej og aabne Dem alle Døre; blot mig maa De have undskyldt."

Han nikkede indvilligende, om han end ikke syntes ganske tilfreds med, at jeg skulde mangle ved Undersøgelsen. Uden at afvente nogen Bemærkning ilede jeg imidlertid op ad Trappen og aabnede sagte Døren til Marias Værelser, medens de fremmede Herrers Stemmer og Skridt lod op til mig.

Dagligstuen var tom, og jeg saa først Maria, da jeg slog Portièrerne, som dækkede for den aabenstaaende Dør ind til Soveværelset, til Side. Hun laa paa sin Seng, laa saa stille og bleg, at jeg et Øjeblik troede, hun allerede var død. Men da jeg traadte nærmere, saa jeg, at hun endnu var i Live. Brystet hævede og sænkede sig, Næsefløjene bevægede sig let; men ellers gjorde hun ikke en Bevægelse, og de vidt aabnede Øjne, som stift vare rettede mod Loftet, viste ikke Spor af, at hun genkendte mig, da jeg bøjede mig ned over hende.

„Maria," sagde jeg sagte.

Intet Svar, intet Blik, ingen Bevægelse.

„Kender du mig ikke, Maria? Hører du ikke, jeg taler til dig?"

Bestandig den samme Stilhed, den samme dødlignende Ubevægelighed.

Jeg satte mig ned ved Sengen og greb hendes hvide Haand, der tung og kold blev liggende i min. Saaledes blev jeg siddende næsten ligesaa ubevægelig som selve den syge, hvem jeg elskede trods al den Smerte, hun havde beredt mig, og for hvis Liv jeg skælvede, omendskønt jeg vidste, hvad det for mig vilde betyde, om det blev skænket hende paa ny.

Saaledes sad jeg da grublende og lyttede til de søgende Mandsskridt, som snart lod nærmere, snart fjernere. Jeg hørte Trappetrinene knage, da de steg op til første Stokværk, hørte Døre blive aabnede og lukkede igen, hørte Skodderne rasle, naar de aftoges for at skaffe Lys, hørte lidt efter Herrernes Fødder trampe paa Loftet oven over mig. I hint Øjeblik var det mig næsten ligegyldigt, om de havde faaet noget Resultat af deres Søgen eller ikke; mine Tanker vare udelukkende hos den blege Skikkelse, ved hvis Leje jeg sad; og ligesom hendes Blikke ufravendt og uforandrede i stum Spørgen vare rettede mod Loftet, saaledes vare mine vendte mod Gulvet, hvor de fulgte de brogede Linier i Tæppets Mønster og betragtede en Solstraale, der langsomt gled hen over det og aftegnede Vinduessprosserne paa Gulvet.

Denne Solstraale var det, som først igen vakte mig af min mørke Rugen og atter gav mine Øjne Sekraft for noget bestemt. Ellers havde jeg vel tidligere bemærket, hvad den lyse Solstribe nu viste mig. Langsomt var den kommen glidende over Tæppets slyngede Figurer tæt hen til min Stol; der var det, at en usædvanlig Glimten vakte min Opmærksomhed. Først forekom det mig, som om en gylden Traad var indvirket i Tæppet; men da jeg saa nøjere til, bemærkede jeg, at den metalliske Glimren udgik fra et Stykke af en Guldkæde, som laa der. Jeg bukkede mig ned og tog det i Haanden. Det var et Brudstykke af en meget fin Kæde, næppe saa langt som en Haand og aabenbart afrevet med Magt. Medens jeg betragtede det, for pludselig gennem mit Sind Erindringen om den Stund, da jeg sammen med Maria havde besøgt det Sted, hvor jeg en Gang havde fundet Billedet, og da jeg havde lagt Mærke til den lille slebne, mistænkelige Flakon, som hun i en tynd Kæde havde baaret paa sit Bryst. At det var et Stykke af denne Kæde, jeg nu holdt i min Haand, derom kunde der næppe være Tvivl; men hvor var den lille Flaske, hvor var Resten af Kæden, som havde hængt om Marias Hals?

Forsigtig begyndte jeg at søge, alt imedens jeg fra Tid til anden kastede et Blik paa Maria for at se, om hun ikke fulgte mine Bevægelser. Men hun forblev ubevægelig; hendes Blik vendte sig ikke fra det Sted paa Loftet, hvortil det syntes fængslet. Jeg gennemsøgte Værelset, spejdede paa Gulvet, knælede ned for at se nøjere til, — forgæves. Uden at jeg kunde finde Resten, forblev den lille Stump Kæde i min Haand, og jeg fik næppe Tid til at skjule den, da den gamle Pige lydløst traadte ind i Værelset.

Hun svarede paa Spørgsmaalet i mit Blik, før jeg havde aabnet Læberne.

„De fremmede Herrer ere i Færd med at gaa og vilde gerne først sige Farvel til Herr Bertram. Naturligvis have de ikke fundet noget; den Ulejlighed kunde de have sparet sig."

Hun satte sig paa Stolen ved Marias Seng, medens jeg gik ned for at tage Afsked med Herrerne. De stod i Forstuen og saa skuffede og forstemte ud; Politimesteren traadte hen til mig.

„Vi have intet fundet. Det Menneske maa have staaet i Pagt med selve Fanden, at han har kunnet slippe bort gennem Luften. Vi have undersøgt hvert eneste Rum fra Kælder til

Loft; ikke en Kat kunde have undgaaet os. Kun Deres Frues Værelser have vi endnu ikke beset; tillader De, at jeg kaster et Blik derind?"

„Min Hustru er meget syg. Hun ligger hen uden Bevidsthed. Dog, De kan jo se ind i Dagligstuen; kun Soveværelset maa jeg bede forskaanet for Undersøgelse."

Jeg gik først ind, han fulgte stiltiende efter. Døren til Soveværelset havde jeg for et Øjeblik siden lukket efter mig; Stuen var hurtigt eftersøgt. Det var ikke muligt, at nogen skulde have skjult sig her, og Politimesteren syntes mere at lade en Formssag ske Fyldest end virkelig at tænke paa at søge nogen paa dette Sted.

Han tog Afsked, og de øvrige Herrer ligesaa. De gik, Døren lukkede sig efter dem, og den sædvanlige Stilhed herskede atter inden for de hjemlige Vægge. Jeg traadte atter ind til Maria og afløste Pigen ved hendes Leje. Timerne gik, Lægen — vor gamle Huslæge, ikke han, som havde været i Martinis Hus — kom til Stede, undersøgte Maria, rystede paa Hovedet og skrev en Recept. Ogsaa mit Saar undersøgte han og gav mig et Raad, som jeg dog straks havde glemt, saa snart Døren lukkede sig efter ham.

Dagen sneg sig langsomt hen; det blev Middag, Tusmørket faldt paa, det blev Aften. Jeg sad ubevægelig paa den samme Plads, rugede over min Sorg og lyttede til Marias lette, hurtige Aandedrag. Pigen kom og bragte mig Maden, hun havde tilberedt til mig; den forblev urørt. Der var kommet en Bedøvelse over mig, som syntes beslægtet med Marias Afkræftelsestilstand; Forfærdelsen havde lagt sin kolde Haand om mit Hjerte, og under dens Berøring var alt Følelsesliv stivnet.

Om Aftenen sendte Lægen en Sygeplejerske, som skulde have Tilsyn med den syge i Løbet af Natten. Jeg erindrede mig dunkelt, at han havde talt derom, og indrømmede villigt den fremmede min Plads. Med den gamle Tjenestekvindes Kræfter var det til Ende. Jeg bød hende gaa til Ro, hun lukkede af i Huset, jeg saa hende gaa ovenpaa til sit Kammer med et Lys i Haanden, og selv begav jeg mig til mit mørke Værelse.

I dette Øjeblik kom det først over mig. En Følelse, der i de sidste Par Dage havde bragt mig Vanviddet saa nær, som jeg aldrig, hverken før eller senere, tror at have været. Indtil da havde alt i mig været som en tung Drøm i stivnet Slummer,

nu havde jeg Fornemmelsen af at vaagne, og en eneste, alt beherskende Følelse bemægtigede sig mig: Følelsen af navnløs Grn. Det var ikke Sorg over Vennens Død, ikke Ængstelse over Marias Sygdom, ikke engang Tanken om den truende Hemmelighed, som jeg den foregaaende Aften havde opdaget, — nej, af det forvirrede Kaos i min Sjæl traadte kun en eneste Tanke, en eneste Følelse klar og overmægtig frem; den var kaldt til Live hos mig, da Politimesteren havde udtalt, at Morderens Spor førte til mit Hus, og at han sandsynligvis unddrog sig Forfølgelsen ved at holde sig skjult i det.

Mine Nerver vare ved den sidste Nats og Morgens frygtelige Oplevelser berøvede al Modstandskraft. Det upaagtede Saar maatte have ophedet mit Blod til Febertemperatur, mit Legeme havde i altfor mange Timer været uden Næring og næsten uden Søvn, — nu faldt mine Kræfter paa een Gang sammen.

Men det var ikke mit fysiske Jeg, der segnede sammen i Afmagt; min forpinte, ængstede Sjæl var det, der modstandsløs blev et Bytte for usigelige Kvaler. Til Formodningen om, at Morderen endnu kunde befinde sig i mit Hus, knyttede sig andre Tanker og Forestillinger, som næsten antog legemlig Form for min Bevidsthed. Den forfulgte Forbryder, den blodplettede Morder var ved min Side, hvorhen jeg gik. Han var i mit Værelse, da jeg traadte derind. Et koldt Pust syntes at vifte mig i Møde, og jeg vidste, det kom fra ham. Jeg slog Døren i igen, søgte med famlende Hænder efter et Lys i Korridoren, tændte det skælvende og lænede mig, badet i kold Sved, op til Væggen, da den klare Flamme lyste op og viste mig, at jeg var alene. Derpaa samlede jeg alt mit Mod og traadte paa ny ind i Værelset; — det var tomt.

Men en Følelse sagde mig, at her maatte Morderen være skjult; jeg begyndte at søge, forskrækkedes over min egen Skygge, vovede ikke at vende mig om, fordi jeg fornam, at han stod bag ved mig; Krogenes Halvmørke antog Skikkelse og Form, jeg hørte Lyde, som mit Øre aldrig før havde opfattet.

Tre lange Dage forfulgte mig dette Spørgelse. Det ængstede mig ved Dagslys og forjog min Søvn om Natten. Det stod bag hver Dør, der gik op, lurede bag Forhængene om min Seng, skjulte sig hvert Sted, hvor Lyset ikke formaaede at trænge ind. Jeg hørte dets Skridt, naar jeg lagde mig for at søge Hvile, og stirrede ind i Lyset, som jeg ikke mere vovede at slukke. Jeg for i

Vejret, styrtede ud af Sengen for at fange Morderen og greb i den tomme Luft. Det stod bag min Ryg, naar jeg holdt Vagt hos Maria, hvis Tilstand i disse Dage næsten forblev uforandret. Det ledsagede mig i Haven og ventede paa mig bag Pavillonens Dør; det saa ind ad Vinduet til mig, naar jeg sad nede i Havestuen, og fulgte mig paa Trappen, naar jeg igen flygtede op. Det forfulgte mig, alt imedens det syntes at flygte for mig, forfulgte mig uden Afslad, uden Hvilestunder, uden Udsigt til en Afslutning paa denne forfærdelige Tilstand.

Ved Beskæftigelse søgte jeg Adspredelse; men Tankerne vare ikke ved det, jeg foretog mig. Jeg forsøgte at læse, men Bogstaverne flød ud og dansede for mine Øjne; over min Skulder læste den blodige Skyggeskikkelse med. Jeg forlod Huset for at undfly den, men af Folk, jeg talte med, hørte jeg kun paa ny, at Undersøgelserne havde været resultatløse, at Morderens Spor førte til mit Hus og forsvandt der. Man havde foretaget Eftersøgelser op ad Floden og ned ad den; alt sammen forgæves, skønt Strækningen, der kunde være Tale om, ikke var meget stor. Thi næppe en halv Times Vej opefter befandt sig en Sluse, som spærrede Baadfarten, og til den modsatte Side dannede en Vandmølle en lignende Hindring. Mellem disse to Yderpunkter var der ganske vist Plads nok for Undvigelse, naar man banede sig Vej gennem det tætte Pilehegn langs Bredderne; men Spørgsmaalet var da, hvem der havde ledsaget Forbryderen og lagt Baaden tilbage paa dens Plads. Mit Sind var som fastlænket til de en Gang fattede Forestillinger, at jeg viste alle Formodninger, der kunde tale for en Undvigelse, fra mig. Ved mit Hus endte Sporet; i mit Hus genlod Morderens Skridt; i mit Hus afventede han Øjeblikket til at styrte mig i Fordærv. Men det var ikke Frygten for en saadan virkelig Fare, mod hvilken jeg dog havde kunnet værge mig, der opfyldte mig; det var en ubestemt, sygelig Gru, som tærede paa mine Kræfter og sugede Blodet af mine Aarer.

Sørgehøjtiden, min Vens Ligbegængelse, syntes endelig at skulle faa Magt over Uhyggen. Paa tredje Dagen efter Mordet skete Jordfæstelsen en lys Morgenstund, da Jorden var dækket med Rim, medens Solen skinnede lyst, som den nu i en lang Række Dage havde gjort. Da vi paa den stille Kirkegaard stod om min Vens aabne Grav, slap for første Gang den frygtelige Kval sit Tag i mig; mit Hjerte opfyldtes af vemodige Erindringer,

og mine Øjne kunde atter græde. For den milde Sorg flygtede den klamme Gru, og da Gravtuen var hvælvet over det myrdede Legeme, raadede alene Savn og Vemod i mit beroligede Bryst.

Disse Følelser forlod mig ikke, da jeg vendte hjem og der modtog Budskabet om, at Maria var kommen til Bevidsthed igen og havde spurgt efter mig. Den gode Nyhed holdt onde Tanker borte, og som en Rekonvalescent sad jeg den Dag ved Sengen hos min Hustru, i hvis Blikke den tilbagevendte Bevidsthed gav sig til Kende.

Rolig og udfriet fra de Tanker, der saa længe havde martret mig, var jeg atter i Stand til at spadsere om i Haven, ja saa fri og helbredet følte jeg mig, at jeg besluttede endnu samme Eftermiddag at foretage min sædvanlige Rotur op ad Floden for at forskaffe mit Legeme en længe savnet Motion.

Det var en af de første Dage i November, og Mørket faldt tidligt paa; men efter min Beregning havde jeg dog endnu en Times Dagslys til min Tur, som jeg ikke havde tænkt at udstrække helt op til Slusen. I de sidste Uger havde Himmelen været klar og næsten uden Skyer; nu, da jeg gik i Baaden, viste den pludselig en ejendommelig Forandring. Den største Del af Hvælvingen var ganske vist endnu klar og matblaa som sædvanlig ved Efterhøst, men i Vesten steg hurtigt mærkelige Skydannelser frem, som om Vinden havde ophvirvlet en mægtig Dynge Dun og spredt den over en Tredjedel af Himmelkuppelen. Ned imod Horisonten gik disse graalige Formationer over i et smudsigt, mat Rødt, som ogsaa farvede de nederste Skyrande.

Alt tydede paa en Forandring i Vejrliget, men jeg antog ikke, at denne hurtigt vilde indtræde. En saadan Frygt vilde i øvrigt næppe have holdt mig tilbage paa Landjorden, thi jeg var vant til at ro ud, hvordan saa Vejret var. Jeg steg altsaa i Baaden og greb Aarerne, selv forundret over den Ro, hvormed jeg tog disse i mine Hænder, skønt Tanken ikke laa fjern, at Morderen var den, som sidst havde berørt dem. Men i dette Øjeblik forekom det mig — det var et grusomt Selvbedrag, og den Stund var nær, da jeg skulde erkende det — at jeg var fuldstændig helbredet, og min Sjæl havde genvundet sin Fred.

Langsomt og med regelmæssige Aaretag roede jeg op mod Strømmen. Naturen var bleven meget efteraarsagtigere, siden jeg sidst havde set den. Paa Pilene hang endnu kun enkelte stærkt gulnede Blade, man saa Grene og Kviste dukke sig i Vandet helt

inde ved Stammerne, og Breddens brune Muld laa synligt fremme. I den Bjærgegn, hvor Floden udsprang, maatte der være faldet stærke Regnskyl, thi den var opsvulmet og dens Vand stærkt farvet af medførte Jordpartikler. Medens jeg iagttog dette, overvejede jeg samtidig Muligheden for med en Baad at trænge ind til Bredden, og maatte sige mig selv, at dette ved enhver Vandstand maatte være højst vanskeligt. Thi de hegnende Pilebuske vare meget tætte og udvoksede i Bredden, saa at de sammenslyngede Grene dannede en fast Væg, der næppe var til at gennembryde for et større Dyr, endsige for et Menneske.

Men omendskønt disse Jagttagelser henledede mine Tanker paa den forsvundne, omendskønt de betydeligt forringede Muligheden for hans Undvigelse og derved kun forstærkede min Gisning, at han endnu holdt sig skjult i mit Hus, forblev jeg dog under denne Fart op mod Strømmen fuldstændig rolig og hensank efterhaanden i saa dybe Grublerier over de sidste Dages Begivenheder, at jeg kun med Skødesløshed førte Aarerne og stirrende ned i Baadens Bund til sidst ganske forglemte, hvad der omgav mig. Larmen af Vandet, der skummende bruste gennem en Aabning i Sluſen, og Baadens heftige Gyngen i det oprørte Vand fik mig endelig til at se op. Først nu bemærkede jeg, at Tusmørket stærkere og pludseligere, end jeg havde tænkt mig var faldet paa. Himmelen havde fuldstændig overtrukket sig med et jævnt graat Skylag, der med hvert Øjeblik syntes at synke dybere, og fra Vandet opsteg samtidig en kold, hvidlig Taage, der voksede og bredte sig saa hurtigt, at den snart syntes at have naaet de lave Skyer og forenet sig med dem. Vandets hvide Skum neden for Sluſen syntes kun at være en lidt mere fortættet Taagestribe, hvorfra Breddens Plantevækst ragede op som fantastiske Skygger.

En Lyd! Der til højre mellem Pilebuskene! En Knagen, en Skuren af Grene, en Lyd som af tunge Vingeslag. Nu fløj det forbi, tværs over Floden, bort over mit Hoved — en Vandfugl, som jeg havde kyst op! Det var intet, som kunde forskrække mig; hvorfor da paa een Gang denne pludselige, voldsomme Tilbagevenden af samme grænseløse Forfærdelse, der i de sidste Dage havde været over mig? Hvorfra denne kolde Gysen, der lammede mig og fik mig til at slippe Taget om Aarerne, saa at Baaden viljeløst prisgaves Strømmen, som sagte vuggende førte den med sig? Hvorfra denne Gru, da Baaden gled langs Pilehegnet, og Kvistene

strejfede mit Ansigt eller med piskende Lyde berørte Baadens Planker, saa at jeg i vild Frygt stødte en af Aarerne ind mellem dem for at slippe de Hænder, som greb efter mig?

Noget var der, — ved Siden af mig, foran mig, over mig, noget, som lurede paa mig og forfulgte mig! Det snoede sig sagte mellem Vidierne, Taagen skjulte, hvad det var; men at det var der, følte og vidste jeg. Hvad jeg i de foregaaende Dage havde følt af Angst og Nød, gentog og koncentrerede sig i hine Minutter. Jeg vilde flygte, men min Evne til Handling svigtede, og jeg kunde ikke andet end at værge for mig med Aarerne for ikke igen at drives ind mod Hegnet. Jeg vidste ikke mere, hvad jeg gjorde, og hvor jeg var. Med Strømmen bares jeg tilbage til mit Hus og saa Pavillonens hvide Mure dukke frem i Taagen, men endskønt jeg aldrig plejede at sejle længere ned ad Strømmen end dertil, syntes denne Gang en Stemme at advare mig mod at lægge til og lande.

Med Taagen forenede sig nu en fin gennemtrængende Regn; jeg tog Hatten af, lod Vandet løbe ned over mit Ansigt, gav mig viljeløs Strømmen i Vold og drev i Taage, Regn og Mørke videre ned ad Floden. Kun til højre drog sig endnu uafbrudt Pilebuskenes yppige Hegn, til venstre begyndte Haver at strække sig, og klippede Buskadser begrænsede Floden. I disse Øjeblikke saa jeg dog ingen Forskel derpaa, saa intet Sted, hvor jeg kunde lande, lod mig kun videre og videre drive med Strømmen. En svag Følelse af Forløsning kom over mig, da et Lys, omgivet af en gul Taageglorie, dukkede op i det fjerne. Jeg vidste ikke, hvorfra det kom; formodentlig fra et af Husene, der ligesom mit laa ud til Vandet. Men derpaa tænkte jeg ikke, stirrede kun ufravendt mod det matte Skær, der trængte gennem Taagen og forkyndte, at der i kort Afstand fra mig maatte bo Mennesker.

Idet jeg saaledes rettede mine Blikke uafbrudt mod dette Lys, mistede jeg fuldstændig Herredømmet over Baaden, og før jeg kunde hindre det, skar den pludselig saa dybt ind mellem Pilene paa højre Bred, at Grenene slog sammen over Hovedet paa mig, og jeg uvilkaarlig greb i Vejret for at klamre mig til dem. Var jeg bleven afsindig, siden jeg kunde tro at se, hvad jeg nu saa? Indbildningskraftens Fostre pleje hurtigt at forsvinde, men omendskønt det, jeg her saa, fulgte Vandets Bevægelser, forsvandt det dog ikke, holdt sig tværtimod i min Nærhed, Ansigt til Ansigt med mig, umiddelbart op til min Baad. Jeg var ikke alene.

En menneskelig Skikkelse laa i Vandet ved Siden af mig, hævede og sænkede sig, som om den med udstrakt Arm vilde gribe efter mig, fastholdt af Pilenes Grene, vugget op og ned af det gyngende Vand, snart næsten usynlig, snart hævet op i Højde med Baadens Ræling: — Liget af en død Mand. Og jeg kendte denne Mand.

Taagen, Mørket, Vandet forenede sig om at gøre ham ukendelig, men jeg genkendte ham. Det graa Lys, som syntes at udstraale fra Vandet mere end fra Himmelen, lod mig skelne hans Ansigtstræk; jeg genkendte ham. Ansigtet hævede og sænkede sig, dukkede op paa Vandfladen og stirrede paa mig med store, brustne Øjne, lagde sig tilbage som til Søvn og syntes ved Bølgernes Spil at fortrække sig til et grufuldt Smil; — jeg genkendte dette Ansigt, som havde forfulgt mig ved Nat og ved Dag, det, for hvilket jeg var flygtet, og som jeg dog ikke havde kunnet undfly, som jeg i Drømme havde set, og som jeg nu her gensaa i Virkeligheden, — Borellis blege, i Døden fortrukne Ansigt!

* * *

Først lammede Forfærdelsen mig, saa at jeg ubevægelig blev siddende og stirrede ned paa den druknedes Ansigt. Men derpaa veg lidt efter lidt den ubestemte Gru, som før havde forfulgt mig, for den skrækkelige Virkelighed, og denne Omskiftelse følte jeg som en Lettelse. Jeg var i Stand til at overlægge, hvorledes jeg kunde bjærge Liget. Ved at ro lidt nedefter, opdagede jeg en Sandbanke, som ragede op over Vandet. Det lykkedes mig at skaffe den dødes Legeme derhen og faa det op paa Banken. Derpaa roede jeg hjem til mit Hus, tog en Lygte fra Forstuen og begav mig atter derhen, hvor jeg havde efterladt Liget. Hvormeget jeg end gyste for at komme i Berøring med det, tog jeg mig dog nu for at betragte og undersøge den døde nærmere. Til noget Saar var ikke at se, Ansigtet var en Del opløst, men dog ikke meget. Forgæves befølte jeg Lommerne i hans Klædedragt for at finde de Ting, han havde rovet, fremfor alt Dolken, hvormed Mordet var forøvet.

Intet deraf var at opdage, og jeg vilde allerede opgive min Søgen, da jeg ved Lygtens Skin saa noget lyse og glimre i Ligets højre Haand. Da jeg bøjede mig ned for nærmere at betragte, saa jeg, at det var et Stykke af en tynd Guldkæde, som

indesluttedes af de kolde, krampagtigt sammenknugede Fingre. Aabenbart var Kæden befæstet til en Genstand, som var skjult i den lukkede Haand, og som den holdt saa fast, at mit første, nolende Forsøg paa med Lempe at faa den frigjort, mislykkedes. Ved første Blik erkendte jeg, hvorfra denne Stump Kæde stammede; jeg vidste, at jeg for faa Dage siden havde fundet en anden Stump af den i Marias Værelse; jeg bar i dette Øjeblik dette Brudstykke hos mig; nu maatte jeg kæmpe med den døde om Besiddelsen af Resten. Og det var en Kamp, en afskyelig, haarrejsende Kamp, før jeg af den stivnede Haand fik fravristet, hvad den holdt saa fast, at jeg først havde mistvivlet om, at mit grufulde Forehavende vilde lykkes. Men nu holdt jeg det i mine Hænder og gemte det hurtigt i min Brystlomme. Jeg havde ikke taget fejl; det var, som jeg havde ventet, den Flakon, som Maria en Gang bar paa sit Bryst. Kæden var revet over, Flasken aabnet og tom, intet angav, hvad der havde været i den.

Nu først traf jeg Foranstaltninger til at hidkalde Folk. En ubestemt Indskydelse havde drevet mig til først at anstille den foreløbige Undersøgelse alene, en anelsesfuld Frygt for, at et eller andet skulde findes paa Liget, som kunde bringe Marias Navn i Forbindelse med denne døde. Nu var jeg den eneste, som havde set Beviset for, at en saadan Forbindelse eksisterede; jeg bar det paa mig og var fast besluttet paa ikke at tale til nogen derom, ikke at vise det til noget Menneske. Den myrdede Ven kunde ikke mere kaldes til Live, Morderen havde med Døden sonet for sin Forbrydelse, Loven havde ikke mere noget Krav paa ham.

Det var alt, hvad jeg i dette Øjeblik tænkte og følte; kun eet Maal stod for min Sjæl og beskæftigede mig saa levende, at denne nye, frygtelige Gaade, hvis stumme Forkynder her laa foran mig, det Mysterium, som indhyllede hans voldsomme Endeligt, endnu ikke kom til Bevidsthed hos mig og forlangte sin Løsning. Holde Maria ren for Mistanke, hende, som jeg trods alt, hvad jeg maatte lide, elskede højere end nogen Sinde, bevare hende for, at hendes Navn blev nævnet i samme Aandedræt med denne dødes, — det var det, der stod for mig som den første, vigtigste Opgave, for hvilken alt andet maatte træde i Baggrunden.

Folkene, jeg havde tilkaldt, bar med tunge Skridt en Baare imellem sig ned ad den samme Sti mellem Murene, hvor Borelli var gaaet sin uopklarede Død i Møde. De bar Fakler i Hænderne, og i Taagen saa det ud, som om Luften brændte oven over os,

medens vi nærmede os Floden. Den druknedes Lig blev skaffet i Land, lagt paa den medbragte Baare, og nu bevægede Toget, endnu langsommere, end det var kommet, og under Mændenes nysgerrige Mumlen, sig tilbage ad den samme Vej. Et Lighus var der ikke i vor By, hvorfor jeg gav Befaling til at bringe den døde til Raadhuset, medens jeg selv ilede forud og af Borgmesteren udbad mig Tilladelse til at lade Liget anbringe i et af Rummene i Raadhusets Stueetage. Derhen blev det bragt, medens Byens Beboere, opskræmte ved Efterretningen om denne nye, uhyggelige Begivenhed, trængte sig sammen omkring den gamle Bygning for at kaste et Blik paa den døde. Og længe efter at Liget var blevet anbragt og Dørene lukkede, stod Hoben der endnu i den jævnt faldende Regn og stirrede hviskende paa Raadhusets Mure, ligesom de for faa Dage siden havde stirret paa Nabohusets.

Siden jeg havde fundet den døde og under Indflydelse af de Pligter, som derved kom til at paahvile mig, var jeg pludselig bleven rolig og fattet trods de ubesvarede Spørgsmaal, der nu atter rejste sig for mig. Den mystiske Gru, som havde tæret min Ro, var fratagen mig, og Følelsen af at være befriet fra en stor Byrde, i Forening med Tanken om at maatte beskytte og bevare Maria, opfyldte mig ganske i disse Timer. Medens jeg langsomt gik hjem til mit Hus, tænkte jeg over, hvorledes jeg bedst skulde kunne skjule det forefaldne for hende; dog snart maatte jeg erfare, at mine Bestræbelser i den Retning allerede paa Forhaand vare unyttige. Vor gamle Pige havde set Mændene og deres Fakler, havde skyndt sig ud for at høre nyt og straks erholdt Underretning om det skete. I sin ophidsede Tilstand havde hun ikke været i Stand til at tie dermed, men straks meddelt sig til den syge. Virkningen af hendes Ord havde været forunderlig; Maria havde straks rejst sig i Sengen og med et Liv, som syntes hende ganske fremmed, gjort Spørgsmaal om alt, hvad den gamle kunde berette angaaende Tildragelsen. Derpaa var hun bleven roligere; et træt, fredeligt Udtryk var kommet over hendes Ansigt, og efter at hun havde hvisket: „Ikke sandt, nu bliver han begravet?“ — var hun falden i en dyb Søvn, hvori hun endnu henlaa, da jeg kom hjem.

Hele Aftenen varede denne Søvn, og jeg maatte begive mig til Ro uden at have talt med hende. Ogsaa mit Legeme trængte til Hvile, og for første Gang i disse Dage — den Tid, da jeg

havde tilbragt Nætterne i Fred og uden Pinsler, forekom mig at ligge fjern — kunde jeg søge mit Leje uden at forfølges af truende Skygger. Før jeg lagde mig til Ro, skjulte jeg Flasken og Kæden paa et sikkert Sted, men skønt alene Berøringen af disse Ting voldte en stikkende Smerte i mit Bryst, lod Slappelsen, hvori jeg befandt mig, alle de Spørgsmaal forstumme, der knyttede sig til mit Fund, og jeg kunde sove — uden Kval, uden Drømme, uden Tanker paa den kommende Dag.

Graa og trist nok brød denne Dag frem. Regnen faldt uden Ophør. Nu ikke mere som fin Støvregn, men plaskende ned i tunge Draaber, som en i Løbet af Natten opblæst Nordvestvind piskede gennem Luften. Langsomt, nølende kom Lyset. I Værelsernes Kroge raadede Tusmørket den hele Dag, og Graavejret rovede atter min Sjæl det svage Haab om Fred, som den foregaaende Aften havde bragt mig. Fra en sygelig Fantasis Skrækkebilleder var jeg befriet, men den nye Gaade, hvis Løsning jeg maatte søge, beredte mig nye Kvaler. Den Morgen og de paafølgende Dage tog jeg mangfoldige Gange den lille Flakon med Stumpen af Guldkæden i Haanden og betragtede den, som om den kunde give mig Svar paa de Spørgsmaal, der paatrængte sig mig.

Jo mere jeg atter hensank i Grublen og Selvpinsel, desto mere blev den Forandring mig paafaldende, der var foregaaet med Maria, og som syntes at skulle blive af Varighed. Hendes rolige Søvn havde vedvaret hele Natten, og da den sene Morgen kom, havde Maria hilst den med rolige, klare Øjne og forlangt at forlade Sengen. Sygeplejersken havde gjort Indvendinger, men uden Resultat. Da jeg ved Frokosttid traadte ind i Spisestuen, forskrækkedes og forundredes jeg over at se Maria paa hendes sædvanlige Plads.

„Nu har jeg længe nok været syg," sagde hun, og virkelig syntes Sygdommen at være overstaaet. Kun hendes blege Ansigt bar endnu Spor af den, og en vis Anspændthed og opstyltet Energi i Marias Væsen ængstede mig næsten lige saa meget som den tidligere Slappelse.

Jeg havde ventet, at hun af sig selv vilde berøre Aarsagen til denne Forandring, men hun tav om de forrige Dages Begivenheder, og selv undgik jeg at tale derom, fordi jeg befrygtede, at mine Ord skulde faa en uformodet Virkning. Paa den Maade gik Samtalen trægt og tvungent imellem os og vedblev at gøre det de nærmest paafølgende Dage. Ubesvarede Spørgsmaal tyngede

paa min Sjæl; ofte forekom det mig, som om den slebne Flakon, jeg havde vristet ud af den dødes Haand, blinkede ved Marias Hals, og mine Læber aabnede sig til det afgørende Spørgsmaal; men ligesaa ofte bød det blege, skønne Ansigt, som jeg bestandig elskede, mig at tie, og en indre Stemme sagde mig, at hun, som satte Sandhed mod sig selv og andre saa højt, af egen Drift vilde løse mig Gaaden, naar Tiden dertil kom.

I øvrigt gjorde Rettens Herrer sig al mulig Umage for at opklare den, for saa vidt den var dem bekendt. Der foretoges nye Vidneforhør, nye Undersøgelser, og hele Byen var atter optagen af Sagen. Omkring Gadehjørnerne fejede Vinden stærkere og stærkere, medens Regnen plaskede paa Tage og Brosten og fremkaldte melankolske Lyde i Tagrendernes Nedløbsrør. Gennemvaad og forfrossen stod jeg i disse Dage ofte i det Lokale paa Raadhuset, hvor Undersøgelserne fandt Sted, og saa hen paa Døren, som førte ind til den døde, med hvem man saa ivrigt beskæftigede sig.

At han var druknet, forekom ingen tvivlsomt, men alt nærmere forblev uopklaret. Først var man tilbøjelig til at antage et Uheld, maaske et Fejltrin paa den farlige Vej langs Flodbredden, som han havde valgt til Flugt; men derimod talte igen en særlig Omstændighed. Man vidste nøje, hvilke Ting Borelli før Mordbaaden havde tilranet sig fra den opbrudte Skrivepult i Martinis Værelse; dette Rov kunde jo alene forklare den paafølgende Forbrydelse. Men Medaillerne, Værdipapirerne, Dolken og det øvrige maatte han da have haft med sig paa sin Flugt. Hvad jeg imidlertid straks havde bemærket, da jeg fandt Liget, blev nu bekræftet ved den nærmere Undersøgelse; af de røvede Genstande fandtes ikke Spor paa den døde. Ligegyldige Sager, der havde været hans Ejendom: en Lommebog, Breve, en Portemonnæ med ubetydeligt Indhold og nogle Nøgler var det eneste, som var i hans Lommer; alt, hvad der stod i Forbindelse med den blodige Daad, syntes med Hensigt fjernet.

Maaske var det denne Omstændigheds Uforklarlighed, der foranledigede Retslægen til at forlange Liget obduceret. I Begyndelsen havde ingen tænkt derpaa, da Dødsaarsagen jo syntes utvivlsom, og ogsaa nu optoges hans Forslag de fleste Steder med Skuldertræk og Hovedrysten. Alligevel blev det ført igennem, og Obduktionen fandt Sted. Med eftertænksomt Ansigt kom Lægen ud fra Værelset, hvor Handlingen var foretaget, og vægrede sig først ved at give nogen som helst Oplysning om Resultatet. Men næste

Dag, da han havde endt sine Undersøgelser, fløj en Efterretning gennem Byen, saa hurtigt udbredt, saa ilsomt bragt til de fjerneste Huse, som om Vinden havde taget den paa sine Vinger og sammen med Regnen rystet den ud over Gader og Stræder; men Efterretningen, som ogsaa naaede til mig, føjede kun en ny Gaade til de øvriges Række — Italieneren var ikke druknet, hans Død havde haft en anden, med Bestemthed paaviselig Aarsag: han var død af Gift.

Lægen erklærede enhver Tvivl derom for udelukket; en stærk, hurtigt virkende Gift, hvis Spor tydeligt kunne paavises i Legemet, havde dræbt Borelli. Men med denne Opdagelse var ogsaa Bevislighedernes Kæde afsluttet. Ingen af Rettens Herrer formaaede at løse Gaaden. Der var intet Holdepunkt for videre Efterforskninger, og saa forenede man sig da om den Formodning, at Forbryderen var bleven overvældet af en pludselig Anger, havde kastet sit Bytte fra sig — forgæves søgte man efter de enkelte Genstande i Floden — og ved en frivillig Død sonet for sin Misgerning. Den døde kunde man ikke fravriste nogen Hemmelighed mere; Undersøgelserne bleve sluttede, og Liget sænkedes i Stilhed i Jorden.

Ogsaa mig forekom denne Løsning sandsynlig; jeg havde jo et Bevis i Hænde, der syntes at bekræfte den. I den dødes sammenknugede Haand havde jeg fundet den lille Flaske, som havde indeholdt Giften. Den slebne Flakon var en Gang Marias Ejendom, jeg havde beluret Borelli i lidenskabelig Samtale med hende hin skæbnesvangre Aften, Kæden var aabenbart iturevet med Vold, saa at et Stykke af den var blevet hængende ved Marias Kjoleliv og senere upaagtet var faldet paa Gulvet i hendes Værelse. Saaledes turde jeg tro, at Samtalen mellem Borelli og hende havde bestyrket ham i hans Beslutning om at dø, og denne Antagelse talte saa stærkt for Marias Uskyld og Trofasthed, den var saa beroligende og velgørende for mig, at jeg villigt hengav mig til den og forjog andre Tanker, som endnu kunde forlange Klarhed og Lys. Min Beslutning om at fortie det Fund, jeg havde gjort, forblev urokkelig, og jeg gemte den dødbringende Flakon paa et sikkert, velaflaaset Sted.

Marias Væsen var uforandret. Af hundrede Smaating mærkede jeg, at hun søgte at vise sig kærlig imod mig; men meget uudtalt var imellem os, og en død Mands Skygge skilte os fra hinanden. Dybere og dybere hensank jeg i mine Grublerier; ofte

sad vi længe stiltiende ved hinandens Side, og ingen fandt det forløsende Ord. Bestandig mere stormende og vinterligt blev Vejret; det sidste Løv var blæst fra Træer og Buske, og gennem det afløvede Pilehegn ved Flodens Bred kunde jeg nu fra mit Vindue se det brune, højtgaaende Vand. Der sad jeg og lyttede til Vind og Regn, medens mit Sind dvælede ved hengangne Dages Oplevelser og genkaldte sig Begivenhederne i deres mindste Enkeltheder.

Mærkeligt nok var der dog en enkelt Omstændighed, jeg ikke mindedes; først en ydre Anledning vakte Erindringen om den til Live. Martinis Testamente, hvorved han havde efterladt mig næsten hele sit Eje, efter at nogle mindre Summer til Legater for den gamle Matthias og nogle fjerne Slægtninge vare fradragne, blev efterlevet til Punkt og Prikke. En af disse Slægtninge var kommen til Byen for at opløse den afdødes Husstand, og paa hans Foranledning blev straks nogle af de sjældneste og kostbareste Kunstgenstande tilstillede mig. Blandt disse befandt sig som den værdifuldeste Gave Korsfæstelsesbilledet, som jeg ikke havde set, siden vi havde fundet det liggende i umiddelbar Nærhed af Martinis Lig. Jeg havde ikke senere betraadt hans Værelse, og da jeg nu gensaa det saa afholdte og meget beundrede Værk med de blodige Spor, gennemisnede Sorg og Forfærdelse mig paa ny. Men tillige greb mig en Undren over mig selv, at jeg i alle disse Dage, omendskønt min første Tanke var gaaet i den Retning — ikke havde tænkt paa det Blad Papir, som bar Aftryk af Morderens Haand, det samme, som fandtes paa dette Billede. Nu begyndte jeg at søge, omendskønt enhver Tvivl om, hvem Morderen var, kunde synes overflødig; jeg gennemsøgte min Klædedragt og mit Værelse paa det nøjeste, uden at jeg dog fandt det omtalte Papir. Det var gaaet mig i Glemme, hvor jeg havde forvaret det; min Søgen var forgæves.

Snart bleve ogsaa mine Tanker paa anden Maade beskæftigede med dette Billede. En Dag, da jeg sad foran det og lod de lykkelige og sørgelige Minder, der knyttede sig til det, drage forbi min Sjæl, traadte Maria ind i Værelset til mig. Jeg blev først opmærksom paa hendes Komme, da et Udbrud af Smerte, halvt et sagte Skrig, halvt et Suk, fik mig til at vende Hovedet. Tæt ved mig stod hun, krampagtigt klamrende sig til en Stol, med den anden Haand udstrakt og de vidtaabne Øjne rettede mod de blodige Mærker. Jeg saa, hvor bleg hun var bleven og hvor

ondt hun havde ved at holde sig oprejst, ilede til, støttede hende med mine Arme og førte hende blidt ud af Værelset.

„Billedet har gjort dig bange," sagde jeg, da vi gik over Korridoren.

„Jeg beder dig, lad mig aldrig mere faa det at se," gav hun til Svar.

Jeg lovede det, og saa snart jeg var vendt tilbage til mit Værelse, gav jeg Maleriet Plads i en mørk Krog, hvor jeg til Overflod tildækkede det med et Tæppe. Dog syntes ikke alene Synet af det, men endog selve dets Nærhed at opfylde hende med Skræk, thi da jeg en Dag kom tilbage fra en Spadseretur i Omegnen, saa jeg til min Forbavselse Krogen i mit Værelse tom, og Maria kom mig i Møde med disse Ord: „Vær ikke vred, fordi jeg har handlet egenmægtigt. Jeg har fjernet Billedet."

„Fjernet?"

„Jeg har selv anbragt det oppe i Gavlværelset, hvor det nu hænger paa en god og sikker Plads, saa at der ingen Skade kan ske det."

„Har du selv hængt det derop?"

„Jeg selv."

Hun tav et Øjeblik, derpaa føjede hun sagte til:

„Jeg kunde ikke udholde at have det i min Nærhed."

Billedets Flytning var mig egentlig ikke uvelkommen. Den rene Glæde over dets Skønhed var forstyrret, mørke Tanker knyttede sig til Synet af det, og dets Figurer fortalte mig om ulykkelige Begivenheder i mit Liv. Deroppe fandt de ingen Tilhørere; i Ensomheden maatte de forstumme. Jeg selv maatte søge at forglemme og havde intet imod, at Ting, som fremkaldte Minder om den forløbne Tid, bandlystes.

Men der gives Stemmer, som ikke lade sig paabyde Tavshed, der gives Erindringer, som ikke kunne dø, der gives Skygger fra Fortiden, med hvem Nutiden kæmper forgæves. Disse Stemmer overdøve Stormvindens Brusen, klinge for vore Øren, naar vi sove, og faa os til at fare forfærdede op fra Lejet. Disse Erindringer kunne synes indslumrede og besejrede, men de leve og falde over os, naar vi ere mest værgeløse. Frem af Nattens Mørke dukke Skyggerne, mørkere end Midnatstimen og dog synlige for Sjælens Øjne, de kaste sig over os og hovere. Ting, som vi troede stumme og forglemte, vise sig for os, faa Mæle og hæve deres anklagende Røster

Heller ikke Korsfæstelsesbilledet forblev tavs, fordi det var fjernet og bandlyst. Det gemte paa en Hemmelighed, som det maatte forraade mig, og Timen, da det talte, var ikke fjern.

Ikke fjern, — kun faa Dage behøvede at oprinde og forsvinde. Det var mørke, stormfulde, korte Dage; Lyset syntes berøvet sit Herredømme over Verden. Næsten uden Afbrydelse strømmede Regnen ned, Floden gik saa højt, at Vandet allerede stod i Havens nederste Gange, og Pavillonen ragede op deraf som en Ø. Den eneste Afveksling udgjordes af Vindens Af- og Tiltagen; ligesom Regnen aflød den ikke, men ruskede og rev med vekslende Kraft i Huse og Træer.

Voldsomst var den paa den Dag, hvorom jeg nu maa tale. Floden var atter stegen, og henimod Aften gik jeg ad Stien langs Murene for at se, om Strømmen ikke havde losrevet min Baad og ført den med sig. Det var ikke muligt at naa ned til Trinene paa Landingspladsen. Paa Afstand kunde jeg imidlertid se, at Baaden var velfortøjet, og da jeg ikke kunde komme ned til den, gik jeg tilbage til Huset. Omendskønt jeg ikke havde været ti Minutter ude og nogenlunde havde befundet mig i Læ mellem Murene, var jeg dog i den korte Tid bleven fuldstændig gennemblødt og saa mig nødsaget til at skifte Klæder.

Jeg gik til mit Sovekammer, aabnede Klædeskabet, og idet jeg blandt de der opbevarede Sager fremsøgte det nødvendige, hørte jeg pludselig en sagte Knitren. Det var Lyden af et sammenlagt Papir, aabenbart fremkaldt ved Berøringen af et Klædningsstykke, som jeg i lang Tid ikke havde baaret. Jeg tog det frem, befølte det og mærkede, at imellem Klædet og Foret havde der skjult sig et Stykke Papir. Antagende, at det maaske var et tabt Brev, tog jeg det frem, foldede det ud og saa, at det, som jeg saa ivrigt havde søgt, var mellem mine Hænder. Det var det Blad Papir, som bar Aftryk af Borellis Fingre. Nu kunde jeg sammenligne, om Sammenligning endnu var fornøden.

Det var en af de Røster, som ikke lade sig bringe til Tavshed, der nu drev mig til at anstille en Sammenligning mellem Mærkerne paa Papiret og paa Billedet. Paa Loftstrappen hilste mig Vindens Hylen, som jeg ikke saa stærkt havde mærket i mit Værelse, og da jeg var naaet op i Gavlstuen, følte jeg Huset skælve under Stormens Voldsomhed. Rummet, hvori Billedet befandt sig, var næsten tomt; kun et gammelt, udtjent Bord, hvor-

paa jeg kunde sætte Lyset, stod ved Væggen. Ikke engang en Stol var der, ved hvis Hjælp jeg havde kunnet betragte det højt hængende Billede, hvorfor jeg var nødt til at tage det ned, hvis jeg vilde undersøge det nøjere.

Stuen laa mod Vindsiden; Stormen sled i de lukkede Vinduesskodder; gennem de svære Træplader hørte jeg Regnens Trommen Da jeg havde taget Billedet ned og vilde stille det paa Bordet, gik der endnu en Lyd gennem Stuen, en ejendommelig metallisk Lyd, der fik mig til at se om mod Vinduet, i den Tro at Stormen der drev sit Spil med en eller anden klingende Genstand. Men kun det bragende Uvejrs sædvanlige Lyde kom derfra, og den metalliske Klang lod sig først igen høre, da jeg atter tog Billedet, hvis øverste Del Lyset heller ikke der vilde falde paa, ned fra Bordet for atter at anbringe det paa Gulvet. Jeg maa vel have sat det noget hurtigt ned, thi den klirrende Lyd fra før klang nu højere og tydeligere, og mine Blikke søgte ikke mere Vinduet, thi jeg vidste nu med Bestemthed, at Lyden kom fra Billedet.

Kun et Øjeblik stod jeg tvivlraadig, saa kom jeg til at huske paa det hemmelige Rum, der en Gang maa have tjent til Gemmested for Værdigenstande eller lignende. Kun der var Oprindelsen til den metalliske Lyd at søge; kun derfra kunde den være kommen. Jeg lagde mig paa Knæ, stillede Lyset ved Siden af mig paa Gulvet, fremtog min Lommekniv og borede dens spidse Blad ind i Bagklædningens fine Revne. Stormen bankede mod Ruderne, syntes at tilraabe og advare mig, men jeg hørte ikke derpaa og fortsatte mit Værk. Først gled Kniven af, og den lille Laage vilde ikke aabne sig, men ved næste Forsøg gik den op, og jeg saa for mig, hvad jeg havde søgt. Først et med en Snor omvundet Stykke Papir, der udfyldte hele Aabningen, derpaa, da jeg havde taget det ud, noget skinnende og glinsende, — Guld, Monter, Medailler, — og som Vogter for Guldet, besudlet med Blod, en mægtig Dolk. Billedet begyndte at tale og forraade mig sin Hemmelighed. De stumme Ting oplod deres Mund, Blodet paa Vaabenet fortalte om Forræderi og Mord. Thi den Dolk var det, hvormed Ugerningen var forøvet, og her paa Gulvet foran mig laa det usle Rov, for hvis Skyld min Ven havde maattet lade Livet.

Hvorledes kom disse Ting her? Hvem havde skjult dem i det hemmelige Gemme, som kun saa faa kende? — Borelli selv?

Der var en Mulighed for, at han havde kendt det skjulte

Rum i Billedet, eftersom han i Ugevis havde haft det paa sit Værelse. Men dersom det var ham, der havde skjult Sagerne her, maatte det være sket straks efter Morddaaden. Han havde taget Billedet ned fra Væggen og berørt det med sine blodplettede Hænder, — maaske var Angeren da straks kommen over ham umiddelbart efter Ugerningen, maaske havde han villet frigøre sig for de Genstande, som siden kunde minde ham derom.

Det var min første Formodning, som jeg imidlertid maatte forkaste, saa snart jeg tænkte nøjere derover; havde disse Ting allerede i Martinis Hus befundet sig i Billedet, maatte deres Tilstedeværelse snarere have røbet sig der og den Gang end her og nu. Billedet var derfra bleven baaret hen til mig, jeg selv havde holdt det i mine Hænder og anbragt det et Sted i mit Værelse; — jeg maatte have hørt, hvad jeg nu hørte, hvis mit Fund allerede den Gang havde været indesluttet deri. Nej, den Gang kunde disse Sager endnu ikke have befundet sig i det skjulte Rum. Men hvem andre end jeg havde berørt Billedet, hvem havde været i Stand til ubemærket at arbejde med det, aabne det og tillukke det igen, efter at de forræderiske Sager vare forvarede?

Som et elektrisk Stød for det igennem mig, og det var, som om Stormvinden derude med sin mægtige, utrættelige Røst tilraabte mig Navnet: Maria! Hun kendte Billedets Hemmelighed, hun havde baaret det herop til denne ensomme, afsides liggende Stue; med egne Hænder havde hun anvist det denne Plads, hvor ingen Lyd vilde have forraadt dets Indhold, hvis ikke et særligt Tilfælde havde foranlediget mig til at nedtage det fra Væggen. Hun selv! Var det muligt, at hun havde berørt disse Genstande, der laa her foran mig, for at anbringe dem i Billedets hemmelige Rum?

Altsaa maatte hun have set Borelli, efter at han havde begaaet Mordet; altsaa var den Sammenkomst i Pavillonen, da jeg havde beluret dem, ikke den eneste og sidste; altsaa havde hun hin samme Nat, da jeg laa og sov, endnu en Gang talt med Morderen; altsaa dulgtes bag hendes saa fast tillukkede Læber den Hemmelighed, som endnu ingen havde gættet; altsaa vidste hun bedre end nogen anden Besked med Martinis Endeligt og hans Morders Død!

En frygtelig Følelse, sammensat af Smerte og vild Harme, greb mig og dikterede mine Handlinger. Jeg samlede sammen,

hvad der laa paa Gulvet, lod Billedet staa, som det stod, greb Lyset og gik ned ad Trappen.

Først ind i mit Værelse til det Gemme, hvor jeg havde skjult den slebne Flakon med Kædestumpen — ogsaa derpaa tænkte jeg, thi intet Bevismateriale maatte mangle. Jeg føjede det til de øvrige Sager, jeg havde fundet, og med det alt sammen presset fast mod Brystet gik jeg over til Maria.

Hun sad bøjet over en Bog, men syntes ikke at læse i den; hendes Øjne gled bort over Siderne ud i det tomme Rum.

„Maria!" Hun maatte allerede ved Lyden af min Stemme have mærket, at der var hændet noget usædvanligt, thi da hun saa op, var der i hendes Øjne et bange Spørgsmaal, som hun ikke laante Ord.

Hvor smuk hun end var, hvor dybt end Kærligheden til hende havde slaaet Rod i mit Hjerte, kendte jeg dog i dette Øjeblik ikke til Skaansel. Jeg traadte hen til Bordet, rystede alle de Ting, jeg havde med mig, saa heftigt ud paa Pladen, at nogle af Mønterne klirrende faldt paa Gulvet.

„Kender du dette?" spurgte jeg.

Hun for i Vejret og stod i sin fulde Højde over for mig; i hendes Øjne var der et saadant Udtryk af maallos Forfærdelse, at jeg gjorde mig Umage for at vælge mildere Ord end dem, som havde ligget mig paa Læben. Hun gav mig intet Svar; jeg maatte tale videre for at gøre Ende paa den trykkende Tavshed.

„Maria, lad os saa roligt som muligt tale med hinanden. Der ligger allerede alt for meget uudtalt imellem os, og nu er Tiden, da vi maa finde Ord. Da jeg lærte dig at kende, priste du ofte Sandhedens helbredende Kraft; lad os prøve Sandheden endnu en Gang, maaske er den os naadigere, end vi selv i dette Øjeblik vove at haabe."

Jeg tav et kort Minut, fordi jeg tænkte, at hun maaske vilde begynde at tale; men hun holdt kun ufravendt sine Øjne rettede mod mine Læber; hendes forbleve lukkede.

„Du ved, hvad der er sket, og jeg vil nu sige dig, hvorledes jeg er kommen i Besiddelse af disse Ting. Flasken her," — hun for sammen, da jeg tog den i Haanden, men tav vedvarende, — „har jeg vristet ud af den dødes kolde Haand, da jeg fandt ham. Den var før i dit Eje, den har indeholdt Gift, og af denne Gift er han død. Se ogsaa her det Stykke Kæde, hvoraf Resten endnu hænger ved Flaskens Hals. Jeg fandt det

Dagen efter Mordet i dit Værelse, og det beviser, at Giften er dig fratagen med Magt. Flaske og Kæde var din Ejendom, men hvad du her ser, var sidst i den dødes Besiddelse. Maria, hvad Forbindelse var der mellem dig og ham?"

Det saa ud, som om hun vilde svare, men nu var det mig, der ikke lod hende komme til Orde.

„Nej, svar mig ikke endnu. Hør til Ende, hvad jeg har at sige. Den Gang belurede jeg eder i Haven; det var om Aftenen, før Mordet blev begaaet. I Pavillonen hørte du min Kalden, og du flygtede for mig. Flygtede for mig — sammen med ham! Du ved ikke, hvad jeg har lidt siden den Time, du ved heller ikke, hvad jeg vilde have sagt dig, dersom det skrækkelige ikke var sket, og dersom han endnu levede, hvis sidste jordiske Eje ligger her foran os. Maria, du har aldrig elsket mig. Af din egen Mund har jeg hørt det, og en tung Syndeskyld har jeg læsset paa mine Skuldre, da jeg desuagtet vovede at binde dig til mig. Hvad ny Synd denne første har affødt, ved jeg endnu ikke fuldt ud; først af dig skal jeg høre det. Men hvis det var Kærlighed — omend i mine Øjne en ubegribelig, usalig Kærlighed — der bandt dig til ham, som nu er død, saa tro mig, at jeg frivillig og af egen Drift vilde have løst Dine Lænker, naar du havde sagt mig, at du længtes efter igen at være fri og Herre over dig selv. Thi højere end alt andet har jeg bestandig sat din Lykke og din Vilje, og synes det end utroligt, at jeg kan føle og tale saaledes, saa tjener det kun saa meget mere til Bevis for min grænseløse Kærlighed til dig."

Vreden, som først havde drevet mig, var forsvunden; kun dyb, ulægelig Smerte og uforgængelig Kærlighed talte af min Mund. Endnu bestandig stirrede hun ufravendt paa mig, men nu fyldtes hendes Øjne langsomt med Taarer, som gav dem en underlig flimrende Glans.

„Saaledes vilde jeg have talt til dig, og du bør deraf se, at du uden Frygt kan være aaben imod mig. Opklar mig nu den Hemmelighed, hvis Beviser du her ser ligge for dig. I Billedet deroppe fandt jeg disse Sager, kun du kan have gemt dem der, kun du kan sige mig, hvorledes de ere komne i din Besiddelse. Efter udført Misgerning maa Borelli og du have talt sammen; af den Gift, som var i din Besiddelse, er han død, — Maria, kun eet af to er muligt: Han har frarøvet dig Flasken og har tømt dens Indhold for dine Øjne, eller du er —"

Jeg gyste tilbage for min egen Tanke, som jeg havde staaet i Begreb med at udtrykke i Ord, og jeg tav. Men nu traadte hun tæt hen til mig. Hendes Skikkelse syntes højere end ellers, og Øjnene skinnede næsten sorte i det blege Ansigt. Hun bevægede næppe Læberne, idet hun talte, men Ordene lød tydelige og klare:

„Morderens Morder, vilde du sige."

De Ord, jeg kun havde tænkt, vare udtalte, og en uheldsvanger Tavshed fulgte paa, kun afbrudt af Regnens og Stormens Rusk. Lidt efter trak Maria Vejret dybt og begyndte paa ny:

„Hvad jeg endnu vil, er en Tak og en Bøn til dig. Jeg takker dig for dine Ord; din Kærlighed har beskæmmet og rørt mig, lige siden jeg lærte dig at kende, og jeg vil endnu i min Dødsstund velsigne dig derfor. Men hvis det er Sandhed, du siger — og derpaa tror jeg fast — saa beder jeg dig i Dag: lad den Kærlighed, du har til mig, forvandle sig til Medlidenhed, og for denne Medlidenheds Skyld opfyld min Bøn. For mig er den stor, dig vilde det ikke falde vanskeligt at tilstaa mig den. Lad mig faa Lov at tie endnu i Dag. Det er alt, hvad jeg forlanger. Dine Spørgsmaal har jeg hørt; længe har jeg forudset, at den Dag maatte komme, da du vilde stille dem, og nu lover jeg dig, at du skal faa Svar paa dem alle. Und mig blot Tid, og du skal faa det alt sammen forklaret."

Jeg tøvede et Øjeblik, men ikke længe. Hendes Ansigts dødningeagtige Bleghed vidnede tydeligt nok om, at det var til Ende med hendes Kræfter.

„Lad det da være, som du vil," sagde jeg. „Betænk blot, Maria, at Fortielse har været Aarsag til meget ondt imellem os, og at vi maaske i denne Stund ikke vilde have staaet over for hinanden, som vi nu staa, dersom du tidligere havde talt. Tov ikke altfor længe med at forskaffe os Klarhed og Frihed."

„Klarhed og Frihed," gentog hun sagte, og idet hun med et sælsomt Udtryk i Øjnene saa paa mig, rystede hun langsomt paa Hovedet.

„Jeg skal ikke tøve længe," føjede hun derpaa til.

Jeg havde ikke mere at sige og nærmede mig Døren. Men da jeg allerede løftede Haanden for at aabne den, hørte jeg sagte mit Navn udtales bag ved mig. Hun var fulgt nogle Skridt efter mig og stod nu med udstrakt Arm.

„Vil du give mig Haanden til Godnat?" spurgte hun sagte.

Uden at svare opfyldte jeg hendes Ønske, og et Øjeblik laa

hendes Haand i min. Uden et Ord mere skiltes vi fra hinanden; men endnu, da jeg stod i mit Værelse, troede jeg at se hendes lyse Skikkelse for mig og føle hendes Blik.

Natten kom og gik; — det var en ond Nat. Om Kap med Stormen, der rasede derude med stedse større Voldsomhed, hvirvlede Tankerne gennem mit Hoved, og da jeg endelig faldt i Søvn, traadte stærke Dromme i Tankernes Sted og foregøglede mig Fortidens og Fremtidens Skrækkebilleder. Naturens Oprør vakte mig allerede tidligt, just da den graa Morgendæmring listede sig ind i Værelset. Jeg huskede ikke nogen Sinde at have oplevet en saadan Storm. Huset forekom mig som et i mægtige Bølger omtumlet Skib. Jeg rejste mig og forsøgte at aabne Vinduet, men Blæsten trykkede med saadan Voldsomhed imod det, at det viste sig umuligt. Svære Trægrene laa afbrækkede over Havens Gange, og med de bøjelige Kviste opførte Stormen en Musik, som jeg aldrig før havde hørt.

Jeg kom til at tænke paa, at Maria kunde føle sig ængstelig i dette Uvejr og længes efter mig, og skønt det endnu var meget tidligt, gik jeg til hendes Sovekammerdør og bankede paa. Jeg troede at høre et svagt Raab til Svar, men det maa vel have været Vinden; thi da jeg aabnede Døren, saa jeg, at Værelset var tomt. Værelset tomt og Sengen urørt! Jeg traadte ind i Stuen ved Siden af, hvor jeg den foregaaende Aften havde talt med Maria, men heller ikke her var hun at finde. Forskrækket og bevæget i mit Inderste begyndte jeg nu en vild Søgen; hver Gang jeg aabnede en Dør, haabede jeg at finde hende, og hver Gang blev mit Haab skuffet. Jeg raabte hendes Navn; min Stemme gav Genlyd, men der kom intet Svar. Kun udefra som en Haan lød Stormens Tuden og Brølen, raabende højt om Ødelæggelse — Ødelæggelse og Ruin, Fortvivlelse og Elendighed, Ensomhed og Forladthed for bestandig. Maria var gaaet fra mig, forsvunden!

En Følelse sagde mig det, medens jeg gennemstrejfede alle Husets Værelser, og Bekræftelse fik jeg derpaa, da jeg til sidst udmattet sank sammen paa en Lænestol i Dagligstuen. Søgende et Holdepunkt støttede jeg mig til Bordet og saa et Stykke Papir, hvorpaa mit Navn stod skrevet. I det blege Dagslys, som den Morgen havde vanskeligt ved at gennemtrænge Mørket, genkendte jeg Marias Haandskrift. Det var kun faa Linier, og intet Navn stod under, men jeg var ikke et Øjeblik i Tvivl om, fra hvem de hidrørte, og under Stormens Ruskeri og Rasen læste jeg:

„Jeg forlader dit Hus, at det kan renses for Skyld. Svaret, jeg lovede, skal du faa. Endnu en Gang takker jeg dig og velsigner dig for din Kærlighed. Søg at glemme mig, og tilgiv mig, hvis du kan."

At jeg maatte følge, søge og finde hende, var alt, hvad jeg følte. Hvis endnu noget havde været nødvendigt for at bestyrke mig deri og opfordre mig til Skyndsomhed, saa var det Uvejret og Tanken om den henrundne, frygtelige Nat, i hvilken Maria var flygtet. Den frembrydende Dag havde ikke beroliget Stormen og Regnen, og Tanken om, at hun maaske maatte kæmpe derimod og ligge under i Kampen, lod mig forglemme alt andet.

Jeg kaldte paa den gamle Pige og spurgte, naar hun sidst havde set sin Frue. Kort før Klokken ti havde Maria kaldt hende til sig og sagt, at hun ikke mere havde Brug for hende. Den gamle var straks derefter gaaet op paa sit Kammer for at lægge sig, men skønt Stormen endnu længe havde holdt hende vaagen og i den Grad indjaget hende Frygt, at hun havde bedt højt, var der ikke til hendes Øren naaet nogen Lyd, der tydede paa noget usædvanligt i Huset.

Det var alt, hvad hun vidste at fortælle; kun paa eet Punkt kunde hun endnu give Oplysning, idet hun paa min Befaling eftersaa, i hvad Klædedragt Maria havde forladt Huset. En mørk Kjole og et Regnslag manglede i Skabet, hvorved jeg sattes i Stand til at give en temmelig nøje Beskrivelse af hendes Ydre, om det skulde vise sig nødvendigt. Den Ro og Skarpsindighed, som under store Begivenheder eller i stor Fare plejede at komme over mig, var jeg nu atter i Besiddelse af, og uden Overilelse, men ogsaa uden Tøven traf jeg alle nødvendige Anordninger.

Forberedelserne vare snart gjorte, selv for det Tilfælde, at jeg maatte blive borte flere Dage. Jeg iførte mig tykke Vinterklæder og en lang, tætsluttende Kappe, thi det gjaldt at opretholde Kræfterne og trodse Vejret, stak en større Pengesum til mig og begav mig ud.

Stormen ruskede i Døren, da jeg aabnede den, rev med et pludseligt Stød Haandtaget fra mig, drejede et Par Gange det svære Egetræ om dets Hængsler og slog til sidst Døren i Laas, saa at det gav tordnende Genlyd i Huset. Først troede jeg, den ogsaa skulde kaste mig over Ende, men jeg stod imod, og da jeg tog Vejen til Byen, havde jeg Blæsten i Ryggen; den syntes at

mane mig til Løb. I tykke, skraa Straaler drev den Regnen foran sig og piskede Tage og Mure med dens kolde Væde. Klokken var imidlertid bleven otte, men Lyset havde endnu ikke ret faaet Overtaget, og den lave, graa Himmel, hvorunder tunge, mørke Skymasser jagede, syntes at hvile paa Husenes Tagrygge.

Jeg kæmpede mig frem til Torvet og tværs over det. Mit Maal var Postholderiet; thi jeg nærede et svagt Haab om, at Maria ikke til Fods havde begivet sig ud i Natten; i ethvert Tilfælde vilde jeg selv sikre mig en Vogn. Fra den aabne, hvælvede Gennemkørsel, som førte ind til Postgaarden, skinnede Lys mig i Møde. Det kom fra en Lygte, som endog derinde paa Muren blæstes frem og tilbage af Vinden; dog kunde jeg ved dens Skær se, at en Mand var beskæftiget med en Vogn i den inderste Ende af Indkørselen. Jeg traadte derind og saa, at det var en Kusk, der ofte havde kørt for mig, og som nu var i Færd med at rense Vognen for Smuds og Slam, hvormed den var tilsølet fra øverst til nederst. Manden udstødte just en kraftig Ed over det ubehagelige Arbejde, da jeg traadte ind, men saa snart han saa mig, greb han høfligt til Huen. Stormen havde i den Grad taget Vejret fra mig, at jeg under den beskyttende Hvælving først maatte læne mig op mod Muren og puste ud, før jeg kunde tale.

„Slet Vejr, Herr Bertram," begyndte Kusken efter at have afleveret sin Hilsen.

Jeg nikkede og lod hans tunge nordtyske Natur faa Tid til at samle sig til en ny Bemærkning.

„Fru Bertram har heller ikke haft det godt i Nat."

Maria! Her var Sporet, som jeg søgte; her var Manden, som kunde vise mig Vej!

„Jo, det var min Tro en Kørsel," begyndte han paa ny, „som jeg længe vil mindes."

„Har De kørt for min Hustru?"

„Naturligvis har jeg det, der var nok ingen af de andre, som turde binde an dermed."

Jeg vilde ikke give til Kende, at jeg ikke vidste alt, og stillede derfor intet direkte Spørgsmaal. For at lokke mere ud af ham gjorde jeg derimod et Forsøg med Smigreri.

„Ja, De forstaar at køre, om nogen gør det. De lader Dem ikke gaa paa, hverken af Mørke eller Uvejr."

„Man har jo ikke staaet ved Dragonerne for ingenting,"

bemærkede han selvtilfreds smilende og hældte en Spandfuld Vand over et af de smudsige Hjul.

„Og saadan en forbistret Vej," sagde han derpaa. „Vinden lige fra Siden og en Nat saa mørk, at man først saa Træerne, naar man tørnede imod dem."

Igen en Pause, udfyldt med Spuling og Skuren paa Vognhelene, indtil Kusken igen indlod sig paa nye Meddelelser.

„Naturligvis kom vi en halv Time senere end ellers, og jeg troede allerede, at Stormen havde fejet den hele Banegaard med sig. Men alligevel kom hun med."

Banegaarden! Derhen førte altsaa Sporet, der var mit næste Maal. Men først maatte jeg yderligere erfare noget om den Vej, hun derefter havde taget. Jeg kendte Togene og deres Afgangstider og vidste, at kun to af dem standsede om Natten ved den omtalte Station.

„Saa kom hun altsaa i rette Tid til Tolvtoget?" spurgte jeg.

„Naturligvis gjorde hun det. Ellers maatte hun jo have ventet der lige til Morgenstunden. Jeg fik da ogsaa en smuk Drikkeskilling for at piske paa de solle Heste."

„Vil De fortjene endnu en Drikkeskilling, større end den første?"

Han svarede ikke straks, men rettede sig i Vejret, og det glade Grin paa hans Ansigt vidnede nokſom om hans Beredvillighed.

„Vil De nu straks køre mig den samme Vej og bringe mig til Banegaarden?"

Han kloede sig bag Øret, spyttede Skraaen ud og kastede et betænkeligt Blik paa den vaade Gade, hvor Regnen banede sig Vej mellem Brostenene.

„Lad gaa," sagde han efter et Øjebliks Betænkning; „mig skal det ikke komme an paa, naar De ellers kan blive enig med Postholderen."

„Saa hold Dem parat til at køre om et Kvarter; imidlertid skal jeg bringe Sagen i Orden."

Dermed forlod jeg ham og traadte ind i Gæstestuen, hvor Postholderen og hans Kone drak Kaffe i den tunge, overhedede Luft. De satte forbavsede Ansigter op, da de saa mig, men jeg tvang mig til Ro og fremsatte mit Ønske. Sagen var snart bragt i Orden, og jeg benyttede den korte Tid, der endnu var tilovers, til paa forsigtig Maade at skaffe mig Oplysning om, hvad de vidste om Maria.

Den foregaaende Aften — Kukkeruret paa Væggen var just

slaaet halv elleve — havde de villet begive sig til Ro, da Døren var gaaet op og Maria traadt ind. Hun havde forlangt en Vogn til Banegaarden, og da man fraraadede hende at køre ud i et saadant Herrens Vejr, havde hun sagt, at en vigtig Efterretning var indtruffen, saa det var hende umuligt at opsætte Rejsen til om Morgenen. Man havde da ladet Vognen spænde for, og af Sted var hun kørt i Mulm og Mørke. Hun var meget bleg, fejede Postholderfken til, og det har sagtens været daarlige Efterretninger, der saadan kaldte hende bort over Hals og Hoved.

De to gamle Folk vare aabenbart meget forbavsede over, at jeg havde ladet min Hustru rejse bort alene, men de dristede sig ikke til noget Spørgsmaal, og jeg ansaa det ikke for nødvendigt at opdigte en Forklaring.

Det Kvarter, jeg havde aftalt med Kusken, var omme; jeg betalte Vognen forud, og Postholderen ledsagede mig udenfor.

Vognen var forspændt, og Kusken stod i sin lange Kappe ved Siden af Hestene, der bøjede Hovederne mod Jorden og lod Vinden lege med deres Manker.

„Det er den samme Vogn," sagde Postmesteren til Afsked. „Siden Deres Hustru har kunnet naa sit Bestemmelsessted, vil det vel ogsaa lykkes Dem. En god Morgen, Herr Bertram."

Den samme Vogn! Det var alt, hvad jeg havde lagt Mærke til af hans Ord. Den samme Vogn, som havde kørt Maria bort, og i hvilken jeg nu maatte følge efter hende for at søge hendes Spor. Jeg aabnede Vogndøren, og da jeg steg ind, forekom det mig, som om der i det snævre Rum endnu var blevet noget af den søde Vellugt tilbage, som for mig var uadskillelig fra Forestillingen om Maria.

Piskeknald, Hestenes Stampen og Prusten, Vognens Raslen under Murhvælvingen, Hjulenes Skump over den ujævne Brolægning, — ud i den graalige, hæslige Dag, ud i Strid med Stormvinden, der syntes at kæmpe om Eneherredømmet over Verden! Af Sted gennem Gaderne, saa triste og sorte i Novembermorgenens svage Lys, saa forladte af Mennesker og af Dyr! Forbi de sidste, ensomt liggende Huse, hvor forbavsede Ansigter viste sig ved Vinduerne, og gennem Regnen saa ud til mig som gennem et Slør. Forbi forblæste Haver paa Byens Ydergrænse, forbi omstyrtede Træer, afrevne Grene og opdyngede vaade Bunker af raadnende Løv. Forbi, videre, ud paa Landevejen!

Den samme Vogn! Ordene genlød for mine Øren og over-

døvede Vindens Larm, naar den i vildt Raseri styrtede sig imod den Hindring, vi frembød paa dens Vej. Den syntes ikke at binde sig til nogen bestemt Retning, men kom afvekslende fra forskellige Sider, greb fat i Hjulene, stemmede sig mod Vognkassens Underdel, søgte at løfte den i Vejret eller vælte den til Side, kastede sig med hele sin Voldsomhed mod Kalechen og frembragte en øredøvende Støj, som var jeg paa Havets Bund, og Brændingen og Tordenen rullede over mig. I skraa Striber piskede Regnen mod Vognruderne, og paa den mørke, gennemvædede Landevej drev Stormen et mærkeligt Spil. Før Regndraaberne faldt til Jorden, syntes den endnu en Gang at løfte dem i Vejret og drive dem foran sig, ligesom naar det hvide Klitsand flyver for Vinden over den faste Strand langs Havet, tæt nede, men uden at berøre Jorden, i hvide, bølgende Striber og Skyer, — som noget levende, der flyr og bliver forfulgt og ikke kan finde Hvile.

Jeg saa alt det, som omgav mig, med det skærpede Blik, jeg den Dag var i Besiddelse af. Jeg saa den af Taagedunst begrænsede, i graa Dis henflydende Flade omkring mig, Marker med deres tilbageblevne Rester af sommerlig Afgrøde, den spirende, i Dynd halvt druknede Vintersæd, vandfyldte Hjulspor, Landevejens Træer, som bøjede sig og truede med at knække over. Jeg saa det alt sammen, men havde ingen Følelse for Tingenes Eksistens. Mine Tanker vare fængslede til det lille Rum, der omgav mig, og naar de forlod det, svævede de ud i det fjerne til hende, som for faa Timer siden havde siddet paa det samme Sæde og var kørt den samme Vej for at undflyde mig. Ogsaa henrundne Dage tænkte jeg paa, især den, da jeg var kommen med hende ad den samme Vej for at føre hende som Frue til det Hus, der nu stod forladt og prisgivet sin Skæbne. Men een Ting stod mig frem for alt klar, een Ting saa jeg for mig som et sikkert Lys i Mørket: jeg maatte finde hende og beskytte hende mod hende selv!

Vejen drejede en Smule, og Stormen, der syntes at opgive sine vekslende Angreb, kom nu lige imod os. Til alle Sider det samme Billede af Naturens seje Kamp mod Ødelæggelsen: mørke Flader af Ager og Brakmark, bølgende Vandpytter og improviserede Vandløb, svajende, knagende Træer.

Fremad, gennem Smuds og Vand, trukken af de ulykkelige, udmattede Heste, hvis Hove stampede det flydende Slam op mod Vognruden; frem mod fjerne tilhyllede Skikkelser, som, naar man kom dem nær, forvandlede sig til stormpiskede Buske; Eder og

Tilraab fra Kusken, Stampen og Prusten fra Hestene, Piben, Hylen, Bragen i Luften, — og endelig, uformodet som en Vision dukkende op i Taagen, Stationsbygningen, smudsig, graa og drivende af Regn.

Jeg saa den først, da vi skulde til at holde foran den. Det var en lille beskeden Bygning, trøstesløst forladt paa den vide Slette, gennem sine matte Vinduesruder forgæves spejdende ud efter Beskyttelse og Læ. Intet Menneske var at se, Kusken maatte selv aabne Vogndøren for mig og holde godt fast, at den ikke blev revet ham af Haanden. Jeg traadte ind i Stationens Billetsalgsrum, roste Manden for hans modige Kørsel og gav ham de lovede Drikkepenge. Fra Ventesalen lød dæmpede Stemmer; jeg traadte ind.

Stationspersonalet var mig bekendt, og uden at spørge meget fik jeg at vide, hvad jeg maatte vide. Min Hustru var ankommen kort før Togets Afgang og havde løst Billet til en større By i omtrent to Timers Afstand derfra. Hun havde ikke behøvet at vente længe, ihvorvel Toget som Følge af Stormen var forsinket; Stationsforstanderen havde selv høfligt anbragt hende i en Kupé og set hende køre af Sted. Min Vej laa klar for mig, endnu saa jeg det sikre Spor, jeg maatte følge.

Den tunge, spiritusduftende Luft i den ikke altfor store Ventesal klemte mig for Brystet, og trods Uvejr t gik jeg ud i det frie. Paa Perronen var det umuligt at kæmpe sig frem imod Vinden, men ved Bygningens ene Gavlside var anbragt en Veranda af Træ, der om Sommeren var omspunden af vild Vin, og hvor jeg nu fandt nogenlunde Læ for Stormen. Der ventede jeg paa Toget. Ogsaa nu betragtede jeg Omgivelserne med usædvanlig Skarphed, som om alt var noget nyt, jeg aldrig havde set før. Den vilde Vins Ranker, som klatrede op ad Tremmeværket, var helt uden Løv, men bar endnu Klaser af smaa, blaasorte Bær, som den hede Sommer havde modnet. Nu havde der over hvert af Bærrene formet sig en Vanddraabe, saa at de lignede Kolber af Glasperler saa store som en Ært, der glimtede trods det graa Vejr.

En fjern Torden, som kæmpede mod Stormens Brag, en Rystelse i Jorden, og et mægtigt, sort Legeme gled pludselig forbi under skingrende Fløjt og Klokkekimen — Toget! Virvar af Stemmer, Smækken med Døre, Spørgen, Raaben frem og tilbage, ilende Skikkelser, der kæmpede med Vinden! Gentagen Klokkekimen, et fornyet Fløjt, Stønnen og Prusten fra Lokomotivet, det skarpe Ryk i Forbindelseskæderne, en Lyd paa Skinnerne af de skurende

Metalhjul, et hæft Brøl, — fremad, videre, igen ud i Regn og Storm!

Det var et Iltog, jeg var kommen med, og jeg vidste, at det kun holdt een Gang paa Vejen til den By, hvortil Maria havde løst Billet. Stormen var imod, og Toget kæmpede med den som et rasende Dyr. Undertiden var det, som om Lokomotivet blev besejret, Vindstødene rev Dampen fra Skorstenen, som om de vilde tage Vejret fra dens Jærnbryst, og det syntes i Begreb med at udmattes og lammes. Men saa samlede det sig atter sammen, tog Tilløb, udstødte et mægtigt Brøl og bekymrede sig ikke om, at Stormen sønderrev de sorte Røgskyer og piskede dem i Pjalter langs Kupévinduerne. Kamp og Brag, men Fremtrængen og Sejr over den vilde Modstander; dertil Hjulenes Musik over Jærnskinnerne, Musikken, som forkyndte Sejren. Jeg var alene i Kupeen og lyttede dertil, og ligesom alt andet kun erindrede mig om mit Maal, saaledes føjede mine Tanker sig ogsaa i Ord til disse Lyde og sendte Budskab ud i det fjerne, til Trøst og Styrkelse maaske for en fortvivlet: „Jeg kommer — jeg kommer — jeg kommer!"

Forbi ensomt liggende Gaarde og Huse, omgivne af knudrede, bladløse Ege, forbi Grupper af gennemvaade Arbejdere, udsendte for at udbedre en Skade, Stormen havde anrettet, og som nu støttende sig til deres Værktøj afbrød deres Arbejde, medens Toget brusede forbi dem! Af Sted gennem Fyrreskove, som Stormen havde lysnet op i, og hvor vintergrønne Brombærblade rankede sig over den brune Naalebund! Forbi Smaastationer, hvor Toget ikke holdt, men med haarde Ryk jog frem over Vigesporene og gav Genlyd mod Murene! Fremad, forbi, videre og videre i Regn og Storm!

Nu langsommere Fart, Bremsen mod Hjulene, Standsning og Opriven af Døre! Det var den ene Station, vi skulde holde ved. Kun faa Mennesker vare der, Folk undgik at rejse i dette Herrens Vejr. Igen som før Spørgen, Raaben og Skælden, — fremad, videre! Toget kom i rask Gang, og jeg glædede mig over Hurtigheden, som bragte mig Maalet nærmere. En Landevej førte langs Banestrækningen i kort Afstand fra den og tydelig at overse. Den var ikke engang beplantet med Træer; i de dybe Hjulspor dannede Vandet brune Kanaler, intet Menneske var at opdage paa den. Jo dog — der henne, hvor Landevejen drejede bort fra Banen og førte ind i Landet — var det ikke en Menneskeskikkelse, der foroverbøjet bevægede sig langsomt frem mod Stormen,

omhyllet af et Regnslag. Det var en Kvinde, hendes Klæder flagrede om hende, et Tørklæde, hun havde slynget om Hovedet, vajede halvt losrevet i Luften.

Da jeg først saa hende, var hun endnu i lang Afstand, men Toget bragte mig hurtigt nærmere, og snart indhentede vi hende. Idet vi for forbi, vendte hun Ansigtet til Siden — kun et Øjeblik, men dog længe nok til at opfylde mig med Forfærdelse — et eneste Blik mødte mit, og jeg raabte højt et Navn i Togets Larm. Var det Maria, som jeg havde set? Havde mine Tanker antaget Form og Skikkelse for at ængste mig, eller var det virkelig hende, som gik der alene paa den ufremkommelige Landevej, prisgivet Vejr og Vind? Jeg rev Vinduet op, og en vanvittig Tanke paaskyndede mig til ogsaa at aabne Døren og at springe ud for at følge hende. Men jeg vilde have styrtet mig i Fordærv uden at kunne frelse hende; mit Liv var ikke mit eget; for hende maatte jeg bevare det.

Nu var hun forsvunden. En Omdrejning af Vejen, en Bøjning af Banen, Træer, der skød sig imellem, — hun var borte, og mine Øjne søgte forgæves. Uden Barmhjertighed rev Toget mig videre fra hende, og dets Hast, der før havde glædet mig, forekom mig nu som en grusom Haan. Videre og videre; i den graa Taage fortonede Træerne, som havde unddraget hende for mine Blikke, andre drog forbi og atter andre, Vand, Morads, Regnpytter, sorte, bølgende Smaasøer hvirvlede af Sted for mine Øjne. Stationer kom til Syne og forsvandt, Landsbyer dukkede op og lodes tilbage, vaade, smudsige Smaahunde begyndte et rasende Væddeløb med Toget, besejredes hurtigt og bleve forpustede staaende. Ingen Aflad i den rasende Hast, intet Ophold, ingen Mulighed for at undslippe og vende tilbage, og medens mine Øjne vedblivende søgte den ensomme kæmpende, af Stormen piskede Skikkelse, sang Hjulene med deres Jærnstemmer nye, grusomme Ord for mine Øren: „Tabt — tabt — for sent — for sent!"

Det var Dages Kval koncentrerede i en eneste Time, og aldrig havde jeg længtes saa inderlig varmt, som da den hæslige By med sine kulsmudsede Bygninger og sin Krans af høje Skorstene, hvorfra sorte Røgskyer vedblev at vælde, endelig blev synlig.

Befrielse, Bevægelse, Mulighed for Handling, — jeg takkede Himmelen for, at dog dette blev givet mig. Som en Fange af sit Fængsel steg jeg ud af Kupeen og trak Vejret saa dybt, som om Luften derinde havde været mig berøvet. Skikkelser gled forbi,

Stemmer løb for mine Øren, jeg saa og hørte intet dertil, jeg vidste kun det ene, at jeg maatte vende tilbage til Maria, saa snart jeg fik Vished for, at hun alligevel ikke opholdt sig her. Spørgen og Søgen frem og tilbage hos den ene og den anden, ærgerlig Eftertanke, langsomme Svar, og endelig Visheden, saa vidt Vished kunde faas, om, at Maria ikke var kommen hertil. Min Følelse havde sagt mig det, jeg havde ikke taget fejl: det var virkelig hende, jeg havde set ude paa Landevejen, og nu havde jeg igen kun een Tanke: at komme tilbage til hende, saa snart som muligt!

Saa snart som muligt! Endeløse, kvalfulde Timer maatte henrinde forinden. Vente, vente, vente!

Klokken var elleve om Formiddagen, da jeg ankom, og først Klokken to gik næste Tog i modsat Retning. Jeg forsøgte at spise, men var ude af Stand til at røre Retterne, man satte for mig; kun et Par Glas Vin, som ophedede uden at oplive, nedsvælgede jeg. Med halvt Øre hørte jeg Folk fortælle om de Ødelæggelser, Stormen havde anrettet, og om Ulykker, der havde tildraget sig. Det løb mig koldt ned ad Ryggen at høre tale derom, og jeg gik ud i den store Toghal, som spændte over Ankomst- og Afgangsperronen. Der gik jeg frem og tilbage uden at se op, uden at standse og uden at lægge Mærke til, hvad der foregik omkring mig.

For mine Øjne begyndte brogede Skikkelser at bevæge sig, en underlig Musik bruste for mine Øren; jeg tænkte ikke mere, da endelig Forløsningen kom. Saa snart Toget satte sig i Bevægelse, blev jeg roligere og atter modtagelig for ydre Indtryk. Jeg saa Byens Bygninger og Skorstene forsvinde, saa det flade Land oprulle sig for mig; jeg havde en Følelse af Glæde, hver Gang jeg saa en Genstand, som Toget om Morgenen ubarmhjertigt havde ført mig forbi. Huse, Gaarde, Slagbomme, Landeveje, Hække, Krat, — forbi, forbi, af Sted med Stormen, som nu jagede i samme Retning som Toget og med sin høje Stemme formanede til Hast. Nu kunde jeg igen sætte trøstende Ord til Hjulenes Musik: „Jeg kommer — jeg kommer!

Der var Stationen, og jeg sprang ud. Toget satte sig straks igen i Bevægelse, Jærnbanefolkene skyndte sig tilbage i Læ af Huset, Stationsforstanderen gik ind paa sit Privatkontor og greb Piben, som han et Øjeblik havde lagt fra sig. Jeg fulgte efter ham og saa, hvor forundret han monstrede mig. Denne Forundring voksede, da han hørte mit Spørgsmaal om en Dame, som maatte have forladt Nattoget her, og hvis Beskrivelse jeg i korte

Træk gav ham. Han trak Piben ned i den ene Mundvig, betragtede mig fra øverst til nederst og sagde derpaa langsomt:

„Jo, en saadan Dame har været her; det stemmer, hun saa for Resten mærkelig nok ud."

„Hvor længe var hun her? Hvad tog hun sig for? Fortæl mig alt, hvad De ved."

„Hvor længe? Ja, hun kom Klokken et i Nat og forlangte en Vogn til nærmeste By, som om der regnede Vogne ned fra Himmelen her. Naa, man er jo ikke af Sten, og jeg gav hende et Værelse at sove i — hvis hun da har sovet."

Han tog atter nogle lange Drag af Piben og vedblev:

„Klokken ni kom hun ned igen og spurgte, naar næste Tog gik. Jeg sagde hende, at der endnu var en Time til. Saa satte hun sig ind og skrev tre Kvarter i Træk."

„Har De Brevet?"

„Jeg ved saamænd ikke engang, om det var et Brev; mig gav hun ingenting, men stak til sig, hvad hun havde skrevet. Da Klokken var henimod ti, gik hun trods Stormen ud paa Perronen tæt langs Skinnerne og saa ud i en bestemt Retning. Jeg fandt hende ikke rigtigt hyggelig og gik efter hende; det er nemlig hændet en Gang før, at en gik saadan og endte med at kaste sig under Toget. Jeg gik altsaa efter hende, lagde Haanden paa hendes Arm og sagde: 'Dette her gaar ikke an, min bedste Dame, det er forbudt at passere saa nær Skinnerne.' Saa saa hun paa mig, jeg ved ikke hvordan, og væk var hun ud ad Landevejen, til Fods i den forrygende Storm. Med hende var nok ikke alting i Orden, De kan tro mig paa mit Ord."

Hans Beretning opfyldte mig med ny Skræk, jeg takkede ham i Hast og gik ad den samme Vej, hvor jeg for to Timer siden havde set Maria gaa. Klokken var ikke meget over tre, men Himmelen var saa overtrukken, at det allerede begyndte at blive mørkt. Derhos var det meget koldere, og i Regnen, der uafbrudt strømmede ned i skraa Striber, mærkede jeg enkelte Snefnug. Vejen var opblødt til Grunden; flere Gange sank jeg i til op over Ankelen, og kæmpende mod Stormen gled min Fod ofte ud i Æltet. Mørket faldt hurtig paa og indhyllede Omgivelserne, saa at jeg havde vanskeligt ved at finde Vejen. Ved Kuldens Indtræden syntes Vinden at have skiftet Retning og komme mere Nord fra. Medens jeg kæmpede imod den, tænkte jeg dog ikke paa mine egne Mødsommeligheder; jeg overlagde kun, om en

svag Kvinde havde været i Stand til at trodse Stormen paa en Tid, da den havde raset endnu heftigere, eller om den havde slynget hende om og givet hende værgeløs til Pris for Kulden. Og ofte, naar en mørk Plet viste sig ved Vejkanten, en Vandpyt, en Fordybning, en lav Busk, antog jeg i det stigende Mørke Omridsene deraf for hendes Skikkelse og gik derhen i den Tro at finde hende ihjelfrossen. Men ingen Sinde bekræftedes min Frygt, der dog atter og atter vaagnede op paa ny.

Medens jeg saaledes gik ensom fremad, drog Erindringen om de forbigangne Dage endnu en Gang gennem min Sjæl, og hvis denne endnu husede en Rest af Bitterhed, saa tog Vinden den i dette Øjeblik paa sine Vinger og bar den ud i Nat og Forglemmelse. For første Gang mindedes jeg i den Stund et Ord af Maria, som hun for mange Dage siden havde talt til mig: „Een Kvindedyd staar over alle andre: Trofasthed." Og som en Bekræftelse paa denne trøstende Tanke naaede i samme Øjeblik en Lysstraale mine Øjne, det første Budskab om den lille Bys Nærhed, hvortil den ensomme Landevej førte.

Der var de første Huse, der den ujævne Stenbro, som allerede halvvejs var bedækket med Sne, der Værtshuset, hvis Skilt svajede og peb i Vinden. Der var ogsaa Værtinden, rødglinsende og korpulent, slaaende Hænderne sammen, da hun saa mig træde ind forblæst og tilsøget med Sne. Uden at jeg behøvede at spørge, fortalte hun mig, at samme Dags Middag var der kommen en Dame, endnu værre tilredt end jeg og saa dødtræt, at hun næppe havde kunnet holde sig oprejst.

„En Dame — hvor er hun?"

„Skulde man tro det? Bort, videre ud i det skrækkelige Vejr er hun gaaet!"

„Det ligger mig meget paa Sinde at faa at vide, hvad der er blevet af vedkommende Dame. Sig mig derfor nøje alt, hvad De ved."

Den gode Kone blev helt forskrækket over den Heftighed, hvormed jeg havde grebet hendes Haand, trak den til sig og tørrede den af med sit Forklæde. Men mit Ansigt maa have overbevist hende om, at jeg havde Ret til at spørge, som jeg gjorde, og hun begyndte at fortælle.

Døden nær, med vaklende Knæ, næsten ude af Stand til at tale, var Maria ankommen ved Middagstid. Værtinden havde taget sig af hende og ført hende op paa et Værelse; der var hun sunken sammen paa Sengen og straks falden i en saa dyb Søvn,

at hun intet havde hørt af, hvad der skete om hende. Men allerede efter nogle Timers Forløb var hun igen kommen ned, havde betalt sin Regning og erklæret, at hun maatte videre. Værtinden havde holdt hende tilbage; i det mindste vilde hun lade en Karl ledsage hende. Men den fremmede var rolig og bestemt bleven ved sit Forsæt. Før hun var gaaet, havde hun givet Værtinden et Pengestykke og taget det Løfte af hende, at hun skulde sørge for, at et Brev, som hun efterlod hende, blev besørget efter dets Adresse.

„Og hvis det er Deres Navn," tilføjede den gode Kone, der ikke kunde tilbageholde sine Taarer, medens hun talte, „hvis det er Deres Navn, der staar paa Brevet, og jeg tør næsten sværge, at det maa være det, saa er De her kommen til rette Sted. Gud give blot, at der ikke maa staa noget slemt i det, og at ingen Ulykke er sket."

Jeg nævnte mit Navn, — det stod paa Konvolutten. Det var skrevet til mig med Marias Haand, og idet jeg berørte Papiret, vidste jeg, at jeg vilde faa Svar paa alle mine Spørgsmaal, saaledes som hun havde lovet mig. Men tillige følte jeg, at det var en Afskedshilsen, maaske for bestandig.

Jeg bad om et Værelse og et Lys; alt andet, hvad den omsorgsfulde Kone bød mig, viste jeg tilbage. Der i en lille Stue, ved Skinnet af to vistende Stearinlys, læste jeg i febrilsk Hast, hvad Maria havde nedskrevet til mig, medens den sagtnende Blæst med let Knitren drev Sneen mod Vinduesruderne. Jeg læste, hvad de hosliggende Blade indeholdt, skrevne med hendes egen Haand paa selve denne ulykkelige Dag:

„I Begreb med at sone for fremmed og egen Brøde, opgør jeg i dette alvorlige Øjeblik mit Livs Regnskab. Jeg har overtænkt det med saa stor Ro, som jeg er i Stand til at opbyde; og fra hver Dag, jeg har levet, fra hver Sorg, jeg selv har lidt eller beredt andre, fra Lykke og Skyld, fra Fryd og Elendighed, klinger det ene alt overtonende Ord mig i Møde: Ve over den Kvinde, som vover at fornægte Kærligheden! Jeg har vovet det, og derfor sønderknuses jeg nu. Jeg har dristet mig til at sætte mig op imod den, derfor kaster den mig i Støvet og søndertræder mit Hjerte. Jeg har gjort Oprør mod dens altbesejrende Herskermagt, derfor har den nu saa sent og efter saa store Lidelser bragt mig til den Erkendelse: Mit Liv var en Løgn, thi kun paa Kærlighed kan en Kvindes Liv bygges. Den, der drister sig til at modstaa, bøjer den dybest; den, som fornægter dens Almagt, slaar den ned, ligesom Stormen i Dag derude, der lyder ind til mig

som domfældende Stemmer. Svar har jeg lovet dig paa mange Spørgsmaal; dem er det, jeg nu vil give dig. Eet vil jeg straks sige dig, for hvem disse Linier ere bestemte: Jeg har elsket, hvor jeg ikke skulde elske, men har stedse bevaret min Troskab mod dig. Jeg har elsket en Mand, som ikke var værd at nævnes i samme Aandedræt med dig; jeg har elsket ham, omendskønt jeg følte det fra første Dag, jeg saa ham. En Gang ønskede jeg mig at staa paa Alpernes Toppe og kæmpe med Stormen. Denne Kærlighed kom over mig som en Stormvind mellem Bjærge; men jeg havde overvurderet mine Kræfter, den slyngede mig i den Afgrund, hvori jeg nu synker. Dig har jeg holdt højt i mine Tanker, æret og agtet dig, men ham har jeg elsket med en skæbnesvanger, usalig Lidenskab, som ikke fortjente Navn af Kærlighed, men som dog har underkuet og besejret mig. Den Dag, da jeg saa ham for første Gang, da han faldt ned for mig i vild, stormende Begejstring, følte jeg, at noget nyt og frygteligt traadte ind i mit Liv. Jeg har kæmpet imod, bestandig og uden at trættes, men det var stærkere end jeg. Aldrig har jeg dog tilstaaet ham det, heller ikke den sidste Aften, der gjorde Ende paa det alt sammen. Allerede ofte havde han med Blikke og Ord tryglet mig om en Sammenkomst; jeg vilde ikke. Og da jeg endelig gav efter — var det kun for at sige ham, at hvis han i Sandhed elskede mig, skulde han fly mig og rejse bort. Han talte om Flugt og Bortførelse, men jeg viste ham fra mig.

Dette skete den Aften i Pavillonen, da du saa og hørte os. Borelli aflaaste Døren, efter at han ved Haanden havde ført mig ind i det mørke Rum. Skodderne vare for Vinduerne og Forhængene slaaede ned, og da jeg først var derinde, talte han til mig med saa vild Lidenskab, at jeg skælvende veg tilbage og tændte Lyset. Jeg følte det næsten som en Forløsning, da jeg hørte din Stemme. Borelli flygtede, jeg blev tilbage. Nøglen til Døren ud mod Haven havde han taget med sig; jeg maatte den samme Vej, han var gaaet, for at komme tilbage til Huset.

Samme Nat var jeg endnu en Gang sammen med Borelli. Jeg kunde ikke sove og satte mig ved Vinduet. Da saa jeg ham i Maanelyset nede i Haven. Jeg begreb ikke, hvorledes han var kommen derind, og troede, det var et Spil af min Fantasi. Dog, han blev staaende og saa op til mig og vinkede ad mig, saa dødbleg, at jeg endelig gik ned til ham. Vi traadte igen ind i Pavillonen. Døren ud til Floden stod aaben; det faldt mig ind, at vi havde forglemt at lukke den, da vi flygtede — for

dig, til hvem jeg i Dag skriver dette. Og nu forstod jeg, hvorledes han var kommen ind. Thi Døren til Haven kunde han aabne indefra med en af sine Nøgler og saaledes skaffe sig Adgang til Huset. Jeg lukkede den efter os; ogsaa Døren til Vandet trak jeg til og tændte Lys. Saa hørte jeg da med Rædsel i den sene Nattetime, hvad der var sket. Han havde villet forskaffe sig Midler til Flugt og tænkt sig, at det endnu skulde lykkes at overtale mig til at følge ham. Under Indbrudet blev han overrasket; oven paa Guldet havde den blinkende Dolk ligget; den greb han og vendte den i vanvittig Lidenskab mod sin Velgørers Bryst.

Derpaa var han flygtet til mig, og saaledes som han var, besudlet med Blod, skyldig i den største af alle Forbrydelser mod Samfundets Love, faldt han ned for mig og tryglede mig om at forbarme mig over ham, flygte med ham. Gysende stødte jeg ham fra mig; — da jamrede han højt, rev Dolken, Pengene, Papirerne, som han havde røvet, frem, kastede det alt sammen paa Bordet og klagede: 'Jeg er en Forbryder, et usselt, ødelagt Menneske! Men min hele Brøde var Elskov, vanvittig, rasende Elskov til dig! Der ligger Vidnerne til min Forbrydelse; ogsaa dit Billede vilde jeg rane — det hellige Billede — men ikke fordi det var helligt, kun fordi det lignede dig. Jeg kunde ikke, maatte lade det tilbage efter endnu en Gang at have betragtet det. Se her er alt, hvad jeg har stjaalet, tag Dolken og dræb mig, hvis du ikke kan leve for mig.'

Da for en Tanke som Lyn gennem min Hjerne. Jeg bar Giften hos mig, som skulde forløse mig, naar min Kval ikke mere var til at bære. Han havde kastet sig ned og laa paa Gulvet med bortvendt Ansigt; Glas og Vin stod foran mig paa Bordet. Uden at han saa det, fyldte jeg et Glas, kom Giften deri og bød ham det. Han drak det ud i hurtige Drag, og jeg løftede ikke Haanden for at hindre det. Men da han følte, hvad der var sket, da Dødskulden strømmede gennem hans Lemmer, kom Modet til at leve over ham med den sidste, yderste Voldsomhed. 'Hvad har du gjort!' skreg han, tumlende hen imod mig, greb efter Flasken, som hang i en Kæde ved mit Bryst og rev den til sig. Vaklende greb jeg efter et Holdepunkt, kom derved til at støde til Døren ud mod Vandet, som ikke var aflaast. Den gik op, gennem Aabningen hørte jeg hans Fødder snuble paa Stentrappens Trin, — en plaskende Lyd i Vandet, — Floden tog ham og førte ham med sig.

Morderens Morder, — det blev min Lod. Jeg har elsket ham, derfor dræbte jeg ham. Han var Forbryder, men Døden har i mine Øjne sonet hans Skyld, og endnu i Døden elsker jeg ham. Derfor har jeg ikke kunnet staa dig til Regnskab Ansigt til Ansigt, da du spurgte mig. Nu i Dag, da jeg staar i Begreb med at dø, nedskriver jeg Bekendelsen. Allerede den Gang vilde jeg ende mit skyldbetyngede Liv, men Kræfterne svigtede mig, da jeg havde forøvet Daaden. Desuden kom der et sygeligt Ønske over mig efter at erfare, om de vilde finde hans Lig, og da det var sket, ventede jeg videre, gemte hans Rov, som jeg den Gang havde taget til mig, i Korsfæstelsesbilledets hemmelige Rum, og ventede paa, at der skulde ske noget vidunderligt, for hvilket jeg ikke kendte Navn.

Opvaagningen kom, og nu er Tiden til at dø. Jeg bærer endnu en Rest af Giften hos mig, men jeg haaber, at Himmelen vil spare mig denne sidste Synd, at Storm og Kulde vil dræbe mig, saa at jeg ikke med egen Haand behøver at udslukke Livet.

Nu er der ingen Hemmelighed mere imellem os, alt er sagt. Kun den ene, største, uforklarlige Hemmelighed staar tilbage: hvorledes det kunde ske, at jeg maatte elske denne Mand. Den ædleste, den bedste Mand, som omgav mig med Kærlighed og Ømhed, havde jeg ved min Side; men den anden brød ind over mit Liv som en Stormvind, rev mig med sig og gjorde mig til Forbryder. Dig har jeg beredt usigelig Sorg; men tro mig, at hver Smerte, jeg tilføjede dig, ogsaa sønderrev min Sjæl, at Lidenskaben til ham, som nu er død, ikke har bragt en eneste Times Lykke over mit Liv, og at jeg ikke en eneste Gang har holdt Ophavsmanden til al denne Ulykke, al denne Skændsel, i mine Arme eller kysset hans Læber. Faar jeg Lov til at takke dig for al din Kærlighed? Forsmaar du ikke en Tak, fordi den kommer fra mig, da tag imod den, saa varm som den strømmer fra mit Hjerte. Og tro mig: naar jeg i Dag dør, saa sker det for din Skyld. Ham, den anden, har jeg dræbt, fordi jeg elskede ham; jeg selv opgiver Livet, fordi dit skal forblive pletfrit og rent. Gid med mig ogsaa Erindringen maa dø om det Væsen, som bar mit Navn. Søg at glemme mig, og hvis du kan, saa tilgiv mig."

Da jeg havde læst til Ende, kom der en Følelse over mig, som om et Taageslør dalede ned og skilte mig fra den øvrige Verden. Ikke Smerte, ikke Forfærdelse, ikke Medlidenhed engang var i Stand til at trænge gennem dette Slør; kun en frygtelig

Udmattelse blev tilbage, en Følelse, som om Livet var blevet en Drøm, og som om kun skyggeagtige, uvirkelige Ting omgav mig. I denne Tilstand var det, som om en Stemme langt borte vedblev at synge: „Jeg har elsket ham, derfor dræbte jeg ham;" — men Stemmen var kun som Skyggen af en Skygge, og den hendøde i Taagen omkring mig. Jeg havde den ubestemte Følelse af, at der var noget, jeg maatte gøre, at noget maatte ske, og dog handlede jeg som i Søvne uden Bevidsthed. I mig, eller omkring mig, var noget brudt sammen, og jeg famlede mig frem som mellem Ruiner uden at kunne finde Vej.

Nøjagtigt kan jeg ikke angive, hvad jeg den Aften foretog. Det foresvæver mig, at jeg opbød Mænd med Fakler og Lygter, at vi gik ud paa Vejene og spurgte os for baade her og der, uden nogetsteds at faa Svar. Dog tror jeg, at til sidst var der nogen, som sagde — hvis jeg ikke tager fejl, en Kone i et af Byens yderste Huse — at vi skulde skynde os ad den søndre Vej, dersom vi vilde naa den, vi søgte. Ogsaa tror jeg at vide, at vi virkelig gik hen over Marker og Stier, at Stormen var taget af, at det ikke mere sneede, og at enkelte Stjerner stod paa Himmelen. Men derefter maa jeg have tabt Bevidstheden.

Da jeg vaagnede op igen, trængte Dagens første dæmrende Skær ind gennem Ruderne. Jeg laa paa en Seng, og et nedbrændt Lys, der var i Færd med at gaa ud, stod paa Bordet ved Siden af mig. I Huset vare Folkene allerede vaagne, og jeg hørte, at de Mænd, jeg havde været sammen med den foregaaende Aften, havde bragt mig afmægtig tilbage. Jeg takkede Værtinden for den venlige Omhu, hun viste mig, lod derpaa igen to af Mændene kalde til og lod dem vise mig Vejen, ad hvilken vi i Nattens Mørke vare dragne, og som vi nu i den tidlige Morgenstund atter maatte gaa.

Den førte ud af Byen til en øde Landevej uden Træer. Stormen havde nu fuldstændig lagt sig; Skyerne vare forsvundne, en klar, matblaa Vinterhimmel laa over den med tyndt Snelag tildækkede Jord. Det var temmelig koldt, og Vandet, der efter de foregaaende Dages Regn havde samlet sig i Lavningerne, var let tilfrosset, saa det knaste under Fødderne og brast. Solen var just staaet op og skinnede mat over Sneen. En fin Taage hang i Luften; alle fjernere Genstande lignede Skygger, hvorigennem Solstraalerne lyste med rødlig-violet Skær.

Skyggeagtige og langt ude i Horisonten stod ogsaa min fædrene Bys Taarne, og jeg saa, at Vejen gik i Retning af dem.

Mændene, som vare med mig, havde jeg ladet en Smule tilbage, medens jeg selv gik forud med Øjnene fæstede paa Vejen foran mig og kun undertiden spejdende til Siderne, uden at finde noget Spor. Sneen havde tilhyllet alt, der var intet, som kunde lede og føre mig til et bestemt Maal. Disse fjerne Taarne, mod hvilke jeg vendte tilbage ad saa lange, møjsommelige Omveje, vare de eneste Kendingsmærker, hvorefter jeg kunde gaa; de syntes at vinke og kalde mig hjem.

Fremad gik det, medens Solen langsomt steg højere paa Himmelen, da en Genstand til venstre fik mig til at gøre Holdt. Vi vare naaede til Mosernes udstrakte Flader. Halvt tilfrosne, mørke Tørvegrave begrænsede Vejen, høje, gulnede, med Snekrystaller behængte Halvgræsser og Siv bevægede sig sagte i Morgenluftningen. Hvad jeg havde set, var det forfaldne Skur, hvor jeg havde fundet Billedet, hvor jeg en sen Høstaften havde siddet med Maria, og hvor jeg af hendes Læber havde hørt de samme Ord, som jeg den foregaaende Aften havde læst, skrevne af hendes Haand. Og idet jeg tænkte derover, kom det som en Anelse over mig, at her var Maalet for min Vandring, at her maatte jeg finde, hvad jeg søgte.

Jeg vinkede til Mændene, at de skulde blive, hvor de vare, og bøjede selv ned ad Sidevejen. Det var kun en smal Vej, der førte til det nedbrændte Hus, og først her, bedækkede af Sne, men dog kendelige, troede jeg at opdage Spor af Fødder, som før mig havde gaaet den samme Vej. Skuret, mod hvilket Stormen næsten havde fuldendt sit Ødelæggelsesværk, vendte Sidevæggen til, saa at jeg ikke kunde se ind i det, men mit Hjerte sagde mig, at derinde var noget, som bød mig ile, og Sporene, der blev tydeligere i Sneen, bekræftede denne min Anelse. De førte hen til Skuret langs Væggen og ind. Og da jeg fulgte dem, saa jeg hende, som jeg havde søgt i lange frygtelige Timer denne Morgen og den foregaaende Dag. Der, paa samme Sted, hvor jeg først opdagede og jublede over Fundet af det Billede, som senere ledte mig til mit Fordærv, der i dette elendige Rums mørkeste Krog saa jeg igen, sammensunken og uden Tegn paa Liv — Marias Skikkelse.

Jeg knælede ned og tog hende i mine Arme. Hænderne vare kolde, Læberne blege og tæt tillukkede. Saaledes holdt jeg hende i min Favn og saa ind i hendes smukke, elskede Ansigt. Og som jeg knælende laa der, kom Solen og lod en Straale glide

hen over hendes sammenbrudte Skikkelse, lysnende over de blege Kinder, legende over de mathvide Hænder. Da var det, som om Livet endnu en Gang vendte tilbage med Lyset; hendes Bryst hævede sig, Øjnene lukkede sig op, deres Blikke hvilede paa mig, og jeg saa, at hun genkendte mig. Og over hendes Ansigt, der hidtil kun havde talt om Sorg og Nød, bredte sig et mildt Udtryk af vemodig Fred, Læberne aabnede sig en sidste Gang, og ganske sagte lød det for mine Øren: „Tilgiv mig."

I mine Arme er hun død. Jeg *har* tilgivet hende, og Morgensolen, som skinnede ned paa hende, bragte hende Budskab fra en anden Verden om guddommelig, evig Tilgivelse.

Her endte Herr Bertrams Optegnelser. Det var sent ud paa Natten, da jeg lagde de sidste Blade til Side; uden Afbrydelse havde jeg læst, og en stedse dybere Medlidenhed var vaagnet i mig for den gamle, ensomme Mand, hvis hele Brøde var den, at han havde forlangt Kærlighed af en Natur, som ikke kunde elske ham.

Da jeg endelig lagde mig, vilde Søvnen ikke indfinde sig. Jeg laa vaagen og tænkte. Og ogsaa ind i Drømmene, som til sidst traadte i Tankernes Sted, føjede sig Skikkelser fra det triste Drama, jeg denne Nat var bleven indviet i.

Tidligt var jeg vaagen og henne ved Vinduet. Regnen var ophørt, Himmelen blaa, fornøjet kvidrede Fuglene i Trægrenene uden for mit Vindue. Naar de hoppede fra Gren til Gren, løste tunge Vanddraaber, som Regnen havde efterladt, sig fra det forfriskede Løv og faldt til Jorden som store, skinnende Perler. Men de glade Smaafugle rystede deres Fjerklædning, naar en saadan Draabe traf dem, og sang og kvidrede kun saa meget højere. Det var endnu meget tidlig Morgen. Solen skinnede dog allerede over en Del af Haven, og da jeg havde staaet en Stund og set ned, hørte jeg Lyden af en Dør, som forvisfede mig om, at jeg ikke var den eneste vaagne i Huset. Jeg spejdede gennem Skoddernes Tremmer og saa, at det var Herr Bertram selv, der traadte ud i Haven. Med sænket Hoved og i dybe Tanker gik han møjsommeligt støttet til en Stok. En Gang saa han op til mit Vindue, men kunde vel ikke opdage mig; thi atter lod han Hovedet synke og gik langsomt videre ad Gangene. Foran enkelte Blomster blev han staaende, rystede Vandet af dem, afplukkede hist og her et visfent Blad og lod det falde til Jorden.

Stakkels, gamle, ensomme Mand! Er det alt, hvad der er blevet dig tilovers; er der ingen venlig Menneskestemme mere, som hilser dig, naar Morgenen kommer, og velsigner din Hvile, naar du gaar til Ro? Ere de stumme Blomster dine eneste Venner, og kan du kun føle Glæde over deres Farver og deres Vellugt, som Efteraaret nu snart vil tage? Stakkels søndertraadte, forspildte Liv!

Jeg stod og saa efter ham og mærkede, at mine Øjne fyldtes med Taarer. Men medens jeg saaledes betragtede ham, klang gennem Luften en skøn, ren Tone, en Tone saa klar som selve denne Sommermorgen. Klokkerne fra Taarnet inde i Byen begyndte at kime, og i den hellige Morgenstilhed var det, som om selve Sollyset var blevet til Toner og klingende gled hen over den foryngede Jord. Forladte, ensomme, gamle Mand, lyt til Klokkernes Klang! Deres Toner ere frembragte af Menneskehænder, og Menneskehænder bevæge dem; men der gives ingen Toner saa fremmede det jordiske, saa nær beslægtede de himmelske Lyde som deres. Gennem den rene, stille Luft kommer Klokkeklangen ovenfra, sænker sig ned over dig og drager dine Blikke mod Himmelen, opad, hvor Haab og Tro søge Guddommen. Lyt til Klokkernes Kalden!

De kan storme, og de kan klage, fortælle om Nød og Fare; men dig forkynde de Fred i denne Morgenstund og forjætte dig Trøst og Hvile. Se opad mod Solen og tænk paa den Stund, da dens Straaler bestrømmede den døde Marias Kinder. Den Gang var det Vinter, siden er Sommer mange Gange draget over Land, og sejrrigt hæver det evige Lys sig bestandig paa Himmelen, og dets Straaler forene sig med hine Toner. Glem dit forspildte Liv og fornæm Stemmen, der taler til dig om Evighed. Hernede har du lidt og taalt, om det hinsides fortælle Klokkerne! Fornæm deres Stemmer og se op mod Lyset!

Ende.

Léon de Tinseau:

Kusine Askepot.

Første Kapitel.

Jeg var en temmelig stor Dreng, da mine Forældre besluttede sig til at anbringe mig paa Akademiet i Poitiers. Allerede den blotte Tanke om, at jeg saaledes ikke kunde blive forberedt til den første Altergang i Hjemmet, var nok til at bringe min Moder ud af sig selv, men, jeg skynder mig at tilføje, hendes Sorg var ikke af lang Varighed; thi Spørgsmaalet fandt snart sin Løsning paa en for hende tilfredsstillende Maade.

Fader var opfyldt af inderlig Kærlighed til den bedste og elskværdigste af alle Kvinder, hans Hustru; men jeg tror, at han desuagtet satte ikke mindre Pris paa sin Sindsro. For at gaa af Vejen for en huslig Tvist, havde han saamænd gerne foretaget en Rejse til Amerika, skønt, som han selv tilstod, han aldrig havde sat sine Ben paa et Fartøj.

Han havde først giftet sig midt i Trediverne; man plejede nemlig aldrig, i det mindste ikke den Gang, at forhaste sig i vor Familie. Dette meget lykkelige Ægteskab var den eneste fremragende Handling i hans Liv, at regne fra den Dag, da han var „lige ved" at trække i „Kongens Kjole", saaledes som siden Ludvig den Frommes Dage alle mandlige Medlemmer af Huset Vaudelnay havde gjort, naar de da ikke havde tilhørt den gejstlige Stand. Men Revolutionen af 1830 havde gjort en Ende paa denne gamle Tradition, og mine Bedsteforældre, saavel som deres Søn, vilde have anset Familiens Ære for plettet, hvis en af vore blot havde tilbragt saa meget som et Kvarter i Louis Philips Tjeneste.

Paa Slottet Vaudelnay gik det trist til som i et Fængsel og strengt som i et Kloster. Jeg formoder derfor, at det til at begynde med ikke har været min Fader behageligt, da han igen tog Ophold der, efter at have tilbragt to sikkert mindre ensformige og kedsommelige Aar i Pagekorpset. Hvorledes dette nu end har forholdt sig, maa han i hvert Fald have fundet sig i sin Skæbne som Filosof, det vil sige med Resignation; thi paa den Tid, da han og jeg lærte hinanden nøjere at kende — i mit Livs femte eller sjette Aar — lod denne hans Resignation intet tilbage at ønske.

Paa den Tid beboede otte Personer af vore Slottet Vaudelnay, det vil sige otte „Herrer", for at bruge det traditionelle Udtryk, omendskønt Betegnelsen i Virkeligheden kun tilkom een af Slottets Beboere, nemlig min den Gang allerede stærkt aldrende, men endnu forbavsende sunde og livskraftige Bedstefader. Ved hans Side stod en yngre Broder, to ældre Søstre, samtlige ugifte, og min Bedstemoder, der af os alle æredes som et overnaturligt Væsen, fordi hun som Barn havde smægtet i et af Rædselperiodens Fængsler. Disse Personer dannede en Slags Overklasse, de ældstes Raad, som var udstyret med visse Forrettigheder. I de ofte stedfindende Samtaler, som jeg af Mangel paa interessantere Selskab holdt med mig selv, plejede jeg at betegne denne mere end modne Halvdel af Familien med Fællesudtrykket „de gamle".

De tre andre Beboere af Slottet, nemlig mine Forældre og jeg, dannede en underordnet Kaste, som strengt holdtes i Afstand fra Regeringen, ja end aldrig toges paa Raad angaaende noget indre eller ydre Anliggende.

Denne harmoniske Disciplin, hvorpaa jeg endnu den Dag i Dag tænker tilbage med Ærefrygt og Beundring, overførtes naturligvis ogsaa paa den talrige Klasse af Tjenestefolk, af hvilke nogle i den Grad vare bøjede under Aarenes Vægt, at de voldte flere Omstændeligheder, end de ydede Tjenester. Men det var en fastslaaet Regel paa Vaudelnay, at et Tyende, hvis det ikke paa Grund af svære Forseelser maatte jages paa Porten, kun turde forlade Slottet i sin Kiste, — hvilke Alternativer dog begge vare lige sjældne som Følge af den sunde Luft og den Orden og Subordination, der bestandig var fremherskende.

For at komme tilbage til „Herrerne", var jeg, som det følger af sig selv, den eneste, der bestandig havde at adlyde og aldrig at befale. Naturligvis taler jeg her kun om den legitime og

anerkendte Autoritet; thi i Virkeligheden herskede jeg med et vist Tyranni over dem alle med Undtagelse af Kokkepigen og Gartneren. De to sidstnævnte vare stolte og uafhængige Personligheder, formodentlig paa Grund af deres specielle Evner og Kundskaber; i det smaa spillede de i vort Monarki den samme Rolle som Højskolen i Statens store Familie.

Naar jeg vilde betræde Køkkenet, behøvede jeg et formeligt Lejebrev fra dets Beherskerinde, og i Haven kunde den indhegnede, med Frugttræer beplantede Del, for saa vidt min Person angik, betragtes som fjendtligt Territorium, der altid var usikkert paa Grund af Fjendens, nemlig Gartnerens Nærværelse, og hvorind jeg kun turde vove mig med de yderste Forsigtighedsregler og under Anvendelse af en Mohikanerhøvdings snigende List. Men med hvilken Salighed satte jeg saa ikke ogsaa Tænderne i en Ferskens bløde Hud eller en Blommes saftfulde Kød, skønt de ofte vare saa sure, at de snærpede paa Tungen som Blæk! En af min Barndoms skønneste Erindringer udgøres af et Efteraar, da Koleraen raasede i Landet. Den almindelige Panik var saa stor, at man lod de skønneste Frugter raadne paa Træerne af Frygt for deres morderiske Virkning. Min gode Skæbne vilde, at i vor Husstand kun min Fjende, Gartneren, smittedes af Sygdommen, uden at han dog, Gud være lovet, bukkede under som dens Offer. I hine tre lykkelige Uger har jeg sikkert spist flere Ferskener og Reine-Clauder end i hele min øvrige Levetid. Jeg beder de Herrer Læger godhedsfuldt undskylde, at jeg ikke døde deraf; min Skyld var det sikkerlig ikke.

I det daglige Liv var jeg stillet umiddelbart under Ledelse af min Moder, der paa sin Side, i det mindste tilsyneladende, fuldstændig underordnede sig sin Mands Autoritet. Jeg havde god Grund til at tro, at denne overordentlige Underkastelse tjente som Skærmbrædt for en Realitet af væsentlig anden Natur; thi jeg har kendt faa Kvinder, saa smukke som min Moder, og faa Ægtemænd, der vare deres Hustruer kærligere hengivne end min Fader. Affet fra formelle, ved forskellige alvorlige Dumheder fremkaldte Fretteſættelser, beskæftigede min Fader sig kun to eller tre Eftermiddagstimer med mig for at tage mig ud at spadsere, køre eller ride, alt eftersom min fremskridende Alder tillod det. Jeg tror næppe, det er muligt at hænge ved et Menneske med større Hengivenhed, Frygt og Ærefrygt, end jeg hang ved min

Fader. I øvrigt syntes han at forene flere Opdragelsessystemer i sin Person. Inden for Slottet og Parkens Omraade var hans Optræden streng og bestemt, og kun sjældent nedlod han sig til et Smil; men saa snart vi havde det sidste Træ i Slotsalleen bag os, klarede hans Ansigt op. Naar vi havde tabt Vejrhanen af Sigte, var han munter, kærlig, tilgængelig for Smiger, kort sagt et Menneske, med hvem jeg kunde gøre og lade, som jeg vilde. Ganske vist maatte jeg bestandig regne med ham „pr. kontant" og aldrig „paa Sigt". Et Lune, hvorpaa han for nylig gladelig var gaaet ind, forekom ham som noget helt utænkeligt, saa snart vi igen vare naaede til Slottets Enemærker.

Den øvre Generation fik jeg næsten kun at se under Maaltiderne, som for mig udgjorde Dagens mislige Momenter. Klokken elleve forsamlede den hele Familie sig i Spisesalen. Min Bedstefader førte, som det følger af sig selv, Forsædet; til højre og venstre sad hans Søstre. Begge vare de ældre end han og begge ugifte, fordi de efter Katastrofen i 1793 ikke havde kunnet finde noget jævnbyrdigt Parti. De vare den Gang op mod de halvfems, og det vil næppe forundre nogen, naar jeg siger, at Elskværdighed paa ingen Maade var deres største Dyd. Høje, majestætiske, stive som Humlestænger, den ene brunet, den anden blond (først i mit femtende Aar kom jeg efter, at de bar Paryk) syntes de begge hver for sig kun at have bevaret en eneste Erindring fra Fortiden. Den ældste havde i Poitiers nydt den Ære at aabne et Bal med „Monsieur", Kongens Broder, omtrent ved den Tid, da Bourbonerne vendte tilbage. Den anden havde under Opstanden i 1832 udfriet Hertuginden af Berry af en overordentlig vanskelig Situation, idet hun i sin Vogn førte denne gennem Louis Philips Tropper. Mere end tyve Gange har det løbet mig koldt ned ad Ryggen ved Skildringen af denne Odyssé, som takket være min Grandtante førtes til en lykkelig Ende. I det mest kritiske Øjeblik havde hun nemlig forjaget Husarernes Mistanke ved at befale den som Kammerjomfru forklædte Fyrstinde at binde hendes Skobaand, — en historisk Begivenhed, hvoraf hun ikke var lidt stolt.

Hendes Broder, der sad ved den anden Ende af Bordet, til højre for min Bedstemoder, var næppe halvfjerdsindstyve Aar gammel. Naturligvis blev han behandlet som et ungt Menneske, der aldrig havde udrettet noget fornuftigt i Verden. Han havde nemlig tilbragt de første fyrretyve Aar af sit Liv paa Rejser i Europas forskelligste Lande.

Denne Onkel Jean holdt af at give sig et vist kunstnerisk Sving, og om vor Nutidshistories sidste Begivenheder talte han med en Uafhængighed, som man den Gang vistnok dyrkede i Udlandet, og som senere, hvis jeg ikke tager meget fejl, ogsaa er indplantet paa fransk Jordbund. Undertiden talte han endogsaa om visse „charmante Damer" af sit Bekendtskab. Gud skal vide, han var diskret — jeg har aldrig hørt ham nævne et Navn — og at han altid beflittede sig paa den mest prisværdige Reservation; de Reminiscenser, som han tillod sig, vilde nu til Dags synes farveløse og afblegede selv i vore mest snerpede Damepensionater. Alligevel havde jeg allerede den Gang paa Fornemmelsen, at hans Søskende og Svigerinde i deres stille Sind betragtede ham som en Galfrans, der i Retning af Tro, Politik og gode Sæder ingenlunde var moden til at gaa paa egen Haand.

Af denne Grund, som ganske vist ingen talte om, blev mit intime Samkvem med Onkel Jean stedse betragtet med et vist Ubehag af de „gamle". Uden at lade mærke, at det var Hensigten, gjorde man Forbindelsen imellem os saa vanskelig som muligt; men naturligvis var der som Følge deraf intet i Verden, jeg hellere lyttede til, end Onkel Jeans Historier.

En Dag, da jeg var klatret op paa hans Knæ og strøg Hænderne gennem hans endnu temmelig tætte Haar, opdagede jeg en Bule paa hans Hoved.

„Hvad er det, Onkel?" spurgte jeg.

„Et Ar!"

„Hvor har du det Ar fra?"

„Fra en Pistolkugle."

„Hvorfor har man skudt paa dig, Onkel?"

„Fordi jeg maatte slaas."

„Med Fjenderne?"

„Nej, med en Herre!"

„Hvad havde den 'Herre' da gjort dig?"

„Det er du endnu for lille til at forstaa, og hvis du holder af din gamle Onkel, saa tal aldrig til noget Menneske om, hvad jeg i Dag har sagt dig."

Mange Aar ere gaaede, før jeg har talt med noget Menneske om Onkel Jeans Ar, og før jeg erfarede, hvad den antydede Herre havde gjort ham.

Hvor barnlig jeg end den Gang var, begreb jeg dog allerede,

at Onkel Jean havde noget hemmelighedsfuldt ved sig, som paa en vis Maade stillede ham uden for den øvrige Familie. Tillige adskilte han sig fra den ved bestandig at være tungsindig; dermed være langt fra sagt, at de andre vare livsglade — du gode Gud, lige saa godt kunde jeg bebreide dem for at være Hasardspillere eller Ødelande! Hans dybe Sorgmodighed gik imidlertid et langt Stykke ud over den fuldstændige Mangel paa Munterhed, der udgjorde de andres normale Tilstand. I Sammenligning med disse Menneskers indholdsløse Monotoni, der foretrak Tavshed fordi de sjældent havde en ny Tanke at meddele hverandre, virkede den alvorlige, drømmeriske Faamælthed hos denne Mand, hvis Intelligens jeg allerede var i Stand til at erkende, med samme Modsætningens Styrke som Lys til Skygge, Varme til Kulde, Liv til Død.

I øvrigt behøvede man blot at betragte dette energiske Ansigt, der hyppigt opklaredes af pludselige, hurtigt igen undertrykte Lysglimt, for at forstaa, at Onkel Jean i Modsætning til de andre havde en Historie, en, som han vilde fortie. Derfor hang mine Øjne helst ved ham under de lange Maaltider, — thi de firsindstyveaarige Kæber arbejdede langsomt, gyselig langsomt. Naar jeg endnu den Dag i Dag genkalder mig Bordsællerne fra Slottet Vaudelnay, er det, som om jeg saa en Række Gavlender af uddøde Huse, kun afbrudt af en eneste Façade, bag hvis lukkede Vinduesskodder en Vismands brændende Lampe skinner frem.

Af alle Slottets Beboere sympatiserede min Fader og Onkel Jean mindst med hinanden. Mere eller mindre aabenbare Sammenstød imellem dem hørte ikke til Sjældenhederne, og jeg maa tilstaa, at Fjendtlighederne i Regelen indlededes af min Onkel, næsten altid uden bestemt Aarsag. Endnu erindrer jeg mig, at Onkel Jean bebrejdede sin Nevø, at denne førte et Liv som en Ledeggænger, som et unyttigt Menneske. Men min Fader betragtede denne frivillige Given Afkald paa Deltagelse i enhver Rørelse, der var oppe i Tiden, som en Adkomst til Berømmelse, som en fortjenstfuld Opofrelse.

„Vi maa adlyde Kongen!"

Hvor ofte har jeg ikke hørt den Sætning udtalt! Den fremkaldte saa meget større Begejstring hos mig, som jeg ikke forstod Meningen dermed; men ikke desto mindre forfejlede det bitre Smil, som jeg ved saadanne Lejligheder bemærkede paa min Onkels Læber, ikke i al Hemmelighed at formørke min Tros

Renhed en Smule. Undertiden blev det ikke ved Smilet alene. To eller tre korte, for mig uforstaaelige Modreplikker bleve vekslede, hvorpaa Baronen, som en General, der omgiven af overlegne Stridskræfter manovrerer paa ugunstigt Terræn, trak sig tilbage til sit Værelse, saa hurtigt det lod sig gøre.

Af og til, men kun sjældent, forlod han Vaudelnay for nogle Dage under Paaskud af at deltage i Jagt- eller Fiskeriudflugter paa en af sine faa Venners Godser. Efter al Sandsynlighed var han fattig og satte en Slags Stolthed i at fortælle det til enhver, der vilde høre derpaa. Denne Fattigdom hørte ogsaa til de Ting, som den Gang vakte min Forundring.

Hvorledes kan det gaa til at Onkel Jean er fattig? Han spiser og klæder sig som vi andre, bor i det samme Slot, kører — rigtignok ikke ofte — ud i samme Ekvipage og bærer det samme Navn som vi!

Det var ogsaa et af de Spørgsmaal, som den Gang levende beskæftigede min Hjerne, og som jeg gerne en Gang vilde udtale. Men ligesom mange andre beholdt jeg det for mig selv, da jeg af Erfaring vidste, at man ikke indrømmede mig nogen Ret til at spørge, og fordi jeg allerede den Gang, aldeles som nu, fandt det utaaleligt, naar de, jeg holdt af, nægtede mig Opfyldelsen af mine Ønsker. — Naa, alt i alt er det at tie slet ikke saa ilde.

Andet Kapitel.

Hver Aften, naar „Herskabernes" Dessert halvvejs var til Ende, blev Slottets Bordklokke paa ny sat i Bevægelse for at samle Tjenerskabet i et Rum, der lige som en Kirke var belagt med Fliser og tjente dem til Spisestue. Fem Minutter efter rejste min Bedstemoder sig, og fulgt af de andre skred hun gennem det kæmpemæssige Galeri, der skilte de herskabelige Gemakker fra Tjenestefolkenes Madsal. Dette var ved Vintertid, paa Grund af Temperaturforandringer og Træk, en formelig Rejse, hvortil ikke ringe Farer knyttede sig. Den blev derfor stedse tiltraadt med alle mulige Forsigtighedsforholdsregler, idet hver enkelt, alt efter Alder og Kon, forsynede sig med Hovedtørklæder, Sjaler, Næsevarmere og andre Beskyttelsesmidler. Naar man endelig var kommen igennem Galeriet, udfoldede Toget sig i den rummelige,

med to primitive, kun af en Oliebeholder og Væge bestaaende Bliklamper oplyste Sal, hvor Folkenes Bord var dækket. Den hele Skare, omtrent femten Personer, ventede os der staaende. Med Ryggen til Bordet knælede Familien paa Træskamler langs den af Røg gulbejdsede Væg. Paa den modsatte Side af Bordet knælede Tjenerskabet paa Stenfliserne med Udsigt i første Linie til en statelig Række Fajancefade og Tallerkener, bag hvilke de ærværdige Rygge af tre Vaudelnay'ske Generationer figurerede paa samme Maade, som deres Forfædre gennem fire eller fem Aarhundreder havde gjort, naar de holdt Bøn under de samme patriarkalske Forhold.

Min Bedstefader udtalte med høj Stemme Bønnen og Litaniet, som i from Ydmyghed besvaredes af Herrer og Tjenere i Kor. Efter at derpaa hver enkelt til Slutning havde gjort Korsets Tegn, fulgte korte Samtaler mellem enkelte Familiemedlemmer og „Tjenerskabets Officerer", som man passende kunde kalde dem, thi Tjenerskabets menige Soldater (Staldkarle, Køkken- og Stuepiger osv.) forsvandt imidlertid i Krogene, indtil den fra en kæmpemæssig Terrin dampende Suppe østes op af Køkkenpigens milde Hænder. I disse Minutter, som træffende kan sammenlignes med Appellen ved et Regiment, bleve Bestemmelserne for næste Dag trufne. Min Bedstefader traf Aftale med Inspektøren; min Bedstemoder meddelte Slottets Oldfrue sine Befalinger; min Fader sagde Kusken, hvilke Udflugter der skulde foretages den næste Dag, og min Moder talte om Blomster og Frugter med min Fjende, Gartneren, som endnu samme Morgen ved alle Helgene havde svoret, at han vilde aabenbare mine slemme Streger. Naturligvis forglemte han det hver eneste Gang, det prægtige Menneske! Men hvilke angstopfyldte Øjeblikke udstod jeg ikke i disse faa Minutter, og hvor spændt fulgte jeg ikke Tyrannens Blikke, af hvis Naade jeg var afhængig.

Undertiden hævede min Bedstefader Stemmen for at forkynde en eller anden Familiebegivenhed, for at anbefale Maadehold ved en eller anden landlig Fest den næste Dag, eller for at beklage en eller anden indtruffen Vanskæbne, naar for Eksempel Hagelbyger eller smitsom Kvægsyge var brudt ind over en Forpagtergaard, eller en af hans Bønders Sønner var taget til Soldat.

„Og nu en god Aften, kære Venner," sluttede han paa Dage, hvor han var i særlig godt Lune.

Og højtideligt som en dæmpet Mumlen lod Svaret tilbage. „En god Aften, Herr Markis!"

Gennem den lange siberiske Korridor, hvor Ridderne skælvede af Kulde under deres Harnisker og Damerne ikke mindre i deres høje Fiskebensliv, vendte vi derpaa tilbage til Salonen. Foran Kaminen forenede vi os igen med mine Tanter. De Stakler havde ingen Befalinger at uddele; de ejede — som jeg senere erfarede — ikke stort andet i denne Verden end det, som de kunde takke Familieoverhovedets Højmod for, hvilket de i øvrigt modtog som noget ganske selvfølgeligt.

Ligeledes forefandt vi der Onkel Jean, som aldrig bivaanede Aftenbønnen, hvad der i mine Øjne udgjorde en saa hemmelighedsfuld Omstændighed, at jeg aldrig fandt Mod til at rette Spørgsmaal desangaaende. Men selv om jeg intet sagde, iagttog jeg desto ivrigere, og de Kendsgerninger, som faldt mig i Øjnene, forfejlede ikke at vække de alvorligste Betænkeligheder hos mig i Retning af Onkel Jeans Rettroenhed.

Ganske vist manglede han aldrig om Søndagen ved Messen, hvis Slutning han med Utaalmodighed afventede; thi han havde den Egenhed altid at være en halv Time for tidligt færdig Men under Prædikenen sov han, skønt Gud skal vide, man maatte trænge haardt til det for at lægge sit Hoved til Slummer mod en af vore vaabensmykkede Kirkestoles gennem Aarhundreder blankt-polerede Egetræ.

Efter tyve Minutters Forløb plejede Onkel Jean regelmæssig at vaagne op, en Omstændighed, der sædvanlig faldt sammen med Tekstforklaringens Slutning. Og ve vor brave Præst, hvis han nu fortabte sig i sin Veltalenhed! Herr Baronen trak da ufejlbarligt sit Monstrum af et Lommeur frem og lod det hensynsløst repetere, saa at man hørte dets Diskantklang gennem hele Kirken.

Ved dette velkendte Signal, der fik den fromme Menighed til at gyse, havde den stakkels Abbé Cassard intet bedre at gøre end skyndsomst at forlade Prædikestolen, hvorved han ofte nok overlod os til det ved hans Ord fremkaldte Følelsesoprør, uden at give sig Tid til at føre vore Tanker i fredsæl Havn; hvortil vi dog heldigvis alle af os selv vidste Kursen.

Regelmæssig fra Lørdag før Paaske til Mandag efter Quasimodogeniti var den oppositionelle Tilhører forsvunden, uden at nogen kendte Hensigten eller Maalet med hans Rejse, hvorved det des-

uden blev os umuligt bestemt at afgøre, om Onkel Jean nogen Sinde gik til Alters.

Ikke desto mindre behandlede Præsten, der om Søndagen indtog sine Maaltider paa Slottet, ham med Agtelse, ja endog med Højagtelse. Dette var saa meget mere bemærkelsesværdigt, som min Onkel under det Whistparti, som regelmæssigt spilledes paa denne Dag, og hvoraf jeg, som man kan tænke sig, bestandig kun var Vidne til Begyndelsen, ofte overøste Abbé Cassard med de mest bidende Bemærkninger, naar han havde ham til Makker. Thi Baronen var berømt i hele Departementet, fordi han havde lært at spille Whist i England, ligesom man regnede det ham til Fortjeneste, at han havde studeret Vals i Tyskland og Malerkunst i Italien.

Jeg trøstede mig da med, at en forhærdet Synder næppe vilde have kunnet indgyde en Præst saa kvalificeret Respekt, og frem for alt vilde min Onkel, hvis han virkelig var en forhærdet Synder, aldrig have vovet at behandle ham saa overlegent, blot fordi han gjorde en Bommert i et Spilleparti.

Tredje Kapitel.

Jeg gik i mit tolvte Aar, og omtalte gejstlige forberedte mig til min første Altergang, samtidig med at han bibragte mig Begyndelsesgrundene i Græsk og Latin. Da indtraadte en Begivenhed, som for første Gang siden min Fødsel forstyrrede den over Slottet og dets Bebyere hvilende ensformige Ro.

En Morgen, endnu længe før Paaske, stod Onkel Jeans Plads ved Bordet tom, og det blev mig fortalt, at han i Løbet af Natten var afrejst til England. Den hele Dag igennem befandt Familien sig i aabenbart Sindsoprør. Min Bedstefader syntes samtidig at være vred og dybt bevæget; min Bedstemoder og hendes Svigerinder havde forgrædte Øjne, og mange tunge Suk undslap deres Læber. Deres halve Tid tilbragte de knælende foran den hellige Jomfrus Alter, paa hvilket store Vokskerter vare tændte.

Mit System tro afholdt jeg mig fra ethvert Spørgsmaal, men med Utaalmodighed afventede jeg Bedetimen i Folkestuen, i den Forudsætning, at et Budskab fra Regeringen, d. v. s. en af

min Bedstefader til Forsamlingen afgiven Meddelelse, skulde kaste Lys over Sagen.

Endnu den Dag i Dag føler jeg Gaasehud paa Kroppen, naar jeg tænker tilbage paa den Dags Aftensmaaltid, da de første Novemberstorme allerede ruskede i den store Spisesals Vinduer. Det var ikke saaledes, som man maaske kunde formode, at hver især i stum Betragtning stirrede paa sin Tallerken. Den gode, gamle Familie Vaudelnay havde — navnlig den Gang — intet til fælles med Nutidens nervesvækkede Mennesker, hvem Appetitten forgaar, naar de have tabt hundrede Guldstykker paa Væddeløbsbanen, eller naar en kon Dame betragter dem med unaadigere Øjne end sædvanlig. Gud være Tak, vi kunde spise! Men vi spiste under en Dødsstilhed, som kun afbrødes ved Parketgulvets Knagen under Tjenernes Fødder. De „gamle" vare i den Grad adspredte, at jeg — hvad endnu aldrig var sket — turde vove at lade Spinaten gaa forbi mig uden at tildrage mig saadanne haartrukne Bebrejdelser, som ved lignende Lejligheder hyppigt havde sænket sig over mit Hoved, ganske vist ikke uden at jeg af ganske Hjerte havde ønsket den Tid nærværende, da jeg ikke mere behøvede at bøje mig for dem.

„Hvis du ikke kan spise Spinat," hed det hver Gang, „er det, fordi du ikke er sulten; men naar du ikke er sulten, faar du heller ingen Dessert!"

Hvor vidunderligt modsigende er ikke den menneskelige Natur! Nu er jeg voksen, — har desværre kun alt for længe været det! . . . Nu sværmer jeg for Spinat, og Desserten besidder ikke længer Tillokkelse for mig. Det er for bestandigt forbi med mit Livs Dessert!

Maaltidet endte som sædvanligt, og derpaa rejste vi os for i et yderst bedrøveligt Optog at tiltræde Rejsen gennem Galeriets Siberien.

Undervejs henvendte min Bedstemoder sig med bedende Stemme til Bedstefader, men, saa vidt jeg kunde mærke, uden Held; thi jeg hørte, hvorledes hun næsten grædende indvendte: „Hun er jo dog en Kristen og dertil vor Niece!"

Andagten forløb paa sædvanlig Maade. Efter den sidste Bøn forblev min Fader dog, i Stedet for at gøre Korsets Tegn, endnu nogen Tid bøjet over Bedestolen; det var, som om han kæmpede med sig selv. Endelig løftede han langsomt Hovedet.

„Vi ville endnu bede et Pater og et Ave for . . . et Med-

lem af vor Familie, som ligger paa Sygelejet," sagde han med mindre sikker Stemme end sædvanlig.

Det var alt. Men ved Lyden af Lommetørklæder, som det kvindelige Tyende bag os løftede til deres Øjne, begreb jeg, at den unge Antoine René Gaston de Vaudelnay var den eneste, som ikke vidste, om hvilken Syg der var Tale.

Andre vilde i mit Sted ikke længer kunde have afholdt sig fra at spørge. Hos mig derimod, hvis haardnakkede Karakter dadles selv af mine bedste Venner, var netop det modsatte Tilfældet. Man kunde have nedbrudt det hele Slot Sten for Sten, jeg vilde dog ikke have aabnet min Mund for at spørge om Grunden til en saa radikal Omvæltning. I mit stille Sind tænkte jeg, at Opklaringen vel vilde komme af sig selv, og deri tog jeg ikke fejl. Min stolte Tavshed tilfredsstillede aabenbart alle.

To Dage forløb med nye Voksker ter og nye Bønner ved Aftenandagten. Temmelig tidligt den tredje Dag indtraf et Telegram, og hele Familien — jeg dog naturligvis undtagen — forsamlede sig straks i min Bedstemoders Værelse, hvilket maatte betragtes som en ganske eksempelløs Begivenhed, thi mellem Messe og Frokost aabnedes Helligdommen for intet Menneske i Verden, naar undtages visse begunstigede Medlemmer af Tjenesteper sonalet og et Par Nonner, til hvem Sygeplejen i Landsbyen var betroet. Men den Dag syntes alle vore Livsvaner at være rystede i deres Grundvold. Frokosten blev indtagen fulde femten Minutter for sent, og min Moder rejste til Poitiers, efter at hun først havde haft en lang Samtale med sin Svigermoder og Tanterne. Merino, Crêpe, sorte Stoffer, Syerske, Modehandlerske, Traadhandsker, Sørgetyl og lignende betegnende Udtryk summede en lang Tid for mine Øren. En eller anden nær Slægtning maatte være død. Men hvem? Min Onkel var det ikke, thi jeg havde hørt min Bedstemoder sige: „Jeg haaber da, den stakkels Jean snart kommer tilbage."

Ved Aftenandagten sagde min Bedstefader: „Lad os bede et De profundis for min Broderdatter, som i Morgen bliver begravet i England."

Det var hele hans Ligtale.

Ved Ordene De profundis hørte man her og der en halvkvalt Hulken, men ikke fra „Herskaberne". Sandsynligvis havde min Bedstemoder og Tanterne alt udgydt deres bitreste Taarer,

thi deres Øjne vare helt rødrandede af at græde. Men i Tjenestefolkenes Nærværelse at overlade sig til sine Følelser, vilde have været en Svaghed, som aldrig kunde falde dem ind.

Hvad mig angaar, vidste jeg i dette Øjeblik kun, at en Slægtning af os var død i England, ellers intet. Den afdødes Slægtskabsforhold, Navn, Alder og borgerlige Stilling vare lige saa mange Hemmeligheder for mig. I mit Hjertes Grund var jeg oprørt over den Uvidenhed, i hvilken man lod mig forblive. Om Aftenen, før jeg skulde i Seng, lod min Moder mig prøve de nye Sørgeklæder, og nu var jeg ikke længer i Stand til at holde mit Videbegær tilbage.

„Det er vistnok første Gang," sagde jeg mørkt, „at nogen trækker i Sørgeklæder uden saa meget som at kende Navnet paa den, der er død."

„Hvad," udbrød min Moder, „er der virkelig ingen, som har sagt dig det?"

„Nej," svarede jeg; „og jeg spørger heller ikke derom. Lad de andre beholde deres Hemmeligheder for sig; jeg gør saa akkurat det samme, naar jeg en Gang faar nogle."

Gud skal vide, at det for det første ikke havde nogen Fare med denne min Trussel. Ikke desto mindre tog min Moder bevæget, maaske ogsaa forurolliget af sin Samvittighed, mig op paa sit Skød og kyssede mig.

„Min stakkels Dreng," udbrød hun, „saa har man altsaa slet intet fortalt dig! Men ser du, det kommer af, at vi alle have været . . . saa bedrøvede og bekymrede . . . for den stakkels Onkel Jean."

„Men skal jeg da heller ikke nu have at vide, hvem der egentlig er død?" udbrød jeg, for denne Gangs Skyld givende Afkald paa min stolte Indesluttethed.

„Hans Datter."

„Onkel Jean er altsaa gift?"

Min Moder rettede Øjnene mod Himmelen med et Udtryk som en Styrmand, der har tabt Kursen og nu søger Fyrtaarnets frelsende Glimt langs Kysten.

„Han har for lang Tid siden været gift," svarede hun. „Din Tante er død for mange Aar siden og efterlod sig kun en Datter, som den gode Gud nu ogsaa har taget til sig."

„Hvorledes er det da gaaet til," spurgte jeg, fast besluttet paa at erfare alt, da jeg nu en Gang var begyndt paa at spørge,

„at ingen nogen Sinde har fortalt mig noget om denne Tante, hverken da hun levede eller døde? Hvad hed hun? Boede hun ikke her paa Vaudelnay?"

Den Tanke, at nogen af Familien kunde have boet andetsteds end paa Slottet, og frem for alt, at Onkel Jean havde været gift og haft Børn, var for mig en større Overraskelse, end jeg nogen Sinde før i Livet havde haft.

„Din Onkel," svarede min Moder, „ægtede under et Ophold i Italien en ung Pige. Men din Tante er aldrig kommen hertil. Ingen af Familien har nogen Sinde set hende."

„Og det er hendes Datter, som er død?" spurgte jeg. „Have I heller aldrig set hende?"

„Nej, heller ikke hende. Men, hører du, om hende maa du aldrig tale, især ikke til din Onkel, naar han igen kommer tilbage."

Allerede aabnede jeg Munden til et, som man vil indrømme, temmelig berettiget „Hvorfor". Men ved den blotte Tanke om dette sandsynlige Spørgsmaal tilkendegav min Moders Ansigt et Udtryk af saa pinlig Forlegenhed, at jeg gav Afkald paa at faa mere at vide for Øjeblikket. Med det, der i de sidste fire Dage var sket, og det, som jeg endnu samme Aften skulde erfare, havde min Aand desuden rigeligt Stof til Eftertanke for lang Tid. Tilmed nærede jeg en oprigtig Ærbødighed for min Moder, saa at allerede Ængstelsen for at mishage hende, ganske afset fra den strenge Disciplin, hvori jeg blev opdragen, var tilstrækkelig til at holde min Mund lukket.

Jeg anstillede mig derfor mere beroliget, end jeg egentlig var, og svarede:

„Det skal du ikke være bange for, Mama, jeg skal ikke sige et Ord derom til nogen."

Et af disse gode Kys, hvorefter man ofte saa hedt længes i Timer, hvor man maa savne dem, var Lønnen for min Selvbeherskelse.

Derpaa lod jeg, som om jeg vilde sove.

Men hele Natten kunde jeg ikke lukke et Øje; bestandig saa jeg i Værelsets Mørke „Onkel Jeans Hustru" for mig — Italienerinden, som ingen af Familien havde kendt noget til. Efter et Billede i en af mine Bøger forestillede jeg mig hende som meget mørk, med store, sorte Øjne og svære Fletninger, som sammenholdtes af to Naale med store, forgyldte Hoveder. Jeg saa hende tydeligt for mig med hendes hvide, firkantede Hoved-

klæde, med Koraller om Halsen, hvidt Livstykke med Pufærmer og en Kurv fuld af Blomster, som hun havde hængt over Armen, naturligvis blot for sin Fornøjelse. Thi jeg kunde umuligt give Rum for den Tanke, at en Baronesse de Vaudelnay skulde have solgt Roser som den første den bedste Blomsterpige ved Tiberens Strand.

Da Dagen gryede, sov jeg endelig ind en Times Tid, og da man vækkede mig til Messen, hvortil de fleste af Slottets Beboere hver Morgen gav Møde, forekom det mig, som om jeg var vaagnet op af en tung, forvirret Drøm. Men ved Synet af de sorte Stoffers Skyer og Sorgesmykket paa Skulderen af Præsten, hvem jeg regelmæssig bistod som Messetjener, maatte jeg, hvad enten jeg vilde eller ej, faa Øjnene op for, at min Drøm beroede paa Virkelighed.

Afset fra Onkel Jeans Fraværelse, de sorte Klædedragter og en frygtindgydende Skærpelse af Disciplinen, tydede i øvrigt intet paa, at Familien Vaudelnay havde mistet en af sine. Min stakkels Kusine — det var mig af gode Grunde umuligt at nævne hende ved Navn — vakte efter sin Død næppe større Interesse, end hun havde gjort i levende Live.

Men denne udvortes Ro skulde ikke blive af lang Varighed.

Fjerde Kapitel.

To Dage efter, da Aftenen allerede var brudt frem, lod jeg mine Tinsoldater eksercere i den store Forhal. Da holdt pludselig en Vogn for Døren. Paa Bjældernes Lyd kunde jeg høre, det var en Lejevogn fra Byen; jeg overlod mine Tropper til deres Skæbne og skyndte mig ud for at se hvem der saa sent og uventet kunde komme til os. Onkel Jean, som havde været forsvunden i mere end en Uge, havde jeg fuldstændig glemt. Han var [illegible] imidlertid; men jeg havde Møje med at genkende ham under alle de Kapper og Sjaler, hvori han var indsvøbt. Desuden forekom det mig, da jeg et kort Øjeblik saa hans Ansigt, at det ikke mere var det samme som før. Med en vis Ængstelse nærmede jeg mig for at hilse paa ham, men han syntes næppe at bemærke mig.

„God Aften!" svarede han med Ryggen vendt imod mig,

for af Vognens Mørke at modtage en omfangsrig Pakke, som raktes ham af en næppe synlig Skygge.

Ikke uden Vanskelighed steg han op ad Stentrappens Trin, medens Skyggen — en kvindelig, saa vidt jeg kunde se — ligeledes satte Foden til Jorden.

„Luk Døren op for mig til Salonen," befalede min Onkel kort.

Jeg adlød; vi traadte ind i det store Værelse, som kun mat oplystes af en Lampe, der brændte under sin Skærm paa det kæmpemæssige Bord. Han rettede sine Skridt mod en Sofa, lagde sin Byrde fra sig, fjernede nogle Tørklæder, og derpaa saa jeg — man fatter, med hvilke Følelser — en sovende lille Pige!

Jeg havde Møje med at tilbageholde et højt Udbrud af Skræk, samtidig fordi Barnet i sin stivnede Ubevægelighed saa ud som død, og tillige, fordi min stakkels Onkel, der for ikke mere end otte Dage siden var bekendt i hele Departementet for sin beundringsværdigt kraftige Konstitution, lige paa een Gang syntes at være bleven tyve Aar ældre. Han var brudt, nedbøjet, færdig kunde man sige, som det gik med mine Tinsoldater, naar de tilfældigvis kom i Berøring med mine Støvlesaaler. Hans smukke, for nylig saa energiske Ansigt, der af nogle ansaas for hovmodigt, var sammenfaldet som en Maske, der er bleven vaad i Regnen. Man læste i det en Slags smertelig Ydmygelse, en Tvivl paa sig selv og andre, noget, der maatte gribe selv en saa lidet skarp Jagttager, som jeg den Gang var. Jeg stod med aaben Mund og vidste ikke, hvad jeg skulde sige. I ethvert Tilfælde var jeg mere bedrøvet end nysgerrig, og jeg følte, at det ikke vilde være mig muligt at tilbageholde Graaden, dersom Situationen skulde vedvare endnu et Minut længere. Heldigvis gjorde min Onkel en Ende derpaa.

„Gaa op til din Bedstemoder," sagde han med en Stemme, der forekom mig haard, „og bed hende komme ned — alene; men ganske alene, hører du? Ikke andre; skynd dig."

I fag Sving havde jeg den mægtige Trappe bag mig. Jeg følte mig samtidig meget stor paa Grund af den Rolle, Tilfældet havde spillet mig i Hænde i et Anliggende, der forekom mig som et næppe troværdigt Drama, og paa den anden Side meget lille i Følelsen af min Uerfarenhed og Svaghed over for saa uhørte Begivenheder.

„Bedstemoder," raabte jeg aandeløs og ganske forglemmende de strenge Former, der iagttoges paa Vaudelnay, „du maa straks

komme ned i Salonen! Men straks — og alene — ganske alene! Ak Gud, hvis du vidste . . ."

En yngre Dame vilde maaske have følt sig en Afmagt nær ved et med saadan Voldsomhed fremført Budskab, men som saa mange andre af sine samtidige havde min Bedstemoder oplevet værre Ting. Langsomt rejste hun sig fra sin Læneſtol, stak noget i sin Kjolelomme — uden Tvivl hendes Rosenkrans — og maalte mig derpaa fra Hoved til Fod.

„Hvad er der?" spurgte hun; „er der kommet Besog?"

„Onkel Jean," svarede jeg næsten hviskende og med Fingeren paa Læberne.

Ved disse Ord fjernede jeg mig, eller rettere sagt løb jeg min Vej, da jeg paa den Maade bedst kunde haabe paa at undgaa den Forlegenhed, hvori det vilde have sat mig at skulle fortælle mere. I mit Hjertes Grund var jeg temmelig stolt af at have ombyttet Rollerne. Nu var jeg den, som lod andre bryde deres Hjerner og vægrede mig ved at besvare deres Spørgsmaal.

Ærlig talt havde jeg ikke synderlig Fortjeneste deraf. Hvorledes kom denne sovende, lille Pige her? Onkel Jean havde rigtignok den Vane, hver Gang han vendte tilbage til Vaudelnay, at medbringe et eller andet eksotisk Dyr, som sædvanligvis ikke blev modtaget med alt for stor Venlighed: Kanariefugle, Murmeldyr, Pyrenæerhunde, ægyptiske Skildpadder, algirske Aber og mange andre Repræsentanter for Dyreverdenen havde i Aarenes Løb befundet sig mellem hans Bagage. Men en lille Pige! Sligt var ikke før hændet. Og medens jeg, uden at lukke Døren efter mig — jo sikkert, vi befandt os allerede i fuldt Anarki — langsomt steg ned ad Trappen, spurgte jeg mig selv for fuldt Alvor:

„Mon der nu ogsaa skal bygges et Bur til hende, og mon jeg i mine Fritimer skal bringe hende Mælk og Salathoveder?

Da jeg paa ny traadte ind i Værelset, sov Onkel Jeans medbragte Gæst endnu bestandig. Han selv laa paa Knæ foran Sofaen og slugte hende med Øjnene. Fra Tid til anden vekslede han nogle uforstaaelige Ord med en endnu temmelig ung Kvinde af beskedent Udseende og med en højst mærkelig, af sort Straa formet Hat paa Hovedet; med Blikket rettet mod Barnet stod hun trofast ved Siden af ham. Over for sine Omgivelser, min Ringhed ikke undtagen, viste hun sig saa ligegyldig, som om hun allerede havde staaet der i ti Aar. Samtidig straalende og fordybet i sig selv syntes Onkel Jean at fremsige inderlige Bønner, og

uvilkaarlig gjorde jeg den Jagttagelse, at aldrig før havde jeg set ham saa from, selv ikke naar Korset hævedes i Kirken under Søndagsmessen.

Medens vi stod saaledes som Dyrene om Krybben i Bethlehem, traadte min Bedstemoder ind. Onkel blev liggende paa sine Knæ, men gjorde en halv Vending om imod hende, saa at man ret vel kunde antage, at han rettede sin Bøn til Slotsfruen paa Vaudelnay.

„Kære Svigerinde," sagde han med blid, næsten frygtsom Stemme, (og medens han talte, rødmede det Ar, som en Fjendes Kugle havde efterladt paa den klejnmodiges Pandebrask) „hun havde en Datter. Vil du for den Guds Skyld, som du ærer saa højt, tage denne moderløse til dig?"

Jeg har senere i mere end eet kvindeligt Øje set Lidenskabens, Deltagelsens eller Begejstringens Flamme lyse op. Men aldrig har jeg set, at Hjertensgodhed, Medlidenhed og Menneskekærlighed med sin milde Flamme i den Grad kunde forskønne et Ansigt som dette, der endnu havde holdt sig smukt under den hvide Kappe. O Bedstemoder, hvor takker jeg dig, at du allerede den Gang lod mit unge blonde Hoved fatte, hvad mit graa Hoved endnu den Dag i Dag tror paa, skønt det i Tidens Løb har kastet saa mange andre Trosartikler over Bord!

Ja, der gives mange Egenskaber, som kunne tvinge os i Knæ for Kvinder, men den bedste af alle er deres Hjertensgodhed — naar Hjertensgodhed da bor i deres Bryst.

Man bliver ikke elleve Aar gammel, selv ikke paa et Slot i Poitou under den anden Republik, uden at have læst et anseligt Antal Historier om Smaabørn som blive optagne af barmhjertige Sjæle, og Gud skal vide, at barmhjertigere Kristen end Markise de Vaudelnay eksisterede der ikke fra Tours til Angoulême. Jeg ventede derfor, navnlig efter det Blik, jeg lige har beskrevet, intet mindre, end at min Bedstemoder skulde slutte den lille Niece i sine Arme; thi jeg forstod meget godt, at det var min Onkels Datterdatter, min Kusine, der slumrede der som et Lam, man om Morgenen har skilt fra dets Moder.

„Men saa staa dog op," havde jeg den største Lyst til at tilraabe min Onkel, „man skulde tro, du forlangte mere end det mulige af Gud."

Sandsynligvis kendte den stakkels Baron Vanskeligheden af det, han forlangte, bedre end jeg, thi han forblev i sin knælende

Stilling, snart med Øjnene rettede mod Barnet, der var ved at vaagne op, snart mod min Bedstemoder, der syntes at overveje. O, hvis man Dagen før havde sagt mig, at „Naadigfruen" (som hun blev kaldt i Landsbyen) havde Overvejelse behov for at antage sig — ikke en stakkels moderløs med Vaudelnay'sk Blod i sine Aarer — men Datteren af den elendigste Tiggerske! . . .

„Hvorfor har du dog aldrig fortalt os, at hun havde en Datter, stakkels Jean?" spurgte endelig min Bedstemoder.

Jeg havde paa Fornemmelsen, at hun vilde vinde Tid ved dette Spørgsmaal, hvilket jeg under de forhaandenværende Omstændigheder ikke kunde andet end anse for grumme overflødigt.

„Fordi jeg ikke selv havde nogen Anelse derom," svarede min Onkel med sammenpressede Kæber, som om han vilde sønderknuse sine Ord, før de slap ham af Munden.

„Stakkels, lille Ting! Hun ligner dig."

Jeg havde hidtil stedse anset min ærværdige Stammoders Domme for ufejlbarlige; men nu steg Tvivl op i min Sjæl. Hvis dette rosenrøde, af viltert sort Haar omgivne lille Aasyn skulde ligne Onkels pergamentagtige, af en graa Moustache halverede og med stridt Haar kronede Ansigt, da kunde man lige saa godt sige, at mit mindede om de hornede Djævle, hvormed Billedhuggerne have smykket Portalen til den hellige Radegundis Kirke.

„Vent mig her," sagde min Bedstemoder pludselig, „jeg vil tale med ham, som alene har at befale i dette Hus; lad os haabe, at han indvilliger."

Imidlertid var Barnet vaagnet, og uden at bevæge Hovedet lod det ængsteligt spørgende sine Øjne flakke om i Værelset. Hvor sorte vare ikke disse Øjne! Man kunde have taget dem for to svømmende Kulstykker i en Mælkekrukke.

„Hvad hedder den lille?"

„Rosamunde."

Jeg saa, at det underlige Navn ikke gjorde noget godt Indtryk paa den, som havde forlangt det at vide. Ikke desto mindre bøjede „Naadigfruen" sig omt ned over sin lille Svogerdatterdatter for at kysse hende. Men ved Synet af det ubekendte Ansigt, som nærmede sig hendes, begyndte Barnet bitterligt at græde.

„For Guds Skyld, faa hende beroliget!" udbrød min Bedstemoder, idet hun øjensynlig noget skuffet trak sig tilbage.

Men jeg tænkte i mit stille Sind: „Min gode Rosamunde,

du begaar der en kolossal Dumhed under din første Optræden paa Vaudelnay; — tænke sig, at nægte Bedstemoder et Kys!"

Allerede havde det kvindelige Væsen med den sorte Straahat nærmet sig den lille og søgte med mystiske Lyde at berolige hende.

„Vent, til jeg kommer tilbage," gentog min Bedstemoder. „jeg skal tale med min Mand om Sagen. Og du, Gaston, gaa til dine Lektier, indtil du bliver kaldt til Bords."

Femte Kapitel.

Medens jeg lod, som om jeg læste, spidsede jeg ivrigt Øre for at høre noget om den stakkels Rosamundes Skæbne; men Slottet var saa stort, at man i den ene Ende af det kunde have holdt Bal og i den anden Ligbegængelse, uden at de respektive Deltagere vilde have forstyrret hverandre paa nogen Maade.

Da jeg en god Time senere traadte ind i Spisesalen, syntes alt at være bragt i bedste Orden. Ved den nederste Ende af det lange Bord, lige over for min Plads, stod en højbenet Barnestol, et Arvestykke fra mig, og paa den sad Froken Rosamunde. Saa streng var Disciplinen paa Vaudelnay, at enhver indtog sin Plads uden tilsyneladende at tage ringeste Notits af den nyankomne, hvilken sidste derimod med en Slags — Gud være lovet stille — Gru betragtede de mange ubekendte Ansigter omkring sig. Hun spiste, betjent af sin engelske Barnepige, medens Blikkene fra otte eller rettere syv Øjepar, thi Familiens Overhoved vendte ikke en eneste Gang Hovedet mod det arme Barn, med dulgt Deltagelse og Ømhed hvilede paa hende. Sluttelig begyndte hun at slumre ind; til min store Forskrækkelse, thi jeg vidste af Erfaring, med hvor streng Straf et saadant Anstød mod gode Sæder blev tugtet. Jeg ønskede, at jeg havde været ved hendes Side for at kunne knibe hende i Armen og saaledes spare hende for de Ubehageligheder, der ufejlbarlig vilde blive Følgen. Men jeg tror, at for denne Aften var der paa Forhaand givet Amnesti for enhver Forseelse, thi ingen syntes at bemærke noget. Da Tiden til Aftenandagten nærmede sig, sagde min Onkel nogle Ord paa Engelsk — jeg har siden gjort alvorlige Fremskridt i dette Sprog — til Pigen, som passede hans Datterdatter, hvorpaa den lille blidt blev vækket af sin Slummer. Alle tre vendte sig derpaa mod Døren til højre,

som førte til de daglige Værelser, medens Resten af Familien slog ind paa Vejen til Galeriet. I dette Øjeblik, da ingen ventede det, brød den hidtil tilbagetrængte Krisis ud.

Min Bedstefader gjorde kort Holdt, vendte sig til Dissidenternes Gruppe, og med hele sin Autoritets Vægt, den, han sjældent anvendte, og hvis Stemme jeg aldrig fornam uden Gru og Bæven, spurgte han:

„Hvorfor skal Barnet ikke til Bøn med os andre?"

En let Trækning, som ved en Fares Nærmelse, blev synlig paa Onkel Jeans Ansigt, og med dump Tydelighed faldt Svaret i den almindelige Tavshed:

„Fordi hun er protestantisk, kære Broder."

Man kan tage Sakramentet paa, at Slottets Mure indtil denne Stund aldrig havde hørt noget lignende. Gud bevare mig for at kalde Erindringer til Live, over hvilken den nulevende, i Trossager saa ligegyldige Generation har ladet tykke Støvlag hobe sig. Men har jeg end god Grund til at være stolt af den Vandelnay'ske Slægts Historie til alle Tider, viger jeg i dette enkelte Tilfælde ingenlunde tilbage for at tilstaa, at jeg gerne skal være villig til at stryge mere end een Episode af den, nemlig dem, som alt for stærkt staa i Modsætning til de religiøse Grundsætninger, hvortil den stakkels Rosamunde den Gang bekendte sig. Mine Forfædre havde en tung Haand, saa ofte de i Kongens Navn lod den falde, men naar Religionen kom med i Spillet, blev samme Haand næsten til en Hammer, og Ve over den, som da kom inden for dens Rækkevidde! Paa de Tider vilde jeg ikke have givet en Toskilling for dens Liv, som i Familieoverhovedets Nærværelse havde vovet at udtale en Trosbekendelse som den, jeg nu havde hørt.

For hele den øvrige Verden var Aarhundredet gaaet sin Gang, og Louis Philips Tidsalder havde paa de fleste Punkter kun faa Paralleler at drage med Karl den Niendes og Ludvig den Fjortendes. Men min Bedstefader stod for sin Person endnu saa temmelig paa det samme Standpunkt, som Tilbagekaldelsen af det nantiske Edikt havde medført; thi siden Stormen paa Bastillen, der gik for sig, da han var fem og tyve Aar, syntes Historiens Ur for os at være gaaet i Staa, lige som det skal kunne forekomme i Huse, der ere blevne rystede af Jordskælv.

Det er sandsynligt, at den dyrebare, gamle Herre ikke heftigere er bleven rystet ved Efterretningen om Ludvig den Sekstendes

Henrettelse, end han blev det hin mindeværdige Aften, da han maatte høre, at hans Broders Datterdatter var Protestant. Det følger imidlertid af sig selv, at jeg ikke den Gang var i Stand til at anstille foranstaaende Betragtning. Men endnu den Dag i Dag løber det mig koldt ned ad Ryggen, naar jeg tænker paa det Blik, vor Families Overhoved tilkastede den uskyldige Renegat. Lykkeligvis var man i den Generation endnu Herre over sine Nerver, selv Ansigt til Ansigt med Skafottet.

Min Bedstefader sagde ikke et Ord; uden Tvivl fordi han følte, at der svævede ham noget paa Læben, der ikke kunde gøres godt igen, og fordi han først vilde samle sig, før han afgav sit Votum. De troendes Skare drog deres Vej til Bedestalens forjættede Land, og foran dem gik, i Stedet for en Ildsøjle, vor gamle François med en tændt Lampe. Den oprørske Trio vendte sig derimod til Salonens Ørken. Jeg var den Gang meget bevandret i den hellige Historie og kunde ikke undlade at sammenligne min Onkels Skæbne med Hagars, da hun med sin Søn drog ud i Ørkenens trøstesløse Ensomhed. Andagten forløb som sædvanligt, kun bad min Bedstefader utroligt længe for sine egne og sin Husstands Synder, og da mit Forraad af Misgerninger den Gang ikke var tilstrækkelig righoldigt til at beskæftige mig saa længe, tænkte jeg imidlertid paa min Kusine.

„Stakkels Barn," sagde jeg til mig selv. „Det er i Grunden haardt at tænke paa, at hun, saavel som hendes Barnepige med den sorte Straahat, skal brænde hele den lange Evighed i Helvede, medens jeg og alle andre, som knæle paa Bedeskamler eller det bare Gulv, skulle faa Lov at tage Del i Paradisets Glæder; endog min Fjende, Gartneren, vil Gud forhaabentlig i sidste Time tilgive hans Synder!"

Som man ser, stod jeg i teologisk Henseende ikke paa Redemptoristernes Standpunkt, eftersom jeg saa skaanselsløst fordømte den stakkels Rosamunde, fordi hun var Kætterske. Endnu vanskeligere var det imidlertid at bestemme hendes Skæbne hernede i denne slette Verden.

Aldrig, saaledes tænkte jeg i mit triste Sind, vil man tillade hende at tilbringe Natten under samme Tag som vi. Hvad skal der blive af hende? Til hvilken Sten, under hvilken Busk skal hun hælde sit trætte Hoved? Men hvor kan det ogsaa falde nogen ind at blive Protestant, naar man kan være Katolik!

Jeg vendte med de andre tilbage til Salonen; mit Hjerte

var dybt bedrøvet, thi jeg ventede at blive Vidne til et eller andet frygteligt. Lykkeligvis traf vi i Salonens Ørken hverken Hagar eller Ismael, d. v. s. hverken Onkel Jean, Rosamunde eller hendes engelske Barnepige. For at være retfærdig over for alle maa jeg endvidere tilføje, at min Tilfredshed derover syntes at deles af den hele Familie, først og fremmest af min Bedstefader. Trods alt, hvad jeg hidtil har fortalt, er jeg fast overtydet om, at den ærværdige Olding vilde have været det ulykkeligste Menneske under Solen, dersom han skulde have foranstaltet en ny Udgave af St. Bartholomæusnatten ved at jage min lille Kusine paa Porten. De andre Medlemmer af Familien, selv de „gamle", drev ikke deres Fanatisme videre end han, og som efter fælles Overenskomst berørte ingen Aftenens Begivenhed. For min egen Person holdt jeg mig naturligvis saa stærkt i Baggrunden som muligt, og først ved Sengetid, da jeg var alene med min gamle Justine, vovede jeg at oplukke Munden.

„Hvor er hun?" spurgte jeg hviskende, som om Slottets Mure ikke havde de vægtigste Grunde af Verden til at forholde sig tavse.

„Den stakkels lille, hun sover allerede. Fru Markisen har ladet rede en Seng til hende i det lille Taarns anden Etage oven over Herr Baronens Værelse. Alle sammen have vi været oppe ad den lille Vindeltrappe for at se til hende, men Herr Baronen staar Vagt ved hendes Dør og lader ingen komme ind. Han ser ud som en Løve, der forsvarer sin Unge."

Rigtignok spurgte jeg mig selv, hvor Justine nogen Sinde kunde have set en Løve under Udøvelse af dens faderlige Funktioner, men desuagtet undlod den drastige Sammenligning ikke at gøre Indtryk paa min Indbildningskraft og beskæftige den paa det mest levende. Hele Natten drømte jeg om Rosamunde. Jeg saa hende sove under et mærkeligt Træ, utvivlsomt et Palmetræ, bevogtet af et Uhyre med bølgende Manke, sorte Øjne og strid Knebelsbart, de sidste Attributter ganske lignende Onkel Jeans.

I det Øjeblik, jeg skriver disse Linier, sover det søde Væsen ikke langt fra samme lille Taarn, hvori hun hin Nat slumrede saa trygt og endnu bestandig holder Onkel Jean Vagt over hende . . . Hvor megen Smerte og hvor megen Fryd, hvor mange Taarer og hvor mange Smil ligge ikke mellem disse to Nætter! Ja, hold kun trofast Vagt over den moderløse, du kære, gamle

Onkel Jean, saa længe til en anden kommer og indtager din Plads som Vogter af Skatten!

Sjette Kapitel.

Under stærke Regeringer mærker man i det Ydre intet til de Kriser, som af og til ryste Statens Indre, uden dog at angribe dens ædlere Organer. Gennemgribende Forholdsregler, kloge Koncessioner, visse forsynlige Reformer, alt fuldbyrdes i Stilhed og uden Ophidselse, saa at selv nye Personligheders Optræden i Forgrunden kun indgyde Borgerne et mildt Videbegær.

Paa samme Maade fuldbyrdede Tingenes Udvikling sig paa Vaudelnay. Jeg har aldrig erfaret og vil heller aldrig erfare, af hvad Art de Forklaringer vare, som maa have fundet Sted mellem Onkel Jean og hans Broder. Har der været heftig Diskussion, eller viste den suveræne Magt sig paa Forhaand villig til Eftergivenhed? Maatte Kronens Raad skride ind, eller var en saadan Mægling overflødig? Kun et Ekko fra min længst hedenfarne Bedstemoders Boudoir kunde den Dag i Dag besvare mig disse Spørgsmaal; thi samme Boudoir havde lydtætte Døre, og selv i de stærkeste Sindsbevægelsers Øjeblikke talte de „gamle" altid i den fornemme Verdens diskrete Tonart. Alt, hvad jeg kan sige, er, at da Baronen næste Dag ved det ellevte Klokkeslag kom for at indtage sin Plads ved Bordet, førte han Rosi ved Haanden, medens den uundgaaelige Lisbeth fulgte dem i Hælene.

Den lige saa engelske som fornuftige Formindskelsesform Rosi, hvormed min Onkel fra den Dag tiltalte sin Datterdatter, blev uden videre adopteret af den yngre Generation, nemlig af mine Forældre og mig. Det samme var Tilfældet med Tjenerskabet, naar undtages Kokkepigen, der i Partispørgsmaal uværgerlig stod paa de „gamle"s Side. Lige til deres sidste Aandedrag kaldte disse deres unge Slægtning Rosamunde, hverken mere eller mindre; de sparede sig ikke for et eneste Bogstav.

Naar jeg tænker derover — og siden den Tid, hvorom her er Tale, har jeg kun haft alt for rigelige Stunder til Eftertanke — spørger jeg mig ofte selv, om det stakkels Barn ikke vilde have følt sig lykkeligere i et eller andet Hitteborns asyl, end hun var paa Vaudelnay, i det mindste i de første Uger.

Paa det gamle Slot var Tilværelsen selv for mig, der dog var Slægtens Forjættelsesbarn, ofte trøsteslos og mørk nok. Dertil kom, at min Bedstefader og hans Søstre bar et saa indædt Had i deres Hjerter til alt, hvad der var engelsk, at det nye „Had", som i vore Dage fylder enhver Franskmands Hjerte, kun danner en svag Afglans deraf. I saa Henseende maa ikke glemmes, at ved det blotte Ord „Kætter" fremsteg samtidig for deres Øjne Helvedes Flamme, Jomfruen af Orleans Baal og det blodige Genskin af de Ildebrande, som Admiral Coligny lod optænde paa Vaudelnay under Karl den Niendes Religionskrige. I min ungdommelige Begejstring, som stadig oplivedes ved mine ikke just upartiske Studier af Fædrelandshistorien, var det kun naturligt, at disse overdrevne Anskuelser deltes af mig. Lykkeligvis var min Bedstemoder en Helgen, som ikke kunde hade noget Menneske, og mine Forældre, der allerede af den Grund vare roligere, fordi de tilhørte en yngre Generation, iagttog over for min Kusine en velvillig Neutralitet.

Ikke desto mindre er det sikkert, at der vel næppe paa Jorden gaves en Krog, hvor den stakkels lille hørte mindre hjemme end paa Vaudelnay. Øjensynlig maa Onkel Jean, af mig ubekendte Grunde, ikke have haft noget andet Valg. Begge Parter indsaa i alt Fald Nødvendigheden af et Kompromis, og Livet i Fællesskab havde saa meget mere Karakteren af en Afdeling Krigsfangers Internering paa fremmed Gebet, som Rosi ikke forstod en Stavelse Fransk. Og med det Liv, som førtes paa Slottet, løb hun Fare for at blive fuldmyndig, uden at hendes Kundskaber i den Retning berigedes; thi min Onkel, som daglig beskæftigede sig flere Timer med hendes Opdragelse, satte en Slags udfordrende Stolthed i hverken at lade hende eller hendes Barnepige høre et eneste fransk Ord.

Hvad mig angaar, saa jeg hende, i det mindste i den første Tid, kun ved Maaltiderne. Hun spiste lidt, til Dels, tror jeg, paa Grund af den Frygt, som alle disse strenge, rynkede Ansigter indgød hende, til Dels ogsaa, fordi Køkkenet paa Vaudelnay, hvor fortrinligt det end var, afveg i alt for høj Grad fra det, Barnet hidtil havde været vant til. Men selv om hun ikke glimrede ved sin Appetit, saa overtraf hun mig, hvad ikke vil sige lidt, ved sin Opførsels Ulastelighed, hvilket endog en Dag foranledigede min Bedstefader til den strenge Tilrettevisning: „Jeg

beklager at maatte sige dig, at du ved Bordet langtfra opfører dig saa mønsterværdigt som din Kusine Rosamunde."

Det var pinligt at se, hvorledes den af voksende Indsigt i Sagernes rette Sammenhæng fremgaaende Sørgmodighed prægede sig paa dette barnlige Fysiognomi. For sin Bedstefader fattede Rosi hurtigt en i enhver Henseende naturlig Forkærlighed. Ofte hvilte hendes Blik længe paa ham, hvorved hendes Øjne antog fugtig Glans af lutter Ømhed, og jeg maa sige, at Onkel Jean altid tilbagebetalte hende saadanne stumme Kærtegn med Agerrenter. Han syntes samtidig at være meget nedslaaet og meget lykkelig. Vi saa ham saa godt som ikke mere; næsten hele sin Tid tilbragte han i det lille Taarn eller, naar Vejret var smukt, i en eller anden skjult Krog af den store Park. Der betragtede han i Timevis med formelig Andagt Barnets stille Leg i Alleens Sand. Jeg iagttog hende undertiden med en vis Misundelse, men jeg vovede ikke at forstyrre hende i hendes Morskab, og naar Barnets Træspade havde efterladt sig for dybe Spor, kunde man se, med hvilken tungsindig Omhu Onkel Jean udbedrede den skete Skade, før de vendte tilbage til Slottet.

„Vi ere ikke hjemme her," syntes han at sige, medens hans lange, magre Skikkelse bøjede sig mod Jorden.

Mine personlige Følelser over for Kusinen gik længe udelukkende ud paa den dybeste Ringeagt, thi som de fleste Drenge i min Alder var ogsaa jeg af den Mening, at „Pigerne" tilhørte en underordnet Klasse af Menneskeheden. Vel modtog hun Morgen og Aften et Kys af mig saavel som af alle Familiens øvrige Medlemmer, saa at det samlede Antal Kys, hun henholdsvis havde at give og modtage, beløb sig til seksten daglig, hvorved naturligvis eventuelle Ekstratillæg ikke medregnes.

Men hvor forskellig var ikke den Maade, hvorpaa vi opfyldte denne Ceremoni! Man skulde have troet, at det for mig ganske mekaniske Kærtegn, jeg maatte give min Kusine, var en Almisse, som jeg godvillig tilstod, og hvorfor jeg ventede mig Tak. Naar mine Læber nærmede sig Barnets Kind, lukkede hun Øjnene og syntes at afvente, om det ikke skulde falde mig ind at fordoble Rationen; en meget naturlig Idé, som desværre først senere paakom mig, da Isen imellem os var brudt. Denne Begivenhed foregik under følgende Omstændigheder.

Det følger af sig selv, at jeg havde min egen „Have". Det var et nøjagtig 1440 Kvadratfod stort Stykke Jord, hvor jeg

dyrkede Grønsager. Jeg maa tilstaa, ikke de sjældneste, thi mit spændte Forhold til Gartneren tillod mig ikke at bede ham om Begunstigelser, hvorfor jeg maatte lade mig nøje med Kaalplanter, Bønner og lignende Rariteter, som Tilfældet spillede mig i Hænde. Saadan gaar det — jeg har senere indset det endnu tydeligere — naar man slutter sig til Oppositionen!

En Dag lugede jeg min Salat, der gjorde sig en ondskabsfuld Fornøjelse af at skyde i Frø, medens mine Grønærter haardnakket vægrede sig ved at forlade Jordskorpen, skønt jeg med de mest tillokkende Bønnestager havde indbudt dem til at klatre op til Luft og Lys. Tilfældigvis kom Miss Rosi, ledsaget af sin Pige, forbi min Jordejendom. Hun standsede for at betragte mit Arbejde og tage Produkterne af min Gartnerkunst i beundrende Øjesyn, hvorved jeg følte mig ikke saa lidt mere smigret, end jeg lod mig mærke med. Thi med faa Undtagelser havde forbigaaende af alle Kategorier, som forvildede sig til denne Del af Slotshaven, haardnakket vægret sig ved at tage mine Kulturforsøg for Alvor.

Trods Indvendinger fra Lisbeth, som vilde fortsætte Vejen, blev min Kusine staaende. Naar jeg i Dag tænker derpaa, saa indbilder jeg mig — med større Forfængelighed end den Gang — at det mindre var hende om Haven at gøre end om Gartneren. At have en Kammerat til sine stedse ensomme Lege, tilmed en Kammerat, der var ældre end hun selv, maatte dette ikke instinktivt være dette Barns Drøm, hun, paa hvem man med Rette kunde anvende Ordene: „Hun er kommen til eder, og I have optaget hende ilde iblandt eder!"

Jeg maa have haft en Del Lighed med Operettens Junker, der indgyder en Hyrdepige Mod, da jeg ved Tegn lod Rosi forstaa, at det var hende tilstedt at overskride den femten Tommer høje Buksbomhæk, der afgrænsede min Jord. Rødmende af Tilfredsstillelse gjorde hun Brug af Tilladelsen, og stolt skred jeg foran hende. Forbi min Hindbærskov førte jeg hende til min i fuld Grøde værende Spinatpræri, derfra videre til „Gaarden", der udgjordes af en Trækasse, bag hvis Gitter hvide Kaniner fortærede deres Kaalblade, og endelig til min „Hytte", bestaaende af en landlig, med Skraatag overdækket Bænk.

Som man kan tænke sig, vare de hvide Kaniner den Del af mit Eje, som satte den lille besøgende i størst Affekt. Kærtegnende strøg hun sine smaa Hænder over deres bløde Skind, efter at

hun først med et meget ydmygt Blik havde indhentet min Tilladelse. Havde jeg ladet hende raade, tror jeg, vi befandt os der endnu . . . Elskelige Væsen! I denne Stund vilde jeg med glad Hjerte give Alverdens Enge, Skatte og Gaarde til, at vi virkelig vare der.

Men den Dag troede jeg at have bedre at gøre end at tilfredsstille en lille Piges Nysgerrighed, og ved Tegn gav jeg derfor at forstaa, at nu maatte jeg til mit alvorsfulde Arbejde. Ligeledes ved Tegn gav Barnet mig til Kende, at hun vilde prise sig lykkelig, om ogsaa hun maatte faa Lov at arbejde. Den uforsigtige! Hun anede ikke, at dermed havde hun selv lagt Slaveriets Aag over sine Skuldre.

Fra det Øjeblik havde jeg i hende en fortræffelig, lærvillig og intelligent Arbejder under min Kommando; hendes Iver var utrættelig, og desuden var hun i Besiddelse af den værdifulde Egenskab, at hun intet forlangte af sin Arbejdsherre, end ikke Taknemmelighed.

Selvfølgelig overdrog jeg hende de mindst behagelige Arbejder, saasom at rydde Haven for Sten, pille Kaalorme fra Grøntsagerne og bortbære Snegle, hvilke sidste fra alle Naboregioner trak sig ind over mine Spinatbede som et forholdsvis sikkert Tilflugtssted. Ikke en eneste Gang under disse utaknemmelige Arbejder forsøgte min frivillige Undersaat at gøre Skygge af Oprør mod min i øvrigt ikke meget tyranniske Autoritet. Uden at forsømme sit Hverv søgte hun at indlede Samtaler med mig, og jeg tør smigre mig med at have været hendes første, omend ikke bedste Lærer i vort Modersmaal. Ved denne Lejlighed indsaa jeg atter ret tydeligt, at en god Gerning altid finder sin Belønning. Min Fjende, Gartneren, var ikke længe om at bemærke det smukke Forhold, som nu herskede mellem min Kusine og mig, og da han efter al Sandsynlighed ansaa det for uegennyttigt fra min Side, blev han min Ven og Beskytter. Fra den Dag bragte han mig sine bedste Planter, sin sjældneste Frø og understøttede mig paa enhver Maade med Raad og Daad; endog under visse Strejftog ind paa Espalierernes Omraade og lignende Edens Haver iagttog jeg snart til min Forbavselse, at den en Gang saa frygtede Vogter lukkede det ene Øje, naar han saa mig, og lod mig have forholdsvis frit Spil.

Det var for Resten en mærkelig Filur, samme Gartner. Han forstod alt, og dertil endnu mere. Hvor uhyre var for Eksempel

ikke min Forbavselse, da jeg en Dag hørte ham tale Engelsk med Lisbeth. Næsten hver Dag, naar hun med sin uundgaaelige Strikkestrømpe i Hænderne passede paa Frøken Rosi, som Folkene kaldte hende, forstod det snedige Menneske at indrette det saaledes, at han havde et eller andet at udrette i hendes Nærhed. Gud skal dog vide, at Lisbeth ikke lignede en Person, der gaar paa Eventyr. Desuagtet forelskede han sig i hende, uden at sige et Ord derom til noget Menneske, ikke engang til den, som i første Linie maatte være interesseret deri. Til sidst giftede de sig; men først efter at de begge vare naaede til den Alder, hvor Bladene pleje at falde.

Uden for Arbejdstiden, d. v. s. under Maaltiderne og i de faa Minutter, vi i Fællesskab tilbragte i Salonen, begyndte jeg at behandle min Kusine en Smule mere forekommende, men altid sørgede jeg dog for at hævde min Stilling til hende som Herre og Mester. Ved de sjældne Lejligheder, hvor hun dristede sig til at tale et Par franske Ord, lo jeg af hendes Ubehjælpsomhed, saa hovmodigt som et Medlem af Akademiet, i Stedet for som hendes ansvarlige Lærer at undskylde og opmuntre hende.

Stakkels Pige! Hvis nogen Sinde et Barn i de første Aar af sin Opdragelse har været skærmet mod Faren for Selvforgudelse, saa var det hende. De Fejl, hun begik, blev ubarmhjertigt dragne frem for Dagens Lys og strengt dadlede. Men hendes gode Handlinger og Egenskaber optoges som noget selvforstaaeligt, der ikke kunde være anderledes.

Saa snart hun havde lært nogle ganske faa franske Ord, ophørte min Bedstemoder ikke at gentage for hende, at hun var hæslig, og saa ofte maatte den stakkels Rosi høre det, at hun selv, sikkert ikke mindre end jeg, var paa det rene med, at hun var et af Naturens stedmoderligt behandlede Uhyrer. Englænderinde, fattig, grim og protestantisk! Hvilken Sum af afskrækkende Egenskaber var ikke her sammenhobet over et enkelt Menneskebarns Hoved! Jeg havde alle de daglige Religionstimers strenge Bud om Kærlighed til Næsten fornøden for at formaa mig selv til at vise hende et venligt Ansigt. Naturligvis kun i Salonen; i Haven kunde der ikke være Tale derom. Men hun syntes at have faaet i Vuggegave den her paa Jorden meget heldbringende Evne til at være tilfreds med lidt. Naar jeg fra den ene Side Bordet tilsendte hende noget, der lignede et Smil, naar jeg i min Ynd-lingskrog i Salonen indbød hende til at nærme sin rosenrøde

Kind til min for at beundre mine Billedbøgers Pragt, saa lønnedes jeg altid med et af disse duggede Blikke, som hun udelukkende syntes at have reserveret to Mennesker paa Jorden, nemlig Onkel Jean og mig. Naturligvis taler jeg her kun om menneskelige Væsner; thi de hvide Kaniner, som hun under min Overledelse fik Lov at passe, bleve næppe mindre venligt behandlede af deres unge Plejemoder. En Dag, da der til vor store Forbavselse havde indfundet sig et Kuld Unger, var den lille Stakkel, hvis ensomme, miskendte Tilværelse aldrig var bleven opklaret ved en Moders varme Kærtegn, lige ved at falde i Afmagt af Glæde.

Syvende Kapitel.

Saa megen Blidhed og Elskværdighed kunde nødvendigvis tidligere eller senere ikke undgaa at gøre Indtryk paa godsindede Naturer, som Familiens Medlemmer, selv ikke de „gamle" fraregnede, i Virkeligheden vare. Lidt efter lidt blev Barnet, som gjorde saa liden Støj og optog saa ringe Plads, lukket ind i hver enkelts Hjerte. Men det var ikke vanskeligt at se, at alle Vaudelnay'erne, end ikke bortset fra den yngste, kun da havde Rosi kær, naar ingen var Vidne dertil, og at de næppe syntes at kende hende, saa snart en menneskelig Skikkelse saa meget som lod sig til Syne i den anden Ende af Korridoren. Der hengik næsten ikke en Dag, uden at min Kusine viste sig ved Bordet med et eller andet Baand eller lignende Prydelse, som aabenbart ikke havde hørt med til hendes mere end beskedne Sorgeudstyr.

En Aften kom den uforsigtige hen til mig i Salonen og bød mig Bonbons af en elegant Æske med Firmamærke fra den første Konditor i Poitiers, hvilket syntes at foraarsage min Fader stort Ubehag, da han var den eneste, som for nylig havde været i Byen. Men det var, som om hver især havde foresat sig intet at mærke, og selv jeg fandt det politisk klogest at lade corpus delicti stille forsvinde i min Lomme, hvorfra det aldrig burde være kommet frem.

Nogle Dage efter viste Rosi sig med en ganske lille, men splinterny Dukke i Armen. Ugen efter var Dukken vokset et halvt Kvarter, og før Maaneden gik til Ende, var den næsten lige saa stor som Rosi selv, og i ethvert Tilfælde langt elegantere

paaklædt. Det gik med Dukken som med Bonbonæsken; alle lod, som de ikke havde Anelse om, hvorfra den skrev sig, og jeg er overbevist om, at min Kusine kunde have spadseret fra den ene Ende af Slottet til den anden med Kolossen Rhodus i sin Favn, uden at nogen vilde have bragt hende i Forlegenhed med det ringeste Spørgsmaal. I øvrigt iagttog hun vedvarende samme Taushed som i de første Dage, og kun naar vi vare sammen i min Have, indlod hun sig, trods mine Spotterier, paa at tale Fransk; det fik gaa, som det vilde.

Øjensynlig havde hun Omstændigheder imod sig, som jeg ikke kendte. Navnlig var der een Ting, som mere end alt andet bedrøvede mig. Hver Aften ved Bønnen og om Søndagen ved Messen, hvor den unge Kætterskes Plads stadig stod tom, kom der Rynker til Syne paa de ortodokse Familiemedlemmers Pander. Skulde dette Saar da aldrig lukke sig? Spørgsmaalet derom beskæftigede mig trods min Ungdom levende

Hen imod Slutningen af Foraaret, der fulgte efter min Kusines Ankomst til Vaudelnay, vare alle Familiens Tanker rettede mod et eneste Punkt: min forestaaende første Altergang. De lange Andagters og Bodsøvelsers strenge Tid begyndte for mig. Min Have laa forladt, og min Kusine saa jeg næsten ikke mere. Frygtede man mon for Tilbøjelighed til Kætteri hos mig? — I Sandhed, det vilde have været Toppunktet, om jeg, som en moderne Overløber, pludselig havde udraabt for Alteret: „Jeg er Protestant!"

Faren derfor var sikkert ikke stor; tværtimod, jeg vilde have været rede til at lade Livet for min Tro. Men hvem kan vide, hvor vidt den Ondes djævelske List gaar.

Jeg maa tilstaa, at den fortræffelige gejstlige, som forberedte mig til den hellige Handling, i alle disse Spørgsmaal lagde den største Tolerance for Dagen. Vi havde mere end een Gang aabent talt sammen om det fatale Emne, thi jo mere jeg nærmede mig Himmelen, desto pinligere var det mig at se min stakkels Kusine færdes i Dødens Skygger.

„Vær uden Bekymring," sagde den brave Præst. „Guds Godhed overgaar al Forstand. Bed for din Kusine og læg tillidsfuld Resten i Forsynets Haand."

Halvt beroliget ved disse Ord opsendte jeg virkelig mange Bønner, gaaende ud paa, at Herren vilde aabne den stakkels vildfarnes Øjne, og tillige, at man vilde tillade hende at overvære

Højtideligheden. Min Glæde var derfor ikke ringe, da jeg fik at vide, at Rosi næste Dag skulde med til Messe. Før vi begav os til den lille Kirke, som siden mine Forældres Bryllup ikke havde pranget i saa rig en Pomp, forsamlede den hele Familie sig i Salonen. Ogsaa jeg blev ført derind, og med en Sindsbevægelse, hvis barnlige Dybde og Renhed jeg ikke skal glemme, saa længe jeg lever, bad jeg mine nærmeste at forlade mig det Onde, jeg havde gjort dem, saa vist som jeg haabede, at den gode Gud en Gang vilde udslette det af mit Regnebræt.

Naturligvis kunde Menneskene ikke være ubønhørligere end Skaberen. Min Bedstefader velsignede mig højtideligt, og alle tilstedeværende græd; kun min Kusine betragtede mig fuld af Forundring med sine store, sorte Øjne, hvori en sælsom Glød skinnede. For første Gang siden sin Ankomst til Vaudelnay — sandsynligvis ogsaa for første Gang i sit Liv — lærte hun den Pragt og Glans at kende, som vor Kirke udfolder ved saadanne Lejligheder. Jeg vil aldrig kunne komme bort fra den Tanke, at en stor Del af Prædikenen udtrykkelig var bestemt for hende, ligesom ogsaa Teksten: „Lader de smaa Børn komme til mig," ikke passede bedre paa nogen end paa Rosi.

Efter at Messen var forbi, gik Kommunikanterne under Klokkelyd og Orgelklang i højtidelig Procession gennem Kirken. Det følger af sig selv, at den hele Menigheds Øjne vare rettede mod „Herr Gaston," og med Beklagelse maa jeg tilføje, at jeg aldrig senere i Livet har været saa værdig til Agtelse og almindelig Opmærksomhed som paa denne Dag.

I den Skare af nære og fjerne Slægtninge, hvis Tal ved rundhaandede Indbydelser var blevet betydeligt forøget, søgte jeg min Kusine. Endelig opdagede jeg hende i en skjult Krog, hvorfra hun betragtede mig med en Slags hellig Sky. Hendes Træk, der sædvanligvis kun lidet røbede hendes indre Følelser, straalede af Begejstring. Paa et Vink af mig nærmede hun sig forsagt, og som om hun ikke ansaa sig for værdig til et inderligere Kærtegn, tog hun min Haand og trykkede den mod sit Hjerte. Om Aftenen, da Tiden for den fælles Bøn nærmede sig, gjorde Rosi noget, hvori den hele Familie troede at erkende en vidunderlig Virkning af mine Forbønner: hun greb paa ny min Haand og gik sammen med mig og alle de øvrige til den fromme Forsamling.

Fra den Dag at regne tog hun regelmæssig Del i vore fælles Andagtsøvelser. Jeg foregriber her Begivenhedernes Gang

og benytter Lejligheden til at indflette, at fire Aar senere modtog hun samtidig Daaben og den hellige Nadver. Jeg havde endog den Ære at være hendes Gudfader; thi ogsaa senere tilskrev man mig en væsentlig Andel i hendes Omvendelse. Hvis det længere hen i Livet er hændet mig at have udøvet en mindre ortodoks Indflydelse paa andre Kvindehjerter, saa haaber jeg, at den øverste Dommer for denne min tidlige Apostelgernings Skyld ikke vil gaa for strengt i Rette med mig.

Den første Maaned efter den højtidelige Handling gik Tingene deres sædvanlige Gang paa Vaudelnay; dog mener jeg at burde tilføje, at min Kusines Skæbne lidt efter lidt formede sig lysere og venligere. Man behandlede hende med Godhed, omend bestandig med en vis Tilbageholdenhed, som om et ukendt Brændemærke, trods alt, endnu hvilede paa hende. Endelig kom den Stund, da jeg maatte forlade mine Forældre for at tage fast Ophold paa Akademiet i Poitiers, og flere Uger forinden hvilte Udsigten til denne betydningsfulde Begivenhed som en mørk Skygge over Slottet, hvis samtlige Beboere, Herrer saa vel som Tjenere, vare saa overordentlig elskværdige at forgude mig.

Kusine Rosi erfarede den store Nyhed af min egen Mund. En Dag i Begyndelsen af September, medens vi arbejdede i min Have, følte jeg pludselig dukke op i mig det bitre „Hvorfor", som i visse Livets Stunder gør vort Hjerte saa tungt.

„Kære Rosi," sukkede jeg, „naar de Blomster, som vi i Dag udsaa, ere voksede op, er jeg ikke mere her!"

Først forstod hun mig ikke. I Overensstemmelse med sin Sædvane bad hun mig gentage Sætningen, thi hun lod aldrig et Ord af mig gaa tabt uden fuldstændig at have fattet Meningen dermed, aldeles som om det havde drejet sig om en vigtig Tekst. Da jeg havde forklaret hende, hvad Akademi vil sige, og hvorledes en saadan Institution snart skulde skille os for lange Maaneder, antog min lille Veninde Ansigt et Udtryk af marmoragtig Stivnethed, hvilket i øvrigt var dets sædvanlige Udtryk, naar vi ikke vare sammen. En Tid lang stod hun hensunken i dybeste Eftertanke.

„Derfor er det altsaa, at de alle i den senere Tid have været saa bedrøvede," sagde hun endelig.

„Synes du, de ere bedrøvede?" spurgte jeg, i mit Hjertes Grund smigret over den Betydning, hun tillagde min Person.

„Det er de rigtignok, Gasti," bekræftede Barnet. „I Gaar saa jeg begge Tanterne græde. Det er ret Skade, at jeg ikke

kan komme paa Akademiet i Stedet for dig! For min Skyld vilde ingen græde."

Dette Svar forekom mig den Gang i højeste Grad komisk, og jeg lo af fuld Hals; hvoraf man kan se, at en Mandsspire ikke altid ser Tingene i det Lys, hvori de fortjene at ses . . . og hvori en Kvindes Hjerte, selv en lille Kvindes paa syv Aar, ser dem.

Vel indfandt vi os ogsaa efter den Dag regelmæssigt i min Have, men Spaderne og Hakkerne bedækkedes med Rust. Thi vi tilbragte vor Tid med at beklage mig. Jeg havde pludselig gjort den Opdagelse, at Offerlammets Rolle er sød og taknemmelig. Højmodig tillod jeg Rosi at græde over mig, uden at bryde mit Hoved med den Tanke, om hun maaske ikke mangen Gang græd over sig selv, i den Grad var jeg nu som før overbevist om, at hun og jeg ingenlunde hørte til en og samme Klasse Væsner.

Jeg gaar kort hen over Skildringen af de sidste Dage. Til min Skam maa jeg tilstaa, at jeg i Afrejsens Øjeblik lagde en for min Slægt ganske uværdig Svaghed for Dagen; jeg henslød bogstavelig i Taarer. Min Kusine saa jeg i de sidste Timer kun flygtigt, men kunde dog konstatere, at hun ikke fældede en eneste Taare i andres Paasyn; formodentlig, fordi hun ikke regnede sig saa meget til Familien, at hun turde tillade sig en saadan Demonstration. Men det første Brev fra min Moder indeholdt følgende Postskriptum:

„Jeg har forglemt at fortælle dig, at din Kusine Dagen efter din Afrejse maatte lægge sig til Sengs. Doktoren finder ingen Sygdomssymptomer hos hende og formoder derfor, det er en Krisis i Opvæksten. Pas godt paa dig selv og skaan dit Helbred, min kære, dyrebare Dreng."

Ottende Kapitel.

Jeg sørgede for mig selv efter bedste Evne, og mit Helbred gik sejrrigt ud af den første tunge Afskillelsesperiode. For at være ganske ærlig havde jeg endnu ikke tilbragt en halv Dag paa Læreanstalten, før jeg gjorde den Opdagelse, at Disciplinen der haandhævedes betydeligt mindre strengt end paa Vaudelnay, og at Livet var ikke saa lidt muntrere end hjemme. Imidlertid

bestræbte jeg mig ærligt for at tage kærligt Hensyn til min Familie og afholdt mig fra altfor tydeligt at gennemskue den behagelige Overraskelse, som denne Kendsgerning beredte mig. Jeg var taktfuld nok til at lade tro, at mit Hjerteraar behøvede Tid til at læges.

„Du maa endelig ikke tænke alt for meget paa os," skrev min Moder, „du kunde blive syg, min egen kære Gaston!"

Den rare Moder! Hvis hun havde kunnet høre, hvorledes hendes kære Gastons Fryderaab gjaldede i det gamle Klosters Korsgange, havde hun kunnet se ham som Anfører i alle Lege, som Sejrherre i alle Slag, — hun vilde snart have beroliget sig!

Hendes Moderhjerte udfandt snart en anden Grund til Frygt. Takket være vor brave Sognepræsts Undervisning, var jeg, uden at nogen havde Anelse derom, end ikke jeg selv, særdeles vel funderet i alle min Klasses Fag. Efter de første Stile og Opgaver saa det ud til, at jeg havde de skønneste Udsigter.

„Vi ere meget stolte af den gode Plads, du har opnaaet," skrev man til mig; „men arbejd ikke for meget."

Af alle min Moders gode Raad er dette, frygter jeg, det eneste, som jeg stedse med sønlig Samvittighedsfuldhed har fulgt.

I Paaskeferien arriverede jeg atter til Vaudelnay, struttende af Sundhed og belæsset med Diplomer, Kors og gode Vidnesbyrd. Allerede paa den Maade, min Bedstefader omfavnede mig, følte jeg, at den Tid var omme, da jeg ved Bordet ikke havde Ret til at drikke Vin uden Vand og lade Spinaten gaa mig forbi. Jeg følte, at jeg var bleven til noget, saa meget mere som min Skoleuniform, hvilken jeg for første Gang havde paa, betydeligt forhøjede min Persons Værdighed.

En hel Time var min Familie forsamlet in pleno mig til Ære; jeg blev besigtiget, vejet og maalt, som om jeg havde foretaget en eventyrlig Rejse omkring Jorden. Sluttelig afgav Familieraadet den ufejlbarlige Erklæring, at jeg paa vidunderlig Maade mindede om min Stamfader Admiralen, hvis brunede Ansigt havde Lighed med en Knivklinge, og om min Grandgrandonkel Ærkebiskoppen, der var stumpnæset, og om en Gud ske Lov endnu levende kvindelig Slægtning, om hvem jeg ofte havde hørt, at hun havde været regnet for en af de smukkeste Damer ved Karl den Tiendes Hof.

Under saadan behagelig Samtale var det blevet Tid at dinere. Da vi stod i Begreb med at gaa til Bords, opdagede jeg en lille Person, som jeg først ikke kendte, saa meget var hun vokset. Hun nærmede sig mig med en Ærbødighed, som den ovennævnte Hofdame, tør jeg vædde paa, næppe har overtruffet, naar hun stedtes for den sidste Konge af det legitime Monarki.

„Se se, det er jo Rosi," udbrød jeg med en god Fyrstes huldsalige Mine. „Du er altsaa endnu her?"

Ved det Blik, som Onkel Jean tilkastede mig, fik jeg en Fornemmelse af, at jeg næppe havde været rigtig heldig i Valget af mine Ord; men under den almindelige Opromthed havde ingen givet videre Agt derpaa. Jeg gjorde min Uret god igen, idet jeg omfavnede Rosi, der næppe dristede sig til at løfte Øjnene imod mig, og derpaa gav hende Haanden for at føre hende til Bords.

I Løbet af næste Dag erfarede jeg, at hun arbejdede grumme meget, omtrent tolv Timer daglig, thi samtlige kvindelige Beboere paa Baudelnay havde forenet sig om at fuldkommengøre hendes Opdragelse. Min Bedstemoder underviste hende i Haandarbejde, Tante Frederikke i Grammatik og Ortografi, Tante Alexandrine i Tegning og Musik, Moder i Skrivning, Regning og Bibelhistorie. Jeg gyste ved den blotte Tanke om al denne Overanstrengelse.

Trods alt, Gud maa vide hvorledes, fandt hun dog Udveje til at være i min Have, medens jeg foretog en Rundgang gennem Slottet og dets Omgivelser. Aldrig, selv ikke da jeg var mest begejstret for Gartnerkunsten, havde mine Bede befundet sig i bedre Stand end nu. Med næsten angstfuldt Blik søgte Barnet at aflæse det Indtryk, som dette Faktum gjorde paa mit Ansigt.

„Se hvor net," udbrød jeg venligt, „du er jo fuldstændig traadt i mit Sted, Rosi."

„Er du glad for det?" stammede hun.

„Ja vel, Rosi."

Og uden at fortabe mig i videre Ros fortsatte jeg min Vej til Dammen, hvor Svanerne, da de saa mig komme, nærmede sig Bredden for at modtage de forventede Lækkerbidskener af min Haand. I den store Sommerferie i August gjorde jeg paa ny den samme Rundgang, men den Gang var Rosi der ikke for at tiltigge sig mit Bifald. Haven laa brak. Ogsaa hun havde øjensynlig maattet stille sig Spørgsmaalet: „Hvorfor?"

„Hvilken Ligegyldighed!" tænkte jeg. „Det skal vi dog have talt sammen om!"

Men en Ponni, som jeg fandt i Stalden — jeg havde hjembragt første Klasseprœmie — lod mig hverken Lyst eller Tid til at yppe Kiv med nogen, allermindst med et Væsen af saa underordnet Betydning som Rosi. Jeg saa hende temmelig sjældent i de to Feriemaaneder, der hengik for mig som en Drom med Fornøjelser af enhver Art. Andre Aar drog over Land. Efter Ponnien kom andre lige saa værdifulde Gaver, og nye Adspredelser fjernede mig endnu mere fra min lille Legekammerat.

Saa holdt Døden sit Indtog paa Slottet, og da den først fandt Vej til dette af gamle Folk beboede Hus, kom den meget ofte igen, som om den fandt Smag i det lette Arbejde, den der havde forefundet. Den ene efter den anden af de „gamle" lagde sig til Hvile under vort Gravkapels dystre Hvælving. Og derefter forlod ogsaa Onkel Jean, den eneste af sin Generation tiloversblevne Vaudelnay, Slottet sammen med sin Datterdatter, som efter Tante Frederikke havde arvet et Par Tusinde Femfrankskstykker. Den anden Tante, Alexandrine, som holdt stærkere paa gammel Tradition, havde desværre disponeret i min Favor.

Slottet gik over i mine Forældres Besiddelser, men sikkert er det, at de med største Glæde vilde have beholdt Onkel Jean og hans lille Pige under deres Tag. Meget indtrængende bad de ham beholde sin Bolig i det gamle Taarn, men han vilde intet høre derom.

„Da min Broder og mine Søstre endnu levede," sagde han, „kunde ogsaa jeg forsvare at blive her. En firsindstyveaarig mere eller mindre, gjorde intet til Sagen. Men nu have Tiderne forandret sig. En gammel Mand som jeg maa gøre Plads for den unge Generation, og desuden er det ogsaa bedre for Rosi, at hun tilbringer nogen Tid i Paris."

Det var ikke muligt at bringe ham fra hans Beslutning. En skønne Dag flyttede han med Rosi og Lisbeth i al Stilhed fra Vaudelnay. Jeg studerede den Gang Jura i Paris og kunde derfor ikke sige den yngre Gren af Familien Farvel.

Da min Moder underrettede mig om disse mine Slægtninges Afrejse, meddelte hun mig tillige deres Adresse. Deres Bopæl var sig ved Verdens Ende — et betydeligt Stykke bag Kvarteret omkring Luxembourg-Palæet.

„Besøg dem ret ofte," skrev min Moder. „Jeg vilde af Hjertet ønske, de vare lykkelige, men jeg tvivler meget derpaa, ikke

blot, fordi de besidde ringe Formue, men ogsaa fordi de uden Venner maa føle sig meget ensomme i den store By. Gud er mit Vidne, at din Fader og jeg have gjort alt for at hindre deres Afrejse, der har bedrøvet os meget. Men du kender jo din Onkel! . . ."

Ved Læsningen af dette Brev havde jeg naturligvis foresat mig at aflægge Onkel Jean og hans Datterdatter et Besøg en af de første Dage, hvilket vilde have været mig temmelig let, dersom jeg havde boet i Quartier Latin. Men jeg hørte til den Kategori af fornemme Studenter, der bebo lækre Entresols i Omegnen af Madeleinekirken, som hver Aften ere indbudte til bekendte Familier og, naar deres selskabelige Pligter tillade dem det, begive sig til deres Forelæsninger i elegante Tilburys. Jeg tror nok, Gud forlade mig min Synd, at jeg en Gang eller to er redet der forbi, før jeg foretog min Promenade gennem Boulogneskoven.

Jeg forsværger mig ikke til Svovlpølen, men forsikrer oprigtigt, at jeg en skøn Morgen, da jeg vaagnede, sagde til mig selv:

„I Dag besøger du Onkel Jean og Rosi, lige meget, om det saa regner eller sner."

Uheldigvis kunde jeg ikke finde Adressen, som min Moder havde tilsendt mig. Man vil dertil bemærke, at saa kunde jeg have bedt hende en Gang til om den, men jeg hørte i den Periode af mit Liv til hin talrige Klasse Mennesker, som gerne ville trodse alle Livets Kvaler for deres Slægt og Venner, men blot ikke ere at formaa til at skrive et Brev.

Det var en stor Fejl — jeg indrømmer det frimodigt — som dog efter al Sandsynlighed maa have været opvejet af andre værdifulde Egenskaber Thi alle, med hvem jeg blot en eneste Gang kom sammen, bleve mine Venner og bevarede mig i et godt Minde.

Naar jeg paa Afstand tænker lidt nøjere herover, tror jeg, at den første af disse mine Egenskaber beroede paa de Anvisninger, der hver Maanedsdag rundhaandet tilsendtes mig af min Fader, hvem Helbredshensyn holdt tilbage paa Vaudelnay. Men dertil havde jeg den Gave at være „underholdende", hvorfor mit Selskab var meget søgt, omendskønt underholdende Mennesker, som alle mine samtidige ville bekræfte, den Gang vare mindre sjældne end nu.

Jeg tror at kunne paaberaabe mig det samme Vidnesbyrd for

at konstatere, at jeg var en elskværdig ung Mand, velvoksen, god Danser, elegant Kavaler, hverken for naiv eller for blaseret af min Alder og opfyldt af Afsky for alt, hvad der var hæsligt, saavel i fysisk som moralsk Forstand. Til denne Karakteristik af mig selv føjer jeg endnu, at min Levevis var omtrent lige saa regelmæssig som en Tvangsarbejders eller Tugthusfanges. Min Hest, mine noget forsømte Studier, mine nye, med absolut Alvor omfattede Pligter som Verdensmand, alt dette var mere end tilstrækkeligt til at udfylde min Tilværelse og lod mig ikke Tid til at komme paa alvorlige Tanker.

Med eet Ord, jeg var uden Plet og Lyde. Og hvis jeg nu og da havde haft en ledig Time tilovers for min Kusine og Onkel Jean, saa spørger jeg mig selv, hvad der vel kunde mangle mig i at gaa for et komplet Mønster paa den absolutte Fuldkommenhed. Paa Ballerne saa jeg allerede, hvorledes Mødres Blikke stemplede min tre og tyveaarige Pande med de udvalgtes Stempel, medens de i deres inderste Hjerte tænkte:

„Den unge Mand maa vi ikke tabe af Syne; endnu een eller to Sæsoner, og han vil være et fortræffeligt Parti, hvis han ikke forinden kommer paa gale Veje."

Ja, dersom unge Mennesker vidste, hvorfor Mødre gaa paa Bal, hvorfor de føre deres Døtre derhen trods al Møje og Besvær! Dersom de vidste, hvorfor de unge Damer smile saa elskeligt, hvorfor de ere saa aandrige og saa lette i Dansen, hvorfor de saa yndefuldt lege med Viften! Dersom de vidste! . . . Men i Betragtning af den Iver, hvormed saa meget nu til Dags drives, er jeg i øvrigt tilbøjelig til at tro, at de virkelig vide det. Gud ved, hvad unge Mennesker i det hele taget ikke vide? Og hvor kedsommeligt, hvor trist, hvor trøstesløst er det dog ikke at „vide"!

Niende Kapitel.

Mod Slutningen af min Studentertids første Aar gik jeg temmelig frejdig gennem anden Eksamens Krydsild. Jeg vilde lægge en daarlig Smag for Dagen, hvis jeg dadlede de meget milde Fordringer eller Eksaminatorernes overordentlige Hensynsfuldhed; men jeg har efter dette første Held ikke senere kunnet høre

om en ung Mand, som var strandet i denne harmløse Brænding, uden at føle dyb Medlidenhed med ham.

Ferien kaldte mig tilbage til Vaudelnay; men først trængte den Pligt, at besøge Onkel Jean og hans Datterdatter, sig bydende ind paa mig. Da mine Venner og Veninder af den fornemme Verden vare fløjne fra hverandre i alle Retninger, havde jeg Gud være lovet intet bedre at gøre end at vise mig som en god Slægtning!

Men Vanskeligheden bestod i at skaffe Baron de Vaudelnays Adresse til Veje. Skulde jeg spørge min Moder derom? Saa maatte jeg have tilstaaet hende min utilgivelige Efterladenhed. Heldigvis faldt det mig ind, at vor Sagfører, hvem jeg aldrig undlod at aflægge mit maanedlige Besøg, vilde være i Stand til at give de nødvendige Oplysninger. Af ham erfarede jeg da, at den gamle Herre boede i Rue d'Assas. Jeg tog en Droske for at begive mig til min Onkel, dels for ikke taktløst at prale for ham med min Hest og min Groom, dels ogsaa fordi den af Julisolen ophedede Stenbro paa venstre Seinebred ikke var heldig for min „Hannibals" Hove, der vare sensiblere end en Nymfes Fodsaal.

Da jeg af Portneren fik at vide, at Herr Baronen var alene hjemme — paa fjerde Sal og ad hvilke Trapper! — følte jeg mig lige saa bevæget, som jeg otte Dage før havde været det Ansigt til Ansigt med mine Eksaminatorer. Medens jeg klatrede op ad Trappen, sagde jeg mig selv, at der dog altid maatte kunne findes Lejlighed til at anbringe nogle Talemaader om de første Studenterdages Optagethed og nogle undskyldende Ord om Ungdommens lette Sind. Men hvad skulle jeg svare, naar man deroppe stillede mig det frygtelige Spørgsmaal:

„Hvorfor har du ikke før besøgt os?"

Jeg tør vel antage, at Onkel Jean ikke havde følt sig pinlig berørt ved min Udeblivelse, thi han modtog mig, som om vi havde set hinanden for et Par Dage siden, med den samme tungsindige Hjertelighed, det samme resignerede Smil, som jeg kendte hos ham fra den Aften, da han havde bragt Rosi indpakket i Sjaler til Vaudelnay.

Stakkels Onkel, han havde overskredet et nyt Alderdommens Stadium! Det var let at forudse, at næste Holdested ogsaa vilde blive det sidste. Hans hvide Haar var meget langt, hans Ryg bøjet, hans Klædedragt vidnede om Armod trods den ulastelige

Stand, hvori den var holdt. Jeg var ikke fri for at føle mig genert, da jeg mindedes at have set den Frakke, han bar, paa Vaudelnay . . .

Jeg skyndte mig at lede Samtalen hen paa min Kusine.

„Hun er paa Malerisamlingen," sagde min Onkel. „Men det er sandt, du ved jo ikke, at hun nu helt og holdent gaar op i Malerlærred og Oliefarver. Indrømmes maa det dog, at hun har Talent. For Resten kan du selv se."

Paa Væggen hang fire eller fem Malerier, over hvis Værd jeg næppe vilde have været i Stand til at dømme. Ikke blot, fordi jeg ingen som helst Forstand havde paa Malerkunst, men ogsaa, fordi der var noget som gjorde mit Blik mindre klart. Det var Buer fra Vaudelnay, Parken, Landsbyen, sandsynligvis malede efter Hukommelsen. Paa Bordet bemærkede jeg en lille fløjlsbetrukken Stander med en Tegning, som fuldstændig fordunklede mine Øjne, thi den forestillede min Have, som den for omtrent elleve Aar siden havde set ud.

Onkel Jean vendte sig mod Vinduet og syntes pludselig at have faaet en mærkelig Interesse for at betragte Skyerne.

„Du rejser sagtens hjem nu, ikke sandt?" sagde han efter en minutlang Pause. „Jeg ved, du har bestaaet din Eksamen, og ønsker dig til Lykke dertil."

„Ved du det, Onkel? . . ." stammede jeg. „Hvorfra har du dog faaet det at vide?"

„Gennem din Kusine, tror jeg. Den lille er en formelig vandrende Avis og fortæller mig alt, hvad der foregaar i Paris, naturligvis dog kun det gode. Jeg selv gaar sjældent ud. Det er Benene . . ."

Han fuldendte Sætningen med en Grimasse, som han plejede at sætte op, naar han vilde undgaa at fælde en streng Dom over Personer eller Sager.

„Rosi gaar vel ogsaa sjældent ud?" spurgte jeg.

For at udtrykke alt, hvad jeg tænkte, maatte jeg have sagt: „Hun vilde gøre bedre i at male noget mindre og hellere holde sin gamle Bedstefader ved Selskab."

Uden i mindste Maade at have Mine af at være vred paa Rosi, svarede han:

„Gud være lovet, at Lisbeth endnu bestandig er hos os; hun passer meget godt til Anstandsdame. Stakkels Rosi! Hun

bliver da utrøstelig over ikke at have været hjemme, da hendes Fætter var her!"

„Jeg skal snart give hende Lejlighed til at trøste sig," sagde jeg høfligt. „Jeg kommer igen."

„Dog vel ikke før Ferien? Formodentlig tager du snart af Sted?"

„I Morgen tidlig."

Et næsten umærkeligt Smil, hvori jeg læste et helt filosofisk Kapitel, fløj over min Onkels Træk.

Der vilde øjensynligt ikke ret komme Liv i Samtalen. Jeg kom til at tænke paa, hvor vanskeligt det i Grunden er at finde Konversationsstof naar man er sammen med Folk, man kun ser een Gang om Aaret, medens Timerne i dagligt Samvær med intime Venner og Bekendte forsvinde som paa Svalevinger. Ogsaa min Onkel var bleven eftertænksom. Men pludselig vendte han sig imod mig med et af disse varme Blikke, som jeg kendte hos ham fra Rosis Barndomstid.

„Sig dem, at jeg holder af dem af mit ganske Hjerte," sagde han; „du ved af Erfaring, at saadanne Ord ikke ofte høres fra min Mund. Det er min Hilsen til de levende, din Fader og din Moder. Hvad de langt talrigere døde angaar, saa sig dem" — Udtrykket i hans Blik var pludselig blevet et andet — „at jeg tilgiver dem. Paa den Maade bliver Forlegenheden mindre, naar jeg en Gang skal genforenes med dem."

Hans smukke Ansigt oplivedes ved et Udtryk af udfordrende Spot, vistnok rettet til hint andet Ansigt, som han sandsynligvis snart vilde faa at se, naar det viste sig for ham for at forene ham med hans Forfædre.

„Gensynet kan endda blive koligt nok," føjede han til, saa frejdigt som en gammel Soldat, der ikke frygter Døden.

Disse Ord kaldte mange Spørgsmaal til Live i mig, som jeg for ti eller tolv Aar siden ikke havde vovet at gøre, og som senere vare forglemte under mine Beskæftigelser og Adspredelser. Uden at søge genfandt jeg Tonen fra min Barndom.

„Jeg kender jo i Grunden ikke det mindste til dit Liv, Onkel Jean," sagde jeg; „jeg vilde ønske, at du en Gang vilde fortælle mig noget om det."

„Se, se; du er jo paa en Gang bleven helt nysgerrig!"

Han gjorde sig aabenbart Umage for at anslaa den ironiske Tone, men jeg saa ret vel, at mit Spørgsmaal ikke havde berørt ham ubehageligt.

„I Grunden," vedblev han, „har du en vis Ret dertil. Hver enkelt af vor Slægts Liv, lige meget om godt eller slet, nyttigt eller forspildt, hører Familien til, og i dine Hænder er for Fremtiden dens gode gamle Navn betroet. Jeg ønsker oprigtigt, min kære Dreng, at dette Navn maa bringe dig mere Lykke, end det har bragt mig og mine."

Et Udtryk af dyb Sorg fløj et Øjeblik over hans Ansigt, derpaa blev han pludselig meget alvorlig. Til min store Forbavselse bøjede den gamle Herre sig med en vis Agtelse for mig.

„Saa hør da i din Egenskab af tilkommende Markis de Vaudelnay," sagde han, „en af dine Slægtninges Historie; den blev i sin Tid meget strengt bedømt af hans Søskende; maaske vil du vise dig mere overbærende."

Vilde Onkel gøre Nar af mig? Jeg har ofte gjort mig selv det Spørgsmaal, men har endnu den Dag i Dag ikke opnaaet at blive klar derover. Sikkert er det, at jeg i dette Øjeblik ønskede min Nysgerrighed Pokker i Vold, da jeg vel forudsaa, at den lovede Historie vilde indeholde mere end een for mig beskæmmende Sammenligning. Jeg gengiver den her næsten uforkortet, hvorhos maa betænkes, at Baronen ikke var en Mand, der spildte mange Ord paa Omtale af, hvad der angik ham selv.

Tiende Kapitel.

Revolutionen forefandt paa Slottet Vaudelnay de samme Beboere, som jeg cirka halvtredsindstyve Aar senere traf paa. Jeg taler naturligvis her om „de gamle". Balthasar de Vaudelnay, det gamles Regimes sidste Markis, var død paa et saadant Tidspunkt, at min Bedstefader blev en af de sidste blandt den franske Adel, hvem Førstefødselsrettens bortdøende Institution endnu kom til Gode. Han var den eneste Arving til Slottet, Godserne og den hele Formue. Omendskønt næppe fem og tyve Aar gammel, tiltraadte han sin Rolle som Familiens Overhoved med fuld Autoritet, og hans Broder og Søster agtede og adlød ham, som om han havde været en Patriark med hvide Haar.

Forpligtelsen til at vaage over sine to yngre Søstre, mine Tanter, Frederikke og Aleksandrine, maaske ogsaa klog Forudseenhed, afholdt ham fra at tage Del i Emigrationen, og Stormen

gik hen over de tre Aristokrater uden at afkappe deres Hoveder, skont saa mange andre, yngre end de, vare rullede i Sandet. Men for i Tilfælde af en Ulykke i det mindste at bringe det sidste Skud af vor Stamme i Sikkerhed, havde min Bedstefader betroet Onkel Jean til en ham venligsindet Nabo, der just stod i Begreb med at rejse til England. Først fem og tredive Aar senere, nemlig ved Slutningen af Karl den Tiendes Regering, skulde den unge, næppe tolvaarige Flygtning, igen betræde Hjemmets Jordbund.

Jeg forbigaar her hele den første Del af hans Historie; ingenlunde fordi den er uinteressant, men fordi den ikke staar i direkte Forbindelse med denne Fortælling. Efter at have studeret i England blev Jean de Vaudelnay Officer i den indiske Armé, hvor han lige saa meget udmærkede sig ved sit urokkeligt gode Humor som ved glimrende Tapperhed. Som Følge af Tvistigheder med sine foresatte saa han sig imidlertid nødsaget til at opgive denne Stilling, der kunde have ført ham til Ære og Rigdom. Udtraadt af Hæren vendte han ad de længste Omveje tilbage til Frankrig og kom derved til Italien, som det var hans Agt langsomt at gennemvandre.

Men han gjorde Regning uden Skæbnen, der havde anden Beslutning med ham.

Greben af en pludselig Lidenskab for Malerkunsten, som oplod en hidtil ukendt Verden for ham, ofrede den unge Mand en betydelig Del af sin Tid til at lære de berømteste Galerier og de bedste Atelierer at kende. I et af disse sidste, der tjente som Samlingssted for fornemme fremmede, der besøgte Florens, blendedes han af et Mesterværk, ved Siden af hvilket selv de store Heroers største Værker blegnede; thi dette Mesterværk aandede Liv. Laura Scarpi, Toskanos Rose, som hele Florens kaldte hende, erobrede ved første Blik min Onkels Hjerte. Hun var Datter af en Maler, der var rigere paa Berømmelse end jordisk Guld. Om hendes Moder har Onkel Jean aldrig talt til mig med saa meget som en Stavelse.

Gud alene ved, hvilken Hemmelighed der for bestandig vil blive skjult under denne hans Tavshed. Det følger af sig selv, at Baron de Vaudelnay som Frøken Scarpis Brudgom ikke har kunnet vedligeholde samme Tavshed over for Familiens Chef. Een Ting er i alt Fald vis: det blev Onkel betydet, at Fædrenehusets

Døre kun stod aabne for ham selv alene; og det var naturligvis ikke Maaden at bøje en Mand paa af hans Karakter.

„Jeg vilde hellere uden Hoved være vendt tilbage til Vaudelnay end uden den Kvinde, jeg havde givet mit Ord," sagde han.

Brylluppet fandt Sted, og derefter fulgte, ifølge min Onkels lakoniske Fortælling, „tyve Aar i Vandlysning, Armod og Lykke." Mere fortalte han ikke om denne Periode af sit Liv, og jeg erindrer, at hans kolde Reservation satte min ungdommelige Nysgerrighed i lige saa stor Affekt, som den skuffede mig. Jeg havde endnu ikke fattet, at der gives en Lykke, som man stiltiende nyder med bøjede Knæ, saa længe den varer, og som man endnu dybere indeslutter i sit Hjerte, naar først den er svunden . . .

Hine tyve Aars Lykke og Fred tog en brat og voldsom Ende. Døden rovede min Onkel hende, der havde udgjort den bedste Del af hans Liv. Men ved den frisk tillukkede Grav blomstrede en straalende Rose. Laura Scarpi efterlod sig en attenaarig Datter, som senere skulde blive Rosis Moder.

Stakkels Onkel Jean! Da han var nødt til at tale om sin tabte Lykke, kom Ordene kun med Vanskelighed over hans Læber. Jeg maatte derfor halvvejs gætte mig til denne hans Livs anden Katastrofe.

En ung Englænder, anden Søn af en fornem Familie, kom til Florens og blev ramt af den samme Lynstraale, som havde afgjort Baron de Vaudelnays Skæbne. Med Onkel havde det aldrig været farefrit at plukke Kirsebær, og Ulykken havde kun end mere skærpet hans heftige Karakter.

Krænket over visse Opmærksomheder, som han ansaa for kompromitterende, fortæret af den sygelige Jalousi over for Datteren, som man undertiden træffer hos Fædre, der have elsket meget, og, for at sige det helt ud, vel ogsaa fordi han tvivlede paa Englænderens alvorl ge Hensigter, yppede den varmblodige Franskmand Strid. Sir George Melvil kunde eller vilde ikke erklære sig; desuden havde Hadet mellem de to Nationer paa den Tid naaet sit Højdepunkt. Kort, der fandt en Duel Sted, som efterlod et uudslette igt Minde paa min Onkels Pandeskal. Saaledes fik jeg da endelig at vide, hvorfor han havde „ladet sig skyde paa af en Herre".

„For at være retfærdig," føjede Onkel Jean til, „maa jeg indrømme, at jeg havde faret lidt vel rask frem mod dette Brushoved George, og da jeg kom til mig selv igen efter en temmelig

lang og ond Drøm, vilde jeg have haft ondt ved at sige, om dette Pokkers Menneske eller min Datter var mest utrøstelig."

Det stod imidlertid skrevet i Stjernerne, at Vaudelnayerne af den Generation samtlige skulde dø som firsindstyveaarige. Imod al Sandsynlighed kom Onkel Jean sig igen, og da hans Saar havde gjort ham taalmodigere, var han ikke mere utilbøjelig til at laane Øre til Forklaringer, som foreløbig stillede ham tilfreds.

Kærlighed havde vel berøvet Sir George Forstanden, men aldrig havde den unge Mand ladet det skorte paa Agtelse; Genstanden for hans Lidenskab havde næppe Anelse om, hvor store Ulykker hendes smukke Øjne havde anrettet. Onkel Jean fattede atter Tillid, og da han saa sin Datter saa rolig, troede han at være sluppen billigt med et Skudsaar i Panden. Han gjorde imidlertid Regning uden Kærlighedsgudens underfundige Veje.

Min unge Slægtning blev ogsaa paa sin Side greben af glødende Lidenskab for den Mand, der nær havde gjort hende forældreløs, og da Lægerne havde sluppet den saarede, fik han en anden Vise at høre. Men bortgive sin Datter til en Englænder, en Protestant, en yngstefødt, formueløs Søn af en ham ubekendt Familie, — aldrig! Hellere vilde han være død; thi trods den ugunstige Mening, hans nærmeste havde om ham, var han dog med Liv og Sjæl vedbleven at være en Vaudelnay. Sir Georges Bejlen blev haardt afvist. Den nye Zimena kastede sig for sin Faders Fødder og vædede dem med sine Taarer; men det syntes, at denne Løsning efter Corneilles Tragediemønster ikke var efter min Onkels Sind.

„Du har Valget mellem mig og den fremmede," sagde han til sin Datter. „Vælger du ham, saa har du mit Ord paa, at du til din Dødsdag intet skal høre fra mig."

Ogsaa i min smukke Slægtnings Aarer rullede Vaudelnaysk Blod, tilmed forstærket med det florentinske. Hendes Beslutning faldt ud til Gunst for den fremmede. Maaske troede hun, at hendes Faders Ed ikke vilde holde Stand mod hans Kærlighed til hende. Stakkel! Hvor lidt maa hun ikke have kendt den, hvis Datter hun kaldte sig!

Ak, aldrig blev en umenneskelig Ed overholdt troligere.

De unge Ægtefæller flyttede til England, og Onkel Jean, som nu atter stod alene i Verden, vendte tilbage til Vaudelnay, hvis Porte nu ikke mere vare lukkede for det halvthundredaarige Vidunderbarn. Omendskønt den gamle Herre paa dette Punkt var

lige saa tilbageholdende som paa de andre, følte jeg dog meget vel, at hverken hans Broder eller Søstre havde slagtet Fedekalven ved hans Hjemkomst. Man optog ham og var venlig nok til ikke at omtale hans Ungdoms Vildfarelser; men det var ogsaa alt. I øvrigt kom nu mine egne Erindringer mig til Hjælp. Jeg saa Onkel tavs, indesluttet, næsten isoleret færdes i Familien. Det fulgte af sig selv, at den Vandelnayske Stolthed ikke havde tilgivet ham to Ting: hans egen Mesalliance og hans Datters Forbindelse med en kætterſk Englænder, omendskønt denne sidste Fatalitet just ikke burde skrives paa hans Regning.

Dog ventede der ham endnu mere Sorg. Først maatte han til sin Smerte erfare, at Sir George Melvil ikke havde fundet bedre Modtagelse i England, end han selv i Frankrig. Man bebrejdede hans Svigersøn, at han havde ægtet en fattig, katolsk fremmed, Datter af en Moder af tvivlsom Herkomst. Tilmed havde dette Ægteskab omstyrtet glimrende Drømme om en anden, fordelagtigere Forbindelse, som Lord Melvil, Rosis Bedstefader, længe havde planlagt for sin Søn.

Det unge Par levede derfor tilbagetrukket i en lille Lejlighed i Florens, lige saa fattige paa Formue, men ikke mindre rige paa Kærlighed, end Onkel Jean havde været. Derpaa greb Døden endnu en Gang ind med sin haarde Haand; men den skilte i det mindste ikke dem, som havde hinanden kære. Sir George Melvil og hans unge Hustru fulgte i Løbet af faa Uger hinanden i Graven og efterlod den lille, næppe syvaarige Rosamunde uden anden Beskytter paa Jorden end hendes Bedstefader paa mødrene Side. Hvad kunde den gamle Herre gøre andet end tilgive sin døende Datter og stille Krav paa Gæstfrihed for Barnet i sine Fædres Slot!

„Og saaledes gjorde jeg," sluttede Onkel sin Fortælling. „Du var der jo selv som Vidne til det alt sammen . . . I bogstavelig som i figurlig Forstand kan det siges, at du har aabnet din Kusine Vandelnays Døre."

„Som heller aldrig siden have lukket sig for hende," føjede jeg til med opbrusende Hjertelighed. „Hvorfor rejse I ikke sammen med mig, Onkel Jean, og tilbringe Ferien hos os? Mine Forældre ville være henrykte derover! Og Rosi ogsaa, det er jeg overbevist om."

I Baronens Øjne lyste det op, saa at jeg allerede haabede, han straks vilde sige ja. Men pludselig — man kunde i den

gamle Adelsmands kønne Ansigt læse som i et Barns — fulgte der paa Glæden et Udtryk af Forlegenhed, ja næsten Frygt. Onkel Jean slog Øjnene ned; Gud tilgive mig min Forfængelighed, man kunde tro, han halvt om halvt var bange for mig. Jeg mente at have gættet Aarsagen til hans forandrede Udtryk, og da endnu den ved hans næppe fuldendte romantiske Fortælling fremkaldte Begejstring gav Genlyd i mit Hjerte, tog jeg hele min diplomatiske Takt til Hjælp og sagde i en spøgende Tone:

„Ser du, Onkel, jeg tror, jeg ved, hvor Skoen trykker dig. Jeg tør vædde, du har begaaet en eller anden ungdommelig Daarskab og . . . og overskredet dit Budget. Hvorfor skulde vi da ikke ved denne Lejlighed for en Gangs Skyld vende om paa Tingenes Orden? At Onkler nu og da hjælpe paa deres Ødelande af Nevøer med nogle Guldstykker, er en gammel Historie, men . . ."

„Du er en brav Dreng," afbrød Onkel og rakte mig Haanden, „paa mit Ord, jeg vilde modtage dit Tilbud, selv om det ogsaa kun var for at give Fremtidens Nevøer et godt Eksempel ved at vise dem, at Onklerne have den Fordel, at de tilbagebetale laante Penge. Men om Pengespørgsmaalet drejer det sig ikke her, det er uopsættelige Forretningsanliggender, som i det mindste en Uge eller to ville holde mig tilbage i Paris."

„Hvad gør det; saa kommer du, naar disse Forretninger ere overstaaede. Jeg taler imidlertid med mine Forældre paa Vaudelnay, og hvad enten du vil eller ikke, skulle de nok tvinge dig til at gøre os et Besøg. Følger du ikke godvillig efter, komme vi alle tre i Forening og afhente dig."

„Godt," svarede min Onkel. „Vi faa at se; jeg er ikke uvillig. Bring dem imidlertid mine hjerteligste Hilsner."

Det var paa Tide at tage Afsked, hvad der faldt mig saa meget lettere, som min Onkel intet gjorde for at holde mig tilbage. Øjensynligt satte han ikke særlig Pris paa, at min Kusine skulde træffe mig hos ham. Gennem en formelig Urskov af Blomster, Bladplanter og Fugle ledsagede han mig til Trappen.

„Efter alt at dømme," bemærkede jeg, „synes Rosi endnu at sværme for Landlivet?"

I komisk Fortvivlelse rettede Onkel Jean Øjnene mod Himmelen.

„Det er ingenting, hvad du her ser!" sukkede han. „I sit Værelse har hun et stort Bassin med Guldfisk og paa Loftet

en hel Familie Kaniner, med hvis Opdræt Lisbeth og hun beskæftige sig i deres ledige Timer."

„Maaske af samme Slægt som de paa Vaudelnay?" spurgte jeg smilende, idet jeg uvilkaarligt maatte tænke paa den Beundring, Rosi i sin Tid viste for mine forhenværende Kæledægger.

„Vel muligt!" svarede min Onkel adspredt.

Vi tog Afsked med et „Paa snarligt Gensyn", — en Talemaade saa god som en anden, der lyder: „Deres Besøg er os altid kærkommen! . . ." Ordene ere nemme, lyde godt og medføre ingen Forpligtelse.

To Dage efter kom jeg udmattet efter en endelos Rejse til Vaudelnay. Jeg havde ikke formaaet at overvinde mig til at forlade „Hannibal", der ikke kunde taale Jærnbanekørsel, og det laa mig overordentligt paa Sinde at fremføre mit Yndlingsdyr saa fordelagtigt som vel muligt for mine Bysbørn i Almindelighed og min Fader i Særdeleshed.

Ellevte Kapitel.

Slottet var fuldt af fremmede.

„Vi vare bange for, at du skulde kede dig herhjemme," sagde Fader, medens han førte mig op paa mit Værelse, hvor jeg hurtigt skiftede Klæder til Dineren.

Samtidig opregnede han vore Gæster for mig og talte med en saadan Interesse og Livlighed om dem, at jeg mellem os sagt formoder, at min fortræffelige Papa havde tænkt ikke saa ganske lidt paa sig selv, da han havde truffet de mange Foranstaltninger imod, at jeg skulde kede mig.

En Time senere var min Mistanke langt fra at have formindsket sig. Gud skal vide, jeg kunde ikke fortænke ham i, at han i sin modnere Alder følte Trang til Liv om sig, han, hvis første og anden Ungdom — saaledes som jeg til Dels med egne Øjne havde set — havde været mere end fattig paa Adspredelser.

Hvor havde ikke mit kære gamle Vaudelnay forandret sig, efter at de gamle for bestandig vare gaaede til Hvile under Kapellets vaabensmykkede Granitsten! Af alle levende Væsner, som jeg en Gang havde kendt der, vare endnu kun fire tilbage: Fader, Moder, jeg og Gartneren, hvilken sidste var bleven en saare vigtig

Personlighed og klædt som en Herre befalede over en hel Skare Medhjælpere, Lærlinge og Daglejere.

Den forhenværende lille Blomsterhave eksisterede ikke mere. Den var gaaet op i den vide Park med Høje, Vandløb og kunstfærdige Beplantninger, bag hvilke Køkkenhaven skjulte sig som en borgerlig Svigerfader i Salonen hos sin Datter, der har ægtet en Hertug. Prægtige Drivhuse og Mønsterstalde vare skudt op af Jorden. Tjenere med korrekt Holdning og ulastelige Liberier gled lydløst gennem Korridorerne. Hvad for Ansigter vilde dette fuldkommengjorte Personale ikke have sat op, hvis man havde talt til det om fælles Aftenandagt!

Gæsterne tilhørte samtlige Provinsens Elite. Kedsommelige Mennesker, Godsejere af den gamle Skole, Borgfruer i svære Uldkjoler og Nøglebundt ved Lænd vare lige saa lidt velkomne i denne glade Kreds som giftefærdige unge Piger; thi efter min Faders Plan skulde jeg ingenlunde forøge Tallet paa disse Offerlam, som føres til Alteret, før deres Uld endnu ret er udvokset.

I Stedet for de manglende unge Piger vare saa mange des flere unge Fruer indbudte. Da jeg traadte ind i den i Lysglans straalende Salon, bemærkede jeg til min Glæde, at tre af dem vare paafaldende smukke, og Desserten var endnu ikke baaret frem, førend en af dem, ved hvis Side jeg havde fundet Plads, paa den mest utvetydige Maade viste mig, at hun gjorde mig den Ære at tage mig alvorlig. Under Aftenens videre Forløb — Ensformigheden blev behagelig afbrudt af forskellige Valseture — vare ogsaa de to andre Damer venlige nok til ganske at berolige mig i den Henseende.

At blive taget alvorlig! Hvilken uforlignelig sød Følelse for en treogtyveaarig ung Mand, der hidtil kun har været vant til Pariserinders mistroiske Velvilje, disse erfarne Damer, for hvilke en Mands Værd synes nadskillelig proportioneret med Tallet af hans Aar!

Hvor smuk en Aften! Jeg tilbragte den mellem Smil fra min Moder, der straalede af Lykke over at gense mig, og andre . . . mindre moderlige Smil. For første Gang i mit Liv tilraabte Haab og Ungdom mig tydeligt en Mængde behagelige Ting, af hvilke forvirrede Lyde hidtil kun paa Afstand vare trængte til mit Øre.

Lykkelige dødelige! Du har Fremtidens lange Aar foran dig. Du er rig, din Underholdning behager Kvinderne, dit Væsen er

dem ikke ubehageligt, dit Navn maa tilfredsstille selv den mest fordringsfulde, — hvorfor skulde du egentlig spille den beskedne? Du er jo langt fra ilde, er født under en lykkelig Stjerne, din Fader er stolt af dig, og din Moder smiler, saa ofte hun ser dig, — du har Lov at stræbe efter det højeste!

Men Onkel Jean og Kusine Rosi? — vil man spørge; hvorledes gaar det med den bebudede Invitation!

Jeg sværger ved Styx, at jeg ikke havde forglemt den. Efter min Ankomst til Vaudelnay og efter at jeg den næste Morgen havde aflagt Hannibal et Besøg i Stalden, fordybede jeg mig i Parken og spurgte mig selv alvorligt, hvorledes jeg bedst skulde bære mig ad, for at mine Forældre paa et Vink af mig skulde sende tre Bud, om fornødent var, til Rue d'Assas og føre Onkel og Rosi i Triumf til Poitou. Men var det i det hele taget klogt at give et saadant Vink? Med Hensyn til min Onkel nærede jeg ingen som helst Betænkeligheder. Ganske vist var han en løjerlig Brumbasse, maaske endog rent ud en Menneskefjende, men saadanne Fejl vare i hans Alder undskyldelige, og desuden gjorde han dem rigelig gode igen ved sit fine, bidende, gammeldags Vid, som paa hans heldige Dage kunde virke ligefrem velgørende. Alt i alt gaves der intet Slot i Frankrig og Navarra, hvor en saadan Gæst ikke havde været paa sin Plads.

Desværre var jeg mindre behagelig til Mode ved Tanken om Rosi. Jeg havde længe ikke set hende og erindrede mig hende kun som en for sin Alder høj, temmelig kantet ung Dame, over hvis „Gang og Holdning" der var noget uharmonisk, for at blive i Sportsjargonen, som mine daværende Venner med Forkærlighed anvendte, naar de vilde skildre et kvindeligt Væsens Fortrin eller Ufuldkommenheder. Jeg skulde ikke have kunnet sige, om hun var smuk; derpaa havde jeg simpelt hen aldrig tænkt. Men i Løbet af adskillige Barndomsaar havde jeg hørt strenge Stemmer gentage om min stakkels Kusine, at hun var hæslig, saa snart hun havde tilladt sig at kaste saa meget som et halvt Blik i Spejlet.

„Hvor kan en saa mislykket ung Pige finde Fornøjelse i at spejle sig?" hed det næsten regelmæssigt ved saadanne Lejligheder.

Jeg ved ikke, om disse bestandige Forsikringer til sidst opnaaede at overbevise den skyldige; for mig var Tingen i det mindste ikke tvivlsom; hæslig var hun kommen til Verden, hæslig var hun i Livet, hæslig maatte hun ogsaa gaa ud af det.

Desuden var jeg hurtigt bleven vant til den store Verdens Luksus og Elegance, hvori jeg med eet Slag var kastet ud, for med samme Begærlighed som en Fisk, der gengives Vandet, efter nogle Slag med Finnerne at svømme ud paa Dybet. Ifølge min daværende Smag kunde en Kvinde umulig være smuk, naar hun var tarvelig klædt, og jeg havde mine gode Grunde til at formode, at Rosis Toilette vilde stikke betydeligt af mod mine elegante Veninders.

Endelig stod hun for min Erindring som en indadvendt, ordknap lille Person, der var meget genert eller meget stolt, sandsynligvis begge Dele. Hvilken Figur vilde det stakkels Barn ikke have spillet mellem de unge — eller behændigt konserverede Fruer, som med deres lyse Latter, muntre Tale og Brusen af deres Silkekjoler opfyldte Slottet?

Vilde det egentlig talt ikke være en daarlig Tjeneste at vise hende, naar man udsatte hende for de næsten uundgaaelige Ydmygelser, som maatte blive Følgen af en Omgang, hvori hun havde saa liden Udsigt til at spille en heldig Rolle? Svaret forekom mig saa meget mindre tvivlsomt, som jeg, saaledes som Forholdene nu en Gang vare, ikke skimtede synderlig Mulighed for at kunne beskæftige mig med min unge Slægtning; min Tid var jo allerede i Forvejen saa stærkt optagen!

Alt velovervejet, ansaa jeg det for bedre at lade Onkel Jean og hans Datterdatter blive paa deres fjerde Sal i Rue d'Assas, indtil der var kommet noget mere Ro over Vaudelnay. Paa den Maade fik vi større Glæde af deres Besøg, og de selv af Landlivets Behageligheder; ja, saadan var det aabenbart bedst for begge Parter!

Uheldigvis havde den første Serie besøgende næppe forladt os, før en anden paafulgte. Min Fader sagde til enhver, der vilde høre paa ham:

„Det er mit Ønske, at min Søn skal more sig paa Vaudelnay, for at han ikke skal faa Lyst til at forlade os og adsprede sig andetsteds."

Men jeg saa mere og mere, at min stakkels Fader, der langsomt fortæredes af en snigende Sygdom og nedtrykkedes af hemmelig Kummer derover, satte den Trang til Adspredelse, han selv følte, paa min Konto. Og min Moder kendte intet andet Ønske end sin Mands. Af alle disse Grunde bortrandt den lange Universitetsferie som en Drøm.

- Nogle Besøg, jeg havde at aflægge i Naboskabet hos Slægtninge og Venner, lutter livsglade Folk, optog ganske Resten af min Tid. Kort sagt, da Solen den 14. November stod op, sad Onkel Jean og hans Datterdatter endnu bestandig i Rue d'Assas, i det mindste var det ikke min Skyld, hvis de havde været hjemmefra.

Om Aftenen efter Dineren skulde jeg af Sted med Kurértoget. I Løbet af Eftermiddagen lod min Fader mig kalde til sig og holdt omtrent følgende Tale:

„Du rejser nu tilbage til Paris, min kære Dreng. Mellem os sagt, lægger jeg ikke overdreven Vægt paa, at du uddanner dig til et juridisk Lys; men jeg venter af dig, at du bliver en fuldendt Verdensmand, hvorhos jeg gerne indrømmer, at du er paa bedste Veje til at blive det. Du vil lade mig vederfares den Retfærdighed, at jeg, som aldrig har kendt til, hvad det vil sige at være ung og uafhængig, har ladet dig fuld Frihed."

Han holdt nogle Øjeblikke inde og drog et Suk, hvori jeg troede at gætte Sorgen over en forspildt Ungdom. Jeg vilde ønske, jeg havde kunnet trøste ham; thi jeg ser ham endnu den Dag i Dag, hvorledes han for femten Aar siden sad tavs ved den nedre Ende af Bordet, hvor de „gamle" i saa lang en Aarrække havde ført Forsædet. Men hvad skulde jeg vel have sagt ham?

. . . Snart efter vedblev han:

„Glem aldrig, at du er en Vaudelnay. Der gives i Frankrig vel et Hundrede Navne berømtere end dit, nogle faa, der ere ældre, men ikke et eneste mere frit for Lyde og Plet. Om to eller tre Aar vil du, hvis alt gaar vel, være et af den store Verdens bedste Partier. Forspild ikke de Fordele, som i sjældent Maal ere forenede i dig. Vogt dig for gale Streger, eller rettere sagt, vogt dig for, at de ikke blive for gale. Vis dig meget i Selskaber, men kun i de bedste, omendskønt jeg desværre hører, at selv de skulle være i slemt Forfald. Til Vinter kommer du saa igen og aflægger Besøg hos dine Forældre, ikke sandt?"

Jeg rejste, men denne Gang uden Hannibal. En provinsiel Ven havde til høj Pris afkøbt mig Dyret for at anvende det i Jagtsæsonen. Hvor glad var jeg ikke ved at gense min bedaarende Ungkarlelejlighed og den kære Boulevard! Da jeg straks den samme Dag lod min Ankomst notere i Sekretariatet, faldt det mig ind, at jeg ikke var langt fra Rue d'Assas. Lejligheden havde været

gunstig til at aflægge Rosi en Visit. Men Studenterkammerater, jeg traf paa i Kvæsturen, slæbte mig med, og jeg vendte tilbage til højre Bred uden at have opfyldt en hellig Pligt.

Tolvte Kapitel.

Fraregnet nogle faa Undtagelser vare mine Bekendtes Saloner endnu lukkede; men i de første Dage fik jeg alligevel ikke Stunder til at kede mig. Jeg afleverede nogle Visitkort, havde adskillige vigtige Konferencer med min Skrædder og berigtigede nogle uafgjorte Regninger. Saa skulde der anskaffes Heste. To til Faëtonen og en Ridehest; endvidere maatte jeg sætte mig i Forbindelse med en Vognfabrikant, leje mig en større Stald og — maa ikke mine Forfædre have vendt sig i deres Grave? — se mig om efter en engelsk Specialist, hvem jeg kunde betro Omsorgen for mine Raceheste.

Efter at disse forskellige Anliggender vare besørgede, stod jeg paa Nippet til at lære Kedsomheden at kende, da Tilfældet førte en Adspredelse af behageligste Art paa min Vej.

„Hun" hørte ikke til den store Verden, men i visse Henseender har det højere Bourgeoisi ogsaa sine gode Sider. Hun „angav" at være tredive Aar gammel, var Enke, rig og meget smuk. Omendskønt ingen vovede at dadle hendes Rygte, syntes hun dog ikke ganske fri for en hemmelig Tilbøjelighed til Eventyr. Straks vi traf sammen, forekom det mig, at hun satte Pris paa mine Opmærksomheder — ja, eftersom jeg afskyr al falsk Beskedenhed, kan jeg godt sige, at jeg næsten med Storm erobrede hendes Gunst. Jeg havde endnu ikke seks Gange gjort hende min Opvartning, før hun spurgte mig, om jeg forstod mig paa Malerier. Med et ungt, uerfarent Menneskes Naivitet tilstod jeg, at denne Kunstart var mig fuldstændig fremmed.

„Ak, hvor Skade!" sagde hun med et Smil, der uden videre gjorde mig til Maler. „Jeg vilde en af de første Dage saa gerne have gjort et Besøg med Dem paa Louvre-Galeriet."

Nu til Dags er Louvre, i det mindste i denne specielle Henseende, gaaet af Mode; men den Gang stod Samlingen endnu saa temmelig i Anseelse. Vor kunstneriske Udflugt blev sat i Værk straks den næste Dag, og vi havde endnu ikke gjort halvtredsindstyve

Skridt i den „store Sal", for det allerede var ude med min Frygt for, at jeg skulde gøre mig latterlig ved min Uvidenhed. Jeg fik ikke engang Lejlighed til at erfare, om min Ledsagerske forstod sig bedre paa Malerkunst end jeg, thi hun gjorde end ikke det ringeste Forsøg paa at føre Samtalen, som straks fra Begyndelsen havde taget en anden Retning, tilbage paa dette nærliggende Emne.

Det var første Gang, jeg gjorde en Dame min Kur, og erfarede ved denne Lejlighed det samme, som saa ofte før, at det langt mindre kommer an paa Ordene end den Tone, hvori de blive udtalte. Af en første Gang at være gik det meget godt. Langsomt skred vi gennem den næsten menneskefomme Sal; for at kunne tale sagte sammen holdt vi os tæt til hinanden —, da jeg ved et uventet Udraab i et fremmed Sprog blev slynget tilbage til Jorden fra den Himmel, hvori jeg svævede.

„O, Mæster Gastiel" lød det pludselig for mit Øre.

Et lige ved Siden af mig affyret Kanonskud havde ikke kunnet gøre mig mere forskrækket. Jeg for sammen, som om Kong Karl den Niende med sin problematiske Gaffelbosse i egen Person var dukket op for mig — og genkendte Lisbeth.

Himmelen tilgive mig min Synd, men jeg tror, hun endnu strikkede paa den samme Strømpe, hvorpaa hun havde begyndt, da hun paa Vaudelnay holdt Opsigt med min Kusine, medens vi dyrkede min Have. Uvilkaarlig søgte mine Øjne Rosi, og meget snart opdagede de hende foran et Staffeli i Begreb med at kopiere en af Murillos Helgener.

Man vil let fatte, at naar undtages Lisbeth, der syntes ude af sig selv af Glæde, var dette Møde ikke synderlig behageligt for nogen af Parterne. Rosi var aabenbart meget ubehagelig berørt. Uden Tvivl var det hende ingen Fornøjelse at blive overrasket i sit alt andet end elegante Arbejdskostume af sin Fætter og en ubekendt Dame, der begge vare den personificerede Elegance. Hvad mig angaar, vilde jeg, af Hensyn til min Ansvarlighed for en Dames Ære, helst have befundet mig der, hvor Peberet gror, og der er ingen Grund til at tro, at min Ledsagerske har følt sig mere opbygget end jeg.

Vi betragtede hverandre uden at sige noget, og Situationen stod i Fare for at blive ligefrem latterlig, da min Kusine med bemærkelsesværdig Takt rakte mig Haanden, som om min Nærværelse paa dette Sted var den naturligste Ting af Verden.

„Nej se, er De kommen tilbage igen?" sagde hun med en

særdeles velklingende, omend lidt skælvende Stemme. „Hvorledes have Deres Forældre det?"

Jeg svarede i samme Tone og indlod mig paa Lovprisninger af Rosis Maleri uden at slippe den Dames Arm, som jeg fra nu af vil kalde Fru X***.

„Naar træffer man Dem hjemme, Kusine?" spurgte jeg for at gøre en Ende paa Samtalen, der trods al tilsyneladende Ugenerthed var temmelig pinlig.

„Hver Dag efter fem."

„Jeg kommer snart og besøger Dem. Har Onkel det godt?"

„Tak, ret godt! Paa Gensyn, Fætter."

„Paa Gensyn!"

Langsomt førte jeg min Ledsagerske bort fra det fatale Sted. Jeg begræd allerede min Lykkes Ruin. Fem Minutter forinden havde Fru X*** svoret mig, at hun for første Gang i sit Liv begik en Uforsigtighed af den Art, og at hun aldrig før til mig havde betroet nogen Mand et Ord, som hele Verden ikke maatte høre. Naturligvis ventede jeg derfor en frygtelig Scene, maaske endog et Brud, omendskønt den omtalte „Uforsigtighed", naar alt kom til alt, ikke tyngede synderlig stærkt paa min Samvittighed. Men til min store Overraskelse udviste min skønne Veninde en Koldblodighed, som man ikke skulde have ventet sig af en Debutantinde.

„Vidste De da ikke, at Deres Kusine kopierer Malerier i Louvre?" spurgte hun med et besynderligt Blik, som jeg ikke forstod.

„For det første," svarede jeg diplomatisk, „er hun kun langt ude min Kusine; vort Slægtskab maa regnes i saadan noget som tyvende Led. Hun er fattig og bevæger sig ikke i Selskabet. Vær altsaa ikke bange . . ."

„De og hun synes dog meget intime?"

Jeg fortalte hende i Korthed Rosis Historie og om vor fælles Opdragelse.

„Og De er ikke forelsket i hende?" fortsatte min Ledsagerske sit Forhør.

„Forelsket i Rosi! Jeg!"

Den blotte Tanke forekom mig saa vild, at jeg brød ud i Latter.

„Det stakkels Barn," sagde jeg, da jeg saa nogenlunde igen havde beroliget mig, „der er næppe stort Haab om, at en Mand nogen Sinde vil forelske sig i hende."

Fru X*** betragtede mig som for at se, om jeg talte Sandhed. Prøvelsen maa være falden ud til Gunst for mig, thi hun ledede straks efter Samtalen hen paa Ting, der vare os begge behageligere. Fem Minutter efter kørte en Droske hende tilbage til hendes Hjem.

Saa snart jeg var ene, begav jeg mig paa ny til den Sal, hvor Rosi malede. Endelig kunde jeg da samtale med et menneskeligt Væsen om min Erobring.

Den unge Malerinde havde igen taget Plads foran sin Murillo, og Lisbeth arbejdede ufortrødent videre paa sin Strikkestrømpe. Jeg nærmede mig Rosi med meget vigtig og hemmelighedsfuld Mine.

„Kære Kusine," sagde jeg sagte, saa at Lisbeth ikke kunde høre det; „jeg haaber da, at De ikke taler til noget Menneske om det, De nylig har set."

Hun rødmede og blev bleg i samme Øjeblik, medens hendes mørke, ærlige aabne Øjne, der lignede hendes Bedstefaders, hvilte paa mig.

„Vær ikke bange," sagde hun ligefremt, og med et lidt trist Smil føjede hun til: „Med hvem skulde jeg vel tale derom? Jeg er jo aldrig sammen med et Menneske."

„Kommer De ofte her?"

„Hver Dag."

„For at male Kopier?"

„Mine Originaler vilde sikkert ikke indtage nogen fremragende Plads i Louvre."

„Men du gode Himmel," udbrød jeg eftertænksomt, „saa maa De jo have et helt Oplag af Kopier i Rue d'Assas. Naar jeg besøger Dem, maa De virkelig vise mig Deres Samling!"

Med den Alvor, der havde udmærket hende fra hendes tidligste Barndom, var hun igen begyndt paa sit Arbejde.

„Mine Kopier findes saa temmelig spredte omkring i Verden," svarede hun mere sørgmodig end forlegen. „Jeg sælger dem til Kirker, som finde de ægte Murillo'er for kostbare."

„Stakkels Rosi!" tænkte jeg. „Hvor kunde det ogsaa blot falde mig ind, at du skulde forsømme din Bedstefader for at klatte Lærred til! For din Fornøjelses Skyld har du sikkert ikke gjort det."

Jeg følte pludselig stor Agtelse og en oprigtig Tilbøjelighed for denne ligefremme, højhjertede lille Pige. Desuden var hun

jo nu ogsaa min fortrolige, Medviderske i min første ungdommelige Hemmelighed. Med den for alle Mennesker fælles Trang til at tale om det, som mest ligger dem paa Hjerte, kom jeg tilbage til Fru X***, og meget stolt over den Usandhed, min Pligt som Kavaler paanødte mig, sagde jeg:

„Ved De, Kusine, at De er paa Vildspor, dersom De tror, at der mellem denne Dame og mig . . . bestaar . . . jeg mener, eksisterer . . . noget Slags Forhold . . . Men en Dame er saa let kompromitteret. I Deres Alder gør man sig endnu ikke ret Forestilling om visse Farer . . ."

„O!" svarede hun, idet hun endnu engang betragtede mig med et underligt Blik, „vel er jeg tyve Aar gammel efter Almanakken, men med det Liv, jeg lever, tæller jeg mindst tredive; — jeg føler mig saa meget ældre end De, Gaston."

Jeg ved ikke, hvoraf det kom, men det var mig en inderlig Fornøjelse at høre hendes varme Stemme. Medens jeg lyttede til den, faldt det mig imidlertid pludselig ind, at vi begge i ubevidst Overensstemmelse havde ombyttet Barnetidens hjertelige „du' med det formelle „De".

„Hvorfor sige vi i Grunden ikke du til hinanden her som paa Vaudelnay?" spurgte jeg pludselig.

Mit Spørgsmaal var hende uden Tvivl ubehageligt; thi paa en Gang lod hun Haanden med Penselen synke.

Jeg troede at forstaa, at jeg generede hende i Arbejdet, og at hun hellere vilde have set mig gaa.

„De har jo selv sagt det," svarede hun. „Vi ere ikke mere paa Vaudelnay."

Jeg følte mig greben af en højmodig Rørelse, hvoraf jeg var ganske stolt. Thi hvorfor skulde vi i Grunden ikke skatte smukke Følelser hos os selv lige saa højt som hos andre?

„Hvad gør det til Sagen?" svarede jeg. „Ere vi ikke endnu lige saa gode Kammerater som før? Sig mig, Rosi, vilde det ikke ogsaa være dig behageligt at have en god, hengiven Ven, som ingen Hemmelighed havde for dig, ja, som endogsaa i paakommende Tilfælde vilde spørge dig til Raads . . . thi ogsaa jeg selv finder, at du er ældre og forstandigere end jeg. Du aner slet ikke, hvor det glæder mig at have genfundet dig, og du maa tro mig paa mit Ord, naar jeg siger dig, at jeg ikke er noget slet Menneske, og at jeg holder meget af dig."

„Det er jeg overbevist om," svarede hun en Smule adspredt,

medens hun pakkede sine Malerredskaber sammen. „Lad os da igen være gode Venner. Men hvis du vil træffe mig hjemme, maa du aldrig komme før fem. Jeg er blot bange for at blive en lidt kedelig Kammerat for dig, eftersom jeg ingen Mennesker kender og ingen Anelse har om, hvad der foregaar i Verden."

„Hvor kan du nu sige det!" svarede jeg leende. „Onkel Jean vidste jo endog Udfaldet af min sidste Eksamen gennem dig."

„Skal jeg fortælle ham, at vi have truffet hinanden her?" spurgte hun uden at tage Notits af mine Ord.

Jeg maatte nødtvungent indrømme, at det var bedst, om hun ikke omtalte mit Besøg i Louvre.

Med Løfte om ret snart at gensees tog vi Afsked med hinanden.

Trettende Kapitel.

Jeg var det lykkeligste og tillige det stolteste Menneske i Verden; i Fru X*** ejede jeg en kostelig Skat og svælgede i min første alvorlige Erobrings Lykke. Jeg levede kun for denne Kvinde. Jeg opsøgte hende i Selskaber — der ganske vist vare mindre aristokratiske end de, jeg oprindelig tilhørte — og traf hende næsten hver Aften.

Naar hun holdtes tilbage af en eller anden Forpligtelse, gaves der kun een Trøst for mig: at tænke paa hende; kun et Ønske: at tale om hende. I denne Sammenhæng bør jeg ikke dølge, at min Samvittighed næsten hver Dag blev stillet over for de mest lokkende Fristelser. Paa mit Ord, man skulde have troet, at det elskede Navn stod prentet paa min Hat paa samme Maade, som Matroserne i Guldbogstaver bære Navnet paa deres Skib i Huen. Tillige tør jeg dristigt paastaa, at det kun afhang af mig selv, om jeg vilde have smykket mig med andre Farver. Koketterier, smægtende Blikke, mer eller mindre tydelige Antydninger, anonyme og ikke anonyme Billetter, kort sagt alle mulige Pile fra det kvindelige Arsenal regnede ned over mig som over en levende Skive. Men jeg havde svoret mit Hjertes Dronning at tilbede hende til mit sidste Aandedræt, og jeg var fast besluttet paa at holde min Ed. Uden hverken at føle Vrede eller Glæde derved, lod jeg Blikke, Tilstaaelser, ja selv Breve glide af paa mig; mit Hjerte

forblev koldt som Marmor. Og som det altid gaar, syntes denne Ligegyldighed kun at fordoble Angrebenes Dristighed.

Jeg havde straks fra Begyndelsen ikke kunnet nægte mig selv at fortælle nogle intime Venner om min Lidenskab. Men næppe var jeg begyndt at berømme Fru X*** for hendes Yndighed (selvfølgelig vilde jeg hellere være død end nævne hendes Navn), saa svarede de unge Mennesker mig øjeblikkelig med Lovprisninger af en eller anden Fru Y***, og, Gud forlade dem deres Synd, de gik saamænd undertiden saa vidt i deres Indiskretion, at de nævnte Navne.

Under saadanne Omstændigheder gik Samtalen naturligvis snart over til Tonen i de Virgil'ske Hyrdehistorier, hvor to Hyrder skiftevis søge at overgaa hinanden i Lovprisninger af Genstanden for deres Tilbedelse. Ganske i Modsætning dertil fandt jeg i min Kusine en omend ikke meget begejstret, saa dog i det mindste resigneret Tilhører, som frem for alt ikke havde mindste personlige Grund til at afbryde mig. Som Følge deraf besøgte jeg hende temmelig ofte, helst paa Museet. Men ogsaa i Rue d'Assas fandt vi let Paaskud til at lade Onkel alene med sine Bøger og kunde da snakke sammen af Hjertens Lyst.

Naturligvis glemte jeg aldrig, at jeg talte til en ung Pige, hvis Øren maatte skaanes. Men Rosi havde selv sagt det: at med Hensyn til Erfaring og sund Menneskeforstand var hun tredive Aar gammel.

„Stakkels Veninde!" saaledes beklagede jeg hende dybsindigt; „naar det gælder Kærlighed, er din Alder næppe over ti. Du ved overhovedet ikke, hvad Kærlighed er!"

Og saa begyndte jeg at holde formelige Foredrag for hende over denne omfattende Videnskab, hvori jeg troede at have bestaaet Mesterproven. I Lighed med Professorer i Mineralogi, der for at illustrere deres Foredrag af og til tage en Sten frem af deres Lommer, dokumenterede jeg mine ved at forelæse en Billet, naar jeg troede, at den egnede sig for min Elevs Øren.

Undertiden, for at sige den fulde Sandhed, lod samme Elev nogle Draaber koldt Vand falde paa sin Lærers glødende Overbevisning. Den uskyldsrene Engel var endog til Tider skrækkelig med sin Lyst til Indvendinger. Jeg havde dog stedse Svar paa rede Haand og forstod altid at beholde sidste Ord; men naar jeg gik ned ad Trappen, var jeg undertiden alligevel mindre stolt af

mig selv, mindre tilfreds med Menneskene i Almindelighed og mindre tillidsfuld i Udsigten til en evig lykkelig Fremtid.

Det uerfarne Barn lagde ofte en saa uventet logisk Dybde, en saa udpræget Finfølelse for Dagen, at jeg i højeste Grad maatte forundres derover. Mindst kunde jeg tilgive hende, at hun viste sig saa lidet misundelig over den Lykke, som jeg lod en anden blive til Del, og over den, som jeg selv af en anden modtog. Man skulde have troet, at dette Guld var Kobber i hendes Øjne.

„Hvad tale vi ogsaa om de Ting for!" udbrød jeg en Dag ærgerlig; „du forstaar jo dog ikke noget af det alt sammen; du sværmer kun for Suppegryder."

„Og du for Konfekt," svarede Rosi; „men Suppegryden er Symbolet paa Bestandighed, hvad du tidligere eller senere selv vil komme til at sande."

Siden den Dag kaldte jeg hende ironisk „Miss Askepot", en Tiltale, som hun ikke sjældent besvarede med et Spørgsmaal om „Konfektdamen". Ærgerligere, end jeg lod mig mærke med, udbrød jeg en Dag:

„Du snakker jo dog ikke i Blinde, Rosi; du har jo selv set hende og maa indrømme, at hun er dejlig!"

„Pyt!" svarede min Kusine spottende, „det var ogsaa noget, naar man hele Dagen ikke har andet at tage sig for! Giv mig blot hendes Syerske og hendes Modehandlerinde; for Resten skulde jeg nok selv sørge, — jeg er jo Malerinde . . ."

For første Gang følte jeg mig alvorlig oprørt ved denne hadefulde Antydning. Men da jeg nogle Timer efter traf sammen med Fru X***, kunde jeg alligevel ikke lade være at se noget nøjere paa hende, end jeg før havde gjort. Og jeg var ikke lidt vred paa Rosi, fordi hun havde haft saa gode Øjne. Hvor havde Barnet dem blot fra?

Henimod Slutningen af Vinteren gjorde jeg en frygtelig Opdagelse, hvorover jeg nær var død af Sorg.

Fru X*** var en elendig Kokette, for ikke at bruge noget værre Udtryk, og gjorde sig sammen med en tredje af et glad Hjerte lystig over mig.

To hele Dage hindrede Skamfølelse mig i at gaa til Rosi og klage min Nød for hende. Den tredje holdt jeg det ikke mere ud. Jeg ilede til hende og fortalte hende i bevægelige Udtryk om mit sønderbrudte Hjerte.

„Stakkels Ven," sagde hun, „jeg beklager dig oprigtigt!"

Hendes Mund udtalte de deltagende Ord, men hendes straalende Ansigt kvad en anden Vise. Sikkert svælgede hun i den for alle Kvinder saa velgørende Følelse at kunne udbryde: „Er det ikke det, jeg har sagt?"

Hun udtalte ganske vist ikke disse Ord, og det var klogt af hende; thi havde hun gjort det — jeg tror, jeg havde tilføjet hende noget ondt.

„Ak, Rosi!" klagede jeg, „hvad skal der blive af mig? Jeg kan ikke overleve det. Den falske Slange!"

„Lad den Ting ikke gaa dig altfor nær, Gaston," svarede hun; „har jeg Ojne at se med, gives der endnu gode Sjæle i Verden, som ville være rede til at gøre den Uret god igen, som denne Ko . . ."

Mit Ansigt maa vist have baaret et frygteligt Udtryk til Skue, thi Rosi holdt pludselig inde.

Efter en Uges Forløb havde min Fortvivlelse endnu ikke lagt sig; Paris var mig imod. Jeg vilde med fordoblet Iver kaste mig ind i Fornøjelsernes og Selskabelighedens Malstrøm, men — ak! — det blotte Syn af en Kvinde fik mit Hjerte til at bløde. Nogle af dem irriterede mig ved deres utaalelige haanske Udseende, som de søgte at dølge bag medfølende Smil; hos andre oprørtes jeg over det Udtryk af hemmelig Glæde, jeg troede at kunne læse paa deres Ansigter. Indbildte de sig maaske at kunne tiltræde min utros Arv? . . .

„Ak, Rosi!" udbrød jeg en Dag, „hvor tungt er det dog i min Alder at maatte foragte alle Kvinder!"

„Alle!" sagde hun strengt og rettede sit alvorlige Blik imod mig.

„Ja, alle!" svarede jeg og stampede med Foden i Jorden, „naar undtages en, en Helgen, min Moder."

„Og jeg da?" spurgte hun med et helt andet Blik, Rosis duggede Blik fra gamle Dage.

Spørgsmaalet forekom mig saa latterligt i hendes Mund, at jeg ikke kunde andet end svare paa det med en Spøg.

„Aa De, Miss Askepot," udbrød jeg, „De er ingen Kvinde, og dertil gratulerer jeg Dem af ganske Hjerte."

Forsynet havde Medlidenhed med mig. Næste Dag hørte jeg, at en af mine intimeste Venner havde købt en Yacht og næste Uge tænkte at stikke i Søen paa et Krydstogt til de græske Farvande

og Bosporus. Jeg skyndte mig til ham og spurgte, om han vilde afstaa mig en Kahyt.

„Foruden min kan du faa dem alle," svarede han; „jeg tager ingen med."

„Aa, Snak da! Gøre saa stor en Rejse alene? Hvilken Idé!"

„Jeg vil oprigtig sige dig, kære Ven, at du ikke faar nogen hyggelig Selskabsbroder i mig. Jeg forlader Frankrig for at glemme en tung Hjertesorg, en grusom Utaknemmelighed."

Jeg greb hans Haand og knugede den stiltiende i min.

„Ogsaa jeg," svarede jeg, „forlader Paris, for at den troløse, der har sønderknust mit Hjerte, ikke skal glæde sig over min Dødskamp."

Efter at vi saaledes vare komne i Højden, hidsede vi hinanden op. Heldigvis drejede det sig kun om en slet og ret Turistrejse til Sos. Ifald vi i vor unge Fortvivlelse vare komne paa den mindre hygieiniske Idé at anvende Revolvere eller Gift, er jeg overbevist om, at vi i den Grad vilde have bernst os i vore egne Ord, at vi kunde have begaaet en Dumhed, som ikke var til at gøre god igen.

Forelobig havde vi imidlertid vigtige Ting at raadslaa om. Først og fremmest det Spørgsmaal, hvorledes vi skulde bære os ad ved Afrejsen. Min Ven var for en stille, værdig Forsvinden, „en vingebrudt Smerte, der flyer Verden for at udaande i Ensomhed;" jeg erindrer mig endnu tilfældigvis hans Ord, som de faldt.

Jeg paa min Side var ganske af den modsatte Mening.

„Hvorfor skulde vi flygte som Tyve, skønt vi dog ere de bestjaalne, forraadte og miskendte!"

Ingen vil undre sig over, at min Anskuelse gik af med Sejren. Vi begyndte vore Afskedsvisitter og bar overalt vore dybt nedbøjede Miner til Skue, omtrent som Folk, der bære Armen i Bind efter en Duel.

Tre Dage efter vidste hver enkelt af mine Venner og Bekendte, at jeg stod i Begreb med at husvale min Smerte over en ulykkelig Kærlighed paa en eller anden øde Kyst i det græske Arkipelag.

Jeg havde absolut intet Navn udtalt, da jeg maatte anse selv den ringeste Indiskretion i et saadant Tilfælde for uværdig en Adelsmand, og dog mærkede jeg snart, at ingen var i Uvished angaaende Navnet. Det saa næsten ud, som om den Gunst, Fru X*** havde vist mig, og hendes senere Troløshed var bleven bekendtgjort blandt de offentlige Opslag paa Raadhusdøren.

Hvor utrolig fejt er dog ikke et forelsket Hjerte! Jeg forgudede den troløse mere end nogen Sinde; et Vink fra hende vilde have været tilstrækkeligt til at smelte min Stolthed. Givende efter for en uvilkaarlig Trang til frivillig Ydmygelse tilstod jeg min Kusine denne Følelse, da jeg Dagen før min Bortrejse tog Afsked med hende.

„Hun ved, jeg rejser," sagde jeg. „Hun maa have faaet det at vide, thi jeg har fortalt det til en Mængde Mennesker. Vil hun lade mig drage bort saaledes? Vil jeg ikke, naar jeg kommer hjem, finde en Billet fra hende med det korte Ord: 'Bliv!' Eller mon hun vil vente nogen Tid for at lade mig afbryde min Rejse og igen paatage mig mine Lænker?"

Rosi svarede ikke; hendes fortrædelige Mine foranledigede mig til den Tanke, at hendes Øren, trods de tredive Aar, hun gav sig, ikke ønskede at høre mere.

„Men du, Rosi," begyndte jeg for at komme bort fra det kritiske Spørgsmaal, „du vil forhaabentlig skrive til mig?"

„Pyt!" sagde hun, „hvad skulde jeg vel skrive om til dig. Mine Breve vilde forekomme dig skrækkeligt kedsommelige!"

„Nej, nej, hvor kan du tro!" protesterede jeg høfligt. „Du kan fortælle mig om, hvordan det gaar med din Maling og med Onkel Jean. Dine Breve ville tværtimod være mig til stor Trøst. Jeg ved, at du er mig en oprigtig Veninde, og naar Hjertet lider . . ."

Overvældet af min Bevægelse holdt jeg inde.

„Naar du forlanger det, vil jeg skrive," optog Rosi med et resigneret Suk den afbrudte Traad. „Under hvilken Adresse?"

„Poste restante, Konstantinopel."

Vi opsøgte Onkel Jean, og med et hjerteligt Haandtryk tog jeg Afsked fra ham. Paa min Kusines Kinder trykkede jeg to store Kys, hvorpaa jeg vendte hjem for at pakke min Kuffert. Mine Forældre havde jeg meddelt, at jeg havde til Hensigt at begive mig paa Rejse for en Maaned eller to, idet jeg samtidig bad dem om Undskyldning for, at jeg formedelst den pludselige Bestemmelse ikke personlig havde kunnet sige dem Farvel.

„Det er rigtigt af dig," skrev min Fader til Svar. „I din Alder bør man rejse. Se dig forsvarligt om i Verden, for at du ved din Tilbagekomst kan fortælle os ret meget om alt det smukke og interessante, du har set. Jeg misunder dig. Hvilken Fornøjelse maa det ikke være for dig!"

Stakkels Fader! Han anede ikke, at jeg forlod Frankrig med Døden i Hjertet! Han talte om min Tilbagekomst . . . Ved da den rejsende, hvem alene Fortvivlelsen tjener til Ledestjerne, naar og hvor hans Vandring faar Ende?

Afrejsens Øjeblik rykkede nær, uden at min troløse havde givet Livstegn fra sig. Min Ven og jeg saa ud som to dødsdømte, da „Galathea" førte os bort fra Provences Kyster, hvor vore Øjne forgæves spejdede efter to svigefulde Skygger.

Fjortende Kapitel.

Jeg beder deltagende Læsere berolige sig. Det Isbjærg af Fortvivlelse, der trykkede mit Hjerte, syntes at smelte sammen i samme Forhold, som Kullene svandt i Rummet. Middelhavets Luft maa være af en ganske særlig trøstende Virkning, thi vi havde endnu ikke naaet Neapel, før jeg allerede begyndte at skimte Muligheden for at leve videre trods mit Hjertes Vunder.

„Mit Hjerte vil evigt bløde," tænkte jeg, da jeg betragtede den rastløse Skrue, som hvirvlede de blaa Bølger til Solv i vort Kølvand; „men jeg føler, at jeg vil have Kraft til ikke at dø. Blot skal man ikke oftere tale til mig om Kærlighed! Aldrig mere skal dette skæbnesvangre Ords Ironi faa Magt over mig! Kun en eneste Kvinde i Verden skal kunne rose sig af at have besejret, slavebundet og forraadt Gaston de Vaudelnay! Lad dette være sagt alle andre Kvinder! Fra nu af er jeg hærdet mod deres listige Kunstgreb!"

Da vi efter et Besøg i Pompeji, denne skønne døde, hvis af Aske bestaaende Ligklæde løftes af saa mange profane Hænder, igen styrede ud paa aaben Sø, var det mig, som om Billedet af Fru X*** næsten laa lige saa mange Aarhundreder bag mig som de Tider, da de skønne Kvinder, hvis Gemakker og Kostbarheder vi nylig beundrede, havde levet.

Da vi sejlede langs Cytheras Kyst — vi vilde have rødmet, hvis det var faldet os ind at lande der saa meget som en Time — smilede jeg opfyldt af Stolthed, fordi jeg havde betragtet dens sjunkne Hovedstad som en for Fremtiden magtesløs Fjende. Ak, hvor bør man være paa sin Post mod deslige unyttige Pralerier!

I Parthenon under de guldkronende Søjler, blandt hvilke

endnu den kyske Gudindes hvide, folderige Tunika synes at svæve, forekom det mig, som om hemmelighedsfulde Stemmer under Ofrets Virakduft naaede mit Øre:

„Lev uden Kærlighed, og du vil leve lykkeligt!"

Allerede følte jeg, jeg ved ikke, hvilken ubestemt Fryd over at leve, over at indaande Duften fra de støvede Gaders Jasminhække og med henrykte Blikke at følge Atheneerinderne med de sorte Øjne, naar de fyldte deres Vandkrukker ved Brøndene.

Hvorfor skulde jeg ikke rentud tilstaa det! Da jeg gik op ad Galatas Skraaning for at afhente Breve fra den franske Postafdeling i Konstantinopel, optoges jeg overvejende af den Tanke:

„Blot 'hun' ikke har skrevet til dig om at komme tilbage!"

Thi ikke ret meget vilde have været mig ubehageligere end saa hurtigt at maatte sige Farvel til Orienten, efter at jeg næppe nok overfladisk havde lært den at kende. Og den hellige Stad med dens Minareter og dens af et Hav af grønt opdukkende Kupler! Bosporus med sin dobbelte Som af slumrende Paladser! Og, o, disse Muhamedanerinder, hvis store, mørke Øjne saa udfordrende lynede tværs igennem deres „Yachmak"'ers medgørlige Musselin! . . .

Kun tre Breve ventede mig paa Posten; to, som jeg havde gjort Regning paa, nemlig fra min Moder og Rosi, og et tredje med en mig ubekendt ejendommelig afrundet Haandskrift. Den ligesidede Konvolut af gult Papir var af et koldt, forretningsmæssigt Udseende; men man skal aldrig dømme efter det udvortes.

Jeg aabnede først det hemmelighedsfulde Brevskab. Indholdet var følgende:

„Min Herre!

Gentagne Gange ere vi mødtes i en Salon, som bærer et af Frankrigs ældste Vaabner over sin Indgangsportal; men jeg vil ikke røbe Dem Husherrens Navn, lige saa lidt som De nogen Sinde vil gætte, hvem jeg er.

Jeg forstaar, De i det mindste kunde ønske at vide, paa hvad Maade vi have kendt hinanden; om vi ofte have passiaret sammen, danset med hinanden, hvad vi have talt om, om jeg faldt i Deres Smag, om De har gjort Kur til mig; — maaske er De ogsaa saa imødekommende at føle Nysgerrighed efter at erfare, hvad Indtryk De har gjort paa mig. Dette er mange Spørgsmaal, men Svar vil De kun faa paa det sidste. Skulde

det interessere Dem mindre end de andre? Tilstaa, at det ikke er Tilfældet.

Nu vel, jeg tænker paa Dem paa en Maade . . . som jeg meget har vogtet mig for at sige Dem, eller blot at lade Dem ane. Men jeg beder Dem tro, at det ikke er sket af Beskedenhed eller af Frygt for, at De skulde agte mig ringe.

Jeg kender Deres Tilbøjelighed. Jeg har undertiden fundet Dem mindre uimodtagelig for andre Kvinder, end De efter min Mening burde have været. Jeg har konstateret en . . . Hjerterummelighed hos Dem, som kunde have opmuntret selv mindre beskedne end jeg. Men hvad vilde jeg have vundet, om jeg havde ladet mig aabne Templets Porte? Jeg vilde have befundet mig i for talrigt Selskab! For mig eksisterer kun lukkede Kapeller med et eneste Tabernakel, en eneste Lampe, der trofast brænder uden nogen Sinde at slukkes. Men Deres Begejstring ligner et Fyrværkeri, der pludselig flammer op og lige saa hurtigt er udbrændt for at give Plads for det følgende Nummer paa Programmet.

Paa Trods af alt dette — De vil naturligvis le deraf — har jeg lidt meget og lider endnu, thi jeg elsker Dem. Men le ikke for overmodigt; sig ikke: 'Aha, een til!' Jeg elsker Dem og er uden Tvivl ikke den første, som skriver Dem det til. Men hvad der adskiller mig fra de andre, er det, at jeg altid vil elske Dem, og at De aldrig vil faa at vide, hvem jeg er. De trækker paa Skuldrene! De mumler noget om en kendt Melodi! Og dog vil De faa at se, De tager Fejl. Om ti Aar vil De ikke være klogere, end De nu er. Men om ti Aar vil jeg endnu bestandig elske Dem.

Havde jeg i øvrigt været som de andre, vilde jeg ikke have ventet, til De var syv eller otte Hundrede Mile borte fra Frankrig, med at sige Dem, at mine Tanker altid ere hos Dem, at jeg vilde ofre mit Liv, hvis det tilhørte mig, for at forskønne Deres; at Deres Blikke, naar de møde mine, udgøre den højeste Lykke, som jeg nogen Sinde har kendt eller kan forestille mig.

Og dog hænger det bedste, ædleste Væsen paa Jorden med uforanderlig Ømhed ved mig. Men kun Dem elsker jeg og føler mig saa ulykkelig over ikke at have sagt Dem det, at jeg nu forsøger at skrive Dem det til, for at se, om jeg ikke i Fremtiden skulde føle mig lykkeligere.

Hermed kunde vor Korrespondance være til Ende; men dog

vilde det være mig kært at vide, om dette Brev er kommet Dem i Hænde. Jeg er stolt nok til at tro, at det indeholder noget værdifuldere end en Pakke Banknoter — et Hjerte nemlig, som endnu ikke har tilhørt nogen Mand. Jeg beder Dem sige mig oprigtigt, hvad De mener om denne min Daarskab. Men hvad godt eller ondt, De end vil sige, skal det ikke forhindre, at disse Linier ere de sidste, som De modtager fra

en oprigtig Veninde."

Som yderligere Underskrift bar denne mærkelige Epistel en pennetegnet, vidunderlig smuk Forglemmigej. Svaret udbades under en fingeret Adresse til Postfilialet Place de la Madeleine i Paris.

Hvad man end vil tænke om mig, maa jeg tilstaa, at jeg læste Brevet to Gange, før jeg aabnede de andre, der i øvrigt langtfra vare saa interessante som dette første. Min Moder underrettede indtil de mindste Detailler om, hvad der var passeret paa Vaudelnay; paa fjerde Side sluttede hun med indtrængende at anbefale mig at pleje mig selv rigtig godt og være meget forsigtig i et Land, hvor Menneskeliv agtes saa ringe. Den kære Moder! Medens hun skrev disse Linier har hun sikkerlig tænkt paa Silkesnore, Dolke og Lædersække, i hvilke to til Døden dømte Ofre af forskelligt Køn sænkedes uden Lyd i Bosporus.

Hvad min Kusine angaar, skulde man tro at høre hende, naar man læste hendes Brev. Det var jævnt, ligefremt og forstandigt ligesom Brevskriverinden selv og røbede i Sprog og Udtryk ikke Spor af nogen højere Tankeflugt. Stakkels Miss Askepot!

Trods alt vilde jeg maaske have fundet hendes Prosa indtagende, hvis ikke den ubekendte Rivalinde havde været, i Sammenligning med hvem Rosi forekom mig dagligdags og graa-i-graa. Hvem kunde dog denne samtidig saa romantiske og dydige Kvinde være, hvis Kærlighed drysede ned over mig som de duftende Frugtblomster, der strejfe Vandrerens Pande, naar han drømmende vanker gennem en Lund af Oranger? Hvorledes kunde jeg have set hende uden at blive opmærksom paa hende? Hvor var jeg truffet sammen med hende? Ved hvilken ukendt Tryllemagt havde jeg vundet hendes Hjerte?

En hel Time gennemstøvede jeg i Tankerne de fire eller fem højaristokratiske Saloner, hvor jeg havde færdedes, før Fru X*** drog mig til et med færre og mindre Vaabenskjolde benaadet

Milieu. Kun faa, af Tidsafstanden beskyggede og halvt udviskede Ansigter fremstillede sig for mit indre Øje. Saa kaldte jeg da Fantasien til Hjælp for at udmale mig den ubekendtes Billede. Jeg forestillede mig hende som en høj, blond, drømmerisk, melankolsk Kvinde af poetisk Skønhed; ved et Fornuftgiftermaal var hun smedet til en eller anden værdig, forekommende, men til hende alt for gammel Mand, som hun ikke kunde elske. Hvorfor skænkede hun mig sin dybe, ideale Kærlighed, mig, som dog ingenlunde følte mig et saa kosteligt Offer værdigt, efter at jeg havde ladet mig Hovedet fordreje af en tarvelig Kokettes alt andet end æteriske Charme? Og tilmed syntes den ubekendte Brevskriverinde ikke at være hildet i Illusioner, hvad min Person angik. Beviset derfor indeholdt et vist Sted af hendes Brev og mere endnu den Mistro, som hun saa skaanselsløst lagde for Dagen.

O, hvor ere dog det menneskelige Hjertes Rørelser uberegnelige! Endnu i Gaar forekom et voksende Ry som en af Lykken begunstiget Mand mig som en malerisk, i fjerne Taager hyllet Udsigt gennem Forrædteriets Sorgeflor, og nu i dette Øjeblik havde jeg kun et eneste Ønske: at kunne overbevise denne stille Veninde om, at jeg var en tro og tavs Ridder, værdig at blive elsket, værdig at se hende, bøje Knæ for hende og kysse hendes Hænder eller i det mindste hendes Kjolesøm. Min Begejstring var saa stor, at jeg i Begyndelsen ufortøvet vilde rejse hjem igen for at opsøge det huldе Væsen i hver Gade, hvert Hus i Paris, og i Fald det var nødvendigt, vente Uger igennem ved Poste Restante-Ekspeditionen for at se hende, naar hun kom for at afhente mit Brev. Moden Eftertanke bragte mig imidlertid til at indse, at jeg maatte søge at nærme mig hende ad andre Veje, hvis jeg overhovedet nogen Sinde skulde blive saa lykkelig at faa Løsning paa den søde Hemmelighed. Uden at give mig Tid til at vende tilbage til „Galathea", traadte jeg ind i et Hotel i Pera og lod mig Skrivematerialer bringe. Jeg erindrer endnu, at mit Brev begyndte som følger:

„Ærede Frue!

Det, som De ironisk kalder 'mit Tempel' er for Øjeblikket endnu kun en Hob Ruiner, over hvilke det aflukkede Kapel hæver sig, hvori De vil, at jeg skal tilbede Dem. Mit Hjertes fattige Lampe brænder foran Alteret. Kun eet mangler endnu i den

nye, for min Sjæl saa dyrebare Kultus: dens Billede, dens Navn, som har omvendt mig fra min utilgivelige Vildfarelse.

Og dette Navn, dyrebare Frue, venter jeg, paa det kalder jeg; i dyb Ærbødighed bøjer jeg bønfaldende Knæ for Billedet, der staar bag det. Som den kyske, sande Kærligheds Apostel har De ved et eneste Ord revet mine Afgudsbilleder over Ende. Men De har kun fuldbragt den ene Halvdel af Deres gode Værk, og jeg har Ret til at spørge, hvad De vil sætte i Stedet for det, De har omstyrtet? . . ."

I denne lyriske Tone, som jeg er bange for, de fleste unge Mænd paa fem og tyve Aar — min daværende Alder — nu til Dags ville le af, vidnede jeg om min nyomvendte Iver paa mange, lange Sider. Jeg fornægtede Fortidens Vildfarelser og navnlig Fru X***, som jeg dog selvfølgelig kun betegnede med meget diskrete Antydninger. I Fremtiden, det svor jeg ved alle Guder, skulde jeg blive et Mønster paa en Tilbeder. Men jeg gav ogsaa at forstaa, at alle disse skønne Forsætter ene og alene afhang af mit Livs nye Voldgiftsdommer.

Mod omgaaende Svar vilde jeg yde Garanti for mine Følelsers Bestandighed. Opretholdt derimod min skønne Brevskriverinde sin Trusel om evig Tavshed, maatte Gud vide, hvad der skulde blive af mig! Vilde man overhovedet faa mig at se mere, vilde jeg ikke som en forhærdet Synder slæbe min Brøde med mig fra Tyrkiet til Indien, fra Indien til Kina, fra Kina til Japan og om muligt endnu længere? Mine Forældre vilde hensygne af Sorg; — men hvis var da Skylden? Et Svar maatte jeg have; indeholdt det blot saa meget som en Gnist af Haab, vilde jeg øjeblikkelig vende tilbage til Frankrig, frigjort for alle Fejl, med et genfødt Hjerte i mit Bryst . . .

Jeg havde virkelig saa temmelig tabt Hovedet.

Da mit Brev var afgaaet, talte jeg Timerne til den Postdag, som kunde bringe mig Svar. Men denne Ventetid udgjorde godt og vel to Uger, thi paa den Tid eksisterede der endnu intet Orient-Ekspresstog mellem Varna og Paris.

I Løbet af den Tid vankede min Ven og jeg omkring mellem de konstantinopolitanske Ruiner, mellem Stambuls og Skutaris Basarer og Museer. Desuden maatte „Galathea" nogle Gange sætte Damp op til forskellige Udflugter; vi besøgte saaledes Prinseøerne, den nordlige Del af Bosporus og endog det Sorte Hav

nærmest liggende Kyster, hvor jeg i forbigaaende fortalt en Gang gik over Bord for en skarp Østenvind og var paa Nippet til at drukne med samt mit nye Kapel, før Gudindens Statue endnu var oprejst derinde. I øvrigt forløb Tiden uden noget som helst Eventyr af sjartere Natur; vi bleve nemlig ikke i ringeste Grad fristede, hvad der hos nyomvendte, af min Slags i alt Fald, er den sikreste Garanti for Bestandighed. Gud maa vide, hvorledes det vilde være gaaet, hvis jeg skulde have bestaaet samme Dydsprøve i et Land, hvor Kvinderne ere mindre strengt afsondrede fra Verden.

Endelig signaliseredes Dampskibet med den franske Post. Hvilken Glæde, da Lemmen blev aabnet og mine skælvende Hænder modtog et Brev med samme Haandskrift som den, mine Øjne saa ofte havde skuet. Min Guddom var ingenlunde ubønhørlig og sparede mig at fortsætte Rejsen til Japan, hvad der, mellem os sagt, allerede havde foraarsaget mig en Del Hovedbrud.

„Min Herre!" hed det i Brevet. „Omendskønt jeg ikke kender Deres Forældre, holder jeg dog for meget af dem til at ville berøve dem deres Søn for saa lang Tid. De ønskede et Svar; her er det. I øvrigt maa det vel være mig tilladt at sige Dem, at jeg ikke tager alle Deres smukke Ord for lødig Mønt. Jeg stoler ikke ret paa Deres i en Haandevending foregaaede Omvendelse og er af den Mening, at et lille Martyrium eller sligt maa til for at gøre den troværdig. I øvrigt maa De føje Dem i det uafvendelige. Deres Kapel — til hvis lette Opbygning jeg lykønsker Dem — vil en Gang, hvis Gud hører mine Bønner, skærme om et i Sandhed tilbedelsesværdigt Helgenbillede. Men mit bliver det ikke; jeg kunde slet ikke tænke mig det forlade sin beskedne Niche, hvori det af Pligten holdes tilbage. Dog gentager jeg, at jeg elsker Dem og altid vil elske Dem. Allerede Tanken om at have sagt Dem det, gør mit Hjerte uendelig godt. Siden jeg ophørte at være Barn, erindrer jeg ikke at have lært nogen Følelse at kende, der saa meget som denne er i Slægt med Lykken.

Da De vender tilbage, vil jeg maaske undertiden faa Lejlighed til at se Dem paa Afstand; men min Hemmelighed vil da blive bedre vogtet end nogen Sinde, thi saaledes maa det være. Jeg vilde dø af Skam, hvis det skete anderledes. Men mine Øjne ville med kærligt Blik følge Dem paa Deres Livsvej, og dersom De vedbliver at være mig værdig, skal min Pen endog

fra Tid til anden sige Dem, at jeg er taknemmelig og stolt af Dem, lige til den Dag, da en anden, som skal være Deres Hustru, siger Dem det samme med Læberne. Jeg rødmer over min Svaghed, thi jeg havde svoret mig selv kun en eneste Gang at skrive til Dem. Dog skader denne Svaghed jo intet Menneske. Ej heller vil den hindre mig i at opfylde mit Livs Pligt . . . og for Dem, kære Ven, kan der jo hidtil næppe være Tale om Pligt . . ."

Underskriften var ogsaa denne Gang erstattet af en Forglemmigej. Jeg trykkede mine Læber mod den pennetegnede Blomst.

„Hvem ved," mumlede jeg, „om ikke andre Læber have sat mine Stævne paa dette Sted!"

Der var i det hele kommet to Breve til mig, det her omtalte og et fra min Moder. Min Kusine havde ikke skrevet, men jeg havde ikke Grund til at beklage mig derover. Den stakkels Miss Askepot ventede endnu paa Svar fra mig. Men hvad havde jeg ogsaa skullet skrive til denne rolige, hjemmebagte Natur, som var saa langt fra at kunne fatte den Tone, der for Øjeblikket vibrerede i mit Bryst! Kunde jeg fortælle hende om min brevlig-platoniske Lykke? I hvad Øjemed? Hvorledes vilde de kolde Skrifttegn have kunnet indvie dette profane Gemyt i en stor Kærligheds Mysterier! Jeg derimod, jeg forstod den, denne store Kærlighed; jeg indsugede den, jeg levede og aandede kun i denne samtidig rene og berusende Atmosfære, som lignede Æteren om de høje Bjærgtinder. Undertiden forfærdedes jeg over denne nye Følelse, som holdt mit Hjerte fangen, og frygtede, jeg skulde blive et Bytte for Vanvid, forpint som jeg var af den Glød, der stedse mere optændtes i mig under en østerlandsk Himmels stærke Straaler. Maaske var jeg ad hypnotisk Vej og imod min Vilje bukket under for Indflydelse af en Lidenskab, der fra det fjerne indvirkede paa mig. Maaske ogsaa jagede mit Hjerte efter et Øglebillede, som jeg en Gang selv vilde le af som af en forvirret Drøm. Og dersom virkelig Tilfældet eller min egen Haardnakkethed nogen Sinde skulde føre mig sammen med min ubekendte, vilde jeg da ikke føle mig skuffet og ude af Stand til at elske hende?

'Du vil elske hende til Affind, hvis det lykkes dig at udfinde hende,' svarede mit Hjerte, — 'og hvis hun undgaar dig, vil Lykkens Krone bestandig mangle i dit Liv.'

Fra nu af syntes de mig paa fremmed Jordbund tilbragte Timer spildte . . . I stor Skyndsomhed ilede jeg til min Ven.

„Jeg maa tilbage til Paris," sagde jeg, „forhaabentlig bliver du ikke vred, at jeg saaledes forlader dig?"

„Jeg vilde netop foreslaa dig det samme," sagde 'Galathea's Herre og Mester. „Jeg keder mig forfærdeligt i denne By, hvor Kvinderne som Spøgelser liste sig omkring. Pariserinderne ere som Akilles's Lanse: saares man af dem, maa man ogsaa helbredes ved dem! I Morgen, naar Solen staar op, ville vi se Serail'ets Tinder forsvinde bag Bølgerne . . . Men hvad er der i Grunden med dig? Du ser jo formelig straalende ud! Har 'hun' skrevet til dig, at du skal komme tilbage?"

I diskrete Vendinger fortalte jeg ham min Historie. Dog maa det erindres, at jeg i Betragtning af Omstændighederne vilde have haft stor Vanskelighed ved at være indiskret.

„Du ligner i forbistret Grad et Menneske, der staar i Begreb med igen at hoppe paa Limpinden," brummede den uforbederlige Skeptiker.

Jeg skyndte mig fra ham for ikke at falde i Fristelse til at kvæle ham.

Da næste Dag gryede, og Kettingernes Klirren forkyndte mig, at vi vare i Færd med at lette Anker, havde jeg næppe lukket et Øje. Fem Dage efter tog min Ven og jeg Plads i en Kupé og dampede af Sted med det Ekspresstog, der Klokken seks om Aftenen afgaar fra Marseille til Paris. Endnu nogle Timer, og jeg aandede samme Luft som min Forglemmigejdame.

Femtende Kapitel.

I Paris gjaldt min første Gang Postfilialet over for Madeleinekirken, hvor jeg havde betydelige Udgifter til Porto at indbetale. I de fem Dage, vor Sørejse varede, havde jeg ikke spildt Tiden, og den omfangsrige Konvolut, som med en dump Lyd faldt ned i Postkassen, lignede mindre et Kærlighedsbrev end de Manuskripter, som naive Skribenter lade forsvinde i en Redaktionsbrevkasses gabende Svælg.

Der var Tale om alt muligt i denne Kæmpeskrivelse. Barndomserindringer, Forbandelser over min Ungdoms Daarskab, Forsikringer for Fremtiden, Besmykkelsesforsøg, Dityramber til den ideale Kærlighed, som fra nu af skulde udfylde mit Liv, — alt

var i broget Blanding og med rund Haand strøet om paa utallige Sider. Slutningen udgjordes af en Appel til min ubekendtes Hjertensgodhed.

„Det staar i Deres Magt," skrev jeg, „for bestandig at lade mig i Uvished om min Lykke; men har De nu Ret til at gøre mig ulykkelig for hele Livet? Hvad ondt har jeg gjort, at De vil pine mig saaledes? Hvad har De at befrygte af mig? Er det Navn, jeg bærer, Dem ikke tilstrækkelig Borgen for, at jeg føler og tænker som en Adelsmand? Er De ikke overbeviist om, at jeg vilde agte Dem som en Helgen, at jeg vilde være tilfreds med den Lykke undertiden at se Dem, hvis min ulykkelige Skæbne ikke skulde tillade mig mere? Eller tror De maaske, jeg vilde elske Dem mindre, naar jeg først havde set Dem? O, stol paa mig; jeg elsker Deres Aand, Deres Hjerte! Hvad spørger jeg om Resten! . . . Men ogsaa dette er Daarskab! Jeg vædder ti Aar af mit Liv, at ogsaa Resten er henrivende!"

Fra Madeleine skyndte jeg mig til Louvre. Den gode Rosi var ganske vist ikke den Tilhørerske, jeg helst kunde ønske mig til mit romantiske Eventyr; men intet andet Valg stod mig aabent. For Resten havde min Kusine i Mangel af andre Fortrin i det mindste det at være en taalmodig og velvillig fortrolig; i saa Henseende kunde hun have staaet Model for Corneille og Racine. Ligesom for nogle Maaneder siden fandt jeg hende foran den samme Morillo, hun den Gang havde kopieret, og Lisbeth strikkende paa den samme Strømpe. Da hun bemærkede mig, lod hun høre et let Udbrud af Overraskelse.

„Hvad — allerede hjemme igen? Hvad er dog hændet? Jeg mente, du blev borte mindst et Aar."

„Der er kun hændet det," svarede jeg, „at din Fætter samtidig er det lykkeligste og ulykkeligste Menneske i Verden. Der, læs disse Breve!"

„Nej, Gud fri mig!" udbrød Rosi og trak Haanden tilbage, som om hun havde rørt ved gloende Jærn. „Din Fortrolighed gør mig Ære, men du glemmer undertiden, med hvem du har at gøre. For nylig har jeg endog maattet skrifte, fordi jeg havde hørt for meget af dine Meddelelser."

„Disse Breve kan du godt læse," vedblev jeg; „og du behøver ikke at skrifte, naar du har gennemlæst de herlige Linier. Jeg raader dig endog til at lære dem udenad; du kan kun vinde derved."

Med et let Suk lagde hun i Tavshed Palet, Malerstok og Pensel til Side. Efterhaanden som hun læste, blev hendes Hudfarve stærkere, og da hun var kommen til Ende med det andet Brev, saa hun med sine straalende Øjne og blomstrende, purpurrøde Kinder virkelig henrivende ud. Men hvad havde det i dette Øjeblik for mig at sige, om Rosi var smuk eller ikke!

„Naa, hvad siger du saa," spurgte jeg, idet jeg igen gemte de dyrebare Autografer ved mit Hjerte.

Hun trak en Smule paa sine i Parentes bemærket fuldendt smukke Skuldre og tog samtidig fat paa sit Arbejde igen.

„Jeg ved, du vil blive vred," svarede hun, „men du kan sige, hvad du vil: ingen af jer er dog rigtig ved sin fulde Fornuft; hun ikke, fordi hun kan skrive saadanne Taabeligheder til en Herre, som hun næppe kender; og du ikke, fordi du er saa lettroende; thi jeg tør vædde denne Morillo imod min Kop', at du staar i Korrespondance med et gammelt, sentimentalt Fuglefkræmsel. Og for den Sags Skyld har du afbrudt din skønne Orientrejse, — det er utroligt!"

„Rosi!" afbrød jeg hende harmdirrende og løftede paa min Hat, „du er og bliver dog en Askepot! Nu gaar jeg og kommer først igen, naar jeg har fundet min ubekendte; saa faar du selv at se, om hun er et Fuglefkræmsel."

„Som du vil!" sagde hun med sin hjertelige, kammeratlige Latter; „men paa den Maade kommer vor Adskillelse vist til at vare længe; du kan være ganske sikker paa, at vedkommende Dame er for klog til at lade sig se. Lad os hellere slutte Fred, saa skal jeg ikke mere sige noget, der gør dig vred. Men hvad vil du for Resten gøre, kære Ven?"

„Søge hende — hele Paris igennem — fra Hus til Hus. Og frem for alt vil jeg med Tiden — om det saa skulde vare ti Aar — overbevise hende om, at jeg er hende værdig, og at hun kan have Tillid til mig."

„Og hvad skal der saa ske, naar hun sluttelig afslører sig som gift Kone og Moder til tre eller fire halvvoksne Børn?"

„Saa kan hun blive Enke, og hendes Børn skulle blive mine. Men i ethvert Tilfælde kan jeg da undertiden faa hende at se. Jeg hverken vil eller kan leve uden denne Kvinde, jeg forguder, jeg tilbeder hende!"

Jeg talte saa højt, at Lisbeth kom i største Forlegenhed over det, hun imod sin Vilje maatte høre, og næsten skjulte sit

Hoved i Strikketøjet. Min Kusine derimod brød ud i høj Latter. Jeg havde aldrig før troet hende i Stand til en saa højrøstet Munterhed.

„Sandelig!" sagde jeg, imod min Vilje parodierende 'Misantropen', „jeg indser ikke, hvorfor jeg er Genstand for Latter!"

„Tilgiv, kære Gasti; men jeg ser endnu bestandig, hvordan du sidste Efteraar her paa samme Sted gjorde Honnør for en vis elegant Dame, akkurat med samme overbeviste Begejstring som nu. Husker du da slet ikke mere Konfektdamen?"

Hun tørrede sine Øjne, hvori der var kommet Taarer af Latter, hvad der for Resten klædte hende godt.

„Apropos," vedblev hun; „ved du, hvad der netop falder mig ind? Hvis det nu var den samme stolte Skønhed, som havde fundet paa at gøre sig lystig over dig ved at fordreje sin Haandskrift? Hvis din Lidenskab fra den Gang og nu gjaldt en og samme Person? . . ."

Kombinationen var ved første Øjekast paa ingen Maade hel absurd, og jeg mærkede hvordan jeg ved den blotte Tanke blev rød lige til Haarrødderne. Men nogle Sekunders Overlæg beroligede mig.

„Hør nu en Gang," sagde jeg roligt, idet jeg pegede paa Morillo-Originalen; „hvis i Morgen nogen vilde fortælle Louvres Direktør, at det Lærred der er Frøken Rosis Værk, tror du saa, at han vilde lade sig det binde paa Ærmet?"

Rosi sukkede.

„Nu vel," vedblev jeg; „Brevene, som jeg gemmer her, ligner det, som hin . . . Kokette kan skrive og tænke, paa samme Maade som Morillos Maleri ligner dit. Du vil indrømme, at jeg er i Stand til at dømme derom!"

Hun bøjede Hovedet over sit Lærred, øjensynlig en Smule krænket ved min just ikke høflige Værdsættelse af hendes Talent.

„Jeg skal snart komme og besøge Onkel Jean," sagde jeg, idet jeg tog Afsked; „men først, naar min Dame har svaret mig. Jeg glæder mig ret til at kunne vise dig Brevet, — men maaske min Fortrolighed keder dig?"

„Aa!" sagde hun med sit venlige Smil, „jeg er allerede vant dertil. I Grunden morer det mig."

Med et hjerteligt Haandtryk tog vi Afsked med hinanden. Men medens jeg gik ned ad den brede Trappe, kunde jeg ikke tilbageholde en Bemærkning:

„Den gode Rosi bliver virkelig en smuk Pige . . . blot saa gruopvækkende prosaisk!"

Sekstende Kapitel.

„Min Datterdatter har allerede fortalt mig, at du er kommen hjem fra din Orientrejse; nu vil du formodentlig tage Afsked for din Rejse til Vaudelnay? Dine Forældre vente i alt Fald med Længsel paa dig."

Med disse Ord modtog min Onkel mig, da jeg nogle Dage efter aflagde ham et Besøg, medens et Brev, som jeg samme Morgen havde hentet paa Posten, gemtes i min Brystlomme.

Jeg rejse til Vaudelnay? Fjerne mig fra den tilbedelsesværdige Kvinde, hvis ømme, højmodige, trøstefulde Linier hvilede ved mit Hjerte; hvor skulde jeg finde Mod dertil!

Og dog lakkede Juni Maaned mod Enden. Endnu fjorten Dage, og Fristen for den sidste Indskrivning til Ferien var udløben. Med Hensyn til Eksamen var jeg saa lidet forberedt, at man lige saa godt kunde have forlangt af mig, jeg skulde gaa op til medicinsk Embedseksamen. I de sidste Maaneder havde jeg virkelig ikke haft Tid til at tænke paa Corpus juris og Forordninger. Men hvilket Paaskud skulde jeg anvende for ikke at være nødt til at forlade Hovedstaden?

„For Øjeblikket," svarede jeg undvigende, „er jeg endnu ikke klar over, hvad jeg skal bestemme mig til."

Om at han selv skulde besøge os, vovede jeg denne Gang ikke at tale til min Onkel. Han havde saa sandt gode Grunde til ikke at stole ret meget paa min Hukommelse i visse Retninger.

Saa snart jeg var alene med Rosi, begyndte jeg at tale om det, der fremfor alt laa mig paa Hjerte.

„Jeg er meget lykkelig!" udbrød jeg. „Læs dette herlige Brev. Du vil ikke finde et Ord, ikke et Komma deri, hvoraf ikke klart fremgaar, at den Kvinde, som har skrevet det, er som skabt for mig. Det er næppe, hun kender mig, men dog gætter hendes Hjerte mig med en næsten overnaturlig Følelsens Dybde. Alt, hvad hun siger, er nøjagtig det, som skal siges mig. Hun elsker mig oprigtigt, elsker mig med en Kærlighed, som hæver mig i mine egne Øjne og vil forskønne hele mit Liv. Jeg føler, at

hun kunde gøre et oprigtigt og godt Menneske af mig. Hun har allerede gjort mig bedre. Skulde min Skæbne være saa grusom, at den endog vil forholde mig hendes Navn!"

Min Kusine læste langsomt, som om der var Steder i Brevet, der faldt hende vanskelige, og som hun maatte læse igennem Ord for Ord. Men saa reserveret hun end var, saas det dog af enkelte flygtige Minespil paa hendes Ansigt, at hun fandt Behag i Læsningen.

„Ja," sagde hun endelig, idet hun gav mig Papiret tilbage, „nu begynder ogsaa jeg at tro, at denne Kvinde taler af Hjertet, og at hun føler en oprigtig Tilbøjelighed for dig. Men — du er mere erfaren i saadanne Sager end jeg — hvem ved, om nogen af jer vilde vinde derved, ifald I traadte ud af den Sky, der svæver over jer? Jeg saa for nylig et Maleri, som forestillede Psyche; det forekommer mig, at hendes Historie har nogen Lighed med eders. Med Hemmelighedsfuldheden hører Kærligheden op!"

„Og mig forekommer det," sagde jeg truende, „at Miss Askepot gør sig lystig over sin Fætter."

„Nej, nej, paa ingen Maade!" svarede hun meget alvorlig. „Saa forstaar jeg dig ikke mere, Rosi. Du begejstres, men falder fra den ene Yderlighed til den anden. Jeg gad se dig, hvis du hele dit Liv igennem blev tilbedt af en Mand, om hvem du absolut intet vidste, om han var smuk eller grim, blond eller mørk, gammel o. s. v. . . . Og dog vejer hos en Mand saadanne Ting ikke nær saa tungt i Vægtskaalen som hos en Kvinde. Jeg ved desværre allerede, hvad der vil ske, dersom min grusomme Veninde haardnakket fortsætter sin Tilbageholdenhed."

„Det ved jeg ogsaa. Saa overlader du den forstokkede til hendes Skæbne og gifter dig med en god, brav Kvinde, som du kan bedømme og skatte efter personligt Bekendtskab. Mig forekommer en saadan Løsning ikke saa ilde endda."

„Ilde eller ikke; umulig er den. I saa Fald dør jeg som Ungkarl og efterlader din førstefødte Søn Vaudelnayernes Formue og Navn."

„Du er en Sværmer, Gaston," sagde min Kusine og trak paa Skuldrene.

Dermed var vor Samtale for den Dag til Ende.

Paa den Aarstid, vi befandt os, er Paris selskabelig set uddød; mine Dage og Aftner henrandt derfor uden Adspredelse. Hvad de andre angaar, saa indgød mig i den Tilstand af

ideal Fuldkommenhed, hvori jeg befandt mig, allerede den blotte Tanke om nogen Sinde at have kendt dem Afsky. Min eneste Rekreation bestod i Samtaler med min Kusine; det glædede mig, at det efterhaanden var lykkedes at omvende hende til mine sentimentale Teorier. Jeg saa hende hver Dag enten paa Museet eller i Rue d'Assas.

„Er du ikke bange for," sagde hun en Dag leende til mig, „at du gør mig en daarlig Tjeneste ved saaledes at lade Vinger vokse ud paa min Ryg? Naar først Svingfjerene ere komne frem, vil jeg være ilde stedt bag mit Burs Tremmer! Naa, heldigvis har jeg i det mindste hidtil ikke følt Lyst til at flyve til Drømmernes Land."

„For din Skyld nærer jeg ingen Bekymringer," svarede jeg; „om du saa fik ti Par Vinger, vilde du dog aldrig bruge dem til at flyve. Husker du endnu de ikkeflyvende Fugle, som vi paa Vaudelnay saa ofte . . ."

„Nej, fy dog, Gaston! Du mener Ænderne i Hønsegaarden. Tak — mange Tak for Sammenligningen!"

„Der ser man, hvordan du straks tager alting op i en ond Mening! Hvem taler om Ænder! Jeg mener naturligvis Svanerne, lille Frøken; have vi monstro nogen Sinde set dem flyve?"

„Det lod de kun være med, fordi de følte sig lykkelige i deres Dam."

Medens Rosi sagde disse Ord, havde hun sænket sit Hoved med en saa harmonisk Halsbøjning over Staffeliet, at jeg fandt min Sammenligning langt mere træffende, end jeg først havde tænkt mig.

Den 10. Juni fik jeg Brev fra min ubekendte. Jeg husker saa nøje Datoen, fordi med den var den Brevveksling sluttet, som i tre Maaneder havde gjort mig saa uendelig lykkelig. Thi, ak, jeg skulde ikke mere gense den store, fordrejede Haand- og den blomsterprydede Underskrift, der bekræftede mig Brevskriverindens ømme Tilstaaelser. I Stedet for en eneste Forglemmigej havde den hemmelighedsfulde Haand den Dag tegnet en hel Buket, hvori de enkelte Blomster vare grupperede med fin Kunstsans, skønt man tydeligt saa, at de i Hast og uden lang Betænkning vare henkastede paa Papiret.

Paa de fire tætskrevne Sider vibrerede bestandig den samme alvorlige, man kunde sige moderlige Ømhed som før. Men det

forekom mig ogsaa, at jeg kunde spore en inderligere Hengivelse, Rørelse og smertelig Usikkerhed. Brevet endte med følgende Linier:

„. . . Og nu, min dyrebare Ven, nu maa vi af Sted; Skov og Mark længes efter os; i det varme, støvede Paris er der ikke mere Luft nok for os. Lad os altsaa sige det Farvel for nogle Maaneder. De kan være ganske rolig, Deres Breve ville naa mig under den sædvanlige Adresse, og ogsaa De vil modtage mine, rigtignok ad en Omvej over Paris; thi De maa ikke vide, hvorhen jeg gaar. Hvad bryder De Dem ogsaa om, hvad De ikke ved, i Sammenligning med det, De ved saa bestemt! Føler De ikke, at jeg elsker Dem? Betænk blot: nu er det mig, der forlanger Breve og ikke mere kan leve uden dem. Forglem mig ikke paa Vaudelnay, hvor der, efter hvad jeg har ladet mig fortælle, skal føres et meget muntert Liv. Men skulde De alligevel glemme mig, min dyrebare Ven, saa ønsker jeg, at det i det mindste maa være for en værdig ung Piges Skyld, for hendes, som en Gang skal blive Deres Hustru. Træf et godt Valg, naar Timen slaar. At vide Dem ulykkelig, eller en anden ulykkelig ved Dem, vilde være mit Livs bitreste Sorg . . ."

Fra det Øjeblik, „hun" forlod Paris, havde jeg ikke længer nogen Grund til at blive. Jeg traf alle Forberedelser til min Afrejse. Men Udsigten til de selskabelige Fornøjelser, som jeg det foregaaende Aar havde nydt, var mig uudholdelig. Jeg skrev derfor til min Moder, at jeg led af nervøs Træthed og nærede et levende Ønske om at kunne tilbringe de første Uger af mit Ophold paa Landet i størst mulig Ro og Afsondrethed. Ved samme Lejlighed talte jeg ogsaa til mine Forældre om at medbringe min Kusine og Onkel Jean. Ikke uden Hykleri begrundede jeg min Plan med Ønsket om at forskaffe den unge Pige og den gamle Herre et for deres Sundhed tjenligt Landophold. Sandheden var, at jeg ikke mere kunde undvære min tilvante fortrolige. Men leve paa Vaudelnay uden at have nogen, med hvem jeg kunde tale om min Forglemmigejdame, vilde have været Døden for mig.

Moder svarede mig omgaaende og sendte mig samtidig en indtrængende Invitation til Onkel Jean og hans Datterdatter. Ordet „Invitation" er egentlig ikke betegnende. Hun bad dem indstændigt om at tilbringe en ret lang Tid paa det gamle Slot, hvis Døre altid havde staaet dem aabne.

Jeg vidste, hvorledes jeg skulde bære mig ad for i en Haandevending at faa den lidet bøjelige Baron til at indvillige. Jeg besøgte ham paa en Tid af Dagen, da jeg vidste, at hans Datterdatter var i Louvre.

„Onkel," sagde jeg, „i Dag kommer jeg til dig som befuldmægtiget Gesandt; her er mit Kreditiv."

Dermed overrakte jeg ham Brevet fra min Moder. Han læste disse Linier ikke uden adskillig Panderynken, hvad jeg desværre kun havde alt for let ved at forklare mig.

„Din Moder er bestandig saa god og kærlig, som hun altid har været," sagde han; „men hun forlanger noget af mig, som ikke falder let."

„Om det saa var ti Gange sværere, maa det alligevel ske," sagde jeg med Eftertryk. „Rosi bliver syg, hvis hun skal tilbringe Sommeren i Paris."

Jeg havde truffet det rette. Min Kusines Bedstefader for i Vejret, som han for halvtredsindstyve Aar siden vilde have gjort ved et Ord, der ikke behagede ham.

„Rosi syg?" udbrød han, „hvad ved du derom?"

„Hun har skæmmet sig meget," svarede jeg vigtig. „Hendes Ansigt er blevet smallere og Øjnene større; hun har overanstrengt sig. For tre Dage siden, da jeg tilbragte et Par Minutter sammen med hende i Louvre, hostede hun flere Gange . . . jeg kan ikke lide den Hoste."

„Hun har dog aldrig beklaget sig."

„Ja, dersom du vil vente, til hun beklager sig, Onkel! — Hun ved, at enhver Forandring falder dig besværlig, og du kender hende dog tilstrækkeligt til at vide, at hun er Opofrelsen selv."

„Ja, Opofrelsen selv," kom det som et brummende Ekko fra Onkel Jeans Bryst.

Han vendte mig Ryggen, tilsyneladende i et Anfald af ondt Lune, ligesom om jeg bar Ansvaret for min Kusines forsagende Karakter.

„Naar hun kommer hjem, skal jeg tale fornuftigt med hende," tilføjede han stadig brummende; „straks i Morgen skal hun gaa med mig til Lægen."

„Undskyld, kære Onkel, men det bedste var vist dog, om vi i Morgen alle tre satte os i Kurertoget til Poitiers."

„Ikke saa hastig, min Dreng. Dersom Rosi er syg, maa

hun til et Badested. Jeg kender ikke nogen fugtigere Egn end Vaudelnay. Min Rheumatisme kan tale et Ord med derom."

Hvilket mærkeligt Lune ikke at ville tage til os! Hvorledes skulde jeg forklare mig denne Modstand? Var det, fordi han var vred paa mig fra sidste Sommer? Medens mine Tanker endnu beskæftigede sig med dette Spørgsmaal, hørte vi Rosi komme syngende i Entreen.

„Kan du høre, hvor syg hun er!" sagde Onkel Jean.

Min smukke Plan syntes at skulle blive til Vind. Jeg forsøgte resolut et nyt Stormløb, men fra en anden Kant.

„Kunde du lide, at vi i Morgen alle tre rejste sammen til Vaudelnay?" spurgte jeg Rosi, før Onkel endnu havde faaet Tid til at fremføre et Ord. „Din Bedstefader vil gerne, men han er bange for, at det ikke skal more dig."

Nattergalen var pludselig bleven tavs. De smukke Rosenkinder bleve hvide som Liljer.

„Til Vaudelnay? . . . Vi alle sammen! . . . Aa Gud, hvilken Glæde!" sukkede det kære Barn. Hun var ikke i Stand til at holde sig oprejst og sank ned paa en Stol.

„Uhyre!" udbrød min Onkel. „Ser du ikke, at Barnet besvimer!"

„Har jeg ikke sagt dig, at Rosi er syg?" gav jeg sagte til Svar.

Allerede vendte Farven tilbage paa hendes Kinder. Efter Symptomerne at dømme var hendes Sygdom intet andet end en stor Glæde.

„Bedstefader, er det sandt?" spurgte hun med en Stemme, som vilde have været i Stand til at lokke Onkel Jean tilbage til Indien.

Medens hendes Mund saaledes henvendte sig til Onkel, hvilte Øjnene spørgende paa mig.

„Begynd hellere straks at pakke sammen," sagde jeg med dristig Tillidsfuldhed; „i Morgen tidlig præcis Klokken otte maa vi være paa Banegaarden."

Klokken var endnu ikke slaaet halv, da vi alle tre vare forsamlede der. Ingen Rejsedag er nogen Sinde gaaet hurtigere for mig end den. Min gode Handling begyndte allerede at bære sine Frugter.

Syttende Kapitel.

Hurtigere end vort Iltog var mit Telegram fløjet af Sted gennem sin Metaltraad. Slottet ventede os i Festdragt, men diskret smykket som Folk, der ere lykkelige for sig selv og ikke for deres Naboer.

Da de gamle Taarnes Fløje dukkede op over Trækronerne, tyggede Onkel Jean paa sin Mustache, og vi hørte ikke Lyden af hans Stemme, før Landaueren holdt i Slotsgaarden. Rosi derimod talte for to. Ved hver Bøjning af Vejen brød hun ud i høje Fryderaab. Hver Bondekone, der mødte os, kaldte hun ved Navn og var henrykt over, at Landsbyen var bleven smukkere, siden hun sidst havde set den.

Min Fader og Moder vare saa lykkelige over vor Ankomst, at det vilde have været svært at sige, hvem af os der blev modtagen med størst Elskværdighed. Men under Dineren vendte den almindelige Opmærksomhed sig mod mig, og Underholdningen drejede sig næsten udelukkende om min Rejse til Orienten. Fader billigede den meget; Ønsket om at se sig om i Verden og berige sine Erfaringer var højst forstandigt hos en ung Mand, mente han. Omendskønt en Smule adspredt, nikkede Onkel samstemmende. Formodentlig gennemgik han i Tankerne sine egne Ungdomsfarter og fandt sagtens, at min i Sammenligning dermed ikke havde stort at betyde. Den eneste, som var underrettet om den sande Aarsag til min nautiske Ekspedition, beskæftigede sig paafaldende ivrigt med at modelere Figurer af Brødkrummer og undgik at se paa mig; sandsynligvis fordi hun var bange for at briste i Latter.

Da Onkel og Rosi vare udmattede af Rejsen, opsøgte de snart efter under Ledsagelse af min Moder deres Værelser i det lille Taarn, og jeg blev alene tilbage med Fader.

„Din Kusine er bleven en Pokkers kon Pige," sagde han. „Hun har Øjne, Øjenvipper, Haar som en Italienerinde og Teint som en Englænderinde. Hvorfor har du aldrig fortalt os om hende?"

„Jeg ved ikke selv," svarede jeg; „min Kusine er knapt nok en Kvinde i mine Øjne. Jeg ser endnu bestandig, hvorledes hendes Bedstefader en Vinteraften kom bærende med hende og lagde hende sovende paa Sofaen. For øvrigt ere vi de bedste Kammerater af Verden; men selv om hendes Haar er en Italiener-

indes, er hun ved sin klare Forstand fire Gange saa meget Englænderinde."

„Det undrer mig, hvad du der siger," udbrød Fader; „hun ser i Grunden ikke ud til det. Men saa meget desto bedre for hende; det kan blive vanskeligt nok endda at faa det stakkels Barn gift."

„Jeg tvivler paa, om hun overhovedet nogen Sinde gifter sig," svarede jeg alvorligt. „Jeg antager, at vi i hende faa en anden Udgave af Tante Alexandrine at se."

„Det bliver hendes Sag," sluttede min Fader. „Kun vil jeg haabe, at vi ikke i dig faa en anden Udgave af Onkel Jean."

„Stakkels Fader!" sukkede jeg stille. „Dersom du vidste, at din Søn er dødelig forelsket i en utilnærmelig Fe, og at Gaston de Vaudelnay sandsynligvis bliver den sidste af sin Slægt!"

Næste Morgen strejfede jeg om i Parken for at nyde Morgenens Friskhed. Ved Foden af en stor Platan, hvor en landlig Bænk indbød til Hvile, saa jeg en hvid Skikkelse i drømmende Stilling.

„God Morgen, Rosi, hvad er nu det?" udbrød jeg. „Længes du maaske allerede tilbage til dine Madonnaer og dit Staffeli?"

Hun for sammen, og da hun vendte Hovedet mod mig, saa jeg hendes Øjne staa fulde af Taarer.

„Nej," svarede hun med den Ligefremhed, der aldrig forlod hende, „men jeg længes tilbage til den Tid, da vi begge tilsammen arbejdede paa dette Sted i vor lille Have."

„Det skulde du hellere lade være med," svarede jeg. „Den Gang var du en grim lille Pige, og nu . . ."

„Og nu?" gentog hun med et Blik, hvoraf tydeligt fremgik, at hendes Tanker vare hundrede Mile borte fra det, jeg havde sagt.

„Nu er du en meget smuk ung Dame."

Hun satte et saa forundret og vantro Ansigt op, at jeg skyndte mig at anføre Ophavsmanden til min gunstige Dom om hende.

„Du kan stole paa det," svarede jeg; „Fader sagde det selv endnu i Aftes."

„Ja saa, Onkel!" sagde hun beskedent . . . „ja, han mener det godt med mig."

Jeg maatte for mit eget Vedkommende indrømme, at hun virkelig var meget smuk. Under den hvide Musselinskjole anedes

en herlig Figur, og hendes klassiske Træk straalede i blendende Ungdomsfriskhed; Fødder og Hænder vare af en fuldendt Skønhed.

„Det er dog mærkværdigt," tænkte jeg, „hvor meget bedre man bemærker visse Enkeltheder, naar man har Hovedet klart! I Paris med al dens Tummel kunde jeg have levet tyve Aar Side om Side med dette yndige Barn uden at erkende hendes Fortrin."

Den første Uge, vi tilbragte paa Vaudelnay, var prægtig. Naboskabet havde endnu ingen Anelse om, at Slottet husede saa udmærkede Gæster, og jeg havde besvoret min Moder at lade Folk blive i Uvished saa længe som muligt. Efter de mange Aar, som siden den Tid ere hengaaede, vilde det falde mig vanskeligt at sige, med hvilke Beskæftigelser Rosi og jeg udfyldte vore Dage. Jeg ved kun, at vi næsten bestandig vare sammen, og at vi, naar Aftenen brød frem, endnu ikke vare færdige med alt det, vi havde at sige hinanden.

Naturligvis bleve de tre Fjerdedele af Tiden tilbragte med Samtaler om min Forglemmigejdame. Hvor kunde det dyrebare Væsen nu befinde sig? Maaske i Bjærgene? Eller ved Havets Kyst? Eller boede hun i en skyggefuld lille Villa med Mand og Børn? — Alt vel overvejet, vare vi komne til den Overbevisning, at hun maatte være Moder, og den haarde Kamp mellem Pligt og Kærlighed lod hende blot synes endnu skønnere i mine Øjne. Om tre Dage, i Overmorgen, maaske allerede i Morgen maatte det længe ventede Brev komme!

„O, Rosi, var det dog blot i Morgen!"

Paa dette Hjertesuk svarede min Kusine intet; for første Gang saa jeg en Skygge, sandsynligvis af Kedsomhed, glide over hendes Ansigt. Men havde jeg virkelig Ret til at være vred paa hende, fordi det forønskede Brevskab interesserede hende mindre end mig?

Postbudet kom, men bragte intet Brev, i det mindste ikke fra hende. Næste Dag og hele den paafølgende Uge gik det ikke bedre. Ak, hvor var nu de første Dages fredelige Ro bleven af? Hvad brød jeg mig nu om mine Forældre, om Parken, om Spadsereture og mine Heste, der omkom af Kedsomhed i Stalden! Kun min deltagende Kusine var endnu i Stand til at forstaa og til en vis Grad trøste mig. Ifølge hendes Anskuelse var den Forsinkelse, som opfyldte mig med saa dødelig Uro, kun foraarsaget af forbigaaende Omstændigheder, for hvis Skyld jeg ikke burde ængste mig. En eller anden pludselig Rejse, et uforudset Ophold paa et Sted, hvor det

ikke var hende muligt at faa Lejlighed til at skrive, eller ogsaa Familieforhold kunde have hindret min ubekendte i at holde et Løfte, som hun hidtil saa trofast havde efterkommet.

„Men hvis hun nu er syg eller maaske endog død! Bestandig har jeg dog haabet paa, at jeg en Gang skulde lære hende at kende. Maa jeg da for hele Livet give Afkald paa den Lykke? Beklag mig, Rosi; jeg er virkelig ulykkelig!"

Samtidig fattede jeg for første Gang i mit Liv, hvilken Skat af kærlig Deltagelse en Kusines Hjerte er i Stand til at rumme, selv i en Alder, hvor det efter sin Bestemmelse skulde være Jordbund for mindre tungsindige Blomster. Rosi var taalmodig som en østerlandsk, til sin Herres Lyner vænnet Slavinde. Paa mindste Tegn af mig lod hun alt i Stikken for at passiare med mig, d. v. s. lytte til mine Klagesange. Undertiden gjorde hun mig dog ogsaa blide Bebrejdelser for min Melankoli.

„Et Menneske," sagde hun ofte, „har ikke Ret til at være utilfreds med sin Skæbne, naar det besidder Vished om at være elsket trofast og oprigtigt af et andet Menneske."

Saadanne alt for platoniske Argumenter rørte mig ikke synderligt, og jeg gjorde for Alvor Fordring paa at blive betragtet som det ulykkeligste af alle Mennesker, medens jeg dog paa den anden Side var villig til at anerkende, at jeg kunde glæde mig over den kærligste Trøsterinde.

„Hvis jeg nogen Sinde kunde glemme hende, kære Rosi," sagde jeg, idet jeg trykkede min Kusines lille Haand i min, „skulde det være for din Skyld!"

„Men jeg er fast overbevist om, at hun mere end nogen Sinde tænker paa dig," svarede Rosi. „Om nogle Dage vil alt opklares; jeg har saadan en Slags Anelse."

Det var ikke muligt at bringe hende fra denne sin skønne Tillidsfuldhed, og undertiden lykkedes det endog for en kort Tid at faa mig til at dele den. Naar det skete, fandt jeg straks i hende den mest indtagende, elskværdigste og muntreste Veninde. En Dag formaaede jeg ikke at undertrykke en Følelse af hemmelig Misundelse.

„Ved du hvad, Rosi," sagde jeg, „du ser ud, som du var fuldkommen lykkelig."

„Saadan ser jeg ikke blot ud," svarede hun alvorlig; „jeg er i det mindste for Øjeblikket virkelig saa lykkelig, som en Kvinde kan være. Bedstefader er i tre Uger bleven tyve Aar yngre.

Onkel og Tante behandler mig som deres Datter, og saa kan du slet ikke tro, hvor lykkelig jeg er ved at gense mit kære, gamle Vaudelnay."

„Men hvad hindrer i Grunden dig og Onkel i at slutte eders Dage her? Du bliver for mig, hvad Tante Frederikke var for Bedstefader, og saaledes kunne vi henleve vore gamle Dage sammen."

Hun lukkede Øjnene, men Udsigten dertil syntes ikke at opbygge hende, og med let bevæget Stemme svarede hun:

„Det, jeg ejer i Verden, tillader mig ikke at tænke paa Fremtiden; lad mig blot have Lov at nyde Nutiden."

Og faktisk kunde man se paa hende, at hun i fulde Drag nød hver Time, hun tilbragte hos os. Alt begejstrede hende, og i endnu højere Grad vare alle begejstrede for hende. Fire Personer gjorde sig fra Morgen til Aften Besiddelsen af hende stridig. Onkel Jeans Rheumatisme, Faders Mavekrampe, Moders Husholdningssorger, og hvad andre Besværligheder den kære Sjæl havde at kæmpe med, og endelig mit unge Hjertes hemmelige Kvaler, — alt sammen tyngede det paa hendes ungdommelige Skuldre uden dog nogen Sinde at nedtrykke hende. Og naar Onkel Jean saa under de fælles Samtaler om Aftenen begyndte at tale om at rejse tilbage til Paris, opstod der en dyb Tavshed som ved Forbudet om en truende Katastrofe.

Havde Rosi tilfældigvis en Time til sin egen Raadighed, var det hendes største Fornøjelse at sætte sig under de store Plataner i vor fordums Have og læse nogle Sider i en Bog eller besørge sin Korrespondance.

En trykkende Hed Eftermiddag opsøgte jeg hende der i samme Øjeblik, som det første Vindstød før et optrækkende Uvejr susede gennem Trækronerne og drev en hel Sky af hvirvlende gule Blade foran sig.

„Pak hurtigt dine Skriverier sammen!" raabte jeg til min Kusine. „Hører du ikke, det tordner langt borte? Hvad tænker du egentlig paa?"

„Paa intet!" svarede hun og for sammen. Hun var saa adspredt, at hun slet ikke havde hørt mig komme.

„Tror jeg ikke," sagde jeg spøgende, „at Miss Askepot efterhaanden bliver en hel Mignon. Du tillader dig endogsaa den Luksus at drømme!"

Før hun kunde svare, for et nyt Vindstød hen over Mappen, hvorpaa hun havde skrevet. I samme Øjeblik tog mindst et Dusin Ark Papir i livligste Forvirring Flugten sammen med

Platanernes tørre Løv. Med stor Iver gav vi os hver i sin Retning i Færd med at forfølge Flygtningerne. Et stort Blad af anden Farve end de øvrige syntes at have sat sig for at byde mine raske Ben Trods. Af og til laa det et Øjeblik stille, men hvirvlede saa atter hen over Plænernes korte Græs, og i samme Nu, som jeg vilde lægge Haanden paa det, løftede det sig paa ny, for som en anskudt Agerhøne igen at gøre Holdt i nogen Afstand.

Det ligger i min Natur, at vanskelige Ting, af hvad Art de saa ere, opmuntre mig til større Udholdenhed. Jeg satte mig i Hovedet, at dette ejendommelige Vildt skulde falde i min Magt, og da det begik den Dumhed at forvilde sig i en Busks tætte Grene, lykkedes det mig virkelig at sætte min Vilje igennem.

„Naa, det maa jeg sige var Umagen værd!" udbrød jeg leende, da jeg saa, at det saa haardnakket forfulgte Bytte kun var et Blad almindeligt Klatpapir.

Det viste sig imidlertid ikke at være saa ganske almindeligt endda. Da jeg lod mine Øjne glide hen over det, bemærkede jeg noget, som naglede mig til Stedet trods Tordenen, der nu rullede over mit Hoved, og et mægtigt Lyn, der hundrede Skridt fra mig aftvang min Kusine et højt Udraab af Skræk. Jeg saa og hørte intet. Jeg maatte atter og atter stirre paa det røde Trækpapir, som om min Dødsdom havde staaet skrevet derpaa.

Snart nødte imidlertid den strømmende Regn mig til i ilsomt Løb at søge Læ i Slottet, men først efter at jeg omhyggeligt havde skjult mit Fund ved Brystet.

Platanerne vare forladte; Rosi var ilet forud for mig. Det var mig ogsaa kærere saaledes; thi jeg foretrak først senere at gense hende, naar de sidste Rester af Tvivl vare splittede, naar jeg i Ro havde hørt og fattet, hvad en hemmelig Stemme tilhviskede mit bankende Hjerte.

Undersøgelsen varede ikke længe. Som en Stormvind for jeg op paa mit Værelse, aabnede Skrivebordet, fremtog min Forglemmigejdames sidste Brev, lagde det ved Siden af det indfangede Blad og sammenlignede Buketten paa det engelske Velinpapir med den, som havde aftrykt sig mod Klatpapirets sugende Overflade . . . Aldrig have to Tvillingbrødre lignet hinanden mere!

Idiot! Dumrian! Egoistiske Taabe! som jeg har været . . . Min søde Rosi! Min kære, elskede, søde Rosi! Hun var for stolt, det stakkels Barn! Og fremfor alt for mistroisk! Men derfor maatte jeg ikke dadle hende! . . . Ak! dessværre havde jeg jo

selv ivrigst anstrengt mig for at vise mig for hende i et alt andet end tillidsvækkende Lys.

Jeg lo, jeg græd og blandede de mest affindige Jubelraab imellem hverandre. Tusinde Erindringer fra tidligere og sidst henrundne Dage krydsede min Hjerne. Hvor havde jeg ikke pint det stakkels Barn, hvis Hjerte tilhørte mig, siden den lille forældreløses Øjne for første Gang mødte mine paa Fædrenehusets Tærskel! Hvilken Plage maatte ikke mine enfoldige Hjerteudgydelser have været for hende!

Med urokkelig Standhaftighed havde den tilbedelsesværdige Pige, for hvis Skønhed jeg ikke engang havde haft Øje, bevaret mig sin ringeagtede Kærlighed. Uden en Klage, skjulende sin Skinsyge, havde hun ladet min krænkende Fortrolighed som Piskelag regne ned over sig. Fattig som hun var, havde hun set mig bortkaste Guld med runde Hænder for at tilfredsstille mine og andres Lüner. Rig paa himmelsk Offermod, paa Poesi og ideal Kærlighed havde hun let af mine Spotterier over hendes Karakters Hverdagsagtighed. Og jeg, jeg havde vovet at tillægge hende et latterligt Øgenavn! . . .

Kulden og mine gennemvædede Klæder kaldte mig tilbage til Nutiden.

Nu havde jeg ikke mere Ret til at udsætte mig for en Sygdom. Mit Liv tilhørte fra nu af en anden.

„Store Gud!" udbrød jeg, medens jeg skyndte mig at skifte Klæder; „hvor mange lykkelige Dage har jeg ikke allerede forspildt."

Attende Kapitel.

Først ved Middagsbordet traf jeg igen sammen med min Kusine. Ogsaa hun havde maattet skifte Klæder, og da hendes Garderobe ikke tillod noget stort Udvalg, viste det stakkels Barn sig i grande toilette. Skønt smuk nok til at fordreje Hovedet paa en Konge, syntes hendes ydmyge Blik som altid at spørge mig, om hendes Hersker var tilfreds med hende.

Jeg vendte Øjnene bort. Jeg kunde have forraadt alt, og det maatte ikke ske allerede nu. Min Bruds første Rødme, det første Lykkesmil paa hendes Ansigt, vilde jeg have alene for mig selv. En Stund maatte jeg altsaa endnu vente. Den kære, dyrebare Rosi! Hvor længe havde hun ikke maattet vente — og uden Haab!

Som alle, der lide af den Sygdom, spiste min Fader meget lidt, og det var ham altid pinligt at se andre spise. Den Dag behøvede han ikke at misunde mig. Uden at sige et Ord iagttog jeg min Kusine, eller, for at udtrykke mig rigtigere, jeg slugte hende med Øjnene, som i enhver af hendes Haandbevægelser, i enhver Forandring af hendes Holdning opdagede nye Skatte af Ynde og Harmoni.

I to Timer havde jeg elsket hende af hele min Sjæls Styrke, men dog lignede det, som jeg straks havde følt, ingenlunde, hvad Digterne kalde „Kærlighedens Lynstraale". Gennem lange Aar havde en lykkelig Skæbne langsomt og taalmodigt forberedt mig til denne indviede Stund. En Gnist havde været tilstrækkelig til at optænde den skjulte Glød. Nu brændte Kærligheden Ild som en straalende Offerflamme i mit Hjerte, for aldrig siden at slukkes.

Da Maaltidet var til Ende, gik jeg hen til min Kusine.

„Lad os gaa ud og se," sagde jeg, „om Stormen har anrettet megen Skade blandt Parkens Træer."

Hvilken uforglemmelig skøn Aften! Himmelen havde genfundet sit dybe, rene blaa. Mellem det ved den velgørende Regn forfriskede Løv hang endnu hist og her nogle glimtende Draaber. Luften var opfyldt af Sommerens stærke Aande, og Blomsterne hævede genfødte deres Hoveder i Vejret og udsendte deres Duft. Hele Parken lignede en uhyre, med grønt smykket Hal, hvori der skulde fejres en stor Fest, og hvortil de første Stjerner begyndte at levere Illuminationen. Jeg rakte min Kusine Armen — et temmelig usædvanligt Galanteri. Let skælvende, som om hun havde en ubestemt Anelse, tog hun imod den uden at se paa mig. Derpaa rettede vi langsomt vore Skridt mod Platanerne; thi under dem vilde jeg aabne mit Hjerte for hende.

Da vi vare komne ind under de prægtige Træers Kroner, blev jeg staaende.

„Nu ved jeg, Rosi," begyndte jeg, „hvorfor min Forglemmigejdame ikke mere skriver til mig."

„Virkelig!" udbrød hun, aabenbart nysgerrig efter at høre, i hvilken ny Labyrint jeg var faret vild; thi endnu anede hun intet . . . „hvorfor da?"

„Fordi hendes Breve maatte bære Poststempel her fra Vaudelnay. Forstaar du, Rosi?"

Hun for sammen og bed sig i Læberne. Øjensynlig søgte

hun et nyt Middel til at forlænge min Vildfarelse. Men allerede havde jeg lagt Armen om hendes skælvende Liv.

„Hun vil aldrig mere skrive til mig," vedblev jeg. „Rosi, du dyrebare, du elskede, lad nu dine Læber sige mig, hvad din Pen først forraadte; thi nu ved jeg, at min Forglemmigejdame hviler her ved mit Hjerte!"

Uden Tøven, men meget sagte talte hun de første skønne Ord, og i tætte Grene over vore Hoveder syntes Fuglene at holde deres Aandedræt tilbage for at lytte.

„Er det virkelig alt sammen sandt?" spurgte jeg, da mine Læber havde forladt hendes Pande; „du har tilskrevet mig saa mange stygge Usandheder!"

„Ikke en eneste! Jeg har altid kun skrevet den fulde Sandhed."

„Og den aristokratiske Salon da, hvor vi skulde have mødt hinanden?"

„Er Vaudelnay'ernes Adel dog maaske ikke gammel nok?"

„Naa saadan! Men det mystiske, skinsyge Væsen, du tilhører, — de Pligter, som holdt dig lænkebunden? Jeg troede for vist, du var gift, og du selv har bestyrket mig i Troen."

„Er min gamle firsindstyveaarige Bedstefader, som kun eje mig i Verden, som har ofret mig sit Liv og hvem jeg kan takke for alt, maaske ikke mere end en Ægtefælle, mere end et Barn?"

„Men hvorfor var du saa bange for, at jeg skulde gætte Sammenhængen? Jeg tror sandelig, du vilde have haft Mod til at leve og dø uden at røbe mig din Hemmelighed."

„I Begyndelsen var det ogsaa min Mening, men siden indsaa jeg, at jeg ikke vilde være stærk nok dertil. Jeg bestemte da at sige dig det, naar jeg var bleven en gammel Frøken."

„Hvorfor først da?"

„Fordi jeg er meget mistroisk, og Gud skal vide, at din Fortrolighed ikke var egnet til at svække min Mistro. Fordi jeg troede dig ude af Stand til at forstaa mig; fordi du ikke engang gjorde dig den Ulejlighed at se paa mig. Og endelig —" føjede hun ganske sagte til — „fordi jeg er meget stolt."

„Rosi," svarede jeg, „naar man først en Gang er god, maa man ogsaa være det til Gavns. Lov mig at glemme dine grimme 'fordi'er. I mit Hjertes Grund, det sværger jeg dig, har jeg aldrig elsket nogen anden end dig."

„Det siger du nu," sukkede hun og gemte sine Øjne ved mit

Bryst. „Aa ja! men saa maa det have været meget dybt i Grunden! Havde jeg rettet mig efter Overfladen . . .“

„Jeg tilbeder dig! Der gives ikke mere nogen anden Kvinde for mig. For Resten har du jo i den sidste Tid selv set, hvor trofast jeg er!“

„Ak ja! de sidste tre Maaneder! En smuk Prøvetid!“

„Ja vel, men uden at kende dig. Men nu kender jeg dig. Du forener alt i dig, hvad min Sjæl tørster efter: Hjerte, Gemyt, Trofasthed, Ømhed, Poesi . . .“

„Skammer du dig dog ikke? Tænk paa Øgenavnet, du saa ofte har givet mig.“

„Hvad saa! . . . Den Gang havde jeg jo endnu ikke læst dine Breve. Og desuden, Rosi, du er saa smuk! Jeg beundrer dig lige saa meget, som jeg elsker dig. Hvilken Lykke, at Forglemmigejdamen ikke var nogen anden end dig!“

Et Tryk af hendes lille Haand bekræftede disse Ord, som om ogsaa hun vilde sige, at hun var lykkelig. Den ærlige, ligefremme, søde Pige!

Længe stod vi saaledes ved Siden af hinanden uden at tale. Pludselig frigjorde hun sig for min Omfavnelse.

„Men hvem er det, som har forraadt dig min Hemmelighed?“ udbrød hun med en betænksom Fure i Panden. „Ikke et Menneske vidste dog noget derom.“

„Kom,“ sagde jeg. „Luften er kold og fugtig; vi maa ind igen. Undervejs skal jeg fortælle dig, hvorledes det gik til.“

Da jeg havde endt den korte Historie om min Jagt paa det af Vindstødet bortførte Trækpapir, aandede hun lettet.

„Hvor god dog den kære Gud er!“ sagde hun med tilbagetrængt Stemme.

„Ja, Gud er undertiden god. Men der er ogsaa Tider, hvor han kan være grusom.“ —

Da vi vare naaede til den store Stentrappe, faldt det mig pludselig ind, at vi havde baaret os ad som de kloge Bønder, der byggede en Kirke uden at tænke paa Vinduer dertil.

„Rosi,“ sagde jeg, „vi maa fortælle dem den store Nyhed.“

Det var et særligt Karaktertræk hos hende, at naar hun følte dyb Bevægelse, holdt hun af at skjule det under Egensindighedens Maske.

„Hvilken stor Nyhed?“ spurgte hun, som om hun ikke bedst selv kunde tænke sig det.

„At du og jeg skulle være Hustru og Mand!" Hun spøgte ikke mere, men tog mine Hænder og rettede sine Øjne bestemt mod mine.

„Jeg er din, Gaston," sagde hun. „Tal, som du vil, og naar du vil. Bedstefader bliver meget lykkelig, thi jeg ved, at ogsaa han har haft sin Hemmelighed at bære."

Fader lagde sin Avis fra sig, da han saa os komme; Moder skrev; Onkel Jean havde som sædvanlig opsøgt den lille Taarn bygnings Penater. Han havde for Vane at gaa tidlig i Seng.

„Naa," spurgte Fader, „har Stormen saa anrettet nogen større Skade?"

„Ikke ret megen," sagde jeg; „men om den saa havde fejet hele Parken bort, maatte vi være den taknemmelig alligevel."

Mine Forældre saa forundret paa mig; de kunde ikke forklare sig mit opromte Væsen.

„Ville I have den kære Rosi til Datter?" spurgte jeg.

Vi holdt os længe fast omslyngede uden at tale, og da vi endelig fandt Ord, var der ikke mere at sige. Fra nu af var den forældreløse igen hjemme i det Hjem, hvor hun skulde slutte sine Dage; men — takket være Gud i den kommende Ungdoms Navn — ikke som Tante Frederikke eller Tante Alexandrine.

„Du var dog nylig af den Mening," sagde min Fader, da han var alene med sin lykkelige Søn, „at din Kusine ikke just egnede sig til Brud for dig. Det forekommer mig, at Omslaget er indtraadt temmelig pludseligt, og nu, naar jeg tænker efter, forekommer det mig, at vi alle, selv de fornuftige blandt os, ere gaaede en Smule hastigt til Værks i denne Sag. Men Tingen er naturligvis den, at den lille har fordrejet Hovedet paa os alle sammen, saa at hverken jeg eller din Moder har faaet Tid til at overveje . . . og du er endnu saa ung!"

Jeg afbrød min Fader i disse forsinkede Forsøg paa at være efterklog og fortalte ham Historien om min Kusine Askepot og Forglemmigejdamen.

„Min kære Dreng," sagde han endelig og rejste sig — thi det var imidlertid blevet sent — „saa har jeg kun eet Ønske, at du maa gøre din Brud saa lykkelig, som hun fortjener. Jeg vilde ønske, det allerede var Morgen, for at jeg kunde tale med Onkel Jean om meget alvorlige Ting."

Da jeg trykkede sidstnævnte i mine Arme for at takke ham for hans gunstige Svar, tilkastede han mig et næsten ængsteligt Blik, som satte mig tretten Aar tilbage i Tiden. Med de samme

angstfulde, bønfaldende Øjne havde han set paa min Bedstemoder den Aften, da det gjaldt at udvirke Optagelse for det forældreløse Barn paa Vaudelnay.

„Du holder jo af hende, ikke sandt?“ . . . spurgte han. „Kan du nu ogsaa love aldrig at berede hende en Skuffelse? Du ved slet ikke, hvilken afguderisk Kærlighed min stakkels Rosi bærer til dig. Jeg har vidst det længe og lidt meget derved. Selv nu i dette Øjeblik er jeg bange; hun holder for meget af dig! Hendes hele Liv ligger i dine Hænder — og mit ogsaa, saa længe det endnu skal forundes mig at være hos eder.“

Jeg knælede ned for Rosi og kyssede hendes Haand.

„Vær du kun rolig, Onkel Jean!“

Mere sagde jeg ikke. Men den gamle Mand syntes tilfreds med Svaret.

Lisbeth vendte alene tilbage til Rue d'Assas for at rømme Lejligheden. Da hun kom tilbage, overværede hun sit unge Herskabs Bryllup. To Maaneder efter giftede hun sig, som før fortalt, med min Fjende, Gartneren.

Naar jeg ikke mere er til, vil min Søn finde disse Linier. De skulle fortælle ham, hvor højt jeg elskede hans Moder, som han desværre har kendt for kort . . . Paa disse Blade har jeg en kort Tid paa ny opfrisket Mindet om hende.

Thi hun blev ikke gammel paa Vaudelnay.

I vore Planer, i vor Lykke havde vi ikke tænkt paa, at Døden kunde gribe ind og bortføre den uforglemmelige og uforglemte! . . .

Hvor ofte har jeg ikke maattet lægge Pennen, naar hine lykkelige Timer igen som levende dukkede op for mig. Hun, som er død, har set det. Hun ved, hvor højt jeg elskede hende, og hvor jeg nu græder for hende, naar ingen ser det. Hun ved, hvilken Tanke der aldrig forlader mig i Timer, hvor de levende tro, at min Aand er hos dem, som mit Legeme er det.

Og for at hendes dyrebare Billede endnu kan leve paa Jorden, naar vi en Gang forenes deroppe, har jeg med fromt Sind gemt det mellem disse Blade, ligesom man under Guld og Krystal opbevarer Blomster til Minde om en svunden Lykkes korte Minutter.

Ende.

Fa Rosée:

Besejret Hævn.

Første Kapitel.

„En nydelig Pige! Og Gud maa vide, hvor mange Millioner i Medgift! Jeg under ham det. — Votur er en flot Adelsmand lige fra Isse til Fodsaal. Lad os hæve vore Glas til Ære for ham: Længe leve Horst Votur!“ Saaledes talte Ritmester Arendal.

En Del af Selskabet, flest Officerer, men ogsaa en Del civile — man var just ved Dessserten og Champagnen — rejste sig. Glassene stødte mod hverandre under Latter og højrøstet Tale. Nogle ældre Herrer bleve dog roligt siddende, men tømte deres Glas med et Nik til Arendal. Kun een af Selskabet, en højvoksen ung Mand med alvorligt Ansigt, betragtede forundret denne Scene; han sad som en levende Protest imod den.

„Hvad er det, Ostritz, De klinker ikke, De drikker ikke? Maaske deler De ikke Mening med Arendal?“ spurgte hans Nabo, Herr von Waldeck, lunt smilende, medens han besindigt tørrede nogle Draaber Vin af sit graa Skæg.

„Enten har Ritmester Arendal set for dybt i Glasset, eller han ved ikke, hvad Ordet Adelsmand betyder,“ lød det sikre Svar.

„Aa hvad, det Ord har som saa mange andre forlængst tabt sin Betydning,“ bemærkede Waldeck; „det hører til dem, man udtaler uden at tænke ret meget derved; nu til Dags maa det vel nærmest betragtes som en Slags Titel.“

„Stod det i min Magt, vilde jeg berøve enhver Titelen, som ikke gør sig værdig til at bære den.“

„De er for streng, Ostritz. Naar De først bliver ældre, vil De dømme mildere. Sagen er, at De ikke kan lide Votur, hvor-

til De vel ogsaa har Deres gode Grunde, men derfor maa De ikke fortænke ham i, at han gerne gør et rigt Parti; i modsat Fald var der vel næppe andet tilovers for ham end at skyde sig en Kugle for Panden, og det er dog noget, man opsætter det længst mulige. Hans Gods Rauenhorst er saa forgældet, at ikke en Sten af det tilhører ham."

„Apropos, Herr von Waldeck," indskød Løjtnant Westen, „De var jo en Ven af afdøde Nordheim. Fortæl os, hvordan den Historie egentlig forholder sig. Hvorfor gjorde den gamle Herre Horst arveløs? Votur var dog hans nærmeste Slægtning, Nevø eller noget lignende — ikke?"

„Nej," svarede Waldeck, „hverken Nevø eller paa anden Maade Slægtning, i det mindste ikke, hvad man almindeligvis betegner som Slægtsskab. Vor Ven Nordheim havde ganske vist i Sinde at efterlade Votur sin Formue og har ogsaa adskillige Gange hjulpet ham ud af en Forlegenhed, — men hvorfor han dog sluttelig bestemte det anderledes — —"

„Saa at han testamenterede Penge og Gods til sin Husholderskes Datter," indskød Arendal, „— det er just det, som er det interessante ved Tingen. Maaske havde den gamle — —?"

„Intet i den Retning," svarede Waldeck alvorligt tilrettevisende, „dersom De tænker Dem sligt, er De paa Vildspor. Fru Orden var Enke efter en Ven af den afdøde og har hos Nordheim indtaget en Værtindes Plads i Huset, saa at det ingenlunde er forunderligt, at den gamle Herre, der satte stor Pris paa Datteren, gjorde denne til sin Universalarving, ihvorvel det har forbavset mange."

„Gud skal vide, det var et svært Slag for Horst, der for sikkert ansaa sig som den gamles Arving," lo en af Herrerne.

„Og i den Anledning soldede hele sin egen Formue op," tilføjede Waldeck.

„De Herrer kan til en vis Grad have Ret," sagde Arendal, „men Votur var dog altid en flot Kavaler, der ingen Sinde sparede paa Monten; desuden er han smuk som en Apollo, — jeg mindes aldrig at have set saa ædel en Skikkelse, saa regelmæssigt et Ansigt. Hans Historier synes jo nu at skulle faa en lykkelig Ende, og som et mageløst Held maa det betragtes, at Votur er forelsket til op over Ørene i Pigebarnet, der snappede Millionerne for Næsen af ham. Siden Frøken Orden kom til Jukhofen, er han som forvandlet."

„Det turde dog være et Spørgsmaal, om Herr Votur i det hele taget endnu er i Stand til at elske en Kvinde," sagde Waldeck; „jeg kender i det mindste ikke saa ganske faa Fruer og Frøkner, hvis Hjerte denne Adonis med koldt Blod søndertraadte."

„Lad ham være saa uimodstaaelig han være vil," udbrød Løjtnant Westen, „hos Frøken Orden henter han sig alligevel en Kurv."

„Hvorfor?" spurgte Arendal; „jeg gad i det mindste vide, hvad Grunden dertil skulde være."

„Spørg ikke saa naivt," spottede Westen; „De kender ham jo dog bedre end nogen af os andre."

„Aa Pjank," smilede Arendal med et Skuldertræk; „De mener paa Grund af hans —"

„Gæld . . . Netop! Hans Kreditorer udgøre saa stolt en Hær, at den unge Dames Moder dog maaske lod sig imponere af den," sagde Westen.

„Sibylle Orden bliver Voturs Frue, derpaa tør jeg vædde, med hvem det skal være," raabte Arendal højlydt.

„Jeg finder det i højeste Grad usømmeligt at blande Frøken Ordens Navn ind i en saadan Samtale," bemærkede Ostritz til sin Nabo.

„Hvem holder Paréen?" raabte Arendal igen.

„Jeg," sagde Westen; „jeg vædder hundrede Flasker Veuve Cliquot."

„Det er dog for galt!" udbrød Ostritz paa ny; „jeg kan ikke længer være Vidne til saadanne Taktløsheder."

„Gør blot ingen Skandale, unge Ven," formanede Waldeck ham; „De ser jo, at de Herrer have kigget for dybt i Glassene."

„Jeg anser det for min simple Pligt at sætte en Stopper for den Slags Tale," vedblev Ostritz.

„Vær dog fornuftig! Arendal synes aabenbart ikke i Stemning til at modtage Deres Reprimander, og det kan dog vel ikke være Deres Mening at sætte Frøkenens Navn i Forbindelse med en alvorlig Strid."

„Saa maa jeg gaa," svarede Ostritz resolut og rejste sig for at udføre sit Forsæt.

„Hvad! Det er da ikke Deres Mening at forlade os allerede nu?" raabte Westen efter ham.

„Han gaar i denne Tid om som paa Gløder," haanede Arendal,

da Ostritz var vel ude af Døren; „jeg tror paa min Ære, han selv har kastet sine Øjne paa den skønne Sibylle, hvad han for Resten saa inderlig kunde spare sig; — en Mand som Horst vipper denne blege Yngling ikke af Sadelen."

„De er paa Vildspor," faldt Waldeck ham i Talen, „jeg kender Ostritz bedre; muligvis har han tidligere næret Forhaabninger i den Retning, men jeg tør for bestemt paastaa, at han har slaaet sig de Tanker af Hovedet, siden Frøken Orden har arvet sine Millioner."

„Tillader De, jeg ledsager Dem?" spurgte Westen, da han saa, at ogsaa Waldeck nu rejste sig for at gaa. Efter at de begge havde forladt Lokalet, stak sidstnævnte sin Arm under Løjtnantens.

„Vær oprigtig," begyndte Waldeck, „De ønsker at høre noget nærmere om denne Arvehistorie, og jeg skal gerne fortælle Dem, hvad jeg selv ved. I Salen var det mig imod at tale derom. Min gamle Ven Nordheim kom snart under Vejr med, hvilke Følelser Horst nærede for Sibylle, og den unge Piges Lykke laa ham alvorligt paa Sinde. Han talte den Gang med mig om Sagen. 'Tror du,' spurgte han mig, 'at Horst kan blive farlig for hendes Hjertero?' — 'Hun er et uerfarent Barn,' sagde jeg, 'og din Nevø —' 'Kald ham ikke min Nevø,' afbrød han mig. — 'Naa, jeg vilde blot sige, at Votur har et daarligt Ry paa sig,' vedblev jeg. — 'Ja, det er just Ulykken,' mente Nordheim, 'thi selv om Horst havde alvorlige Hensigter — saa har den gode Fru Orden gjort sig andre Forhaabninger for sin Datter.' — 'Ja saa,' sagde jeg, 'hvilke, om jeg tør spørge?' — 'Da hendes Mand endnu levede, boede de i Hus sammen med Familien Ostritz. Den unge Ostritz elskede Sibylle; men da han den Gang ikke havde noget Levebrød, og de begge vare lige fattige, tav han af Højsind om sin Kærlighed. Det vilde altsaa være en Ulykke,' vedblev Nordheim; 'om den unge Pige lod sig blende af Horst's ydre Fortrin; thi jeg kender hans kolde Hjerte og overfladiske Karakter; Nydelse er for ham alt i Verden. Med sit bløde Hjerte og højmodige Sind passer Sibylle kun daarligt til denne Egoist. Da jeg for nogle Aar siden kom til Kundskab om hans Forgældethed, spekulerede jeg paa, hvordan jeg bedst kunde hjælpe ham. Rauenhorst er hans Families Stamgods, og det bestemte jeg mig saa til at løse for ham, saa at han kunde have det kvit og frit. Det skete, men hvad hjalp det? I Stedet for at bekymre sig om Godsets Drift, fortsatte han sit tidligere tøjlesløse Liv, overlod alt til sin For-

valter, spillede, drak og levede i Selskab med letfærdige Kvinder — naa, du kender jo selv hans Renommé paa det Punkt. Jeg ved meget vel, at han ansaa sig for min Arving; men jeg iagttog ham nøjere, end han troede, og har ikke turdet haabe paa, at hans Kærlighed til Sibylle skulde være nok til at omvende ham. Han har ingen Udholdenhed, det er det værste, og dertil kommer, at den kære Sibylles Karakter er lige modsat hans. Hun er samvittighedsfuld som faa og tro som Guld, medens han er letsindig og samvittighedsløs. Nej, kan jeg forhindre det, skal hun ikke komme til at gaa Tornevejen gennem Livet.' — Saaledes talte Nordheim den Gang, men at han derfor vilde indsætte hende som sin Universalarving, anede jeg ikke. Hvordan Horst nu vil bære sig ad, naar han ikke faar Sibylle, er mig en Gaade."

„Han faar hende ikke," forsikrede den unge Officer; „Moderen er en særdeles klog og omsigtsfuld Dame, hvad hun da ogsaa tilfulde har bevist i de mange Aar, hun tilbragte hos Herr Nordheim. De skal faa at se, jeg vinder mit Væddemaal. Jeg har i de senere Aar ofte været indbudt til Jagterne paa Inkhofen, og har der haft Lejlighed til at anstille mine Betragtninger. At Fru Orden med Hænder og Fødder vil sætte sig imod en Forbindelse mellem sit Barn og den flotte, men ogsaa meget overfladiske Horst, anser jeg for givet, og da Frøken Sibylle kun er lidet selvstændig og Moderen overordentlig hengiven, turde jeg dristigt vove adskilligt mere end nogle Kurve Champagne paa, at Voturs Forhaabninger ere byggede paa Sand."

„Ja, Gud give det," istemte Waldeck, „jeg ønsker Frøken Orden alt muligt godt!"

Omtrent fire Uger efter denne Samtale mødte Løjtnant Westen Herr von Waldeck paa Gaden.

„Hvad siger De til den Historie?" begyndte den første. „Jeg vandt mit Væddemaal, men saa sandt jeg lever, sætter jeg ikke mere Pris paa den ædle Drik. At han ogsaa skulde ende saa sørgeligt! Nej, paa Ære, jeg vilde hellere have tabt min Paré. Har De hørt noget nærmere?"

„Nej, og jeg er glad til, om det bliver ved det, det er," svarede Waldeck, „det er højst pinagtigt at se et Menneske synke

saaledes, oven i Købet et af Naturen saa rigt udrustet og af Skæbnen saa begunstiget Menneske, som Horst Votur uomstrideligt var. — Selvmord! Og tilmed, hvilket Selvmord! Var han endda gaaet anstændig ud af Verden med en Kugle gennem Pandeskallen, sik det være, hvad det er, — men drukne sig, fy! Det er afskyeligt! Desuden havde han jo kunnet byde Fattigdommen Spidsen, rask og sund som han var. Arbejde er der altid at faa, naar man blot alvorligt søger."

„Nej," svarede Løjtnant Westen, „for et Menneske som Votur gives der intet Arbejde, der slaar til for at leve Livet. Intet havde han lært grundigt, og hvem vilde vel have Tillid nok til ham til at byde ham en Plads? Hvad skulde han overhovedet egne sig til? Jeg kender ham som et meget overfladisk og stærkt lidenskabeligt, opbrusende Menneske; — men at han vilde drukne sig, havde jeg dog ikke tænkt om ham. Til Ritmester Arendal skrev han, at ingen vilde finde hans Lig; han ønskede ikke nogen Begravelse og ingen hyklet Sorg; men hun, som var Skyld i hans Død, skulde komme til at mindes ham, saa længe hun levede."

„Stakkels Pige!" mumlede Waldeck; „hun er meget at beklage. Men hun er ung og forstandig; en Gang vil hun maaske takke Gud for, at det kom saaledes."

Andet Kapitel.

Advokat Ostritz sad ivrigt læsende ved sit Skrivebord. Foran ham laa nogle Dokumenter og opslaaede Bøger. Først da Væguret slog syv, lagde han sit Arbejde til Side.

„Allerede saa sent," mumlede han. „Hvor rask dog Tiden gaar. Der havde jeg nær siddet og glemt, at Moder venter paa mig. I Aften er det jo Juleaften, da enhver tragter efter at komme hjem snarest muligt."

Han strøg sig flere Gange med Haanden over Panden og nikkede: „Kunde jeg dog blot glemme! . . . Naa, ganske alene er jeg jo dog ikke; Moder venter paa mig."

Han satte Bøgerne i Reolen, lukkede Papirerne ned i sit Skrivebord, trak Overfrakken paa og greb efter sin Hat.

„Det er sandt," udbrød han, „den gamle maa jeg ikke forglemme; han er ogsaa alene, stakkels Menneske! Stromberger,"

kaldte han ud gennem Døren, „det er Juleaften i Aften; bryg Dem et Glas Punch og drik min Moders Skaal."

Han trykkede Kontortjeneren et Tyvemarksstykke i Haanden og skyndte sig for at undgaa hans Taksigelser ned ad Trappen.

Paa Gaden herskede der Liv. Alle bar paa Pakker og Æsker, alle ilede af Sted med travle Skridt. Ogsaa Ostritz traadte ind i en stor Manufakturhandel og lod sig levere Silkestof til en Kjole. Han tog det selv med sig; det vil glæde hende, tænkte han; nu blot et Grantræ. Han valgte et, som en fattig klædt Dreng falbød ham.

„Du kan vel bære Træet efter mig?" spurgte han, idet han uden at prutte betalte den forlangte høje Pris. „Og nu hjem!"

Hans Moder beboede et enetages Hus i Forstaden. Der var et godt Stykke Vej derfra til hans Kontor, men Lejen var billig, og den lille Stump Have om Huset var en Opmuntring for hans gamle Moder.

„Glædelig Jul," raabte han hende i Møde og kyssede ømt hendes Haand, der ivrigt var behjælpelig med at skille ham fra Overtøjet. „Naa, lille Moder, lad os saa pynte Træet sammen og have det hyggeligt, selv om der ingen smaa Børn er i Huset."

Hun tav, men han forstod hendes Blik og kendte hendes inderligste Ønske.

„Lad nu det være godt," sagde han smilende, „man maa tage Livet, som det falder. Jeg holder jo alt for meget af dig til at ville paabyrde dig en Svigerdatter, som maaske ikke engang vidste at sætte rigtig Pris paa dig, og desuden — jeg har heller ikke Tid til at se mig om efter en Kone. Først maa jeg se at tjene mig en Formue, siden —"

„Det nytter ikke, Eduard, at du vil fortælle mig, hvorfor du ikke gifter dig; det ved dog ingen bedre end jeg," sagde hun sagte. „Du har altid været mig en god Søn, og aldrig har jeg haft Grund til Klage over dig. Du er i Sandhed en Mønstersøn, min Stolthed og eneste Glæde. Men i eet Punkt stemme vi ikke overens."

„Lad os saa lade være at tale derom," lo han.

„Det vilde jeg ogsaa, men nu igen i Dag har jeg faaet Brev."

Der kom Rødme paa hans Pande, og hurtigt vendte han Hovedet bort. „Ja saa, et Brev?" sagde han tilsyneladende rolig; „formodentlig fra din gamle Veninde? — Hvad skriver hun saa?"

„Altid det samme," svarede Fru Ostritz; „hun er virkelig en trofast Sjæl. Naar Folk blive saa rige som de, pleje de ellers at glemme deres fattige Venner eller skamme sig over dem. Men hun er saamænd lige saa god og kærlig nu, som da vi den Gang boede Dør om Dør og Dag ud og Dag ind spekulerede paa, hvordan vi bedst skulde komme ud af det med Husholdningspengene. Vi raadslog og lo og græd sammen, hun og jeg. Og da saa vore Børn bleve ældre — lavede vi Planer for Fremtiden, og alt syntes at skulle gaa, som vi ønskede. — — Du elsker Sibylle!"

„Men Moder dog," faldt han hende ivrigt i Talen; „hvorfor nu igen opfriske gamle Historier? Sibylle var tabt for mig fra den Time, da jeg mærkede, hendes Hjerte vendte sig fra mig. — Men selv om ogsaa dette Menneske — Gud give hans Sjæl Fred! — ikke var traadt imellem os, vilde jeg dog have opgivet mine Hensigter, da denne kolossale Rigdom saa uventet tilfaldt hende. — Lige Forhold, — ved du, Moder, er Grundlaget for et godt Ægteskab. At ernære mig af min Hustrus Penge — nej, dertil egner jeg mig ikke."

Medens han talte, havde hun sat sig, og hendes Øjne veg ikke fra ham.

„Du raser mod dit eget Hjerte," sagde hun, „du vil dræbe Kærligheden til hende i dig. Men det vil ikke lykkes dig. Mig kan du ikke skjule dit Hjertes Rørelser, for jeg lider med dig. Men samstemme med dig kan jeg ikke. Du handler ikke blot uklogt, men ogsaa urigtigt. Du kender Sibylle fra hendes tidligste Ungdom og ved, hvilken herlig Karakter hun er. Men saadan en Skat lader man ikke slippe sig af Hænderne ved det første Vindstød; man opgiver ikke en saadan Pige uden først at kæmpe for hende. Da Herr Nordheim tog sin Veninde til sig paa sit Gods, betragtede jeg det som en særlig Gunst af Forsynet, at du ogsaa kom hertil; thi paa den Maade tabte vi ikke Sibylle af Syne, saa nær som Indhosen er Byen. Men du selv har undgaaet hendes Nærhed."

„Fordi jeg mærkede, at hun — naa, jeg vil ikke tale ondt om den døde! Men det var dog tilstrækkelig tydeligt, at hun var forelsket i ham."

„Ja, og der begynder din Uret," vedblev Fru Ostritz ivrig. „Den Gang skulde du dobbelt have bestræbt dig for at vinde hendes Gunst. Lad os antage, at denne Votur ikke var død,

men var bleven gift med Sibylle; er du da ikke fast overbevist om, at hun vilde være bleven ulykkelig med ham? Thi Mennesket var en samvittighedsløs Ødeland uden Gemyt og uden Hjerte. Du skulde have kæmpet for hende i Stedet for at overlade hende til din Rival, saadan som du gjorde. Til al Lykke har Himmelen ved hans Død befriet hende for den Fare; men du undgaar hende stadig, ja mere end det, eftersom du endogsaa sætter dig imod, at jeg siger ja til hendes Moders Ønske om, at jeg skal komme og tilbringe nogle Uger paa Jukhofen."

„Dertil har jeg mine gyldige Grunde," svarede han; „man kunde tro, jeg spekulerede i den rige Arving."

„Du er egensindig, Eduard; men hvis du vil give mig en Julegave, som jeg for Alvor bliver glad over, saa giv mig Lov til at tage til Jukhofen, — det vil sige ikke nu om Vinteren, men til Foraaret."

„Med Foraaret har det lange Udsigter; hvem ved, hvad der kan ske forinden? For den Sags Skyld vil jeg ikke spolere din Juleglæde."

Fru Ostritz omfavnede kærligt sin Søn.

„Tak," sagde hun; „men lad mig saa ogsaa have Lov til at fortælle dig lidt om Sibylle. Hendes Moder skriver mig til, at hun lever i største Ensomhed paa Jukhofen uden at modtage Besøg, ivrigt beskæftiget med Læsning og Musik. Hun taler aldrig om Votur, og Moderen mener, at hun allerede har trøstet sig over hans Død."

„Hør nu op, Moder, beder jeg dig," udbrød Ostritz med dyb Rødme over sit Ansigt, „lad de Ting fare og tænk ikke mere derpaa. Jeg er ikke den Mand, som man kaster bort for en saadan — og saa igen samler op som et Stykke Legetøj."

Fru Ostritz tav og talte ikke en Stavelse mere om sin Veninde, før Foraaret kom; men hun modtog henimod den Tid flere Gange Besøg af hende. Bestandig spurgte Fru Orden til den unge Advokat og trykkede samtidig hans Moder fast i Haanden. Fru Ostritz forstod meget vel, hvad disse Haandtryk havde at betyde. Ak, hvilken Lykke bød ikke Skæbnen hendes højtelskede Søn!

Da hun stod rejsefærdig til at tage til Jukhofen, spurgte hun ham:

„Du kommer vel og besøger mig en Gang imellem, haaber jeg?"

„Næppe, jeg har just i denne Tid meget at varetage."

„Men om Søndagene er du dog fri. Du ved, hvor lykkelig

det vilde gøre mig, hvis du undertiden saa ud til din gamle Moder "

„Forlang det ikke af mig," bad han; „mor du dig, men lad mig beholde den Ro, det har koſtet saa meget at tilkæmpe mig."

„Han elſker hende endnu," tænkte hun triumferende og kørte med de ſkønneſte Forhaabninger af Sted til Inkhofen.

* * *

„Kære Veninde, det er et ſandt Vidunder med den Indvirkning, du har paa Sibylle," ſagde efter nogle Ugers Forløb Fru Orden til ſin Gæſt. „Siden du er kommen, er min Datter ſom forvandlet; hendes blege Kinder have genvundet deres Rødme, hun ſer langt raſkere ud og ſmiler atter. Gud give, at hun en Gang maa komme ſig helt; du maa vide, hendes Samvittighed lod hende ikke Ro; hun gjorde ſig de heftigſte Bebrejdelſer, og dog kunde hun jo — lykkeligvis for hende ſelv — ikke handle anderledes, end hun gjorde. Sagen er nemlig den, at Nordheim kort før ſin Død forlangte Sibylles Ord paa, at hun ikke vilde gifte ſig med Votur før efter to Aars Forløb. Naturligvis gav hun ham det, omend ugerne; hun kunde jo dog ikke viſe ſig ulydig over for den Mand, der har handlet ſmukt imod os. Hvor ſtor var imidlertid ikke hendes Forbavſelſe, da hun efter Nordheims Død erfarede, at hun var indſat ſom hans Univerſalarving!

Votur var raſende over Teſtamentet, men tog ſig ſtraks i det og begyndte at ſpille den forelſkede. Og ſaa lidt Pietet havde han for den afdøde, at han mindre end otte Dage efter Begravelſen opfordrede Sibylle til at gifte ſig med ham ſtraks. Først ſvarede min Datter undvigende, men da han kun trængte des ſtærkere ind paa hende, fortalte hun ham endelig, at hun havde lovet den døende Nordheim ikke at binde ſig til ham før efter to Aars Forløb. Ved denne Efterretning miſtede Votur den ſidſte Reſt af Selvbeherſkelſe. Han teede ſig ſom en raſende, overfuſede mig og Sibylle, beſkyldte hende for at have tilſneget ſig hans retmæſſige Arv og gjort ham til Tigger. Den ſørgelige Ende kender du. Mit ſtakkels Barn miſtede Søvn og Appetit og vankede en Tid lang om ſom et Lig. Først lidt efter lidt gav hun efter for mine Foreſtillinger; hun tog ſig ſammen for at undertrykke ſin Smerte, læſte de Bøger, jeg gav hende, og begyndte igen paa ſin Muſik. —

Og siden du er kommen, har jeg atter det bedste Haab om, — ja du ved jo selv, hvilken Lykke jeg ønsker for mit Barn."

De to Mødre omfavnede hinanden og lovede hver for sig at opbyde alt for at forene deres Børn.

Sibylle selv var ikke fuldt saa rolig, som Moderen antog. Nætter igennem laa hun søvnløs i sin Seng og tænkte efter. Hvor bittert havde hun ikke taget fejl af Horst! Naar han virkelig elskede hende, hvorfor havde han da ikke kunnet vente det Par Aar? Hvad var det ikke for en frygtelig Scene, han havde givet, da hun havde staaet fast ved at ville holde sit givne Ord! Hvor raa vare ikke hans Udtryk, hvor uberettigede og krænkende hans Bebrejdelser! — Og derpaa dukkede et andet Billede op for hendes Sjæl. Alvorlige blaa Øjne betragtede hende med Blikke, som hun aldrig kunde forglemme. Saaledes havde Eduard set paa hende, da han engang traf hende sammen med Horst i Haven; saa smerteligt, saa stumt anklagende. Og derpaa var han efter et formelt Buk gaaet for ikke at vende tilbage. Hvor havde ikke Horsts Latter pint hende, da han triumferende saa efter sin bortdragende Rival! Hun kunde have grædt højt; det var hendes første Tilskyndelse at kalde Ostritz tilbage, men som bestandig bøjede hun sig for Horsts Vilje, da han lagde Haanden paa hendes Arm og bød hende blive. Havde Eduard været i Horsts Sted, vilde han ikke blot villig have overladt hende Arven, men snarere glædet sig over at kunne det, og han vilde have fundet sig i at vente i Taalmodighed ikke alene de to Aar, men tre Gange saa længe. Hun vidste dette, skønt han ingen Sinde havde talt til hende om sin Kærlighed. De to Mænd, af hvem hun var elsket, vare grundforskellige, og dog — ak! kunde hun gøre for, at hendes Hjerte slog hurtigere, naar hun saa Horst komme? Og at hun følte sig som befriet for en Byrde, naar Eduard ikke var der? Hvor Kærligheden til Horst dog havde forandret hende! — Hun tilstod for sig selv, at hun ikke havde Ret til at drage nogen Sammenligning mellem de to; thi hun vidste kun alt for godt, hvem der var den ædleste og bedste. Og dog — o, evige Gaade! — Horst kunde intet Offer bringe hende, hun selv havde intet Værd for ham; thi ikke attraaende, hed Kærlighed til hende rovede ham hans Fornuft, men umætteligt Begær efter Penge. — Men saa kom atter Fortvivlelsen over hende, fordi han var gaaet fra hende uden et Ord til Afsked — gaaet fra hende for at dø. Forfærdelige Tanke! — Det var *hende*, som var Aarsag i hans tidlige Endeligt.

Siden Fru Ostritz var kommen til Inkhofen, følte Sibylle en Lettelse i sin Sjælstilstand; om det saa var den blotte Lyd af hendes Stemme virkede den velgørende. Lidt efter lidt kom der større Ro over hende, og de skrækkelige Tanker, som saa haardnakket havde pint hende, forsvandt mere og mere. — Hvorfor kom Eduard ikke? Havde hun ikke mere noget Værd for ham? Var han maaske vred paa hende? Ansaa han hende for skyldig i Horsts Død? Saadanne Tanker kom bestandig igen, men for ingen Pris kunde hun have bekvemmet sig til at spørge Fru Ostritz om ham, og hvor meget end denne følte Trang til at tale om sin Søn, holdt hun dog trofast det Løfte, hun havde givet ham før Afrejsen. Ugerne gik; med Ængstelse imødesaa hun den Dag, da hun maatte forlade Inkhofen. Da skete der et Uheld, som tvang hende til at forlænge sit Ophold endnu nogen Tid. Hun var gleden ned ad Havetrappen, havde forstrakt en Sene i sin Fod og forstuvet Haanden. Den tilkaldte Læge beordrede Sengeliggen og Taalmodighed, thi det vilde vare ikke saa ganske kort, før hun atter kunde bruge Foden.

„Mener du ikke ogsaa, at vi bør underrette din Søn om det skete?" spurgte Fru Orden.

„Naturligvis," svarede Sibylle i den adspurgtes Sted, „jeg selv har allerede besørget det i saa skaansomme Udtryk som muligt for ikke at gøre ham forskrækket."

Fru Ostritz triumferede indvendigt; nu havde hun det bedste Haab om, at hendes Ønske vilde gaa i Opfyldelse. At Eduard vilde komme, betvivlede hun ikke mere, og hun havde heller ikke taget fejl heri, thi allerede et Par Timer efter var han hos hende. Han lagde den kærligste Omhu for Dagen og saa ikke gerne, at andre betjente og plejede hende. Da han første Gang traf sammen med Sibylle, bukkede han stift og ceremonielt for hende; men hun rakte ham med sin tidligere Venlighed Haanden og lod sig ikke Retten fratage til ogsaa at sørge for den syge. Og saaledes skete det, at de to vare sammen Dage igennem, og efterhaanden aflagde ogsaa Eduard sit formelle Væsen over for Sibylle. Hun beundrede hans Kærlighed og Omhu for Moderen. Hvor god en Søn han er, tænkte hun, og hvor ædelt et Hjerte! Mon ogsaa Horst — nej, sin Moder vilde han aldrig have plejet saaledes — men maaske sin elskede?

„Hvad tænker De paa, Frøken Sibylle?" spurgte Eduard efter i nogen Tid at have betragtet hende.

„Aa — spørg mig ikke," svarede hun rødmende.

„Og hvis jeg nu alligevel spurgte?"

„Saa maatte jeg vel svare. Jeg tænkte paa, hvor god en Søn De er, og — aa nej, maa jeg ikke hellere lade være?"

Han rejste sig, greb hendes Haand og trykkede et Kys paa den.

„Sibylle," hviskede han og kastede et Blik hen til sin Moder, der havde lukket Øjnene og lod, som hun sov, medens hun med bankende Hjerte lyttede til de unges Hvisken.

„Hvad?" spurgte Sibylle lige saa sagte.

„Jeg vilde ønske, De og Deres Moder aldrig vare komne til Inkhofen."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi De derved er bleven uopnaaelig for mig."

Hun tav og saa mod Gulvet.

„Har De intet at sige mig," begyndte han igen.

Der spillede et Smil om hendes Mund.

„Egentlig ikke," svarede hun drillende, „og maaske dog!. — Sig mig, gør ogsaa De mig Bebrejdelser, som De ikke udtaler?" spurgte hun pludselig alvorlig. „De kender mig fra Barn og kan ikke foragte mig. Jeg gjorde det ikke i nogen som helst Hensigt, da jeg efter bedste Evne plejede Herr Nordheim. Jeg holdt af ham, men ikke fordi han var rig."

„Sibylle," sagde han højt, „hvor kan De dog tro, at jeg skulde have saadanne Tanker om Dem!"

„Og," vedblev hun bevæget, „at — at Horst" — hun tav og bed Læberne sammen; nej, det kunde hun ikke fortælle Eduard, at Horst ikke havde villet vente to Aar paa hende, fordi det vilde være at tilstaa, at hun havde elsket Horst, og hvor hurtigt hun havde forvundet Tabet af ham.

Eduard stod et Skridt fra hende og saa ned paa hende; han gættede hendes Tanker og kunde ikke lade være at lægge sin Arm om hendes Skuldre.

„Var du blot ikke saa rig og kunde holde af mig, hvilket Paradis vilde Verden ikke være for mig —"

Han trykkede hendes Hoved til sig og saa hende ind i Øjnene, som hun med aabent Blik vendte imod ham. Disse Øjnes Sprog havde en ejendommelig Virkning; alle hans Ængstelser, hans Tvivl svandt som Sne for Solen. Pludselig trykkede han sin Mund fast mod hendes. Og hun ikke blot fandt sig i hans Kys, men besvarede det.

„Gud være lovet," lød det højt henne fra Sengen, hvorfra Fru Østritz med sammenknebne Øjne havde været Vidne til den hele Scene.

Forskrækkede for de begge sammen og saa hen paa hende, som nu havde rejst sig over Ende og bredte Armene ud mod dem.

„Moder, hun elsker mig, dit Ønske vil gaa i Opfyldelse!"

Nogle Uger efter fandt det unge Pars Bryllup Sted. Eduard overtog Driften af det store, vidtstrakte Gods og blev en lige saa flittig Landmand, som han tidligere havde været Advokat. Hans Lykke voksede med hver Dag og naaede sit Højdepunkt, da han efter et Aars Forløb kunde trykke en Søn i sine Arme. Kun hans Moders hurtige, ganske uformodede Død formørkede en Tid lang hans Lykke; men Hustruens Kærlighed var stærk nok til at trøste ham.

* * *

„Sibylle," sagde han en Dag, „Rauenhorst skal nu igen overgaa i anden Besiddelse, og denne Godsudpiner, Bauer, optræder som Liebhaver. Hvad mener du om at købe det? Dets Skovstykker grænse op til dine; vel er det kun Ungtræ, thi de gamle Stammer lod Votur ubarmhjertigt fælde til Tømmer, saa at der ingen Udsigt er til Indtægt de første Aar; men desuagtet mener jeg at kunne tilraade dig Købet."

Smilende saa hun op til sin Mand: „Eduard," sagde hun og greb hans Haand, som hun ømt kyssede; „hvorfor spørger du mig om saadanne Ting? Gør dog, hvad du selv finder rigtigt. Og saa endnu eet; — det gør mig altid ondt, naar du taler om 'mine Penge' og 'mit Gods'; sig dog 'vort'. I Ordet 'vort' ligger der noget saa kont, at det altid rører mig at høre det. Men naar du taler og lader, som om det alt sammen var mit alene, saa sniger der sig, uden at jeg vil det, en Misstemning over mit Sind."

„Men Faktum er dog, at du er Godsets Ejerinde og vedbliver at være det, saa længe du lever."

„Jeg vil ikke eje noget, naar det kun skal tilhøre mig selv alene," svarede hun surmulende.

„Du lille Nar," lo han, „nu taler du om alt andet uden at have svaret paa mit Spørgsmaal."

„Gør, som du mener rigtigt," hviskede hun og lænede sit Hoved til hans Skulder.

„Vel, saa foreslaar jeg dig, at du i Morgen kører med mig til Rauenhorst, for at vi i Fællesskab kunne se paa det hele og muligvis afslutte Købet."

Hun vilde gøre Indvendinger mod at ledsage ham. Det var hende pinligt at betræde de Værelser, hvor Horst en Gang havde boet; men da hendes Mand havde lagt Eftertryk paa Ordet „vi", var hun bange for at forraade sine Følelser, hvis hun sagde ham imod. Thi nu skammede hun sig over sin forbums Kærlighed. Hun havde elsket Horst for hans Skønhed, omendskønt Herr Nordheim ofte havde talt nedsættende om hans Karakter, og hun selv maatte sige sig, at han var letsindig og ødsel. Og dog havde hun holdt af ham. Nu tænkte hun med Gysen tilbage paa den Tid. Hun forstod ikke selv, hvorledes hun havde kunnet lade sig fange af ham. Siden sit Ægteskab med Eduard havde hun ikke en eneste Gang talt om Horst; i Dag var det første Gang, han nævnede hans Navn. Ærgerlig mærkede hun sine Kinder blive hede, og i sit stille Sind var hun Ostritz taknemmelig for, at han taktfuldt lod, som om han ikke bemærkede hendes Forlegenhed. Nej, hun maatte beherske og bevinge sig, hun maatte tage med til Rauenhorst.

Ostritz selv kørte Hestene, og da de holdt foran Slottet, som gjorde et stærkt forfaldent Indtryk, sagde han:

„Vil du nu, kære Veninde, se paa Vaaningshuset, medens jeg lader mig Jordene forevise. Rimeligvis blive vi flere Timer borte. Vær saa god at opnotere, hvad du finder trængende til Reparation, for at vi derefter kunne anstille vore Beregninger sammen." Derpaa steg Godsinspektøren op i Vognen til Ostritz, medens Sibylle med tungt Hjerte gik ind i Slottet.

En robust Bondekvinde, der stod i Tjeneste hos den foreløbige Besidder, førte hende omkring.

Sibylle opfyldtes af en ejendommelig Følelse, hvori Vemod og Skam vare fremherskende. Det fremmede Menneskes Blikke generede hende, da hun i Spisesalen saa Billeder, der jog hende Blodet op i Kinderne. Hun gik dog endnu igennem nogle Værelser, hvorpaa hun udmattet satte sig og bad Foreviserfken lade hende være alene. Da denne havde lukket Døren efter sig, brød hun ud i en sagte Graad; men Tanken om, at hendes Mand kunde mærke Spor af Taarer hos hende, bragte hende til hurtigt at

satte sig igen. Hun rejste sig og saa sig om. Værelset, hvori hun befandt sig, var udstyret med næsten fyrstelig Pragt og havde aabenbart været hans Arbejdsværelse eller rettere hans Dagligstue, thi foran Vinduespillen stod et stort Skrivebord og over dette — barmhjertige Himmel! — hang hendes eget Billede. Om Rammen var anbragt en visen Krans. Han havde altsaa dog elsket hende, sagde hendes heftigt bankende Hjerte hende i dette Øjeblik. Hun gik nærmere og bemærkede, at de fleste Skuffer stod halvt aabne, som om nogen havde søgt om i dem. De indeholdt en Mængde Breve og andre Papirer. Hun tog nogle Stykker af dem i sin Haand og gennemlæste dem flygtigt. Det var paatrængende Rykkerbreve fra Kreditorer; han havde aabenbart været frygtelig forgældet. Men alligevel, han havde jo kunnet vente og med Alvor og Energi revet sig ud af det daarlige Liv, han førte. Hun lagde de løse Blade tilbage paa deres Plads og kom derved i et Hjørne af Skuffen til at bemærke et Stykke stærkt sammenkrøllet Brevpapir. Dette glattede hun ud og begyndte at læse. Brevet var uden Adresse og af følgende Ordlyd:

„Naar du læser disse Linier, tælles jeg ikke mere blandt de levendes Tal, og du er den, som har drevet mig i Bølgerne. Ikke nok med, at du tog min Arv, har du ogsaa ved din Kulde tvunget mig i Døden. Jeg skal ikke oftere krydse dine Veje. Ingen vil finde mit Lig. Min Grav vil du aldrig faa at se."

Her var Papiret afrevet.

Sibylle pressede Hænderne mod sit Ansigt, en usigelig Smerte pinte hendes Bryst. Var hun da virkelig Skyld i hans Død? Men hvorledes skulde hun have handlet anderledes? Hun kunde jo dog ikke bryde sit Ord til Nordheim, som uden Tvivl havde haft Ret. Opsættelsen havde været hendes eneste Redning; ellers var hun bleven Horsts Hustru og havde maaske nu været evig ulykkelig — maaske! For Tankerne paa den døde glemte hun Tid og Sted, foldede det sammenkrøllede Papir sammen og puttede det i Lommen.

Da Ostritz kom igen og vilde vide, hvad hun havde opnoteret, saa hun forvirret mod Gulvet og stammede, at hun havde glemt det.

Han saa, at hun havde grædt, men lod sig ikke med en Stavelse mærke dermed. Hun har endnu ikke helt glemt ham, tænkte han med Vrede og Sorg. Hvor ubegribeligt, at en ren ung Pige har kunnet forelske sig i denne —

Hjemkørselen foregik i Tavshed; begge vare de beskæftigede med deres egne Tanker.

Da de kom til Indhofen, hentede hun sit Barn og bar det paa sine Arme ind til Manden.

„Se, Eduard," sagde hun, „betragt din lille Gut, og sig saa selv, om jeg ikke er den lykkeligste Hustru under Solen, at jeg kan kalde en saadan Mand, et saadant Barn for mine."

Han forstod hende og trykkede dem begge til sit Hjerte.

Tredje Kapitel.

„Hvis jeg havde Anlæg til Skinsyge," sagde Sibylle en Dag til sin Moder, „vilde jeg vistnok være højst ulykkelig."

Fru Orden betragtede forbløffet sin Datter.

„Hvad maa jeg høre? Hvad er det du siger, Barn? Jeg kan ikke tro mine egne Øren, eller har jeg ikke forstaaet dig ret?"

„Nej," svarede Sibylle leende, „men jeg sagde virkelig, at jeg havde Grund til Skinsyge. Tidligere, naar min Mand kom hjem, gjaldt hans første Spørgsmaal hans Hustru, hans første Blik, hans første Omhu tilhørte mig. Jeg var engang altid den første for ham, nu er jeg kun Nummer to. Naar han nu kommer hjem, spørger han ikke mere efter mig, men efter sin Gut. Ja, Moder, jeg burde være skinsyg, thi hellere vilde han miste mig end Willi. Og nøjagtigt det samme er Tilfældet med den lille. Altid spørger han først efter sin Papa, og jeg maa nøjes med at staa i anden Række. Spørg blot selv, hvem han holder mest af, og straks vil han svare: Papa, Papa!"

Fru Orden nikkede. Hendes Datter talte Sandhed; det var ligefrem paafaldende, med hvilken inderlig Ømhed Fader og Søn hang ved hinanden. Og deres Kærlighed voksede med hver Dag. Var Ostritz hjemme, havde han Drengen paa Armen, og maatte han af Sted, tog han Afsked med sit Barn, som skulde han tiltræde en lang Rejse.

„Skal det blive ved at gaa saaledes," sagde hans Hustru, „ved jeg virkelig ikke, hvad der skal blive af Drengen; til at sende ham i Skole bekvemmer du dig aldrig, og en Huslærer i Hjemmet vil du heller ikke unde ham."

„Deri har du ganske Ret," svarede han; „jeg selv vil op-

drage mit Barn og vil aldrig kunne beslutte mig til at udsætte ham for fremmed Indflydelse."

Saaledes omgiven af Kærlighed og Omhu naaede Willi sit fjerde Leveaar. Da indtraadte den første sørgelige Begivenhed i hans Liv. Hans Fader blev syg, og Willi maatte ikke komme ind til ham. Der hjalp hverken Graad, Bønner eller Klynken. Bedstemoderen flygtede med sin Dattersøn til den modsatte Fløj af Slottet, for at hans Græden ikke skulde forstyrre den syge, der næsten uafbrudt laa hen i bevidstløs Tilstand. Uger igennem veg Sibylle ikke fra sin Mands Leje, hvor indtrængende end Doktor Mischke tilraadede Antagelsen af en Sygeplejerske. Bestandig rystede hun afslaaende paa Hovedet.

„Jeg beder Dem, Doktor, tal ikke mere derom, jeg kan dog ikke rette mig efter Dem."

„Men De er jo til Ende med Deres Kræfter," formanede Lægen. „De tager ingen Næring til Dem og faar ikke en Nats rolig Søvn. De maa virkelig betænke, Frue, at alt har sine Grænser. En skøn Dag synker De sammen og kan ikke mere."

„Saa lad os afvente den Dag," sukkede hun; „naar det sker, kunne vi altid tilkalde fremmede Mennesker."

Endelig efter en lang Ængstelsens Tid var Faren for Ostritz's Liv overstaaet; men desuagtet havde Doktor Mischke stadig den samme bekymrede Mine.

„De skjuler noget for mig?" spurgte Sibylle forskrækket og fulgte ham ind i Værelset ved Siden af.

„Jeg er endnu ikke paa det rene med mig selv, om jeg bør betro Dem det."

„Ak Gud, ak Gud," stønnede hun, „De behøver slet ikke at sige det — jeg ved det jo — hans Syn kommer ikke igen — han er blind!"

„Saaledes er det," sukkede Doktor Mischke, „det er et skrækkeligt Slag for en saa virkelysten ung Mand."

„Almægtige Gud," stønnede Sibylle, „er da virkelig alt Haab ude?"

„Alt," svarede Lægen. „Kender jeg Herr Ostritz ret, vilde det være bedre for ham, om han var død."

„Nej, nej," udbrød hun, „det maa De ikke sige! Han har jo sin Dreng, han har mig, og Willi og jeg ville gøre alt for at erstatte ham hans Øjnes Lys."

Ostritz tog Lægens frygtelige Meddelelse om, at han vilde

niste Synet, med større Ro, end man havde ventet; kun et tungt Suk kæmpede sig frem fra hans Bryst, da han sagde:

„Saa faar jeg altsaa aldrig min Dreng at se mere —"

Lægen gav Sibylle et Tegn, og kort efter lagde hun Barnet i Mandens Arme.

„Ikke græde, Papa," trøstede Willi ham, „nu faar jeg Lov til altid at blive hos dig."

Han kunde ikke finde Ord til Svar paa Drengens kærlige Udbrud og trykkede ham kun atter og atter til sit Bryst.

Det var rørende at se, med hvor stor Omhu den lille Willi vogtede paa ethvert af sin blinde Faders Ønsker, og hvor han bestræbte sig for at opklare hans mørke Pande. Sibylle betragtede smilende sit Barn og glædede sig over den inderlige Kærlighed, som bandt det til Manden. Kun den blindes alt for store Eftergivenhed mod ham gjorde hende undertiden bekymret. Hvad Willi ønskede, maatte ske, hvad Willi sagde, var ret og godt.

* * *

„Nu har jeg igen modtaget en af disse Anmodninger," sagde hun en Dag til sin Mand; „man ønsker, at jeg i Morgen skal indfinde mig i Byen og være til Stede ved Raadslagningen om Oprettelsen af en ny Fattigskole. Hvad mener du? Vilde det ikke være rigtigst at give et afslaaende Svar?"

„Hvorfor dog?" spurgte han.

„Aa jo, jeg tænkte, det kunde være dig ubehageligt, naar jeg blev borte lige til Aften, og jeg vil ogsaa selv nødigt lade dig være alene saa længe."

„Jeg har jo Willi," svarede han.

„Papa har mig," sekunderede den lille og stillede sig i udfordrende Positur.

„Det er dog vist klogest at blive hjemme," begyndte Sibylle paa ny. „I Morgen, ved du, er der Bryllup i Landsbyen, og jeg har lovet Tjenestefolkene, at de maa gaa hen og høre Musikken."

„Godt, lad dem have den Fornøjelse," sagde han.

„Ja, men netop derfor burde jeg vist hellere blive hjemme."

„Saa ender det med, at Komiteerne til sidst blive kede af at indbyde dig. Du viser dig virkeligt for sjældent blandt Mennesker; maa jeg raade dig, skal du tage mod Indbydelsen."

„Jeg ved ikke," svarede hun nølende, „jeg har saa ondt ved at beslutte mig."

„Saa spørg Willi og lad hans Afgørelse være raadende. — Hvad mener du, min Gut, — skal Moder i Morgen tage til Byen?"

„Moder skal," raabte den lille Voldgiftsmand bydende, „for saa er jeg alene med Papa," tilføjede han og omfavnede Faderens Knæ.

„Willi bestemmer mig just ikke," sagde Sibylle, „men jeg har nødvendige Indkøb at besørge, og Moder har desuden længe haft i Sinde at tilbringe nogle Uger i Byen."

Næste Dag kørte de to Damer af Sted sammen. Sibylle havde i alle Henseender sørget for sin Mands Bekvemmelighed, men var desuagtet opfyldt af Bekymringer.

„Man skulde virkelig tro, du rejste til Verdens Ende," smaaskændte Moderen; „det er jo dog kun nogle faa Timer, du skal være hjemmefra."

„Ganske sandt; men betænk, hvor lidt man kan stole paa Tjenestefolkene; jeg har rigtignok forbudt Jomfruen og Husmesteren at forlade Slottet, men om de adlyder, bliver et andet Spørgsmaal."

„Naa, om saa var, vilde det da heller ikke være nogen Ulykke."

Omendskønt Sibylle maatte give sin Moder Ret i, at hun egentlig ingen Grund havde til Bekymring, ønskede hun dog, at de kommende Timer allerede vare forbi, og følte sig først lettere om Hjertet, da hun henimod Aften atter befandt sig paa Hjemrejsen.

„Ere Folkene endnu nede i Landsbyen?" spurgte hun ved sin Ankomst Jomfruen.

„Ja, de ere saamænd, naadige Frue, og Husmesteren har heller ikke ladet sig se, siden Fruen tog bort."

„Jeg havde dog forbudt ham at gaa. Hvordan har min Mand det? Og har Willi været artig?"

„Herren har hele Eftermiddagen opholdt sig i sit Værelse, og Willi er naturligvis som altid hos ham."

Sibylle lod sig skille ved Hat og Mantille.

„Vil De dække Tebordet," befalede hun, „vi komme straks ned."

Hun ilede hurtigt op ad Trappen til sin Mands Værelse. Et kort Øjeblik lyttede hun lykkeligt smilende foran Døren, og da hun intet hørte, antog hun, at Willi var slumret ind. Sagte gik

hun over Tærskelen. Ved den nedgaaende Sols sidste Straaler, som lyste ind i Værelset, saa hun sin Mands Skikkelse sidde ved Vinduet.

„Sover du?" spurgte hun sagte. Da for hun pludselig sammen.

Et Skrig: „Mama!" svarede hende.

Hun vendte sig om og saa Willi ligge paa Gulvet under Klaveret. I samme Nu var hun hos ham og trykkede det over hele Legemet skælvende Barn til sit Bryst.

„Min kære Dreng, hvad fejler du," udbrød hun, „hvad er dog sket?"

Men hun fik kun en krampagtig Hulken til Svar. Sky og rystende klyngede han sig til hende og gemte sit Hoved ved hendes Bryst.

„Den slemme, slemme Mand!" stønnede han uafbrudt, medens hans Tænder klaprede mod hverandre.

„Hvad har der været i Vejen, kære Mand?" spurgte hun nu alvorlig angst og vendte sig atter mod den ubevægelige Skikkelse ved Vinduet.

Intet Svar paafulgte. En vanvittig Rædsel kom over hende, hun skælvede nu næsten lige saa heftigt som Drengen. Hun havde ikke længer Kræfter til at bære ham, stillede ham fra sig paa Gulvet og ilede hen til Vinduet. I næste Sekund udstødte hun et højt Klageskrig. Foran hende sad med tilbagebøjet Hoved Liget af hendes Mand. De glansløse Øjne og Munden vare vidtaabne, Ansigtet dødblegt, størknet Blod bedækkede hans Bryst; Armene hang slapt ned.

„Hjælp, Hjælp — Mord!" raabte hun af sine Lungers fulde Kraft og sank afmægtig om.

Den tililende Jomfru og nogle kort i Forvejen hjemvendte Tjenere brød ud i lignende forfærdede Skrig ved Synet af den myrdede. De bragte deres bevidstløse Frue ind paa hendes Værelse, vadskede hende med Vand og Eddike, til hun endelig atter slog Øjnene op.

„Hvor forfærdeligt jeg har drømt!" hviskede hun og greb med Haanden til sin Pande.

Ingen vovede at sige hende, at det ikke var en Drøm. Gartneren, en gammel Mand, der allerede i Nordheims Levetid havde været i Huset, befalede en af Tjenerne at sadle en Hest og gøre Anmeldelse til Retten om det skete; derpaa løftede han Barnet,

der var krøbet hen til Faderens Fødder, op fra Gulvet. Men Willi slog om sig som en rasende og var næsten ikke til at bringe bort.

„Papa, Papa," skreg han, „jeg vil blive hos Papa!"

„Hvem har gjort det?" spurgte man gysende hverandre.

Ingen svarede, men i hver enkelts Mine kunde man læse en bestemt Mistanke, som om de vilde sige: Jeg kan tænke mig det!

Først da det skrigende Barn var bleven fjernet, bemærkede man, at Skuffen til Skrivebordet, hvori Herren havde haft for Vane at gemme indløbende Pengesummer, stod aaben.

Det var altsaa et Rovmord. Hvor skændigt at lægge Haand paa saa god en Herre, der havde haft en aaben Haand og et godt Raad for enhver fattig, som ikke kendte nogen større Glæde end at give og hjælpe, som altid havde vist sig mild og overbærende og oven i Købet var blind!

„Det har været en, der var godt kendt paa Slottet, en, som vidste Besked med alt, — en, som har boet under samme Tag," hviskede man til hinanden, og denne Hvisken blev højere og højere.

Og da saa den retslige Kommission kom, gaves der kun een Stemme for, hvem Morderen var. Alle hentydede til den blegnende Mand, der sky og forskrækket havde holdt sig henne ved Døren.

„Anton Meier er jo Deres Navn?" lød Spørgsmaalet til Husmesteren, der ved den pludselige Tiltale sank sammen som ramt af et Slag. „Hvad har De at svare paa den Anklage, der rejses imod Dem?" spurgte Undersøgelsesdommeren videre.

Anton Meier virrede med Hovedet og begyndte bitterlig at græde.

„De tilstaar altsaa Deres ryggesløse Gerning?" spurgte Øvrighedspersonen.

„Ak Gud! Ak Gud!" stønnede Meier.

„Jo mere uforbeholden De tilstaar, des bedre vil det være for Dem."

Paa et Vink af Dommeren traadte to Gendarmer frem og belagde den anklagede med Haandjærn. Men nu skreg denne op og værgede sig af al Kraft.

„Jeg er uskyldig!" raabte han. „Jeg har intet gjort!"

„Det vil senere vise sig," sagde Embedsmanden.

„Gør Deres Pligt," henvendte han sig derpaa til Gendarmerne; men disse kunde kun ved hans Medtjeneres Hjælp overmande det rasende Menneske og føre ham bort.

Det konstaterede med Lethed, at Ostritz's Død var foraarsaget ved et dybt Snit, ført med en meget skarp Kniv. Struben var ganske overskaaren, og Døden maatte være indtraadt næsten øjeblikkeligt. Paa begge Ligets Arme og Hænder fandtes Spor af et stærkt Tryk; sandsynligvis havde Morderen med den ene Haand holdt Offerets Arme nede, medens han med den anden udførte det dødbringende Snit. Endvidere fremgik det af Undersøgelsen, at der i Skrivebordet manglede en Sum af omtrent ti Tusind Mark, dels i Guld, dels i Sedler. Det hele Slot sattes i formelig Belejringstilstand, samtlige Tjenestefolk maatte aabne deres Kasser og Kufferter. Først i Rækken kom naturligvis Husmesterens Kammer, der befandt sig i Stuetagen bagude. Der var dog intet Spor at opdage.

„Jeg finder det kun naturligt," sagde Gartneren; „Fyren har begaaet sin Misgerning først paa Eftermiddagen og har selvfølgelig ikke været saa dum at skjule alle de mange Penge i sit Værelse. Han kom jo ogsaa først sent til Værtshuset. Jeg saa ham selv komme luskende, nu husker jeg det ganske tydeligt."

Sibylle kunde ikke afhøres de første Dage.

„Hun har den største Ro fornøden," erklærede Doktor Mischke, der dog var endnu mere bekymret for Drengens end for Moderens Skyld, thi Willi led af heftige Krampeanfald. Aabenbart havde han været Øjenvidne til det skete. Men hvorfor havde Morderen ikke agtet paa Drengen? Eller havde Willi holdt sig skjult, medens Ugerningen gik for sig?

Først efter nogle Dages Forløb var Sibylle saa vidt paa Fode, at hun kunde afgive Forklaring om, hvorledes hun havde fundet Drengen og Liget. Dommeren lod nu Willi, der var bleven noget roligere, komme og forsøgte at rette nogle Spørgsmaal til ham. Men der kunde intet faas ud af ham; han skreg kun forfærdet op, naar hans Tanker lededes hen paa Faderens Død.

„Vi maa forsøge at udviske Billedet af Barnets Bevidsthed," formanede Lægen, „eller jeg svarer ikke for Følgerne."

„Det vilde for Sagens Skyld være heldigt, om Anton Meier blev fremstillet for Drengen," erklærede Dommeren.

„Paa ingen Maade! Derom kan der i det mindste for Øjeblikket aldeles ikke være Tale," protesterede Doktor Mischke.

„Men senere vil Morderens Billede være forsvundet af Barnets Erindring."

„Det tør næppe antages," mente Doktoren; „jeg anmoder

Dem i hvert Fald indtrængende om at vente endnu nogle Uger. Dersom vi oftere forskrække den lille i den Tilstand, hvori han nu befinder sig, kan der indtræde en Hjerneaffektion med Følger for hele Livet."

„Saa faa vi vente," lød Svaret.

Fjerde Kapitel.

„Jeg maa indtrængende raade Fruen til, ja, jeg maa endog bestemt forlange, at De bringer Barnet under helt andre Omgivelser; kun da tør jeg give Dem Haab om, at Anfaldene lidt efter lidt ville fortage sig," sagde Lægen kort Tid efter.

Sibylle flyttede med Drengen til Byen. Næppe ankommen dertil, faldt Willi i en heftig Hjernetyfus. Flere Uger laa han hen mellem Liv og Død.

Imidlertid var Undersøgelsen mod Anton Meier i fuld Gang. Mistanken mod ham blev stadig stærkere, fordi han alt flere Gange havde indviklet sig i Modsigelser paa Spørgsmaalet om, hvor han havde opholdt sig paa det kritiske Tidspunkt. Snart vilde han have været i Landsbyen hos Smeden, snart i den langt bortliggende Skovkro; men ingen havde set ham.

Endelig tillod Lægen efter tre Maaneders Forløb, at Anton Meier blev fremstillet for den nu fuldstændig helbredede Willi. Ved Synet af Drengen bedækkede Anton sit Ansigt med begge Hænder og brød ud i høj Hulken. Willi derimod forblev rolig og fattet.

„Kender du den Mand?" lød Undersøgelsesdommerens Spørgsmaal til ham.

Willi nikkede.

„Hvem er det da?"

„Husmesteren ude fra Landet."

„Var det den slemme Mand, du ved nok, — han, der skar din Faders Hals over?" —

Willi blev dødbleg og begyndte at skælve over hele Kroppen.

„Sig mig, min Dreng, kan du huske det; — var det den Mand?" vedblev Dommeren sine Spørgsmaal.

Men Willi var atter henfalden i Utilregnelighedstilstand under et fornyet Krampeanfald.

At Drengen roligt havde fundet sig i Synet af Anton Meier, bragte Dommeren til at studse.

„Blot De oprigtigt ville tilstaa, hvor De opholdt Dem i Eftermiddagstimerne," trængte Dommeren ind paa ham.

„Jeg var hos Martlbauer."

„Hvorfor nu igen en Løgn? Først vil De have været hos Landsbysmeden, saa i Skovkroen og nu hos Martlbauer."

„Jeg kan ikke huske det mere," svarede Meier; „det er saa længe siden, at jeg har glemt det."

„Der er ogsaa blandt Deres Sager fundet en gammel Georgidaler. — Hvor har De den fra?"

Anton blev opmærksom.

Dommeren viste ham en stor gammel Mønt. „Tilhører dette Pengestykke Dem?"

Anton blev rød.

„Hvorfor betænker De Dem? De kan vel svare ja eller nej?"

„Ja."

„Gartner Fragmann paastaar, at han har modtaget denne Daler mellem Betalingen for en Sending Æbler fra Frugthandler Huber, og at han gjorde Herr Ostritz opmærksom paa den gamle Mønt, da han leverede ham Pengene. Herr Ostritz skal tilmed have vejet Daleren i Haanden og ladet sin Frue kalde for at bede hende opgive, hvad Aar Mønten var præget. Og Fru Ostritz erindrer at have læst Aarstallet 1500, og at hun derefter lagde Pengene øverst i Skrivebordsskuffen. Men netop denne Skuffe er bleven tømt af Morderen. — Hvorledes vil De nu forklare, at denne Mønt er kommen i Deres Frakkelomme?"

„Jeg har engang faaet den foræret," svarede Meier frejdigt.

„Af hvem?"

„Det — det kan jeg ikke sige. — Jeg husker ikke selv mere."

Nogle Dage efter dette Forhør traadte en ung Kone ind i Undersøgelsesdommerens Kontor. Hun skiftede uafbrudt Farve og var øjensynlig i største Sindsbevægelse.

„Hvem er De, og hvad vil De?" busede Dommeren ud imod hende.

„Jeg er den anklagede Anton Meiers forhenværende Forlovede."

„Saa har De altsaa noget at sige i den Sag, der verserer imod ham?"

„Ja, Herr Dommer. Jeg læste i Gaar om det nye Bevis

imod Anton, — og saa holdt jeg det ikke mere ud hjemme. Thi selv om alt skulde gaa rent skævt for mig — ja om jeg saa skulde dø paa Stedet —"

„Hold Dem til Sagen," afbrød Øvrighedspersonen hende skarpt. „Hvad er Deres Navn?"

„Johanna Niederach."

„Niederach? — Er den gamle Kornhandler maaske Deres Fader?"

„Nej, min Mand."

„Deres Mand? De sagde jo for et Øjeblik siden, at De var Anton Meiers Forlovede."

„Det har jeg været."

„Naa saaledes, og siden giftede De Dem med Niederach. Men hvad har det med Sagen at bestille?"

„Ikke saa lidt; thi jeg alene kan bevidne hans Uskyld. Det gamle Dalerstykke har han fra mig."

„Se se!"

„Ja, det er mig, som har givet ham det, og jeg —" hun maatte afbryde for Graad.

En Tid lang lod Undersøgelsesdommeren hende græde ud, hvorpaa han sagde:

„Dersom De ikke har mere at fortælle mig, kan De gaa."

„Jeg kan ikke gaa," jamrede hun, „om jeg saa skulde omkomme i Skam og Ulykke. Ud maa det alligevel. Jeg har jo sagt Dem, at jeg var Antons Kæreste, og at det ikke blev til noget med os. Vi vare begge fattige, og Fader og Moder lod mig ikke Ro, saa at jeg til sidst ikke saa anden Udvej end at gifte mig med Niederach. Da det var sket, betalte han min Faders Gæld; men jeg — jeg — har ikke siden kunnet glemme Anton, — saadan kan det jo gaa i Verden! Saa var det, det skete; — ak Gud, det er en Skam, men der var ingen Synd i det, — kun Skinnet er imod os. Den Dag, da Ulykken fandt Sted, var min Mand rejst bort; Anton maa have faaet det at vide, og da han hørte, at Tjenestefolkene vare gaaede til Værtshuset, og jeg var alene hjemme, kom han og besøgte mig og blev længe hos mig. Faar min Mand det at vide, sætter han mig med Spot og Spe paa Porten; thi han har aldrig kunnet fordrage Anton, fordi han er skinsyg paa ham. — Samme Dag var det, jeg forærede Anton min Georgidaler."

„Det kan jo alt sammen lyde meget smukt, bedste Madam

Niederach, men dersom De ikke har noget Vidne paa, at Anton Meier virkelig har tilbragt hele Eftermiddagen hos Dem, nytter det alt sammen intet. Tænk vel efter, om De dog ikke skulde huske nogen, der har set Anton i Deres Hus!"

„Ak Gud, nej, han kom listende ind bagfra gennem Køkkenhaven og gik samme Vej bort igen. De kan tro mig paa mit Ord, Herr Dommer."

„Deres Ord alene nytter hverken Dem eller den anklagede i mindste Maade. Hvorfor kommer De ogsaa først nu til mig?"

„Ja, det er jo netop min store Fejl," hulkede den unge Kone; „jeg var jo saa bange for, at min Mand skulde faa det at vide; og saa tænkte jeg desuden, at Anton selv skulde bekende det for Dem. Men det stakkels Menneske har ikke villet gøre det for min Skyld, og da jeg nu hørte, at det gjaldt Liv og Død for ham — min Mand paastaar nemlig, at han ikke kan undgaa at blive dømt til Døden — havde jeg ikke mere Ro paa mig. Stakkels Anton har altid haft et blødt Hjerte, hvad der allerede een Gang har spillet ham en slem Streg. Fru Ostritz ved Besked dermed, thi paa hendes Forbøn var det jo, at hendes Mand — Gud give hans Sjæl Fred! — tog ham i sin Tjeneste. Og for at sige Dem det hele, som det forholder sig, har jeg været den egentlige Skyld i, at Anton kom dertil. Jeg kunde jo nok indse, at det vilde falde ham svært at faa Plads igen, — ja, Herr Dommeren ved jo nok selv hvorfor —"

„Fordi han allerede en Gang har været straffet for Indbrud."

„Ja, saadan er det; men dersom De vidste, hvad der fik ham til at gøre det!"

„Det hører ikke herhen; hold Dem til Sagen."

„Jo vist hører det herhen, eftersom det beviser, hvor hjertensgodt et Menneske han i Grunden er. Han har saamænd aldrig kunnet træde en Orm ihjel, og mere end een Gang har jeg set ham gaa udenom eller tage den op. Hvordan skulde han da have gjort sig skyldig i en saadan Misgerning? Det er ikke ham, som er skyldig i Mordet, siger jeg Dem! Han har een Gang stjaalet, fordi hans Familie var i den største Nød. Faderen var syg, Moderen i Galehuset, tre smaa Søskende stod paa Nippet til at sulte ihjel, og saa — ja saa var Fristelsen ham for stærk, han tog Penge fra sin Husbonds Skab, — derfor kom han i Tugthuset. Derfor var det vel ogsaa, at jeg gav efter for mine For-

ældre og giftede mig med Niederach, kun for at komme bort fra Landsbyen; thi Skandalen med Anton gik mig nær til Hjertet. Men da han saa havde afsonet sin Straf, og Pladsen som Husmester just var bleven ledig paa Inkhofen, skrev jeg til ham og gik selv op til den naadige Frue, hvem jeg fortalte alt og bad hende om at hjælpe Anton, saa at han atter kunde blive et hæderligt og godt Menneske. Den naadige Frue saa mig den Gang bestemt ind i Øjnene og sagde: 'Jeg skal tale med min Mand derom; men det siger jeg Dem,' sagde hun, 'at jeg kun vil tale Anton Meiers Sag og anbefale ham til Pladsen, saafremt De højt og helligt vil love mig ikke mere at omgaas ham. De maa selv skrive det til ham; thi naar en Kone siger, at hun kun har giftet sig for sine Forældres Skyld og derpaa lader sin forhenværende Forlovede komme i sin Nærhed, saa udsætter hun sig og ham for en stor Fristelse.' Jeg gav den naadige Frue det Løfte, hun forlangte af mig, og har ogsaa holdt det, hvor tit det end er faldet mig tungt. Alle Vegne har jeg undgaaet ham, men den Dag, da han listede sig til mig, kunde jeg ikke bringe det over mit Hjerte at vise ham fra mig straks; jeg forsikrer, Herr Dommer, at det var min Hensigt, — jeg kunde blot ikke. Men De kan tro mig paa mit Ord, han er uskyldig — han er uskyldig!"

„Det vil De ikke faa nogen til at tro, navnlig da Anton ikke har mælet et Ord om hele den Historie."

„Han siger det kun ikke for min Skyld."

„Maaske," sluttede Dommeren; „har De saa mere at sige mig, min gode Kone?"

„Nej."

Og med de bedste Forhaabninger om, at hendes tidligere Forlovede vilde blive frikendt, tog hun Afsked og gik.

Efter Fru Niederachs Forklaring udbad Undersøgelsesdommeren sig endnu engang en Samtale med Sibylle, og denne erklærede, for sit Vedkommende, Konens Ord for Sandhed. Ganske saaledes var hun kommen til hende, hvorpaa Sibylle havde talt med sin Mand, og Østritz havde erklæret, at han vilde gøre Forsøget og tage Anton Meier i sin Tjeneste. Denne havde derefter præsenteret sig og tiltraadt Pladsen. Han havde altid opført sig ordentligt, men dog vist sig sky over for de øvrige Tjenestefolk; bestandig havde han holdt sig afsondret fra dem og gjort sig ilde lidt ved sit daarlige Humør og frastødende Væsen. Et Par Gange

havde man fortalt hende, at Husmesteren var hengiven til Drik og en hyppig Gæst i den berygtede Skovkro. „Men jeg selv har aldrig set ham beruset og anede intet ondt," sluttede hun.

Undersøgelsen trak sig i Langdrag, og Enden blev, at Anton Meier, trods alle Benægtelser, dømtes til syv Aars Tugthus. Sibylle havde for Sønnens Skyld taget stadigt Ophold i Byen. Fire Aar efter Mandens Mord døde ogsaa hendes Moder. Nu levede hun ikke for andet end sit Barn, som hun kun med tungt Hjerte og efter hans Formynders indtrængende Opfordringer endelig bekvemmede sig til at anbringe i et Institut, hvorpaa hun alene vendte tilbage til Inkhofen. De Vidnesbyrd, som hans Lærere sendte hende, lød alle fortræffeligt. Han var let at paavirke, meget alvorlig anlagt og udmærkede sig ved sin Sandhedskærlighed og aabne Karakter. Saadanne Efterretninger vare vel i Stand til at gyde Balsam i hendes saarede Hjerte, men Glæden derover var dog ikke saa stor, at den kunde bringe hende til at glemme Mandens Død og Barnets Fraværelse. Hendes Liv forekom hende øde og tomt.

Hver Morgen var det hendes første Tanke: du er alene! Og hver Aften lagde hun sig til Ro med den bitre Følelse, at ingen i Verden brød sig om hende. Hendes Søn kunde undvære hende; han var lykkelig uden hende; og intet andet Menneske i Verden stod hende nær. Men aldrig opkom der en Tanke hos hende om at gifte sig igen; og dog var hun endnu bestandig smuk og indtagende, omend et Træk af Melankoli lod hende synes noget ældre, end hun i Virkeligheden var. Doktor Mischke kom hyppigt for at se til hende, thi hun var efterhaanden bleven bleg og mager og klagede over Søvnløshed.

„Fruen lever for ensomt," sagde han; „jeg tror, De gjorde klogest i at flytte til Byen."

„Hvorfor dog, bedste Herr Doktor?" svarede hun; „her er jo meget smukkere og ogsaa sundere."

„Saa gift Dem igen," tilraadede han smilende.

Men alvorligt rystede hun paa Hovedet og svarede:

„Nej, med Kærligheden er det ude for mig; jeg har nu kun min Søn tilbage at leve for."

Saaledes hengik Aar efter Aar for hende. Hver Sommer tilbragte Willi sin Ferie paa Inkhofen, og saa ofte han kom, var Ligheden med Faderen mere paafaldende; kun tegnede han til at blive større og kraftigere. Men Hovedformen, Næse, Mund og

navnlig Øjnenes Udtryk og Form mindede om Ostritz. Hun var stolt af sin Søn og havde ondt ved at afvente den Tid, da hun med god Samvittighed kunde tage ham ud af Institutet.

„Og hvad saa, bedste Frue? Mener De, det skal hjælpe?" sagde Doktor Mischke; „tænker De virkelig paa straks at lade den unge Mand overtage Godset, uden at han først har set sig om i Verden, uden at have nydt Livet? Tror De ogsaa, at det vilde være heldigt? Skal han straks kastes i Armene paa en eller anden ung Pige, som behager ham, og gifte sig med hende uden først at have forsøgt sig i Følelsernes Storme? Nej, det kan De ikke ønske. Jeg kommer altsaa tilbage til mit gamle Raad, bedste Frue. —"

„Det er dog latterligt," tænkte Sibylle, da hun igen var alene, „at Doktor Mischke altid raader mig til Giftermaal. Jeg er for gammel og har som Enke siddet hen uden Tilbedere, ja endog uden Friere. Jeg vilde ønske, der var gaaet ti Aar endnu, og Willi ventedes hertil med Hustru og Børn!"

Da hørte hun pludselig en Vogn rulle ind i Slotsgaarden.

„Hvad, Besøg saa sent!" tænkte hun og saa forventningsfuld mod Døren, nysgerrig efter at erfare, hvem Tjeneren vilde melde.

Der kom imidlertid ingen Tjener, men selve Gæsten traadte med hurtige Skridt ind i Værelset. Med et højt Skrig for hun op og stirrede forfærdet paa den indtrædende. Hun aabnede Læberne og kunde dog ikke frembringe nogen Lyd.

„Sibylle!" udbrød han og omslyngede hende med sine Arme, „du stirrer jo paa mig som paa et Genfærd! — eller, —" han slap hende — „er jeg dig maaske uvelkommen? Jeg Taabe, som alle de mange Aar kun har tænkt paa dig! Dit Billede stod Dag og Nat for min Sjæl! Forgæves søgte jeg at glemme dig; jeg kunde det ikke — og nu! Er det den Velkomst, du har at byde mit forpinte Hjerte —?"

„Ak Gud!" stønnede hun skælvende og sank med begge Hænderne trykkede mod sit Hjerte tilbage i Lænestolen.

„Sibylle!" udbrød han, „tal kun et eneste Ord! Sig mig, — er det muligt? Har du virkelig kunnet glemme mig?"

„Jeg troede dig jo død," sagde hun.

„Og ser mig nu levende og bestandig opfyldt af Kærlighed til dig! Hvor stor Magt besidder du dog ikke over mig! Gid jeg aldrig mere var traadt frem for dine Øjne! Har jeg da for en

saadan Velkomsts Skyld forladt mit andet Hjem, kun for igen at vende tilbage endnu mere fortvivlet end første Gang!"

„Jeg blev blot saa forskrækket!" stammede hun grædende.

Han tog hendes Haand og kyssede den ømt.

„Lad mig blot endnu engang faa Lov at se ind i dine Øjne, du elskede, saa gaar jeg for bestandig fra dig."

Som af en magnetisk Kraft gennemstrømmedes hun af hans Stemmes ømme Klang og hans Læbers Berøring.

„Bliv!" hviskede hun.

I næste Sekund drog han hende med vild Heftighed til sit Bryst, løftede hende paa sin Arm og bedækkede hendes Mund med hede Kys.

„Nu skiller ingen — intet Menneske, ingen Djævel — mig mere fra dig! Jeg vil tilkæmpe mig dig, om vi saa begge skulde gaa til Grunde derved! For anden Gang slipper jeg dig ikke, Sibylle! Er det Virkelighed, at jeg endelig har dig i mine Arme, op til mit Bryst, — er det sandt, at jeg har Lov til at trykke mine Læber mod dine, o du elskede!"

Og han krystede hende saa heftigt til sig, at han voldte hende Smerte med sine Kærtegn.

Hun var altsaa ikke alene og forladt, som hun endnu for en Time siden havde troet, men elsket og varmt attraaet. Drømte hun? Eller var det Virkelighed? Horst var der, Horst, som hun aldrig havde glemt, paa hvem hun altid med Smerte havde tænkt, endnu mere end paa sin døde Mand!

„Sæt mig til Jorden igen, jeg beder dig, Horst, — hvis nogen kom!"

„Jeg, som er i Himmelen, skulde lade dig paa Jorden! — nej, nu bliver du hos mig; aldrig mere giver jeg dig fri!"

Han havde Ret, hendes Sjæl gav han ikke fri, den bandtes nu igen af de samme Lænker, som før havde holdt den fangen; kun vare de endnu snævrere, endnu fastere. Alle hendes Ønsker, al hendes Tænken gik under i denne nyopvaagnende Kærlighed. Hun forekom sig selv som berusет i den Stormvind, der havde grebet hende. Fortid og Fremtid vare glemte, naar hans Blik hvilte paa hende, naar hans Arm omslyngede hende, — lige til der kom Brev fra hendes Søn.

Alene ved Synet af hans Skrifttræk blussede hun af Skamfølelse. Havde hun da glemt, at hun var en aldrende Enke med en Søn paa næsten fjorten Aar? Hvad vilde denne Søn ikke sige,

naar hun maatte tilstaa for ham, at hun paa ny vilde gifte sig? Hun tænkte paa hans alvorlige Øjne, der saa ganske lignede hendes afdøde Mands. Og dog — det var jo ingen Ulret, om hun ogsaa tænkte paa Lykke for sig selv!

„Horst," sagde hun, idet hun rakte ham, der just traadte ind, Brevet fra sin Søn. „Læs dette og sig, hvad vi skulle gøre for at gøre ham Sagen begribelig? Jeg er bange for, at han aldrig giver sin Indvilligelse."

„Men Sibylle! —" sagde han og betragtede hende bebrejdende; „jeg haaber da ikke, at min Lykke skal afhænge af en Drengs Luner; eller —"

„Nej, naturligvis ikke," søgte hun at berolige ham; „men forstaa mig, jeg vilde jo blot antyde, at der vil blive Scener."

„Passiar! Lad mig kun derom; jeg skal selv skrive til den unge Herre. — — Jeg vilde ønske, Sibylle, at den Dreng overhovedet ikke var til — og jeg vidste da heller intet om hans Eksistens, da jeg igen satte Foden paa Hjemmets Grund. Du skulde være forbleven mig tro! — Naar jeg betænker, hvad jeg har lidt, hvor jeg har kæmpet!"

„Du har endnu aldrig fortalt mig," sagde hun blidt, „hvorledes du har haft det alle de mange Aar?"

Han drog hende til sig og betragtede smilende hendes Ansigt.

„Du store Barn, hvilket Spørgsmaal! Vil du maaske vide, om jeg har gravet Guld i Kalifornien? Som Krøsus kommer jeg ikke til dig, ikke rig paa klingende Mønt, men rig, uendelig rig paa Kærlighed til dig! Dog vil jeg ikke skjule min Fortid for dig, min haarde, sørgelige Trængselstid; thi jeg vil ikke, at noget i mit Liv skal staa dunkelt for dig, som jeg elsker.

Da jeg i Fortvivlelse forlod Rauenhorst, havde jeg virkelig i Sinde at berøve mig selv Livet; men da saa jeg i Aanden dit kære Ansigt, og Længslen efter dig knyttede mig atter til Livet. Jeg vilde forsøge at vente; dog ikke i din Nærhed, thi min Gæld gjorde mig Livet i Tyskland umuligt. Jeg fulgte altsaa dit Raad og indskibede mig i Bremen. Jeg arbejdede. Kunde du blot vide, hvad disse aristokratiske Hænder" — han rakte hende sin smukke, velplejede Haand — „har maattet tage fat paa! Først blev jeg Haandlanger hos en Bygningsentreprenør, — ja, kære Veninde, du ser forundret paa mig med dine store, skønne Øjne — men husk, hvor forladt og hjælpeløs jeg stod derovre! Derpaa forsøgte jeg mig som Kusk og Gartner, blev endelig antagen som

Skriver paa et Kontor, og til sidst drev jeg det til at blive Forelæser hos en gammel Dame. Ak, at læse om Hjemmet var for mig, den ensomme, den højeste Nydelse. En Dag læste jeg om dit Giftermaal;" — han afbrød og stirrede længe melankolsk mod Gulvet — „siden den Dag var jeg ikke mere mig selv. — Hvad nyttede mig Penge? Efter nogle Aars Forløb saa jeg mig som Arving efter den Dame, for hvem jeg havde været Forelæser. Jeg vilde slaa mig til Ro i New York, grunde en eller anden Forretning, men Længselen drog mig hjemefter til dig. Og nu maa det være nok med at vente; sig, naar skulle vi holde Bryllup? Giv mig et Tegn paa, at du elsker mig; fastsæt Dagen, saa snart som muligt!"

„Jeg maa dog først skrive til Willi —"

„Hvad vedkommer den Knægt mig? Gør mig ikke skinsyg! Jeg kunde blive rasende ved Tanken om, at der er nogen, du holder mere af end af mig."

„Havde jeg det blot overstaaet!" sukkede hun.

„Hvilket?"

„Brevet til Willi."

Nogle Dage efter indtraf et nyt Brev fra Willi. Med skælvende Haand aabnede hun det og læste:

„Hvad skal alt dette betyde, min egen kære Moder? Der har et Menneske, jeg aldrig har hørt en Stavelse om, tilskrevet mig, at du elsker ham, og at han paa dine Vegne forlanger Ret til at gøre dig lykkelig som sin Hustru. Jeg skal berolige dig, fordi du er nervøs og ængstelig for min Skyld. Først troede jeg, jeg drømte, men kunde saa sige mig selv, at en eller anden Svindler havde mig til bedste. Skriv omgaaende til mig, om du overhovedet kender en Person ved Navn Horst Votur, at jeg kan tilbagevise hans Frækhed . . ."

„Naa, hvad skriver saa Fyren?" spurgte Horst og kiggede i Brevet over hendes Skulder.

„Som jeg kunde tænke mig," svarede hun smertelig bevæget; „han kan slet ikke fatte det."

„Men han faar tage mod Fornuft! Hvad Nytte er det i øvrigt til, at vi her tale frem og tilbage og spilde Tiden med Skriverier? Vi gifte os simpelt hen uden at spørge om Tilladelse fra denne Prins, og senere kan du i det som i alt andet forlade dig paa mig, min Hjertens Veninde."

Men Sibylle havde kun tilsyneladende beroliget sig for ikke at fortørne Horst, i hvis Nærværelse hun, trods sin heftige Kærlighed, dog altid følte en vis Frygt. Var det den underlige bratte Maade, hvorpaa Vreden undertiden kunde blusse op i hans Øjne, eller var det noget andet, noget hemmelighedsfuldt ubestemmeligt, som til Tider forvandlede hendes Salighed til Frygt og Gysen?

Endnu samme Nat skrev hun et langt Brev til sin Søn, hvori hun tilstod ham sin Kærlighed til Votur. Hun havde altid elsket ham, skrev hun, og kun Nordheims udtrykkelige Ønske havde for Aar tilbage afholdt hende fra at ægte ham. Hun havde højagtet sin Mands sjælelige Værd og trofast holdt af ham. I sit lykkelige Ægteskabs Tid havde hun kun betragtet Votur som en dod og tænkt paa ham som saadan. Hendes Søn maatte erindre, hvilket glædesløst Liv hun som Enke førte; han maatte ikke af Egensind forspilde hende en mild og skøn Livsaften. Kun med Taarer skrev hun dette, thi uden hans Indvilligelse kunde hun aldrig glæde sig over sin Lykke.

Herpaa fik hun til Svar:

Ingen Sinde vilde han give sin Indvilligelse til dette. Ved sit vanvittige Ægteskab vilde hun for bestandig fordrive ham fra Hjemmet; thi aldrig vilde han kunne finde sig i at se en Snylter brede sig under det Tag, hvor hans Fader havde levet. Hvis hun altsaa, trods sit eneste Barns indtrængende Bønner, gav efter for sit forelskede Lune, vilde hun ikke mere for ham være den Moder, han havde elsket og set op til, men kun en fremmed, intet mere. Efter sine Aar, det vidste han, var han kun en Dreng, men aldrig vilde han anerkende en Stedfader. De Saar, som ved dette ubekendte Menneske var tilføjet hans Hjerte, havde han følt saa dybt, at han i flere Dage var gaaet om som lamslaaet, og kun hans faderlige Ven, Rektor Lamprecht, havde bevæget ham til at svare sin Moder med disse Linier.

Længe sad Sibylle dødbleg med Taarer i Øjnene og stirrede paa dette Brev. Der havde altsaa aabnet sig en Kløft, som skilte hende fra hendes eget Barn. Ak, Willi forlangte det umulige; thi selv om hun vilde give efter for ham, kunde hun ikke. Som tidligere holdt Votur hende fast i snævre Lænker, og disse Lænker gjorde hende lykkelig, saa længe han var hos hende, saa ofte hun hørte hans Stemme. Hun forekom sig selv som en Fugl, der var fangen i Net og elskede Nettet højere end Friheden.

Brevet holdt hun skjult for Horst; Tonen i det vilde have saaret ham alt for meget, og hun maatte gøre alt for at forsone de to Mennesker, der vare hende saa dyrebare. Saa svarede hun da kun paa Willis Brev, at han havde krænket hende haardt, men at hun haabede, hans Trods vilde lægge sig, og han paa Bryllupsdagen vilde glæde hende og hendes Brudgom med at komme.

Paa dette fik hun kun følgende Linie til Svar:

„Jeg holder fast ved, at du maa bryde dette Forhold!"

Sibylle sukkede, da hun skrev:

„Pin mig ikke mere, Willi, men kom. Paa Mandag finder Vielsen Sted. Straks efter Brylluppet rejse vi til Syden, saa at det efter al Sandsynlighed vil vare længe, før du igen faar mig at se."

Da hun lukkede Konvolutten, forekom det hende, som om hun havde rejst en Skillemur mellem sig og sit Barn. Hun vidste, at Horst følte sig saaret i sin Stolthed, thi han undgik omhyggeligt at tale med hende om Sønnen; aabenbart stræbte han at fjerne ham af hendes Hjerte og Hukommelse.

„Jeg alene vil være dig alt," sagde han og kyssede Taarerne af hendes Kinder. „Vær fornuftig og hør, hvad jeg har at foreslaa. Jeg proponerer følgende: Aftenen før Vielsen en lille udsøgt Souper; efter Vielsen en elegant Frokost, hvorpaa vi snarest muligt bryde op. — Og saa til Kairo, hvor vi mindst blive Vinteren over. Er du enig med mig?"

„Nej, aa nej!" tænkte hun, men vovede ikke at udtale det, omendskønt det forekom hende forfærdeligt at maatte leve saa langt fra sit Barn. Dersom Willi blev syg, kunde han være dø og begraven, før hun kunde komme til ham. Pludselig grebes hun af Angst, en navnløs Angst for Barnet.

„Naa, hvad er der nu igen?" spurgte Horst. „Skal jeg nu atter se Taarer paa dine smukke Kinder?"

Hun lagde stille hengiven Armene om hans Hals.

„Vær ikke vred," bad hun, „jeg er kun saa underlig ophidset i Sindet; — du ved, jeg ser Spøgelser, hvor ingen er."

Han skød hende fra sig, og en dyb Rynke furede hans Pande.

„Horst," udbrød hun forskrækket, forglemmende alt andet af Angstelse for ham; „du er da ikke vred paa mig? —"

„Jeg er kun saa træt," hviskede han med blødere Stemme,

end hun nogen Sinde før havde hørt; „men nu vil jeg være fornuftig og gaa ind paa alt, hvad du bestemmer."

Femte Kapitel.

Fra Willi kom der ikke flere Breve; Bryllupsdagen rykkede nær. Sibylle takkede i Stilhed sin Søn for, at han ikke vilde komme til hendes Bryllup.

„Det er dog en ganske underlig Følelse for en Kvinde," tænkte hun, „naar hun igen gifter sig og har saa stor en Søn; Willi er vel af Aar et Barn, men Mand af Karakter."

Sognepræsten, Doktor Mischke og hans Frue, Formynderen Waldeck med Gemalinde og Godsets Inspektør vare Bryllupsgæsterne. Af sine tidligere Venner vilde Votur intet vide. Siden sin Hjemkomst havde han ikke besøgt nogen af dem.

„Jeg vil ikke lade min Lykke forstyrre af fremmede Ansigter," sagde han til Sibylle, da hun spurgte ham, hvorfor han bestandig holdt sig saa afsondret.

Souperen om Aftenen før Brylluppet var næsten til Ende. Retter og Vine havde været fortræffelige, og Champagnen fremkaldte en højst animeret Stemning. Skaal paa Skaal blev udbragt. Præsten havde allerede holdt en begejstret Tale om Troskaben mellem de to, han i Morgen skulde forene; ogsaa Doktor Mischke havde givet en munter Skaaltale til bedste, og Herr von Waldeck hævede just sit Glas, da Døren hurtigt blev revet op, og Tjeneren Franz højt meldte:

„Den unge Herre er kørt frem."

Sibylle havde øjeblikkelig rejst sig. Hun vidste ikke, om hendes Hjertes voldsomme Banken skyldtes Fryd eller Angst. Præsten smilte stille; Sibylle selv havde fortalt ham om Stridighederne mellem hende og Sønnen, og han glædede sig nu over den sidstes Føjelighed. Ogsaa Doktor Mischke gned sig fornøjet i Hænderne.

Da viste Willi sig i Døren. Et Øjeblik stod han stille og saa hen paa Moderen. Dennes første Indskydelse havde været at ile ham i Møde med udbredte Arme; men hun besindede sig og tog Horst ved Haanden for at forestille ham for sin Søn. Nu maatte Willi rette sine Blikke mod den, der i Fremtiden skulde have en Faders Rettigheder over ham. Det var, som om han

maatte gøre Vold paa sig selv for at betragte denne Mand. Men da han havde gjort det, foregik der en frygtelig Forandring med ham; askegraa Bleghed lagde sig over hans Ansigt, og med ubeskrivelig Gru stirrede han paa Voturs smukke Træk. Hans Øjne traadte bogstavelig ud af deres Huler, hans Bryst kæmpede for at faa Luft. Han udstødte et skærende Skrig, strakte Armene fra sig og raabte af sine Lungers fulde Kraft:

„Morder! — Ham er det, som dræbte min Fader! Hvor vover du at træde Ansigt til Ansigt med Vidnet til din Skændselsdaad?! — Jeg saa dig komme ind til os. Jeg saa dig liste dig imod min blinde Fader, som Katten sniger sig imod den intet anende Fugl. Jeg saa dig gribe ham ved Armene bagfra, jeg hørte hans Angstraab, og jeg værgeløse Barn kunde af Forfærdelse ikke frembringe en Lyd. — Jeg maatte se paa, hvorledes hans Blod sprøjtede frem under din Kniv. Til noget grufuldere har intet Barn været Vidne; jeg var afsindig af Rædsel, og dybt — ubeskriveligt dybt — prægede Morderens Træk sig i min Ukommelse! —"

I første Øjeblik havde Gæsterne kun stirret paa Drengen. I Klangen af hans Ord laa der en saadan Alvor, at ingen tvivlede paa Sandheden af dem, og sky vendte alles Blikke sig nu mod Votur. Hans Ansigt var kridhvidt; i stivnet Gru stirrede han med en Blanding af grænseløs Fortvivlelse og Skræk paa den frygtelige Anklager. Først kom ingen Lyd over hans Læber, men endelig, da Drengen havde talt ud og stod foran ham med løftet Hoved som en Hævnens Genius, kom der igen Liv i hans Træk. Et haanligt Smil trak sig om hans Mund, han vendte sig mod de tilstedeværende og sagde:

„Han er vanvittig! — Drengen er gal!"

Men hans Ord fandt ingen Anklang, Willi lignede ingen afsindig; kækt og bestemt holdt han sine Øjne fæstede paa Modstanderen, som om han agtede paa enhver af hans Bevægelser, for at han ikke skulde undfly.

Ingen havde i den almindelige Ophidselse givet Agt paa Sibylle, der med et Skrig var sunken tilbage paa sin Stol og bedækkede Ansigtet med sine Hænder. Horst genvandt atter sin Fatning og hævede stolt Hovedet.

„Drengen er vanvittig," gentog han og lod sine Øjne glide fra den ene Gæst til den anden, indtil de til sidst standsede ved

hans Brud. „Jeg haaber bestemt, du alvorligt vil tugte din Søn for hans Fornærmelser," sagde han; „mand dig op og fornærm mig ikke længer med din Klynken, som om Knægten var i sin Ret! — Var hele denne Historie ikke saa bundlatterlig, vilde jeg forlange en retslig Undersøgelse."

„Den skal De faa," sagde Willi, „men indtil da er De i min Magt."

Votur lo højt.

„Det er jo en tiltalende Begyndelse paa vort Ægteskab, — overordentlig lovende!"

Nu havde ogsaa Sibylle saa nogenlunde fattet sig.

„Ved du, hvad det er, du gør?" henvendte hun sig til sin Søn.

„Ja, Moder," svarede denne med fast Stemme, „jeg sværger dig ved Gud den Almægtige, ved Mindet om min elskede Fader, at han er Morderen! Gid Gud slaa mig med Blindhed, om jeg ikke taler sandt! Han er Morderen; jeg saa ham med mine egne Øjne; hans Billede er aldrig veget af min Hukommelse; det vil aldrig forlade mig; jeg vil lide derunder, saa længe jeg lever og aander."

„Nu bliver den Historie mig dog for broget," udbrød Votur. „Vil du tie, fordømte Knægt, eller jeg skal vise dig, hvorledes man behandler en Løgner!"

„Retten vil vise Dem, hvorledes man straffer en Morder; jeg tager Ansvaret for min Handling paa mig. Ingen anden end jeg er Herre i dette Slot, og De er min Fange, indtil jeg har overgivet Dem til Retten."

Da den unge Herre saa uventet ankom, havde Tjenerskabet stukket Hovederne sammen paa Gangene, og da Willis høje Skrig lød, vare de alle styrtede til Salen og havde været Vidne til hans Anklage. Nu vendte Willi sig med rolig Værdighed til dem og befalede:

„For denne Mand" — han pegede paa Votur — „op paa hans Værelse og spær ham inde!"

Tjenerne traadte frem; der var ikke een iblandt dem, som tvivlede paa hans Ord.

Medens Sibylle fortvivlet vred sine Hænder, talte Herr von Waldeck til Votur:

„Jeg beder Dem rette Dem efter min Myndlings Befaling og foreløbig begive Dem til Deres Værelse. Den unge Ostritz's

Anklage er saa frygtelig, at den ikke kan forblive upaaagtet. Sikkert vil det lykkes Dem at paavise, hvor De har opholdt Dem paa den Dag, Forbrydelsen fandt Sted."

„Det vil falde mig let," lo Votur, „og da De, mine Herrer, alle synes at have tabt Hovedet som Følge af denne Grønskollings hjerneforstyrrede Snak, har jeg vel intet bedre at gøre end at ende Komedien paa en værdig Maade og begive mig som Fange til mit Værelse. I Morgen ville forhaabentlig klarere Hoveder vide at forsvare min Ære."

Med en kort, distingveret Bøjning mod Selskabet forlod han Salen. Willi og Tjenerne fulgte efter.

Willi lukkede den Nat ikke et Øje, hans Sind var i et forfærdeligt Oprør. Hvileløs gik han med lange Skridt op og ned i sit Værelse. Den skrækkelige Scene, han som Barn havde været Vidne til, traadte igen klart og tydeligt frem for hans Sjæl. Ja, det var det Ansigt, som i Drømme forfulgte ham endnu længe efter, at Ulykken var sket. Hvor ofte var han ikke rystende over alle Lemmer vaagnet op om Natten og havde skreget højt. I de første Maaneder havde alene hans Moder kunnet berolige ham med sin milde Stemme. Kun langsomt vendte Freden tilbage i hans Sind, de tunge Drømme tabte sig lidt efter lidt, og ogsaa Erindringen om selve det gruelige traadte i Baggrunden, efterhaanden som Aarene gik. Hvilken Forsynets Forelse var det ikke, at han omsider havde givet efter for Rektorens formanende Ord om, at han burde vise sig forsonlig og komme til Stede ved Moderens Bryllup. Han havde bestemt sig dertil, omendskønt det var, som rejste han til hendes Begravelse; thi i den Grad var han harmfuld over hendes Opførsel, at han følte sin Kærlighed til hende begraven i sit eget Hjerte. Med forpint og saaret Sind nærmede han sig Hjemmet og havde kun med Opbydelse af sin yderste Viljekraft kunnet tilbagetrænge sine Taarer. Ingen anede hans Komme — og ak! for første Gang skulde han lyve for Moderen, idet han lykønskede hende til hendes Ægteskab og paatog sig en sorgfri Mine, omendskønt Vrede og Skinsyge herskede i hans Sind. Hvor var det blot muligt, at Moderen havde kunnet glemme hans Fader! For ham var det ganske ufatteligt. Nej, det var ikke hans højtelskede Moder, der gjorde dette; det var en Kvinde, som var ham fremmed! Derved havde han mistet det største Gode i Verden, Moderhjertet.

Med saadanne Tanker betraadte han Slottet og Spisesalen,

og der — der stod for ham hans Nætters Mare, hans Sjæls Pinsel, han, som havde tilintetgjort hans Barndoms Ro og Fred, — der stod han, hans Faders Morder! I første Øjeblik følte han den samme legemlige Lammelse, den samme Viljens Afmagt, han som Barn havde følt. Det havde været et Par skrækkelige Sekunder for ham, før han med et Skrig kunde lette sit forpinte Bryst. Og det var den Mand, hans Moder elskede! — Gud være lovet, at han var kommen i rette Tid til at forhindre denne afsindige Forbindelse og hævne Faderen!

Det var kvalfulde Timer for ham den Nat. Først da Morgenen begyndte at gry, krævede hans til det yderste udmattede Legeme sin Ret. Tungt sank hans Hoved mod Sofaen, en dyb Søvn sænkede sig over ham. Nogle Timer efter vaktes han af Moderens Stemme, der kaldte ham ved Navn. Han for sammen og rejste sig hurtigt.

„Det er kun din Moder," hviskede Sibylle, og da han saa ind i hendes blege Ansigt og angstfulde Øjne, vidste han, at Gaarsdagens Begivenhed ikke var nogen Drøm. Hurtigt sprang han op, men følte sig holdt tilbage af Moderen.

„Hør mig, Willi; jeg bønfalder dig ved Mindet om din Fader — vær barmhjertig! —"

„Barmhjertig!" svarede han med haanlig Latter; „forlanger du nu Barmhjertighed for din Mands Morder?"

„Ja, jeg forlanger det. Selv om du ikke kan vise dig barmhjertig mod ham, saa tænk dog paa mig."

Hun sank paa Knæ og løftede bønfaldende Hænderne imod ham.

„Betænk, hvad du gør! Betænk den Skam, der kommer over mig, hvis Sagen bliver anmeldt til Øvrigheden; din Fader kan du ikke vække til Live derved, men din Moder dræber du. Forbarm dig over min Kval! Skal jeg se ham, jeg elsker, ende paa Skafottet?"

„Du betvivler altsaa ikke mere mine Ord fra i Gaar?"

„Jeg betvivlede dem til for nogle Timer siden. Men i alle Tilfælde, hvad enten han er skyldig eller ikke, lad ham drage bort i Fred; overlad Dommen til Gud."

„Nej," raabte Willi heftigt og stampede med Fødderne i Gulvet, „nej, nej og atter nej! Han skal bøde for sin Misgerning, før faar jeg ikke Ro!"

„Saa tænk dog paa alt det, du bliver Skyld i. Kommer det til en Undersøgelse, maa jeg vidne for eller imod ham."

„Du har kun at bekende Sandheden," sagde Willi haardt.

„En Kvinde vidner aldrig mod den — den, hun har elsket. Jeg vilde gøre alt for at hjælpe ham, for at rense ham for den forfærdelige Anklage."

„Usalige Moder! — Har du da aldrig elsket min Fader?"

Hun sænkede Hovedet.

„Jo, men paa en anden Maade," hviskede hun; „i min Kærlighed til ham var jeg fri og utvungen. Du kan endnu ikke forstaa det, men Horst holder mit Hjerte, min Vilje, min Tanke, mit hele Jeg fangen."

Willi vendte sig fra hende med en haanende Gestus.

„Netop derfor skal han bøde dobbelt," udbrød han i stærk Vrede, „med Glæde vil jeg se hans Blod sprøjte frem under Øksen og hans Hoved rulle til Jorden — thi da først er min Fader hævnet. Naar jeg ser Forbryderen straffet, vil jeg være forløst, befriet for det Tryk, der nu tynger paa mit Bryst."

„Saa dræb først mig," stønnede hun.

Han smilte spottende og vilde trænge sig forbi hende gennem Døren; men den var laaset.

„Hvem har laaset den?" spurgte han.

„Jeg," sagde hun med fast Stemme og rejste sig fra sin knælende Stilling. „Jeg har aflaaset din Dør og i Nat aabnet hans; han er allerede langt borte."

Willi udstødte et Skrig af Raseri, hans Hænder knyttede sig. Med Øjne, der glødede af Vrede, stod han over for hende.

„Jeg venter endnu blot, at du skal løfte Haanden mod din Moder," sagde hun; „thi Nøglen giver jeg dig ikke, før du har lovet mig, at du vil lade ham fortsætte sin Flugt uhindret. Jeg vil ikke give mit Hjertes Kval til Pris for andre. Selv om han havde forøvet Udaaden, vilde jeg dog ikke overgive ham til Retten. Hævnen tilhører ikke mig!"

„Du tvivler altsaa endnu om hans Skyld? Giver han os da ikke selv det mest slaaende Bevis i Hænde ved sin Flugt?"

Hun rystede paa Hovedet.

„Da jeg i Nat henimod Klokken to aabnede hans Dør, skyndte han sig forbi mig ned ad Trappen og gennem Haven ud ad Baglaagen. 'Altsaa dog' stønnede jeg. Og samtidig blev jeg mig bevidst, hvad jeg havde at gøre."

„Det er din Hensigt, kan jeg forstaa, at lade Forbryderen løbe," sagde Willi.

„Ja, — thi hvem borger mig for, at han virkelig er Gerningsmanden?"

„Naar hans feje Flugt ikke har overbevist dig, ved jeg, at selv ikke hans egen Tilstaaelse vilde være i Stand dertil."

„Det kan dog tænkes," sagde hun, „at han ikke vilde opholde sig en Time længer end nødvendigt under det Tag, hvor saa svære Fornærmelser ere tilføjede ham, og at han, endog med Fare for sin Frihed, har foretrukket at hjælpe sig selv ved hurtig Flugt. Lad ham drage i Fred, Willi! Jeg er dog skilt fra ham, saa godt som om han var død."

Willi stod endnu ved Døren. Han følte en afsindig Vrede over sit Fangenskab, men aldrig vilde han have vovet at fratage Moderen Nøglerne med Magt. Først da der begyndte at komme Liv ude paa Gangen, da Pigerne begyndte at forrette deres sædvanlige Tjeneste, aabnede Sibylle Døren for sin Søn. Denne gik direkte til Herr von Waldeck, hans Formynder, og satte ham i Kendskab om Moderens uforsvarlige Handling.

„Hvad raader De mig at gøre?" spurgte Willi ham; „vi maa lade ham forfølge?"

Waldeck rystede alvorligt paa Hovedet.

„Din Moder har truffet det rette," sagde han; „i din egen Interesse raader jeg dig indtrængende til ikke at foretage videre Skridt. Selv om du ogsaa vilde indlede en Proces, hvad skulde saa komme ud deraf? Hvem vilde vel tro dig? Hvorledes skulde du kunne overbevise Dommerne? Betænk, paa hvor svage Fødder din Anklage staar. Du var jo kun et seksaarigt Barn den Gang, da du vil have set Morderen."

„Vil have set ham!" udbrød Willi. „Med mine egne Øjne saa jeg ham, saa sandt som De staar for mig."

„At du som Barn har været Vidne til Mordscenen vil ingen kunne bestride, men om Morderens Træk gennem otte Aar have bevaret sig saa sikkert i din Hukommelse, at man paa dit Vidnesbyrd kan dømme et Menneske til Døden, det er en anden Sag. Betænk endvidere, at du i den sidste Tid har befundet dig i heftig Ophidselse paa Grund af din Moders Forlovelse, som du for enhver Pris vilde have hævet, og du vil selv indse, at Mistanken om, at din Fantasi er løben af med dig, ikke kan udelukkes, naar der er Tale om en alvorlig Afgørelse. Lad Sagen hvile, det er mit bestemte Raad til dig."

„Men for Himmelens Skyld!" indvendte Willi og strøg sig

med begge Hænder gennem Haaret. „Har Mennesket da ikke selv tydeligt nok bekræftet min Anklage ved sin feje Flugt? — Var han uskyldig, som De synes at antage, vilde han have budt Beskyldningerne Trods og forsvaret sig imod dem."

„Hvem ved —" sagde Formynderen eftertænksomt, „hvem ved! Du har ved den Fornærmelse, som du i saa manges Nærværelse tilføjede ham, for bestandig skilt ham fra din Moder. Dette kan muligvis være den første Aarsag til, at han rømmede Marken; — og dernæst, hvem kan i Grunden fortænke ham i, at han har søgt at forekomme en muligvis lang Indespærring? Hvilke Vanskeligheder en saadan Anklage plejer at medføre for begge Parter, saavel for Anklageren som for den anklagede, kan du i din Alder ikke gøre dig Begreb om. Selv om jeg maa indrømme, at en Mand — som for Eksempel jeg — i et saadant Tilfælde roligt vilde have set Anklagen under Øje, saa er det ikke derfor givet, at et Menneske af Voturs Karakter viser sig lige saa standhaftigt. Han har jo allerede engang for Aar tilbage taget Flugten ad hemmelige Veje, og dog havde han ikke den Gang begaaet noget Mord. Den Gang havde han mistet en Arv — nu en Brud. Din Fru Moder, med hvem jeg i Aftes talte længe om Sagen, anser Votur for uskyldig, og efter modent Overlæg synes Doktor Mischke, og nu ogsaa Pastoren, at hælde til samme Mening. Du ser altsaa, at alle Vidnerne til Optrinet i Gaar ere tilbøjelige til at tro, at en skæbnesvanger Fejltagelse har foranlediget din i saa Tilfælde uhørte Opførsel. Kun i Overraskelsens første Øjeblik have de ladet sig rive med af din Overbevisnings Kraft."

„Saa er Lov og Ret jo Narrespil alt sammen," udbrød Willi harmdirrende; „saa forstaar jeg, der gives mange Mordere i Verden, naar man forgløst lade dem løbe, naar man i den Grad betænker sig paa at skille Sandhed fra Løgn! Og jeg tør kalde Gud til Vidne paa, at han er Morderen, og at jeg fra denne Dag ikke vil unde mig Fred og Hvile, før jeg har genfundet ham. Nu kommer min unge Alder ham til Gode som den Gang min tidlige Barndom; men som Mand skal jeg vide at finde ham. Tredje Gang skal han ikke undslippe mig, — det sværger jeg ved min Faders Minde!"

De nærmest paafølgende Dage vare opfyldte for Willi med nye Sorger, nye Bekymringer. Hans Moder var bleven betænkelig syg, en heftig Hjerneaffektion holdt hende flere Dage svævende

mellem Liv og Død. Willi sneg sig om som et Genfærd og gjorde sig Bebrejdelser for at have bragt sin Moder i en saadan Tilstand.

„Men anderledes kunde jeg dog ikke handle," sagde han dybt bekymret til Doktor Mischke.

„Anton Meier er nede og anmoder om at faa den unge Herre i Tale," afbrød Tjeneren Franz ham.

Willi kunde ikke erindre sig, hvem Anton Meier var og vilde just give et afvisende Svar, da denne selv traadte ind, kastede sig ned for ham, omklamrede hans Knæ og raabte:

„Gud være takket! Gud velsigne Dem derfor! Det er, som om et nyt Liv var skænket mig. Jeg behøver nu ikke mere at skjule mig, bøje min Nakke og vende Ansigtet bort for enhver, som møder mig! — Hvad har jeg ikke lidt i alle disse Aar! Og dog var jeg uskyldig. Men ingen, uden een, vilde tro mig. Nu har De selv genkendt Morderen —"

„Hvem er De," spurgte Willi og bød ham rejse sig fra sin knælende Stilling.

„Jeg er Anton Meier, der tjente her som Husmester — den Anton Meier, som anklagedes for Mordet paa Deres Herr Fader, og som nu i syv lange Aar har siddet i Tugthuset. Syv Aar, som ere udstregede af mit Liv! Afskyet og foragtet i mit Hjem, har jeg drevet om i Elendighed, uden Arbejde, uden Livsophold. Nu er der vederfaredes mig Retfærdighed! Morderen er genkendt!"

„Ja, det er ham," sagde Willi, „og De, ulykkelige, skal faa Oprejsning, saa vidt det staar i min Magt. Agtet vender De tilbage til mit Hjem, hvor jeg ansætter Dem som Slotsforvalter med dobbelt Løn, saa længe De lever. Hverken Fattigdom eller Skam skal mere true Dem."

Medens Willi talte, rullede store Taarer ned over hans Kinder. Ogsaa Anton græd; dybt rørt bøjede han sig ned over sin unge Herres Haand og bedækkede den med Kys.

„Kom," sagde Willi, „jeg vil selv forestille Dem for Tjenerskabet."

Han tog Anton ved Haanden og førte ham ned i Tyendets Spisestue. Der befalede han Franz at tilkalde samtlige Slottets Tjenestefolk, og da de vare komne til Stede, sagde Willi:

„Jeg forestiller eder her Anton Meier, som jeg højagter og har gjort til min Slotsforvalter. Falskelig har han været anklaget for Mordet paa min afdøde Fader, syv Aar har han uskyldig tilbragt i Fængsel for en andens Forbrydelse. Jeg erklærer eder

dette, for at I skulle vise ham den Agtelse, han med Rette kan gøre Fordring paa. Hvem der forser sig mod denne min Befaling, hvem der udtaler et Tvivlens Ord derimod, ham afskediger jeg af min Tjeneste."

Enhver af de tilstedeværende betragtede med glade Øjne deres unge Herre, enhver kom og trykkede Anton i Haanden.

Nogle Dage efter erklærede Lægen hans Moder uden for al Fare, og Willi befandt sig atter paa Vejen til Instituttet.

* * *

Brevvekslingen mellem Moder og Søn blev nu meget livlig; men ikke med et Ord blev Voturs Navn mere nævnt imellem dem. Willi skrev til sin Moder om sine Kammerater og sine Planer for Fremtiden. Han vilde først aftjene sin Militærpligt og derefter gaa paa lange Rejser for at lære Verden, Menneskene, deres Kunst, Sæder og Skikke og ikke mindst de forskellige Landes økonomiske Forhold at kende.

„Fra Tid til anden vil jeg saa komme tilbage til dig, kære Moder, fortælle dig mine Oplevelser og hvile ud hos dig. Først vil jeg besøge England, Frankrig og Rusland, senere Italien, Spanien, Sverrig og Norge og saaledes videre. Alt dette vil jeg imidlertid ikke gøre i Hast og overfladisk, men opholde mig en rum Tid paa hvert Sted . . ."

„— Og saa," svarede hans Moder ham, „vil du med Hustru og Barn holde dit Indtog paa Inkhofen, og jeg vil som en gammel Kone blive taalt i en eller anden Krog."

Dertil skrev han, at hendes Spøg havde krænket ham; thi skønt han endnu aldrig med en Tanke havde tænkt paa at lade sig binde i Ægteskabets Baand, var han dog fast bestemt paa, at hvis det Tilfælde indtraadte, vilde Moderen stedse forblive Slottets Frue og øverste Myndighed. I øvrigt kunde han ikke engang forestille sig, at en Kvinde kunde gøre Indtryk paa ham.

„Din Tid vil komme," smilte Sibylle, da hun læste hans Brev. „Men om du nogen Sinde vil elske saa varmt, som engang jeg har elsket, derom kan der være Tvivl."

Og denne Tvivl bestod endnu, da Willi forlængst var traadt ind i Hæren. Det smukke Køn syntes ikke at eksistere for ham; enhver Skønhed lod ham kold, enhver Kvinde ligegyldig; han var kun forbavset, naar han saa Kammeraterne i Fyr og

Flamme, og var ude af Stand til at forklare sig deres Væsen. Paa Willi gled deres Drillerier sporløst af, han ærgrede sig, naar der i hans Nærværelse blev ført slibrig Tale eller fortalt tvetydige Anekdoter. Dersom han ikke overalt havde vidst at tiltvinge sig almindelig Agtelse, vilde han ikke alene være bleven udlet, men ogsaa forhaanet. Der var imidlertid et vist Herskerblik i hans Øjne, som bragte selv den kækkeste til at forstumme, naar det rettedes mod ham. Hvor han kom, vakte han Opsigt ved sin høje, elegante Figur og sine smukke, frimodige Træk, hvortil hans dybe, alvorlige Blik stod i mærkelig Modsætning.

Efter at Militærtiden var omme, kom han til Indhofen for at ruste sig til en længere Rejse. Som nærmeste Maal angav han England, Skotland og Irland. Men til Herr Waldeck sagde han, at han nu havde sat sig et Maal for Øje, som han ikke mere vilde opgive.

„Jeg søger ham og skal finde ham, om jeg saa skulde rejse til Verdens Ende."

„Man skulde ikke tro paa en saadan Hævngerrighed hos Dem," sagde Waldeck bekymret. „Er det virkelig Deres Hensigt at spilde Deres bedste Aar dermed? Fornuftigere vilde det være, om De fulgte andre unge Mænds Eksempel og rejste nogle Aar til Paris for at nyde Livet, i Stedet for at jage efter et Spogelse, som til sidst vil formørke Deres Sind."

„Jeg opfylder en hellig Pligt," sagde Willi hovedrystende, „og antager, at jeg ikke ret længe skal famle i Mørke, da det er min Plan at sætte mig i Forbindelse med alle Landes hemmelige Politi og ikke spare Penge for at naa mit Maal. Den, der opspører Morderen, lover jeg en Belønning paa tyve Tusinde Mark. I øvrigt er jeg næsten sikker paa, at Votur holder sig skjult i England eller Amerika."

„Det er just heller ikke Smaasogne," lo Waldeck, „og det vil ikke være nogen Bagatel at undersøge samtlige Smuthuller i dem. — Vær fornuftig, Ostritz, og søg Dem hellere en smuk Brud. Betragt Deres stakkels Moder, hvor ensomt hun lever; hun er bleven gammel før Tiden og har i Løbet af det sidste Aars Tid eller to faaet hvidt Haar, saa at hun ser ud som en gammel Kone. Stift De hellere Familie, at Livet kan blive mindre ensomt for hende."

„Det gør jeg i intet Tilfælde, før jeg har opfyldt min

Mission," svarede Willi; „jeg har svoret mig selv, at han skal komme til at bøde for sin Forbrydelse."

Afskeden fra Moderen faldt ham tungere, end han havde tænkt sig. Waldeck havde Ret, hun saa medtaget og forgræmmet ud, hvad Willi dog først bemærkede under de sidste Timers Samvær med hende.

„Og værre endnu vilde det blive, dersom hun vidste, hvad Maalet er for min Rejse," tænkte han, da han kørte ud af Slotsgaarden.

De Breve, han skrev til Moderen, vare en sand Nydelse for hende, thi han besad en overordentlig Evne til at fremføre de Egne og Mennesker, han besøgte, for hendes Blik. Han skildrede hende alle sine Indtryk, men ikke en eneste Gang talte han om et kvindeligt Væsen.

„Tænk Dem, Waldeck," sagde Sibylle omtrent et Aar efter Sønnens Afrejse, „Willi kommer ikke hjem, som jeg haabede, men rejser med næste Damper til New-York, hvilket er en hel ny Bestemmelse fra hans Side. Nu er der al Sandsynlighed for, at jeg kan komme til at vente et Aar eller endnu længere paa ham."

Waldeck tog sig en Pris Tobak og betragtede bekymret den længselsfulde Stakkel, som ikke anede, hvad Maal hendes Søn havde med sin Rejse.

„Et Held er det, at hun ikke ved det," tænkte han; „i øvrigt finder han sikkert aldrig Flygtningen, og selv om det skete, er jeg vis paa, at Votur er lige saa uskyldig i Forbrydelsen som jeg. Han var et letsindigt Menneske, en uforbederlig Ødeland, men at han ufset skulde være kommen fra den anden Side Oceanet, at han ukendt af alle skulde have opholdt sig her, alene i den Hensigt at myrde Ostritz, det er et taabeligt Hjernespind, som kun kan være fostret i en overspændt Drengs sygeligt ophidsede Fantasi. Forhaabentlig bliver Willi snart træt af den resultatløse Forfølgelse og kommer tilbage, saaledes som baade hans Moder og jeg af Hjertet ønske."

Men Willi tilbragte fulde fem Aar i Amerika, uden at han i sine Breve nogen Sinde talte om Hjemrejse. Men i Begyndelsen af det sjette Aar kom han omsider.

„Hvor mandig han ser ud," udbrød Herr Waldeck, da han første Gang saa ham igen, „og hvor prægtigt det tætte Fuldskæg staar til hans solbrændte Teint! Han er sandelig ikke til at kende

igen! En kon Fyr er han, det maa selve Misundelsen lade ham. De unge Damer vilde faa travlt med at fange ham i deres Garn. — Ikke sandt, Ostritz, nu er det ogsaa paa Tide at tænke paa Bryllup; nu har De, Trækfugl, vel ogsaa faaet nok af fremmede Lande og ønsker intet hellere end at blive i Hjemmet?"

„Nej," svarede den unge Mand, „men jeg beder Dem om foreløbig ikke at berøre dette for Moder. Jeg nænner ikke at ødelægge hende de første Dages Glæde over Gensynet og har for Resten ogsaa i Sinde at blive her Vinteren over for at beskæftige mig med Nationaløkonomi og Udarbejdelsen af en Rejsebeskrivelse. Men til Foraaret løfter Trækfuglen atter sine Vinger."

„Ja saa, til Foraaret," sagde Herr von Waldeck. „Hvorhen skal Turen saa gaa?"

„Til Frankrig, tænker jeg."

„Gud være lovet," tænkte Waldeck, „saa har hans Hævnsyge forhaabentlig lagt sig!"

„De vil da formodentlig begynde med Paris," sagde han højt, „og dermed slutte Deres Vandreaar."

„Ganske vist," smilte Willi, „vil jeg begynde med det moderne Babylon, men i øvrigt er det min Hensigt at lære saa vel Landet som dets Befolkning at kende."

„Kun om eet beder jeg Dem, bring os for Guds Skyld ikke nogen fransk Dame hjem som Deres Hustru. Jeg haaber i det mindste, at det maa blive en ung Pige her fra Landet, i hvis Lod det maa falde at erobre Deres Hjerte. Jeg ved ganske vist, at jeg ikke i min Egenskab af Deres forhenværende Formynder kan forlange, at De skal staa mig til Skifte, men det, som De i Deres sidste Brev fra New-York skrev til mig, at De kun interesserer Dem for en eneste Kvinde, for Deres Moder, det gaar over min Forstand, og jeg har ondt ved at tro det."

„Og dog forholder det sig, som jeg skrev; jeg er fast overbevist om, at jeg kommer til at ende mit Liv som Pebersvend."

„Skade, at jeg ikke har nogen Datter," sagde Herr Waldeck; „jeg vilde da raade hende til at anvende alle Kunstgreb for at hævne sit Kon paa Dem."

Willi blev alvorlig.

„Det egentlige Maal for min Rejse har jeg desværre forfejlet," sagde han; „jeg har intet sparet, men dog har det ikke været muligt at finde hans Spor. Dersom han overhovedet opholder sig i England eller Amerika, maa han leve skjult under et

falsk Navn. De snedigste Politimænd, de fineste Sporhunde har jeg opbudt, men nogen Horst Votur kunde de ikke faa Færten af."

„Gud være lovet," sagde Waldeck, „saa har De vel endelig opgivet den Tanke?"

„Nej, og det vil ikke ske, saa længe jeg lever; heller ikke maa De tro, at jeg forholder mig uvirksom, fordi jeg er her."

„Skade, Skade, unge Mand, for alle de Penge, de Narrestreger koster Dem! Hvor mange Mennesker kunde De ikke gøre lykkelige for de Summer, De saaledes kaster ud af Vinduet!"

„Maaske har De Ret," indrømmede Willi eftertænksom; „adskillige Tusinder er der allerede gaaet med, men jeg kan ikke andet; en indre Stemme siger mig, at jeg endnu ikke maa slaa mig til Ro."

Omendskønt den unge Herre var hjemme, levedes der dog lige saa stille og roligt som før paa Slottet Inkhofen. Ingen Fester, ingen Diner'er! Og ingen Kammerater kom for at besøge ham. Fra tidlig Morgen til sen Aften var han i Aktivitet; han inspicerede Mejerierne og Skovplantningerne, gennemgik Regnskaberne, anvendte Eftermiddagstimerne til skriftlige Arbejder og endnu mere til Korrespondance med Politimænd, som han vedvarende ansporede ved store Løfter.

Sibylle klagede ikke over, at hendes Søn havde saa lidt Tid tilovers for hende; det var hende nok at vide, at han var hos hende. Trods den inderlige Forstaaelse mellem Moder og Søn undgik de dog begge omhyggeligt at omtale den forulykkede Bryllupsdag med saa meget som en Stavelse. Han var lykkelig, naar han saa sin Moder munter og tilfreds, og hun nøjedes med Bevidstheden om hans Nærværelse. Et Ønske gemte hun i sit Hjerte: at han inden alt for længe maatte bringe hende en Svigerdatter hjem. Men saa ofte hun berørte dette Tema, afbrød han Samtalen.

„Jeg er endnu for ung," lo han; „lad mig først faa Tid til at løbe Hornene af mig."

Sjette Kapitel.

„Naadige Herre," sagde engang Anton Meier til ham, „jeg kan ikke sige Dem, hvor lykkelig De har gjort mig, og hvor taknemmelig jeg er for Deres Velgerning imod mig."

„De beviser jo Deres Taknemmelighed ved Deres pligtopfyldende Forhold; saavel Moder som alle andre paa Slottet strømme over af Lovtaler over Dem."

„Det glæder mig ret at høre, naadige Herre. Det er en let Sag at være god, naar man er lykkelig, lige saa svært som det er, naar man er ulykkelig. Ak Gud, hvor ond var jeg ikke i mine sørgelige Dage! Hvor ofte har jeg ikke forbandet Menneskene og tænkt paa Selvmord, — hvad da ogsaa var blevet Enden paa det, hvis — hvis ikke —"

„Naa, videre?" opmuntrede Willi ham.

„Jo, ser De, naadige Herre, det er noget, De næppe vil kunne forstaa. Man siger jo, De hader Kvinderne. Men jeg — jeg har haft en af dem kær, saa længe jeg har levet; — og netop hende er det, som har afholdt mig fra at begaa Selvmord, thi jeg vidste, at den Stakkel, som allerede i Forvejen var ulykkelig nok, vilde have følt det som et haardt Slag, og derfor fandt jeg mig i Livet, hvor skævt det end gik. Nu kunde Tiden være kommen til at gengælde hende hendes Troskab."

„Naa, saadan staar det til, Anton? Ud med Sproget. De ønsker at gifte Dem?"

„Akkurat, naadige Herre."

„Stakkels Anton! Hvorfor har De ventet saa længe? Det er dog det mindste, jeg kan gøre for Dem, som saa længe har lidt for vor Skyld."

Meier bøjede sig over sin unge Herres Haand og kyssede den; den blev fugtig af hans Taarer.

„Stakkels Mand," sukkede Willi, „har De endnu ikke forvundet, hvad der den Gang overgik Dem?"

„Ak Herre, hvad har de syv Aar at sige mod den sidste Tids Lykke og den Glæde at kende Deres gode Hjerte, saadan som jeg kender det!"

„Men hvorfor har De ikke for længe siden giftet Dem med hende, som De holder af?"

„Ak Gud, det er jo ikke mere end et halvt Aar siden, hun blev Enke."

„Hvad? —" Willi traadte et Skridt tilbage.

„Nej, nej, De maa ikke tro noget ondt om os; de Par Timer, jeg den Gang tilbragte hos hende, kostede mig syv Aars Tugthus, og derfor er hun siden bleven daarligt behandlet af sin Mand lige til hans Død. Nu vil jeg bære hende paa Hænderne."

„Ret saa, Anton. Gift Dem med hende saa snart som muligt, men det maa ske, medens jeg endnu er her, at jeg kan være til Stede ved eders Bryllup og glæde mig ved det. Omkostningerne derfor tager jeg paa mig; det skal blive en Fest, der ikke er set Mage til paa Inkhofen."

Nogle Uger efter fandt Brylluppet Sted. Anton saa ung ud i Forhold til den af Sorger ældede Brud; men den Fryd og Salighed, som lyste i hendes Øjne, da hun i dyb Taknemmelighed kyssede Willi paa Haanden, gjorde hende smuk.

* * *

Kort efter Anton Meiers Bryllup befandt Willi sig i Paris, hvor han kun vilde tilbringe nogle Maaneder. Han forblev dog et Aar og mere til i Frankrig, og da han endelig vendte hjem, havde han endnu ikke fundet Voturs Spor. Hans næste Rejsemaal var Italien.

„Moder," sagde han, „kunde du ikke have Lyst til at rejse med mig?"

Sibylle greb med Glæde dette Forslag, og denne Gang rejste Moder og Søn sammen. Det var en stor Nydelse for hende; thi hun maatte sande, at han var en prægtig Rejseledsager. Han forstod at forklare hende alt og gøre hende opmærksom paa alt, saa at hun ikke blot forbavsedes over hans levende Interesse, men endnu mere over hans Viden. Hun havde aldrig anet, at han egentlig var født Kunstner og som saadan saa Tingene med andre Øjne end sædvanlige Mennesker og opfattede og beundrede dem med et modtageligere Sind. For hende fløj et Par Aar hen, i hvilke hun troede sig lykkeligere og mere tilfreds end nogen Sinde før i sit Liv. Naar hun med straalende Øjne sagde ham dette, undertrykte han et Suk ved Tanken om, at der ved Siden af og frem for al Kunst- og Naturnydelse forsvævede ham et Maal, hvis Opnaaelse vilde forvolde hende den største Smerte.

Tiden til Hjemrejsen kom. Willi ledsagede sin Moder til Kufstein.

„Jeg kunde have Lyst til at tilbringe endnu nogen Tid i Højbjærgene," sagde han, „og bestige nogle Toppe, navnlig 'Kejserbjærget'. Men i Løbet af en fjorten Dags Tid haaber jeg igen at være hos dig," lovede han hende ved Afskeden.

Sibylle havde allerede været otte Dage i Inkhofen, da hun endelig fik Brev fra sin Søn.

„Kære Moder!" skrev han. „Naar du faar læst dette Brev, vil du sikkert slaa Hænderne sammen og udbryde: Nu sker der Tegn i Sol og Maane, han er forelsket! Ja, Moder, din gamle Søn er i Bund og Grund forelsket, og det er min Hensigt at berette dig, hvorledes Vidunderet skete. Men lad mig først sige dig, at du ikke behøver at blive skinsyg. Tværtimod holder jeg nu mere af dig end nogen Sinde, thi det er, ligesom du er rykket mig nærmere; jeg kan nemlig nu fatte og forstaa, hvad før var mig ubegribeligt. Hvor mægtigt en saadan Følelse dog virker, og hvor den er i Stand til at forvandle et Menneske! Jeg ser nu paa Verden med helt andre Øjne end før; den forekommer mig saa fortryllende skøn, og Rosenskær hviler over Vandene. Jeg kunde juble højt som et Barn, i den Grad føler jeg mig greben! Ja, Kærligheden er en mægtig Hersker, og jeg dens underdanigste Undersaat. Egentlig er det underligt, at jeg føler mig saa overlykkelig; thi hun, som jeg elsker, er flygtet fra mig, flygtet paa den underfundigste Maade. Jeg vilde naturligvis søge og finde hende igen, hvis jeg ikke vidste, at hun af sig selv vil vende tilbage til mig. Hvor overlegent! tænker du sagtens. Nej, Overlegenhed er det ikke; men en ubedragelig Anelse om, at hun er mig lige saa god som jeg hende, og at hendes Længsel ikke vil være mindre end min. Derfor gør jeg intet Skridt for at ile efter hende; tværtimod, jeg slaar ind paa en anden Route, end jeg havde foresat mig og sagt hende. — Men hør nu, hvorledes det gik til: Jeg havde besteget 'Kejser' og var saa henrykt derover, at jeg besluttede at medtage endnu et Par bajerske Bjærge, før jeg vendte hjem. Nogle Turister, jeg var truffen sammen med, raadede mig til at bestige 'Grüszen', som de priste for dets prægtige Udsigter og tillige for en Alpehytte deroppe, hvor man udmærket skulde kunne overnatte; de to gamle Ægtefolk vare flinke Værter osv. osv. Endnu samme Eftermiddag begyndte jeg Bestigningen uden Fører, thi Gæstgiveren i Landsbyen erklærede, at der ikke kunde tages fejl af Vejen. Desuden vilde jeg hurtigt naa to Englænderinder, som havde en Fører med sig; den ene af Damerne var nemlig korpulent og noget til Aars. Denne Underretning tilskyndede mig dog snarere til Langsomhed end Hastværk, thi jeg vilde ikke paatrænge mig de omtalte Englænderinders Selskab. Snart saa jeg imidlertid saavel Turistinderne

som deres Fører et Stykke Vej foran mig. Om et Kvarters Tid, beregnede jeg, vil jeg have indhentet dem. Men da jeg for enhver Pris vilde undgaa dette, satte jeg mig paa en nedliggende Træstamme og blev siddende længe. Nu maatte de have faaet saa stort Forspring, at jeg roligt kunde fortsætte min Vej. I Rüdelsteinalmhytten, som jeg maatte forbi, traadte jeg ind for at forlange et Glas Mælk, thi det var blevet lummert ud paa Eftermiddagen. Men hvem fandt jeg til min Skræk i Gæstestuen? Man undgaar dog aldrig sin Skæbne, tænkte jeg. Jo rigtigt — den ene af Damerne, den ældste, var paa Grund af sin Legemsfylde bleven saa udmattet, at hun havde besluttet at blive her, til hendes Ledsagerske kom tilbage. Saa snart hun saa mig, henvendte hun sig paa Tysk til mig.

'Manden her siger, at Frøkenen — som absolut vilde til Toppen — sandsynligvis ikke kan komme ned mere i Dag.'

'Hvorfor skulde hun ikke kunne det?' spurgte jeg Værten. 'Ifølge Rejsebogen er der jo kun en halv Times Vej herfra til Toppen.'

'Ganske vist,' svarede han, 'men vend Dem engang om og se, hvor det taarner sig sammen deroppe bag Takkerne!'

'Skyer —' sagde jeg.

'Ja, og disse Skyer ville inden en Time revne, saa at det bliver et Herrens Vejr. Og har det først regnet, kan Frøkenen ikke mere komme ned,' sagde han bestemt; 'Lerbunden ad Bjærgsiden bliver straks slibrig, saa at der skal Øvelse til at gaa over den, thi ved hvert Skridt synker Foden i til op over Ankelen.'

'Men du gode Himmel,' udbrød Damen, 'saa giv mig dog et Raad, — hvad skal jeg gøre?'

'Der er ingen Ting at gøre,' lo Manden; 'Frøkenen faar overnatte, hvor hun er; men det gør jo heller ikke noget, eftersom man deroppe er indrettet paa det.'

'Men hun kan vel i alt Fald komme ned i Morgen?' spurgte den korpulente Dame øjensynlig nedslaaet.

'Tror det knap,' lød Svaret, 'maaske hverken i Morgen eller Overmorgen, ja maaske ikke den første Uge, thi et Tordenvejr, som dette her tegner til at blive, plejer paa denne Aarstid at fortsætte sig til flere Dages Regn.'

'Men det er jo en Umulighed,' jamrede Englænderinden, 'en absolut Umulighed! O, var jeg dog fulgt med hende derop!'

'Lynene kunde let være slaaet ned i Dem,' mente Værten,

'De pustede jo som et helt Lokomotiv, da De kom hertil. Og den Ulykke havde dog været værre, end at Frøkenen maa blive et Par Dage paa et Sted, hvor mange pæne Folk fra Byerne gøre sig en Fornøjelse af frivilligt at tilbringe nogen Tid. Ogsaa Dem vil jeg raade til at blive her,' henvendte han sig til mig, 'De kunde ellers risikere at blive overrasket af Uvejret. Se blot, hvor det trækker op.'

Han havde Ret; de takkede Bjærgtoppe vare allerede indhyllede i saa tunge, mørke Skyer, at man næppe kunde se dem mere. Et Minut overvejede jeg, hvad jeg skulde gøre, men da jeg allerede var naaet saa højt, kunde jeg ikke bekvemme mig til at opgive mit Forsæt og fortsatte altsaa Vejen op til Toppen. Jeg gik hurtigt til, thi den klare Himmel blev mere og mere indsnævret af Skyerne. Det er egentlig en Dumhed af mig, tænkte jeg; thi om at se noget deroppefra kunde der naturligvis ikke være Tale, og Udsigten til nødtvungen at maatte blive der Natten over, ja længere endnu, var ingenlunde tillokkende for mig. Ikke desto mindre paaskyndede jeg mine Skridt. Da jeg næsten havde naaet Højden, hævede der sig en orkanagtig Vind, saa at jeg kun med Møje kunde kæmpe mig frem; men Maalet var nu saa nær, at jeg kunde haabe at komme under Tag uden at blive gennemblødt, skønt enkelte store Draaber allerede vare begyndt at falde. Da — hvad ser jeg? — En Dame kommer mig ilsomt i Møde, aabenbart i den Hensigt at stige ned til Kroen, hvorfra jeg kom. Jeg standsede og tiltalte hende:

'Det er forhaabentlig ikke Frøkenens Mening at ville ned nu — alene, uden Fører?'

'Min Fører vægrede sig ved at følge mig,' svarede hun øjensynlig ophidset.

'Men hvorfor blev De ikke oppe i Hytten, Frøken? De ser jo dog, at De udsætter Dem for den yderste Fare ved at gaa videre.'

Et voldsomt Vindstød tog pludselig saa heftigt fat i hende, at den unge Dame, hvad enten hun vilde eller ej, blev kastet mod mit Bryst. Jeg slyngede Armene om hende og sagde:

'Det er Affind af Dem. Jeg forbyder Dem det. Det er for sent at gøre Forsøget nu.'

I samme Øjeblik skar det første Lyn gennem Skyernes Mørke, og straks efter rullede Tordenen, som om Bjærget skulde styrte sammen derved. Ængstelig klyngede hun sig op til mig, medens jeg paaskyndede mine Skridt.

'Der er fuldt af berusede Mennesker deroppe i Hytten,' sagde den unge Englænderinde, 'og Værtens Kone er gaaet til Landsbyen, — det var umuligt for mig at blive der.'

'Jeg tager Dem under min Beskyttelse,' sagde jeg, 'kom De kun trostig med mig.'

Jeg tog hendes Arm under min, og nu fulgte hun mig uden Indvendinger. Snart kunde jeg se, at Døren til Bjærghytten stod aaben, og at nogle unge Knægte nysgerrigt saa ud efter os.

'Jeg er Deres Broder,' hviskede jeg til hende, 'De skal ikke være bange.'

Da vi traadte ind i Hytten, saa jeg, at de tilstedeværende Karle ganske rigtigt vare berusede, men mit Blik drev dem bort fra Indgangen, og uhindret kom vi ind i Gæstestuen.

'Hvor er Værten?' spurgte jeg barsk. I samme Øjeblik kom en gammel Mandsling humpende fra Stalden. 'Naa, er det Dem? Kan De skaffe min Søster et ordentligt Natteleje?'

'Som Herren ser, er Stuen allerede besat, saa at Herskaberne enten maa tage til Takke med Køkkenet, eller, hvis De betaler godt, med min Seng.'

Jeg underkastede først det sodede Køkken et Eftersyn. Fra det aabne Ildsted, hvorpaa Ilden brændte, drev Vinden os Røgen i Møde; langs Væggene stod Bænke, og paa Gulvet flød Baljer, Kogekar og andet Husgeraad omkring. Jeg lod den lille Haand glide ud af min Arm og lagde min Plaid paa Bænken.

'Sæt dig her og hvil dig ud,' bød jeg hende i en broderlig fortrolig Tone; 'og De, Vært, bring os det bedste, De har, det skal blive betalt rigeligt. Men til Gengæld maa De overlade os Køkkenet for i Nat.'

Han kloede sig med Haanden i Haaret og mumlede noget, som jeg ikke forstod. Lydig som et Barn havde den unge Pige sat sig paa min Plaid, medens hendes Øjne ængsteligt vare rettede mod mig. Den blussende Ild kastede et rødligt Skær over hende; nu først betragtede jeg hende nærmere. Hvor hun er smuk! tænkte jeg. Men hvor var ikke ogsaa hendes Ansigt fint, hendes Øjne store! Moder, i dette Øjeblik tænkte jeg paa dig. Der var noget i disse Øjnes Blik, som mindede mig om dig og gik mig dybt til Hjerte. Jeg skal ikke forsøge at beskrive hende for dig, thi det vilde dog aldrig lykkes mig at skildre det, som just gør hende saa indtagende i mine Øjne. Hun har den prægtigste Næse, man kan forestille sig. Le ikke — men det er virkelig saadan en mærk-

værdig, klog lille Næse og en ganske egen fintegnet Hage. Alt i alt er hun herlig som den friskeste Rosenknop! Jeg satte mig ved Siden af hende og spurgte, om hun vilde lave mig en Kop Te, og det syntes at glæde hende, at hun kunde gøre mig en Tjeneste. Som en lille Fe puslede hun om i det røgsværtede Køkken. Snart stillede hun to fyldte Skaale, som hun i Forvejen selv havde afvadsket, paa Bænken ved Siden af mig, og saa sad vi der som to Skolebørn og lo og passiarede sammen. Jeg bemærkede vel, at nu og da en af Karlene, som raabte og sang i Stuen ved Siden af, stak Hovedet ind til os, men mit Blik holdt dem i Tømme eller vel endnu mere min imponerende Størrelse og atletiske Bygning. Af og til rejste jeg mig for at vise dem, med hvem de havde at bestille, at de ikke skulde fordriste sig til at genere min Protegé.

'Hvor længe have disse Fyre opholdt sig heroppe?' spurgte jeg Værten.

'Siden Middag,' svarede han; 'i Løbet af den varme Eftermiddag have de drukket rigeligt, saa at jeg nu ingen Øl har mere; derfor maatte jeg sende min Kone til Landsbyen for at bestille nyt. De ere ondskabsfulde, fordi der ikke er mere at drikke, men som Vejret tegner til, maa de sandsynligvis baade i Morgen og Overmorgen finde sig i at tørste.'

Efterhaanden begyndte Karlene derinde at blive trætte og søvnige. Deres Sang og høje Tale forstummede, og jeg gjorde Anstalter til at indrette et Leje for den unge Dame af min Plaid og de Puder og Tæpper, som Værten laante os.

'Vær De kun rolig, Frøken,' sagde jeg til hende, 'forsøg at sove; jeg skal nok vaage.'

Hun betragtede mig med et Blik — saa taknemmeligt og saa — nej, jeg kan ikke sige, hvordan — men det varmede mig til Marv og Ben.

'Og De? —' spurgte hun.

'Jeg bliver i Nærheden af Ovnen og passer paa Ilden,' svarede jeg. Det vilde hun imidlertid ikke finde sig i, men forlangte, at ogsaa jeg skulde tage Plads paa Plaiden, og saaledes sad vi da hele Natten ved hinandens Side. Da hun sov fast og roligt, lænede jeg hendes Hoved til min Skulder. Ilmedens rullede og bragede Tordenen mellem Bjærgene, Regnen piskede paa Taget, og undertiden rystede et Vindstød det let byggede Hus.

Ilden gik ud paa Ildstedet. Efter Midnat var Uvejret endelig forbi, og den dybeste Stilhed herskede; man hørte nu kun Regnens Plasken og undertiden en Bevægelse af Koerne inde fra Stalden tæt ved os; ellers forblev alt roligt, til Morgenen gryede. Da rejste jeg mig sagte og gjorde Ild paa, hvorefter hun tragtede Kaffe til mig. Jeg havde endnu aldrig i Livet været saa glad som i dette sodede lille Køkken, og aldrig ville disse lykkelige Timer svinde af min Hukommelse. Efter endt Morgenmaaltid traadte jeg uden for Huset og saa med en Blanding af Bekymring og Glæde paa det gennemblødte Jordsmon, hvis Ufarbarhed holdt os fangne i Hytten.

'Hvad er der at gøre?' hviskede hendes Stemme mig i Øret.

'Først ville vi roligt overveje,' svarede jeg. 'Karlene sove endnu og ville i det mindste i Dag være ædru, saa at Opholdet i ethvert Fald bliver mindre ubehageligt end i Gaar.'

'O Gud, det er da ikke Deres Mening, at vi maa blive her?' udbrød hun forskrækket.

'Jeg er næsten bange for det,' svarede jeg.

'Umuligt,' udbrød hun, 'jeg maa ned til Madame Sürrey, som jo maa gaa i Dødsangst for min Skyld.'

'Vær De kun rolig, Frøken,' søgte jeg at trøste hende, 'hvad muligt er, skal ske.'

Jeg lod nu Føreren kalde og spurgte, hvad han forlangte for at bære min Søster ned. Han betragtede mig, som om jeg havde talt Hebraisk til ham.

'Bære?' gentog han, 'ved De, hvad De taler om — bære, i et Uvejr som dette!'

'Naar jeg hjælper til, gaar det nok,' sagde jeg, 'du faar halvtredsindstyve Gylden for din Ulejlighed. Vi tage to Stænger, fastgøre en Stol imellem dem, og jeg bærer forude, du bagude, saa at det sværeste af Byrden tilfalder mig; forstaar du?'

'Fuldkomment, Herre, men det vil blive et drøjt Stykke Arbejde,' svarede han med Øjne, der skinnede af Glæde.

'Skynd dig nu blot at faa Bærestolen i Stand; du faar et Ekstratillæg ogsaa for det.'

'Hvad, er det virkelig Deres Mening selv at ville slæbe paa mig?' udbrød hun nu næsten forskrækket.

'Naturligvis, hvad er der vel andet at gøre, naar De absolut vil ned,' svarede jeg smilende.

Hun sænkede rødmende Hovedet, som om hun overvejede. 'Vil De til Belønning sige mig Deres Navn?' spurgte jeg.

'Cæsarine Lorena.' Navnet klang for mit Øre som Musik.

'Jeg kan ikke modtage et saadant Offer,'. hviskede hun med Taarer i Øjnene. 'De er det ædleste og tjenstvilligste Menneske i Verden; — jeg er Dem uendelig forbunden, men det gaar ikke, — jeg er for tung.'

'Dersom Føreren er stærk nok, er jeg vel ogsaa,' sagde jeg; 'nu blot op i Bærestolen, at vi kunne komme af Sted, før Fyrene derinde vaagne og gøre sig lystige over vor Nedfart.'

Byrden var den byrebareste, der for mig kunde findes i den vide Verden, men desuagtet var jeg dødtræt, da vi endelig naaede Rüdelsteinalmhytten. Føreren maatte der opgive Ævret og lade sig afløse af Værten. Men det værste Stykke af Vejen var tilbagelagt; fra nu af gik den over jævnt skraanende Enge og gennem Skov. Før vi naaede Landsbyen, steg hun af og trykkede et Kys paa min Haand. Madame Sürrey's Modtagelse var stormende og højrøstet. Hun var den foregaaende Aften gaaet fra Hytten ned i Landsbyen, for at hente Hjælp, sagde hun, men ingen havde i det Vejr villet vove sig til Toppen, og saa havde hun da tilbragt Natten i forfærdelig Angst. Jeg selv var saa afkræftet, at jeg segnede om i min Seng og sov som et Murmeldyr. Næste Morgen sendte jeg Damerne mit Kort og lod forespørge, om de vilde modtage mit Besøg. Cæsarina kom mig i Møde med blussende Kinder; hendes Blik sagde mig mere end hendes Mund. — Fra det Øjeblik vidste jeg, at hendes Hjerte tilhørte mig. Vi spiste sammen, og da Regnen ophørte, foretog vi en lille Spadseretur sammen med Madame Sürrey. Jeg fortalte Cæsarine om dig, Moder, om mit Gods og indbød hende til at besøge dig. Af hende selv fik jeg at vide, at hun hverken havde Fader eller Moder, at hun var opdragen i Paris, og at hun foruden en gammel Tante, Søster til hendes Moder, ikke havde nogen, der stod hende nær. Da hun nævnede Paris, gik der et Lys op for mig. — Nu erindrede jeg, at jeg en Gang før havde set hendes kære Ansigt, i Frankrigs Hovedstad nemlig, hvor Hesten for en Vogn, hvori Cæsarine og en gammel Dame kørte, var styrtet. Jeg erindrede mig levende, at jeg den Gang havde ført Damerne til den nærmeste Droske. Cæsarine kunde dog ikke mere huske mig.

'Jeg mindes nok,' sagde hun, 'at en Herre ledsagede os til

Place de la Concorde, men i Forskrækkelsen lagde jeg ikke videre Mærke til ham. Snart derpaa var det, at min Moder dode.'

Ved Erindringen derom var hun bleven stille, et sørgmodigt Træk lagde sig om hendes Mund.

'Denne eller ingen,' tænkte jeg og maatte betvinge mig for ikke paa staaende Fod at tilbyde den unge Pige Hjerte og Haand. Men trofast mod mit Forsæt om ikke at bejle overilet, uden først at have lært den udkaarnes Karakter at kende, tav jeg. Vi tilbragte endnu Aftenen med hinanden. Cæsarine var meget bleg, og hendes lille Haand skælvede i min, da jeg trykkede den til Afsked. Hele den Nat sov jeg ikke; jeg følte mig bevæget som aldrig før. Nej, nej, jeg vilde ikke prøve og vente, men gribe Lykken med dristig Haand. Næste Dag skulde bringe Afgørelse; jeg vilde ikke spørge, hvem eller hvorfra hun var. Ikke om hun var fornem eller ringe, rig eller fattig, men om hun vilde gøre mig til det lykkeligste Menneske under Solen, om hun vilde være min tilbedte Hustru. Som en beruset strakte jeg i Tankerne Armene ud efter hende. Ak, jeg kunde næppe afvente Dagen af Længsel efter at trykke hende til mig. Endelig, da Morgenen allerede gryede, overvældede Søvnen mig trods min Ekstase. Fra det nærliggende Kirketaarn hørte jeg Klokken slaa fire, og først da den slog ni, vaagnede jeg igen. Omhyggeligt gjorde jeg Toilette og gik med bankende Hjerte ned i den fælles Spisesal. Ved første Blik saa jeg, at Damerne ikke vare der. Opvartningspigen bragte mig Kaffe, og da hun havde serveret den, blev hun staaende foran mig og sagde:

'Damerne ere allerede afrejste Klokken seks i Morges.'

Jeg satte Koppen fra mig og stirrede paa hende.

'Afrejste?' gentog jeg og søgte at fatte mig; thi Pigen lo mig temmelig ugenert ind i Ansigtet.

'Hvorhen?' spurgte jeg.

'Det skal jeg ikke kunne sige Herren,' svarede hun, 'men af Karlen, der kørte deres Kofferter til Banegaarden, ved jeg, at de tog med Rosenheimertoget.'

Det er dog underligt, tænkte jeg, eftersom Madame Sürrey endnu den foregaaende Aften havde sagt mig, at de vilde til Meran. Nu havde Damerne benyttet det modsatte Tog, aabenbart i den Hensigt at undfly mig. En Tid lang overvejede jeg, hvad jeg nu skulde gøre. Skulde jeg rejse efter dem eller hjem til dig? Hele Dagen var jeg tvivlraadig; det var mig imod at paatrænge mig

hende. Jeg besluttede da at bestige endnu nogle bajerske Bjærge og derpaa komme til dig. Altsaa paa snarligt Gensyn!"

Syvende Kapitel.

Efter nogle Dages Forløb modtog Sibylle atter Brev fra Sønnen, hvori det hed:

„Kæreste Moder! Alt har igen forandret sig for mig. Endnu samme Dag, som jeg afsendte mit første Brev til dig, fortsatte jeg min Rejse til Fods; jeg steg over en Bjærgrygning for at naa den næste Banestation og derpaa at tage hjem. Vejen var henrivende, og jeg havde lidt efter lidt genvundet noget af mit gode Humør. Maaske var det bedre saaledes, søgte jeg at berolige mig; den Slags Hændelser maa man lade fare paa samme lette Maade, som de komme. Men ak! — O, Moder, hvis du vidste, hvor jeg har sluttet denne Pige i mit Hjerte! Det vilde dog være sørgeligt, sagde jeg atter og atter til mig selv, om jeg ikke skulde kunne vinde den eneste, der passer for mig. Ja, det var det netop — en til Vished grænsende Anelse om, at hun, netop hun var skabt for mig, og at vor Roman endnu ikke var til Ende trods hendes Flugt. Maaske gik det hende nøjagtigt ligesom mig. Maaske vilde hun ogsaa prøve sig selv, før hun tilhørte mig for Livet. Jeg havde naaet Toppen af Bjærget og blev overrasket staaende. Under mig videde sig en langstrakt Dal, til højre og venstre begrænset af Bjærge, hvis nederste Skraaning vare træbevokset, og hvis kløftede Klippetakker syntes at rage op i den blaa Æter. En bred, graagrønlig Strøm flød midt mellem de side Enge, hvor smaa Landsbyer med grønne, spidse Kirketaarne ragede op mellem Frugthaver. Jeg standsede nogle Minutter, trak Vejret dybt og kvægede mig ved den forfriskende Fyrreduft, der strømmede mig i Møde og kølede min hede Pande. Vel til Mode begyndte jeg derpaa Nedstigningen. Da jeg var naaet halvvejs ned til Dalen, saa jeg den lange, smalle Spange, der fører over til den modsatte Side af Floden, og som jeg maatte over for at naa mit Maal. Alligevel gik jeg i modsat Retning; thi en lille Landsby til venstre for mig var alt for smuk til, at jeg kunde lade den upaagtet. Den hvide Kirke, der

dukkede op mellem Trækronerne, var saa malerisk, at jeg absolut maatte se den paa nærmere Hold, og hurtigt rettede jeg mine Skridt imod den. Omvejen lønnede sig rigeligt, thi den gamle Kirkegaard med sine mægtige Graner, saavel som Udsigten, man derfra havde over Egnen, var ubeskrivelig smuk. Jordbunden var øjensynlig kun lidet betraadt og overvokset med yppigt Græs; gamle Stenmonumenter og Jærnkrucifikser, delvis forvitrede og sønderbrudte, ragede op alle Vegne. Jeg blev staaende og læste nogle mærkelige Indskrifter, der paa Blikkavler vare anbragte over Gravene. Og som jeg stod deroppe med Landsbyens Træhuse for mine Fødder og Kirkegaardens forfaldne Mure og alvorlige Graner ved min Side, uden at nogen menneskelig Lyd afbrød Stilheden omkring mig, overvældes jeg af en stor Fred, en højtidelig løftet Stemning. Jeg gik nogle Skridt videre og naaede Udgangen; der standsede jeg pludselig som lammet. Var det et Foster af min Indbildningskraft? — var jeg virkelig vaagen? — eller bedrog mit Syn mig? — Ved Kirkemuren, omgiven af gamle Grave, stod en Kvindeskikkelse, — graa var hendes Kjole, graa hendes Hat, — o, hvor mit Hjerte bankede! hvor jeg havde ondt ved at faa Vejret! — Nu vendte hun langsomt Hovedet, saa at jeg kunde se hendes Profil. — Ingen Tvivl, det var hende. Jeg saa det alvorlige Ansigt med det sørgmodige Træk om Munden, de store Øjne, hvis Blikke hvilede over Landsbyen; Hænderne holdt hun foldede foran sig og rørte sig ikke. Endelig løste den Fortryllelse sig, hvoraf jeg et Øjeblik havde været fangen, og sagte nærmede jeg mig hende. Først da jeg var hende ganske nær, hørte hun mig; vore Blikke mødtes, et Overraskelsens Udbrud undslap hende, hun løftede Armene, som om hun vilde slynge dem om mig, men lod dem atter synke, medens en glødende Rødme blussede op paa hendes Ansigt. Jeg tog hendes Haand.

'Hvorfor rejste De bort uden først at sige mig Farvel?' spurgte jeg.

'Jeg tænkte, det var bedre saaledes,' hviskede hun efter en minutlang Tavshed.

'Saa det tænkte De?' sagde jeg, idet jeg satte mig ned paa en gammel Bedestol, der var anbragt foran et stort Jærnkors, og drog hende ned til mig.

'Og jeg paa min Side maa bekende for Dem,' begyndte jeg, 'at jeg ikke er fulgt efter Dem, fordi jeg ikke vilde falde Dem til Besvær med min Nærværelse. Men nu, da jeg saa uventet gen-

finder Dem, kunde jeg nok lide at faa Svar paa, hvad De juſt nu tænkte paa. De ſaa ſaa ulykkelig ud, — tænkte De maaſke paa mig?'

'Nej,' ſagde hun hovedryſtende og med et mat Smil, 'jeg tænkte paa, at et Liv uden Maal er en grumme ſørgelig Ting; og mit Liv er netop et ſaadant.'

Jeg kunde ikke lade være at ſmile.

'Ja,' vedblev hun, 'le De kun; det er dog, ſom jeg ſiger. Jeg ſtaar alene i Verden, og ingen hører mig til. Hvad Maal kan jeg da have for mit Liv?'

Jeg kunde have ſvaret: 'at gøre mig lykkelig;' men jeg undlod det og ſagde i Stedet: 'at arbejde.'

'Det er det!' udbrød hun, 'naturligvis — men hvordan? Jeg har ikke Talent til noget; allerede i min Moders Levetid var jeg ofte ulykkelig, ſkønt jeg forſøgte at hjælpe mig ſelv paa den Maade, ſom De nys omtalte: ved at arbejde. Jeg begyndte med Tegning, men ſaa, at jeg ſlet intet Talent havde derfor; ſaa prøvede jeg paa Muſikken, men ogſaa der mærkede jeg ſnart, at jeg ikke vilde bringe det til noget, i alt Fald kun til Halvhed eller Dilettantisme, hvad jeg finder er det forfærdeligſte af alt. Aldeles paa ſamme Maade gik det mig med en Mængde andre Forſøg. Saa længe Moder levede, havde jeg dog et Maal, følte ikke denne gabende Tomhed, ikke denne Triſthed i mig. Men nu — hvor jeg end gaar, ſlæber jeg mit Kors med mig.'

'Maa jeg gøre Dem et Forſlag,' ſagde jeg, 'forſøg engang med Landvæſenet. Betragt Landsbyen for vore Fødder; der bygger ogſaa Sorgen Rede i Menneſkenes gamle Huſe, men ſikkert aldrig den Sorg, hvorom De taler; jeg mener Sorgen over Kedſomhed og Mangel paa alvorlig Beſkæftigelſe. Hvis De var fattig, derſom De ſelv maatte ſørge for Deres Brød, vilde De være forſkaanet for den Sindslidelſe, ſom nu forbitrer Deres unge Liv.'

'Oh ja,' ſukkede hun med et Nik, 'jeg indrømmer, at De har Ret; men ogſaa min Barndom, min Opdragelſe er Skyld i, at jeg ikke rigtig kan føle mig glad ved Livet. Ser De — ikke jeg har Skylden for, at jeg forlod Dem uden Afſked; det var min Moders Vilje —'

'Jeg forſtaar Dem ikke,' ſagde jeg forundret.

'Jo,' vedblev hun, 'ſaaledes forholder det ſig. Min ſtakkels

Moder havde ingen anden end mig; hun vilde absolut gøre mig lykkelig — og saa — saa —'

Cæsarine rødmede.

'Hvad saa?' opmuntrede jeg.

'Det er vanskeligt at fortælle,' vedblev hun med et svagt Smil, 'og maaske endnu vanskeligere at forstaa. Skulde De kunne forstaa det, maatte jeg fortælle Dem hele min Livshistorie, skønt jeg egentlig ingen Historie har, eftersom intet er hændet mig, der har berørt mig dybere end min Moders Død.'

En Tid lang tav Cæsarine, hun havde lagt Hænderne over sine Knæ og saa med bedrøvede Øjne ned over den stille, ensomme Landsby.

'Moder,' begyndte hun, 'var altid sygelig; dertil tankefuld og tungsindig, og aldrig slap hun mig af Syne. Vi boede i Paris, Munterhedens og Glædens By, men jeg blev holdt som en Fange. Med pinlig Omhu vaagede Moder over mig, holdt mig adskilt fra Veninder og Legekammerater, ja, jeg maatte end ikke komme i en almindelig Skole, men blev opdraget af en engelsk Guvernante. Vi levede afstængte fra al menneskelig Omgang, modtog ikke et Besøg og besøgte ingen. Man skulde nu tro, at jeg maatte have vænnet mig til et saadant Liv. Men nej; bestandig levede der en Trang i mig til Forandring, til Beskæftigelse og Arbejde. Og saa forsøgte jeg med de skønne Kunster, som jeg senere har forsøgt med saa meget andet. Havde jeg haft Talenter, vilde det have tilfredsstillet mig at udnytte dem. Og, som De rigtig bemærkede, hvis jeg havde været fattig, vilde det maaske være gaaet bedre. Men mine Forældre vare rige, langt rigere, end jeg anede. Først efter Moders Død vidste jeg, over hvilke Summer jeg havde Raadighed. Jeg kunde nu have nydt mit unge Liv, — jeg mener dermed, hvad Verden forstaar ved Nydelse: Vellevnet, smukke Klæder, Selskaber, Baller, Teatre og lignende, men i min ensomme Barndom havde jeg tabt Smagen for alt sligt. Jeg ønskede kun eet: at se mig om i Verden. Og saa farter jeg da om uden Maal og Med, opholder mig, hvor jeg lyster, giver efter for ethvert af mine Luner, — føler mig desuagtet ensom og utilfreds overalt.'

'Men,' afbrød jeg hende, 'Deres Fortælling oplyser mig ikke om, hvorfor De rejste fra mig uden Afsked.'

'Det,' svarede hun, 'kan jeg ogsaa kun vanskeligt forklare Dem. Moder ønskede, jeg skulde — at jeg skulde —"

Hun blev atter rød.

'Aha', tænkte jeg, 'nu forstaar jeg; din Moder ønskede vel, at du ikke skulde gifte dig; og da du anede Uraad, flygtede du for mig.'

'Ved De,' sagde jeg højt, 'hvad jeg vilde raade Dem til, dersom De var min yngre Søster eller Niece?'

Hun betragtede mig uforstaaende.

'Da De selv siger, De er rig, kunde De i det mindste gøre Forsøget —'

'Paa hvad?' spurgte hun spændt.

'Køb Dem en Landejendom og forestaa selv dens Drift; — eller maaske bedre endnu, forpagt et Gods.'

'Aa ja!' udbrød hun; 'det vilde være prægtigt!' Og med straalende Øjne føjede hun til: 'Netop da De kom, stod jeg og ønskede, at jeg var som en af disse Bønderkvinder, der føle sig lykkelige og tilfredse med deres Ko og deres Kalv. Men jeg forstaar mig aldeles ikke paa Landvæsen og maatte altsaa overlade alt til fremmede.'

'Lær af mig, eller rettere af min Moder,' svarede jeg paa hendes Betænkeligheder.

'Ja, det vilde være herligt!' jublede hun. 'Hvor fortræffelig en Idé! Paa den Maade kunde jeg vedblivende adlyde min Moders Vilje, og dog være — Husmoder.'

Jeg tog hendes Haand i mine og sagde:

'Hidtil har jeg spottet, ja næsten foragtet de Mennesker, som ved første Blik forelske sig. Nu tænker jeg anderledes. Ja, der gives en Magt — den, jeg selv har følt — for hvilken vi maa bøje os, selv om vor Forstand oprører sig derimod. Da jeg mødte Dem paa 'Grüssen' forelskede jeg mig dog ikke ved første Blik. Tværtimod berørtes jeg snarere ubehageligt ved dette Møde. En Følelse af Medlidenhed drog først ind i mit Hjerte, dog havde den intet til fælles med Kærlighed. Men siden, da jeg saa Dem i det sodede Køkken, syslende med Kopper og Kedel ved Ildstedet, da var det, at noget mildt og velgørende, som jeg aldrig før havde følt, kom over mig. Jeg følte mig saa hjemlig til Mode ved Synet af Dem, og lynsnar for den Tanke igennem mig: Saadan en Husfru kunde jeg ønske mig! — Og den samme Tanke kom igen, da De slumrede ind med Hovedet hvilende mod min Skulder. Jeg betragtede Deres Ansigt, og Kærligheden holdt sit Indtog i mig. Ikke ved første Blik smededes jeg i Lænker, men vel i vort

Samværs første Timer. Jeg elsker Dem og byder Dem min Kærlighed for Livet.'

Først havde hun sænket Hovedet, nu saa hun mig ind i Øjnene. Ak, Moder, kunde jeg beskrive dig dette Blik! Jeg drog hende til mig og bedækkede hendes Mund med hede Kys.

'Du — eller ingen skal være min Hustru,' hviskede jeg beruset af Salighed til hende. 'Jeg sværger det ved Himmelen, der lyser over os, jeg sværger det ved de døde, som hvile her, og ved Ham —'

Jeg pegede paa det gamle Krucifiks, ved hvis Fod vi sad. Og hun lænede sig op til mig og hviskede:

'Mig gik det som dig; derfor flygtede jeg for dig; thi jeg vilde adlyde min Moder, som atter og atter har bedt mig om, ikke at indgaa noget overilet Ægteskab, ikke at give efter for en første Tilbøjelighed, men fjern fra den, som vandt Magt over mig, granske og prøve, om min Kærlighed var stor nok til med ham at dele Armod og Skam, ja at gaa i Døden med ham.'

'Men Gud har ikke villet en saadan Prøvelse,' sagde jeg smilende. 'Os har Forsynet igen ført sammen, og det bindende Ord, som ingen af os vilde udtale, er dog udtalt.'

'Ja,' sagde hun og blev alvorlig, 'men du vil forstaa, at jeg maa adlyde min Moders Vilje.'

'Naturligvis, min elskede,' sagde jeg og trykkede hende op til mig, trods det lette Ubehag, hendes Ord ikke undlod at gøre paa mig, — 'naturligvis maa du gøre, hvad du anser for rigtigt.'

Hun skød sin Haand ind under min Arm med uforlignelig Sødhed og Ynde, idet hun hviskede:

'Naar det bliver Foraar, vil jeg købe et Gods i Nærheden af dit, og saa ville vi prøve, om vi for Livet kunne blive hos hinanden.'

Atter fløj der en Skygge over min unge Lykke. Den bebudede Adskillelse forekom mig grusom. Men jeg vilde ikke trænge ind paa hende; hun skulde frit og uhindret have Lov at bestemme.

Saaledes blev jeg da forlovet, og medens jeg tilskriver dig dette, min dyrebare Moder, banker mit Hjerte af Salighed, som om det skulde sprænges. Nu først fatter jeg, hvad du maa have lidt, da du forsagede, — nu først forstaar jeg dig! — Kærligheden forvandler, binder og kuer os. Hellere end at give Afkald paa min Cæsarine, vilde jeg miste Gods og Formue, Frihed og Liv, alt, hvad hidtil var mig dyrebart. Og hvor vil du ikke

komme til at elske hende! Skade blot, at saa mange Maaneder skulle ligge mellem Dagen i Dag og dette salige Øjeblik! Hvornaar jeg kommer hjem, kan jeg endnu ikke bestemme. Cæsarine vil besøge Salzburg og Omegn og derpaa blive Vinteren i Wien, og jeg har tænkt mig at ledsage hende et Stykke paa Vejen. Paa snarligt Gensyn.

Din overstadigt lykkelige Willi."

„Gud være lovet!" udbrød Herr von Waldeck, da Sibylle læste sin Søns Brev højt for ham. „Nu er den fortræffelige Dreng dog kommen paa andre Tanker. Er det ikke, som jeg altid har sagt, at naar han først engang forelskede sig, blev det med overstrømmende Lidenskab. Netop fordi han altid har afskyet sædvanlig Kærlighedspjank, er han nu dobbelt grebet. Nu gaar han ene op i sin elskede; give blot Gud, at hans udkaarne maa være ham værdig, thi intet vilde ramme ham haardere end en Skuffelse i den Retning."

Det samme tænkte Sibylle, da hun nogle Uger senere omfavnede sin Søn. Hvilken Forandring var ikke foregaaet med hans hele Væsen! Han, der ellers var saa rolig, saa alvorlig og besindig, at det kun daarligt stemmede med hans unge Aar, var nu den lystigste blandt de lystige. Hans Øjne straalede af Lykke, og hans glade Latter satte alle i Forbavselse.

„Hvorfor er egentlig Cæsarine rejst til Wien i Stedet for straks at komme til os?" spurgte Moderen ham. „Er du ikke bange, at hun skal glemme dig i den muntre By, er du ikke den mindste Smule skinsyg?"

„Nej, Skinsyge er en Følelse, jeg ikke kender, den er mig endog ganske ufattelig," lo han; „Cæsarine er — hvordan skal jeg udtrykke det — som en Del af mig selv, saa at vi allerede nu udgøre eet. Det gaar os, Moder, som i den gamle Sang: To Sjæle og een Tanke, to Hjerter og eet Slag! Vi høre sammen, og intet uden Døden kan adskille os. Det er for mig utænkeligt, at jeg nogen Sinde skulde kunne elske en anden end hende, og ogsaa hun ved, at hun hører mig til med hvert et Hjerteslag. Vi have den fuldkommest mulige Tillid til hinanden."

Cæsarine skrev ikke blot ofte til Willi, men ogsaa til Sibylle, og denne følte, at den unge Piges skriftlige Forsikringer om hendes Længsel efter Svigermoderen vare følte og ægte. Et trofast Hjerte frembød sig for hende med saa inderlig Trang til Hengivelse, at

hun kunde nære det bedste Haab om en smuk og fredelig Alderdom i sin Families Kreds. Mere endnu end Sønnen trængte Sibylle da ind paa Cæsarine om, at hun skulde forkorte sit Ophold i Wien.

Endelig kom den længselsfuldt ventede Dag for hendes Ankomst til Indhofen; og da Sibylle trykkede sin vordende Svigerdatter til sit Bryst, maatte hun give sin Søn Ret i, at det var en Skabning, man ikke mere kunde ophøre at elske, naar man først en Gang havde givet hende Plads i sit Hjerte.

* * *

Brylluppet blev fastsat. Det skulde finde Sted om fjorten Dage. Imidlertid benyttede de Forlovede det herlige Vejr til hyppige Rideture i Omegnen, medens Moderen ofte ledsagede dem til Vogns. Kun naar Willi havde Forretninger paa Rauenhorst, blev hun bestandig hjemme.

„Kør dog med," bad engang Cæsarine, „Dagen er pragtfuld, og Rauenhorst ligger langt smukkere end Indhofen; jeg kan i Grunden ikke forstaa, hvorfor I ikke have foretrukket Rauenhorst til Bolig."

„Nej," sagde Sibylle usædvanlig kort og bestemt; „jeg bliver hjemme; men se I til at komme af Sted, Hestene have allerede længe staaet sadlede."

„Hvad er der dog i Vejen med din Moder?" spurgte Cæsarine Willi, da de sammen red ud af Slotsgaarden. „Hvorfor vil hun aldrig tage med os, naar vi skulle til Rauenhorst? Selv længere Ture afskrække hende dog ellers ikke."

Den unge Mand lod sin Ridepisk hvine gennem Luften, styrede sin Hest tæt hen til hendes og sagde:

„Jeg burde allerede for længe siden have fortalt dig derom, og undrer mig selv over, at jeg saa længe har kunnet glemme det; thi denne sørgelige Historie har ikke blot forbitret min Barndom og Ungdom, men ogsaa mine Mandsaar for mig. Jeg havde kun eet Maal, indtil jeg saa dig; da glemte jeg alt, hvad der laa bag mig. Jeg var et alvorligt, for tidlig ældet Menneske; nu er jeg igen bleven ung. Det er en uomstødelig Sandhed, at Kærligheden forynger et Menneske."

Cæsarine nikkede.

„Jeg har allerede ofte tænkt mig, at din Moder led af en Hjerteſorg; der er et Træk om hendes Mund, ſom tyder derpaa."

„Jeg tror," ſukkede Willi, „at hun endnu ikke har vundet Sejr over ſig ſelv; ja, jeg er endog vis paa, at hun trods alt elſker ham endnu."

„Var din Moder da ikke lykkelig i ſit Ægteſkab? Det forekommer mig, at du engang har fortalt mig —"

„Jo jo," afbrød han hende, „hvem vilde ikke have været lykkelig med min Fader; han var jo det bedſte, det ædleſte Menneſke i Verden. Men Hjertet lader ſig ikke tvinge, det fatter jeg nu. Hidtil har jeg fundet det ubegribeligt, førſt du har aabnet mine Øjne for, hvilken Magt Lidenſkaben udøver over os. — Grunden til at min ſtakkels Moder ikke vil til Rauenhorſt er juſt den, at Godſet har tilhørt hendes fordums elſkede, en Herr Votur, en flot Kavaler med et daarligt Rygte, ſom nedſunken i den dybeſte Gæld ventede paa ſin Fætters Arv. Da førte Skæbnen min Bedſtemoder og hendes Datter til denne Fætter. Votur hyklede Kærlighed for den unge Pige, og denne, ſom var uerfaren over for en ſaadan Levemands Kunſtgreb, forelſkede ſig heftigt i ham, hvad der ikke undgik Fætterens Opmærkſomhed — Nordheim hed han — hvorfor han ſatte en Klauſul i ſit Teſtamente. Da nemlig Nordheim døde, efterlod han ſin hele Formue til min Moder med den Beſtemmelſe, at hun i Løbet af de førſte to Aar ikke maatte ægte Votur. Derover var denne raſende, tillod ſig de meſt oprørende Udtryk over for min Moder og forſvandt pludſelig paa en Maade, ſaa at alle maatte tro, at han havde druknet ſig. En Tid lang var min Moder trøſteſløs, men giftede ſig ſenere med min Fader, ſom var en Barndomsven af hende. Dette Ægteſkab var fuldkommen lykkeligt; jeg mindes ikke, at der nogen Sinde har fundet en Uenighed Sted imellem dem. Da ſkete det forfærdelige! — Du ved, at min Fader blev myrdet? — Men du ved ikke, at Morderen netop var denne Votur, og at jeg var Vidne dertil! — Nøje har alt indpræget ſig i min Sjæl, intet har udſlettet ſig deraf. — Hvorledes jeg kom ind under Klaveret, der ſtod i et Hjørne af Værelſet, er det eneſte, jeg ikke mere erindrer; ellers ſtaar alt endnu den Dag i Dag tydelig og klart for min Bevidſthed. Jeg hørte Døren gaa op, ſaa en Mand ſnige ſig ind; — jeg hørte min Fader ſpørge, hvem han var, hvad han vilde; — men Manden gav intet Svar, ſneg ſig blot hen til min Fader og fuldbragte Mordet. Jeg hørte Faders

Skrig, saa Blodet sprøjte — men kunde ikke røre mig, ikke give en Lyd; jeg følte instinktmæssig, at noget grueligt var sket, noget forfærdeligt, som ganske lammede mig. — Da jeg atter vaagnede af min Bedøvelse, kaldte jeg paa min Fader, og da han ikke svarede mig, grebes jeg paa ny af Gru. Endelig hørte jeg Moder komme — ak, endnu den Dag i Dag ser jeg hende for mig. — Stakkels Moder! — — — Ingen anede, hvem Forbryderen var. En uskyldig maatte bøde. — — —

Min Moder flyttede til Byen med mig, jeg blev sat i en Skole og senere i et Institut; men alle disse Aar led jeg haardt under den Begivenhed, som uudslettelig havde gravet sig ind i min Sjæl. Med lidenskabelig Ømhed hang jeg ved min Moder, og da hun skrev til mig, at hun vilde gifte sig paa ny, blev jeg som ude af mig selv og følte mig plaget af den heftigste Skinsyge. Jeg vidste, at ved dette Ægteskab vilde der fremkaldes en Adskillelse, og dette gjorde mig rasende. Kun min faderlige Ven, Rektor Lamprecht, lykkedes det nogenlunde at berolige mit stormende Sind; han vedblev at formane mig saa længe, til jeg endelig lovede at bivaane Brylluppet. Jeg vilde overraske min Moder. — O Gud, hvilken skæbnesvanger Beslutning! Med bankende Hjerte gik jeg op ad Trappen til Spisesalen. Under det Tag, hvor min Fader havde levet, overvældedes jeg af et vildt Had mod den, som min Moder vilde ægte, og min barnlige Kærlighed til hende forbitrede det kun endnu mere. Ak, hvilken Spaltning i mit Sind! — Da jeg traadte ind i Salen, stod — ved min Moders Side — Morderen! — Han, som jeg vilde have genkendt blandt Tusinder, stod for mig. — 'Morder!' raabte jeg; 'det er min Faders Morder!' — Jeg saa ham med mine egne Øjne; — man troede mig ikke. — Jeg var den Nat Vanviddet nær, det stormede og rasede i mit Sind. Endelig, endelig kunde jeg hævne min elskede Fader. I hine Timer blev jeg til Mand. Vel vidste jeg, at jeg stod foran en ulige Kamp. Aar vare henrundne siden Mordet, og jeg var jo kun et Barn, da jeg var Vidne til den usalige Gerning. Hvem vilde vel tro mig? Gud og den jordiske Retfærdighed, tænkte jeg. Gud vil hjælpe mig, ellers havde han ikke givet mig Forbryderen i Vold. — Da Morgenen omsider gryede, kom Moder til mig; — men ak, hvor forandret! — Om Aftenen havde hun endnu været ung og smuk i sin Kærligheds Lykke, opfyldt af saligt Haab. Nu stod hun for mig, gammel, forgræmmet,

med smertefordrejet Ansigt. Skønt Barn, undrede jeg mig over, at nogle faa Timer havde været i Stand til at frembringe en saadan Forandring. Og saa maatte jeg høre, at hun selv havde aabnet Dørene til Flugt for Morderen. Den Gang var det mig usatteligt, — nu forstaar jeg. Ja, Kærligheden gør os til Slaver. I den Time svor jeg, at jeg ikke vilde hvile, før jeg havde fundet ham. Jeg vilde søge og forfølge ham; at jeg vilde faa ham i min Magt, sagde en Anelse mig. Men endnu laa mange Aars Ventetid for mig. Endelig var jeg fri, Herre over min Tid, og Forfølgelsen begyndte. Intetsteds kunde jeg dog opdage Spor af ham; ikke desto mindre vedblev jeg at tro, at det engang vilde lykkes mig. Og jeg vilde have søgt og søgt hele mit Liv igennem, — hvis du ikke havde krydset min Vej. Thi da drog Kærligheden ind i mit Hjerte, og Hadet ud. Siden den Time opgav jeg Hævnen og lagde den i Guds Haand. Du blev den største Velsignelse for mit Liv. Endelig svandt Uroen, den aldrig hvilende Rastløshed, og salig Fred gennemstrømmede mig. Om Morderen lever eller er død, derom sporger jeg ikke mere; thi jeg har overgivet ham til den guddommelige Retfærdighed."

„Og din stakkels Moder?" spurgte Cæsarine.

„Moder fandt sig i min Fraværelse med rørende Taalmodighed. Tænk, hvor grusomt jeg i min Egoisme handlede imod hende. Jeg lod hende tilbage med hendes Kval, med hendes sørgelige Tanker, og flakkede selv om i Verden for at overlevere hendes elskede til Domstolene."

„Og du mener virkelig, at hun endnu elsker ham?"

„Sikkert, derom er jeg overbevist; hun tror ikke paa hans Brøde, skønt hun hin Nat var maalløs over hans Flugt."

„Men denne Omstændighed afgiver jo ogsaa det stærkeste Vidnesbyrd imod ham," sagde Cæsarine; „ellers vilde han ikke saa sejt have rømmet Marken."

„Aldeles min Tanke. Og dog troede ingen mig. Alle paastod, at Skinsyge og Vrede havde talt af min Mund, og at kun disse Følelser havde forledet mig til Anklagen imod ham. Man antog, at Votur havde følt sig for dybt krænket til, at han efter dette vilde være min Stedfader. Man trak paa Skuldrene, talte frem og tilbage og glemte den ubyggelige Begivenhed."

„Din stakkels, stakkels Moder!" udbrød Cæsarine, „hvor maa hun ikke have lidt!"

„Ja, og jeg tænkte ikke paa hendes Lidelser, men kun paa det Maal, jeg havde sat mig: at finde Morderen."

„Og jeg vil nu gøre alt for, at hendes Liv maa blive lykkeligt i Fremtiden," sagde Cæsarine; „nu vil jeg dobbelt elske og højagte hende og søge at gøre hendes Dage lyse. Lad det være din og min Opgave at sprede Lykke om os; — Morderen vilde vi ikke ofre en Tanke mere."

„Du tror mig altsaa?" udbrød Willi.

„Naturligvis; ikke et Sekund har jeg tvivlet om, hvad du siger. Selv om han ikke var flygtet, men frækt havde budt dig Trods, vilde jeg dog være overbevist om, at dit Øje ikke bedrog dig."

„Gud være lovet, du er det eneste Menneske, der i denne Sag mener som jeg og har Tillid til mig."

Ottende Kapitel.

Endnu samme Aften bleve Gæsterne, der skulde indbydes til Brylluppet, noterede op paa en Liste.

„Fra min Side kommer ingen," sagde Cæsarine; „min afdøde Moders Slægtninge kende mig knap; i ethvert Fald vilde de ikke finde det Umagen værd at gøre den lange Rejse for min Skyld. Tante, som var Moders eneste Søster, bor i London og kommer heller ikke; men invitere hende maa jeg alligevel."

Indbydelsen blev afsendt næste Dag, og snart efter indtraf det uventede Svar, at hun vilde komme og overvære Brylluppet.

Nu gaves der nok for Sibylle og Cæsarine at arrangere og anordne, og Willi beklagede sig ofte bittert over, at han halve Dage igennem maatte undvære sin Brud.

Cæsarine havde nemlig i de sidste Dage taget sig for at indrette de Værelser, hun for Fremtiden skulde bebo, efter sin egen Smag; hun udpakkede de mange Kunstgenstande, som hun paa sine Rejser havde samlet sig, og glædede sig over endelig at have faaet et fast Hjem, hvor hun daglig kunde beundre alle disse Sager.

„Min kære Datter," sagde Fru Ostritz, „i Dag maa vi tage til Byen sammen. Jeg har just erholdt Underretning om, at Brudekjolen er færdig og ligeledes Sløret; Madame Riche skriver, at Slørets Brodering er et sandt Mesterværk. Tager du ikke med, Willi?"

„Ak," sukkede den unge Mand, „i Dag er det mig desværre ikke muligt; jeg maa være til Stede ved nogle vigtige Sogneraadsforhandlinger, men i Aften skal jeg i hvert Fald ride eder i Møde."

Da han hjalp Damerne til Vogns, kyssede han atter og atter Cæsarine; han var paa een Gang bleven saa ængstelig til Mode.

„Saa lad hende dog komme op i Vognen til mig," sagde hans Moder leende; „du tager jo en Afsked, som om det var for Livet."

Men han trykkede hende paa ny i sine Arme, og Cæsarine maatte halvt med Magt løsrive sig fra ham.

„Er nu ogsaa alt i Orden, Kusk?" spurgte han og monstrede endnu engang omsorgsfuldt Heste og Vogn. „Kør forsigtig!" var hans sidste Ord.

Han blev staaende, indtil Vognen var forsvunden for hans Øjne, og traadte derpaa beklemt og forstemt ind i Slottet. Men en indre Uro drev ham straks igen ud, og i Haven afskar han Roser, som han vilde sætte i Vand til Cæsarines Hjemkomst. Da han traadte ind i hendes Værelse, aandede han friere. Hvilken Lykke, at hun nu endelig skulde blive hans; om det saa var de mange Genstande, der laa pakket ud derinde, glædede de hans Hjerte, fordi de tilhørte hende. Hvilken fin, betænksom Smag var hun ikke i Besiddelse af! Hvor nydeligt var ikke dette Skrivebordsgarniture! Og de prægtige Billeder og Fotografier fra alle Byer og Egne, hun havde besøgt. Buer fra Paris, Berlin, Svejts, Inndalen og Bjærghytten paa „Grüßen", hvor han første Gang havde set hende. Der et Fotografi af Madame Sürrey og her en Dame — ah, hendes Moder! — hun ligner hende meget, kun er Ansigtet gammelt, indfaldent og sorgfuldt, — Melankoli i hvert Træk. Et trist Ansigt! — Og hvem er nu det? — — Herre Jesus! Han strøg med begge Hænderne gennem sit Haar og stirrede forfærdet paa et Fotografi af en Mand. Hans Knæ rystede under ham, Brystet arbejdede voldsomt. „Til min lille Datter Cæsarine," stod der skrevet paa Foden af det. Med et frygteligt Udbrud af Smerte kastede Willi Billedet fra sig paa Bordet. „Affind!" stønnede han, „det er Affind! Jeg er affindig!" Han bedækkede Øjnene med sine Hænder og stod nogle Minutter ubevægelig; derpaa betragtede han igen Billedet, gik hen til Vinduet, som om han ikke kunde tro sine egne Øjne, saa atter og atter paa det. „Almægtige Himmel, det er ikke noget Bedrag, disse Træk kan jeg ikke tage fejl af! Morderen, Morderen —" stønnede han. „Af Sted, af Sted, jeg kvæles, det tager Vejret fra mig!" Og

jaget af blodige Syner løb han ind paa sit Værelse, hvor han i Fortvivlelse kastede sig ned. Et Øjeblik efter sprang han atter op, hans Ansigt var dødblegt, Læberne blodløse, Øjnene uden Glans. „Af Sted, — kun bort herfra!"

Damerne befandt sig imidlertid i Byen i den lykkeligste Stemning. Den hvide Fløjls Brudekjole sad som støbt om Cæsarines skønne Legeme. Det broderede Slør af fint Silketyll var et sandt Kunstværk. Samtlige Indkøb og Bestillinger til Bryllupsdineren vare besørgede, og vel tilfredse steg Sibylle og hendes Svigerdatter atter til Vogns for at køre hjem.

„Mama," sagde Cæsarine, „vi ere forsinkede mindst en Time; Willi vil sikkert komme os i Møde tæt uden for Byen."

Men til hendes Forundring kom han dem slet ikke i Møde, hvad der gjorde hende urolig.

„Vær ikke barnagtig," skændte Sibylle, „han maa have faaet Forhindringer; maaske have Sogneraadsforhandlingerne varet længere, end han tænkte sig."

Men da de naaede Indhofen, var Willi heller ikke der.

„Hvor er min Søn?" spurgte Fru Ostritz bekymret.

„Den naadige Herre er ikke paa Slottet," svarede Anton Meier, „jeg saa ham allerede i Formiddags løbe gennem Haven og kunde ikke forklare mig hans Hastværk. Da han ikke kom hjem til Middag, gik jeg ned i Landsbyen for at spørge efter ham; den naadige Herre havde slet ikke været til Stede ved Mødet."

„Hvad kan dog afholde ham fra at komme og hilse paa os?" jamrede Cæsarine; „jeg føler mig saa beklemt til Mode."

„Gør dig blot ingen Sorger, Barn, det maa være et Forretningsanliggende — et eller andet vigtigt."

Men ogsaa Sibylles Trøstegrunde udtømtes, da Time efter Time forløb, og hendes Søn bestandig ikke kom tilbage.

Cæsarine var gaaet op paa sit Værelse; paa hendes Bord laa en Mængde Roser. Og der ved Vinduet — hvad var det? Hvorledes kom hendes Faders Billede paa Gulvet? Hun tog det op, stillede det tilbage mellem de andre Fotografier og opsøgte atter sin Svigermoder.

De to Damer sad ved Bordet, ingen af dem kunde spise. Spørgende betragtede de hinanden, den ene søgte at opmuntre den anden, men ingen af dem lykkedes det at berolige sig selv. Natten brød frem. Han kom stadig ikke. Sibylle havde forlængst udsendt

Folk for at spørge efter ham; ingen havde set ham. Tjenerne kom tilbage med forskrækkede Ansigter, bleve igen udsendte og vendte nogle Timer efter atter hjem uden at bringe nogen som helst Efterretning.

„Gaa i Seng, Cæsarine; Dagen i Morgen vil bringe Forklaring," sagde Sibylle.

Men Cæsarine rystede bedrøvet paa Hovedet.

„Mama," udbrød hun og slyngede sine Arme om Sibylles Hals, „hvorfor faldt det ham saa tungt at sige Farvel til mig?"

„Hvilke Tanker, mit Barn!"

Endelig brød Morgenen frem. Cæsarine stod ved det aabne Vindue og betragtede den røde Solkugle, der langsomt og højtideligt steg op bag Parkens Kroner. Hun lyttede anspændt, men intet rørte sig dernede; kun de gamle Popler rystede sagte deres Løv.

„Gud være lovet, at det endelig bliver Dag," sukkede hun; „Solens Lys giver mig nyt Haab. Han vil komme, han maa komme. Var der tilstødt ham en Ulykke, havde vi sikkert faaet det at vide allerede i Gaar. Sporløst kan han ikke forsvinde."

Atter sad Damerne i den lille Spisestue og betragtede hinanden med forgrædte Øjne og blege, forvaagede Ansigter. Pludselig rev Anton Døren op og raabte:

„Et Telegram, et Telegram!"

„Gud ske Lov, han lever!" udbrød de begge og sank hulkende i hinandens Arme. Med rystende Hænder aabnede Fru Ostritz Telegrammet og læste:

„Vent mig ikke. Jeg vender ikke tilbage. Stakkels Moder, lad Cæsarine vise dig sin Faders Billede."

„Hvad kan dog dette betyde?" tænkte de begge. „Har han mistet sin Forstand? Han vender ikke tilbage, — og til i Overmorgen er Vielsen bestemt! —"

Cæsarine vred sine Hænder. „Han kommer ikke tilbage, stønnede hun og segnede overvældet ned paa en Stol, lagde Armene paa Bordet og lod sit Hoved tungt falde derpaa.

Sibylle holdt endnu det skæbnesvangre Telegram i sin Haand: „Lad Cæsarine vise dig sin Faders Billede" — Hvad angik i denne Stund det Billede hende? —

„O Gud, han er bleven affindig, hans egne Ord bevise det. 'Vent mig ikke —'" mumlede hun grædende.

Cæsarine løftede Hovedet og strøg Haaret fra sin fugtige Pande.

„Moder, nu først husker jeg derpaa. Min Faders Portræt

laa paa Gulvet ved Vinduet. — Willi har været inde paa mit Værelse med Roserne, de ligge endnu paa Bordet; — vi maa søge — søge at finde en Forklaring."

Begge vaklede mere end de gik til hendes Værelse.

„Her er Papas Billede."

„Himmelen være mig naadig!" udbrød Sibylle forfærdet, „det er — det er jo —!"

Stønnende sank hun om og lukkede Øjnene; hun var falden i Afmagt.

„Mama! Hun dør! Mama! O Gud! Vand — Vand!"

Paa hendes Raab ilede Anton Meier og nogle Piger til, løftede den afmægtige op fra Gulvet og lagde hende paa hendes Seng.

„Aldeles som den Gang," tænkte Anton ved sig selv; „i Dag ventes Bryllupsgæsterne, — Brudgommen er borte og Fruen døende!"

I sin sanseløse Skræk var Willi løben bort uden Maal og Med. Hans uhyre Ophidselse lagde sig først noget, da han kom ind i Skoven i de gamle Fyrrers Ensomhed. Han sank om paa Mosset, tænkte og overlagde. — Hans Hjerte krympede sig, han kæmpede med den bitreste Smerte i sit Liv. Den højeste Lykke maatte han give Afkald paa! — Af Sted maatte han. Frem for alt maatte han igen blive Herre over sin Kval; som han var, maatte ingen se ham, ingen tale med ham. Han sprang op og ilede igen ud af Skoven over Mark og Enge i modsat Retning af Slottet. — Det var Nat, da han endelig naaede Jærnbanestationen. Der holdt netop et Tog. Willi steg ind, han vidste ikke, hvorhen han vilde. Da Konduktøren kom, greb han i Lommen — heldigvis havde han Penge hos sig — og lod ham besørge sig en Billet.

„Hvorhen? —"

Han mumlede noget og lagde sig tilbage paa Sædet. Saaledes kørte han flere Timer, bestandig med det forfærdelige svævende for sin Bevidsthed. — Hendes Fader — hans Faders Morder! — Højt stønnende vred han sig paa Hynderne. En usigelig Kval bemægtigede sig ham. Det var ham ikke muligt at sidde roligt længer. Han troede, han skulde kvæles, saa heftigt bankede Hjertet i hans Bryst. Endelig holdt Toget. Morgenen gryede, og uden at overlægge videre sprang han ud af Kupeen og gik mod de nærliggende Bjærge. Den kølige Morgenluft, det dæmrende Lys forskaffede ham nogen Lettelse. Hvad vilde han egentlig fore-

tage sig, spurgte han sig selv og standsede. Hvor er jeg? Og hvad nu — Moder — Cæsarine! Jeg maa sende dem Efterretning. Efter nogle Minutters Betænkning vendte han langsomt tilbage til Stationen og ventede, til Stationsforvalteren aabnede sin Luge, og han kunde aflevere sin Depeche. Saa gik han igen op mod Bjærgene, slog ind paa den første den bedste Sti og fordybede sig ind i den opadskraanende Skov. Det kunde vel være Middag, da legemlig Udmattelse gjorde sig gældende hos ham; han satte sig ned og tænkte paa dem hjemme. Nu maatte de forlængst vide Grunden til hans Flugt og billige den. Han havde gjort det bedste, der i hans Tilfælde var at gøre. At tage Afsked med hende vilde have været endnu haardere. Stakkels, uskyldige Cæsarine, at du maa bøde for din Faders Synd! Hjemløs er du atter og vil nu altid være det. Din Kærlighed vil ikke ophøre saa lidt som min. At sone for fremmede Synder er bittert . . . Han for sammen; en lille Grævlingehund gøede, og straks efter stod en Jæger foran ham. Willi rejste sig og spurgte, hvor han befandt sig, og hvor han kunde faa noget at spise og drikke.

„Gaa De kun med mig," svarede Skovrideren; „vi have næppe en halv Times Vej til min Jagthytte."

Det unge Menneskes ligefremme, naturlige Væsen behagede Willi, og af den meget talende Mand lod han sig fortælle, at han, Skovrideren, ofte flere Dage i Træk opholdt sig i Hytten for Krybskytternes Skyld, og at han derfor meget vel kunde modtage og beværte Willi, der saa meget forkommen ud. Herren maatte vistnok have været meget syg? I saa Tilfælde var Bjærgluften den bedste Læge.

Det viste sig, at den unge Mand virkelig havde Ret. Willi følte sig lettere og bedre tilpas i Skovensomheden og afslog ikke det venlige Tilbud om at forblive der et Par Dage som Gæst. Mest var han alene, strejfede om paa Højderne og lod den stolte, højtidsfulde Naturpragt indvirke paa sig. Han havde der fuldtop af Tid til uforstyrret at hengive sig til sine Tanker og komme paa det rene med sig selv.

Den til Brylluppet bestemte Dag brød frem. Det var en vidunderlig smuk Morgen. Hele Natten havde han tilbragt uden at lukke et Øje. Træt og nedstemt rejste han sig og traadte uden for Hytten. Uden at have nydt noget gik han ind i Skoven, uden noget Maal for Øje vandrede han omkring, drevet af en indre Uro. Hvor maa i Dag min stakkels Moder lide — og

Cæsarine! De indbudne Gæster forsamle sig, sætte nysgerrige Ansigter op, hviske og spørge. — Det var dog fejt, ja nedrigt af ham, at han lod de stakkels to alene i denne pinlige Forlegenhed! Der var intet andet for dem at gøre end at opfinde en eller anden troværdig Forklaring af Brylluppets Opsættelse. Hensunken i Tanker havde han ikke bemærket, at han var kommen bort fra den smalle Sti. Som han nu stod og søgte at orientere sig igen, hørte han en Brusen i Afstand. Det maa være et Vandfald, tænkte han og arbejdede sig gennem Ungkrattet i den Retning, hvorfra Lyden kom. Ved hvert Skridt, han gjorde, blev den brusende Larm stærkere, og kort efter befandt han sig foran en høj, lodret Klippevæg, ned over hvilken det sølvskinnende Vand styrtede sig for brusende og støjende at piske mod Stenblokkene og sydende og skummende at vælte sig videre ned over Bjærgskraaningen til det lave Land, hvor Elven ikke længer var Elv, men en stille, sivgroet Aa, som langsomt og besindigt fortsatte sin Vej mod Havet. Længe betragtede han det brusende Vand, som stred saa heftigt for at naa til Ro og Fred. — „Drevet af en højere Magt," hviskede han sagte hen for sig. „Hvorhen mit Øje ser, viser Naturen mig overalt en mægtig Styrelse over os." Andægtig Højtidsfuldhed fyldte hans Hjerte. Uvilkaarlig aftog han sin Hat og foldede Hænderne til Bøn. Hans Sjæl, der havde mistet sit Holdepunkt, genfandt atter sig selv. Rolig Fred sænkede sig over hans Sind.

Da Sibylle vaagnede af sin Afmagt, saa hun Cæsarine ængstelig bøjet over sig. Hun gav de omstaaende Tegn til at fjerne sig og rejste sig halvt op.

„Du stakkels Barn," hviskede hun hende i Øret; „din Fader var min Mands Morder!"

Cæsarine udstødte et skærende Skrig.

„Hvor har du ogsaa kunnet fortie os dit sande Navn?" jamrede Sibylle; „hvorfor bedrage os saaledes? Hvilken frygtelig Kval vilde ikke være sparet os alle! —"

„Mama, Mama!" udbrød Cæsarine, „hvad tænker du paa? Saa sandt der er en Gud — du tager fejl; — han, om hvem du taler, var min Moders anden Mand, min Stedfader."

Medens de under Taarer omfavnede hinanden, bankede Anton paa Døren og meldte, at en Vogn var kørt frem, og en fremmed Dame, Frøkenens Tante, steget af.

Cæsarine var endnu ganske forvirret og overvældet af det, hun havde hørt, da hun gik ned for at hilse paa sin Slægtning.

„Jeg vilde ikke være kommen," sagde Tanten, „men min Søster, din Moder, bad mig før sin Død at gemme disse Papirer og først give dig dem paa din Bryllupsdag; rigtignok troede hun, at den Dag ikke vilde komme, thi, som du selv ved, ønskede hun, at du skulde forblive ugift."

Cæsarine gik op paa sit Værelse for uforstyrret at læse Moderens Papirer:

„Mit kære Barn," læste hun; „med din Fader, der døde før din Fødsel, var jeg kun gift i to Maaneder. Min anden Mand elskede jeg højt, men hans Melankoli forbitrede mig Livet ved hans Side. Du var kun fem Aar gammel, da han døde, og du vil sikkert ikke kunne huske ham mere, eftersom jeg har gjort alt for at udviske Erindringen om ham af din Hukommelse. Hvis du dør ugift, skulle disse Papirer ulæste tilintetgøres. Men gifter du dig, er det min Pligt at aabenbare dig min anden Mands Hemmelighed; thi du træder da ind i en fremmed Familie og bør ikke længer leve i Ukendskab til dine nærmest paarørendes Forhold. Naar du har læst vedlagte, vil du fatte, hvorfor jeg levede saa trist og afsondret fra andre Mennesker, og hvorfor jeg aldrig har talt til dig om Fortiden."

Cæsarine brød den anden Skrivelse og læste:

„Elskede Hustru! Nu, da jeg har faaet Vished om, at mine Dage ere talte, føler jeg en uovervindelig Trang til at skrifte for dig. Du alene har elsket mig, derfor maa jeg fortælle dig alt; thi jeg kan ikke dø, før Byrden er taget fra mit Bryst. Jeg lider frygteligt og længes efter Døden, fordi jeg haaber, at Gud vil tilgive mig, efter at jeg Aar igennem ved mine Kvaler har sonet for, hvad jeg forbrød. Du var min eneste Velsignelse i denne Verden, og du alene vil bevare Kærligheden til mig trods den Forbrydelse, du nu vil faa at høre om.

Jeg har bedraget dig; mit Navn er ikke Lenay, men Votur. Da min Fætter havde gjort mig arveløs og min Brud forladt mig, flygtede jeg til New-York, hvor jeg maatte søge at ernære mig ved mine Hænders Gerning. En usigelig tung Byrde for et Menneske, som i sin Ungdom ikke har kendt til andet end Ødselhed og Vellevnet! Ofte stod jeg helt uden Midler til Livets Ophold, og Sulten, som pinte mig, forøgede mit Had til dem, som havde bedraget mig for min Arv. I en tysk Avis læste jeg, at min

tidligere Brud, min Fætters Arving, havde giftet sig med en Mand, jeg altid havde afskyet. Han var altsaa i Besiddelse af det, som med Rette burde tilhøre mig. I afmægtigt Raseri knyttede jeg Hænderne og sendte Forbandelse paa Forbandelse over Oceanet. Min Stolthed var ynkelig traadt under Fødder; jeg, som siden min Barndom bestandig har været vant til at befale, befandt mig i en usel, tjenende Stilling. Ofte omgikkes jeg med Tanker om Selvmord. Men alt det onde, jeg den Gang havde at kæmpe med, var dog kun Barneleg i Sammenligning med den Kval, som efter Forbrydelsen plagede mig. Der gives intet forfærdeligere end Angerens og Samvittighedens bitre Nag. Alle, alle ere lykkelige, som ikke kende denne Helvedeskval. Jeg, som aldrig før havde troet paa Gud, mærkede nu Guddommens usynlige Magt, der tilraabte mig: 'Bekend din Synd!' — O, havde jeg dog kunnet gøre det skete usket! Hvor gerne vilde jeg ikke derfor have fundet mig i den yderste Nød! Selvanklagens Pinebænk kender ingen uden den skyldige; hvad andre forestille sig derom, er intet i Sammenligning med Virkeligheden. — Paa den Tid, hvorom jeg her har talt, var jeg endnu lykkelig, omendskønt jeg ansaa mig for det ulykkeligste Menneske i Verden, fordi min Stolthed var ydmyget, fordi min Nydelsessyge gjorde Oprør mod Fattigdommens Lidelser. Jeg var længe uden Erhverv; Sult tvang mig til at søge det laveste Arbejde. I disse sørgelige Dage koncentrerede pludselig alle mine Tanker sig om et eneste Punkt. — Om Natten laa jeg søvnløs med aabne Øjne og overvejede saa længe, til jeg endelig havde fattet en Plan. 'Vend tilbage!' lød det fra nu af bestandig for mit Øre, 'vend hjem i Hemmelighed, som du drog bort, og sæt dig i det mindste i Besiddelse af en Del af den Formue, som er din!' I Aanden saa jeg min Fætters Sove- og Dagligstue, hans Arbejdsbord — hans Pengeruller! — Ofte perlede Sveden frem paa min Pande; min Indbildningskraft rykkede mig alt saa nær, at jeg mente kun at behøve at udstrække Haanden for at gribe det. Ikke en eneste Gang skræmmede Tanken om, at det var Tyveri, jeg havde i Sinde, mig tilbage. — Til sidst kunde jeg ikke længer modstaa Trangen til at rejse til Fædrelandet, og mit Forsæt tro udførte jeg alt saaledes, som jeg havde tænkt mig. Ingen kendte mig, i den Grad havde Landflygtighedens Aar forandret mit Ydre. Mit Haar var graanet, et tæt Fuldskæg maskerede den nederste Del af mit Ansigt, blaa Briller mine Øjne. Ukendt kom jeg til Mosen Station og tilbagelagde om Natten til

Fods den lange Vej til Inkhofen. Morgenstunden og Formiddagen tilbragte jeg lurende og spejdende i Parken; først ud paa Eftermiddagen sneg jeg mig op paa Slottet. Alt var nøje som i min Fætters Levetid. Jeg hørte nogle Piger tale og le sammen i Køkkenet og kunde uhindret liste mig til min Fætters Værelse. Da jeg lydløst aabnede Døren, troede jeg, jeg skulde falde i Afmagt af Hjertebanken, og havde en Fornemmelse, som om stærke Hænder snørede min Strube sammen. Der — der sad han, den forhadte! Han sad paa min Fætters Plads, i Besiddelse af min Brud og min Rigdom, medens jeg i Udlandet havde sultet og arbejdet værre end den ringeste Daglejer. Jeg ved ikke, hvorledes det gik til, men jeg grebes af et unaturligt, vanvittigt Raseri, der satte mig ude af Stand til at tænke og overlægge. Jeg listede mig til ham og gennemskar hans Strube med et eneste Snit af min Kniv. Han fik ikke Tid til at gøre Modstand. Kun et Skrig, en gurglende Lyd! — O, denne Lyd! Aldrig siden er den ophørt at lyde for mine Øren; den har pint mig ved Dag og ved Nat som en djævelsk Forbandelse. — Mekanisk tog jeg Pengene til mig, saaledes som jeg forud havde bestemt, og sneg mig bort. — Ak, havde man dog grebet mig og ladet mit Hoved falde for Øksen! Det vilde have været den største Barmhjertighedsgerning, man kunde vise mig! — Men nej. Satan triumferede! Han drev mig om som Kain efter Brodermordet, uden Fred, uden Hvile, bestandig i Angst og Skræk, plaget af Anger, uden at kunne berolige de Tanker, der fik mig til at gyse for mig selv. Helvede, dig har jeg i levende Live lært at kende i al din Rædsel! — Ve mig! var min første Tanke, naar jeg vaagnede. — Ve mig! den sidste, før jeg faldt i Søvn. — Ve mig! var mine Nætters Drøm. Som et jaget Vildt flygtede jeg atter til New-York. De Penge, jeg havde røvet, gav jeg for største Delen til fattige, før jeg indskibede mig. Og saa stod jeg da igen derovre, henvist til mine Hænders Arbejde. Atter kæmpede jeg i Aarevis med Armod og Savn, atter kæmpede jeg med den ubetvingelige Hjemve. — En Dag grebes jeg af en ny Tanke, som ikke siden vilde slippe mig. 'Vend tilbage!' raabte det i mig, og — hvor vanvittigt det end lyder — droges jeg just tilbage til Skuepladsen for min Forbrydelse. Jeg havde faaet den affindige Idé — du vil næppe kunde fatte det — at jeg vilde gifte mig med den myrdedes Enke. Bestandig hedere blev min Længsel, bestandig rastløsere arbejdede Tanken i min Hjerne, og som en Gang før bukkede jeg under for

Driften, der drog mig tilbage. — — Sælsomt! — Paa det Sted, hvor Forbrydelsen var begaaet, genfandt jeg min tidligere Koldblodighed og Evne til at overlægge. Som for mange Aar siden var det mig en let Sag at erobre den endnu unge Enkes Hjerte, og det saa ud, som om jeg trods alt skulde naa min en Gang drømte Lykke. — Da kom Nemesis over mig, og med brat Slag tilintetgjordes min møjsommeligt tilkæmpede Fatning, min møjsommeligt erobrede Lykke. En Dreng slyngede mig Ordet 'Morder' i Ansigtet. Han havde som lille Barn været Vidne til den blodige Scene, — nu optraadte han som sin Faders Hævner. Angstens, Fortvivlelsens, Rædselens Furier jagede mig atter bort; men — hvad der endnu den Dag i Dag undrer mig — Selvopholdelsesdriften vandt Sejr over enhver anden Følelse. Jeg undslap atter til Amerika, legemlig og sjælelig nedbrudt, til Ende med min Modstandskraft. — — Og der — saa jeg dig! — Du stod som Forbarmelsens lysende Engel for mig. Som en vansmægtende længes mod Kilden, saaledes længtes jeg efter et Blik fra dine Øjne. O, hvilken Forvandling, da jeg hos dig fandt Kærlighed og Hjem! Havde jeg ikke baaret Helvede i mig, hvilken Salighed kunde jeg ikke have nydt ved din Side. Du gjorde mig ikke blot lykkelig, men rigere end nogen Sinde før; blot kunde dine Penge ikke lette Byrden fra mit Bryst, ikke udfri mig fra de martrende Tanker. Til al den sjælelige Pinsel har nu ogsaa føjet sig uudholdelige legemlige Smerter, og dobbelt pint ligger jeg her med Døden for Øje, glædende mig over, at den nærmer sig. Jeg har i Verden ikke opnaaet andet end Længselen efter at sænkes til Ro i min Grav. Rettergang og Domfældelse har fundet Sted i mit eget Bryst. Jeg har lidt den største Straf, som Verden kan opvise. Men dig takker jeg. Din Kærlighed har lært mig Tro paa Guds Barmhjertighed. Haabet derom klynger jeg mig til, Haabet er min eneste Trøst. I den Almægtiges Hænder overantvorder jeg min Sjæl.

Horst Votur."

Cæsarine ilede med begge disse Skrivelser til Sibylle og bad hende læse dem.

Fru Ostritz var endnu ikke helt til Ende med dem, da hun maatte ned for at modtage Gæsterne. Den Usandhed, hvortil hun saa sig tvungen, faldt hende tung og pinlig. Hendes Søn, sagde hun, havde i Anledning af en Vens forventede Død pludselig

maattet rejse bort, derfor maatte Brylluppet opsættes. Da hun endelig igen var alene med Cæsarine, spurgte denne:

„Hvorledes skulle vi nogen Sinde forklare ham den Vildfarelse, hvori han befinder sig?"

„Baade du og jeg maa vente," sukkede Sibylle resigneret; „mig har Livet forlængst lært Taalmod, mit Barn."

Willi havde ikke tænkt sig, at han skulde genfinde sin elskede mere paa Inkhofen, og dog bankede hans Hjerte, som det skulde sprænges, da han om Eftermiddagen som en lyssky Tyv sneg sig gennem Slotsparken. Da han kom forbi en Bænk, der skærmedes af nogle Hyldebærbuske, holdt han pludselig Vejret tilbage. — Hvad var det, han hørte? Det var jo hendes Stemme, — Cæsarine talte med hans Moder.

„Det er et grusomt, unaturligt og uretfærdigt Ord," sagde hun, „at Fædrenes Synder skulle straffes paa Børnene. Nej, fremmede Synder skal ingen tage paa sig, fremmede Synder maa ikke trykke os i Støvet."

„Det skulle de heller ikke, Cæsarine," sagde Willi, idet han traadte frem; „men de byde os at forsage hinanden."

Med et Glædesskrig sprang hun op og slyngede Armene om hans Hals. Hun kunde ikke faa Magt over Ordene, Sibylle maatte paatage sig at forklare ham Misforstaaelsen.

„Gud har atter skænket mig dig," udbrød Willi, da han havde forstaaet alt; „nu først ved jeg, hvor meget du er for mig, efter at jeg har begrædt Tabet af dig. Det var en usigelig Smerte, jeg havde at kæmpe med deroppe i Bjærgene; men omsider lærte Naturen mig, at al Kamp dog er forgæves, at kun eet er det muligt at tilkæmpe sig —: Selvovervindelse ved Hengivelse i Herrens Vilje." — —

Samme Dags Aften sønderrev han de indholdsrige Skrivelser, som Cæsarine overgav ham, og opbrændte dem Stykke for Stykke.

Tavse betragtede de tre Mennesker den opblussende Flamme, som i faa Sekunder forvandlede til Aske, hvad der havde kostet saa stor Selvovervindelse at nedskrive.

„Som Ilden tilintetgør Papiret, saaledes ville vi tilintetgøre Erindringen om dets Indhold," sagde Willi. „Se, min elskede, nu er det kun en Haandfuld Aske! — Den samme Ende, som venter os alle!" —

Ende.

George R. Sims:

Møblerede Lejligheder.

I. Min egen Historie.

„Min gode Fru Jarvis," sagde han ofte til mig, naar jeg, som det hændte, blev staaende i Døren, efter at have aftalt med ham, hvad han helst vilde have til Middag, eller spurgt ham, naar han troede, det kunde passe ham at betale for de resterende Uger — „min gode Fru Jarvis, dersom De blot vilde lade Ro falde paa Dem og bringe Deres Erfaringer som Pensionatsdame paa Papiret, vilde samtlige Forlæggere i England slikke sig om Munden efter Deres Memoirer; skal jeg give Dem et godt Raad, Fru Jarvis, saa skriv væk, saa Pennen sprutter!"

Denne Kaptajn Roberts var en saa fin og gentil Herre, som jeg nogen Sinde har haft i mit Hus, skønt han var en skrækkelig daarlig Betaler, fordi hans Besiddelser laa i Vestindien og Sydamerika, hvor — som det stakkels Menneske bestandig sagde — alle Naturmagter havde sammensvoret sig imod ham og aldrig lod det komme saa vidt, at hans Forvaltere kunne faa afsendt nogle nødvendige Anvisninger til ham. Aldrig i mit Liv er der forekommet et Menneske, som saa frygtelig har maattet lide under Jordskælv, Hvirvelstorme, Oversvømmelser og Orkaner. I Regelen ere Første- og Andensalene, naar de ikke betale præcist, „kun i denne Uge komne en Smule til Kort," eller de have ikke faaet en Check indløst, eller ikke haft Tid til at gaa i Banken, eller endnu ikke faaet tilsendt deres Rentepenge, eller noget andet af den Slags, som forekommer hver Dag. Men hvad Kaptajn Roberts angaar, var det altid noget ligefrem gyseligt, som forhindrede ham i at betale, hvad han skyldte. Ak Gud ja, straks

den første Uge, han flyttede til mig, og jeg sendte min første Regning op til ham, lod han mig saamænd kalde og sagde, at en Orkan i Vestindien havde ødelagt seks Kvadratmil af hans Sukkerplantager, og at han af den Grund sad saa trykket i det lige for Øjeblikket, at han ligefrem vilde være mig taknemmelig, om jeg vilde laane ham et Tyveshillingstykke, indtil der indløb en Veksel til ham fra Sydamerika, hvor han ejede mægtige Faarehjorder; men endnu før denne Veksel var forfalden, indtraadte en Stormflod og bortrev i en eneste Nat, jeg husker saamænd ikke længer, hvor mange Tusinde Faar. En anden Gang havde han bestilt et Sæt nyt Tøj for at begrave en Slægtning, om hvem han ganske sikkert antog, at han havde testamenteret ham i det mindste et Par Tusind Pund Sterling. Skrædderen sendte Klæderne, men Budet maatte ikke aflevere dem, hvis han ikke fik Penge, og saa kom Kaptajn Roberts ind til mig med Taarer i sine forunderlige blaa Øjne og bad mig saa inderligt betale Regningen, fordi han var i en øjeblikkelig Forlegenhed paa Grund af et Jordskælv, der i Lima havde opslugt en hel Gade, hvis Huse alle tilhørte ham, og det netop Dagen før Huslejen var forfalden til Udbetaling. Af alle Lejerne var kun en eneste sluppen derfra med Livet, saa at han kunde fortælle, hvordan det var gaaet til; men hans, Kaptajn Roberts, Agent havde ikke anset det for forsvarligt at presse ham for Penge, fordi Forfærdelsen over den ulykkelige Begivenhed havde taget stærkt paa den stakkels tiloversblevnes Forstandsevner.

Ret en nydelig Mand var det, denne Kaptajn, med et smukt solbrændt Ansigt; og Verden havde han lært at kende; thi hele sit Liv havde han tilbragt med at inspicere sine Besiddelser i fremmede Lande. Men et skrækkeligt Uheld fulgte ham lige fra det Øjeblik, han kom til mig med en eneste lille Haandkoffert i Haanden, fordi hans Skib havde lidt Skibbrud paa den spanske Kyst, og han kun med Nød og næppe var sluppen derfra med denne Haandkoffert, som havde befundet sig i hans Kahyt og derfor var kommen med i Redningsbaaden.

Det er nu adskillige Aar siden, han rejste fra mig og blev mig otte og halvfjerdsindstyve Pund ti Shilling og seks Pence skyldig; han maatte den Gang sporenstregs til Australien — han viste mig selv Telegrammet — for af Regeringen at modtage mange Tusinde Pund som Erstatning for Landstrækninger, der tilhørte ham, og som man havde eksproprieret til en Jærnbane, angaaende hvilket — det sagde han i det mindste — han maatte

forhandle med Vurderingsmændene. Efter den Tid har jeg ikke hørt mere om ham. Jeg antager, der er skeet ham en eller anden grædselig Ulykke, netop som han skulde modtage Pengene, og jeg har siden opgivet Tanken om at erholde mit Tilgodehavende. Men elskværdigere Lejer har jeg aldrig haft, og aldrig blev han træt af at høre mig fortælle om de mærkværdige Historier, som ere hændede mig med mine Lejere, og altid har han sagt, at jeg skulde nedskrive dem og lade dem trykke, hvilket efter saa mange Aars Forløb foranlediger mig til at gribe Pennen og forsøge, om jeg kan det.

Jeg er nu gammel og, hvad Verden i Almindelighed kalder, en velstaaende Kone, thi i de sidste Aar har jeg haft gode Lejere, saa at jeg har kunnet sætte Penge i Banken og i solide Obligationer, og det tør jeg sige, at jeg uden Samvittighedsnag kunde opgive Pensionatsvæsenet og indrette mig i Fred og Ro etsteds ude paa Landet; men ak, — jeg er ogsaa en ensom Kone, som har haft sin rigelige Del af Verdens Sorger og Bekymringer at kæmpe med. Min gode gamle Jarvis med alle sine Underligheder og vanskelige Vaner har nu et Aar ligget under Jorden, og ingen anden har jeg tilbage i Verden end Topsy, min søde lille Mopsedreng, som lider af Alderdomssvækkelse og næsten er blind, og Tommy, min store sorte Hankat, der for tolv Aar siden kom løbende til mig som vildfarende Killing.

Naar jeg nu saaledes sidder og tænker paa gamle Dage, saa savner jeg min Jarvis, hvor megen Postyr og Ulejlighed han ogsaa tit gjorde mig, mere end nogen Sinde; men endnu stærkere savner jeg min lille Annas gode Latter, — hende, De ved, min afdøde Søsters Barn og min Plejedatter. Det er jo endnu saa kort siden, hun var hos mig og fyldte Huset med Latter og Solskin. Ak ja, undertiden er det, som om jeg kunde være gladere, hvis jeg vidste hende paa Kirkegaarden ved Siden af sin Moder, der holdt saa meget af hende og efterlod mig hende som en hellig Arv. Men jeg maa ikke tænke saaledes; jeg har ikke Lov til det. I Stedet for vil jeg haabe, at det alt sammen engang vil gaa i Orden igen, og jeg engang atter faar Lov til at trykke hende til mit gamle Hjerte og kysse hende Taarerne af Øjnene og tilgive hende alt.

Hvis det engang sker, vil jeg ogsaa fortælle hendes Historie, men ikke allerede nu — nej, ikke endnu.

Siden lille Anna er borte, er det, som om alting er blevet

ældre, baade Mopsen, Tommy og jeg selv. Intet er mere, som det før var, ikke engang paa Ringeapparaterne ringes der mere som før; Lejerne liste sig til deres Værelser, som om de gik i et Sørgehus, og Førsteſalen ler ikke mere til mig, naar den gaar op ad Trappen. Jeg kan mærke, at de alle sammen have Medlidenhed med mig, og at det ogsaa gør dem ondt for lille Annas Skyld, fordi de alle sammen saa godt kunde lide hende. Det er jo naturligvis kun en Idé af mig, men det forekommer mig altid, som om der med store sorte Bogstaver stod skrevet over min Dør: „Dette er et Sorgens Hus", og som om Folk, der gaa forbi paa Gaden, saa op til mit Hus og kendte hele Historien og savnede det muntre unge Ansigt, som før kiggede ud mellem Gardinerne og med sin Latter gjorde Huset lyst og muntert.

Men netop fordi jeg ikke kan andet end spekulere over min store Sorg, og netop fordi jeg føler mig saa forladt, vil jeg søge Adspredelse ved at tænke paa Fortiden og skrive al Ting op, som jeg efterhaanden kommer til at tænke paa det.

Saa begynder jeg da nu mine Livserindringer.

Min Moder, der, saa længe jeg kan huske tilbage, var Enke, havde et Hus i en af de Gader, som munde ud til Rusſeltorv, og udlejede møblerede Værelser. Min Søster og jeg gik hende til Haande, saa snart vi havde forladt Skolen, og delte Arbejdet imellem os. Min Søster giftede sig imidlertid snart med Sønnen af en Hesteholder i Naboskabet; men deres Ægteskab var lige fra Begyndelsen af ikke lykkeligt, fordi hendes Mand var hengiven til Drik og Spil, og det snart gik ned ad Bakke med ham, da han paa egen Haand overtog Faderens Forretning. Endelig gik det hele i Stumper og Stykker, hvorefter han blev Droſkekuſk; og en taaget Nat, da han kørte en Familie hjem fra Selskab, tørnede han mod en Lygtepæl, — ædru har han desværre næppe været — og faldt paa Hovedet ned fra Bukken, saa han maatte bringes til et Hospital, hvor han snart efter døde. Min stakkels Søster med sin tre Maaneder gamle Sønnike faldt nu min Moder til Byrde, hvem det heller ikke gik rigtig godt, fordi hun ikke havde haft lejet ud hele seks Maaneder, hvad der havde sin Grund i, at der var forekommet et Tilfælde af Skarlagensfeber i hendes Hus, hvoraf Naboerne, som drev samme Forretning, benyttede sig til at raabe op om Smitte, skønt Doktoren havde forsikret min Moder om, at der ikke mere var ringeste Fare ved at bo hos hende.

Saadan som det altsaa stod for os, var det et haardt Slag med Søster Annas Ulykke, og jeg husker endnu tydeligt, hvordan hun, sortklædt og med sin Enkekappe paa Hovedet, kom til os forbestandig med sin lille, og hvorledes vi tre hjælpeløse Kvinder sad og græd sammen om Aftenen efter Maaltidet, fordi vi troede, at nu havde vi kun Fattighuset i Udsigt. Heldigvis viste det sig, at Tingene gik mindre skævt, end vi havde vovet at haabe. Annas Svoger, der for mange Aar siden var udvandret til Australien, kom nemlig som en rig Mand tilbage derfra, saa snart han hørte om sin Broders Død, og da det gjorde ham ondt for den stakkels Enke og det lille Barn, opførte han sig rigtig smukt over for dem. Han sagde, at han ejede Penge i Massevis og ikke havde andre at sørge for end sin gamle Fader; dersom Moder derfor vilde leje og indrette et bedre Hus paa et godt Strøg, vilde han stikke Kapital deri, og naar hun gav ham fem Procent af Pengene, kunde hun faa Lov at beholde dem, saa længe hun vilde, paa den Betingelse, at Anna og Barnet skulde blive hos hende.

Saa snart et passende Hus var fundet og møbleret, flyttede vi ind, og hurtigt begyndte det at gaa os godt; ikke just, at vi samlede paa Kistebunden, men vi kom ud af det, kunde betale vor Smule Gæld og havde bedrestillede Folk til Lejere end før.

I det Hus var det, jeg stiftede Bekendtskab med salig Jarvis. Han kom dertil som Kammertjener hos en udmærket flink gammel Herre, der lejede vor Beletage for et Par Maaneder, eftersom han var Enkemand uden Børn. Sin meste Tid tilbragte han paa Rejser i Udlandet, skønt han ejede en dejlig Villa nogle Mil borte fra Byen. Underlige Idéer havde han, denne Herr Delamere — det var nemlig hans Navn — og ingen anden kunde behandle ham som Jarvis, der forstod at holde hans Humør oppe. Der var intet i Vejen med ham, hvad Hovedet anbelanger, som Jarvis sagde, men skønt han var rigeligt fine halvfjerdsindstyve Aar gammel, legede han dog i sin Salon alle Slags Barnelege med Jarvis, spillede Fjerbold, drejede Snurretop og spillede med Marmorkugler paa Tæppet. Det holder ham ung, sagde Jarvis. Da jeg for første Gang kom ind i Lejligheden med et Brev og saa Herr Delamere og Jarvis ligge paa Knæ paa Gulvet og spille Kegler, blev jeg saa forundret, at jeg blev staaende og maabede uden at kunne sige et Ord.

Den gamle Herre saa hen paa mig og lo.

„Det forekommer Dem vist ret besynderligt, mit kære Barn, at se en gammel Mand som mig spille Kegler?"

„Nej — slet ikke," stammede jeg.

„Jo saamænd gør det saa; men ser De, mit Barn, det holder Ungdommen vedlige. Spiller De Fjerbold?"

„Tidligere . . . ja . . . jeg har som Barn spillet Fjerbold."

„Naa, saa kan De snart komme i Øvelse igen! De maa spørge Deres Moder om Forlov til ret ofte at komme til mig om Eftermiddagen, naar Jarvis er ude, og spille med mig; — vil De det?"

„Ja gerne," stammede jeg og blev igen blussende rød af Forbavselse. „Naar De ønsker det, vil jeg forsøge."

Og det blev til mere end Forsøget, maa De tro. Saa snart Jarvis saa min gode Vilje, var han underfundig nok til at opfinde alle mulige Paaskud til at gaa ud eller ryge sin Pibe nede i Køkkenet, medens jeg spillede Fjerbold med Herr Delamere. Naar han saa endelig blev træt af det, lod han mig gaa og morede sig med at hænge en Skive op paa Fløjdøren og skyde med Pusterør, hvortil han var meget dygtig. Engang maatte jeg ogsaa prøve, men netop som jeg skulde puste i Røret, kunde jeg ikke bare mig for at le; det var da ogsaa alt for morsomt, at saadan en pæn gammel Herre altid skulde beskæftige sig som et Barn.

Hans Tjener Jarvis blev snart meget afholdt i vor Familie; thi det, han fortalte, var baade morsomt og belærende, da han med sin Herre havde besøgt en Mængde berømte Steder i Europa og kunde fortælle alt muligt om Folk og Lande. Min Søster og jeg kunde slet ikke blive træt af at høre paa ham, omendskønt Moder hadede alle Udlændinge, fordi hun engang havde haft en Tysker til Lejer, som forpestede Huset med Tobaksrøg og kom slæbende med de væmmeligste Ting, som han vilde have kogt eller stegt i vort Køkken. Derfor erklærede hun, at hun ikke vilde høre paa Jarvis's Historier, og at alle fremmede Folkeslag vare hedenske og ukultiverede.

Ofte, naar jeg gik ud, ledsagede Jarvis mig; i det hele taget var han meget forekommende og forærede os Teaterbilletter, et Par Gange endog Galeripladser i den italienske Opera, fordi han kendte en Tjener, der rejste med en af de fremmede Sangere, og saa spurgte han Moder, om han maatte tage mig med. Efterhaanden kom jeg til at synes bedre og bedre om ham; han var nemlig den

Gang et kont og livligt ungt Menneske, der opførte sig aldeles som en fin Herre, da han jo var berejst og altid havde omgaaedes det bedste Selskab. Saa forelskede vi os lidt efter lidt i hinanden, indtil han til sidst spurgte mig, om jeg vilde være hans lille Kone, hvorpaa jeg gav til Svar, at han skulde tale med Moder, hvad han da ogsaa gjorde, og tilmed fortalte han hende, hvordan hans Forhold vare. Han sagde, han var ganske sikker paa, at Herr Delamere vilde gøre noget for ham; Herren havde nemlig lovet at betænke ham i sit Testamente, fordi han nu flere Aar havde været hos ham, uden at et ondt Ord havde været dem imellem. Da Moder saa derefter spurgte mig, om jeg godt kunde lide Jarvis, sagde jeg ja. Alting var altsaa klappet og klart imellem os, og vi vare Kærestefolk.

Snart efter vor Forlovelse besøgte Annas Svoger Jakob os, og vi fortalte ham naturligvis alt, hvorefter han gjorde Jarvis's Bekendtskab og fattede Tillid til ham. Men han haabede, sagde han, at det ikke havde Hastværk med Brylluppet, eftersom jeg jo kun var nitten Aar gammel. Dersom vi vilde vente to Aar endnu, lovede han at være os behjælpelig med at overtage et Hus for os selv; thi han mente, at vi netop vare de rette Folk til at drive en flot Pensionatsforretning, hvorfor vi naturligvis vare ham meget taknemmelige, skønt Jarvis ved Lejlighed bemærkede, at to Aar var en forbistret lang Ventetid. Men ved en anden Lejlighed sagde han ogsaa, at det var en smuk Begyndelse, naar vi begge havde Penge og straks kunde indrette os smagfuldt og i større Stil.

Da Sommeren gik til Ende, besluttede Herr Delamere at ville tilbringe Vinteren i Nizza, ihvorvel Jarvis gjorde alt for at overbevise ham om, at det til en Afveksling vilde bekomme ham udmærket godt at blive Vinteren over i London. Men det hjalp ikke noget; Herr Delamere havde sat sig Rejsen til Nizza i Hovedet, og for mig blev det en bedrøvelig Dag, da Kofferterne stod pakkede nede i Forstuen, medens Drosferne ventede for Døren, og jeg maatte sige min Kæreste Levvel. Han lovede mig at skrive ret ofte til mig og forsikrede, at han vilde sætte alt ind paa at faa sin „gamle" — som han altid kaldte Herr Delamere — til at tage til London igen næste Foraar. Mig forekom det saa forfærdelig længe.

Herr Delamere var uhyre venlig imod mig ved Afskeden. Til Moder sagde han, at han havde befundet sig særdeles vel i

hendes Hus, og at han ganske sikkert vilde komme igen næste Aar, hvorhos han blinkede til mig og sagde:

„Ja, Dem, mit Barn, vilde det selvfølgeligt gøre over al Maade ondt, hvis jeg ikke kom igen, ikke sandt?"

Jeg blev blussende rød, thi nu kunde jeg jo nok vide, at han havde opdaget vor Forlovelse, skønt Jarvis havde aftalt med os, at det var bedre intet at sige ham derom; thi hvor god en Herre Herr Delamere ogsaa var, kunde han dog til Tider være mistroisk nok og maaske tænke, at naar Jarvis saa at sige hørte med til Familien, vilde det let kunde ske, at vi trak ham op. Moder var rigtignok ikke den Kone, der indlod sig paa saadanne Ting, og jeg tør rose mig af at være traadt i hendes Fodspor; aldrig har jeg forfordelt en Lejer og ikke skruet nogen Regning op, selv om jeg vidste, at der knapt blev kastet et Blik paa den, og altid har jeg været meget nøjeseende med mine Tjenestefolk, thi jeg ved, hvad det fører til, naar man har Karle og Piger i Huset, som ikke ere strengt ærlige. Jeg glemmer saaledes ikke, hvordan der engang blev savnet en Diamantring hos mig, — men derom vil jeg først tale, naar Tiden dertil kommer.

Jarvis holdt Ord og skrev, som han havde lovet, hver Uge et langt Brev til mig; desuden sendte han mig smukke Gaver, dejlige udenlandske Ting, som vi stillede op paa Etageren i Dagligstuen, og hvoraf jeg var meget stolt. Saaledes forløb tre Maaneder uden særlige Hændelser, naar undtages, at Anna og jeg en Dag traf Svoger Jakob i et offentlig Anlæg med en Dame, som han meget ivrigt talte med. Derved kom vi øjeblikkelig til at tænke paa, at han maaske havde i Sinde at gifte sig, og omendskønt vi ikke vare egenkærlige, bleve vi dog en Smule forskrækkede, da vi jo vare kloge nok til at kunne tænke os, at en Kone ikke vilde synes om, at min Søsters Svoger var saa venlig og rundhaandet mod os.

Senere hen bekræftede vor Mistanke sig, og virkelig medførte den store Forandringer for os, — det vil da sige, kun for Moder og Anna, ikke for mig, saaledes som det sluttelig alt sammen gik. Men det kunde vi i Begyndelsen ikke vide, og først efter at Herr Delamere igen havde lejet sig ind hos os for nogle Maaneder, talte Svoger Jakob med os om Sagen.

Da Herr Delamere kom tilbage til London, saa vi ved første Blik, at han ikke mere var som før. Jarvis havde i Forvejen i sine Breve forberedt os derpaa og sagt, at det forurolige ham

meget, at det saa pludselig var begyndt at gaa ned ad Bakke med hans Herres Kræfter. I hans Livsvaner medførte det dog ikke større Forandringer; kun gik han sjældnere ud og opgav de Lege, som krævede stærk Bevægelse. Hans Yndlingsfornøjelse var nu at bygge Korthuse, efter at Tæppet var taget af Bordet, og da det engang var lykkedes ham at faa et paa tre Etager rejst, var han saa henrykt, at han paa Taaspidserne listede sig ud paa Trappegangen, bøjede sig over Gelænderet og med dæmpet Stemme opfordrede os til at komme op til ham.

Vi maatte gaa ganske langsomt og liste os alle, Moder og Anna, jeg og Jarvis, efter Herr Delamere paa Taaspidserne ind i hans Værelse, som om vi vare en Skare sammensvorne. Midt paa Bordet stod hans Korthus, og da vi alle vare komne hen til det, uden at det styrtede sammen, smilte den gamle Herre lykkelig som et Barn og sagde, at han allerede ofte havde forsøgt, men at det aldrig før var lykkedes ham at rejse et saa stort Hus, at et helt Spil Kort var gaaet med dertil. Han var saa fornøjet derover, sagde han, som om han havde naaet sit Livs Glanspunkt.

Vi havde endnu ikke været et Minut derinde og passede alle paa ikke at le, da Moders Hoste begyndte og øjeblikkelig bragte Huset til at styrte i Ruiner; thi naar Moder hostede, rystede hele Huset med Undtagelse af Kælderen. Naturligvis gjorde det hende frygtelig ondt, men Herr Delamere forsikrede, at det ingenting havde at betyde. Han var tilfreds med at have fuldført dette Værk een Gang og vilde end ikke forsøge paa at gøre det endnu en Gang.

Jarvis fortalte os siden, at han aldrig havde set sin Herre saa fornøjet, undtagen en Gang for flere Aar siden, da det efter en Uges ihærdige Anstrengelser var lykkedes ham at trykke sit eget Navn og Adresse med et Bogtrykkerapparat for Børn, som han havde købt i en Legetøjsforretning, efter hvilken Bedrift han oven i Købet havde maattet betale fem Pund i Skadeserstatning for at have besmurt de polstrede Møbler med Sværte.

Den gode, rare Herr Delamere! Opførelsen af dette Korthus skulde blive hans sidste Glæde her paa Jorden. Frisk og munter gik han i Seng og sagde endnu en Gang triumferende til min Kæreste: „Det lykkedes mig dog, Jarvis! De har selv set, at jeg fik det fuldført.“ Men da Jarvis næste Morgen kom for at vække ham, fandt han ham syg og ude af Stand til at sige et Ord, hvorefter han i en Fart kom ned til os og sagde, vi skulde

sende Bud efter Doktoren. Lægen kom og erklærede, at Herr Delamere havde faaet et Slagtilfælde i Løbet af Natten. Et Par Dage efter var han død og blev ført bort for at begraves i Parken om sin dejlige Villa ude paa Landet, som nu tilfaldt en fjern Slægtning af ham. Men han havde virkelig efterladt sin Kammertjener fem Hundrede Pund Sterling.

Straks efter at Begravelsen var forbi og alt i Orden, kom Jarvis til mig og sagde, at det var bedst, vi straks giftede os; han vilde nemlig ikke se sig om efter en ny Plads, men grunde sig sin egen Forretning for den lille Kapital, han havde arvet, da han var fast overbevist om, at den vilde gaa godt, eftersom han kendte saa mange Kammertjenere, der kunde anbefale ham til deres Herskaber og deres Bekendte.

Jeg skrev derpaa til Annas Svoger, der straks kom og sagde, at Jarvis kunde have Ret, og at han, Jakob, omendskønt hans Forhold havde forandret sig — thi han vilde virkelig gifte sig med den omtalte Dame, og han altsaa ikke kunde stikke nogen større Kapital i vort Hus, — dog vilde bidrage to Hundrede Pund til vor Etablering. Vi fandt det kønt gjort af ham og følte os allerede som holdne Folk.

En smuk Septemberdag holdt vi Bryllup. Nu synes jeg, det er en Evighed siden, og dog ser jeg endnu Kirken for mig, som om det var i Gaar, og Moder svømme i Taarer, og min Søster, den Stakkel, se bedrøvet ud som altid; thi min Højtidsdag maatte naturligvis erindre hende om den Gang, da hun selv stod Brud og ikke anede, hvor kort hendes Lykke vilde vare. Men Jarvis saa saa køn og sjæleglad ud, at jeg ikke kunde græde, skønt jeg følte stor Trang til det; og da Præsten forlangte hans Jaord, sagde han det saa højt og hjerteligt, at Jakob senere bemærkede, man skulde tro, at han mange Gange før havde holdt Bryllup, saa forfaren han var i det. Men da han saa satte Ringen paa min Finger og lovede, at han vilde tage mig til sin rette Hustru i Liv og Død, da klemte det mig i Struben, som om jeg skulde kvæles af Graad, og det kom mig for som en Drøm: Præstens Stemme og Salmesangen, alt sammen klang det som Fuglenes Kvidren og Insekternes Summen en Sommerdag paa Engen, naar man lukker Øjnene til for Solskinnet og ikke ved af andet, end at der er lutter Fred og Glæde omkring en.

Vi tilbragte derefter en dejlig Uge i Brighton; det var vor Bryllupsrejse. Naar jeg nu efter alle de mange Aar tænker til-

bage paa den Uge, mærker jeg, at jeg er bleven en gammel Kone, og mangen Gang spørger jeg mig selv, om min gamle gnavne Jarvis, som sidenhen var lige ved at pine Livet af mig — ikke af ond Vilje, det ved jeg — overhovedet kan have været den samme omhyggelige og elskværdige Jarvis, som var med mig i Brighton. Men det er jo kun naturligt, at Sorg og Ærgrelse forandre et Menneske, og at man ikke kan vedblive at holde Hvedebrødsdage, naar man har et stort Hus at sørge for og i ethvert Punkt maa rette sig efter en halv Snes fremmede Mennesker, som ville have Maden hver til sin Tid og kun tænke paa at stille Fordringer fra Morgen til Aften; og dertil Spektakler med Tjenestefolkene og mange andre Ting, som kunne komme i Vejen. Alt sammen udviklede det hos Jarvis en „nervøs Irritation", som Lægerne kaldte det, og som han selv paastod, han havde arvet efter sin Moder. Den stakkels Kone! Jeg har aldrig kendt hende, thi hun var allerede død, da vi bleve gifte; men hun maa have været en sand Prøvelse for sine Omgivelser, ligesom Sønnen var det for mig; og da han i de sidste Aar blev helt uudholdelig, undskyldte han sig altid med, at hans Moder havde været akkurat lige saadan.

Før vi giftede os, havde han aldrig talt til mig om sin Moder, i det mindste ikke om de Egenskaber hos hende, som vare gaaede i Arv til ham, og jeg er glad, at han ikke gjorde det, stakkels Mand; thi jeg fik mere end nok af det, som jeg senere mærkede. Ond Vilje var det som sagt ikke, og jeg er overbevist om, at han ikke kunde gøre for det, men en Prøvelse for mig var det alligevel. Og dog vilde jeg, trods alle hans Lunер og Egenheder, give meget til, om han nu i Aften, da jeg nedskriver dette, kunde sidde i den gamle Læneстol henne ved Ilden og skælde og smælde over alt muligt, jamre over sin Gigt og stirre ind i Ovnen og spørge, hvorfor han var bleven til, indtil jeg sluttelig ikke kunde holde det ud længer og maatte udbryde: „Men for Himmelens Skyld, saa hør dog op, Jarvis, eller jeg bliver gal af at høre paa dit Klynkeri!"

Først efter at vi havde været gift en rum Tid, og Trængsler og Sorger havde faaet Indpas hos os, viste det sig, hvilken Arvelod Jarvis havde faaet efter sin stakkels Moder. I Begyndelsen vare vi sandelig meget lykkelige og opførte os som Børn, der lege „Komme fremmede", kun at vi naturligvis antog alvorlige Forretningsminer over for vore Lejere.

Det var et meget smukt Hus, der saa prægtigt ud, da vi kom tilbage fra Brighton, og min Moder og Søster lukkede op for os og bød os velkommen. Alt var spejlblankt og pudset, ogsaa vore Tjenestefolk. Allerede om en Uge skulde vore første Lejere flytte ind, en Herre og en Dame til Beletagen, fine Folk, som en Ven af afdøde Herr Delamere havde anbefalet os til, og Stueetagen havde der allerede været en Dame at se paa, hvis Søster og Svoger skulde komme til London for at lade sig behandle af en berømt Læge. Vor egen Dagligstue ved Siden af Kokkenet var nydelig med alle de smukke Ting, som Jarvis havde købt paa sine Rejser, og som nu stod opstillede i et Glasskab. Et Billede af den gamle Herr Delamere, som havde efterladt os de fem Hundrede Pund til at sætte Bo for, hang i Forstuen og tog sig udmærket ud. En Kanariefugl kvidrede i sit Bur, og en sort Kat, som var kommen tilløbende — hvad min Moder paastod betød Held — strakte sig snurrende foran Kaminen, som om den var født og opvokset der.

Saa begyndte jeg da mit Liv som Pensionatsdame; men hvor lykkelig jeg ogsaa følte mig, var jeg dog forfærdelig spændt og ikke saa lidt bange, da vore første Lejere skulde komme. Jeg havde naturligvis stor Erfaring, da jeg havde hjulpet Moder saa længe i Husholdningen; men nu hvilte hele Ansvaret paa mig, og jeg vilde gøre alt saa smukt og behageligt som vel muligt. Om en Prins og Prinsesse skulde flytte ind hos os, havde jeg ikke kunnet gøre mig mere Umage og kunde heller ikke have været mere ængstelig.

Da den store Dag oprandt, gik jeg endnu mindst en halv Snes Gange med Støvekost og Støveklud gennem Værelserne, satte alt til Rette og spekulerede paa, om jeg dog ikke skulde have glemt noget. Jarvis kom naturligvis ogsaa til, og da det var en raakold og meget trist Regndag, skønt vi kun vare i September Maaned, raadslog vi, om der burde fyres i eller ikke. Samtidig lyttede vi efter hver Droske, der kørte forbi, og vare spændte paa, om den vilde holde foran vort Hus, indtil virkelig en kørte for Døren belæsset med Bagage. Men netop i det Øjeblik var Jarvis faldet paa at overbevise sig, om der var Træk i Kaminen; med en lang Jærnstang havde han saa længe rumsteret om i Trækrøret, at der pludselig løsnede sig en Del Sod, som støvede ham til i Ansigtet og paa Klæderne; jeg var imidlertid gaaet op paa fjerde Sal, hvor vi havde Sovekammer, for at hente mit Ur og

Guldkæde, som jeg af lutter Beſippelſe havde ladet ligge, og den ſorte Kat fulgte efter mig. Da jeg nu hørte de tunge Hjul ſtandſe foran Gadedøren, blev jeg forſkrækket, traadte Katten paa Halen og gjorde en uvilkaarlig Bevægelſe, ſaa jeg kom til at vælte en Vandkande, jeg netop vilde ſætte paa Servanten, over min Kjole, hvorefter jeg ſaa ud ſom trukken op af Vandet. Stuepigen, der havde faaet Ordre til at lukke op, var ſelvfølgelig paa ſit Kammer for at klæde ſig om, hvad Stuepiger jo ufejlbarligt gøre, naar der er noget vigtigt paa Færde. Der blev ringet to Gange paa, og da ingen kom, beſluttede Kokkepigen — en fortræffelig Kokkepige, der var meget tyk og formedelſt Anſigtsſmerter havde Hovedet bundet ind — ſig til at lukke op, ſom hun gik og ſtod med ſit ſmudſige Køkkenforklæde for, hvorved hun glemte en Pande, ſom blev ſtaaende over Ilden og ſnart efter fyldte Huſet med Lugten af branket Klaret.

Paa den Maade gik den første Indflytning i vor Beletage for ſig! Endnu den Dag i Dag bliver jeg hed om Ørene ved den blotte Erindring om Jarvis's Forfjamſkelſe, da han i Forſtuen gjorde Herſkaberne ſin Kompliment, ſaa ſort ſom en Skorſtensfejer og ſaa kejtet ſom en Skoledreng; ſom jeg den Gang i rigt Maal gjorde, kunde jeg endnu græde af Ærgrelſe derover.

Men Damen og Herren, ſom havde lejet vor bedſte Lejlighed, ſyntes ikke at lægge Mærke til noget. Den Gang undrede det mig; men det ſkulde ikke vare længe, før jeg vidſte, hvorfor de ſaa ſaa lidt. Det var mig paafaldende, at Damen var meget bleg, og at Herren betragtede hende med bekymret Omhu. Havde jeg den Gang vidſt, hvad der tyngede dem paa Hjertet, vilde jeg have forſtaaet, at de ikke engang lagde Mærke til min ſtakkels Jarvis's ſodede Anſigt. Deres Tanker vare andetſteds henne — jeg gyſer endnu, naar jeg tænker paa, hvor. Men hvor de vare, og hvad der ſaa ſtærkt optog dem, vil jeg fortælle i et Afſnit for ſig ſelv.

II. Vor første Beletage.

„Jarvis," ſagde jeg til min Mand, da vore Lejere havde boet en Uges Tid hos os, „denne Herr Leeſon og hans Frue er der noget ubegribeligt ved."

„Hvad mener du med det, Susanne?" svarede han. „Du vil da ikke paastaa, at der skulde være noget fordægtigt ved dem? De betalte jo deres Ugeregning paa Minuttet og have ikke mælet et Ord om, hvad der var noteret op under 'andre Udlæg'."

„Det manglede ogsaa blot!" udbrød jeg. „Hvad de Mennesker skulde gøre Ophævelser over, gad jeg nok vide, eftersom vi have beregnet dem alt saa billigt som muligt og endogsaa helt undladt at opføre adskilligt, som Moder altid regner med."

Saadan forholdt det sig i Virkeligheden. Jeg vil slet ikke tale om Olje- og Eddike-Plagtmenagen, hvis Fyldning dog altid løber op til noget hver Uge, men vi kunde uden at generere os have opført „Køkkenbrændsel", hvad min kære Moder altid gør, fordi hun siger, at ingen kan forlange af hende, at hun for intet skal bruge sine Kul til at koge andres Middagsmad ved. Men Jarvis og jeg vare ængstelige som alle Begyndere og ivrige efter at stille Folk tilfreds; derfor er jeg ogsaa overbevist om, at vi gjorde daarlige Forretninger med vore første Lejere, navnlig naar man betænker, hvor meget det kostede os at sætte alt i hyggelig Stand.

At Leesons ikke fandt noget at klage over, var mig derfor ikke paafaldende; vi gav dem jo ingen Anledning dertil, eftersom vi gjorde vort bedste for at gøre dem Livet behageligt, saa snart vi vare komne os efter Forskrækkelsen ved deres Ankomst.

Det ubegribelige ved mine Lejere var deres Navn. De hed nemlig Leeson, og dog saa jeg, naar jeg kom ind paa deres Værelser, at Lommetørklæder og alt muligt var mærket med J. A. naar det tilhørte hende, med F. A., naar det tilhørte ham. Af Samtaler mellem dem kunde jeg ikke undgaa at faa at vide, at hun hed Johanna, han Frederik; men Begyndelsesbogstavet A. kunde dog ikke betyde Leeson? Paa nogle af deres Kofferter fandtes opklæbet et stort Stykke Papir med Bogstaverne J. L., men efter at jeg havde opdaget, at alt hendes Linned var forsynet med Navnetrækket J. A., sagde jeg til mig selv: Disse Sedler have de klistret paa Kofferterne, fordi de rigtige Bogstaver staa nedenunder, og de maaske have tænkt, at det vilde se paafaldende ud, om deres Kofferter vare mærkede anderledes, end de selv kalde sig.

At der var noget ved dem, som de ikke skulde være, derom var jeg overtydet straks efter deres Ankomst. De saa alt andet end lykkelige ud, syntes ikke at lægge Mærke til noget som helst, vare tilfredse med alt og meget ordknappe, skønt jeg gjorde mig

den største Umage for, at de skulde føle sig hyggeligt og hjemligt til Mode hos mig.

Anstændige Folk maatte det i ethvert Tilfælde være, eftersom de jo vare os anbefalede af en af salig Herr Delameres Venner, som Jarvis kendte, hvorfor vi naturligvis ikke behøvede at indhente videre Oplysninger om dem. Men naar jeg undertiden kom ind paa deres Værelse, saa jeg, at Damen, som vel kunde være fem og fyrretyve Aar gammel, men dog endnu en kon Kone med milde Træk, havde grædt og vilde skjule det for mig, og at de altid hørte op at tale sammen, naar jeg kom ind, og at Herr Leeson, der lignede en gammel Officer paa omtrent halvtredsindstyve Aar, vendte mig Ryggen, gav sig noget at bestille ved Ilden eller traadte hen til Vinduet og saa ned paa Gaden.

Tillige fandt jeg det underligt, at Postbudet aldrig bragte dem Breve; de maatte imidlertid faa Breve paa anden Maade, thi et Par Gange fandt jeg forkullede Konvolutter i Kaminen, og en Dag, da Herr Leeson kom hjem efter længe at have været ude, hørte jeg hende spørge: „Har Johnson skrevet?" hvortil han svarede: „Ja."

Disse Ting tilsammentagne var det, som havde foranlediget mig til den Bemærkning, at der var noget ubegribeligt ved disse Mennesker, og Jarvis kunde heller ikke helt fragaa det. Jeg sagde da, at jeg afskyede alt, hvad der smagte af Hemmelighedsfuldhed, og at det var mig meget ubehageligt, at der straks skulde være flyttet noget af den Slags ind i vort Hus, hvorfor vi efter min Mening gjorde bedst i at gaa til Moder og fortælle hende det hele, fordi hun, der havde gjort saa mange Erfaringer i sit Liv, muligvis kunde forklare os Tingen.

Altsaa gik vi næste Aften, da Herr og Fru Leeson vare inviterede ud og havde sagt, at de vilde komme sent hjem, til Te hos Moder og beskrev hende paa det nøjagtigste vore Lejeres mystiske Adfærd.

„Ak, mit Barn!" sagde hun øjeblikkelig. „Det er jo soleklart og tilmed en skrækkelig Historie, hvis den kommer for Dagen; thi eders Hus vilde lide derunder, da Adresserne altid komme i Aviserne nu til Dags."

Man kan tænke sig, hvordan jeg blev til Mode. Ogsaa min stakkels Jarvis blev kridhvid i Ansigtet og udbrød helt bestyrtet:

„Gud være os naadig, gode Svigermoder! Hvad tror du da, det er?"

„Det er soleklart, er det; hun græder, sige J, og der kommer ingen Breve til dem, — altsaa er det, saa vist som to og to er fire, en Bortførelse. Hun er løbet fra sin Mand, og begge have de paataget sig et falsk Navn for ikke at blive opdagede."

„Du mener, Fru Leeson ikke skulde være Herr Leesons ægteviede Kone?" spurgte jeg og følte Haarene rejse sig paa mit Hoved derved.

„Naturligvis er hun ikke det, men derimod gift med en eller anden Mand, hvad der just er det slemme ved Sagen. Saadanne Tilfælde er man for Resten altid udsat for, naar man lejer møblerede Lejligheder ud, fordi den Slags Folk helst ville bo paa den Maade, da de blive mindre bemærkede end paa Hotellerne. Men et Uheld er det, at J netop skulle begynde med sligt!"

Jarvis var i første Øjeblik som lamslaaet. Som han bagefter fortalte, saa han allerede i Aanden Skandalen berettet i Aviserne, vort Hus omtalt og beskrevet under Retsforhandlingerne, mig tilkaldt som Vidne, maaske endogsaa mit Billede i de illustrerede Smaablade! Men paa en Gang kastede han Hovedet tilbage og sagde:

„Nej, saadan kan det alligevel umuligt forholde sig; jeg er overbevist om, at du tager fejl. Herr Delameres Ven vilde aldrig have skikket mig en Skilsmisseproces ind i Huset, og han sagde udtrykkeligt, at Leesons vare gode, fine Folk."

„Naturligvis har du Ret," udbrød jeg nu ogsaa helt lettet, „for hvis de ikke vare gifte, hvorfor skulde deres Tøj saa være mærket med J. A. og F. A.? Nej, det er meget usandsynligt, hvad du der siger, Moder; de ere saamænd Mand og Kone saa godt som Jarvis og jeg, og Skilsmisse er ikke det, vi have Grund til at frygte for."

Anna, der ogsaa havde tænkt efter, var af samme Mening som jeg, og Moder maatte indrømme, at hun vistnok havde taget fejl i sin Formodning. Men i saa Tilfælde kunde hun tænke sig een Mulighed; hvis det ikke var Kærlighedssager, der var i Vejen, maatte det være Pengesager. Muligvis sad Herr Leeson i Gæld til op over Ørene. Hun havde selv flere Gange haft Lejere, der opførte sig paa omtrent samme Maade, navnlig een, en nydelig ung Mand, som sjældent gik ud, og til hvem der kom Breve med Udskrift til Herr Schmid, skønt alt hans Linned var mærket med H. J.; saa en Aftenstund var to Opdagelsesbetjente komne og

havde sagt, at de vilde se paa Værelser, hvorefter de sporenstregs vare gaaede ind til ham og havde anholdt ham for Falskneri. Syv Aars Tugthus havde han faaet, — men en nydeligere og roligere ung Herre havde hun ikke set for sine Øjne, skønt han blev hende Leje for fjorten Dage skyldig, og Politiet lagde Beslag paa alle hans Sager, og der i hans Rejsetaske blev fundet en Revolver, som han sikkert vilde have skudt sig med, hvis han ikke saa pludselig var bleven overrasket. Moder sagde, at hun priste Gud, fordi det ikke var sket; thi et Selvmord i Huset var en skrækkelig Ting. I Maaneder efter kunde man ikke udleje et Værelse, og somme Tider flyttede endogsaa gamle Lejere ud af den Grund.

Men at det ikke var galt fat med Pengene, vidste vi jo, eftersom Herr Delameres Ven, der var Forligsdommer i Grevskabet, aldrig vilde have sendt os en Mønt- eller Vekselfalskner paa Halsen, saa at Moder sluttelig maatte indskrænke sig til at sige:

„Ja, saa kan jeg ikke tænke mig andet, end at de maa gemme paa en eller anden Hemmelighed."

Da vi imidlertid selv forlængst havde været paa det rene dermed, var Moders Erfaring i det Stykke os ikke til nogen Hjælp; men vi tilbragte en behagelig Aften sammen, og da vi tog Afsked, græd Moder og sagde, at hun vilde ønske, Anna havde været lige saa heldig i sit Ægteskab som jeg.

Da vi kom hjem, var Klokken næsten elleve; men Leesons vare der endnu ikke, og da jeg gik op i deres Lejlighed, viste det sig, at den Sjuske til Fanny, vor Stuepige, havde ladet Ilden gaa ud i Kaminen og ladet Gassen brænde med fuldt Blus; og saa havde hun ladet Katten slippe ind, og den var øjeblikkelig sprungen op paa Kamingesimsen og havde ituslaaet en Vase, som Jarvis havde betalt med tyve Francs i Paris. Enhver vil indrømme, det ikke er morsomt, at saadanne Ting skal ske, første Gang man vender en Pige Ryggen; men Fanny teede sig ganske kleinmodig, græd og sagde, at hun i fjorten Dage ikke havde lukket et Øje, fordi Kokkepigen, der laa i samme Kammer som hun, uafbrudt klagede sig for Ansigtssmerter, og derfor tilgav jeg hende; men ærgerlig var det og kunde nok betage en Lysten til oftere at tage sig en Aften fri, ligesom vi ogsaa, før vi sov, sagde til hinanden, at disse Leesons vilde bringe os mere Ulykke, og at dette kun var Begyndelsen.

Først var Jarvis selv rasende, men saa raadede han mig til at se igennem Fingrene med Forseelsen, fordi Fanny baade var flittig og villig og dertil en pyntelig Pige, som var til Pryd for vort Hus. Det var en Ejendommelighed ved Jarvis's Karakter, som jeg med Tiden opdagede, at han altid tog Pigerne i Forsvar, naar de vare kønne, men aldrig havde et Ord til bedste for dem, som vare grimme. Andre gifte Koner have fortalt mig det samme om deres Mænd, naar Samtalen, som det jo kan hænde, kom til at dreje sig om Tjenestepiger.

Vi bleve oppe for at vente paa Herr og Fru Leeson, og jeg sørgede for rigtig god Ild, saa at der blev lunt og hyggeligt i Værelset. Henimod Klokken tolv kom de hjem, og jeg selv lukkede op for dem, da jeg havde sendt Fanny i Seng. Jeg havde altsaa god Lejlighed til at betragte dem i Forstuen og kunde med et halvt Øje se, at de begge vare forgræmmede og elendige. Da vi gik i Seng, sagde jeg da ogsaa til Jarvis, at hvad Slags Hemmelighed de gemte paa, maatte det være noget forfærdeligt, og at jeg aldrig vilde finde Ro, før jeg havde udgrundet, hvad det var, eller før de vare flyttede ud af Huset.

Afsløringen skulde snart komme. Da jeg næste Morgen traadte ind i deres Dagligstue for at overbevise mig om, at Fanny havde støvet ordentligt af og serveret Frokosten, som den skulde, kom Herr Leeson synlig bevæget ind til mig fra Sovekammeret.

„Fru Jarvis," sagde han, „kan De ikke anbefale mig en Læge fra Nabolaget; min Hustru er meget syg."

Jeg sagde, at han ikke selv skulde gøre sig Ulejlighed, vi skulde nok sende Bud efter en; hvorpaa jeg gik ned og fik Jarvis af Sted. Da vi, Gud være lovet, endnu ikke havde haft nogen Læge nødig, vidste jeg ikke, om der overhovedet boede nogen i Nærheden; men Jarvis sagde, at han i den anden Ende af Gaden havde lagt Mærke til et Lægeskilt, og mindre end et Kvarter efter bragte han en Doktor Aston med sig, som vi siden den Tid altid lod hente; thi det viste sig, at han var en meget duelig og venlig Mand, som lod være at komme, naar man ikke havde Brug for ham, medens mange Læger løb en paa Dørene, kun for at kunne skrue Regningen op.

Han blev nogen Tid deroppe, og da jeg saa skulde lukke Yderdøren op for ham, kunde jeg ikke lade være at spørge:

„Der er da forhaabentlig ingen Fare paa Færde, Herr Doktor?"

Jeg var nemlig meget bange for Sygdomme i Huset, fordi jeg mindedes Moders Uheld med Skarlagensfeberen.

„Fare just ikke," svarede han, „men den stakkels Dame er alvorlig syg. Dog mere sjæleligt vistnok end legemligt. Hun maa have gennemgaaet svære Sindsbevægelser. Naa, vi faa at se, hvad vi kunne gøre for hende; sørg De i ethvert Tilfælde for, at der i de første Par Dage herfter den største Ro i Huset."

Det lovede jeg og gik straks ned for at forbyde Kokkepigen at kradse for galt op i Kullene i Komfuret, hvad der var en kedelig Vane hos hende og i høj Grad kulspildende. Jeg er overbevist om, at med den Ild, som det Menneske brugte til at riste en Skive Skinke, kunde man have stegt en halv Okse; men hun paastod altid, at Fejlen laa i Risten, hvad jeg imidlertid vidste ikke var Tilfældet. Derpaa paalagde jeg Fanny ikke at „nynne", naar hun færdedes paa Trapperne, og at lægge et Klæde over Kanariefuglens Bur, for at den skulde tro, det var Sengetid, og høre op med sin Syngen. Jeg har heller aldrig kendt en Fugl, der havde en saadan Gave til at synge, naar man ikke vilde have det, og lade være, naar man netop ønskede det. Endelig sendte jeg Fanny ind i Huset ved Siden af, som havde Væg tilfælles med vort, og anmodede de unge Damer om ikke at øve sig paa Klaveret, fordi vi havde Sygdom i Huset; og omendskønt det Svar, jeg fik, var alt andet end nabovenligt, forstummede virkelig Klaveret. At de saa en Fornærmelse deri, opdagede jeg først senere, og intet Menneske ved, hvad jeg i den Anledning har udstaaet; jeg tror ikke, at en Kone nogen Sinde er bleven plaget af sine Naboer som jeg af dem.

Temmelig nervøs efter alle disse Foranstaltninger havde jeg just sat mig for at spise Frokost, da det bankede paa Døren. Det var Herr Leeson, med hvem det aabenbart kun stod daarligt til; han sagde, det gjorde ham ondt at skulle volde mig Ulejlighed, men han var beskæftiget ude hele Dagen og vilde gerne bede mig, om jeg ikke kunde sætte mig ind til hans Hustru, da han var bange for at lade hende ligge alene. Jeg sagde naturligvis, at det vilde være mig en stor Glæde, om jeg kunde være Herren og Fruen til Nytte, og saa snart han var borte, gik jeg da ogsaa op, satte mig ved Fru Leesons Seng og spurgte, hvordan det gik. Den Stakkel! Det maatte staa daarligt til med hende efter hendes Stønnen og Jamren at dømme; aabenbart vare hendes Nerver i det voldsomste Oprør. Undertiden laa hun et Par Minutter stille

hen, men begyndte saa atter at vride Hænderne og raabe: „Min Dreng, min Dreng, min stakkels Dreng!"

Da gik det op for mig, at Hemmeligheden sagtens maatte angaa hendes Søn, thi hun vilde vel næppe have sagt: „Min Dreng!" dersom hun ikke havde haft en Søn.

Efter at jeg havde siddet en Times Tid hos hende, syntes hun at være slumret ind, og Fanny kom og sagde, at der var nogen, som spurgte efter mig. Jeg gik altsaa ganske sagte, blev maaske et Kvarter eller saa dernede og vilde just op igen for at se til hende, da jeg paa en Gang saa nogen gaa igennem Forstuen. Hvem tror De —? Fru Leeson i Hat og Overstykke! —

„Men kæreste, bedste Frue dog!" raabte jeg, thi hun var allerede henne ved Gadedøren. „Hvad i Alverden tænker De paa? Aa nej, aa nej! De maa endelig blive! Lægen har sagt, at De behøvede den største Ro."

„Ophold mig ikke!" svarede hun. „Jeg maa bort, jeg har hørt ham kalde."

Jeg gjorde et Skridt hen mod Døren for at hindre hende i at komme ud, men da for hun løs mod mig og sagde med dirrende Stemme:

„Lad mig komme bort, Kvinde! Mit Barn er anklaget paa Liv og Død, min Plads er ved hans Side!"

Det var saa forfærdeligt, at jeg et Øjeblik stod som lamslaaet af Skræk, og før jeg kom til mig selv igen, var hun gaaet og havde smækket Døren i Laas efter sig.

Jeg kunde dog ikke løbe efter hende og raabe til Folk paa Gaden, at de skulde standse hende, omendskønt det maaske havde været det fornuftigste. Højt jamrende styrtede jeg derfor ned til Jarvis, som stod i Køkkenet i Skjorteærmer og rumsterede ved Vadsken, fordi Kokkepigen, den Sjuske, i den Grad havde mishandlet den, at den var forstoppet og alting blev hængende deri, og raabte til ham: „Jarvis, for Guds Skyld, løb efter hende, hun er gaaet sin Vej!" Han blev som forstenet og kunde ikke fatte, hvad jeg mente, hvorfor jeg, saa godt jeg kunde, fortalte ham det hele og sagde, at hun vistnok maatte være bleven vanvittig, hvorefter han i tre Spring var oppe ad Køkkentrappen og uden Frakke med opsmøgede Ærmer løb frem og tilbage paa Gaden, saa at alle saa efter ham og troede, at det var ham, der havde faaet en Skrue løs. Men af Fru Leeson var der ikke Spor at se. Vi henvendte os overalt, men ingen kunde give os Under-

retning, og da vi omsider maatte hjem igen, var jeg saa overvældet, at jeg sank ned paa en Stol og selv fik Krampe.

Dersom hun nu ikke kom tilbage før Herr Leeson, hvad skulde jeg saa sige? Nu vidste jeg jo, hvad for en skrækkelig Ulykke, der var overgaaet de stakkels Mennesker; thi da jeg gentog hendes sidste Ord for min Mand, blev han saa hvid som et Lagen og sagde, at det maatte dreje sig om et Mord, der i Dag var for Edsvorneretten og hvorom alle Aviserne berettede. Det var en ung Mand ved Navn Frederik Armiton, som var anklaget for at have skudt et andet ungt Menneske ihjel et eller andet Sted ude paa Landet i en Skov, fordi de vare Uvenner for en ung Dames Skyld, i hvem de begge vare forelskede. Anklagen var saa meget betænkeligere, som man Dagen i Forvejen havde hørt den unge Armiton sige, at han nok skulde „gøre det af" med ***, og saa havde man fundet ham, just som han med Geværet i Haanden stod bøjet over den døde og betragtede et Skudsaar, der havde knust hans Hoved.

Det stod mig straks klart, at Jarvis havde Ret i sin Formodning. Herr Leesons F. A. betød naturligvis Frederik Armiton; Sønnen maatte være opkaldt efter Faderen, og de havde selvfølgelig lejet sig ind hos os under et paataget Navn, fordi det var dem om at gøre, at ingen skulde faa at vide, at de var den for Mord anklagede unge Mands Forældre.

Hvorledes jeg overstod den Dag, begriber jeg endnu ikke. Jeg havde en Fornemmelse af, at jeg selv havde begaaet et Mord, og sendte Jarvis til Doktoren for at fortælle ham alt, medens jeg selv sad og ventede, hvert Minut haabende paa, at den stakkels Fru Leeson skulde komme tilbage. Da Lægen havde hørt, hvad der var forefaldet, mente han, at Patienten maatte være gaaet til Raadhuset, hvor Retten var sat, og sagde, at han selv straks vilde opsøge hende der; men mindre end en Time efter kom han hjem til os og fortalte, at han havde været der, at Forhandlingerne vare i fuld Gang, men Fru Leeson ikke til at se; Herr Leeson havde han derimod truffet, uden dog at sige ham noget om hendes Forsvinden, fordi Dagen desforuden kunde blive ham haard nok, naar han saa Sønnen paa Anklagebænken og maaske skulde høre Dødsdommen udtalt over ham.

Det var alt sammen saa grueligt, at jeg blev ganske syg, og Lægen forlangte af mig, at jeg øjeblikkelig skulde gaa op og lægge mig og om muligt ikke tænke mere derpaa; Jarvis og han

skulde saa nok udrette, hvad der stod i deres Magt. Han lod Fanny hente nervestillende Draaber fra Apoteket; men jeg kunde lige saa godt have drukket det bare Vand, thi de nyttede ikke det mindste, og jeg var snart varm snart kold og hvert Øjeblik en Besvimelse nær. Den hele Scene stod lyslevende for mig; jeg saa Dommeren og den unge Mand, over hvis Liv og Død de edsvorne skulde afstemme, og naar jeg tænkte paa Faderen, der var Vidne til det hele, og paa Moderen, som halvt aandløs vankede om paa Gaderne, saa undrede det mig kun, at jeg ikke bukkede under for den blotte Tanke derom.

Til Klokken fem om Eftermiddagen blev jeg deroppe i vort Soveværelse; Jarvis kom hvert Øjeblik til mig og var meget omsorgsfuld og god, men jeg mærkede kun alt for godt, at han selv var helt forstyrret over denne Tragedie i vort Hus, tilmed da det var de første Lejere, vi i vort Liv havde haft. Da saa Klokken var slaaet fem, sagde jeg, at jeg vilde gaa ned og drikke en Kop Te, thi jeg holdt det ikke længer ud at blive liggende uvirksom deroppe.

Da jeg havde siddet lidt i Dagligstuen, hørtes en høj Banken paa Gadedøren, og i den Tanke, at det kunde være Fru Leeson, som af en eller anden blev bragt hjem, gik jeg ud og lukkede op, skønt jeg knap kunde slæbe Benene efter mig. Men der stod Herr Leeson selv og ved Siden af ham en kun ung Mand, saa bleg som et Spøgelse. Den gamle Herre havde Øjnene fulde af Taarer, og det var skrækkeligt at høre, hvor hans Stemme rystede, da han, uden at lægge Mærke til mig, sagde:

„Træd du kun ind, Fred, her bo vi; men vent et Øjeblik i Forstuen, medens jeg gaar op og forbereder din Moder; det kunde angribe hende for stærkt at se dig saa pludselig."

Nu vidste jeg altsaa, at den unge Mand var bleven frikendt, og Hjertet stod stille i mit Bryst af lutter Beklemmelse. Hvorledes skulde jeg faa sagt Herr Leeson, at Fruen ikke var der mere, og at vi ikke vidste, hvad der var blevet af hende. Men gøres maatte det! Jeg holdt ham altsaa tilbage, da han vilde op ad Trappen, og sagde:

„O Gud, Herr Leeson, hun er borte!"

„Borte?" stammede han. „Dog vel ikke død, — ikke død?"

„Nej, nej," hulkede jeg, saa at jeg var nær ved at kvæles, „men hun klædte sig paa, uden at jeg mærkede det, og er gaaet. Hun sagde, hun maatte til sin Søn."

Han saa forfærdelig bestyrtet ud.

„Borte?" gentog han. „Borte? I Retssalen var hun ikke; havde hun været der, maatte jeg have set hende. — Hvor kan hun være gaaet hen? — Der maa øjeblikkelig søges efter hende. — Hvad kan hun ikke i sin Fortvivlelse have faaet i Sinde. — — Kom Fred, du maa hjælpe mig; vi maa finde din stakkels Moder."

I næste Øjeblik vare de forsvundne.

„Hvor frygteligt," tænkte jeg, „at en ung Mand, der lige er frikendt for Mord, straks maa pile rundt i Londons Gader og søge efter en vanvittig Moder, som ikke ved, at han er kendt uskyldig!"

Fader og Søn — de fortalte mig det siden alt sammen — vare først gaaede til nærmeste Politistation, og da der ikke der var Spor af hende, vandrede de i flere Timer om som to forrykte, indtil de endelig paa en anden Politistation fik at vide, at en Dame, paa hvem deres Beskrivelse passede, var bleven set i Nærheden af Hampstead, og at en Politibetjent ved at betragte hende havde fattet Mistanke om, at hun vilde springe i Vandet eller noget lignende, hvorfor han havde talt til hende og faaet saa underlige Svar, at han ansaa det for sin Pligt at bringe hende til Hampstead Politistation, hvor man havde holdt hende tilbage, fordi det ikke var til at faa ud af hende, hverken hvad hun hed eller hvor hun boede. Naturligvis kørte Fader og Søn straks derhen og fandt Staklen jamrende foran Kaminen i Politiinspektørens Værelse, hvor man havde været hensynsfuld nok til at anbringe hende, da man straks mærkede paa hende, at hun tilhørte de højere Stænder. Men hun havde ikke villet sige, hvem hun var, fordi hun havde sat sig den Tanke i Hovedet, at hun derved kunde skade sin Søn. Deraf troede man naturligvis at kunne slutte, at hun selv ansaa ham for skyldig; men intet Under var det dog, at al den Sorg og Elendighed, hun i de sidste Dage havde udstaaet, maatte forvirre hendes stakkels Hoved.

Herr Leeson gik nu alene ind til hende efter først at have befalet sin Søn at køre hjem, for at han selv under Vejs kunde forberede hende paa den Overraskelse, der forestod hende.

Men det syntes, at hun ved Synet af sin Mand straks var faret op og af hans bekymrede Miner havde sluttet det værste; thi hun var falden i en dødlignende Afmagt og kom ikke til Bevidsthed under Vejs. Da hun blev bragt ind i vort Hus,

gjorde vi alt muligt for hende, men det varede endnu en god Stund, før vi turde lade hende se Sønnen. Da det endelig skete, var jeg i Værelset, — jeg maatte nemlig ikke forlade hende et eneste Øjeblik — og det Gensyn glemmer jeg aldrig! Den ulykkelige Stakkel! Med et vildt Skrig slyngede hun begge Armene om hans Hals og hulkede:

„Jeg takker dig Gud! Jeg takker dig! Min Dreng, min kære Dreng!"

Da jeg den Aften satte mig til Bordet, var jeg mere død end levende og kunde ikke faa en Bid ned. Det var, som om jeg i mange Timer havde opholdt mig i Mørkerummet i Madame Tussands Rædselskabinet, og naar en af disse pilfingrede Gadedrenge, som i Forbigaaende altid skal rasle med Kælderskodderne, hvad der bestandig gør mig forskrækket selv i sund Tilstand, gjorde det den Dag, saa rystede jeg som et Espelov over hele Legemet. Jeg maatte drikke et Glas Cognak formedelst min Svaghed, og først da jeg var bleven roligere, kunde Jarvis af de Aviser, han havde købt, læse Beretningen for mig om Formiddagens Retsforhandlinger, hvorved jeg grangivelig kunde forestille mig det alt sammen, da jeg jo kendte Hovedrollernes Bærere, som man siger.

Naturligvis vare Grundene til Mistanken mod den unge Mand, som nu sad oppe i vor Beletage, forfærdelig stærke, fordi han havde udstødt den Trusel, jeg ovenfor har fortalt om, og utvivlsomt ogsaa var Skyld i den anden unge Mands Død. Men han havde for Retten atter og atter erklæret, at det var et Ulykkestilfælde og ikke andet. Han havde været paa Jagt i Skoven uden at tænke paa noget ondt; da var den anden unge Mand stødt sammen med ham; de havde vekslet nogle Ord sammen, og da han vilde gaa fra ham, var hans Fod bleven hængende i en Trærod; han var snublet og havde været lige ved at falde, hvorved hans Gevær var gaaet af og den anden ulykkeligvis bleven ramt i Hovedet, saa at Døden straks paafulgte.

Selvfølgelig kunde han ikke føre Bevis derfor, og da man kun havde hans egne Ord at holde sig til, saa Sagen betænkelig nok ud for ham, indtil der optraadte en Mand som Vidne, som erklærede, at han med sine egne Øjne havde set, hvorledes det var gaaet for sig. Denne Mand havde hidtil været bange for at fremstaa med sit Vidneudsagn, fordi Politiet var efter ham for et Tyveri fra hans Husbond. Men nu forklarede han, at han den Dag netop havde haft Stævne med sin Kæreste i Skoven for

at faa at vide af hende, om man var paa Spor efter ham, og saaledes havde han set det altsammen. Men først da han læste om Retsforhandlingerne, havde han kunnet beslutte sig til at staa frem og sige Sandheden for at frelse den unge Herr Armitons Liv; der maatte saa ske ham selv, hvad der vilde. Og det var hans Udsagn og den Fare, hvorfor han udsatte sig, der havde foranlediget de edsvorne til fuld Frikendelse.

Jeg glædede mig ret, da jeg siden fik at vide, at der heller ikke var sket ham selv noget; thi rigtignok havde man arresteret ham — jeg taler naturligvis om den Mand, der havde vidnet — og en Undersøgelse var ogsaa bleven indledet imod ham, men han havde kun faaet en Slags Skinstraf.

Jarvis læste det hele for mig lige fra Begyndelsen til Enden, og omendskønt jeg jo i Forvejen vidste Udfaldet, sad jeg dog i Dødsangst under Aktors Anklagetale og rystede formelig, da Vidnet blev kaldt frem, og jeg saa, hvorledes Sagen paa et hængende Haar kunde være gaaet forkert. Tillige maatte jeg jo bestandig tænke paa, hvad for en forfærdelig Stilling Faderen og Moderen havde været i, og i hvilken Stemning de maatte have tilbragt Natten. Gud være lovet, det var jo gaaet godt; men da vi den Aften lagde os til Ro, sagde jeg til Jarvis, at nu haabede jeg rigtignok, at vore Værelser aldrig mere maatte blive Vidne til saadanne Tragedier, ellers vilde han en skøn Morgen finde mig hvidhaaret. Den hele Nat havde jeg de frygteligste Drømme, og en Gang, da jeg havde ligget paa Ryggen, hørte jeg saa tydeligt, som om det virkeligt var passeret, at Dommeren dømte min Jarvis til Døden, fordi han havde myrdet en eller anden, — hvem, kunde jeg ikke faa Besked paa.

Herr og Fru Leeson — eller rettere Herr og Fru Armiton — blev endnu kun et Par Dage hos os, netop længe nok til, at den stakkels Moder saa nogenlunde kunde komme sig efter sin Skræk og Afkræftelse, hvorpaa hun for nogle Uger eller Maaneder rejste til Udlandet med sin Søn, fordi de naturligvis nødigt vilde vende tilbage til deres Hjem, før Snakken om Processen havde lagt sig, navnlig da Slægtninge og Venner af den forulykkede unge Mand boede i Naboskabet og kunde ventes at ville stille sig mindre behageligt over for Familien, skønt Sønnens Uskyldighed jo nu var bevist.

Endskønt det gjorde mig oprigtig ondt, var jeg i Grunden dog ret glad over, at de rejste, thi jeg kunde ikke slaa mig den

Historie af Hovedet, og saa ofte jeg mødte en af dem paa Trappen, stod Dommeren, Retssalen og det hele øjeblikkelig for mine Tanker De vare ved Afskeden meget venlige og taknemmelige for alt, hvad vi havde gjort for dem, og Fru Armiton sagde, at hun aldrig skulde glemme, hvor stor Deltagelse og Godhed jeg havde vist mod hende den skrækkelige Dag; og senere, da de vare komne hjem igen, skrev hun virkelig et rørende Brev til mig, som jeg har gemt og som vel ogsaa maa være at finde et eller andet Sted, omendskønt det er saa mange Aar siden, at jeg ikke mere husker, hvor.

At vi i Fremtiden ikke skulde glemme vor første Beletage, derfor var der sørget. Men aldrig have vi til nogen af vore senere Lejere, hvor gerne de ogsaa vilde høre paa Snak, nogen Sinde fortalt denne Historie; thi jeg vilde have haft akkurat samme Fornemmelse, som om jeg havde sagt: „I dette Værelse blev der for saa og saa længe siden begaaet Mord," hvad der jo dog paa ingen Maade var Tilfældet. Men saafremt Dommen var kommen til at lyde anderledes, vilde det have været skrækkeligt for os, og vi maatte da altid have gaaet omkring med den Bevidsthed, at vore første Husfæller vare Fader og Moder til en — — Ak, det er slet ikke til at tænke sig.

Da jeg fortalte min kære Moder Historien, blev hun meget forbavset og sagde, at det vilde hun aldrig være faldet paa, og at det var en sand Lykke, at Sagen var løbet saaledes og ikke anderledes af, og at hun nu ret vilde haabe for os, at vi ikke altid fik den Slags Mærkværdigheder paa Halsen, — en Vanskæbne som i øvrigt forfulgte mange. Saaledes havde hun selv kendt en Enke, som i mindre end tre Aar havde haft to Selvmord og et Mordforsøg i sine møblerede Værelser, der derefter havde staaet ledige i seks Maaneder og saa omsider bleve udlejede til et rigtig nydeligt ungt Par, som syntes at have frygtelig mange Penge, men en Gang blev anholdt i hendes Forstue, fordi de i deres forrige Bolig havde kloroformeret en Diamanthandler og frarøvet ham ÆEdelstene til en Værdi af flere Tusinde Pund, saa at hun heller ikke fik nogen Fornøjelse af de Lejere.

Enhver vil kunne forstaa, at det efter denne første Erfaring varede længe, før jeg med Roligheð saa nye Lejere flytte ind, i hvor gode Referencer vi saa i Forvejen havde forskaffet os om dem. Havde jeg ikke haft en saa forskrækkelig Angst for Skydevaaben, vilde jeg have overtalt Jarvis til at sove med en Revolver

under Hovedpuden. Men jeg var bange for, at den en Nat kunde gaa af, fordi min Mand til Tider kaster sig i Sengen den halve Nat igennem, navnlig naar den forfærdelige Søvnløshed kommer over ham, som han ogsaa siger er en Arv efter hans afdøde dyrebare Moder.

Vor næste Beletage var af en hel anden Sort, men den hører til et andet Afsnit af mine Erindringer.

III. Den gamle Dame paa Tredje.

Jeg har ofte sagt til min Mand, at kun de, som leje møblerede Værelser ud, vide rigtig Besked med, hvad for snurrige Folk der i Grunden eksisterer i Verden. I Begyndelsen bildte han sig ind, at ingen andre end vi fik dem i Huset, og at vi af Skæbnen vare udsete til at trækkes med de allermærkværdigste. Saaledes husker jeg endnu ganske tydeligt, hvorledes en gammel Dame, der var meget rig, men boede paa tredje Sal hos os uden saa meget som at have en Pige om sig, fik mig til at gøre det Spørgsmaal: „Jarvis, skulde det ikke være muligt, at Folk forveksle vort Hus med en Privatgaleanstalt?" — Men da jeg senere kom i Berøring med flere Damer og Herrer, der drev samme Næringsvej som vi, og fik at høre om deres Oplevelser, kom jeg til den Overbevisning, at alle Mennesker i Virkeligheden ere mere eller mindre forrykte, men at kun de mærker til det, som have Lejlighed til at lære dem at kende under deres daglige Gøren og Laden.

Den omtalte gamle Dame paa tredje Sal — Froken Gresham hed hun — kom en varm Sommerdag til os, fordi vi havde klistret en Plakat med „Møblerede Lejligheder" paa Gadedøren, og ringede saa voldsomt og bankede i den Grad paa med Dørhammeren, at alle i Huset for op, og Tallerknerne klirrede i Tallerkenrækken. Jeg kunde ikke tænke mig andet, end at en kongelig Højhed holdt for Døren i egen Person for at besøge den irske Greve i vor Beletage, hvorfor jeg selv gik til Døren og hørte hende spørge med en Stemme som en Kommandersergent: „Er her Værelser at faa til Leje?"

Det er ingen Overdrivelse, at hun paa det nærmeste var sine tre Alen høj, og af Udseende lignede hun mere en Mand end en

Kvinde med sit grove Ansigt og sit veludviklede Overskæg. Da hendes Klædedragt og hele Person ikke saa ud til ret meget, og hun i det hele taget syntes kort for Hovedet, sagde jeg maaske noget overlegent til hende: „Vi have en Lejlighed at afstaa, Frue."

I det Punkt holder jeg nemlig strengt paa Værdigheden. Paa mange Huse staar der: „Værelser til Leje", paa andre blot: „Logis", paa andre igen: „Lejlighed ledig", og endelig paa nogle: „Lejlighed at afstaa", hvad der afgjort er det fornemste og udelukkende anbefalelsesværdigt for Huse af første Rang.

Hun betragtede mig paa en Maade, som forekom mig ikke at være fri for Uforskammethed, og sagde:

„I min Tid hed det kun 'Logis'; men i ethvert Tilfælde ønsker jeg at se paa Værelserne."

„Betalingen er to Pund om Ugen, Frue," bemærkede jeg med et Blik paa den lurvede Pakdroske, paa hvis Tag to store, slidte Kofferter stod i Forening med en Bylt, omviklet af Plaider, hvorfra et Stegepandeskaft stak ud, hvad der jo umuligt kunde gøre noget godt Indtryk paa mig.

„Opvartning iberegnet?"

„Ja, Frue."

„Saa kunne vi maaske alligevel tales ved."

Med disse Ord traadte hun ind i Forstuen, og jeg maatte, hvad enten jeg vilde eller ej, gaa op med hende og vise hende Værelserne paa tredje Sal. Hun gjorde en Mængde Bemærkninger, opdagede Skyggesider i Massevis og rettede endeløse, højst overflødige og efter min Mening tit mindre velopdragne Spørgsmaal til mig, saa at det omsider for ud af mig:

„Jeg er bange for, Lejligheden ikke kommer til at passe Dem, Frue, og at De gør bedst i hellere straks at se Dem om efter en anden."

„Om den passer mig eller ikke," svarede hun, „bliver min Sag. Jeg lejer den i alt Fald."

„Meget vel, Frue. Vil De saa være saa god at opgive mig en Adresse, gennem hvilken vi kunne indhente Oplysninger om Dem?"

„Selvfølgelig vil jeg det," svarede hun; „Nationalbanken, Charring Cross, besørger mine Forretninger. Er De tilfreds dermed?"

„Ja, Frue; men der vil jo hengaa nogen Tid, før det kan ske."

„Vrøvl og Snak! Afstanden er ikke saa stor, at De ikke skulde kunne naa at sende Bud endnu i Dag. Nu betaler jeg Kusken, vil De saa lade mine Sager bringe op!"

Dermed gjorde hun venstre om og marcherede ned ad Trappen, stadig brummende over, at Trinene vare for høje og Tapeterne hæslige. Det forekom hende endvidere uforsvarligt, at vi havde Gas i Huset, da det dog var usundt, og endelig var hun uforskammet nok til at spørge mig, hvornaar mit Trappegelænder sidst var støvet af, saa at jeg var krebserød i Ansigtet af Raseri, da vi naaede Gadedøren, og helst var krøbet op paa en Stol, for eftertrykkeligt at ruske hendes garderhøje Korpus.

Naturligvis kunde jeg have modsat mig hendes Indflytning, fordi vi endnu ikke havde indhentet Oplysninger om hende; jeg vidste blot ikke, hvorledes jeg skulde gribe Sagen an for at gøre det. Hendes Maade at optræde paa var saa forfærdelig resolut, at jeg var helt angst og bange, og Jarvis var i saadanne Tilfælde ikke mere værd end et Barn. Naar han under en Samtale med et Tyende eller en Lejer blot hørte mig hæve Stemmen det mindste, faldt det ham pludselig ind, at han havde noget at besørge uden for Huset, hvorpaa han tog sin Hat og gjorde sig usynlig. Scener, sagde han, vare ham en Gru; hvis Huset havde været overladt ham alene, vilde han have ladet sig bedrage i alle Ender og Kanter, uden at kny. Kun naar det gjaldt om at modsige mig eller finde noget at udsætte paa Maden eller Vadsketøjet, kunde han være raptunget nok.

Altsaa flyttede Froken Gresham uhindret ind, efter at hun et rigeligt Kvarter havde parlamenteret med Kusken foran Gadedøren, saa at der samlede sig et helt Opløb, og hun til sidst maatte sende Bud efter en Betjent, af hvem hun forlangte, at han skulde tage hendes Bagage fra Vognen, fordi Kusken var bleven grov, havde skældt ud og erklæret, at hun ikke fik sine Kofferter, forend hun havde betalt ham den reglementerede Takst, to Shilling nemlig, medens hun kun vilde betale ham halvanden, da Afstanden havde været mindre end tre engelske Mil, hvorved hun imidlertid havde glemt at tage i Betragtning, at hvert Stykke Bagage beregnes med to Pence, og at altsaa hendes Kofferter og Plaidbylten løb op til den omdisputerede halve Shilling. Under dette Optrin stod jeg paa Nippet til at smække Døren af for hende, thi jeg skam-

mede mig forfærdeligt paa hendes Vegne, navnlig da vor Greve i Beletagen kom farende ud, bøjede sig over Trappegelænderet og raabte til mig, hvad den afskyelige Støj foran Huset havde at betyde.

Langt om længe gav hun efter, betalte og traadte ind. Saa snart hun var kommen op, forlod jeg hende og sendte Jarvis til Banken. Snart efter kom han tilbage med den Besked, at saadanne Spørgsmaal til en Bank maatte stilles gennem en anden Bank, hvad der i den Grad ærgrede mig, at jeg højt erklærede, at Frøkenen rimeligvis var en Svindlerske, der havde til Hensigt at rømme med vore Sølvskeer og Gafler samt Ur og Dækketøj, — et Tilfælde, der virkelig for nylig var indtruffet ikke mere end fire Huse fra vort.

Jeg gik saa op og sagde til hende, at Banken havde nægtet at give Oplysninger, hvortil hun ganske roligt svarede:

„Det skal De saamænd ikke bryde Dem om! Her har De Lejen for en Uge forud."

Dermed gav hun mig to Pund, og jeg følte mig straks noget lettet. Men ikke desto mindre anede det mig, at vi vilde faa Spektakler med hende, og hele Natten stod den Tanke mig i den Grad for Hovedet, at jeg længe ikke kunde sove og endelig for op med et højt Skrig, fordi jeg havde en Fornemmelse, som om et fire Alen højt Kvindemenneske havde lagt Knæene paa mit Bryst og truede med at kvæle mig, fordi jeg ikke vilde nøjes med halvanden Shilling i Ugeleje og oven i Købet forlangte Skadeserstatning, fordi hun havde ødelagt det nye Tæppe med en glohed Stegepande.

Denne Frøken Gresham blev derefter hos os i to Aar og betalte altid punktligt. Med Tiden lærte vi at forstaa hinanden; men aldrig har en mere gnaven Person beboet en møbleret Lejlighed, det er nu min uomstødelige Overbevisning.

Hun var stenrig, havde Masser af Penge staaende i Banken, i Jærnbaneobligationer og sligt; men naar jeg siger, hun var gerrig, er det for lidt sagt, og snart skulde jeg lære at forstaa, hvorfor hun havde taget en Stegepande med; hun lod nemlig saa godt som aldrig Mad sende op til sig, men kogte og stegte selv over et Spiritusapparat i sin Stue. Om det saa var Kulslaggerne i Kaminen opbevarede hun dem fra den ene Vinter til den anden, hvad jeg en Gang opdagede, da jeg kom til at se ind i hendes

Skab, hvor der stod seks Blikdaaser, alle fyldte med halvt udbrændte Kul.

Jeg glemmer aldrig, da hun en Lørdag bragte en Kaninsteg hjem med sig og Søndag Morgen lod mig kalde op i sin Stue, hvor hun bad mig lade dette „Lejlighedskøb" stege til Middag. Den spækkede Kanin var gyselig at se paa, og helt forskrækket udbrød jeg: „Det vil De dog vel ikke spise, Frøken Gresham?" Men hun svarede, som om det var den ligefremmeste Sag af Verden, at den kun havde kostet fire Pence, og at den vel nok lod sig spise, naar den blev tilberedt straks. Jeg tog altsaa Kaninen med mig ned og lod Jarvis besørge det videre fornødne, hvorpaa jeg gik i Kirke. Da jeg kom hjem, fandt jeg min stakkels Mand, der aldrig forlod Huset, naar jeg gik ud, siddende og dampe paa en Cigar paa Køkkentrappen, som han sagde, af Angst for at den irske Greve skulde lugte Stegen. Vi vilde nemlig for alt i Verden ikke have, at Greven skulde flytte, thi det var meget nyttigt for os at have en Greve i Huset, ogsaa for senere Lejligheders Skyld; naar nemlig nogen betænker sig paa, om han skal leje en Lejlighed, er det altid godt at kunne sige: „Etagen her har Grev den og den beboet saa og saa længe, og han var meget tilfreds med Lejligheden."

Ofte kom det til smaa Tvistigheder mellem Frøken Gresham og mig, men kun een Gang til alvorlig Strid, og det var angaaende min Kat. Hun hadede Katte og havde et Spanskrør inde hos sig paa Værelset; med det styrtede hun frem, saa ofte Tommy vovede sig op paa hendes Trappeafsats, og tærskede løs paa det arme Dyr, hvorfor jeg en Gang gik op til hende og sagde hende rent ud, at hvis hun mishandlede min Kat, kunde hun flytte straks, hvortil hun svarede, at Katte vare tyvagtige, og at hun ikke vilde finde sig i saadanne Dyrs Nærhed, eftersom det for fire Aar siden var hændet hende i en anden møbleret Lejlighed, at en Kat havde listet sig ind paa hendes Værelse og nappet en Hønsevinge, som mindst kunde have slaaet til for to Dage; siden den Tid havde hun svoret alle Katte Hævn. Da hun som sagt var grumme nærig og næsten levede af Luften, naar hun da ikke havde købt sig for en Penny Blodbudding eller et Par stegte Kartofler, kunde jeg naturligvis let forestille mig, at hun ikke glemte en Hønsevinge, saa længe hun levede.

Men efter at jeg havde lært hende nærmere at kende, kom vi som sagt bedre ud af det med hinanden. Afset fra sin Gerrighed, havde Frøken Gresham nemlig ogsaa sine rigtig gode Sider,

og jeg mærkede snart, at hun ikke altid havde været, som hun nu var.

„Jarvis, jeg er overbevist om, at der trods hendes Gerrighed og Gnavenskab har været en Roman i Frøken Greshams Liv," sagde jeg en Gang til min Mand, da vi talte sammen om Tredjesalen.

Naturligvis gjorde Jarvis sig lystig over denne Idé af mig; thi han var ikke anderledes end andre Mænd, der altid mene sig i Stand til at høre Græsset gro, og aldrig vilde indrømme, at vi Kvinder kunde bruge vore Øjne og Øren. Han sagde altsaa, at Frøken Gresham hverken var mere eller mindre end en infam gammel Pengepugerske, og at, hvis der havde været noget romantisk ved hende, maatte det være en Pengeroman; noget mere følelsesfuldt forekom ham utænkeligt. Sandsynligvis ejede hun en Million og vilde have to ud af den, det var, hvad hun tænkte paa; men at hun skulde være udstyret med andre menneskelige Følelser end Havesyge, det kunde det ikke nytte, jeg vilde bilde ham ind.

Jeg svarede kun, at maaske vilde Tiden vise, hvem af os der havde Ret. Og det gjorde den ogsaa.

En Dag kom Frøken Gresham til min store Forbavselse ned til mig i Dagligstuen ved Siden af Køkkenet og spurgte:

„Ikke sandt, Fru Jarvis, Deres Beletage staar jo for Tiden ledig?"

„Det gør den," svarede jeg; men det kunde end ikke i Drømme være faldet mig ind, at hun skulde kunne anbefale os nogen eller spørge derom af anden Grund end pur Nysgerrighed.

„Kan jeg leje den for otte Dage?"

Hun saa, at jeg spærrede Mund og Øjne op og ikke kunde svare for lutter Overraskelse.

„De finder det maaske underligt," vedblev hun, „men jeg venter en Herre i Besøg og beder Dem i Morgen tilberede den bedste Mad og anskaffe Vin paa min Regning. Derom ved Deres Mand bedre Besked end jeg, men det skal være Sherry, Rhinskvin, Champagne og gammel Portvin, og De er nok saa god selv at sørge for, at Frokosten bliver god og intet spares. For en Uges Skyld vil jeg kaste Penge ud med begge Hænder."

Jeg spurgte, om den Herre, hun ventede, skulde bo her i Huset, hvortil hun svarede, at han vilde blive otte Dage og bebo Beletagen, og at hun naturligvis vilde indtage alle Maaltider

med ham og maaske ogsaa se andre Gæster hos sig. Alt skulde opbydes for at gøre ham Opholdet behageligt, og vi maatte vel vogte os for at lade et Ord falde om, at hun til daglig levede saa sparsommeligt.

Naturligvis lovede jeg at gøre mit bedste, og hun sagde, det gjorde hende ondt at volde mig saa megen Ulejlighed, men hun forstod sig ikke selv paa nogen anden Levevis end den, hun var vant til.

Hun var paaklædt til at gaa ud, som altid gammeldags og tarvelig. Men en Time efter kom hun tilbage i Droske med en Mængde Pakker og Papæsker, og nu undrede jeg mig ikke mere over noget; thi siden Frøken Gresham havde bestilt fine Retter, Champagne og gammel Portvin, kunde ingen Overraskelse være større.

Da jeg fortalte det til Jarvis og sagde, at Frøkenen overlod Udvalget af Vinene til ham, mente han, at vi vilde gøre bedre i at sende Bud efter en Sindssygelæge og lade ham se paa hende, eller udfinde nogle Slægtninge af hende, for at de kunde lægge sig imellem. Det var naturligvis meget hensynsfuldt og kønt af ham at sætte en Kone, der havde fuldt op at gøre, saadanne Tanker i Hovedet, som ikke vare til at blive af med igen; — jeg kunde dog sandelig ikke gaa op til Frøken Gresham og sige til hende, at vi ikke vilde udføre hendes Ordrer, fordi vi ansaa hende for gal, især da hendes Bankier havde forsikret, at hun var højst tilforladelig, og hun altid havde betalt sin Ugeregning punktligt.

Da jeg befalede vor Stuepige Marie at gøre Beletagen i Stand, fordi Frøken Gresham havde lejet den for næste Uge, var hun lige ved at gaa bagover.

„Hvad, Fru Jarvis — den — den gamle — —?"

Mere sagde hun ikke; men da jeg forklarede hende, at Frøken Gresham ventede Gæster, udbrød hun:

„Naa, det bliver nydelig Mad det, de faa at spise! En Daase overgemte Ansjoser til Deling og for en Penny Blodbudding til hver. Men det siger jeg Dem, Fru Jarvis, — opvarte for Dem kan jeg ikke; jeg vilde sprække af Latter."

Da jeg nu sagde hende, at hun ikke skulde være bange, eftersom alt var bestilt saa nydeligt som muligt, og der skulde være fire Slags Vine paa Bordet, sagde hun akkurat som Jarvis:

„Saa maa Frøken Gresham være bleven smaatosset, Fru Jarvis."

Men nu blev jeg alvorlig vred, thi Tanken derom var mig højst ubehagelig. Jeg havde ofte læst om den Slags Historier, og fornylig havde der staaet berettet om, hvorledes en gammel Mand, der altid havde levet stille og beskedent, pludselig var bleven overfaldet af Storhedsvanvid og havde indbildt sig, at han var Millionær, hvorefter han havde gjort Indkøb og Bestillinger for flere Tusind Pund, og hvorledes hans Kone Uger igennem havde haft sin forfærdelige Nød med at sende alle Sagerne tilbage og forsikre Købmændene, at hendes Mand var bleven utilregnelig; siden havde hun været nødt til at gaa med ham omkring i Butikkerne for i det mindste at forhindre, at Sagerne bleve dem tilsendte.

Jeg var over alt dette bleven saa bange, at jeg til sidst, under Paaskud af at ville aftale Menuen med hende, gik op til den gamle Frøken, men i Virkeligheden kun for at iagttage hende og se, om hun skulde vise Tegn til Aflindighed. Da jeg havde banket paa og hun raabte „Kom ind," troede jeg, jeg skulde have faaet et Tilfælde. Hun stod oppe paa en Stol foran Spejlet for at kunne se sin Kjole i dens fulde Længde; i hele Værelset flød der med Indpakningspapir og Æsker, og selv havde hun en sort Atlaskeskjole med Kniplingskrave og en nydelig lille Coiffure paa Hovedet.

„Hvordan tager jeg mig ud, Fru Jarvis?" spurgte hun og vendte sig om imod mig.

Et Øjeblik stirrede jeg paa hende med aaben Mund, fuldkommen fattet paa, at hun, ligesom den stakkels Ophelia i Teaterstykket „Hamlet", skulde pynte sig med Halm i Haaret. Men hun syntes ganske rolig og fornuftig, saa at jeg omsider ikke kunde andet end svare:

„Ganske udmærket, Frøken Gresham; men pas paa, hvordan De staar paa Stolen; den kunde vælte og De skamslaa Dem."

Derefter traadte hun øjeblikkelig ned af den, vendte og drejede sig for mig og spurgte, hvorledes Kjolen, — som hun havde købt færdigsyet — sad i Ryggen, og jeg var glad ved at kunne forsikre hende, at den sad rigtig godt. Henrykt gik hun ind i Sovekammeret, tog et nyt Overstykke paa og satte en elegant Hat paa Hovedet, for ogsaa at vise mig disse Indkøb; og nu tog hun sig aldeles ud, som om hun holdt Ekvipage, Tjener og Kusk, — naar

jeg blot undtager Stovlerne, som hun ikke havde faaet fornyet og som naturligvis tog sig ringere ud end nogen Sinde i Sammenligning med den øvrige Pragt. Men hvad hun sagde, var saa sammenhængende og forstandigt, at jeg maatte beholde min Frygt for mig selv og stiltiende afvente, hvad der skulde ske.

Dagen efter indtraf den bebudede Gæst. Det var en meget gammel Herre, der vel kunde have sine firsindstyve Aar paa Bagen; men med sit hvide Haar og sine Guldbriller tog han sig overordentlig statelig og fornem ud og gik ret som et Lys uden at benytte Stok. Frøken Gresham, der var nede for at modtage ham, kyssede ham og sagde:

„Saa er du da endelig kommen hjem, Fader!"

„Ja, mit Barn; men hvor du har forandret dig," svarede han, idet han nøje betragtede hende.

Derpaa gik de sammen op ad Trappen, og jeg fortalte min Mand, der bag Glasdøren til Køkkenregionerne havde været Øjenvidne til Modtagelsen, at det var hendes Fader, og at de ikke havde set hinanden i tyve Aar.

„Det hørte jeg selv," bemærkede Jarvis; „men han ser ud til i Mellemtiden at have levet bedre end sin Datter. Du kan tro, Kone, den Mand lider ingen Nød, saa pyntelig og fin han holder sig."

Marie var ude af sig selv.

„Nej, hvem skulde have troet, at den gamle Frøken havde en Fader, oven i Købet saadan en pæn gammel Herre!" sagde hun. „Det bliver galere og galere, Fru Jarvis. Nu skulde det ikke undre mig mere, om hun gik til Bords med Diamanter om Halsen."

Det gjorde hun dog ikke; men hun førte sig som Frue i Huset og var, som Marie fortalte, Elskværdigheden selv. Uafbrudt havde de passiaret sammen, og efter Frøken Greshams Tale at dømme skulde man tro, at hun bestandig havde levet i Sus og Dus.

Da hun næste Dag havde ringet paa Frokost, gik jeg selv op, thi det var min Sædvane hver Morgen at hilse paa mine Lejere og modtage deres Ordrer for Dagen. Der sad Frøken Gresham i en splinterny Morgenkjole, aldeles som om hun var en fornem Dame, og Faderen laa lænet tilbage i Gyngestolen og læste Aviser. Den gamle Herre betragtede mig gennem sine Guldbriller og sagde Godmorgen, hvorefter jeg ønskede, at han maatte have befundet sig vel; dertil svarede han nedladende, at han ikke

havde noget at klage paa, blot maatte jeg sørge for Frugt til Frokosten, helst Druer og Ferskner, som han bedst kunde lide om Morgenen.

„Hvor det gør mig ondt, Fader!" udbrød Frøken Gresham. „Det havde jeg sandelig glemt!"

„Forstaar sig, mit Barn, forstaar sig. I tyve Aar glemmer man let den Slags Smaating."

Derpaa henvendte Frøken Gresham sig til mig, lagde mig paa Sinde, at jeg hver Morgen skulde sørge for Frugt til Frokosten, og sagde derpaa ganske i Forbigaaende, at hun samme Aften ventede seks eller syv Gæster til Middag, og om jeg selv vilde sørge for Spiseseddelen.

Jeg gik ned, sank om paa en Stol og kunde ikke fremføre et Ord, saa at Jarvis ganske forskrækket kom hen til mig.

„Hvad er der paa Færde, Susanne?" spurgte han. „Der er da ikke sket noget skrækkeligt deroppe?"

„Ikke just det," stønnede jeg og gispede efter Vejret. „Blot forlanger hun nu Druer og Ferskner. Druer og Ferskner hver Morgen trods den forfærdelige Pris, de for Øjeblikket staa i, — Druer og Ferskner! Og samtidig samler hun Kulslagger i Blikdaaser!"

Jarvis røg netop sin Morgenpibe, medens jeg gjorde ham denne Meddelelse, og da han hørte om Druer og Ferskner, slugte han Røgen og vilde sikkert være bleven kvalt, hvis Marie ikke af al Magt havde dunket ham i Ryggen. Ingen af os kunde fatte, hvad Enden paa alt dette skulde blive, men Marie mente, at det næste mindst maatte blive et Jordskælv; hun havde nu saadan sit eget Frisprog, men da hun ellers var en skikkelig Pige, tog jeg hende det ikke ilde op.

Det var en rigtig Diner; thi da jeg mærkede, at vi ikke maatte spare paa noget, lod jeg flere Retter hente fra en Kok. Gæsterne kom i Selskabsdragter; ogsaa den gamle Herr Gresham var i Spidskjole, og vi stillede Armstager paa Bordet, hvori der brændte tolv Vokslys paa een Gang. Marie sagde, at da Døren en Gang havde staaet aaben, havde det viftet saadan, at Frøken Gresham til enhver anden Tid vilde have faaet et Slagtilfælde derved, men i Dag syntes hun ikke engang at se det. Der var seks fremmede til Bords, nemlig tre yngre Ægtepar, alle sammen afgjort fine Folk. Marie sagde, at man af deres Samtale kunde høre, at ingen af dem havde set Frøken Gresham i mange Aar,

og at de kun vare inviterede for at faa Lejlighed til at hilse paa Faderen, der, som det syntes, havde opholdt sig hele tyve Aar igennem i et Land ved Navn Texas, og at han, naar han om en Uge forlod Datteren, vilde rejse til Tyskland, hvor der skulde være et Sted, som hed Karlsbad og var gavnligt for Helbredet. Derefter vilde han igen vende tilbage til Amerika, og af den Grund holdtes der i Dag Selskab.

Alle syntes at være overordentlig fornøjede, og Gæsterne tog først Afsked Klokken elleve. Ikke et Ord lod Frøken Gresham falde om, at vi skulde opbevare Levningerne fra Maaltidet, ja hun syntes ikke engang at tænke derpaa, skønt vor Kokkepige Hanna bemærkede, at hun i et halvt Aar vilde have kunnet leve som en Prinsesse af de Rester, naar hendes Fader ikke var der. Men det var dog ingen Undskyldning for, at det dumme Pigebarn, Marie, satte saa meget i sig af en tilovers bleven Isbombe, — Jarvis og jeg tog os nemlig ikke af det, og Kokkepigen havde Hovedpine som sædvanlig — at hun fik ondt i Maven og vred sig som i Krampe, saa at vi maatte bringe hende i Seng og give hende Kirsebærbrændevin, fordi hun blev ved at raabe paa, at hun skulde dø, og at hun jo nok havde anet, der vilde ske en Ulykke, naar Frøken Gresham først begyndte at rutte med Penge.

Den gamle Herre rejste, da Ugen var omme, og ikke saa snart var han borte, før Frøken Gresham kom ned til mig, takkede os for vor Ulejlighed og bad om Regningen. Jarvis skrev den op til hende, hun betalte i Banknoter og gik derpaa igen op paa sin tredje Sal. Da jeg næste Morgen kom ind til hende, var hun atter i sine gamle Klæder, forlangte alle Levninger bragte op til sig og opsagde, uden at give et Ord til Grund, Lejligheden; — jeg maa tilføje med fulde fjorten Dages Varsel. Da den Tid var gaaet, flyttede hun, og vi forbleve ganske i Uvished om Aarsagen til hendes pludselige Forandring.

Ofte nok var hun paa Tapetet hos os, og atter og atter brød vi vore Hoveder for at finde en Forklaring paa hendes mærkelige Omskiftelser. Sluttelig antog vi, at hun maatte have sine Grunde til for Faderen og sine Slægtninge at lægge Skjul paa sin skammelige Gerrighed. Hvad der i Virkeligheden stak bagved, vilde vi vel aldrig have faaet at vide, hvis ikke to Aar efter hendes Fraflytning en Herre var kommen og havde anmodet om at faa Jarvis i Tale. Paa hans Visitkort stod der: „Greatsbatch, Sagfører".

Det løb os begge koldt ned ad Ryggen; thi naar Prokuratorer skriver til en eller gør Besøg, kan man aldrig vide, hvad for skrækkelige Ting der vil ske. Jeg kom just fra Køkkenet og førte ham op i Beletagen, som stod tom, sendte Jarvis ind til ham og blev selv af lutter Uro staaende ved Døren for at lytte.

„Saa vidt jeg har bragt i Erfaring," hørte jeg den fremmede Herre sige, „har der for omtrent to Aar siden boet en Frøken Gresham hos Dem?"

„Ganske rigtigt, Herr Prokurator," svarede min Mand.

„Har De noget imod at oplyse mig om, hvordan denne Dame levede?"

„Ret usselt, Herr Prokurator, skønt vi altid ansaa hende for en Dame af det bedre Selskab. Til sig selv ansaa hun enhver Udgift for for stor, og vi antog derfor, hun var gerrig; men da hendes Fader fra Amerika kom og besøgte hende, lejede hun disse Værelser til ham for otte Dage, levede saa længe paa stor Fod og flyttede snart efter fra os."

„Den Stakkel!" bemærkede Sagføreren.

„Hun er dog vel ikke bleven sindssyg?" spurgte Jarvis.

„Nej, hun er død."

Da jeg hørte dette, gik jeg straks ind til dem.

„Død?" udbrød jeg. „Stakkels gamle Frøken! Og vel sagtens paa en Sindssygeanstalt?"

„Paa ingen Maade, hun var ved sin fulde Forstand lige til Enden. Mit Besøg hos Dem har kun til Hensigt at skaffe mig Oplysning om, hvor længe hun har levet i Nødtorftighed og Selvopofrelse. Saavel personlig Sympati for hende som hendes Arvingers Videbegærlighed have bevæget mig til dette Skridt."

Og nu fortalte han os den stakkels afdøde Frøkens Livshistorie.

Hendes Fader havde været en rig Mand, der oven i Købet var kommen i Besiddelse af stor Formue med sin Hustru. Men efter dennes Død slog han sig paa Spekulationer, saa at han mistede alt og ikke blot forødte sine egne Penge, men ogsaa tre unge Pigers, som han var bleven sat til Formynder for, efter at deres Fader, en Ungdomsven af ham, var død.

Da hans Datter, den Frøken Gresham, der havde boet hos os, erfarede dette, og hendes Fader straks efter Krachet flygtede til Texas med Resterne af sin Formue, uden at bekymre sig om sine efterladte Forpligtelser, flyttede hun ind i en møbleret Lejlighed

og levede tilnærmelsesvis af den blotte Luft; hendes mødrene Formue var sat urørlig fast, og af sine meget betydelige Aarsrenter betalte hun de tre unge Damer Renterne af deres forødte Kapital, samt lagde hvert Aar saa meget til Side, at hun kunde haabe paa, at hendes egen Kapital vilde blive stor nok til efter hendes Død at kunne holde Faderens forhenværende Myndlinge skadesløse for det lidte Tab.

Hun havde imidlertid bedet deres Sagfører og Bankier om at fortie, paa hvad Maade Renterne skaffedes til Veje, og paa Betingelse af, at alt forblev hemmeligholdt, havde hun tilbudt at garantere Kapitalens Udbetaling efter sin Død. Da nu Sagføreren vel vidste, at det vilde være ganske resultatløs at forfølge Gresham i Texas, gik han ind derpaa og lovede hende intet at foretage mod hendes Fader, forudsat, at hun betalte Renterne og forpligtede sig til at efterlade de tre unge Damer sin Formue. Disse forbleve i fuldstændig Ukendskab dertil; kun den egoistiske gamle Svindler i Texas vidste noget derom.

Og saa maatte hun da spinke og spare og samle Kulrester sammen i Blikdaaser og leve af Tiggerføde i tyve Aar. Efter det Selskab, hun havde gjort til Ære for sin Fader, over hvis Bedrageri der forlængst var groet Græs, havde hun maattet leje sig en endnu billigere Lejlighed, thi ikke alene Besøget havde kostet hende adskilligt, men den gamle Misdæder havde ogsaa pumpet hende for fem Hundrede Pund til Rejsepenge og Kuromkostninger.

At stoppe det Hul igen var et haardt Arbejde, og hun havde maattet sulte og fryse, til hun omsider var død i et usselt, lille Kammer, uden at nogen af hendes Slægt eller Venner havde vidst om hendes Sygdom. Sagføreren, hvis Øjne løb i Vand, medens han fortalte dette, sagde, at Mangel paa varme Klæder og tilstrækkelig Ernæring aabenbart vare de nærmeste Aarsager til hendes Død. Men hvad hun efterlod sig, var nok til at erstatte Myndlingerne deres besvegne Formue, og tilmed havde der været lidt til Begravelse.

Det var hendes „Roman"; men naar vi siden den Dag talte om vor gamle Frøken paa Tredje, kaldte vi hende ikke mere gerrig.

IV. En nervøs Familie.

Paa et Tidspunkt, da det gik smaat med Forretningerne, skete det, at Familien Meredith flyttede til os. Vi modtog den med Glæde, thi vi havde kun en eneste Lejlighed besat, og der var endnu en rum Tid til Rejsesæsonens Begyndelse. Man havde anbefalet vort Hus til den, fordi vi havde Ord for at gøre det hyggeligt for vore Lejere, og denne Familie optog nu alle disponible Soveværelser, lavede Salonen om til Dagligstue og Dagligstuen i Beletagen til Spisesal, fordi den bestod af hele fire Personer og oven i Købet havde en Jomfru med.

Som vi i Forvejen erfarede, var Fru Meredith en Dame, der havde adskillige Egenheder og bestandig levede i stor Bekymring og Ængstelse. Herr Meredith, der var Købmand i City, sagde, da han lejede Lejligheden, at de maatte lade deres eget Hus ombygge, fordi Afløbskanalerne ikke vare saa gode, som de burde være; han og hans Familie maatte derfor bo ude saa længe; men hvis han ikke i Forvejen personlig havde overbevist sig om, at alt var i bedste Orden, vilde hans Hustru ikke have nogen rolig Time hos os.

Frem for alt ønskede han at vide, om vort Hus ikke stod paa Lergrund, og vi vare saa heldige at kunne forsikre ham om, at der var rent Sand i Grunden. Derpaa spurgte han, om der for nylig havde været Sygdom i Huset, om der var Træk i Værelserne, om Bygningen svarede til Hygieinens Forskrifter, om Pigerne vare flemme til at smække med Dørene, om nogen af Beboerne havde for Vane at spille, synge eller fløjte, og om der var Kokkenos paa Trappegangen? Det varede rigelige tre Kvarter, før han havde faaet tilfredsstillende Svar paa alle sine Spørgsmaal. Men efter at han saa omsider havde besluttet sig til at leje og flytte ind i næste Uge, kom han igen og sagde, at han havde forglemt at spørge, om der var smaa Børn i Huset, om vi holdt Hund, som gøede, om der i Nabolaget var Høns eller andre støjende Dyr, og om Mælkevognen plejede at komme tidligt om Morgenen i Gaden? Ogsaa angaaende alle disse Punkter var jeg i Stand til at berolige ham. Men ti Minutter efter stod han der saa min Sandten igen, fordi han havde opdaget en Fabrik i Gaden og vilde vide, om Spisetiderne forkyndtes ved Dampfløjten. Jeg oplyste ham om, at det ganske vist tidligere havde været Tilfældet, men efter de omboendes Ønske var blevet forbudt. Saa spurgte

han, om der var nogen Kirke i Nærheden, hvorfra det ringede til Morgengudstjeneste. Paa ethvert Punkt kunde jeg berolige ham, og langt om længe syntes han endelig tilfredsstillet og gik; men endnu længe efter var jeg forberedt paa, at han vilde komme igen og lægge nye Bekymringer for Dagen.

„Jarvis," sagde jeg til min Mand, da han kom hjem og fik alt at vide af mig, „med de Mennesker ville vi opleve det vidunderlige. Denne Fru Meredith er aabenbart en meget hypokonder Dame, som hele Dagen vil have noget at klage over og ikke unde os Fred et Kvarter ad Gangen. Mener du ikke, det var fornuftigst, om vi skrev til dem, at vi først nu havde opdaget, at der i tredje Baghus galede en Hane, eller at nogen tog Undervisning i Pistontrompet ved Siden af, eller noget lignende, der kunde skræmme dem?"

Jarvis rystede paa Hovedet.

„Nej min bedste, det lade vi pænt være med," sagde han. „De betale godt og ville leje for to Maaneder, hvad akkurat udfylder Tiden til Sæsonen; den Indtægt tør vi ikke lade gaa fra os. Maaske er Fruen heller ikke saa slem, som du tænker dig hende. Rigtignok synes hun at have sine Egenheder, men naar alt kommer til alt, har man ikke Ret til at undre sig over, at hun er forsigtig, eftersom der virkelig er mange Huse, hvor det gaar galt nok til. Hos os er der jo imidlertid aldrig Spektakel, saa vi have intet at befrygte."

Jeg var enig med ham om, at Pengene kom os meget belejligt; men min Uro fortog sig ikke, navnlig da vi havde faaet to nye Tjenestepiger, hvoraf den ene hostede forskrækkeligt og altid var i daarligt Humør, fordi hendes Kæreste var bleven Soldat, medens den anden tværtimod nynnede til alt, hvad hun foretog sig, og bestandig lo fra det ene Øre til det andet. Begge vare de anstændige, flittige Piger og meget brugelige i Huset, endskønt den ene havde for Vane at smække Tingene i Gulvet og den anden Tilbøjelighed til at knalde med Døren.

Jeg tog dem begge dygtigt i Skole, før Mereditҳs flyttede ind, hvorefter Hanna (hun, hvis Kæreste var Soldat) straks begyndte at græde, idet hun erklærede, at hun godt kunde skifte straks, hvad jeg dog bevistе hende var en Dumhed; Marie, den lystige, lo derimod af fuld Hals og lovede mig at være saa stille som en Mus; hvis hun nogen Sinde i Tanker skulde falde paa at synge paa Trappen, sagde hun, behøvede jeg blot at raabe til hende,

at hun skulde lade være, saa vænnede hun sig nok efterhaanden af dermed.

Da Familien nu ankom med en Mængde Bagage, var jeg, som man let kan tænke sig, mest spændt paa Fru Meredith. Hun viste sig at være en lille undersætsig Dame paa omtrent fem og halvtredsindstyve Aar med forpint Ansigtsudtryk; allerede af den nervøse Maade, hvorpaa hun steg ud af Drosken og søgte efter en sort Haandtaske, som Jomfruen ikke i Øjeblikket kunde finde, kunde jeg slutte mig til, hvad der forestod mig.

Familien bestod af Fader, Moder og to unge Damer, Frøken Agathe og Frøken Mildred. De havde ogsaa to Sønner, men de vare allerede gifte og to ældre Døtre ligeledes, hvad jeg først senere fik at vide, da de kom og besøgte Forældrene.

Jomfruen var en spinkel lille Tingest — rigtig en Vipstjert, som Jarvis sagde — men en meget tilforladelig og selvsikker Person, som greb alting an paa rette Maade og aabenbart var indviet i alle Familiens Anliggender; i Grunden var hun den eneste fornuftige af dem alle sammen, naar jeg skal sige min Mening. Den Maade, hvorpaa hun forstod at svare sin Frue, sagde mig straks, at hun var klar over, med hvad Slags Folk hun havde at gøre, og at hun ikke dukkede Hovedet for ingenting.

Deborah, som Jomfruen hed, havde ikke været ret længe under vort Tag, før vi alle vidste, at hun var et og alt for Familien Meredith, som aabenbart vilde have været ilde stedt uden hende; thi hun ordnede det hele, vidste om hver eneste Ting, hvor den var, og forstod at berolige dem alle sammen, naar det var galt med Nerverne, og de begyndte at fare om som Fluer i en Flaske. Stundesløse vare de nemlig alle; aldrig i mit Liv har jeg kendt en saa stundesløs Familie og haaber heller ikke mere at komme til det. Naar jeg undertiden hørte dem alle fire snakke op i Munden paa hverandre, kom jeg til at ryste over hele Kroppen som et Espeløv, og naar Deborah kom ned til os for at spise — hun delte Maaltider med os — maatte jeg ofte spørge: „Hvordan kan De dog holde det ud?“ — Paa sin sædvanlige rolige Maade gav hun mig da til Svar: „Man vænner sig med Tiden til det. I Begyndelsen gjorde det ogsaa mig tosset, men nu lægger jeg knapt Mærke til, hvordan de te sig.“

Fru Meredith plejede at indtage Frokosten i Sengen og først at staa op henimod elleve, og dog var hun altid den første, der slog Alarm; ja, der gik næsten ikke en Morgen, uden at hun

mellem syv og otte gav sig til at kime som en rasende og klage sig gudsjammerligt over, at der lød Støj nedefra; og da Marie for første Gang glemte sig selv og gav sig til at tralle, medens hun skurede Forstuegulvet, rev Fruen saa voldsomt i Klokkestrengen, at den gik i Stykker og faldt i Hovedet paa hende. Det gik til sidst saa vidt, at vi alle sneg os omkring paa Tærne som i et Sørgehus, og Hanna, hvis Kæreste var Soldat, traf jeg en Morgen rystende og bævende ved Trappegelænderet til anden Sal, fordi hun havde tabt sin Fejespaan ned ad Trinene og nu var bange for, at Fru Meredith skulde komme farende ud i Natkjole og lade hende vederfares et eller andet frygteligt. Det Dummerhoved var saamænd lige ved at faa Krampe.

Herr Meredith var ogsaa rædsom pertentlig med sit varme Vand, sin Frokost og sin Te; Hovedsagen var dog, at han blev vækket Klokken otte, hverken et Minut før eller efter. Naar han saa Klokken ni satte sig til Frokosten med sine Døtre, gik Knebren til Klokken ti, da han forlod Huset, altid skældende og smældende over et eller andet; med de Kvaler, som hans ristede Skinke med Spejlæg har forvoldt mig, er det et Guds Under, at jeg ikke allerede den Gang fik graa Haar. Navnlig var det Skinken, som bragte mig til Fortvivlelse; den ene Gang var den raa, den anden brændt, saa var den for mager, saa for fed, eller sej eller dit eller dat, saa at jeg en skønne Dag sagde til Deborah:

„Dersom han bliver ved at ærgre mig saaledes, forsikrer jeg Dem dyrt og helligt, at jeg næste Dag beder ham selv gaa ned i Køkkenet og riste sin Skinke, — jeg gør det ikke mere!"

Og dog vaagede jeg over Tilberedelsen af hans Frokost som over et nyfødt Barn; men lige til den Dag, han rejste, var det ikke en eneste Gang lykkedes mig at stille ham tilfreds. Et andet Tvistepunkt udgjorde hans Støvler. Aldrig i mit Liv har jeg set en Mand skabe sig saa forrykt over sine Støvler. Mindst ti Slags Sværte havde vi anskaffet, og Jarvis børstede selv Støvlerne, til han lignede en Morian, og Sveden perlede ham paa Panden. Alligevel var det aldrig godt nok. Før han gik ud, stillede han sig paa Strømpesokker paa Maatten og brølte højt, at han turde gøre sin Ed paa, at vi smurte hans Støvler med Stegefedt og lod dem slikke af af Katten og andre saadanne Udtryk, saa at jeg til sidst følte mig helt ilde ved det blotte Syn af et Par Mandfolkestøvler og maatte bede Jarvis om at gaa med Tøfler hele Dagen for at dulme mit Sind.

De unge Damer vare ikke et Haar bedre, kun at de næsten udelukkende beskæftigede sig med Familiesager, saasom med at ærgre sig over deres gifte Søstre, til hvem de desuagtet hver Dag skrev lange Breve, der lige saa vidtløftigt bleve besvarede, paa hvilken Maade de altsaa, som Deborah sagde, skriftligt udladede deres Nervøsitet.

Naar deres Moder var gaaet alene ud og kom et Par Minutter for sent til et Maaltid, udmalede de sig alle Haande Ulykkestilfælde, kom hvert andet Minut løbende ned til Gadedøren og spejdede ud paa Gaden, fordi deres Moder kunde have faaet en Tagsten i Hovedet eller være bleven kørt over; naar de kom for sent, var det Fru Meredith, der hændervridende løb om i Huset, og den stakkels Deborah maatte opbyde alt for at berolige hende; somme Tider var hun næsten hæs af at opregne, paa hvor mange Maader de unge Damer kunde være forsinkede.

Da Herr Meredith en taaget Aften ikke kom, og Maden næsten en hel Time havde staaet paa Bordet, svømmede de alle tre i Taarer, holdt hinanden Lugteflasker under Næsen og paastod for ramme Alvor, at han maatte være gaaet fejl af Vejen og styrtet i Themsen, endskønt dog intet Menneske kan forestille sig, hvorledes han skulde være kommen i Flodens Nærhed ved at gaa fra Newgate-Street til Westend. Og da han endelig kom og forklarede, at der havde været noget i Vejen med den underjordiske Bane, saa at Toget var forsinket, faldt de over ham som en Forbryder og gjorde ham Bebrejdelser, som om han havde øvet Mordforsøg imod dem.

Allerforskrækkeligst var det dog, naar en af Familien kom til at fejle en Ubetydelighed. Fik en af dem ondt i saa meget som en Lillefinger, udmalede hele Familien sig straks de frygteligste Sygdomme, og da den ældste Datter en Dag havde faaet ondt i Halsen og en Smule Feber, var det naturligvis en given Sag, at hun havde Difteritis, og at Huset var usundt, eller vi havde forsømt at koge Drikkevandet tilstrækkeligt. Jeg kom tilfældigvis op ad Trapperne, just som Fru Meredith forlod sin Datters Soveværelse, og øjeblikkelig for hun løs paa mig.

„Er det ikke det, jeg har sagt Dem, at De ikke lader Vandet komme ordentlig i Kog; dersom nu mit Barn dør, er De hendes Morderske!"

Det var dog det værste, jeg endnu havde været med til! At blive kaldt for Morderske i sit eget Hus og lade sig det gefalle,

skønt man var en agtbar, gift Kone, — nej, det gik virkelig over Stregen, og kort og godt sagde jeg hende da ogsaa, at den Slags Fornærmelser taalte jeg ikke i mit Hus, og at de maatte se sig om efter en anden Lejlighed, jo før jo bedre.

„Hvad?" hvæsede Fru Meredith. „Vil De kaste mit døende Barn paa Gaden?"

„Døende Barn, — Sludder og Vrøvl, Fru Meredith," sagde jeg i min Harme. „Frøkenen har Snue, det er det hele, og derfor behøver De ikke at skrige op, som om De havde en Kniv i Halsen!"

Da Jarvis hørte os tale højt, kom han op ad Trappen og bad mig saa bønligt om at komme ned; og Deborah kom frem fra sit Værelse og forestillede Fruen, at hun gjorde Frøkenen forskrækket, hvorved det ogsaa lykkedes at faa hende ind, medens jeg gik ned til mig selv, sank om paa en Stol og stønnede:

„Morderske, sagde hun! — mig, Susanne Jarvis, har hun kaldt for en Morderske!"

Og jeg fik et saadant Nervetilfælde, at Jarvis af lutter Forskrækkelse gik ud, og Hanna og Marie maatte køle mig med Eddikeomslag paa Panden, indtil jeg blev roligere.

Næste Dag gjorde Herr Meredith Undskyldning hos os paa Fruens Vegne og bad mig glemme den kedelige Historie. Hans Kone, sagde han, kom altid ud af Fatning, naar nogen blev syg, og saa lovede jeg da ikke at tænke mere derpaa. Men til Jarvis sagde jeg, at dersom det skulde blive saadan ved, vilde jeg leje mig et Værelse andetsteds og bo der, saa længe de' Mennesk- her i Huset.

Den unge Dame var snart rask igen, thi det havde virkelig ikke været andet end en Forkølelse, og nu paafulgte en forholdsvis fredelig Uge, indtil en skøn Aften Herr John, Familiens ældste Søn, kom til Te og fortalte sin Moder og sine Søstre om et Indbrud, som var forøvet i Huset hos ham, hvorved Tyvene vare trængte ind i hans Sovekammer og havde stjaalet hans Frues Smykker og hans Ur, uden at nogen som helst i hele Huset havde mærket det mindste til det. Først da Stuepigen om Morgenen kom op til dem og sagde, at der i Spisestuen bagude var trykket en Rude ind i Balkondøren, og at Sølvtøjet var stjaalet, blev de klare over Ulykken i hele dens Omfang.

Fra det Øjeblik havde Fru Meredith og de unge Damer kun Røverhistorier i Hovedet; ogsaa jeg lærte at være bange de mørke

Aftner, fordi de malede mig Fanden paa Væggen, og snart begyndte jeg om Natten at lytte til enhver Lyd, fordi deres Frygt havde meddelt sig til mine Nerver.

Fru Meredith havde meget værdifulde Smykker hos sig, som hun ikke, ligesom sine andre Værdisager, havde overgivet Banken til Opbevaring, fordi hun af og til gik i Selskab og vilde have dem paa. Nu havde hun den fikse Idé, at Tyvene havde forset sig paa dem, og Smykkerne, som til en Begyndelse roligt havde været opbevarede i Haandtasken, bleve nu om Natten skjulte paa de mest eventyrlige Steder, for at Tyvene ikke skulde finde dem.

En Gang blev det alt sammen viklet ind i Papir og gemt bag Kaminlaagen; men saa faldt hun paa, at det heller ikke var sikkert, og næste Nat blev hvert enkelt Stykke pakket ind for sig, og et blev stukket i hendes Hattefoderal, et andet under Kaminforsatsen, et tredje i Kulkassen i hendes Sovekammer, et fjerde kastet op paa Sengehimmelen; og saa kunde det ske, at hun næste Morgen ikke mere vidste, hvor hun havde gjort af det alt sammen, saa at hele Familien laa paa Knæ foran Kaminen og rodede i Røret, eller kravlede ind under Sengene, eller vendte op og ned paa alle Skuffer og Kasser for at finde en af de forsvundne Diamantnaale. Ofte sagde jeg til Deborah, at jeg havde en Fornemmelse af, at de alle vare saa modne til Galehuset som vel tænkeligt.

De forlangte nu ogsaa, at vi skulde anbringe Klokker paa alle Vinduesskodder; ikke en Nat sov jeg rolig efter den Tid og sagde til Jarvis, at hvis alle de Klokker virkelig en Gang begyndte at ringe, vilde jeg af Forfærdelse blive lam paa Stedet. Paa den Tid hørte man nemlig saa uhyre meget om Indbrudstyve; en stakkels Kone i Westend var bleven ilde tilredt, fordi hun havde hørt Larm og var staaet op for at se efter, hvad det var; og naar vi om Aftenen tog vore Lys for at gaa til Ro, var der ikke een af os, som ikke tænkte paa, at vi maaske næste Morgen vilde blive fundne myrdede i vore Senge, hvad der naturligvis ikke bidrog til at forhøje vor Glæde ved Livet.

De unge Damer bad mig indstændigt, at jeg hver Aften, før jeg gik til Sengs, skulde komme ind til dem paa deres Værelser og se efter, om der ikke laa Rovere under deres Senge, hvorefter de aflaasede Yderdøren og næsten asede sig en Rygskade til, fordi de slæbte den svære Egetræskommode hen for den som Barrikade.

Fru Meredith fik sin Mand til at anskaffe to Totschlägere, hvoraf Jarvis fik den ene med Paalæg om bestandig at have den

liggende under sin Hovedpude; tillige købtes der to Metalfløjter, saadan som Politibetjentene bruge dem, og min Mand fik strengeste Ordre til straks at fløjte, saa snart en mistænkelig Støj ved Nattetid lod sig høre. Naturligvis kunde Pigerne ikke undgaa at høre om alt dette, og Hanna, hvis Kæreste var Soldat, var bange for at gaa alene op ad Trapperne i Mørke og skreg, som om hun skulde spiddes, naar Vinden en Aftenstund ruskede i Skodderne.

Jeg tror ikke, der var et Menneske i Huset med nogenlunde sunde Nerver; mig i alt Fald var det i den Grad gaaet tilbage med, at Klæderne slaskede mig om Kroppen, fordi de sidste Tiders Angst havde afmagret mig. Tit og ofte sagde jeg til Jarvis, at hvis Merediths ikke snart flyttede, vilde han en Dag finde mig, sin Kone, skørhjernet, og saa vilde jeg sidde og stirre ud i det tomme Rum og dreje Tommelfingrene om hinanden, som jeg en Gang havde set i en Daareanstalt, hvorhen jeg var gaaet med en ung Pige af mit Bekendtskab for at besøge hendes Tante, som var der, fordi hun en Gang i sine unge Aar havde været oppe at køre paa Karrusel paa en Markedsdag og var falden af og havde mistet Forstanden.

Jeg vidste, at Tingene vilde tage en daarlig Ende, hvilket da ogsaa skete.

En Nat, det var November, og vi havde en Taage, saa man kunde skære i den, sov jeg fast, omendskønt jeg havde lagt mig til Sengs endnu trøstesløsere end sædvanlig; thi i Aviserne vrimlede det med Indbrudshistorier, og i en Gaard var der blevet skudt paa en Politibetjent. Pludselig farer jeg op, hører et vældigt Spektakel underneden, og i samme Øjeblik genlyder Huset af høje Skrig.

Jarvis havde ogsaa hørt det. Han farer ud af Sengen, kaster et Par Klædningsstykker om sig og griber efter sin Todtschläger.

„Gaa ikke!" skriger jeg, „de slaar dig ihjel, Mand!" Og jeg følte Blodet isne i min Krop og Tænderne klapre i Munden paa mig.

Men Jarvis sagde, at det som Husherre var hans Pligt at se efter, hvad det var, og sneg sig paa Taaspidserne ud i Mørket; thi naturligvis var der, som altid naar man skal bruge dem, ingen Tændstikker i Værelset. Han bøjede sig først ud over Trappegelænderet, og da han intet kunde opdage, samlede han sig

ned til Etagen nedenunder for atter at lytte. Jeg var alt for forskrækket til at kunne besinde mig paa noget som helst og stak blot Hovedet under Dynen; men pludselig hørte jeg de unge Damer skrige nedenunder, og da sprang jeg op, styrtede som en besat ned til dem og fandt dem siddende i deres Natkjoler med Armene slyngede om hinanden, fordi de naturligvis ogsaa havde hørt Støjen.

Et Minut eller to efter var der ikke det fjerneste at høre; men saa lød der Fodtrin, Smækken med Døre og Stemmer, hvorpaa alle Klokker gav sig til at kime som rasende, og de unge Damer, Fru Meredith, Deborah og jeg gav os til at skrige op i Kor, ja selv Herr Mereditҳ Stemme lod sig høre et eller andet Steds nedefra.

Jeg bøjede mig over Trappegelænderet og raabte: „Jarvis, Jarvis!" Thi jeg svævede i dødelig Angst for, at der skulde være tilstødt ham noget, men havde dog ikke Mod til at gaa op paa vort Værelse og hente Politifløjten. Pludselig hørte jeg nogen komme og tænkte mig, at Herr Meredith med sin Fløjte havde givet Signal gennem Vinduet, og da der straks efter blev banket paa Gadedøren, listede jeg mig ind i Pigekammeret paa fjerde Sal, der vendte ud til Gaden, stak Hovedet gennem Vinduet og saa, at der stod Politibetjente og andre Folk uden for Huset. Da de saa mig, raabte de op til mig, hvad der var løs, og jeg svarede: „Der er Røvere i Huset," hvorpaa en Politibetjent raabte til mig, at jeg skulde lukke Gadedøren op for ham. Modet svigtede mig imidlertid, saa at jeg ikke vovede mig ned ad Trappen; men Marie, der altid var tapper, sagde: „Nu skal jeg," hvorpaa hun ilede ned, lukkede op for Politiet, og nu havde vi alle Mod til at vove os nogle Trin ned.

Marie tændte Gassen i Forstuen og tillige et Lys, medens jeg raabte paa Jarvis, der dog ikke gav Svar; derpaa gik jeg op i vort Sovekammer, fik noget Tøj paa Kroppen, og nu listede vi os ned, det vil sige Hanna og jeg; thi de hulkende Frøkner vilde ikke mere aabne deres Dør, og Fru Meredith havde lukket sig inde paa sit Værelse, hvor hun efter Lyden at dømme maatte have faaet et af sine store Tilfælde. Jeg tænkte ved mig selv, hvor fejt det dog egentlig var af Herr Meredith at holde sig gemt bag Laas og Slaa, skønt han dog var en Mand; dog var jeg for stærkt bevæget til at overveje Sagen i dens Enkeltheder og

kun opsat paa at komme ned i Køkkenet for at se efter Jarvis, for hvis Skæbne jeg svævede i sand Dødsangst.

Før vi kom derned, var der ikke Spor af noget Menneske at opdage; men da vi nu traadte ind med vore Lys, frembød der sig et grufuldt Syn for os. Min stakkels Mand laa bevidstløs udstrakt paa Gulvet, endnu med Todtschlägeren i Haanden, og ved Siden af ham — dog ikke paa Ryggen, men med Ansigtet nedad — en bomstærk Røver!

Jeg havde kun Øje for min stakkels Jarvis, ved hvis Side jeg lammet af Skræk knælede ned for at undersøge hans Saar og mærke, om han endnu aandede. Hvad der i dette Øjeblik gennemstrømmede min Sjæl, ved kun Himmelen! Det var som en frygtelig Drøm; men Gud være takket, han aandede og var ikke saaret, men kun bevidstløs efter en Kamp med den Mand, som han selv havde strakt til Jorden ved sin Side.

Pludselig hørte jeg en af Politibetjentene sige: „Det er dog løjerligt, Tyven har kun en Natskjorte under sin Overfrakke!"

„Hvad?" udbrød jeg, og Pigerne, som mangelfuldt paaklædte vare krøbne sammen i et Hjørne, for ikke at se noget saa stræfkeligt som en Røver, stak Hovederne frem, og Marie raabte: „Store Gud, det er jo Herr Meredith!"

„Hvem er det," spurgte Politibetjenten.

„Herren fra første Etage," svarede Marie, og i samme Øjeblik udbrød Kokkepigen, der imidlertid havde set sig om:

„Ak, Fru Jarvis! Nu ved jeg, hvorfra Spektaklet kom."

Oppe paa Kamingesimsen sad vor sorte Tommy og stirrede paa os med funklende Øjne, fordi han aabenbart ikke kunde begribe, hvad vi alle havde at bestille i Kokkenet midt om Natten, og neden under ham paa Gulvet laa Uret, som ellers havde Plads paa Gesimsen. Den Ulykkesfugl af en Kat havde revet det ned og derved foraarsaget den Larm, som satte os alle i en saa vanvittig Skræk.

Medens Pigerne skaffede koldt Vand og Eddike til de forulykkede, blev alt mig klart. De to Mænd vare ved Larmen ilede ned med deres Todtschlägere i Haanden, og Herr Meredith havde allerede befundet sig i Kokkenet, da Jarvis var kommen til og havde kastet sig over ham. De havde gensidig anset hinanden for Indbrudstyve og hugget løs med deres Todtschlägere, til de begge bevidstløse vare faldne om.

Da vi havde faaet dem begge kaldt til Live igen, undersøgte Politibetjenten dem og mente, de ikke havde skadet hinanden stort, og den Grinebider af Marie var lige ved at faa Krampe af Latter, da Herr Meredith og Jarvis rejste Hovederne og betragtede hinanden med forstyrrede Miner.

Vi hjalp dem nu paa Benene, anbragte dem paa hver sin Stol og gav dem Cognak at drikke; men det varede endnu en Stund, inden de ret fattede Sammenhængen, thi deres Hoveder vare endnu langtfra i bedste Orden. Dog dertil indskrænkede sig heldigvis hele Ulykken.

Jeg gik nu op til Fru Meredith og bankede paa hendes Dør, hvorved hun gav sig til at skrige gudsjammerligt.

„Bare rolig!" raabte jeg ind til hende. „Der er ingenting i Vejen mere! Det var ingen Indbrudstyve, men kun vor Kat, Tommy."

„Tommy?" gentog hun. „Hvorfor kommer min Mand da ikke op til mig? Hvorfor lader han mig forgaa af Angst og Gru?"

Jeg forklarede hende, hvad der var forefaldet, hvorpaa hun lukkede Døren op, og hvis jeg ikke havde tilkastet hende et Blik, som holdt hende i Tømme, vilde hun sikkert være faret løs paa mig og have beskyldt mig for det værst mulige. Men just i samme Øjeblik kom Marie og den ene Politibetjent slæbende op ad Trappen med den stønnende Herr Meredith, og vi bragte ham ind i Værelset; det vil sige, Politimanden blev udenfor, thi Fru Meredith var i dybeste Negligé. Jeg kunde nu overtyde mig om, at han vel var en Smule bedøvet, men i øvrigt hel og uskadt, og han udtalte paa sin Side Ønsket om, at han ikke maatte have saaret Jarvis.

Derefter ønskede jeg dem Godnat og fik med Bistand af den anden Politibetjent min stakkels Mand lodset op paa vort Værelse. Han var, som han udtrykte sig, noget vakkelvorn i Knæene, og jeg befølte hans Hoved uden dog at finde Saar eller Brud, men kun en Bule, saa at vi roligt kunde lægge ham til Sengs. Endelig søgte jeg nogle Penge frem for at give Politibetjentene en lille Drikkeskilling, hvorpaa de gik og gennede det Oplob bort, der havde samlet sig foran vort Hus. Senere fik jeg at vide, at hele Naboskabet var bleven jaget op af sin Søvn og havde lagt sig i Vinduerne for at faa at vide, hvad der var paa Færde. Den hele Historie var en net Skandale for os, og jeg var rasende

paa mig selv over, at jeg havde ladet mig Hovedet fordreje af denne Fru Meredith med hendes Roverhistorier.

Næste Morgen opførte Herr Meredith sig overordentlig nydeligt, idet han tog Jarvis med til sin Læge, som undersøgte begge deres Hoveder. Til alt Held var der intet alvorligt i Vejen med dem; kun vare de flatne i Benene og havde Tømmermænd som efter en Svir, hvad dog snart fortog sig. Men den Nat glemmer jeg ikke hele mit Liv.

Kort efter flyttede Mereditҳs fra os, og jeg sagde til Jarvis, at hvis jeg ikke var bange for, at Røgen skulde genere vore Naboer, vilde jeg afbrænde et Glædesbaal i Gaarden. Aldrig mere tager jeg saa nervøse Folk i Huset; thi dersom Jarvis og Herr Meredith havde slaaet hinanden ihjel, som det paa et hængende Haar var sket, vilde Fru Meredith og hendes Døtre have bebyrdet mig for det og maaske faaet Lov og Dom over mig.

Jarvis paastod til sin sidste Stund, at han endnu kunde føle, hvor Herr Mereditҳs Todtschläger havde ramt ham, men jeg for min Part tror, det var den rene Indbildning af ham. Vore Todtschlägere og Politifløjter kastede vi den næste Dag i Skarnbotten, og aldrig i Livet mere lod jeg min Mand gaa ned ved Nattetid uden Lys; og hvad der er Hovedsagen: aldrig mere lagde jeg mig til Sengs uden at have overbevist mig om, at der laa Tændstikker paa Lysebakken. Hvor nødvendig denne Forholdsregel er, ved enhver Husmoder af Erfaring; min havde jeg betalt dyrt nok.

V. Bob.

Fra første Begyndelse havde jeg gjort mig det til Regel, ikke at lade nogen flytte ind i Huset med en Hund, omendskønt jeg for min egen Person er en stor Dyreven. Men Hunde i møblerede Lejligheder, det havde jeg nokſom erfaret hos min kære Moder, føre altid Ubehageligheder med sig, om man saa nok saa godt passer paa dem, og om saa alle de øvrige Lejere synes nok saa godt om dem, hvad der i øvrigt sjældent forekommer, da der som Regel mindst er een, der ikke kan fordrage Hunde.

Men da Herr Simpson flyttede til os, bad han saa mindeligt og hjerteligt om at maatte tage sin lille fortplettede Foks-

Terrier med sig, fordi den var hans et og alt og bedste Ven paa Jorden, at jeg ikke kunde bringe det over mit Hjerte at nægte ham det, navnlig da han tog Værelserne i Stuen, og Hunden altsaa ikke behøvede at løbe op og ned ad Trapperne. I Begyndelsen holdt jeg ikke desto mindre længe fast ved mit Princip og sagde, at saafremt jeg havde vidst, han havde en Hund, vilde vi slet ikke have lejet ham Værelserne. Men han svarede dertil, at hans Hund hed Bob, at den aldrig gøede, men blev siddende den hele Dag hos ham som et fornuftigt Menneske, og at følgelig ikke en Sjæl i Huset behøvede at ane dens Eksistens. Saa gav jeg da omsider efter og sagde, at vi vilde forsøge. Men samtidig lod jeg ham tydeligt og alvorligt forstaa, at fra det Øjeblik nogen klagede over Hunden, maatte han selvfølgelig finde sig i at flytte. Under denne Betingelse holdt Bob sit Indtog

Bob var i Virkeligheden en kær lille Skabning, der gjorde sin Herres Vidnesbyrd al mulig Ære. Det faldt den aldrig ind at drive om paa Trapperne og den kom ikke farende, saa snart Gadedøren gik, som det altid havde været Tilfældet med en Amerikanerindes Hund, som min kære Moder en Gang havde haft i sit Hus, og som en Gang nær havde gjort hende vanvittig, fordi hun levede i Frygt og Bæven for, at Pigerne igen skulde komme og melde: „Fido" er løben bort.

Den omtalte Dame havde endog slæbt Hunden med sig fra Amerika og gjorde saa mange Ophævelser med den, som om den havde været et spædt Barn. Mange Gange sagde hun, at hun vilde gaa fra sin Forstand, hvis hun skulde miste den Hund, hvad der var saa meget værre, som Kræet havde et Talent til at smutte bort og gøre sig usynlig, der ikke finder sin Lige. Den halve Dag gik for Pigerne med at søge om paa Gader og Stræder efter Fido, medens dens Ejerinde hændervridende stillede sig i Gadedøren og gebærdede sig som Daarekistelem. Saa ofte hun en Aften maatte ud og ikke kunde tage Hunden med, lukkede vi den inde, omendskønt vi vidste, at den hylede derover, saa vi alle maatte gaa omkring med Vat i Ørene.

Ikke for alt i Verden lod vi den slippe ud; thi da vi en Gang havde gjort det, og den var kommen ned til os i Stuen, benyttede den sig af et ubevogtet Øjeblik til at smutte ud ad Bagdøren til Gaarden, hvor den derefter var hoppet over Stakittet og forsvunden. Da Fruen kom hjem, løb vi endnu alle sammen om paa de mørke Gader og raabte efter den, søgte omkring i

Gaarde og Baghuse og spurgte Politibetjente og alle mulige andre Mennesker, om de ikke havde mødt en Pinsher, der løb Navnet Fido. Imidlertid laa Amerikanerinden i Krampe, og min Moder, der dog ellers var meget religiøs, sagde, at hvis Hunden var løbet bort fra Noah Ark og var druknet, vilde Livet være faldet hende lettere, end det nu gjorde. Omsider fandt vi det stakkels Kræ paa en Trappegang to Gader borte, rystende af Kulde og overstænket med Gadesnavs.

For Resten gik den tabt mange Gange siden; sidst den Dag, da dens Ejerinde skulde rejse tilbage til New York. Hele hendes Bagage var allerede læsset paa en Droske, og det var paa høje Tid at køre, thi hun havde i Forvejen forsinket sig ved at lede efter en værdifuld Broche, der var bleven borte, og havde maattet aabne en stor Koffert og gennemrode den fra Ende til anden, fordi Brochen muligvis kunde være bleven siddende i et Kjoleliv, hvad den da ogsaa var. Da nu endelig alt var klappet og klart, viste det sig, at den Landstryger af en Hund var løbet sin Vej og sporløst forsvunden.

Kusken erklærede, at hvis hun nu ikke var færdig, vilde han ikke svare for at kunne naa Banegaarden i rette Tid, da hans Hest ikke var nogen Traver. Men hvor skulde hun kunne rejse til Amerika uden sin Fido? Det var en nydelig Scene. En Skare af Slagterdrenge og lignende Publikum havde naturligvis forsamlet sig i et Nu, og efter at Amerikanerinden højt havde erklæret, at hun vilde give Fidos Redningsmand en Sovereign, søgte de alle Gade op og Gade ned.

Endelig kom to Drenge, der just ikke holdt det blidt omslynget, slæbende med Dyret, der bed fra sig og hvæsede, medens dens Redningsmænd allerede paa Forhaand vare i Totterne paa hinanden om Dusøren. Saa snart hun saa sin Kæledægge, tog hun den ind gennem Vognruden til sig, Kusken piskede paa Hesten, og Vognen raslede af Sted; hun fik akkurat Tid til at kaste det lovede Guldstykke ud gennem det nedslaaede Vindue, og straks blev det samlet op af en lurvet, oploben Fyr, som ikke engang havde set sig om efter Hunden, men nu forsvandt i utrolig Hast, medens de to Drenge lod deres retfærdige Harme gaa ud over Moder, hvem de tilraabte de frygteligste Smædeord, til hun endelig fik Døren smækket i og højtideligt erklærede, at aldrig, saa længe hun levede, skulde nogen Hund komme over hendes Dørtærskel.

Om denne Fido var jeg naturligvis bleven levende erindret, da Herr Simpson fremkom med sin Anmodning.

Samme Herr Simpson var for øvrigt en rigtig Særling, og det varede længe, før vi bleve kloge paa ham. Han kunde vel være fyrretyve Aar gammel, lod sit Haar vokse langt, røg den hele Dag Pibe og laa Timevis tilbageslængt i sin Lænestol, hvor han læste, medens Bob sad paa hans Skod. Naar saa en af Pigerne kom ind paa hans Værelse, kunde det falde ham ind at fortælle dem det ravgaleste Tøjeri. Men det maa jeg lade ham, han var en meget anstændig Mand, vel rekommanderet til os, meget punktlig med Betalingen, aldrig gnaven, men altid tilfreds med, hvad han fik til Middag.

I Begyndelsen antog jeg, at han ikke var rigtig i Hovedet, men snart indsaa jeg, at han kun havde saa sin egen Maade at være paa. Indtil jeg første Gang ude fra Forstuen hørte ham tale med sin Hund; da maatte jeg straks ned til Jarvis og sige ham, at den Mand gjorde mig Sorger.

„Hvem har egentlig ikke gjort dig Sorger, Susanne?" lød hans Svar, som naturligvis ikke kunde andet end ærgre mig. Thi naar man skal tage Vare paa sit Hus's Renommé og opretholde den Agtelse, det nyder i Naboskabet, maa man bestandig være paa sin Post og kan ikke være ængstelig nok i Valget af sine Lejere.

„Dine spydige Bemærkninger ere mig aldeles ligegyldige," henkastede jeg ærgerlig; thi Jarvis var allerede den Gang begyndt at blive mig en Plage; „men det kan allenfals ikke forholde sig rigtigt, naar en Mand sidder alene og holder hele Samtaler med sin Hund. Den eneste, hvem jeg har set gøre noget lignende, var en Mand i et Teaterstykke af Shakespeare, men den Mand var ogsaa Nar og klædt som saadan. I de Tider var man saamænd fornuftigere end nu til Dags, da man lader Narrene gaa om i samme Klæder som andre Mennesker, saa at ingen kan se dem an for, hvad de ere."

Jarvis spurgte mig saa, hvad det var Herr Simpson havde sagt til sin Hund, og jeg svarede:

„Bob, min egen, gamle Dreng, jeg vilde kun ønske, jeg kunde finde noget i Livet at logre med Halen for ligesom du."

Det havde jeg med mine egne Øren hørt, og man vil indrømme mig, at naar en Mand paa fyrretyve Aar nærer saadanne Lyster og udtaler dem, maa han med et mildt Udtryk være

underlig, ganske afset fra, at han selv i heldigste Tilfælde ikke vilde være i Stand til at udføre sit Ønske.

Men Jarvis lo blot og sagde:

„Nu ved jeg, hvordan det staar til med ham. Han er Filosof og taler billedligt."

„Ja saa," sagde jeg og knejste maaske nok en Smule med Nakken. „Saa kan jeg kun sige, at det Sprog er et taabeligt Sprog, og at jeg ikke har Lyst til at høre mere af samme Tønde!"

Det kom jeg imidlertid saa ofte til, at jeg med Tiden ikke mere gjorde mig nogen Tanke derved og kom rigtig godt ud af det med Herr Simpson, skønt jeg aldrig kunde forsone mig med den græsselige Vane han havde, nemlig at ligge og læse den halve Nat i Sengen og stille Lyset paa Kommoden, hvor jeg hver Morgen kunde finde det brændt dybt ned i Stagen og Bogen paa Gulvet ved Siden af ham; han maatte da ogsaa tilstaa, at han først i samme Øjeblik, som han mærkede Søvnen komme over sig, pustede Lyset ud og kastede Bogen fra sig. Jeg sagde ham, at jeg var alt andet end glad derover, fordi det nok en skønne Nat endte med, at han brændte Huset af over Hovedet paa os; men han svarede, at den Vane havde han nu haft i mange Aar, uden at der nogen Sinde var sket Ulykker derved, hvortil jeg bemærkede, at det intet beviste, fordi et Menneske ikke kunde dø Flammedøden mere end een Gang i sit Liv.

Hans Hund sov hver Nat ved Fodenden af hans Seng, og Pigen, der om Morgenen bragte ham Te og Aviser, fortalte mig, at medens hun gjorde i Stand inde i Værelset ved Siden af, kunde hun tydeligt høre, at Herr Simpson læste højt for Hunden og talte Politik med den som med et Kristenmenneske.

„Tænk dig, han læser Aviser for Hunden og snakker om Politik med den!" sagde jeg til Jarvis; „hører det maaske ogsaa med til at være Filosof?"

„Kan godt tænkes," svarede han. „I ethvert Tilfælde ser jeg hellere det, end om han vilde politisere med mig, thi det kan jeg ikke for min Død fordrage."

Deri talte han sandt. Lige til sin sidste Stund vilde han aldrig høre Tale derom, min stakkels Mand; og jeg tror, det kom af, at vi altid maatte betale saa forfærdelig høje Skatter, lige meget hvilket Parti der sad ved Roret; og ogsaa deraf, at han en Gang havde faaet et raaddent Æg i Ansigtet, skønt det ikke var

bestemt til ham, men til en Herre, der optraadte som Underhuskandidat i en Folkeforsamling.

Herr Simpson havde allerede været mere end en Maaned hos os, før vi fandt ud af, hvordan det egentlig forholdt sig med ham. Jeg fik det at vide en Morgen, da jeg gik ind til ham for at tale om Middagen og traf ham i særlig meddelsom Stemning. Han sad som sædvanlig lænet tilbage i Stolen med sin Pibe i Munden og Bob paa sine Knæ, saa hensunken i Tanker, at jeg to Gange maatte spørge: „Hvad ønsker De til Middag i Dag, Herr Simpson?"

Endelig saa han op og stirrede aandsfraværende paa mig, hvorefter han svarede:

„Jeg ved saamænd ikke. Men Arsenikſuppe og stuvet Granat vilde vist bekomme mig bedst."

„Du gode Himmel, hvad er dog Deres Mening med saadan Tale, Herr Simpson?"

„Ved næppe selv. Jeg er led ved Livet, og var ikke Bob, vilde jeg rejse til Vesuv og gaa paa Hovedet i Krateret; men Bob maatte jo med, og Bob er endnu ikke led ved Livet, — er han vel, gamle Dreng?"

Den lille Foks-Terrier lagde Poten paa hans Skulder og slikkede sin Herres Kind.

„Stakkels gamle Bobbedreng, ja du holder af mig, om ingen andre gør det. Hvordan er det med Dem, — er De egentlig lykkelig, Fru Jarvis?"

„Aa ja saamænd, saa vidt Jarvis og Beletagen tillader det."

„Hvad er der i Vejen med Beletagen?"

„Ak, den volder mig forfærdelige Kvaler, Herr Simpson, og Tjenestefolkene have nu ogsaa begyndt at klage. Hele den udslagne Dag ringer det paa Gadedøren, saa at jeg maa holde særskilt Pige alene til at lukke op; Besøg kommer der hvert Kvarter, og altid have de Gæster til Bords, og nu kan De tænke Dem, at de skal have musikalsk Soiré med belagt Smørrebrød til tyve Personer, hvad der giver Arbejde, ikke at tale om Spektaklet."

„Ja saa, have de saa ofte Selskab? Jeg kan tænke mig, at det ikke maa være behageligt for Dem. Naa, i Grunden kan det gaa lige op, — til mig kommer der jo aldrig et Menneske."

„Det har De Ret i, og ofte har jeg sagt til mig selv, at De maatte føle Dem meget ensom, Herr Simpson."

„Ensom?" gentog han og sprang op, hvorefter han med

lange Skridt gav sig til at gaa op og ned i Værelset. „Ved De, at jeg for længe siden vilde have købt mig et Hyssingreb og hængt mig op i Deres Lampekrog, hvis ikke Bob var?"

„Retfærdige Himmel!" udbrød jeg ganske forskrækket; „saadan Tale maa De ikke føre, Herr Simpson; — De har vel ogsaa Venner, naar det kommer til Stykket?"

„Nej, ikke een. En Gang havde jeg, men nu ere de alle borte."

„Døde?" spurgte jeg.

„Ikke det. Men jeg har fordrevet dem. Med Tiden kommer enhver til at hade mig, — hvad der ogsaa vil ske med Dem, Fru Jarvis. Bob er den eneste Skabning i Verden, som aldrig vil hade mig."

„Ved Gud i Himmelens højeste Rige, Herr Simpson, saadan noget maa De ikke sige, eller jeg maa jo tænke mig, at De har forbrudt Dem med noget rædsomt," udbrød jeg, mere og mere uhyggelig til Mode.

„Det har jeg ogsaa!" raabte han saa heftigt, at Bob smaapibende sprang ned og gemte sig under Sofaen. „Det har jeg, og Tanken derom forfølger mig ved Dag og ved Nat."

Hans Raseri var naaet til et saadant Toppunkt, at jeg skælvende trak mig hen mod Døren.

„Et Bestie var jeg," vedblev han at støje, „et starblindt, selvkærligt Bestie! En Kvindes Hjerte har jeg trampet under Fødder! Gud staa mig bi, — jeg vidste jo ikke, hvad jeg gjorde, — jeg vidste det jo ikke!"

Man kan let tænke sig, hvordan jeg var til Mode ved at maatte høre paa saadan Tale af en af mine Lejere. Jeg vidste ikke, om jeg skulde gaa eller blive, og endnu mindre, hvad jeg skulde sige til ham; thi Talemaader som „Naa, saa slemt har det vel heller ikke været," eller „Det bringer Tiden saamænd nok i Orden" eller lignende, hvormed man trøster sine Medmennesker, kunde jeg jo ikke anbringe, fordi jeg ikke havde nogen Anelse om, hvad det egentlig drejede sig om. Men jeg behøvede heller slet intet at sige; thi efter at han et Par Sekunder havde brummet noget for sig selv, begyndte han igen at tale højt:

„Jeg kan tænke mig," sagde han, „at De anser mig for forrykt; men jeg kan ikke i Længden beholde det for mig selv. Her sidder jeg Dag og Nat inden for disse fire Vægge og fortæres af Sorg og kan ikke tale med nogen anden derom end med

Bob. Men ham nytter det ikke at fortælle, hvad for en Skurk jeg har været; han tror det simpelt hen ikke. Om jeg saa vilde fortælle ham, at jeg havde et Mord paa Samvittigheden, vilde han blot logre med Halen, slikke mig paa Haanden og anse mig for det bedste Menneske i Verden. Men De, Fru Jarvis, er en Kvinde, De vil kunne forstaa mig."

„Ja vel, Herr Simpson," sagde jeg ganske roligt, skønt jeg dog ikke havde haft nødig udtrykkelig at betone, at jeg forstod mere end en Hund.

„De maa ikke tage mig det ilde op, om jeg i Dag ikke kan lade være at tale derom; thi i Dag er det akkurat et Aar siden det skete. I Dag for et Aar siden havde jeg en Hustru; i Dag for et Aar siden saa jeg hende for sidste Gang. Det var ene og alene min Skyld. Jeg var en Egoist og glemte, at Kvinder have et Hjerte, hvormed de føle, i den Grad var jeg gaaet op i mig selv og i mit Arbejde. Jeg er nemlig „Forfatter", en af disse selvforgudende, forfængelige Narre, der bilde sig ind, at hvad de udspekulere og tænke, skal sætte Verden paa den anden Ende, og jeg havde kun Tanke for mit Arbejde og lod min stakkels unge Kone glide ud af mit Liv. Altid teede jeg mig gnaven og skændesyg, saa ofte hun gjorde Forsøg paa at rive mig ud af mine egne Tanker, min egen Stræben. Hvordan det virkede paa hende, mærkede jeg ikke; det sørgmodige Træk om hendes Mund, Kærlighedstørsten i hendes Blikke, hvad brød jeg mig derom?

Aldrig skænkede jeg det en Tanke, at Kløften mellem os med hver Dag blev dybere, at Lys og Farve svandt af hendes Tilværelse, og at hendes Kærlighed til mig maatte dø under Forsømmelsens Rimfrost. En Dag, i Dag for et Aar siden, kom hun ind til mig i mit Arbejdsværelse. Hun lagde sin Arm om min Hals, medens jeg skrev. Jeg var forstemt, irriteret, ude af mig selv, fordi jeg længe ikke havde været tilfreds med den Bog, jeg skrev paa; jeg vidste, hvad jeg vilde, men kunde ikke udtrykke det, i det mindste ikke saaledes, som det stod for mig; Tanken vilde ikke lade sig forme i Ord, som jeg vilde have det. Nu syntes det paa een Gang at lysne. Medens jeg sad ved mit Skrivebord, var det, som om Vanskelighederne lettede, og just i dette Øjeblik kom min Hustru ind til mig, lagde sin Arm om min Hals og sagde: 'Jack!' — Gud maa vide, hvordan det gik til, men alene det, at hun berørte mig, var nok til at afbryde min Tankegang, og i min Hidsighed udbrød jeg: 'Gid Pokker ogsaa

havde dig! kan du da heller aldrig lade mig i Fred?' Og i det samme stødte jeg hende fra mig med Albuen. Hun stod imidlertid nærmere, end jeg troede, og Stødet ramte hende saa haardt i Brystet, at hun tumlede tilbage med et højt Udbrud af Smerte.

Hurtigt forlod jeg Værelset. Men saa indspunden var jeg i min taabelige Egenkærlighed, at jeg heller ikke nu kom til Bevidsthed om min Raahed. Det gjorde mig ondt, at jeg havde stødt saa haardt til hende, men det hele skyldtes jo dog kun et Uheld, og mine Tanker løb som Møllevinger rundt i Hovedet paa mig. I et Anfald af Raseri tog jeg mit Manuskript og kastede hele Bunken i Ilden; Blad for Blad krummede sig sammen i Varmen, indtil Flammerne paa en Gang blussede op og forvandlede det hele til Aske. Først da besindede jeg mig paa, hvad jeg havde gjort; Maaneders Arbejde var ødelagt i mindre end et Minut. Jeg var aldeles rasende, rasende paa mig selv, rasende paa hele Verden; som et galt Menneske styrtede jeg ud i Forstuen, trykkede min Hat ned over Panden og stormede af Sted. Jeg skridtede ud, som om den Onde var i Hælene paa mig, og løb, Gud maa vide hvorhen; jeg selv agtede ikke derpaa. Med knyttede Hænder og usammenhængende Tale stormede jeg gennem Gaderne, saa at de forbigaaende vendte sig om efter mig og troede, jeg var gal; hvad jeg da ogsaa var!

Men pludselig var min Vrede som blæst bort, og jeg kom til at tænke paa, hvad det var, jeg havde gjort mod min stakkels Kone. Jeg gik hjem, traadte ind i Dagligstuen, — hun var der ikke! Jeg spurgte Tjenestefolkene, men de kunde ikke sige mig andet, end at hun var gaaet og havde lagt et Brev til mig i mit Arbejdsværelse.

Jeg gik derind; der laa det. Hurtig aabnede jeg Konvolutten og læste de faa Linier:

'Jeg vil ikke mere falde dig til Byrde og forstyrre dig, kære Jack,' skrev hun. 'Det var Uret af mig, at jeg i Morges afbrød dig i dit Arbejde; men i Dag er det min Fødselsdag, og du havde forglemt det.'

Hendes Fødselsdag, og jeg havde ikke ofret den en Tanke! Da hun var kommen til mig og havde lagt sin Arm om min Hals, havde jeg stødt hende tilbage, og hun var gaaet sin Vej; — hun vilde ikke mere forstyrre mig!

Overalt søgte jeg efter hende. Hun havde ikke mange Bekendte i London; hendes eneste Omgang var hendes gifte Søster og to

Veninder fra Skolen. Søsteren opsøgte jeg først; Betty, det er min Kones Navn, havde været hos hende, men ikke opholdt sig længe; hun var gaaet, netop et Øjeblik før jeg kom. Til sin Søster havde hun sagt, at hun vilde forlade mig, fordi hun kun var mig i Vejen og forstyrrede mig i mit Arbejde, og at jeg desuden ikke mere holdt af hende. Søsteren skulde ikke være ked af det for hendes Skyld og ikke gøre sig Bekymringer for hendes Fremtid; hun vidste allerede, hvordan hun skulde klare sig, og fra Tid til anden vilde hun skrive til hende.

Et Øjeblik grebes jeg af Mistanke, af Skinsyge. Gud maa vide, hvorfra de Tanker kom; i ethvert Tilfælde blev jeg hurtigt Herre over dem. Jeg vidste jo, at jeg havde søndertraadt hendes Sjæl, knækket hendes modige unge Hjerte, og at hun uden mig var gaaet ud i den vide Verden.

I alle Aviser indrykkede jeg Annoncer med vore Begyndelsesbogstaver og bønfaldt hende om at komme tilbage. Jeg opbød alt for at finde hende, men forgæves. Det var ude med mig. Den eneste Ven, jeg havde, var Bob, den kære Bob, som vi havde haft, lige siden vi bleve gifte, og som holdt lige saa meget af hende som af mig. Bob søgte sin Herskerinde saa troligt som jeg selv; han vidste jo, hvor jeg længtes efter hende. Hver Morgen løb han ned paa Gaden, snusede om i alle Retninger, ventede ved Gadehjørnerne og kom stadig skuffet tilbage. Jeg vidste, at han ligesom jeg ventede paa Betty, der ikke vilde komme tilbage.

Fjorten Dage efter hendes Forsvinden kom der et Brev, kun nogle faa, venlige Linier. Jeg skulde ikke gøre mig Bekymringer. men roligt arbejde videre; nu var hun der jo ikke til at forstyrre mig.

Og siden har jeg ikke hørt fra hende. I Huset kunde jeg ikke holde det ud mere. Arbejde var jeg ikke i Stand til; det var, som om en tung Drøm tyngede paa mig, og endelig opgav jeg i min Fortvivlelse det hele. Jeg vidste jo nu, at vi for bestandig vare skilte. Saa solgte jeg mine Møbler, tog min stakkels gamle Bob med mig og flyttede til Dem. I Dag er det et Aar, siden det skete."

Det var jo en trøsteløs Historie, og jeg fik Taarer i Øjnene ved at høre derpaa. Den stakkels Herr Simpson! Nu begreb jeg hans Egenheder og vidste, hvorfor han altid sad saa alene og

talte med Bob; men der var jo ikke andet at sige til ham, end at det var forfærdelig sørgeligt, og at det gjorde mig frygtelig ondt.

Just som jeg forsikrede ham derom, kaldte Jarvis mig ned i Kokkenet, hvad jeg egentlig var glad over, da jeg følte mig inderlig elendig til Mode ved at se det stakkels Menneske i hans Fortvivlelse.

Jarvis vilde tale med mig om Beletagen. De havde sendt Bud ned og ladet sige, at de ventede fem og tyve Personer til musikalsk Soiré, og om vi vilde tillade dem at hente Stole ind fra de andre Værelser. Det var jo et nydeligt Forslag! Galden var lige ved at løbe over paa mig, og da Jarvis indvendte, at det ikke nyttede at ærgre sig, sagde jeg ham rent ud, at han lod sig spille paa Næsen i sit eget Hus. Ikke desto mindre gav jeg efter, omendskønt Familien var nærig og gjorde Ophævelser over hver eneste Ekstrapost paa Regningen, saa at jeg slet ikke indsaa, hvorfor vi egentlig skulde overlade dem Stolene fra de andre Værelser.

Møblerne tog saamænd Skade nok af at lejes ud, uden at man behøver at flytte om med dem, og Stole bliver der desuden væltet om med, og de blive trykkede op mod Væggen, saa at Polituren gaar af, hvilket jeg alt sammen skulde finde mig i for en Bande Musiknarres Skyld, hvoraf jeg allerede kendte een, en langhaaret Tysker, der paa en eneste Aften sled mere paa vort Klaver, end tidligere Lejere i fem Aar havde gjort, og tilmed havde haft den Uforskammethed at sige til mig, at Instrumentet ikke var bedre værd end at hugges til Pindebrænde, hvortil han sikkert gjorde en god Begyndelse, eftersom han smed om sig med Tonerne med en Raahed, saa at Stuepigen altid sagde, at det ikke var at *spille* Klaver, men *hamre* Klaver. Det undrede mig blot, at Gulvet holdt til det; thi Lysekronerne nedenunder klirrede i den Grad, at Hørelsen næsten forgik en, og jeg sagde til Jarvis: „Dersom den Tysker skal spille mere hos os, maa jeg paa det bestemteste bede dig dreje af for Gashanen og sende dem Stearinlys op, for dette her er brandfarligt!"

Den musikalske Soiré glemmer jeg ikke i mine Levedage, navnlig formedelst andre Ting, der samtidig hændte. Herr Simpson gik ud, fordi han ikke kunde taale at høre Musik i den Stemning, han befandt sig. Han sagde, at en Violintone kunde faa ham til at skære Halsen over paa sig selv, naar han var i sit melankolske Hjørne. Men Bob lod han blive hjemme. Gadedøren blev den hele Aften lukket op og i, eftersom Selskabet kom og gik klat-

vis, og da Herr Simpson henimod Midnat kom hjem og var gaaet ind i sin Lejlighed, traadte han i næste Minut ud igen og raabte til os.

„Er Bob nede hos Dem?"

Hjertet stod stille i mit Bryst, og Moders Oplevelse med Fido traadte frem for min Sjæl, da jeg raabte til Svar:

„Nej, Herr Simpson, — er han ikke hos Dem?"

„Nej," lød det med skælvende Stemme tilbage. „Hvor kan han være bleven af?"

Vi gennemsøgte nu Huset fra Kælder til Loft, skønt Benene rystede under mig. Men der var ingen Bob at finde. Jeg kunde ikke tænke mig andet, end at Pigen havde lukket ham ud, som hun saa ofte gjorde, naar Herr Simpson selv var hjemme, og at hun saa paa Grund af de mange kommende og gaaende Gæster havde glemt at lægge Mærke til, om han var kommen tilbage.

Bob var og blev borte.

Hvad jeg sagde eller gjorde, ved jeg ikke; jeg ved kun, at jeg kom til at græde som et Barn; thi jeg vidste jo, hvordan Herr Simpson maatte være til Mode, navnlig paa en Dag som denne. Dersom Bob ikke blev funden igen, havde han jo ikke mere noget i Verden, hvorved hans Hjerte hang. Som en rasende hørte jeg ham storme frem og tilbage inde paa sine Værelser og derpaa ud paa Gaden, hvor jeg hørte ham fløjte og kalde: „Bob! Bob!", indtil hans Stemme blev svagere, efterhaanden som han fjernede sig fra Huset.

Efter en Times Forløb kom han ligbleg tilbage; han havde ikke kunnet finde Spor af Bob. Den Nat gik han slet ikke i Seng, men blev ved at gaa fra sit Værelse til Gadedøren, aabne den og raabe ud i den begsorte Nat: „Bob! Bob!"

Heller ikke jeg kunde lukke et Øje og havde ladet min Dør staa paa Klem, saa at jeg kunde høre alt.

Da jeg kom ned om Morgenen, sad han fuldt paaklædt i sin Læneſtol; hans Øjne vare røde og svulne, og han saa ganske uhyggelig mørk og trist ud. Hvad han sagde, vil jeg ikke gentage, for det var Gudsbespottelse og Blasfemi; — naa, stakkels Mand, han var jo heller ikke ved sig selv!

Frokosten fik han ikke en Bid ned af; kun en Kop Te hældte han i sig og gik straks efter ud. Han sagde, at han vilde gennemsøge hele London, til han fandt sin Hund igen, og jeg op-

sendte en varm Bøn til Himmelen om, at det maatte lykkes ham at finde den.

Henimod Klokken eet var jeg i Køkkenet, da pludselig — jeg for sammen og greb Kokkepigen i Armen, saa at det gav et Sæt i hende, og hun lod en Tallerken falde, — naturligvis af fineste Porcelæn; thi Fajance har man jo aldrig ved Haanden, naar noget skal slaas i Gulvet.

„Kan De ogsaa høre det?"

En kort, skarp Gøen havde lydt ude ved Gadedøren.

I et Nu var jeg ude og lukkede op; det var Bob! Jeg tog det lille Kræ paa min Arm og trykkede det til mig som et Barn. Saa snart den kunde slippe fri, snusede den ivrigt omkring og søgte aabenbart i stor Uro sin Herre. Et Par Timer efter kom denne endelig hjem, dødelig udmattet og i højeste Grad nedslaaet. Men da han fik Øje paa Bob, udstødte han et Glædesskrig, tog den op til sig og kærtegnede den akkurat, som jeg havde gjort.

Men Hunden vedblev at være urolig. Den slikkede ham paa Kinden, men sprang straks efter ned fra hans Arm, løb til Døren, gøede og teede sig ganske mærkværdigt og blev ved at se op paa sin Herre, saa at man ligefrem troede at høre den sige: „Kom med! Kom med!"

Herr Simpson betragtede den forundret, gik til Gadedøren og lukkede op, hvorpaa Hunden med et skingrende Glædeshyl for ud, gøede og paa enhver Maade opfordrede ham til at følge med, indtil Herr Simpson, nysgerrig efter at se, hvad Bob havde for, virkelig rettede sig efter dens aabenbare Ønske.

Om Aftenen Klokken otte kom han tilbage uden Bob.

Saa snart han var inden for Døren, kaldte han paa mig, og alt hvad jeg kunde, skyndte jeg mig til ham. Saa forandret har jeg endnu i mine Levedage aldrig set et Menneske.

„Jeg har fundet hende!" tilraabte han mig allerede paa Afstand. „Jeg har fundet hende!"

„Deres Hustru?" stammede jeg.

„Ja; Bob har fundet hende. I Gaar Aftes gik hun forbi denne Dør, medens jeg var borte, og Hunden løb efter hende og gøede, til hun lagde Mærke til ham. Hun kendte ham straks igen, men da hun ikke vidste, hvor han kom fra, vilde hun ikke forlade ham, tog ham paa sin Arm, bar ham hjem til sig og beholdt ham der Natten over. Men saa snart hendes Dør i

Morges blev lukket op, løb den sin Vej og har, Gud maa vide hvordan, fundet Vej tilbage hertil; hun bor nemlig over en Times Gang fra denne Gade. Han kom blot for at hente mig, den fortræffelige Bob, og forstod at gøre mig begribeligt, at jeg skulde følge med ham."

„Det kalder jeg som handlet af et Kristenmenneske!" udbrød jeg. „Ak, jeg kan ikke sige Dem, Herr Simpson, hvor det glæder mig, at De har fundet Deres Hustru igen! Nu gaar da alt i Orden?"

„Ja, nu er alt godt! Hun har tilgivet mig mine Synder, og aldrig mere skal der komme et ondt Ord imellem os." Der fløj en Skygge over hans Ansigt. „Min stakkels lille Kone," føjede han til; „hun har haft en slem Tid at gennemgaa; det usalige Albuestød! — men nu vil jeg ogsaa pleje om hende, saa længe jeg lever; Gud velsigne hende!"

Jeg var Kvinde og forstod ham.

„I Maaneder har hun ligget syg," vedblev han; „syg og svag paa et Hospital; men hendes Liv blev frelst, hun er nu helt rask og skal ogsaa snart komme til Kræfter igen. Men tænk Dem, hun har maattet arbejde med sine smaa, behændige Fingre; Hatte og sligt har hun syet for at tjene sit Brød! Men nu er jo alt godt, og i Morgen, Fru Jarvis, bringer jeg hende hertil, den søde, kære lille Kone, som jeg nu atter maa kalde min!"

„Og Bob, Herr Simpson? Hvor er Bob?" spurgte jeg.

„Ham har jeg ladet blive hos hende for at passe paa hende. Jeg har jo sagt Dem, at Bob er den bedste Ven, jeg foruden min Kone har haft i Verden, og ham var det jo ogsaa, der omsider førte os sammen igen. Gud velsigne ham derfor!"

En Maaned boede de hos os, Herr Simpson og hans Frue. Hvad var hun dog ikke for en sød og fin lille Skabning! De to og Bob! Saa indrettede de sig igen deres eget Hjem og flyttede fra mig, og et halvt Aar efter sendte Herr Simpson mig sin nye Bog, som nu var bleven færdig, og da jeg slog den op, læste jeg paa første Side det, som Forfatterne kalde Dedikationen, og der stod: „Til min elskede Hustru — og Bob!"

Rimeligvis er der mange, som have taget Anstød deraf, for underligt nok kunde det jo for uindviede se ud; men jeg vidste, hvad det havde at betyde, og endnu den Dag i Dag kan jeg ikke se en sortplettet Foks-Terrier, uden at jeg kommer til at huske

paa den Tid, da Herr Simpson beboede vore to Stueværelser og bestandig sad alene med sin Bob og læste Aviser for ham.

VI. Den mystiske.

Endnu Aar efter, saa ofte vi talte om ham, hed han stadig væk „den mystiske", saaledes som han blev døbt af os kort efter, at han var flyttet til os. Det var en Mand med fortrinlige Anbefalinger, at se til Ærbarheden i egen Person, omkring de Halvhundrede, med sort, ved Tindingerne graanende Haar, militær Holdning, glatbarberet Ansigt og graa Øjne, som ikke vare fri for at blinke lidt ubyggeligt.

Omtrent ti Dage før hans Ankomst var en Fru Vernon Cobbett flyttet ind i Beletagen og havde desuden paa tredje Sal lejet et Værelse, som hun indrettede til Barnestue, fordi hun havde et lille Barn og en Barnepige med. Og i Værelset ved Siden af Barnestuen var det, at „den mystiske" lejede sig ind.

Vi sagde ham forud, at han vilde faa et lille Barn til Nabo, og at det ofte skreg, hvad der naturligvis ikke var noget at sige til, fordi det er Naturens Orden; men han svarede, at det gjorde ikke det mindste, eftersom han om Dagen sjældent var hjemme og om Natten sov saa fast, at en Ottepundiger ikke kunde vække ham, endsige Fru Vernon Cobbetts lille Barn.

Fru Vernon Cobbett var en høj blond Dame, hvis Alder jeg anslog til mellem tredive og fyrre. Hun var en Dag kommen kørende i en Droske, havde spurgt, om vi havde en Lejlighed at afstaa, og efter at have beset Beletagen erklærede hun, at den i høj Grad tiltalte hende, naar hun kunde faa et Værelse til Barnestue i en af de andre Etager. Efter at hun havde valgt dette, kom vi snart overens; hun gav mig Adresse paa en Sagfører, hos hvem jeg kunde indhente Oplysninger, og sagde, at hun vilde komme igen næste Uge, hvad hun ogsaa gjorde. Jeg glemmer hende aldrig, thi hun hørte til den Slags Damer, der sætter sig fast i ens Hukommelse, naar man blot har talt to Ord med dem.

At hun stillede store Fordringer i Retning af sit Barn, tog jeg hende ikke ilde op, da en Moder nu engang er Moder, og en Moder aldrig kan gøre det godt nok for sin lille; men ogsaa i alle andre Henseender var hun saa fordringsfuld, at hun fandt

at udsætte paa alt, hvor megen Umage vi saa gjorde os for at stille hende tilfreds. Det trak i Huset, og det var Gift for Barnet; Kaminen røg, og det var Gift for Barnet; de, der gik op og ned ad Trappen, trampede, og det var ogsaa Gift for Barnet, ihvorvel jeg ikke ret kunde forstaa det, fordi Fru Vernon Cobbett — hun var rasende, naar man glemte at kalde hende ved begge Navnene — selv sagde, at Barnet altid sov, naar der tilfældigvis hændte noget i Huset. Med Trækken i Beletagen var hun lige ved at bringe os ud af vort gode Skind. Jarvis sømmede Lister for Dørsprækkerne, vatterede mellem de dobbelte Vinduer, hamrede og kalfatrede den hele Dag for at stoppe alle Aabninger; men trods Udgifter og Umage, trods Skærmbrætter og Portierer, vedblev hun lige til sidste Dag, hun boede hos os, at paastaa, at det trak i Salonen, saa at der kunde drives en Vejrmølle derinde.

Hvad hun brugte af Gas, var ligefrem skrækindjagende; ved højlys Dag lod hun Blussene brænde, fordi hun frøs, saa at jeg mange Gange, naar jeg skulde derind, var ved at kvæles som i en Bagerovn, ikke at tale om, at Lofterne, som vi havde ladet hvidte lige før hendes Indflytning, blev sortere end de vare i Forvejen.

Jeg sagde ikke noget videre dertil, thi jeg var ærlig talt bange for det Menneske, fordi hun havde en skarp Tunge, eller, som Jarvis udtrykte sig, var en arg „Giftsprutte"; og efter at jeg havde hørt hende tale ilde om andre, og Barnepigen havde givet mig et Vink om at tage mig i Agt for hende, fordi hun ikke var bange for at sætte ondt for Folk, holdt jeg det for det klogeste at holde ren Mund. Ingen kunde nemlig vide, om hun ikke vilde finde paa at udsprede de mærkeligste Ting om vort Hus, og da man som oftest ikke faar at vide, hvad der bliver sagt om en — det er i Regelen et rent Tilfælde, naar sligt kommer for en Dag — saa kan den Slags volde stor Skade, uden at man er i Stand til at værge sig derimod og overbevise Folk om, at det er Usandhed fra Ende til anden.

Jeg huskede godt, hvad min stakkels Moder havde maattet døje under, at hun havde opsagt en Dame, fordi hun ikke syntes om, at en Herre kom og besøgte hende til sent ud paa Aftenen. Moder maatte nemlig ofte blive oppe til Midnat for at lukke ham ud, og da vedkommende Dames Mand var i Indien, forekom Sagen hende nærmest uhyggelig, omendskønt der jo muligvis ikke

var det mindste ondt deri. Men hvem der lejer møblerede Værelser ud, kan som sagt ikke være forsigtig nok, naar man vil holde paa sit Hus's Renommé. Efter at den omtalte Dame saa var flyttet, skete det, at Moder i lang Tid ikke kunde faa lejet ud, og først ved et rent Tilfælde fik hun at vide, at Damen alle Vegne havde ladet sig forlyde med, at hun havde set sig nødsaget til at flytte, fordi hun savnede snart den ene, snart den anden Genstand, somme Tider endogsaa Penge, og fordi der var rodet om i hendes Skuffer og Skabe, naar hun var ude.

Hvordan saadan Sladder kan brede sig i det uendelige, er en Gaade, eftersom man dog skulde tro, at højst et Par Mennesker fik det at vide; men Faktum er det alligevel, at Løgnagtighederne hurtigt komme saa vidt omkring, at de skade de Forretninger, hvorom de blive fortalte. Saa snart jeg altsaa mærkede, hvilken hvas Tunge denne Fru Vernon Cobbett var i Besiddelse af, sagde jeg til Jarvis:

„Hvad hun saa hitter paa, til Uven med hende gør jeg mig ikke. Lad os finde os i hende, saa længe det lader sig gøre, og ved Lejlighed mage det saa, at hun selv siger op."

Hvad der først opbragte mig mod hende, var den Maade, hvorpaa hun omtalte sin Mand, hvem hun havde forladt paa Grund af hans daarlige Livsvandel. Da Herr Vernon Cobbett imidlertid var en bekendt Romanforfatter -- naturligvis har jeg her forandret Navnet — om hvem der blev talt og skrevet meget, og som — det hørte jeg fra mange Sider — alle Mennesker agtede som en brav Mand, fandt jeg det afskyeligt, at hans ægteviede Kone fortalte mig saadanne Ting om ham, thi hun kunde jo dog ikke vide andet, end at jeg var som de fleste Pensionatsdamer, der som Regel holde af at sladre og give deres Lejeres Historier til bedste for Naboer og senere Lejere.

Med mig var det nu ganske vist en anden Sag, eftersom jeg ikke kan fordrage Sladder og altid har været af den Mening, at mine Anskuelser om de Damer og Herrer, der have boet hos mig, ikke kom andre ved end mine allernærmeste.

Barnepigen, der var en rigtig net Pige fra Landet, kom ofte ned til os, og af hende fik vi at vide, at det, Fru Vernon Cobbett havde fortalt om, at hun havde forladt sin Mand, aabenbart var rigtigt. En Dag efter Frokostbordet havde hun nemlig sendt Bud efter en Droske og var kørt hjemmefra med sine Kofferter, Barnepigen og den lille; først var hun taget til et Søbad og

derpaa rejst rundt fra Sted til Sted, indtil hun endelig havde slaaet sig ned hos os. I al den Tid havde Herr Cobbett aldeles ikke ladet sig se, lige saa lidt som der var kommet noget Brev fra ham, hvad Barnepigen ellers maatte have vidst, da hun hver Morgen, før Fruen stod op, saa Brevene ligge paa Frokostbordet, og hun meget nøje kendte Herrens Haandskrift, som var ualmindelig stor og pyntelig og slet ikke til at forveksle.

At Fru Vernon Cobbett, efter at have foreslillet sig som den berømte Forfatters Hustru, vilde gøre mig begribeligt, at Grunden, hvorfor hun levede skilt fra sin Mand og denne aldrig besøgte hende og sit nu treaarige Barn, alene var den, at hun ikke ønskede det, forstaar jeg saa godt; men derfor var der dog ingen Anledning til at fremstille ham som en skinbarlig Skurk over for mig, der var fuldstændig fremmed for dem begge. Da jeg fortalte Jarvis, hvad hun havde sagt om sin Mand, blev ogsaa han oprørt i sit Inderste, den kære gamle, og sagde, at hvordan Tingene saa forholdt sig, var det i ethvert Tilfælde en skammelig Uret af en Kone at plapre ud om den Slags Ting, og at man kun kunde gratulere Herr Cobbett til at være sluppen af med en saadan Kvinde. Hverken jeg eller Jarvis følte os tiltrukne af en Dame, der kunde tale paa den Maade om sin ægtevіede Mand og sit Barns Fader.

Barnepigen sagde i øvrigt, at Herr Cobbett var en overordentlig net Mand, kun en Smule hidsig, hvad hun ofte havde bemærket, naar hun maatte hente Barnet bort fra Salonen, fordi dets Fader og Moder skændtes. I slige Tilfælde havde han altid været bleg i Ansigtet og var med knyttede Hænder faret op og ned ad Gulvet, medens Fruen havde siddet nok saa roligt i Sofaen og betragtet ham med et haanende Smil, saa at enhver anden Mand, efter hendes, Pigens, Mening, vilde have kastet en saadan Kone et eller andet i Hovedet for hendes Frækhed; hvilket Herr Vernon Cobbett dog aldrig havde gjort. Ofteſt havde han givet sine Følelser Luft paa den Maade, at han havde taget sin Hat og forladt Huset, rigtignok med en saadan Smækken med Dørene, at man kunde tro, der var Jordskælv, og at Vaser og Nipssager undertiden var faldet ned fra deres Hylder og gaaet itu.

Men hvis Fruen virkelig har sagt ham i Ansigtet, hvad hun sagde bag hans Ryg, saa undrer det mig paa ingen Maade; for dersom jeg havde været hendes Mand, havde jeg bestemt ikke ladet mig nøje dermed.

Først efter at hun en fjorten Dages Tid havde boet under Tag med os, begyndte vi at blive opmærksomme paa, at Herren paa tredje Sal var lojerlig i sin Opførsel, og allerede den Gang var det, vi begyndte at give ham Tilnavnet „den mystiske".

Jarvis var den første, der lagde Mærke til noget. En Dag gik han over paa den anden Side Gaden for at se op ad Huset og bedømme, hvordan nogle malede Forsatsvinduer, vi havde anskaffet os, tog sig ud nedefra, og ved den Lejlighed havde han set Herr Greenslade hængende ud af Vinduet med en Pibe i Munden, hvad paa ingen Maade kunde være os behageligt, da det klæder et Hus ilde. Hvor Folk hænge i Vinduerne og ryge Pibe, bor der for det meste Studenter i billige Stuer, og i ethvert Tilfælde passer det sig ikke for Pensionater af første Klasse.

Selvfølgelig fandt vi dog ikke Manden mystisk af den Grund; men samme Dag var Jarvis tilfældigvis igen paa Gaden, og som han stod i Gadedøren paa det modsatte Fortov, saa han Fru Vernon Cobbetts Barnepige komme ud med et Brev, som hun skulde lægge i den nærmeste Postkasse. Straks efter kom ogsaa Herr Greenslade til Syne, gik efter hende og stødte saa voldsomt til hendes Arm, at hun tabte Brevet paa Stenbroen. Han tog det op, løftede paa Hatten, gjorde en Undskyldning og gik videre. Men Jarvis kunde umuligt tænke sig andet, end at Sammenstødet ikke havde været tilfældigt, som Herr Greenslade naturligvis overfor Pigen søgte at give det Udseende af, men at han med Vilje var løbet paa hende.

Da han fortalte mig det, sagde jeg naturligvis, at det var noget underligt noget, men at Herren paa tredje Sal maaske kun havde villet søge en Lejlighed til at komme i Snak med Pigen. Saadant hænder jo tit unge Piger og Koner, og jeg selv er mere end een Gang paa den Maade bleven generet af frække Mandspersoner, som saa ikke kunne faa Ende paa deres Undskyldninger, selv om man nok saa kort svarer dem: „Alt forladt" og gaar sin Vej.

Jeg foresatte mig altsaa at tale et Alvorsord med Pigen og advare hende mod den Slags Paatrængenhed, idet jeg navnlig vilde anbefale hende ikke at lade sig tiltale af ham paa Gange eller Trapper i Huset; men stort ud af det fik jeg ikke. Hun blev kun en Smule rød, og det samme skete, da jeg en Dag sagte gik op ad Trappen og fandt dem begge passiarende paa en Afsats.

Naa, jeg sagde ingenting straks og ymtede heller ikke noget derom til hendes Frue; men om Aftenen tog jeg Pigen for og gav hende ren Besked. Hun rystede imidlertid paa Hovedet og sagde, at jeg saa Spøgelser ved høj lys Dag; Herr Greenslade havde kun talt til hende i Forbigaaende om hendes Familie i Kent, som han ogsaa kendte; det var det hele.

Jeg sagde da til min Mand, at han skulde tale med Herr Greenslade og erklære ham, at den Slags Galanterier taalte vi ikke i vort Hus; men Jarvis mente, at det vilde være uvenligt af os, og der vel heller ikke kunde være noget i, at en Mand i hans Alder og af hans Karakter talte et Par Ord med en Tjenestepige, som han oven i Købet boede paa Etage med, navnlig da det kunde falde os svært at faa Værelset lejet ud, saa længe der boede et lille Barn ved Siden af.

Men nu kom der noget mærkeligt til. To Dage efter Sammenstødet med Barnepigen kom jeg om Morgenen et Par Minutter før otte ned ad Trappen, fandt Gadedøren aaben og Herr Greenslade staaende i den med Tøfler paa og sin evindelige Pibe i Munden.

„God Morgen, Fru Jarvis," sagde han. „Jeg har været daarlig i Nat og var just i Færd med at trække en Smule frisk Luft for at faa Appetit til Frokosten."

Om nu det at ryge Pibe før Frokosten kan betragtes som appetitvækkende ogsaa forekom mig at være et stort Spørgsmaal, sagde jeg dog intet, men ærgrede mig baade over Tøflerne og Piben, da begge Dele ere upassende for et Hus af første Klasse som vort, hvor Personer af højeste Adel have boet og forhaabentlig vedblivende vilde bo. Jeg trak altsaa kun paa Skuldrene og gik ned i Køkkenet, hvor jeg omtrent ti Minutter efter hørte Gadedøren slaa i og Herr Greenslade raabe ned ad Bagtrappen:

„Her er Breve, Fru Jarvis; Postbudet gav mig dem, da jeg netop stod i Døren."

Han rakte mig to Breve, et til Jarvis og et til Fru Vernon Cobbett. Det sidste var, som jeg tilfældigt bemærkede, i blaa Konvolut og fra et udenlandsk Sagførerfirma, hvis Stempel var anbragt paa Bagsiden, som det jo paa Forretningsbreve er brugeligt.

Derpaa gik han op paa sit Værelse, fløjtede som en Drossel, hvad der atter var en slet Vane hos ham, og hvorover der en Gang skete store Ophævelser, fordi en meget from gammel Dame,

som den Gang boede i Huset, følte sig forarget derover og sagde til mig, at det var Gudsbespottelse at fløjte Gadeviser en højhellig Søndagmorgen, og at hun aldrig havde tænkt sig at skulle opleve noget saadant i et kristeligt engelsk Hus. Jeg meddelte ham, at Damen havde klaget, hvortil han svarede, at det gjorde ham meget ondt, og at han herefterdags skulde lægge sig efter at fløjte Koraler om Søndagen.

Maaske vilde vi ikke have lagt saa meget Mærke til saadanne Smaating, hvis ikke større Begivenheder havde knyttet sig dertil. En aldrende Dame ved Navn Fru Grayling kom hyppigt hos Fru Vernon Cobbett, og Pigen sagde os, at det var et gammelt Tyende fra Fruens Forældres Hjem, og at hun hyppigt havde besøgt hende, da hun endnu boede sammen med sin Mand. Saa en Dag, straks efter at denne Fru Grayling var gaaet, kom Herr Greenslade saa hurtigt styrtende ned ad Trappen, at han nær havde væltet Marie, vor Stuepige, som netop var i Færd med at aftage Løberen, over Ende, hvorpaa han stormede ud af Huset, og da jeg tilfældigvis stod i Gadedøren, saa jeg efter ham og bemærkede, at han vekslede nogle Ord med den paa Hjørnet stationerede Politibetjent, der derpaa skyndsomst begav sig i samme Retning, som Fru Grayling havde taget, medens Herr Greenslade selv sprang i en Droske.

„Jarvis, i dette Hus foregaar der noget, som jeg ikke begriber," sagde jeg til min Mand og fortalte ham, hvad jeg havde set.

„Susanne," svarede han, „jeg tror, jeg har fundet Gaadens Løsning; denne Greenslade hører til Opdagelsespolitiet og har intet andet at bestille her i Huset end at holde et vaagent Øje med Fru Vernon Cobbett og passe paa ethvert af hendes Skridt."

Saa snart Jarvis havde fremsat denne Paastand, var jeg fuldstændig overbevist om dens Rigtighed, men naturligvis alt andet end glad til Mode; thi nu udmalede jeg mig straks de frygteligste Muligheder, og min stadige Angst for, at vort Hus skulde blive indviklet i en eller anden Skandalesag, angreb mig paa ny med al Magt. Der var intet, jeg var saa bange for og var bleven saa stærkt advaret imod af min kære Moder, hvis Ord jeg endnu længe erindrede mig, efter at den kære Sjæl var indgaaet til den evige Hvile som Følge af en Forkølelse, hun havde paadraget sig, da hun sent ud paa Natten sad oppe i sit Køkken og lod Ilden gaa ud, fordi hun var falden i Søvn, alt sammen

af Hensyn til sine Tjenestefolk, som hun havde sendt i Seng, medens en af hendes Lejere var paa Bal, og hun ikke havde kunnet give ham Gadedørsnøglen med, da Kokkepigen af Uagtsomhed havde tabt sin, og Laasen endnu ikke var bleven forandret, saa at hun naturligvis maatte holde paa, at Sikkerhedskæden sattes for, indtil dette var sket; thi hvor let kunde ikke en eller anden have samlet Nøglen op paa Gaden for at komme listende om Natten og udplyndre Huset, uden at nogen hørte det mindste til det. Jeg kunde saamænd skrive et helt Kapitel om bortsløsede eller af Glemsomhed medtagne Gadedørsnøgler; thi hvad en Kone i min Stilling maa lide derunder, gør man sig ikke nogen Forestilling om. Saa længe en Gadedørsnøgle er borte, gaar man omkring med den frygteligste Uro i Kroppen, farer op af sin Søvn om Natten ved den mindste Lyd, fordi man jo ikke kan vide, hvad der kan ske, og ikke faar Fred, for Laasen er forandret.

Da Jarvis og jeg altsaa vare komne til den faste Overbevisning, at vi havde udgrundet Herr Greenslades Hemmelighed, vare vi naturligvis begge meget bekymrede; men Jarvis udtalte senere, at maaske var „den mystiske" kun i Herr Vernon Cobbetts private Tjeneste, fordi det som Ægtemand maatte interessere denne at vide, hvad hans Frue foretog sig; men i den Henseende behøvede vi ikke at være urolige, da hun aldrig gik sent ud om Aftenen og ikke modtog mistænkelige Besøg. Saa lidt vi kunde lide hende, maatte det dog siges til hendes Ros, at afset fra den grimme Mund, hun brugte om sin Mand, var hendes Levevis mønsterværdig og gav ikke i fjerneste Maade Anledning til Omtale.

Ikke desto mindre vare vi nu paa vor Post, selv om vi ikke med en Stavelse lod Fru Vernon Cobbett eller hendes Tjenestepige ane noget om vor Mistanke.

En Aften hørte vi, da hele Huset allerede var gaaet til Ro, et Trappetrin knage, hvorpaa Jarvis forsigtigt aabnede Døren, bøjede sig over Trappegelænderet og ganske tydeligt saa, hvorledes Herr Greenslade i bare Strømpesokker listede sig ned ad Trapperne og blæste et Lys, som han havde i Haanden, ud ved anden Sals Afsats, hvad der jo gjorde hans Opførsel betydeligt mistænkeligere. Da Jarvis kom ind og fortalte mig det, sagde jeg da ogsaa straks: „Som Herre i Huset er det din Pligt at skaffe dig at vide, hvad dette har at betyde. Jeg ved ikke, om du vil finde dig i sligt, — jeg gør det ikke!"

Jarvis, der fra sin tidligste Ungdom har været en svaghjertet

Mand, som maatte anspores til alt, indsaa, at det var mit ramme Alvor og samlede sit Mod sammen, — hvad der bestandig var ham ubehageligt — trak nogle Klædningsstykker paa, stak i et Par Tøfler og listede sig sagte ned ad Trapperne, medens jeg holdt Lyset ud over Gelænderet.

Ved første Sal standsede han og gav mig et Tegn, som jeg straks forstod; „den mystiske" havde skaffet sig Adgang til Fru Vernons Dagligstue. Naturligvis tænkte jeg mig straks, at han rodede om i hendes Sager derinde, og det oprørte mig, fordi det altid er en Gru for en Pensionatsdame, at noget saadant kan passere i hendes Hus, oven i Købet sent ud paa Natten; og Klokken var den Nat paa det nærmeste to!

Paa een Gang saa jeg en Skikkelse komme ud fra Dagligstuen og overrasket standse. Jarvis skulde lige til at raabe ham an, men Skikkelsen — det var Herr Greenslade — greb ham i Armen og lagde Haanden over hans Mund.

„For Guds Skyld, ikke en Lyd!" hørte jeg ham sige, og ved Tegn lod han min Mand forstaa, at han skulde følge med op paa hans Værelse.

Jarvis adlød, og deri gjorde han Ret; thi det vilde have været en net Skandale, om han havde raabt Alarm, og Beboerne i deres Natdragter vare komne styrtende ud paa Trappen for at se, hvad Grunden var.

Jeg gik tilbage til mit Sovekammer, klædte mig saa meget paa, at jeg kunde være bekendt at vise mig og gik derpaa sporenstregs til Herr Greenslades Værelse paa tredje Sal; thi jeg følte med mig selv, at noget maatte der ske, og jeg vidste jo, at det vilde være en let Sag for Opdageren at vikle min fredsommelige Jarvis om sin Lillefinger.

Herr Greenslade sad i sin Lænestol, som om intet var i Vejen, og rystende af Kulde stod Jarvis ved Siden af. Naar man nemlig ikke er vant til det, fryser man frygteligt ved at gaa omkring om Natten i de bare Tøfler.

„Det gør mig ondt, Fru Jarvis," begyndte Mennesket saa kold som en Agurk, „at have fordrevet Søvnen fra Deres smukke Øjne; jeg maa bede Dem mange Gange om Forladelse."

„Deres Undskyldninger bryder jeg mig ikke en Døjt om," gav jeg kampberedt til Svar; „men jeg forlanger at vide, hvad De har at skaffe i Fru Vernon Cobbetts Værelse, og med hvilken Ret De har vovet at trænge Dem derind."

Jeg saa i samme Øjeblik, at han havde hendes Skrivemappe i Haanden, og kunde regne ud, at det var den, han havde været paa Jagt efter.

„Bedste Fru Jarvis," svarede han, „dersom De roligt lader mig arbejde videre, kan al Opsigt undgaas; dersom De derimod gør Indvendinger, have vi Skandalen. Jeg er simpelt hen i Færd med at udføre et meget gammelt Kneb, som De sikkert kender fra mange Romaner og Komedier; det hele, jeg har i Sinde, er at holde disse Stykker Klatpapir op for Lyset og se, hvad jeg kan stave mig til."

„Jarvis," udbrød jeg i samme Nu, som jeg havde forstaaet, hvorom det drejede sig, „hvis du taaler det, regner jeg dig ikke bedre end dette Menneske; at læse andre Folks Privatbreve er hverken mere eller mindre end æreløst."

„Fuldkommen rigtig bemærket, Fru Jarvis," sagde Herr Greenslade uden saa meget som at misse med Øjnene, „men Sagen er den, at De vil spare Dem en Mængde Fortrædeligheder, hvis De lader mig raade. For det første er mit Navn ikke Greenslade, for det andet er jeg i Opdagelsespolitiets Tjeneste; her er mit Kort."

Han rakte os et Visitkort, hvorpaa vi læste Navnet paa en berømt Detektiv fra Scotland Yard*, hvad der nær havde taget Vejret fra mig. Jarvis klaprede ikke mere med Tænderne, men han var mere grøn end gul, thi Anlæg til Helt har den Mand aldrig i sit Liv haft.

„Jeg befinder mig her i Lovens Navn og forlanger derfor Deres Bistand," vedblev 'den mystiske' med forretningsmæssig Ro; „Damen dernede er Herr Vernon Cobbetts Hustru, i det mindste har han giftet sig med hende. I længere Tid har hans Forlæggere, hans Venner, Forbindelser og forskellige Bladredaktioner modtaget anonyme Skrivelser, indeholdende de afskyeligste Bagvadskelser mod ham, og for at udfinde Ophavsmanden har han henvendt sig til Politiet. Dette Skridt var nødvendigt, fordi Mistænkeliggørelserne for en Del vare af den Art, at han maatte kaldes for Retten, hvis deres Ugrundethed ikke blev bevist. Det er givet, at hans Hustru er en Eventyrerske; jeg har tilstrækkelig forfulgt hendes Levnedsløb og iagttaget hendes personlige og brevlige Forbindelser, for at komme paa Spor efter mulige medskyldige,

* Hovedpolitistationen i London.

til at jeg med Bestemthed kan vide det. Den medskyldige er opdaget, det vil sige, nu ved jeg, hvem der bringer hendes Breve paa Posten. Men de skrives her, og Beviset derfor vil jeg sandsynligvis finde paa denne Skrivemappes Trækpapir, som sikkert maa indeholde Aftryk af et eller andet af Brevene. Lad mig derfor en Times Tid være i uforstyrret Besiddelse af Bevismaterialet, som jeg derefter skal bringe tilbage paa hendes Værelse; De bidrager derved til at redde en Mand, som paa den skammeligste Maade er bleven skadet i sin borgerlige Anseelse. Selv om De vil hindre mig deri ved at raabe Alarm og advare Fru Cobbett, hvad har De saa ud deraf? Hun vil ikke kunne faa Assistance af Politiet, thi det vilde fortrække paa et Tegn af mig; og jeg vilde simpelt hen beholde Mappen, hvad der kun vilde gøre galt værre."

„Men det er jo græsseligt!" udbrød jeg. „Hvor kunne vi finde os i, at der bliver begaaet en saadan Uret i vort Hus?"

„De glemmer min Bestilling, Fru Jarvis, og tænker ikke paa, at jeg kun udfører en Embedspligt."

„Ja, saa have vi vel ikke andet at gøre end at give efter," sagde jeg til Jarvis. „Men mig er den Slags forfærdeligt imod. De lægger altsaa Mappen paa dens Plads igen, saaledes som De lovede?"

„Inden en Time, hvis De nu vil være saa venlig at gaa i Deres Seng uden videre Ophævelser."

Jarvis sagde, da vi kom op paa vort Værelse, at vi havde gjort, hvad vi kunde for at værne om vor Lejers Ejendele, og at vi under de forhaandenværende Omstændigheder intet havde at bebrejde os; hvorpaa vi gik i Seng. Dog naturligvis uden at kunne lukke et Øje; thi Forestillingen om at have en Opdager under sit Tag og i sin Beletage en Person, der giver sig af med at skrive anonyme Smædebreve, maa være nok til at forstyrre et Murmeldyr i dets Søvn, endsige følende Mennesker.

Næste Morgen efter Frokost kom Herr Greenslade ned i vor Stue og sagde, at han kunde tænke sig, vi satte Pris paa at faa at vide, hvad han videre vilde foretage sig. Han havde erfaret, hvad han behøvede, og vilde nu tale med Fru Vernon Cobbett, paa hvis øjeblikkelige Afrejse vi maatte være forberedte. Selvfølgelig med sine foresattes Tilladelse havde han behandlet Sagen privat for Herr Cobbett, og da denne ikke vilde lade sin Hustru retslig forfølge, havde vi altsaa ingen Ubehageligheder og ingen Skandale at befrygte; der var ikke det mindste at være ængstelig

for. Han var os erkendtlig for den fornuftige Maade, hvorpaa vi havde taget Sagen og vilde flytte endnu samme Dag, men naturligvis betale for den kommende Uge, fordi han ikke havde sagt op i rette Tid. I øvrigt skulde vi blot lade, som om der intet var passeret og glemme den Historie.

Derpaa gik han op, traadte ind i Fru Vernon Cobbetts Værelse, hvor hun sad ved Frokosten, lukkede Døren af efter sig og talte et Kvarters Tid med hende, hvorefter han gik op til sig selv for at pakke sammen. En Time efter sendte Fru Vernon Cobbett Bud efter mig og sagde, at hun i Anledning af en Proces maatte rejse straks. Hun bad om sin Afregning, betalte, hvad vi forlangte, og om Eftermiddagen saa vi hende og Barnet og Barnepigen for sidste Gang.

Et Par Maaneder efter traf Jarvis tilfældigvis paa Gaden sammen med Herr Greenslade, og denne fortalte, at han nu kendte den ondskabsfulde Dames Levnedsløb fra Ende til anden, og at Herr Cobbett ganske var bleven hende kvit. Ikke blot en Eventyrerske var hun, der havde lokket den ulykkelige Mand til Ægteskab, men en i Forvejen gift Kone, hvis Mand, der var Skibslæge, sejlede paa Australien. Da hun i sin første Mands Fortid havde opdaget et dunkelt Punkt, var det lykkedes hende i den Grad at skræmme ham, at han havde givet hende fri og lovet aldrig mere at gribe ind i hendes Liv, hvad hun saa foretog sig.

Men Herr Greenslade var kommen bag paa det alt sammen, og Herr Cobbett lod, som vi senere læste i Bladene, sit Ægteskab erklære ugyldigt, hvorimod hun, naturligvis af gode Grunde, ingen Indvendinger havde at gøre. Barnet maatte hun overlade Faderen og selv begive sig til Udlandet.

Det var den „mystiske"s Hemmelighed, og det glæder mig at kunne tilføje, at i hans Person ere vi for første og sidste Gang traadte i nærmere Berøring med Lovens civile Haandhævere. Lige fra Begyndelsen af havde jeg jo nok anet, at denne Fru Vernon ikke var meget værd; thi hvem der taler daarligt om andre, duer ikke selv. Dette har jeg endog bemærket hos Tjenestefolk. Saa snart de begynde at bagvadske deres forrige Herskaber, kan man forlade sig paa, — dog vil jeg hellere undlade at skrive om Tjenestefolk; thi begyndte jeg først derpaa, vilde jeg ikke faa Plads til andet i disse mine Erindringer.

VII. Jarvis.

En pæn Mand og en god Ægtefælle, det var han, min stakkels kære Jarvis, og det ved jeg, at det var hans Mening at gøre mig lykkelig, hvad han ogsaa en Tid lang gjorde. Maaske var det heller ikke hans egen Skyld, at han senere hen i Livet blev til en Prøvelse for mig og undertiden i den Grad tog paa mine Nerver, at jeg maatte lukke mig inde og stikke Hovedet under Sengetæppet, for at man ikke skulde høre, at jeg et Kvarter eller mere maatte skrige højt for at give mine Følelser Luft.

Efter hans fyrreogtyvende Fødselsdag begyndte Ondet at tage Fart og hans Aand at formørkes; ikke saaledes, at den ulykkelige støjede og blev farlig for sine Omgivelser, men han følte sig nedtrykt i Sindet, syg og elendig og var bestandig optagen af Bekymringer for sin Sundhed. Bestandig troede han, at han inden ret længe skulde dø af en eller anden forfærdelig Sygdom, og naar det kom over ham, kunde han i Timevis sidde i Lænestolen ved Ilden, stirre hen for sig og sige, at han kun optog Pladsen for andre Mennesker i Verden og vilde ønske sig tre Alen under Jorden, hvad der ikke just er opmuntrende at høre paa for en Kone, der altid har travlt og maa rette sig efter en halv Snes Menneskers Luner og Indfald, ikke at tale om Tjenestefolkene, som undertiden kunne bringe selv en Helgen fra Koncepterne, — og for en Helgen har jeg nu aldrig givet mig ud.

Det var naturligvis meget bekvemt for ham at kunne skyde Skylden for det hele over paa sin stakkels Moder, efter hvem Sygdommen skulde være gaaet i Arv paa ham; men jeg, som aldrig har haft Fidus til den Slags Udflugter, sagde ham tit og mange Gange, at ifald det var en Undskyldning, maatte man jo prygle Moderen, saa ofte et Barn gjorde noget urigtigt, hvortil han kun svarede, at det forstod jeg mig ikke paa, og at han alligevel havde Ret. Et Menneske kunde jo heller ikke gøre for, at det maatte gaa om i Livet med sin Faders Næse eller sin Moders Øjne, og naar Ansigtstræk kunde nedarves, var det kun naturligt, at ogsaa Temperament, Legemsbeskaffenhed, Anlæg til Sygdomme og andre Ting gik i Arv, og at der derfor ikke var nogen Mening i at vise sig skændesyg over for et stakkels Menneske, som maatte lide under Arvelighedens Følger.

Første Gang han talte om Skændesyge til mig, for jeg op; thi har der nogen Sinde eksisteret en Kone, der med en Martyrs

Taalmod bar sin Mands Luner og Egenheder, saa var det mig. Det kan maaske hænde, at jeg nu og da har taget Bladet fra Munden og sagt ham rent ud, at et voksent Menneske skulde skamme sig over at pibe og klynke, som han gjorde, saa snart der var noget i Vejen med hans lille Finger; men skændesyg har jeg aldrig været og endnu mindre trættekær og egensindig, som mange Koner ere, naar de ville kommandere Manden i et og alt; thi altid har jeg været af den Mening, at Hustruen skal være sin Mand underdanig, — naturligvis dog ikke i Ting, som han ikke forstaar sig paa.

Til sit fyrretyvende Aar var Jarvis et Mønster paa en Ægtemand og en stor Hjælp og Støtte for mig; altid havde jeg Følelsen af at have nogen ved min Side, som jeg kunde stole paa, naar jeg undtager de Lejligheder, hvor et eller andet ubehageligt maatte siges en Lejer; thi i saadanne Tilfælde var han mig ikke til mere Nytte end en Savsmuldsdukke, og bestandig overlod han saadanne Ting som Klager og Opsigelse af daarlige Lejere til mig. Saa snart der viste sig en Vanskelighed, brugte han Forretninger uden for Huset som Paaskud, greb sin Hat og vendte først tilbage, naar alt var i Orden. Men paa andre Maader var han meget brugbar, og alle de Damer og Herrer, der boede hos os, kunde godt lide ham, ja, jeg er overbevist om, at mange fandt ham nettere end mig; thi om de saa havde afbrændt Fyrværkeri i deres Soveværelser, vilde han have tiet dertil.

Noget lignende skete virkelig en Gang. En ung Herre, der var frygtelig mørk i Huden og havde et Navn, som intet Kristenmenneske kunde udtale, en japanesisk Prins eller saadant noget, som studerede i London, sprængte en Dag bogstavelig talt sine Vinduesruder i Luften formedelst et Stof i en Glaskugle. Han kaldte det et kemisk Eksperiment, og det var et sandt Guds Under at vi ikke alle til Hobe bleve slyngede omkring i Naboskabet i ukendelige Smaastykker.

Jeg var netop den Gang ude for at se mig om efter en ny Tjenestepige, og da jeg kom i Nærheden af vort Hus og saa Sammenstimlingen foran det og Vinduerne fra anden Sal ligge knuste paa Stenbroen, troede jeg, jeg skulde have faaet et Tilfælde. Hvorledes jeg uden fremmed Hjælp kom igennem Menneskemængden og ind i Huset, ved jeg ikke, men det lykkedes mig, og jeg forefandt Beboerne i en net Tilstand. Alle som en erklærede de, at

de straks paa Timen vilde flytte, og at vi burde skamme os over at modtage udenlandske Nihilister i et anstændigt Hus.

Da jeg endelig naaede til Ulykkesstedet, — det var knapt, mine Ben vilde bære mig op ad Trappen — fandt jeg Jarvis staaende i Værelset som en anden Aarsunge, fuld af Deltagelse for Japaneseren, som han havde travlt med at indpudre i Kartoffelmel, fordi hans Knebelsbart og Øjenbryn vare affvedne som paa et slagtet Svin, hvad dog ikke var mere end han havde gjort sig fortjent til.

Hvis jeg først var kommen til Stede, vilde jeg med en Kost have fejet ham ud af Huset, omendskønt han virkelig var ilde tilredt; nu havde jeg intet andet at gøre end kort og godt at sige ham, hvad jeg mente om ham og hans Adfærd, og bede ham om at rejse derhen, hvor Peberet gror, med samt sine kemiske Eksperimenter; dersom han ikke inden en Time, sagde jeg, var ude af Huset, vilde jeg sende Bud efter Politiet og sørge for at faa ham paa Porten i en Ruf, med eller uden Øjenbryn. Og den Skade, han havde forvoldt paa Hus og Møbler, ikke at tale om min Forretnings gode Navn og Rygte, maatte han betale til Skilling og Hvid. om jeg saa skulde kalde alle Domstole i Landet til Hjælp. Han plaprede noget frem paa Japanesisk, og Jarvis stod som en Per Tot og hørte derpaa; han bad mig endogsaa være rolig og paastod, at den unge Herre havde frygtelige Smerter, at det hele kun skyldtes et ulykkeligt Tilfælde, og at Lysten til Eksperimenter sikkert var forgaaet ham, hvorved han ligefrem tog Parti for en fremmed mod sin egen retmæssige Husfru.

Derefter begyndte det at blive galt med hans Nerver, saa at han ikke mere kunde sove, og Lægen sagde, han led af rheumatiske Symptomer, hvad der var værre, end om Gigten virkelig var kommen til Udbrud. Jarvis gav ham en ordentlig Mundfuld om sin afdøde Moder at tygge paa; hun havde nemlig fejlet akkurat det samme. Og fra nu af kunde han ikke tænke paa andet, end at han var en færdig Mand, som for Resten af sit Liv ikke havde andet end de græsseligste Lidelser i Vente.

Allerede nogen Tid i Forvejen havde jeg lagt Mærke til, at han var meget nedtrykt og helst vilde sidde foran Kaminen og stirre ind i Ilden, ligesom han havde tabt ethvert Spor af sin tidligere Friskhed. Og dette voldte mig Bekymringer, fordi jeg ofte havde hørt Tale om alle de Ulykker, hvori Mænd pleje

at styrte sig; Nat og Dag plagede jeg mig med allehaande Formodninger om, hvad der vel kunde være Aarsag til den Forandring, der var foregaaet med ham. Væddemaal kunde det ikke være; thi med mit Vidende læste han ikke engang Bladenes Beretninger fra Væddeløbsbanerne, hvad han dog sikkert vilde have gjort, hvis han havde været befængt med den Mani at sætte Penge paa Heste. Jeg vidste fra min Søster Anna, hvorledes hendes første Mand, der havde haft Stalde at leje ud, var, hvad man kalder en Sportsmand; den hele Dag interesserede han sig ikke for andet end at læse om Heste i Bladene og snakke om, hvad der kunde siges til Fordel for den Væddeløbshest, som han i Øjeblikket parerede paa. At Jarvis skjulte Pengesorger for mig, var heller ikke sandsynligt; thi selv om jeg ikke bekymrede mig om hans Status i Banken, vidste jeg dog, at vi altid havde Kontanter i Huset, at det gik fremad med Forretningen, og at vore Leverandører punktligt bleve betalte hver Mandag, hvad der nemlig er den eneste Maade, hvorpaa man kan undgaa Optrækkeri og Ærgrelser.

Jeg har ofte tænkt paa, at jeg forlængst vilde have druknet mig i Themsen, hvis jeg havde været i min Genboes Sted, en Enkefru Parcker, som altid havde godt lejet ud, men alligevel bestandig var i Pengenød. Maaneder igennem lod hun Kontrabogen løbe op hos Slagter og Bager, indtil hun var den ene halvtreds, den anden tyve og Urtekræmmeren tredive Pund skyldig; med Huslejen var hun naturligvis ogsaa bagude, og Rodemesteren maatte komme der fire eller fem Gange hvert Kvartal; ja Gasværket havde endogsaa for et Par Maaneder siden lukket Hovedhanen af for hende, hvad der virkelig er det afskyeligste, der kan passere en anstændig Kone, eftersom enhver faar det at vide.

Men naar man saa hende gaa ud, denne Fru Parcker, saa pudset og pyntet som en Kanehest, skulde man tro, hun ikke havde behøvet at skamme sig for noget Menneske i Verden, og at Englands Bank stod til hendes fulde Raadighed; altid havde hun fremmede til Aften hos sig, hvor der ikke bødes paa smal Kost, og jeg tror, hun om Natten sov saa sødt, som om hun ikke havde været nogen en Penny skyldig og ikke vidste, hvad en Rykker var.

Endelig spurgte jeg min stakkels Mand, om han ikke havde noget paa Hjerte, som han ømmede sig ved at tilstaa mig. Men han sagde nej; han følte sig blot mat og slap, havde Smerter alle Vegne og frygtede for, at en eller anden Sygdom med et malebarisk

Navn, som jeg ikke kan udtale, endsige skrive, var i Anmarch hos ham.

„Snak!" sagde jeg. „Du har forkølet dig, da du nylig kørte hjem fra Teateret oven paa Omnibussen."

Det var nemlig en Vane, han havde, som er meget farlig, naar man i Timevis har siddet som i en Svedekasse oppe under Loftet i et Teater. Han var nemlig teatergal, og navnlig Shakespeare og den Slags Stykker kunde han ikke faa nok af. Jeg sætter ingen Pris derpaa, men har altid hellere gaaet til Le- end til Grædestykker og har aldrig kunnet begribe, at Folk kunde være saa forhippede paa at svømme i Taarer en hel Aften med Lommetørklædet for Øjnene. Søster Anna og Moder vare af samme Surdej som Jarvis, og ofte har jeg sagt til dem: „I bilde jer ind at være sarte og blødhjertede Kvinder, og dog betale I halvanden Shilling for at se andre Folks Børn dø, og kalde det oven i Købet for en fornøjelig Aften. Saa kunde I jo lige saa godt tilbringe eders Søndage paa Kirkegaarden for at bivaane saa mange Ligbegængelser som muligt."

Der gives virkelig Folk, som i ethvert Vejr gaa milevidt for at være til Stede ved en eller anden bekendt Personligheds Begravelse og se Slægt og Venner græde; jeg foretrækker nu engang en morsom Cirkusforestilling eller en Pantomime.

Det var altsaa en Forkølelse, som havde fremkaldt alle disse Symptomer; men efter at Doktoren var begyndt at komme i Huset, og Jarvis havde hørt, at han havde „rheumatiske Dispositioner" og at hans Nerver ikke vare i Orden, blev han melankolsk, saa det var en Gru at se paa; og værre blev det med hvert Aar, der gik. Han begyndte at iagttage sig, pleje sig og kurere paa sig selv og bildte sig stadig ind, at han led af alle de Sygdomme, som ere til i Verden. Der er ingen Tvivl om, at hans Moder ogsaa var saadan, og at hun trods al sin Forsigtighed virkelig har lidt meget; men det er dog ingen Undskyldning for, at han forsøgte med Alverdens Husraad og nedsvælgede alle de Mediciner, som nogen Sinde ere blevne opfundne.

Hans Søvnløshed og Klagen og Stønnen om Natten var det værste ved Jarvis, fordi man ikke kunde slippe derfor, og den Maade, hvorpaa han vældede sig i Sengen og ønskede sig Døden, opirrede til sidst mine Nerver i den Grad, at jeg undertiden følte mig fristet til at staa op og styrte mig ud gennem Vinduet.

Efter at han var kommen i denne Tilstand, var det vanskeligt at indgyde ham Interesse for noget husligt Anliggende, saa at nu hele Forretningen hvilede paa mine Skuldre. Jeg bliver nødt til at indrømme, at det ofte gjorde mig irritabel og foranledigede mig til at give ondt af mig, hvad jeg nu, da den kære Sjæl er død og begraven, bittert angrer, omendskønt han opnaaede en smuk Alder og fik en fredelig Ende; dog kom alt dette først længe efter det, som jeg her har skrevet om.

En ung Mand, der havde et Værelse hos os og studerede Medicin, bragte ham først paa de daarlige Tanker ved at laane ham Lægebøger, hvori saa Jarvis begyndte at læse. Navnlig en Bog, der handlede om alle Sygdomme, som et Menneske kan faa, afmagrede min stakkels Mand til et formeligt Skelet; thi han opdagede Symptomer hos sig selv paa det alt sammen og var fast overbevist om, at ingen Lidelser var ham forskaanet. Ogsaa et medicinsk Tidsskrift laante han hver Uge, og saa ofte han læste deri, plejede han at fare op og blive snart hed, snart kold, fordi der altid forekom et Tilfælde, som havde Lighed med hans. En Aften vilde han læse højt for mig om disse Grueligheder, men saa sagde jeg: „Jarvis, hvis du forlanger, at jeg skal høre paa det Tøjeri, tager jeg paa Minuttet min Hat paa og gaar. Vi maa alle dø af noget — derfor ere vi til i Verden — og jeg vil paa ingen Maade vide, hvad der foregaar i andre Folks Indvolde!"

Hvad han led under „Forbud", er slet ikke til at sige. Hver Morgen stod han op med den Følelse, at der vilde ske noget frygteligt med ham, og efter Bordet var det den samme Historie. Han sagde, at Hjertet pludselig holdt op at slaa i hans Bryst, at han følte Kuldegysninger ned ad sin Rygrad og kunde mærke paa sin Nakke, at nogen gik over hans Grav. Naar det bankede paa Døren, kunde han fare sammen og tro, at det var Mænd fra Begravelseskompagniet, der kom for at tage Maal af hans Ligkiste.

Man tænke sig den Slags Tale de kolde Vinteraftner, naar Vinden tuder mod Ruden, og Beletagen har staaet ledig i flere Uger, og man vil ikke undre sig over, at jeg mange Gange, naar jeg selv var ked af det og trængte til en Opmuntring, følte Lyst til at løbe fra det hele for aldrig mere at komme tilbage.

Jeg gjorde sandelig mit bedste for at indgyde ham Mod og bringe ham paa bedre Tanker, men det frugtede ikke; han vilde ikke være fornøjet og var fuldkommen utilgængelig for Trøstegrunde. Tobaksrygning havde han vænnet sig af med, fordi

han havde læst, at en Mand havde faaet Kræft i Tungen af at ryge; Vin, Øl eller Cognak drak han heller ikke mere, fordi han havde hørt, at Postevand var det bedste for hans Lidelser. En Gang opgav han endogsaa at spise Kød, fordi han et Sted havde fundet den Sætning udtalt, at alle Sygdomsspirer stamme fra Nydelsen af Kødspiser. Aldrig i mine Levedage glemmer jeg en Juleaften, da han sad over for mig med Jammersmine og som Højtidsret en Tallerken stuvede Roer og et Glas koldt Vand. Den Gang kunde jeg have pryglet ham igennem, saa rasende var jeg; thi den dejligste Plumbudding og en lækker Skinke fra Yorkshire, en Gave fra en Herre, der tre Sæsoner i Træk havde boet hos os, stod paa Bordet.

Og alle de Ting, han tog ind, fordi han studerede Vidunderkurene i Bladenes Annoncer! Jeg er overbevist om, at han lod Kvaksalverne tjene en lille Formue, og til hver af dem svor han en Uge eller to og forsøgte saa med en anden. Lykkelig var han kun, naar han traf paa nogen, der gad høre paa hans Sygehistorier, og han levede formelig op, da en leversyg Tysker en Gang lejede sig ind hos os. Hver Dag besøgte de hinanden for at tale sammen om deres Symptomer, prøve hinandens Medicin og beklage hinanden. Jeg vilde ikke have haft noget derimod, thi han blev virkelig muntrere derved og sad i alt Fald ikke hele Dagen stille i Dagligstuen, dersom den tyske Herre blot ikke havde raadet ham til gymnastiske Øvelser. Du gode Himmel! Aldrig kan jeg glemme, hvordan Jarvis indrettede sig i et ubenyttet Værelse! I to Loftskroge blev der ophængt en Trapez, derpaa kom en rigtig Gyngehest til Syne, som Børn bruge dem, og sluttelig et Par Haandvægte af Jærn. Gyngehesten oprørte mig mest; thi jeg havde aldrig kunnet tænke mig at se min Mand i fem og fyrretyve Aars Alderen sidde paa Skrævs over en Gyngehest og rokke frem og tilbage, som om han var paa en Ridetur i Parken, fuldt og fast indbildende sig, at derved vilde den Skok af Sygdomme helbredes, som hans Fantasi efterhaanden havde belemret ham med.

Længe fortsatte han dog ikke disse Øvelser, ligesom han overhovedet ikke holdt fast ved noget, omendskønt alt forekom ham godt til at begynde med, eller han i det mindste troede, at det gjorde det, hvad der kommer ud paa et og det samme, da Troen er et vidunderligt Lægemiddel, og man med lidt god Vilje næsten kan indbilde sig, hvad det skal være, saadan som det for Eksempel gik med den Mand, som man i Mørke satte i et varmt Bad og ind-

bildte, at han forblødte sig, og som virkelig døde deraf, skønt han kun havde en Smule Skramme paa Armen, men troede, at det varme Vand var hans strømmende Hjerteblod. Altid har jeg ogsaa sagt, at saa sandt som Angst dræber Hundreder, saa sandt helbreder Troen Tusinder, hvoraf det forklares, at gamle Husraad, der ikke ere en Pibe Tobak værd, virkelig kunne udrette Vidundere, naar man blot rigtig stoler paa dem, selv om jeg aldrig har kunnet fatte, at det skulde kunne lade sig gøre at fordrive Vorter ved at nedgrave noget i Haven paa fastende Hjerte og grave det op igen i Maaneskin, som min kære Moder plejede at gøre. Men sikkert er, at det hjælper, naar man gnider et Bygkorn paa Øjet med sin Giftering og tror paa det, skønt jeg har ladet mig sige, at enhver anden Ring skal være lige saa god, og Sagen blot er den, at fattige Folk kun har den ene Ring, som heldigvis aldrig kan skade, fordi den er af Guld. Derimod har aldrig nogen kunnet forklare mig, hvorfor man kan standse Næseblod hos Børn ved at gnide dem ned ad Ryggen med en Gadedørsnøgle.

Efter at Sundhedsgymnastikken havde haft sin Blomstringstid, traf Jarvis i Kurérklubben, hvor han af og til gik hen om Aftenen, sammen med en Kollega, der anbefalede ham et nyt Universallægemiddel. Midlet var ikke noget som helst andet end almindelige Løg, og fulde fire Uger levede han kun deraf, saa at enhver maatte tro, der foregik noget forfærdeligt i vort Hus, da Tjenestepigerne altid kom grædende eller rødøjede til Døren, eftersom de fra Morgen til Aften maatte pille Løg til Jarvis, der kun kunde spise Hjertet.

Den stakkels, rare Mand! Jeg var vistnok saa taalmodig, som man kunde forlange af mig, men vendte dog undertiden det laadne ud, naar han med sin Begravelsesmine trissede omkring i Huset og fyldte Værelserne op med Medicinflasker, Pulveræsker og Tedaaser, saa at de mere lignede et Apotek end ordentlige Folks Beboelsesrum.

Den skrækkeligste Tid havde jeg med ham, da han en Gang i Bladene læste om en Mand, der af Melankoli havde begaaet Selvmord. Maaneder igennem tænkte han nu ikke paa andet end Selvmord og sagde, at det vistnok ogsaa vilde ende paa den Maade med ham, hvorfor han holdt op med at barbere sig, fordi der, naar han havde Kniven i Haanden, kunde opstaa en „momentan Impuls", som han kaldte det, saa at han ikke kunde lade være

at skære sig i Struben med den. Naar jeg saa sagde ham, at det var syndigt saaledes at male Fanden paa Væggen, og at han maatte skamme sig over alt det, han gik og sandt paa, svarede han, at han var kommen til Kundskab om, at en Broder til hans Moder havde druknet sig i en Brønd, og at Hangen til Selvmord var arvelig, saa at han, hvad enten han vilde eller ej, maatte være forberedt paa at gaa samme Vej.

Omendskønt jeg nu nok vidste, at Folk, der tale om den Slags Ting, sjældent gøre det, jagede han mig dog den ene Skræk i Blodet efter den anden; thi siden han havde faaet den Idé i Hovedet, blev han opfarende og hidsig, og jeg behøvede kun at sige ham et ærgerligt Ord over en eller anden huslig Modgang, saa tog han sin Hat og gik ud, idet han lod mig forstaa, at han havde noget skrækkeligt i Sinde, noget i Retning af at kaste sig under en Omnibus eller springe i Vandet.

Mangen god Gang, naar han efter en saadan Ordveksel blev længe ude, tog ogsaa jeg mit Overtøj paa og vankede rundt for at søge efter ham. En Gang fandt jeg ham saamænd siddende paa en Bænk foran Dammen i Regents Park. Den ulykkelige havde givet en lille Dreng en halv Skilling for at hænge sig i hans Frakkeskøder og raabe „Politi!“ ifald han, adlydende en momentan Impuls, skulde styrte sig ned mod Vandet.

Jeg tog hans Arm og trak ham med mig, samtidig med at jeg forklarede ham, hvor ryggesløst af ham det var at plage en stakkels Kone, som han plagede mig, og hvis saadant noget skete oftere, maatte jeg have Opsyn med ham, gemme hans Overtøj og lukke ham inde, hver Gang jeg saa mig nødsaget til at gaa ud. Hvordan i Alverden skulde jeg være baade her og der i min Forretning fra tidlig Morgen til sen Aften og passe alting, naar jeg intet Øjeblik kunde være sikker paa, hvad for en ravgal Idé han nu var kommen paa?

Af og til kom der dog ogsaa bedre Tider, og han var da atter venlig og føjelig som i gamle Dage; han kunde endog til Tider selv foreslaa at gaa med mig til Venner og Bekendte eller føre mig til et Fornøjelseslokale; kort sagt han kunde, naar det stak ham, atter blive Menneske som ethvert andet, beskæftige sig med Huset og glemme sine Skrøbeligheder, indtil en eller anden paa ny erindrede ham derom, og den gamle Vise begyndte forfra. Værst var det dog, naar hans Nerver ikke tillod ham at sove; det var akkurat som med hans stakkels Moder, sagde han; hun

havde ofte i Ugevis befundet sig i samme Tilstand, saa at hun maatte staa op om Natten og en Snes Gange gaa op og ned ad Trapperne fra Kælder til Loft og stikke Hovedet ud ad Vinduet, for at den kolde Luft skulde gøre hende søvnig.

Saaledes kunde han opregne Midler i det uendelige mod Søvnløshed. Mangen Aften gik jeg dødtræt i Seng og kunde ikke lukke et Øje, fordi min stakkels Jarvis laa ved Siden og „talte Faar" i Millionvis, for endelig at tænde Lys og gribe en Bog, saa at jeg altid maatte ligge i Dødsangst for, at han skulde falde i Søvn og lade Sengeforhængene komme i for nær Berøring med Flammen.

Længe bar jeg det uden Klage; men da han til sidst sagde, at naar man ikke kunde sove, skulde man blot have en Tallerken med haarde Biskuits, de saakaldte „Knækbrød", ved Siden af Sengen og spise et Stykke hver halve Time, fordi Blodet ved Fordøjelsen strømmede fra Hovedet, og Søvnen da lettere indfandt sig, da var Maalet fuldt. Hverken hos Borgmesteren eller i Kirken har jeg hørt, at en Husfru behøver at finde sig i, at hendes Mand den halve Nat ligger og spiser Knækbrød. Jeg har en let Søvn, og saa snart han begyndte at knase, for jeg op ved Lyden; men det værste var dog Krummerne i Sengen; de ere ikke behageligere at ligge paa end Nagler og Smaasøm.

Trods alle hans Særheder og Griller havde jeg ham dog hjertelig kær, og havde han blot ikke givet saa meget efter for sig selv og ikke var bleven saa frygtagtig, navnlig om Dagen — thi naar der om Aftenen blev tændt Gas, gik det i Regelen lidt bedre, hvad jeg hører ofte skal være Tilfælde hos Folk, der lider af den samme Skade som han — vilde han have været den bedste Ægtemand, en Kone kan ønske sig. Siden jeg har mistet ham, har jeg desuden kun Tanke for hans gode Egenskaber. Aldrig i Livet har han ved Drik forvoldt mig en trist Time, saaledes som mange Mænd i hans Stilling gøre, eller ladet mig lære Skinsygens Kvaler at kende, eller sagt mig haarde og onde Ord; saa naar man ved, hvad mange Koner maa gennemgaa i deres Ægteskab, har jeg al god Grund til at være Himmelen taknemmelig.

Fru Peckover for Eksempel, som boede lige over for os og navnlig udlejede sine Værelser til Folk, der kom ind fra Landet for at lade sig operere, — Fru Peckover, siger jeg, havde en Mand, som kunde faa Hjertet til at bløde i Livet paa en af Medlidenhed med den stakkels Kone og til at takke Gud for en Mand som

Jarvis. Det var allerede i Forvejen alt andet end behageligt for den stakkels Sjæl altid at maatte leve i Kloroformstank; thi naar Lægerne med deres afskyelige sorte Lædertasker traadte ud af hendes Hus, kunde det hænde, naar Vinden stod paa, at Duften naaede helt over til os, saa at man kunde bilde sig ind, man var Genbo til et Hospital. Men værre for hende var det dog, at Herr Peckover, dette Uhyre af en Ægtemand, drev rundt i samtlige Kvarterets Værtshuse, snakkede op om sine huslige Anliggender til hvem der vilde høre paa det, og stadig kom hjem i en Tilstand, saa at han ikke kunde faa Nøglen i Nøglehullet og derfor hamrede løs med Dørhammeren, hvad der naturligvis var dobbelt utilgiveligt i et Hus fuldt af syge, saa at den stakkels Kone, for ikke at miste sin Kundekreds, til sidst saa sig nødsaget til at tilbringe Nætterne paa en Stol i Forstuen og lytte efter hans Fodtrin. Hver eneste Nat maatte hun passe paa at lukke ham ind, før han slog Alarm, derefter trække Støvlerne af ham og mere bære end lede ham op ad Trapperne, af lutter Angst for, at han skulde støde mod en Dør og forskrække Patienterne.

En Gang hændte det, at den stakkels Kone efter en travl Dag, da der havde fundet tre Operationer Sted i hendes Hus, den ene endog med dødelig Udgang, faldt saa fast i Søvn paa sin Stol, at hun ikke hørte sin værdige Ægtefælles Fodtrin. Han gjorde da et saadant Rabalder, at hun for op med et højt Skrig, hvorved en Dame, hvis Tilstand var meget farlig, fik en saadan Skræk i Livet, at hun aldrig mere forvandt den. Vaagekonerne fortalte Historien videre, og de Læger, som hidtil havde anbefalet hendes Hus, erklærede, at hun enten maatte skille sig af med Manden eller give Afkald paa deres Patienter. Den stakkels Fru Peckover holdt fast ved, at hun ikke kunde bortjage sin Mand, ved hvem hun hang med Liv og Sjæl — det hænder nemlig ofte, at flittige, dygtige Koner hænge saaledes ved Mænd, som slet ikke ere det værd — og saa mistede hun lidt efter lidt sin Kundekreds og maatte opgive Forretningen. Hun overtog et andet Hus, hvor det blot gik endnu værre, og til sidst hørte vi om hende, at hun havde maattet tage Plads hos en Enkemand, medens Herr Peckover sporløs forsvandt med en Opvartningspige fra den Beværtning, hvor han havde spildt det meste af sin Tid og sin Kones Penge.

Nej, nej, — med alle sine Egenheder og fortrædelige Sædvaner har Jarvis altid været en hjertensgod Mand, der tusind

Gange var at foretrække for saadan en som Fru Peckovers, der boede over for os.

VIII. Den unge Herr Somerset.

Han havde et Værelse med Sovekabinet hos os paa anden Sal, og naar jeg i Aften sætter mig hen at skrive om ham, hører jeg endnu hans lyse, lystige Stemme raabe gennem Huset: „Mo'r Jarvis!"

Da han kom til os, var jeg en midaldrende Kone og maatte vel have tillagt mig et vist moderligt Væsen over for unge Mennesker; i alt Fald fattede han straks Tillid til mig, som jeg til ham, og da han paa sin friske, trohjertede Maade straks begyndte at kalde mig Mo'r Jarvis, tog jeg ham det ikke ilde op. Ham kunde overhovedet ingen blive vred paa, og selv Jarvis, der efterhaanden var bleven gnaven og irritabel, kom til at holde af ham og syntes formelig at leve op paa ny, naar Herr Somerset kom ned i vor Dagligstue, satte sig paa Bordkanten, røg sin Pibe og snakkede Pokker et Øre af. En Gang, da han endog gik saa vidt, at han forglemte min gamle Jarvis's Gigtsmerter og dunkede ham i Ryggen paa en Maade, som han ikke vilde have taalt af noget andet Menneske, blev Jarvis blot en Smule rød, satte en Grimasse op og sagde til mig:

„Husk, Susanne, at notere et knust Skulderblad og to Pægle fransk Brændevin paa Herr Somersets Regning!"

Hvad det dog var for et fornøjeligt ungt Menneske! Ak, hvor ofte har jeg ikke brudt min Hjerne med, hvad der vel kan være blevet af ham; om han har samlet sig sammen eller er gaaet under i sit Letsind. Maaske har Fornuften omsider faaet Overhaand, og han er bleven en tyk og sat Borgermand — maaske! Naa, jeg vil kun tænke det bedste om ham; er det gaaet ham galt, bærer hans Opdragelse ene og alene Skylden.

Da han kom til os, var han omtrent seks og tyve Aar; Fornemheden selv lige til Fingerspidserne, hvad man da ogsaa kunde mærke paa hvert Ord, han sagde, og dertil saa elegant i Tøjet, at han kunde tjene som Mønster for Grever og Baroner. Han havde en Toiletkasse, hvori alt var af Sølv og hvert Stykke

forsynet med hans Navnetræk; de nydeligste Ungkarlegenstande, saasom Cigaretkasser og lignende pyntede op i hans Værelse, og hans Skjorte- og Manschetknapper vare af Guld og Perler og Diamanter, saa at man ikke kunde se noget skjønnere for sine Øjne.

Han havde en Kammertjener med, en sindig, fornuftig Mand, som han halvvejs plagede Livet af, halvvejs behandlede som en gammel Kammerat, og som var ham saa hengiven, at han uden at betænke sig vilde have kastet sig under en Omnibus eller en Sporvogn, hvis han dermed kunde gøre sin unge Herre en Tjeneste. Men munter var han ikke, stakkels Mand. Han havde allerede længe været hos Herr Somerset og vidste, hvordan det stod til med hans Affærer. Da vi lærte ham nærmere at kende, sagde han os, at hans unge Herre kun vidste daarlig Besked med forretningsmæssige Anliggender og trængte til nogen, der kunde sørge for ham og øve en gunstig Indflydelse paa ham.

„En Smule forrykt er han allenfals," plejede Jarvis at sige om ham, og jeg tror, han havde Ret. Men det var en Art Forrykthed, som kun spredte Liv og Solskin omkring sig. Og at han aldrig har kunnet gøre nogen Moders Sjæl noget ondt, derpaa tør jeg endnu sværge den Dag i Dag, da jeg sidder her i min ensomme Stue og maa tørre mine Brilleglas ved Tanken om det livsglade unge Menneske, der saa gerne kaldte mig sin Mo'r.

Næppe var han flyttet ind, før alle i Huset kunde lide ham, lige fra Skurekonen, der en Gang om Ugen hjalp til med Rengøringen, til Jarvis, der glemte sine Skrøbeligheder, naar han til Klokken eet om Natten blev siddende oppe hos ham og røg Pibe og drak Toddy, hvad tit og ofte skete, naar ingen af Somersets unge Venner kom, og han følte sig en Smule udaset, som han sagde, og ikke gad gaa til Fornøjelser „af gode Grunde."

Da han var bleven fuldmyndig, havde han, som hans Tjener Johnson fortalte os, faaet Raadighed over en smuk Formue, der var en Arv efter hans afdøde Forældre. Den unge Herre havde da levet flot og ladet sig tage ved Næsen, af hvem der havde Lyst til det. Ødsel strøede han Pengene rundt med fulde Hænder, var Stamgæst ved Væddeløb og i Spilleklubber, spillede Husherre i en flot Ungkarlebolig, blev opsøgt og feteret af alle Haande lette Fugle af begge Køn, og længe varede det da heller ikke, før der kom Ebbe i Kassen, og han endelig maatte indse, at han kun ved store Indskrænkninger vilde være i Stand til at slaa sig igennem med Resterne af sin Rigdom. Saa havde han søgt Lejlighed hos

os, fordi Moderen til en af hans Venner, der om Sommeren havde boet et Par Uger hos os, havde sagt, at vi vare „af rette Sort."

Johnson fortalte en Gang, at hans unge Herre havde sagt til ham: „Ser du, gamle Fyr, du ved jo saa godt som jeg, at det nu er Slut med mit Herreleben. Jeg maa altsaa ogsaa give Afkald paa dig, saa at du i Tide gør bedst i at se dig om efter noget solidere."

Men Johnson havde ikke villet høre noget om Opsigelse og sagt, at han hellere vilde blive uden Løn.

„Saa probere vi det, gamle," havde Herr Somerset svaret; „maaske det ogsaa kan hænde, at Bladet vender sig."

Johnson var altsaa bleven og hang ved sin unge Herre mere som en ældre Broder end som en Tjener, og jeg vilde kun ønske, at man oftere fandt Eksempler paa en saadan Troskab hos Tjenestefolk.

Jeg har bestandig maattet give Jarvis Ret i, at Herr Somerset var en Smule forrykt; i hvert Fald var han et løjerligt Menneske, der kunde hitte paa det utroligste.

Næsten hver Dag blev jeg en Smule inde hos ham for at faa mig en Passiar, og jeg tror, at om jeg saa var kommen direkte fra en Begravelse, kunde han have faaet mig til at skoggerle. Og naar Tjenestepigerne havde noget at bestille paa hans Værelse, plejede der at blive en Fnisen og Latter, saa at jeg en Gang med min strengeste Mine maatte op til ham og sige:

„Herr Somerset, jeg kan virkelig ikke finde mig i, at De saadan driver Lystighed med Tyendet; hvad maa Folk ikke tænke om Huset?"

Derhos betragtede jeg Pigerne med min alvorlige Mine, men fik ikke noget rigtigt ud af det; thi i en Haandevending havde han fundet paa en eller anden ny Narrestreg, saa at jeg skyndsomst maatte trække mig tilbage for at bevare Værdigheden.

Ingen komisk Vise kom paa Mode, uden han kunde synge den, og ingen forstod som han at efterabe Sangerne, som de skabe sig paa Varieteer og i Koncertsale. Naar Pigerne havde noget at gøre paa Gangen, kaldte han dem ind til sig, og der stod de og lo, saa de klare Taarer trillede dem ned ad Kinderne, og bagefter forsøgte de selv at synge Viserne i Køkkenet, saa snart jeg vendte dem Ryggen.

Desuagtet var der ikke det ringeste at sige paa ham, skønt

det naturligvis ikke passede sig, at Tjenestepigerne tilbragte halve Timer paa en ung Herres Værelse for at høre ham give hele Koncerter. En Gang greb jeg ham endogsaa i at vise Stuepigen en Kortkunst; han lod hende vælge et Kort ud af Bunken, kastede derpaa hele Spillet fra sig, og netop det bestemte Kort, som hun havde trukket, blev hængende paa Væggen. Da maatte jeg virkelig for Alvor skride ind og een Gang for alle erklære, at det ikke gik an, at mine Piger lod deres Arbejde ligge, for om Formiddagen ved Ellevetiden at spille Kort med en ung Herre.

Men nogen høfligere Lejer tror jeg aldrig, jeg har haft. Han købte Blomster til mig og overrakte mig dem, som om jeg var en Hertuginde, og da jeg en Gang blev syg, vilde han absolut sidde ved min Seng, omendskønt jeg sagde, at det ikke var passende; han gjorde det alligevel, læste højt for mig og gav mig min Medicin, naar Jarvis havde noget at skaffe i Huset. En kødelig Søn kunde ikke have været opmærksommere og hensynsfuldere mod sin Moder end han mod mig. Dertil var han saa godmodig og flink, som Dagen er lang; havde han blot haft Fader eller Moder eller nogen anden, som for Alvor kunde have taget sig af ham, er jeg overbevist om, at han vilde have gjort dem Ære. Siden min Sygdom kaldte han mig aldrig for andet end Mo'r Jarvis, og jeg kunde ikke gaa forbi hans Dør, uden at han lukkede op og spurgte til mit Befindende.

Naar han traf Stuepigen paa Trappen, tog han Kulspanden af Hænderne paa hende og bar den selv op, hvor meget hun saa vægrede sig, idet han paastod, at han havde yngre Ben end hun, hvad dog ikke var Tilfældet, eftersom hun ikke var mere end tyve Aar gammel. En Gang saa jeg ham endogsaa til min Forfærdelse bære Kul ind til den gamle Lady Treeson, en from Enke, som boede paa første Sal; værdig som en Præst og med en Statues Ro satte han den tunge Kasse paa Gulvet og gav sig til at rense hendes Kamin ud, saa at hun i sin Overraskelse udbrød: „Men Gud i Himmelen dog, Herr Somerset, hvad gaar der dog af Dem, Menneske!" og samtidig gav hun sin Coiffure en saadan Tryksekst, at den gled ned over den ene Tinding og blottede den skaldede Plet paa hendes Isse.

En Gang forsøgte hun at omvende ham ved at sende nogle gudelige Smaaskrifter op til ham, fordi, som hun sagde, han var et yndigt Menneske, blot saa forfærdelig letsindig. Men hvad gjorde den Skælmsmester? Han tog imod Traktaterne, takkede

hende i et elskværdigt Brev, hvori han tillige forespurgte, om hun ikke samme Dags Eftermiddag vilde bære ham med sin Nærværelse; han havde netop inviteret et Par Venner til Te, og det vilde være ham en Fornøjelse at forestille hende for nogle af Londons netteste unge Mænd, — alle ugifte.

Men saa snart hun havde sine slemme Hovedpinedage, var han saa stille som en Mus og hverken sang eller flojtede i Forstuen eller paa Trappen; og omendskønt han tit sagde til mig, at en dygtig Dram vilde være det bedste for den gamle Dame, sendte han hver Formiddag Johnson ned og lod spørge til hendes Befindende. Traf han hende uden for Huset i hendes Rullestol, gik han ufejlbarlig et langt Stykke med for at passiare med hende, saa nydeligt og forstandigt, som man kunde forlange, og behandlede hende altid med største Elskværdighed.

Han var meget for gavmild og ødelagde Tjenestefolkene for mig ved at give dem store Drikkepenge for hver lille Tjeneste, der egentlig hørte med til deres Pligter, saa at jeg maatte gøre ham Forestillinger og sige, at det var Uret over for de andre Husbeboere, der ikke kunde eller vilde give saa meget, og at Tjenestefolkene kun bleve fordringsfulde deraf, hvad da ogsaa var ganske sandt; thi hvem der giver for mange Drikkepenge, skader andre, der ikke have Lyst til at kaste deres Penge bort paa den Maade. Tjenestefolk ere nemlig ogsaa Mennesker, og de forsømme let dem, der ikke betale ekstra.

Efter at han havde boet omtrent et Aar hos os, kom jeg en Dag ind paa hans Værelse, — der var saa stille derinde, at jeg troede, han var gaaet ud — og fandt ham siddende med et Ansigt, som jeg aldrig før havde set hos ham. Ganske melankolsk og nedslaaet stirrede han ind i Ilden og forsøgte at smile, da han genkendte mig.

„Hallo, Mo'r Jarvis, er det Dem? Hvad er der i Vejen? Har Jarvis slaaet Dem, saa at De maa søge Tilflugt under mine Vinger?"

Saaledes lod jeg mig imidlertid ikke affspise, men spurgte ham alvorligt, hvad der trykkede ham.

„Ikke noget særligt," gav han til Svar; „men jeg maa vel ogsaa undertiden have Lov til at hænge med Næbbet?"

„De gør mere end det," sagde jeg; „De har alvorlige Sorger, Herr Somerset!"

„Naa ja, naar De absolut vil vide det, staar det ikke saa

helt lystigt til med mig; men jeg kan taale de Stød, Verden giver, og vil snart igen være saa fornøjet som Fisken i Vandet."

Jeg vilde nu have mere at vide af ham; men et Øjeblik efter begyndte han som sædvanlig at sige Pudserligheder og anstille sig munter, saa at jeg opgav det og gik ned til mig selv igen.

I Dagligstuen traf jeg hans Tjener, der lige var kommen hjem fra Byen, og da jeg kunde se, at ogsaa han var trist, spurgte jeg, hvad der var i Vejen. Han satte et meget alvorligt Ansigt op og fortalte os, at Herr Somersets Forretningssager stod meget ilde; dersom han ikke fik Penge fra en Slægtning, han havde skrevet til, maatte det befrygtes, at han blev sat under Konkurs. Han var skrækkelig forgældet, og vi fik nu ogsaa at vide, at Johnson havde maattet pantsætte sin Herres Juveler for at betale os vor sidste Leje.

Det var naturligvis en meget sørgelig Historie, som gjorde os hjertelig ondt, hvad jeg imidlertid ikke lod Herr Somerset mærke, fordi jeg vidste, det vilde have saaret ham. Men otte Dage efter bankede det paa min Dør, og jeg hørte ham spørge: „Maa jeg komme ind?"

Ganske paafaldende bleg saa han ud, da han stod over for mig og sagde:

„Jeg kommer for at melde, at jeg flytter fra Dem, Mo'r Jarvis."

Det gjorde mig forfærdelig ondt at høre, skønt jeg næstendels havde forudset, at det vilde komme. Det sagde jeg ham ogsaa og kunde ikke forhindre, at han saa min Sorg, det kære Menneske; af et godt Hjerte føjede jeg derefter til, at hvis det passede ham, kunde han godt blive hos os; vi skulde saa vist ikke presse paa med Betalingen.

Da tog han min Haand og trykkede den, og hans Øjne stod fulde af Taarer.

„Mo'r Jarvis," sagde han, „De og Deres Mand have været gode Venner for mig, og jeg er næsten lige saa ked af det, som om jeg skulde forlade mit Hjem; men saadan maa det nu engang være. Gud velsigne Dem for Deres gode Hjerte; jeg ved, det er Deres Alvor, at De gerne vilde beholde mig; men jeg maa tage fat paa et eller andet og lære at sørge for mig selv, hvilket maaske ogsaa er det bedste, der kan times mig."

„Hvad tænker De Dem at tage fat paa?" spurgte jeg.

„Jeg ved endnu ikke selv; men det har ogsaa mindre at sige.

Jeg har i den senere Tid haft Uheld paa Uheld, og nu er det blevet mig for broget. Det gør mig mest ondt for min brave Johnson; men han faar snart en god Plads igen. Den Mand er en sand Skat, og nogle af mine Venner have lovet at tage sig af ham og anbefale ham, hvilket er mig en stor Trøst. Jeg flytter i Morgen. Jo hurtigere man bringer den Slags Ting i Orden, desto bedre er det. De ser Dem saa nok om efter en ny Lejer?"

„Men et Sted maa De dog bo?" sagde jeg, fordi det laa mig paa Hjerte, om vi dog ikke kunde gøre noget for ham.

„Det har De Ret i, og det kommer jeg ogsaa nok ud over. En Onkel af mig betaler min Gæld og frier mig derved fra, at en fordømt Aagerkarl, der har opkøbt mine Veksler, erklærer mig Fallit. Jeg kan altsaa gaa, hvorhen jeg vil, og finder nok et eller andet Sted i Udlandet, hvor jeg kan bjærge Føden. Meget duer jeg ikke til, ved jeg nok, og er desuden uheldig som faa; men jeg kan skyde, ride og køre, er sund og stærk og knækker ikke saa let over i Ryggen; jeg finder saamænd nok noget. Derfor maa De love mig, Mo'r Jarvis, ikke at sætte Dem graa Haar i Hovedet for min Skyld! Jeg er ikke det fjerneste bange selv, men føler, at jeg kan have godt af at røre mig til noget. Det gør mig kun ondt at skulle flytte fra Deres Hus, hvor jeg har haft det saa godt og gemytligt, at jeg aldrig skal glemme Dem det . . . Naa, naa, — Mo'r Jarvis, ikke hænge med Hovedet, for det smitter, og nu maa jeg skam holde Nakken stiv!"

Han nikkede til mig og gik; men jeg maatte sætte mig for ordentlig at græde ud. Det kunde ikke være faldet mig tungere at maatte lade min egen Søn rejse fra mig paa det uvisse; thi det var saadan et varmhjertet, vakkert ungt Menneske, denne Herr Somerset; og hvis han havde gjort Dumheder og var kommen paa Afveje, saa vidste jeg jo, at det kun var Mangel paa gode Raad og forstandig Paavirkning, der var Skyld i det.

Afskeden den næste Dag var ligefrem pinefuld. Han betalte til sidste Penny, gav hver af Pigerne en halv Sovereign, hvad jeg sagde ham var synd igt, uden at det dog hjalp noget; og da hans Sager vare pakkede paa Drosken, kom han endnu en Gang hen til mig og trykkede mig hjerteligt i Haanden. Jeg saa godt, at han ikke havde langt til Taarer, saa høj og stor han var, og jeg selv kunde ikke lade være at græde, om det saa skulde have kostet mig mit Liv. Hulkende tog jeg hans unge, kønne Ansigt mellem mine to Hænder, kyssede ham paa Kinderne og sagde:

„Gud være med Dem, Herr Somerset! Vi ville savne Dem frygteligt."

Da var det ogsaa ude med hans Selvbeherskelse, han hostede paa en sær, unaturlig Maade, sprang op i Vognen og kørte af Sted, medens vi bleve staaende i Gadedøren og saa efter ham, skønt jeg intet kunde se for Taarer. Da jeg saa med tungt Hjerte lukkede Døren, saa jeg Pigerne med Forklæderne for Øjnene staa i Forstuen, uden saa meget som at kunne sige til dem, at de skulde holde op at græde; thi jeg vidste jo, hvordan jeg selv var til Mode. Og da jeg gik forbi den gamle Lady Treesons Dør, kom hun ud til mig og sagde, hvor ondt det gjorde hende, at Herr Somerset var borte, og at hun haabede, han nu vilde begynde et nyt og bedre Liv; thi han var et godt Menneske, som kun var bleven fordærvet ved slette Eksempler. Derfor gjorde hun sig ogsaa Bebrejdelser for, at hun ikke før hans Afrejse havde opfyldt sin Pligt og gjort et nyt Forsøg paa at omvende ham.

Den fromme Sjæl! Det var hendes ramme Alvor, og hun holdt meget af sin unge Husfælle; men hun var nu engang ikke skabt til at omvende en Mand som Herr Somerset. Skulde det være lykkedes hende, maatte hun have været mindst fyrretyve Aar yngre!

Længe hørte vi nu ikke det mindste til ham. Johnson, der havde faaet Plads i Skotland, skrev til os, at heller ikke han vidste noget om sin unge Herre; men Jarvis og jeg talte ofte om ham og brød vore Hoveder med, hvad der vel kunde være blevet af ham.

Omtrent et Aar derefter var jeg til en Koncert, hvortil vi undertiden fik Billetter af Postbudet, og da jeg med en Veninde, som boede ved Siden af os, kom fra St. James Hall, tog vi en Droske; thi Jarvis var syg og altid forfærdelig ulykkelig, naar jeg var ude; derfor var jeg ivrig efter at komme hjem saa hurtigt som muligt. Vi raabte Adressen til Kusken og steg ind, og Vognen var saa smukt holdt og Hesten saa god, at vi begge sagde, det var en Fornøjelse at køre paa den Maade, hvorfor jeg foresatte mig at give Kusken en halv Shilling i Drikkepenge. Da vi imidlertid stod ud og jeg saa efter i min Portemonnæ, havde jeg kun et Guldstykke hos mig; det holdt jeg altsaa op til Kusken og spurgte: „Kan De give igen?" Og saa svarede en Stemme, som fik Hjertet til at skælve i Livet paa mig: „Nej, Mo'r Jarvis, jeg maatte jo skamme mig for min Hest, hvis jeg lod mig en Tur betale af Dem!"

Det var Herr Somerset!

Herr Somerset paa en Droskebuk! Kunde det være tænkeligt!

„Men Herr Somerset dog!" udbrød jeg aandeløs af Overraskelse „Det er da ikke Dem selv — De kan da umuligt være bleven Droskekusk, Herr Somerset?"

„Det ser dog stærkt ud til det, ikke sandt?" svarede han ganske muntert. „Men det morer mig, og jeg befinder mig rigtig vel ved Bestillingen. Hvordan gaar det Deres Mand? Bestandig syg, stakkels Menneske? Naa, se nu ikke mere saa forbavset paa mig, Mo'r Jarvis; jeg har det slet ikke daarligt. God Nat, sov vel!"

Og før jeg kunde faa et Ord fremført, havde han piftet paa Hesten og var borte.

Det havde i den Grad rystet mig, at jeg ikke kunde faa en Bid ned, og da jeg fortalte det til Jarvis, forglemte han ganske at beskrive mig sine Smerter, men blev ved at gentage:

„Det stakkels unge Menneske! Det stakkels unge Menneske!"

Omtrent et halvt Aar derefter, da jeg kom ned til Frokost, laa der et Brev til mig. Jeg lukkede det op og saa først efter Underskriften, hvad jeg altid gør, naar jeg ikke kender Haandskriften, og der stod: „Hugo Somerset."

Det var et muntert, hjerteligt Brev, som jeg senere gemte i min Mappe ved Siden af Jarvis's Breve fra vor lykkelige Forlovelsestid.

„Kære Mo'r Jarvis!" saaledes begyndte det.

„Da De sidst saa mig, var jeg Droskekusk, og jeg ved, at det ikke saarede Deres Følelser saa ganske lidt at se mig i den Stilling. De holdt af mig, og Dem regner jeg bestandig til mine faa sande Venner, hvorfor De ogsaa vil glæde Dem over, at det nu har vendt sig til det bedre for mig. Nylig kørte jeg tilfældigvis for en gammel Ven, et Menneske saa rigt som salig Krøsus, og ved den Lejlighed viste det sig tillige, at han er en brav Fyr; thi han formelig pressede mig til at modtage Penge til at rejse over til en Egn af Nordamerika, hvor man faar Land for Røverkøb, og hvor alle siger, at en rask Mand har let ved at bringe det til noget. Og „rask" har jeg nu altid været, — er det ikke sandt, Mo'r Jarvis? Jeg har vel kun været alt for rask! Saa tog jeg omsider mod Pengene og udruster mig nu til Rejsen; men Farvel vil jeg ikke sige Dem oftere end den ene Gang, jeg har gjort det; — De husker vist selv, hvor stærkt det tog paa os begge? Jeg er overbevist om, at det vil gaa mig godt, i det

mindste faar jeg da nu Lov til at tage et ordentlig Tilløb til Lykken, og naar jeg kommer hjem igen som Millionær, gælder min første Gang Dem og stakkels gamle Jarvis, hvem jeg ordentlig skal ruske op i. Vent blot et Par Aar eller tre, saa bliver der en Dag banket paa Deres Dør, saa alle Deres nervøse Lejere fare op og se sig om efter et roligere Hus. Et udvalgt Forraad af splinternye Sange tager jeg med mig og mit gode Humør; hvad behøver Mennesket i Grunden mere? Ofte og meget vil jeg derovre tænke paa min kære lille Mo'r Jarvis; og at hun heller ikke vil glemme mig, derom er jeg forvisset. Naar jeg har bragt det til en Million, kommer jeg sporenstregs hjem med den, og den første unge Dame, jeg gaar paa Restaurant med, bliver Dem, ifald De da ikke er alt for bange for Jarvis's Skinsyge. Med hjertelig Hilsen. Deres trofaste

Hugo Somerset."

Jeg maatte af mit ganske Hjerte le ved Tanken om, at han vilde tage mig med paa Restaurant, og at Jarvis skulde blive skinsyg derover. Det var igen hans gamle Overmod; men jeg var forfærdelig glad over, at jeg nu ikke mere behøvede at forestille mig ham som Kusk, det fine, fornemme Menneske, og jeg foresatte mig herefterdags altid at tænke, at det gik ham godt, at han var rig og lykkelig og sprødte Liv og Lyst omkring sig derovre i Amerika. Da jeg læste Brevet for min Mand, rystede han paa Hovedet og mente, at Herr Somerset ikke var af det Tømmer, hvoraf der tømres Millionærer, fordi han var alt for godmodig og for flot i Forretningssager, saa at det altid vilde ende med, at han blev narret.

Dertil svarede jeg, at Folk dog kunde blive kloge af Skade; men Jarvis paastod, at et Menneske maatte være klogt fra Naturens Haand, ellers blev han det aldrig. Min stakkels Mand saa nu alting saa sort, og havde han først fattet en Mening, var det i det mindste ikke mig muligt at bringe ham fra den igen. Jeg derimod glædede mig fra den Dag bestandig ved Tanken om, at Herr Somerset en Gang vilde banke paa vor Dør som amerikansk Millionær.

Siden er der gaaet mange Aar, og han har endnu ikke banket, omendskønt jeg endnu i Dag ved en særlig stærk Banken for i Vejret og udbrød: „Skulde det være Herr Somerset!"

Men i Regelen, naar det saadan har banket, har det vist

sig at være en Tigger eller Rodemesteren eller en, der har taget fejl af Husnummeret; thi de, der gør det, gør nemlig altid dobbelt saa meget Spektakel som de, der ser sig for, før de banke paa. Men Haabet er endnu bestandig levende hos mig — — „Himmel, hvad er det? Hamre saadan paa Døren hos anstændige Folk ved Nattetid, — Marie, gaa straks ud og se, hvem det er!"

Det var ham.

Da jeg fortalte ham, at jeg lige i selv samme Øjeblik havde skrevet om ham, vilde han ikke tro det, før jeg havde ført ham ind i Stuen og vist ham de beskrevne Ark.

Det var ham og ingen anden! Men bred og fyldig, som jeg saa ofte havde tænkt mig ham, brunet af Solen og med et stort Skæg; men saa smuk som nogen Sinde og lige saa lystig og højtalende som i gamle Dage. Hvor vilde jeg ikke have ønsket, at Jarvis kunde have oplevet at se ham komme hjem, netop saadan som jeg havde forudsagt!

Millionær var han dog ikke bleven, men en formuende Mand og gift. Han har indrettet sig et smukt Hus i London, hvor jeg skal komme til Middag i Morgen; han har da lovet at ville fortælle alle sine Eventyr og vise mig sin lille Pige og sin Hustru, som han er meget stolt af, og om hvem han siger, at hun har været ham en god Kammerat i Kampen for Tilværelsen.

Johnson har han ogsaa opsporet og taget ham i sin Tjeneste igen; han lovede mig, at Johnson skulde blive sammen med os efter Bordet, fordi han saa vilde synge de gamle Viser, som han endnu huskede, for os, for at opfriske Mindet om gamle Dage; — men saa lystige som før ville de dog næppe klinge, mente han.

Endelig lovede han mig, at han en Gang vilde komme med sin Frue og drikke Te hos mig, og jeg skulde om muligt indrette hans Stue paa anden Sal, hvor han en Gang har boet, som den var i den Tid, da han forhekſede os alle med sit gode Humør. Om muligt! Om saa selve Kejseren af Rusland boede i hans gamle Stuer, vilde jeg anmode ham om skyndsomst at ronme Pladsen; — nej, nej, Hugo Somerset skal ikke føle sig skuffet, naar han kommer og besøger sin gamle Mo'r Jarvis.

— ———

IX. Vor sidste Udlænding.

Det er det skrækkeligste, som nogen Sinde er passeret i vort Hus. Jeg har aldrig spildt mange Ord derpaa, thi der gives Ting, som man helst tier ihjel. Men i disse Erindringer kan jeg ikke undlade at medtage det, eftersom det er den mærkværdigste Begivenhed, der er vederfaredes mig i min Stilling som Pensionatsdame.

Det var ved Sommertid, at en Herre, som kaldte sig Lorme, saa paa vore Stueværelser, og aldrig skal jeg glemme hans Komme. Det var henimod Aften før den Tid, Lysene tændes. Da banker det paa vor Gadedør, og eftersom Stuepigen tilfældigvis er i Byen, og Kokkepigen ikke paaklædt, saa hun kunde være bekendt at vise sig for Folk, — maaske ogsaa fordi der var noget fornemt over den Maade, hvorpaa der blev banket, lukkede jeg selv op og saa det vidunderligste Par Øjne, jeg nogen Sinde i mit Liv har set, straale frem fra et blegt Ansigt, som var næsten uhyggeligt blegt ved Siden af det kulsorte Overskæg og tætte sorte Hovedhaar.

Disse Øjne og det Blik, hvormed de hvilede paa mig, kan jeg endnu den Dag i Dag se for mig, og længe har jeg formelig været forfulgt deraf. Mange Maaneder efter den Begivenhed, som gjorde mere Opsigt end nogen anden, og som man nødig skal ønske sig at opleve to Gange i et anstændigt Hus med møblerede Lejligheder, bildte jeg mig ind at se disse Øjne lyse mig i Møde, naar jeg var i Mørke.

Da jeg saa den fremmedudseende Mand staa paa Dørtærskelen og mærkede hans mørke, flammende Øjne rettede paa mig, følte jeg den stærkeste Tilskyndelse til at skrige op og smække Døren til igen, men gjorde det dog naturligvis ikke, fordi det vilde have været dumt og barnagtigt.

„De lejer Værelser ud?" spurgte han, medens jeg maallos stirrede paa ham.

„Ganske rigtigt, Herre, i Stuen —," stammede jeg, med Møje betvingende min Sindsbevægelse. „I Stuen have vi to Værelser at afstaa; men vil De ikke hellere tale med min Mand?"

I Regelen lod jeg ikke Jarvis være til Stede, naar nogen saa paa Værelser, fordi han var saa dum at høre rolig paa alt, hvad Folk fandt at udsætte, og indrømme mulige Mangler, ja somme Tider endog gøre Undskyldninger, hvad jeg heldigvis ikke gav mig af med; ellers vilde jeg hele mit Liv igennem have været en

chikaneret Kone, der maatte finde mig i alt af mine Lejere. Men ved denne Lejlighed havde jeg en Fornemmelse af at trænge til hans Bistand; hvortil den fremmede dog ikke lod det komme.

„Ganske overflødigt," sagde han, „ganske overflødigt! Vil De blot vise mig Værelserne, og jeg skal straks kunne afgøre, om de passe for mig eller ikke."

Saa lukkede jeg ham da ind og lod ham gaa foran mig, hvorved jeg følte mig helt lettet, fordi jeg ikke mere saa hans Øjne. At han var Udlænding, kunde jeg høre paa hans Sprog, endskønt han talte meget godt Engelsk, — kun et Par Ord klang udenlandsk — og Snittet paa hans Haar og Skæg mindede ogsaa om Fremmedkvarteret. Jeg har fra min tidlige Ungdom fundet det mærkværdigt, at man plejer at kunne se paa Folks Ansigter, om det er Englændere eller ikke, navnlig naar det er Mænd; thi med Damer tager man lettere fejl, d. v. s. naar de ere blonde; for de mørke er man altid straks paa det rene med.

Den fremmede Herre saa sig om i Stuen og traadte derpaa ind i Soveværelset. Den Maade, hvorpaa han saa sig om, var mig i visse Henseender paafaldende; for Eksempel, at han i Soveværelset straks gik til Vinduerne, lukkede dem op og saa ud.

„Det er Gaarden, min Herre; men der er ingen Skarnkasse," bemærkede jeg, da jeg antog, at han som saa mange andre ikke kunde lide at have Skarnkasse eller Afløbsrende i Nærheden af sit Sovekammervindue, hvori jeg maatte give ham fuldstændig Ret.

„Ja saa, det er Gaarden," svarede han. „Er den godt aflaaset? Og hvad er der bagude, Gade eller Passage?"

„Herren kan være ganske rolig, Gaarden er altid aflaaset og bag Gaardmuren findes der kun Staldbygninger."

„Er Vinduet kun lukket med disse Hasper? Findes der ingen Skodder?"

„Nej, Skodder vilde være ganske overflødige. Skulde der komme Tyve, maatte de klatre ned ad den bare Mur, og, som De selv ser, er den for høj til, at det kan lade sig gøre."

Jeg tænkte mig nemlig, at han var bange for Indbrudstyve; andre Farer kunde nu jeg ikke forestille mig.

Derefter gik han igen ind i Stuen og undersøgte Vinduerne til Gaden.

„Til dem høre der dog vel Skodder?" spurgte han.

„Naturligvis," svarede jeg, idet jeg trak en af dem ud og viste ham den; „men De behøver ikke at frygte for Indbrud. Vi

havde en Gang en Familie, som var meget ængstelig i den Retning, hvorfor vi lod anbringe Klokker paa alle vore Skodder og Døre. Dersom De ønsker det, kunne de paasættes, endskønt jeg ikke gerne ser det, fordi de undertiden ringe af sig selv, saa at man ved Nattetid bliver forskrækket uden Grund."

„Derom kunne vi senere tale; jeg bestemmer mig for Værelserne."

„Meget vel; kun . . . Formodentlig ved De, at det er Skik at indhente Oplysninger."

„Naturligvis, det er en Forglemmelse fra min Side."

Hermed fremtog han et Visitkort, skrev et Par Ord med Blyant og rakte mig det.

„Dette er mit Navn og det der min Sagførers. Jeg haaber, De vil være tilfreds dermed?"

Paa Kortet stod Navnet Paul de Lorme, og nedenunder havde han opskrevet Adressen paa en Sagfører i Cravenstreet.

Jeg takkede ham, og han sagde, at hvis det passede mig, vilde han flytte ind forstkommende Mandag — det var den Dag Torsdag —, hvortil jeg svarede, at det kunde meget godt passe. Saa bukkede han særdeles høfligt og gik. Endnu længe efter at jeg havde fulgt ham til Døren, saa jeg hans Øjne for mig, og — jeg kunde ikke selv sige, hvorfor — der paakom mig en sand Gysen derved.

Derefter gik jeg ned i vor Stue, gav min Mand Kortet og sagde til ham, at jeg havde paa Fornemmelsen, at denne fremmede Herre vilde bringe os Ulykke. Da jeg tilføjede, at hans Øjne og udenlandske Væsen gjorde mig bange, lo Jarvis mig naturligvis ud og sagde, at jeg var en rigtig Hjemmefødding, som aldrig kunde komme bort fra den Fordom at se noget uhyggeligt i enhver Udlænding, medens han paa sine mange Rejser i fremmede Lande havde gjort den Erfaring, at der der findes lige saa gode og lige saa slette Mennesker som i England.

Det kunde jo lyde meget rigtigt; men jeg har ogsaa mine fem Sanser og et temmelig rask Blik for Menneskenes Karakter, hvad enhver, der giver sig af med at leje Værelser ud, egentlig nødvendigvis bør have. I alt Fald ved jeg, at funklende Øjne i et blegt Ansigt, som igen er indrammet af ravnsort Haar, altid tyder paa noget hemmelighedsfuldt og skummelt.

Jeg fortalte ogsaa Jarvis, hvorledes den fremmede Herre havde spurgt om Skodderne og set ud i Gaarden, hvortil han

sagde, at det intet havde paa sig, eftersom de fleste fornuftige Mennesker gjorde det, og at han selv paa Rejser altid havde lukket Skabe og Skuffer op i fremmede Hoteller og set under Sengen, hvad der ingenlunde behøvede at tyde paa Fejhed, men maatte betragtes som en ganske naturlig Sikkerhedsforanstaltning.

Hvad det at se under Sengene angaar, tilstaar jeg, at jeg som ung Pige gjorde det samme; hver eneste Aften lagde jeg mig paa Knæ med Lysestagen i Haanden for at se efter „Manden", som naturligvis aldrig var der, fordi det vistnok kun er i Bøgerne, at Røverne have for Vane at krybe under Sengene. Og en Gang stak jeg Ild i Forhængsgardinerne om min Seng, saa at alt i et Nu stod i Flammer; mit Haar og mine Øjenbryn bleve aldeles afsvedne, og af Moder fik jeg oven i Købet en alvorlig Straffepræken. Fra den Dag har jeg ikke kigget under Senge mere; men ved den svageste Lyd vaagner jeg altid op og mærker Sveden sprække frem paa min Pande; thi fra ung Pige har jeg haft et stort Harehjerte.

Om denne Herr de Lorme erholdt vi de bedste Referencer, omendskønt det vilde have været mig kærere, om der havde stillet sig noget i Vejen for hans Indflytning, fordi jeg ikke kunde blive den Forestilling, at han vilde bringe os Uheld, kvit paa nogen Maade.

Til den aftalte Tid indfandt han sig med en Mængde udenlandske Pakker, og snart vare hans Værelser opfyldte med Bøger og Skrifter, alt sammen i et løjerligt fremmed Sprog. Men det, som mest tiltrak sig min Opmærksomhed, da jeg første Gang kom ind til ham, var et Fotografi i Sølvramme paa hans Skrivebord. Det var Hovedet af en dejlig ung Dame, et Ansigt af dem, som man aldrig kan forglemme, men altid maa tænke paa, naar man en Gang har set dem. Der laa en stor Sørgmodighed over det, og Mund og Øjne syntes formelig at tale.

Saa ofte jeg derefter kom ind i Værelset, naar Herr de Lorme var gaaet ud, plejede jeg at betragte Billedet længe og sige: „Hvem du saa er, lykkelig er du ikke; du ved, hvad Sorger vil sige!"

Jeg havde nu udspekuleret ved mig selv, at det maatte være de Lormes Elskede, endskønt det jo ogsaa kunde være, hun var hans Kone. Men naar en Mand stiller et Fotografi af en Dame i Sølvramme paa sit Skrivebord, er der dog altid større Sandsynlighed for, at han ikke er eller har været gift med vedkommende;

thi gifte Koners Portrætter blive hyppigst opbevarede i en Skuffe og kun tagne frem ved Lejlighed.

Naar Herr de Lorme opholdt sig hjemme, var han næsten altid optagen af at skrive. Han havde en Mængde Breve at afsende; men til hvem, fik vi aldrig at vide, fordi han altid selv besørgede dem paa Posten, hvad jeg i øvrigt fandt ret mærkeligt. De Breve, der kom til ham, vare næsten alle forsynede med udenlandske Frimærker; kun nu og da var der et engelsk derimellem. Han levede meget roligt og gjorde os kun ringe Ulejlighed, da han i Regelen kun indtog sin Morgendrikke hos os og somme Tider Frokost; men mest spiste han i Byen. Jarvis formodede, han søgte en udenlandsk Restauration med udenlandsk Kokken; thi, som han sagde mig, kunne mange fremmede aldrig vænne sig til den engelske Madlavning, især ikke, hvad angaar Tilberedning af Gemyser, som de nok, saa vidt jeg ved, foretrække at faa paa en Tallerken for sig; og saa, fortsatte Jarvis, forlangte de lige saa mange Retter for en halv Krone som Englænderne for en Guinee.

Det var mig for Resten meget behageligt, at han spiste ude, thi paa den Tid havde vi netop en Kokkepige, der var ligefrem frygtelig, men paa den anden Side saa villig og skikkelig, at vi ikke kunde bringe det over vort Hjerte at give hende Løbepas. Hun havde nemlig noget Kæresteri for med en Opvarter i en Beværtning i Naboskabet, og det var hendes Fordærv, eftersom hun altid spekulerede paa Paaskud til at gaa ud og sandsynligvis saa sig nødsaget til, for at kunne komme i Beværtningen, at drikke et Glas eller to, hvorved det stakkels Skrog efterhaanden fik Smag for stærke Sager. Men da hun i Regelen kun var, hvad man kalder en Smule anløben, varede det længe, før det rigtigt gik op for os, omendskønt hun et Par Gange sendte nogle Retter ind, saa jeg maatte takke min Gud, at vi netop paa den Tid havde godmodige Folk i Huset; thi der gives mange, som vilde have raabt op og flyttet straks, naar man bød dem et saadant Traktement.

Jeg var altsaa nærmest glad over, at Herr de Lorme spiste ude, baade for vor egen og hans Skyld. I det hele taget følte vi os paa ingen Maade generede af ham, naar den Omstændighed fraregnes, at vi atter havde maattet anbringe Klokker paa Skoderne, og at han generende ofte indskærpede os, at vi til enhver, som spurgte efter ham, skulde sige den Besked, at han slet ikke boede hos os, fordi, som han sagde, de eneste besøgende, han

kunde vente sig, vare Plageaander; hvad Jarvis oversatte til Kreditorer.

Endnu eet var ubehageligt, nemlig den Vane, han havde, at ryge Cigaretter den hele udslagne Dag. Saa snart han opholdt sig et Par Timer hjemme, var hans Værelse uigennemsigtigt af Røg, og naar Døren gik, trak Røgen ud i Forstuen og op ad Trappen, hvad der navnlig mishagede en bryststvag gammel Dame paa anden Sal. Det blev især slemt, fordi der kun maatte være eet Vindue til Gaden aabent hos ham, naar han var hjemme, oven i Købet med Fortræksgardinerne for.

Henimod Klokken halv seks plejede han at gaa til Middag, og næsten bestandig kom han tilbage lidt før elleve; men efter den Tid blev han endnu længe oppe og skrev paa stort, tyndt, kvadreret Skrivepapir en Mængde tætte Sider, hvad Pigerne ikke kunde undgaa at lægge Mærke til, fordi jeg havde indført som Skik i Huset, at de til allersidst skulde indfinde sig og spørge Herskaberne, om de have mere at befale. Man sparer derved en Mængde overflødigt Ringeri, da mange Folk ere saa hensynsløse først at kime, naar Pigerne allerede ere oppe og have begyndt at klæde sig af.

Herr de Lorme havde boet omtrent tre Maaneder hos os, da den Begivenhed indtraadte, som jeg nu skal fortælle:

Jeg var den Aften først gaaet i Seng henimod Klokken tolv og i en meget ærgerlig Stemning; thi Kokkepigen, der havde Udgang, var endnu ikke kommen tilbage. At blive oppe for hendes Skyld, var nu ikke strengt taget nødvendigt, da jeg samme Dag havde gjort den Opdagelse, at hun havde anskaffet sig en ekstra Gadedørsnøgle, en Frækhed, som ganske lignede hende og i den Grad oprørte mig, at jeg sagde til Jarvis: „Det Pigebarn skal i Morgen ud af Huset, om jeg saa selv skal staa ved Komfuret og brase!“ Hun havde sagt, at hun skulde i Teateret med sin „Forlovede“ og en af hans Venner, men burde naturligvis have været hjemme før Midnat.

Næste Morgen var jeg netop i Færd med at klæde mig paa, da der blev banket voldsomt paa Døren til vort Sovekammer; Jarvis havde haft en daarlig Nat og var just slumret lidt ind. Det var Hanne, vor Pige, som raabte ind til mig:

„Kom hurtigt ned, Fru Jarvis! Der er tilstødt Herr de Lorme noget skrækkeligt!“

Skælvende og bævende skyndte jeg mig ned, thi Pigen var i

den Grad ude af Fatning, at hun ikke var i Stand til at give nogen nøjere Forklaring, og jeg gik da direkte ind i Værelset til Herr de Lorme, som jeg fandt siddende bøjet over sit Skrivebord med Hovedet hvilende paa sine Arme.

I den Stilling havde ogsaa Hanne fundet ham, hvad der var forekommet hende saa uhyggeligt, at hun straks var løbet sin Vej uden at aabne Skodderne. Jeg rev dem hurtigt op, thi der var bælgmørkt i Værelset, og hvad jeg nu saa, fik mig til at skrige højt af Forfærdelse. Der sad det stakkels Menneske overstrømmet af Blod, saa at det første, jeg sagde, var: „Han er bleven myrdet!" hvorpaa jeg løb til Gadedøren, tilkaldte en Politibetjent og slæbte mig ganske kraftesløs op ad Trappen igen for at fortælle Jarvis det forfærdelige.

Han var i et Nu i Klæderne og gjorde, da han kom ned, den frygtelige Opdagelse. Politibetjenten havde sendt Pigen til den nærmeste Læge, og det viste sig efter endt Undersøgelse, at Herr de Lorme ikke var død, men saaret med et skarpt Instrument mellem begge Skulderbladene. Hans Stol var ganske tilsølet med Blod; Bordet og Papiret, hvorpaa han havde skrevet i det fremmede Sprog, flød af Blod, og Lægen sagde, at det i alt Fald var et meget farligt Tilfælde. Da der laa et Hospital i Nærheden af os, mente Doktoren, at det vilde være bedst at sende ham derhen straks, for at han kunde faa en saa rationel Pleje som muligt. Dette fandt vi begge rimeligt, da Saaret, saafremt han ikke døde deraf, vilde tage lang Tid om at komme sig, og vi jo kun vidste saa lidt om hans Forhold. Han blev altsaa baaret ud i en Droske og kørt bort. To Opdagelsesbetjente, som man havde ladet hente, tog hans Værelser i Besiddelse.

Mekanisk, halvt bevidstløs hjalp jeg til. Sagen var grufuld og forekom mig mere som en tung Drøm end en virkelig Oplevelse. Men da de gjorde mig en Masse Spørgsmaal, og jeg foranlediget ved dem saa mig nøjere om i Værelset, faldt mit Blik paa Fotografirammen af Sølv. Den stod der endnu, men Billedet af den smukke unge Dame manglede.

„Det er borte!" udbrød jeg.

„Hvad er borte?" spurgte den ene af Opdagerne.

Nu fortalte jeg dem om Billedet, og de skrev det op paa et Stykke Papir, hvorefter de tog Rammen til sig, og jeg hørte den ene sige til den anden: „Skinsyge!"

Det havde jeg ogsaa tænkt mig; men hvad jeg lige saa lidt

kunde forstaa som Politimændene, var den Maade, hvorpaa Forbryderen kunde være kommen ind; thi da jeg tidlig om Morgenen var traadt ind i Værelset, havde jeg jo fundet Skodderne omhyggeligt tillukkede. Vinduet i Soveværelset var ogsaa lukket med alle Hasper, og Kokkepigen, der var kommen saa sent hjem fra Teateret, svor højt og dyrt, at hun havde lukket Gadedøren af efter sig.

Med samme Kokkepige befattede Politiet sig mest. Hun var kommen hjem henimod Klokken eet, sagde hun, og havde været ganske nøgtern, omendskønt hendes Øjne vare meget røde, og hun havde Hovedpine, som hun ogsaa selv indrømmede. Hun havde været i Adelphiteateret med sin Forlovede samt en Ven af ham, og begge „Herrerne" havde ledsaget hende til Gadedøren.

Opdagerne spurgte hende, om hun nu ogsaa var sikker paa, at hun havde sat Sikkerhedskæden for. Nej, det havde hun ikke kunnet gøre, fordi hun jo ikke vidste, om alle Herskaberne vare komne hjem. Mange af dem kom undertiden først sent, navnlig en Herre paa anden Sal, der var Medlem af en Klub. Da hun var kommen ind i Forstuen, havde der ikke været en Lyd at høre; alle Vegne var der stille, ogsaa i Herr de Lormes Værelse, hvis Dør hun maatte forbi; dog havde hun hørt ham hoste og tænkt sig, at han sad oppe og skrev, som han plejede.

Alle Husbeboere bleve afhørte; men tilfældigvis vare de netop i Gaar alle gaaede til Ro før Midnat, saa at ingen havde bemærket det mindste usædvanlige. Hvorledes Ugerningen havde kunnet gaa saa lydløst for sig, forblev en dunkel Gaade. Hvorledes var den elendige kommen ind? Hvorledes havde han kunnet forsvinde saa lydløst? Politibetjenten, som om Natten havde haft Tjeneste i Gaden, blev ogsaa afhørt, men han havde intet paa faldende mærket og intet set.

Først efter at den første forfærdelige Skræk havde lagt sig, kom jeg til klar Bevidsthed om, i hvor ufordelagtigt Lys vi maatte komme til at staa i denne Sag. Naturligvis havde Rygtet derom allerede udbredt sig, saa at Folk blev staaende og maabede foran vort Hus, og da Middagsbladene udkom, blev jeg som ude af mig selv og faldt i en formelig Krampe. „Skuepladsen for et Mord!" Det maatte da ødelægge vort Hus's Renommé i Bund og Grund, hvortil kom, at Politiet snusede omkring alle Vegne og havde mine Lejere mistænkte, omendskønt de dog kunde have tænkt sig, at der i et anstændigt Hus som vort ikke bo Folk, der bagfra

stikke deres Medmennesker Dolke i Ryggen for at stjæle deres Fotografier.

Deres Mistanke mod Husbeboerne holdt de da heller ikke ret længe fast ved, men kom efter omhyggelig Undersøgelse af Lokaliteterne til den Anskuelse, at en eller anden paa uforklarlig Maade maatte være trængt ind gennem Gadedøren for lige saa mystisk at forsvinde igen. Jeg forklarede Opdagerne, hvor paafaldende nøje Herr de Lorme havde undersøgt Vinduer og Skodder, før han lejede, og en af dem med et udenlandsk Navn bemærkede:

„Aldeles som jeg har tænkt mig! Det var det, han maatte befrygte. Men hvordan Pokker have de kunnet komme af Sted dermed?"

Han fortalte os derpaa i dybeste Fortrolighed, at Politiet længe havde vidst, hvem denne Paul de Lorme egentlig var, og at dette nu yderligere havde bekræftet sig, efter at hans Papirer vare blevne undersøgte. Han var nemlig Agent for den russiske Regering, eller, som man i England kalder det, Politispion; hans Bestilling havde været at give det russiske Politi Meddelelser om Nihilisternes Færden i London, hvor de som bekendt danne en formelig Koloni. Uden Tvivl var Udaaden udført af en af disse Nihilister, efter at Herr de Lormes Forhold til Politiet var blevet opdaget. Men det dunkle Punkt i Historien var nu som før: hvorledes var Morderen kommen ind, og hvorfor havde han medtaget Fotografiet af den smukke unge Dame?

Kun fra een Kant ønede vi en Smule Trøst. Efterretningerne fra Hospitalet lød gunstigt; Saaret var ganske vist farligt, men Lægerne havde dog det bedste Haab om at kunne redde Herr de Lormes Liv. Hvor galt det ogsaa var, at Folk stod stille paa Gaden og betragtede vort Hus, og at Bladene skrev om „Skuepladsen for en Tragedie", havde vi altsaa dog ikke haft noget Mord i Huset, hvis han slap over det; hvorfor ogsaa den retslige Undersøgelse blev mindre streng.

Den udenlandske Opdager erklærede, at han nu vidste nok til at forfølge Sporet videre, og da han kendte Herr de Lormes virkelige Navn — naturligvis var det et paataget, han havde sagt os — vilde han med Lethed kunne finde ud af, hvem den smukke unge Dame var; derefter, mente han, vilde det ikke vare længe, før han kunde komme paa Spor efter Morderen. Dagen derpaa gik de begge deres Vej; men en af dem sagde, at han vilde komme

igen om Aftenen og anstille Forsøg, hvordan man bedst skulde tænke sig, at Morderen havde skaffet sig Indpas.

Han kom henimod Klokken elleve, gik ud i Gaarden og forsøgte at klatre op ad Muren, idet han kastede et Reb med en Krog i den ene Ende op ad den, saa at Krogen hagede sig fast i en Vinduesramme. Men da han havde naaet Gesimsen, fandt han det fuldstændig umuligt at aabne Vinduet udefra uden at trykke det ind. Han overbeviste sig derefter om, at det ganske var i samme Tilstand, som det havde været om Morgenen, fast lukket og tilhaspet indefra. Manden kunde altsaa umuligt være kommen ad den Vej.

Derpaa forlangte han samtlige Gadedørsnøgler, som vi havde, og de bleve ham bragte. Dernæst spurgte han, om det nu ogsaa var dem alle sammen, hvortil jeg først sagde ja, men straks efter kom til at huske paa den overtallige, som Kokkepigen den ulykkelige Aften havde haft med sig. Da jeg spurgte hende, hvor den var bleven af, sagde hun, at hun havde ladet den ligge i sin Søndagskjole og gik op for at hente den. Da Opdageren derpaa fik den leveret, sagde han øjeblikkelig: „Halløj, det er ikke den samme Nøgle! Med den har De ikke kunnet lukke Gadedøren op og komme ind."

Jeg betragtede den nu ogsaa og overbeviste mig straks om, at det var en helt anden Slags Nøgle. Kokkepigen begyndte at græde, og Opdageren gjorde hende Helvede hedt ved at sige til hende: „Her nytter Taarer ikke; De maa forklare os alt til mindste Enkeltheder. Hvorledes kommer De til denne Nøgle, eftersom den, De før havde, saa ud som de andre? Hvorledes bar De Dem ad med at faa Gadedøren op?"

„Herre Jemini! Herre Jemini!" hylede det dumme Kvindemenneske. „Jeg har ikke haft noget med Mordet at bestille!"

„Det er der heller ingen, som siger; men svar paa mit Spørgsmaal: hvorledes har De faaet Gadedøren op?"

Endelig kom det ud af hende, at de to „Herrer" havde givet hende mere at drikke, end hun kunde taale, og at de derefter begge havde fulgt hende hjem. Hun havde stukket sin Nøgle i Laasen, men ikke kunnet dreje den om, og hendes Forlovedes Ven havde da sagt: „Ræk mig den et Øjeblik. Det er en Hulnøgle, maaske er der noget i den."

Han havde derefter taget sin Naal af Slipset og prikket i Nøglen, og ganske rigtig havde han faaet en Splint ud, som han

naturligvis — det forstod jeg straks — selv havde proppet deri. Derpaa havde han aabnet Døren og givet hende en Nøgle, som hun havde stukket i Lommen uden i sin omtaagede Tilstand at bemærke, at det var en helt anden.

Saa snart vi havde sagt Opdageren, hvem den „Forlovede" var, skyndte han sig straks af Sted for at slaa Klo i ham, og Kokkepigen sad jamrende og grædende i Køkkenet, medens jeg forestillede hende, at hun i det mindste som medskyldig vilde blive ført for Retten; thi jeg kunde have gjort hende alt muligt ondt, saa rasende var jeg ved Tanken om, at denne Piges Efterladenhed og daarlige Livsvandel havde bragt Skam og Skandale over vort Hus. Naturligvis havde dette Menneske stukket den rigtige Nøgle til sig og var kommen igen senere ud paa Natten for at fuldføre den gruelige Daad.

Da Opdageren kom tilbage, var Kokkepigen formelig lammet af Skræk, thi hun tænkte intet mindre, end at hun nu skulde føres i Fængsel, hvad hun da ogsaa ærlig og redelig havde fortjent. Men Opdageren sagde, at det unge Menneske i Beværtningen efter hans Overbevisning var ganske uskyldig, hvorimod hans Ven utvivlsomt var Gerningsmanden eller dennes medskyldige. Han havde faaet at vide, at den fremmede i nogen Tid havde været Stamgæst i Beværtningen, hvor han havde gjort Bekendtskab med Opvarteren og fortalt denne, at han altid havde Billetter til Teatre og Varieteer, saa det vilde være ham en Fornøjelse at tage Opvarteren og hans Kæreste med. Den unge Mand havde saa aftalt, at de skulde gaa i Teateret sammen den Aften, Kokkepigen havde bedt sig fri, og „Vennen" havde gennem Kæresten udtrykkelig ladet hende sige, at hun ikke maatte glemme at tage Gadedørsnøglen med, da han efter Forestillingen vilde give Aftensmad paa en Kafé. Det havde naturligvis været et Forsøg paa Lykke og Fromme, — men hvor var det ikke lykkedes! Opvarteren havde erklæret, at han i øvrigt intet vidste om sin „Ven", ikke engang hans Navn; kun at han var Udlænding, skønt han talte meget godt Engelsk.

Opdageren erklærede, at Metoden, som Forbryderen havde benyttet, var efter alle Kunstens Regler. Gerningsmanden, eller Gerningsmændene, havde rimeligvis gjort Regning paa ved senere Lejlighed at overraske Herr de Lorme i hans Seng; men da de samme Nat lydløst havde sneget sig ind og truffet ham optagen

ved sit Skrivebord, var Ugerningen øjeblikkelig bleven udført, uden at Offeret havde faaet Tid til at gøre en Bevægelse.

„Og Fotografiet?" spurgte jeg.

„Ja, det er det mystiske ved Sagen. Efter alt at dømme drejer det sig om en saakaldt politisk Forbrydelse, og Forbryderen er en Sammensvoren, sandsynligvis en russisk Nihilist; Fotografiet er det eneste ved den hele Sag, som jeg ikke kan forklare mig."

* * *

Dette tildrog sig for mange Aar siden, men alt, hvad der fulgte paa denne frygtelige Morgen, staar endnu den Dag i Dag klart for min Bevidsthed, som om det var sket i Gaar. Alle Bestræbelser for at udfinde den fremmede, der havde gjort sig til Ven med vor Kokkepiges Forlovede, vare resultatløse, og Opdagerne sagde, at det maatte antages, at han straks efter at have fuldført sin „Mission", nemlig at myrde Herr de Lorme, straks havde forladt England.

Efter lang Tids Sygeleje kom Herr de Lorme sig virkelig, men kunde ikke give nogen som helst Forklaring, da han ingen havde set, ingen mistænkte og intet andet vidste, end at han var blevet saaret. Han opsøgte os ikke, efter at han var udskrevet fra Hospitalet, og vi saa ham aldrig mere. Den Sagfører, der før hans Indflytning havde givet os Oplysninger om ham, indfandt sig derimod med en Fuldmagt og medtog alt, hvad der tilhørte vor tidligere Lejer. Vi vare meget glade over denne Udgang af Sagen, som med Tiden gik i Forglemmelse, og ønskede os paa ingen Maade Herr de Lorme tilbage; thi jeg er overbevist om, at hvis han igen skulde have boet hos os, vilde jeg aldrig have kunnet lukke et Øje af Frygt for, at han nok en Gang skulde blive myrdet. Thi jeg har læst meget om disse gruelige Sammensvorne, der ikke hvile, før de havde myrdet deres Ofre, som de forfølge til Verdens Ende.

Hemmeligheden med Fotografiet blev opklaret af den fremmede Politimand, hvem det synes at være lykkedes at erholde Fingerpeg gennem en Bekendt, som stod i Forbindelse med Nihilisterne. Efter alt at dømme maatte Herr de Lorme i St. Petersborg have forelsket sig til Raseri i en meget smuk ung Dame; men hun behandlede ham koldt, fordi hans Haandtering som Spion var hende

bekendt og forhadt, og hun selv elskede en ung Kunstner, som hun med sit dejlige Ansigt havde siddet Model for. De Lorme var næsten vanvittig af Skinsyge, og da han erfarede, at hun virkelig vilde gifte sig med den unge Kunstner, angav han hende Dagen før Brylluppet som Deltager i en nihilistisk Sammensværgelse, og da der blev foretaget en Husunderssøgelse hos hende, fandtes der Papirer, som bekræftede hendes Skyld; men dem havde han naturligvis selv skaffet ind hos hende ved sine Hjælpere. Den stakkels Skabning blev for Livstid forvist til Siberien, fordi de Lorme mente, at der var hun i det mindste i Sikkerhed for sin Tilbeder, hvem han lod gaa fri, for at han kunde udmale sig hendes Elendighed. Og det var grusommere, end om han havde ladet ham arrestere, lægge paa Pinebænken og halshugge! Naturligvis var denne Handlemaade skurkagtig, saa at jeg altsaa dog havde haft Ret i at være bange for hans Øjne. Men det mærkeligste var, at han bestandig blev ved at elske denne Dame og altid førte hendes Billede med sig. Den udenlandske Opdager sagde, at han ikke tvivlede om, at den ulykkelige unge Kunstner, som havde elsket Pigen, netop var den samme, som var kommen til England for at tage Hævn over de Lorme, og at han havde medtaget Billedet efter at have saaret ham. Mere fik vi aldrig at vide derom, heller ikke, om de Lorme var sluppet dermed, eller om han omsiden var bleven indhentet af Hævnen.

Det var, som Jarvis sagde, et hyperromantisk Drama, hvis sidste Akt ikke hørte hjemme i et ærbart londonsk Hus, men som dog var blevet udspillet der. Det varede længe, før vi forvandt Skrækken, og endnu mange Maaneder efter blev Folk ved at standse og maabe uden for vort Hus. Værelserne vare siden blevne udlejede til en højst agtværdig gammel Frøken, der til al Lykke ikke læste Aviser, saa at hun ingen Anelse havde om, hvad der var foregaaet i hendes Stue paa den selv samme Stol, hvor hun plejede at sidde og læse gudelige Bøger med min sorte Kat Tommy paa Skødet.

Men de Lorme var den sidste Udlænding, vi havde i Huset. Saafremt der efter denne forfærdelige Historie havde meldt sig endnu en, — om han saa havde kastet mig utalt Guld i Skødet, vilde jeg ikke have tilladt ham saa meget som at hænge sin Hat op i Forstuen eller stille sin Paraply i Stativet. Det er saamænd

mere end nok een Gang at have haft Politiet i sit Hus for at søge efter en af ens Lejeres Mørder.

X. Lille Anna.

Hun var min Søster Annas Barn. — — Stakkels Søster! Efter at det havde taget saa daarlig en Ende med hendes første Ægteskab, haabede vi alle, hun skulde blive lykkeligere i sit andet, og da hun blev bekendt med en selvstændig, agtbar Forretningsmand, som hun ofte havde truffet i Kirken, fordi han var af et alvorligt Gemyt og oven i Købet Medlem af en Afholdsforening, troede vi, da det endelig kom til Forlovelse mellem dem, at denne Gang kunde Lykken ikke svigte. Thi skulde man ikke blive lykkelig med en Mand i moden Alder, som sidder i en god Forretning, altid gaar i Kirke og ikke rører en Draabe Øl eller Vin, hvem skulde man saa blive lykkelig med? —

Samuel Partington var just en Mand, som en Enke, der har gjort daarlige Erfaringer med sin „Første", kunde tænke sig at være tjent med. Men ak, hvor daarligt satte vi Kvinder ikke Mændenes Væsen! Han var en Tyran og vilde have en Slavinde, ikke en Hustru, som jeg en Gang med rene Ord sagde til ham, og Anna havde efter mindre end et Aars Forløb til sin egen Skade erfaret, at en Mand, der kun drikker Tevand, Kaffe, Chokolade og Limonade, kan være akkurat lige saa afskyelig mod sin Kone som en, der drikker paa Værtshus fra Morgen til Aften.

Jeg vil ikke dermed sige, at Samuel Partington med Vilje plagede hende; thi det vilde være Uret. Nej, men han var af Naturen, hvad man kalder en haard Mand. Fordi han ikke selv satte Pris paa Fornøjelser og Lystighed, skulde alle andre ogsaa holde sig derfra. Vin og undergæret Øl var ham en Gru, og derfor forstod han ikke, at en sart ung Kone nu og da kan trænge til en lille Hjertestyrkning, hvad dog selv de fleste Læger ere enige om. Hvad mig betræffer, saa ved jeg, at uden et Glas Øl til Frokost og et Glas Vin til Middagsmaden vilde jeg allerede for mange Aar siden have været udslidt af Arbejde, Ærgrelse, Trappeklatring samt Byrden med Jarvis, medens jeg nu er en velkonserveret ældre Dame med et formelig ungdommeligt Udseende.

Efter min Mening udsprang Partingtons strenge Grund-

sætninger ene og alene af hans Paaholdenhed; thi han var en Gniepind, der tilbad Penge, hvad der er en ligefrem Synd mod Guds hellige Bud, som jeg ogsaa en Gang sagde ham.

Saa fortalte han, at han som forældreløs Dreng var kommen fra Norden til London uden en Penny i Lommen; ved Flid og Dueligheb havde han slaaet sig igennem og arbejdet sig op, og det var da intet Under, at han havde lært at skatte Penges Værd. Jeg svarede ham dertil, at Penge kun har Værd, naar man giver dem ud med Fornuft og anvender dem til at gøre Livet let for sig og sine; men at det kun er dødt Mammon, naar man stikker dem i en Bank og ikke lader dem komme ud, før man dør, og at de da i mange Tilfælde tilfalde Folk, som ikke have dem nødig eller blot kaste dem ud af Vinduerne. Men han paastod, at Kvinder ikke forstaa sig paa den Slags Sager. Hvis overhovedet nogen Mand satte Kvinden lavt, saa var det ham. Naar man hørte Samuel Partington tale, skulde man tro, at Kvinden ikke var god til andet end at lave Mad, og at hun ikke havde nogen højere Bestemmelse eller Ærgerrighed end at sætte Børn i Verden og holde sammen paa sine Husholdningspenge.

Han blev i øvrigt haardt straffet for sin ugudelige Havesyge, men desværre ramte Straffen ogsaa min stakkels Søster, som ikke havde fortjent den. Nogle Aar efter deres Bryllup anlagde han sin Formue i Udlandet — jeg husker saamænd ikke mere hvor — og købte Papirer, der skulde give overordentlig høje Renter og dog være ganske sikre. Den høje Rentefod var det, som ledte Samuel Partington i Fristelse, men han fik aldrig Fornøjelse deraf; thi to Aar efter spillede den udenlandske Stat Bankerot til Skade for mange Mennesker i England, som vare forlokkede til at spekulere, og til dem hørte Samuel Partington først og fremmest.

Tabet gik ham i den Grad til Hjerte, at han forsømte sin Forretning derover, indtil pludselig Ulykken kom, skønt han var vedbleven at være afholdende til det sidste. Fra den Dag hængte han kun med Hovedet og var opfyldt af triste Tanker i Stedet for at arbejde. Efter hans Død, som ikke lod vente længe paa sig, sagde Lægen, at den uheldige Spekulation havde nedbøjet hans Sind og brudt hans Hjerte.

Nu var Søster Anna altsaa igen Enke og frelste kun saa meget fra Skibbrudet, at hun kunde bevare sin lille Pige af andet Ægteskab for den yderste Nød. Heller ikke hun levede længe;

dette gentagne Slag af Skæbnen og Bevidstheden om, at hun nu atter maatte falde vor stakkels Moder til Byrde, knækkede hendes Mod, saa at hun visnede hen og døde.

Men i sin sidste Stund lagde hun Datteren til mit Hjerte, og jeg lovede hende at tage hende til mig som min egen, da jeg jo selv var barnløs. Det var de sidste Ord, som min kære, haardt prøvede Søster kunde høre og forstaa, thi straks efter svandt hendes Bevidsthed, og hun drog sit sidste Suk. Men i Døden laa der atter et Smil om hendes Læber; jeg tror, fordi hun havde følt sig lykkelig over, at jeg vilde være hendes Datter i Moders Sted.

Vi tog altsaa lille Anna til os i Huset, og Jarvis og jeg holdt af hende, som om hun havde været vort eget Kød og Blod. Hun gik i en god Skole i Nærheden, lærte Klaverspil og Fransk og voksede med Tiden op til en smuk, opvakt ung Pige, som udgjorde Solskinnet i vort Hus og var vore gamle Hjerters Lyst. Hvor lille Anna var, svandt Skyggerne, og for hende havde Jarvis altid et Smil tilovers, selv om den sorteste Melankoli spøgede i hans Hoved. Tilmed var hun mig til stor Støtte, saa at sige min højre Haand, og alle mine Lejere holdt af hende, fordi hun var en fin og dannet Pige med en Teint som Blod og Mælk og det skønneste kastanjebrune Haar og en herlig Vækst.

Vi havde tit ondt ved at forstaa, hvorfra hendes Skønhed egentlig stammede, thi hendes Fader havde man trostig kunnet kalde hæslig, og hendes Moder var jo nok fin og elskværdig, men aldrig havde hun været smuk, saa at Folk i vor Ungdom plejede at kalde mig den smukke og Anna den grimme Søster, hvad der naturligvis ikke var betænksomt af dem. Men Anna lo kun deraf, thi i hende var der ikke en Gnist af Misundelse, og hun hang ved mig af sit ganske Hjerte.

Ak ja; min Søsterdatter, den lille Anna, var vort Hus's Solskin og Glæde, og da Ulykken skete, — nej, jeg vil ikke tænke derpaa i Aften, men holde fast ved Haabet om, at hun en Dag vender tilbage, saa at jeg kan omfavne hende med mine gamle Arme og tilgive hende alt, hvad hun har syndet.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Det var en Ulykkesdag, der førte ham til vort Hus, skønt jeg slet ikke havde nogen Forudanelse derom, da jeg første Gang saa ham.

„Herr Horace Garston er en dannet og nobel Mand," sagde Jarvis altid, og jeg maatte give ham Ret; ja, jeg fandt endogsaa,

at han var et ligefrem indtagende Menneske, skønt han ikke var egentlig smuk, men af den Slags man altid godt kan lide og absolut maa føle Sympati for. Dertil var der i hans Øjne en saa drømmende Sørgmodighed, at man havde Fornemmelsen af, at han var født til Lykke og ikke havde fundet den.

I Begyndelsen ansaa vi ham for Enkemand, ihvorvel han næppe kunde være mere end fem og tredive Aar gammel, og da vi endelig fik Sandheden at vide, var det — ak desværre! — for sent.

Lille Anna spillede dejligt Klaver — hun havde lige fra Barn vist Anlæg derfor — og Herr Garston sang med en henrivende Tenorstemme. Derved skete det, at han ofte om Aftenen bad hende, om hun vilde akkompagnere ham, og altid inviterede han mig til at komme op med mit Strikketøj og høre paa det. Tit og mange Gange løb mine Øjne i Vand, naar jeg saadan sad og hørte ham synge en eller anden dejlig gammel Folkevise, og jeg saa ogsaa Taarer trille ned over lille Annas Kinder, medens hun sad ved Klaveret.

Naturligvis skulde jeg have anet Faren; men aldrig kom en saadan Tanke mig i Sinde, og da jeg en Tid lang maatte holde Sengen, musicerede de ofte uden mig. Alligevel tænkte jeg paa intet ondt, ikke engang, naar hun bagefter kom ned til mig og sagde, hvor ondt det gjorde hende for Herr Garston, der havde forfejlet sit Liv og følte sig saa trist og ene, fordi han havde mistet alle sine kære.

At han var gift, fortalte han mig aldrig; men hun vidste det. Hende havde han, som jeg senere fik at vide, straks fortalt det alt sammen. Ogsaa, at hans Hustru, der havde været en smuk og nydelig ung Dame, havde ødelagt hans Liv ved hemmeligt Hang til Drik, hvad der syntes at have været arveligt i hendes Familie, og at hun havde gjort ham saa mismodig og fortvivlet, at han til sidst havde opgivet alt og solgt sit Hus. Derefter var han flyttet til os, medens hans Kone var bleven anbragt et Sted paa Landet, hvor man behandler den Slags Tilfælde; han havde derfra faaet at vide, at hun allerede flere Gange havde gjort Selvmordsforsøg, saa at man intet Øjeblik kunde lade hende være uden Opsyn.

Det var jo meget, meget sørgeligt, indrømmer jeg, og Herr Garston var uhyre at beklage; men syndigt af ham var det allige-

vel, at han drog et andet ungt Liv ind i sin Skæbne for derved at forbedre sin Stilling!

Hvad der først bragte mig paa Spor, var Annas forandrede Væsen. Vi hørte ikke mere hendes lyse Latter, og hun forrettede sit Arbejde i Huset paa en underlig aandsfraværende, stille Maade. Kun om Aftenen, naar Herr Garston kom og bad hende gaa op med for at akkompagnere paa Klaveret, levede hun op. Men selv ikke derved bleve mine Øjne opladte. Jeg tænkte mig, at hun ikke var rigtig rask, og at Musikken oplivede hende, hvorfor jeg endogsaa tilskyndede hende til at modtage Herr Garstons Indbydelser, ligesom jeg ogsaa ofte selv var til Stede. Netop det, at han bestandig bad mig være med, gjorde mig saa tillidsfuld og uforsigtig, vel ogsaa fordi jeg bemærkede, at lille Anna altid saa friskere ud, naar de havde spillet og sunget . . . Ak, havde jeg dog tænkt mig —

Han forlangte af hende, at hun skulde drage med ham! Hver Aften, naar jeg havde noget at bestille nede eller sad oppe ved Jarvis's Seng — han led den Gang af en virkelig Sygdom, som varede længe og desværre skulde blive hans sidste — var hun oppe hos ham paa hans Værelse, og han bønfaldt hende og søgte med indtrængende Ord at overtale hende til at rejse med til Udlandet, blive hans Livs Lykke og gengive hans saarede Hjerte Glæde og Fred. Og hun elskede ham af hele sin Sjæl som intet andet paa Jorden.

O, det var slet, det var syndigt, det var en Forbrydelse! Han burde være rejst bort, saa snart han havde lært sine egne og hendes Følelser at kende; thi han vidste jo, at han ikke kunde gifte sig med hende; derfor burde han have opgivet sin Kærlighed i samme Øjeblik, som han mærkede den spire frem.

Endelig rejste han. Med bristende Hjerte havde det stakkels Barn sagt ham, at hun ikke kunde gøre, hvad han forlangte af hende, fordi hun ikke vilde lønne mig, som hun havde at takke for alt, med Spot og Skam. Alt det fik jeg først senere at vide af hendes Breve; den Gang havde hun anvendt alle Overtalelser for at faa ham til at flytte bort.

Han sagde os, at han skulde rejse til Udlandet og flyttede virkelig. Et Par Dage efter hans Afrejse saa det ud, som om lille Anna blev muntrere; men det var kun en tvungen Munterhed; hun spillede Komedie for os, det stakkels Barn, medens hendes Hjerte var sønderknust. At hun stod i Forbindelse med

ham, vidste jeg; Brevene kom ogsaa i Huset, men jeg saa aldrig noget dertil; thi hun var altid tidligt om Morgenen af Fjerene og lukkede selv op for Postbudet. Hun begyndte at blive bleg og elendig og mistede Appetitten, hvorfor jeg gik med hende til en Læge. Denne sagde, at det intet havde at betyde, skrev et styrkende Middel op og anbefalede hende at gaa saa meget som muligt i den friske Luft, hvorfor jeg hver Eftermiddag sendte hende ud at spadsere. Paa disse Spadsereture traf hun ham bestandig, og Trylleriet blev stærkere end nogen Sinde; til sidst maa hun have lovet at rejse med ham og dele hans Liv.

En Morgen — Erindringen om denne Morgen vil aldrig slukkes, saa længe dette gamle Hjerte banker i mit Bryst — kom jeg temmelig sent ned og fandt ingen Anna. Jeg tænkte, at hun følte sig syg og var bleven i Sengen, hvorfor jeg gik op til hendes Kammer, bankede paa og raabte: „Lille Anna! Lille Anna!"

Da der ikke kom Svar, for en frygtelig Tanke gennem mit Hoved. Lægen havde sagt, at der var en Fejl ved hendes Hjerte; det kunde jo være, hun var død. Jeg fik i en Fart Døren op og styrtede ind; Stuen var tom. Intet Klædningsstykke hang paa Knagerne, Værelset var som fraflyttet; kun paa Toiletbordet laa et Brev med Udskrift: „Til Tante."

Hvorledes jeg fik det aabnet, har jeg ikke senere kunnet huske; jeg handlede som en Søvngængerske. Et Øjeblik tænkte jeg virkelig, at det var en Drøm alt sammen, eller jeg læste et Kapitel af en Roman.

Først lidt efter lidt blev det mig klart, at det var den bitre Virkelighed. Hun var flygtet bort med en gift Mand! Det havde min rene, gode lille Anna, min elskede Søsters Barn kunnet gøre imod mig!

Brevet indeholdt den rene Sandhed; hun skjulte intet for mig. Historien om Herr Garstons Ægteskab, hendes Kærlighed til ham og indre Kamp derimod, alt beskrev hun nøje og fortalte, hvorledes hun til sidst havde opgivet Modstanden for hans Skyld; sluttelig bønfaldt hun mig om at glemme — og maaske en Gang i Tiden tilgive hende.

Brevet faldt mig af Hænderne, og jeg sank ned paa hendes lille Pigeseng, hvor hun saa mange Aar havde sovet, begravede mit Ansigt i Puderne og græd de bitreste Taarer, jeg i mit Liv har udgydt. Derpaa rejste jeg mit Hoved, foldede Hænderne og bad til Gud om, at han vilde tilgive hende og hævne hendes

Brøde paa mig. Thi det var jo min Skyld, ene og alene min Skyld! Jeg burde have forudset alt, saa kunde det være afvendt. Jeg havde givet min døende Søster mit Ord paa, at jeg, saa længe jeg levede, vilde pleje og værne om hendes lille Pige, og nu havde jeg prisgivet hende til Synd og Skam. Min Mand betroede jeg aldrig den fulde Sandhed. I Begyndelsen fortalte jeg ham, at Anna over Hals og Hoved var rejst paa Landet, fordi hun havde følt sig daarlig og vilde se at komme til Kræfter igen hos en Kusine; hun havde blot ikke nævnet at vække ham for at sige ham Farvel. Senere forandrede jeg det dog derhen, at hun var rejst bort med Herr Garston og havde ladet sig vie til ham i Udlandet. Han vidste det ikke og fik aldrig at vide, at Herr Garston var gift; men han fandt, at hun havde handlet slet imod mig, og sagde, at han aldrig vilde have tiltroet Herr Garston en saadan Uhæderlighed. Men naar alt kom til alt, saa vare de nu engang gifte, og derved var intet at gøre; hvorpaa han igen begyndte at tale om sine Lidelser, thi han var bleven frygtelig egoistisk, som alle syge, navnlig naar det lakker mod Enden.

I Begyndelsen troede jeg, at det skulde koste mig Livet; men jeg har af Naturen altid været tapper, naar det gjaldt store Ting, selv om jeg i Ubetydeligheder kunde vise mig inderlig svag; og jeg sagde mig selv, at hvis jeg lod mine Følelser løbe af med mig, vilde Alverden erfare Sandheden, som jeg dog frem for alt maatte se at lægge Skjul paa, om ikke for andres, saa for den unge Piges Skyld.

Tjenestefolkene tænkte vistnok deres derved, saa meget mere, som ingen havde mærket noget til lille Annas Afrejse. Hun maatte før Daggry have forladt Huset, og senere fik jeg da ogsaa at vide, at hun og Herr Garston vare tagne til Dover med Morgentoget og havde forladt England samme Formiddag. Over for Pigerne lod jeg, som om jeg havde vidst Besked med hendes tidlige Afrejse, og gjorde mig Umage for at anstille mig saa ligegyldig som mulig; men de mærkede nok, at ikke alt var i Orden, især da Uge efter Uge gik, uden at lille Anna vendte tilbage, og endelig fortalte jeg dem saa, at vi havde været oppe at skændes, og at hun var bleven saa vred over et ubetænksomt Ord af mig, at hun var rejst paa Landet til en Slægtning for at blive der for bestandig. Det samme plejede jeg at fortælle vore Lejere, som alle havde holdt meget af lille Anna og fandt hendes pludselige Forsvinden

ubegribelig, uden at nogen dog anede, Gud være lovet, hvad der i Virkeligheden var forefaldet.

Jeg tror, at hvis de havde vidst det, vilde Skammen have lagt mig i Graven; thi lige over for fremmede har jeg altid haft megen Familiestolthed.

Huset blev aldrig mere, hvad det havde været i lille Annas Tid. Jeg savnede hende ved hvert Skridt og havde Følelsen af, at der var indtraadt en stor Tomhed i mit Liv. Undertiden kunde jeg for nogle Øjeblikke ganske glemme det forefaldne og indbilde mig, at lille Anna igen var hos mig, naar jeg hørte lette Trin paa Trappen; men saa gik der mig som et Stik gennem Hjertet, og Sorgen over hende kom med fornyet Magt over mig.

Hun skrev til mig, og han skrev til mig, og begges Breve vare for saa vidt meget nydelige. Han var fuld af Godhed imod hende, og i Udlandet bar hun hans Navn og gik for hans rette Hustru. Men hun vidste nok, at jeg under disse Forhold ikke mere kunde tænke paa hende som før, at jeg ikke en Gang i Tankerne kunde lægge Haanden paa hendes guldbrune Hoved for at velsigne hende og takke Vorherre for hendes Kærlighed og Godhed.

Hendes Breve vare milde og fulde af Inderlighed, men dog usigelig sorgmodige. Jeg vidste jo, at det gjorde hende ondt for min Skyld, og hun forsøgte alt for at forsone mig. Atter og atter forestillede hun mig indtrængende, hvorledes det var gaaet til, at hun var kommen til at elske denne Mand; hvor øde og trøstesløst hans Liv havde været, og at hun ikke havde kunnet bringe det over sit Hjerte at lade ham leve videre i Ensomhed.

Men mine gammeldags Begreber om Ret og Uret lod sig ikke saaledes omstyrte ved hendes gode Ord. Jeg ved nok, at man nu til Dags dømmer langt mildere om saadanne Ting, som vi ældre Folk hele vort Liv have anset for syndigt, og unge Piger tale nu ugenert om Emner, hvorover deres gamle Mødre vilde rødme. Jeg finder imidlertid, at man med de gammeldags Ideer har langt større Udsigt til at blive lykkelig og sund paa Legeme og Sjæl end med de nymodens, spidsfindige Anskuelser, som nu til Dags ere i Vælten, og ved hvilke man mangen Gang maa spørge sig selv, hvad det skal blive til med denne Verden.

Jeg svarede hende saa mildt og venligt, som jeg var i Stand til; men helt at vise hende, hvorledes det stod til i mit Hjerte, vovede jeg ikke; thi jeg kunde dog ikke ogsaa tage paa min Sam-

vittighed, at jeg godkendte og undskyldte den Uret, som hun havde begaaet. Der var een Ting, jeg mest frygtede for — enhver Kvinde vil forstaa mig — og det var, at hendes Synd skuldkomme til at sætte en Plet for Livstid paa et uskyldigt Barn; Angsten derfor har forhærdet mit Hjerte mere end alt det øvrige, i det mindste mod Manden. Hende kunde jeg og kan ikke lukke mit Hjerte for, det kære Barn!

Nu er det et Aar siden, at Jarvis døde, og to Aar ere henrundne, siden lille Anna forlod os; jeg lever alene i det gamle Hus, hvor jeg har tilbragt saa mange lykkelige Aar. Pigerne ere flinke og villige; jeg har saamænd saa trofaste Tjenestefolk, som jeg kan ønske mig, og mine Lejere ere alle blevne til gode Venner, da de fleste i mange Aar have boet hos mig; kun denne ene Kummer nager mig, og siden jeg er alene, vokser den Dag for Dag.

Hvad verdslige Goder angaa, sidder jeg godt i det, thi jeg har altid været en sparsommelig Kone, og ogsaa Jarvis har ført et økonomisk Liv. Paa den Maade have vi Aar efter Aar lagt en smuk Skilling til Side, hvorfor jeg nu faar Renter fra Banken og ikke er noget Menneske Penge skyldig.

Men siden den Stemme, der klang som Musik for mine Øren, er forstummet, har der for bestandig sænket sig en stor Stilhed over mit Liv.

* * *

Nej, ikke for bestandig! Jeg havde afsluttet mine Erindringer og lagt alle disse Skriverier ned i den aflaasede Skuffe i min Pult. Tit og mange Gange har jeg prist mig lykkelig over at have fulgt Kaptajn Roberts Raad; thi mange lange Aftner ere gaaede hurtigt og behageligt derved. Men endnu to store Overraskelser skulde være mig beskaarne.

Den ene var et Brev netop fra denne Kaptajn Roberts, et langt Brev og hoslagt en Bankanvisning paa det Beløb, han var bleven os skyldig med Renter i de mange Aar. Det var et vidunderligt Brev, som indeholdt Stof nok til en hel Eventyrhistorie. I alle Verdensdele var der tilstødt ham de frygteligste Ting; det var næsten gaaet ham som den tyske Baron Münchausen, jeg saa gerne læste om som Barn; thi bestandig havde han oplevet Eventyr, som hverken før eller senere ere vederfaredes nogen dødelig.

Til at begynde med havde Kaptajn Roberts samlet sig Rigdomme et eller andet mærkværdigt Sted, hvor han besad store Landstrækninger, som Dag og Nat maatte bevogtes af Soldater; men alt var bleven ham berøvet i mindre end en Time ved en Opstand, hvorved en Mand med et grufuldt Navn havde faaet Magten i Hænde og frataget ham hans Ejendom. Denne Mand skulde efter Beskrivelsen have den Sædvane at nedskyde enhver, der kom ham i Vejen; men til sidst blev han selv skudt, netop som han stod paa en Balkon og raabte: „Leve Friheden!" ned til Folkemængden. Derpaa havde Kaptajn Roberts for en billig Penge købt sig en Ø mange Tusinde Mile borte fra alting og opdyrket den. Men just som hans Anstrengelser skulde til at bære Frugt, forsvandt Øen pludselig under Havspejlet, og den stakkels Kaptajn maatte redde sig i sin bare Natskjorte og med en Luftpude af Kautsjuk, som en engelsk Missionær, der havde besøgt Øen og netop manglede Penge, havde solgt ham billigt. Saa var han bleven optaget af et Skib og bragt til en Hvalfangerstation, hvor han havde slaaet sig sammen med en indfødt og som dygtig Forretningsmand bragt Handelen saaledes i Blomstring, at han senere kunde indskibe sig og rejse til det gode Haabs Forbjærg, hvor han gravede efter Diamanter. Han havde nok ogsaa fundet en hel Del, men mistet dem igen, fordi han var bleven udplyndret i Johannisburg. Hvorpaa han rejste til Australien, havde atter Lykken med sig og skulde just til at bygge en hel Gade, da Banken samme Morgen, som han vilde hæve sine Penge for at betale dem som Forskud paa Byggegrundene, saa sig nødsaget til at indstille sine Udbetalinger.

Men ligesom Kattene kom Kaptajn Roberts nok en Gang ned paa alle fire, og denne Gang formedelst en Mand, som han i Diamantminerne havde frelst fra Morderhaand, og som nu var død uden at vide, hvor hans Slægtninge vare, eftersom han i Aarevis ikke havde erholdt Meddelelser fra Irland, hvorfor han efterlod sin Redningsmand hele Formuen, der beløb sig til Hundredetusinder. Og nu havde Kaptajnen slaaet sig til Ro, giftet sig med en Enke med fem Børn og skyndt sig at afsende Pengene til mig, før der indtraadte et nyt Omslag for ham. Han ønskede mig samtidig en glædelig Jul og et godt Nytaar, for hvilke Ønsker jeg ganske vist i Øjeblikket ikke havde Anvendelse, da jeg fik Brevet i Juli. Men kært var det mig alligevel, at jeg altid havde bevaret denne Kaptajn Roberts i et venligt Minde.

og det er mig en velgørende Tanke nu at vide ham forsørget for hans gamle Dage, omendskønt han i hans Alder nok havde kunnet undvære de fem Børn.

* *

Og lille Anna er vendt tilbage.

Hun er atter i Hjemmet, bor dog ikke hos mig, men ønsker, at jeg skal komme og slutte mine Dage sammen med hende og hendes Mand. Ja, nu er hun gift, lovlig gift og endelig for Alvor lykkelig; for mig ere de to Aar i Udlandet døde og begravne.

Garstons Hustru døde pludselig i den Kuranstalt, hvor han havde anbragt hende, og dette Dødsfald var ikke blot en Forløsning for ham, men ogsaa for hende selv. Fire Uger efter lod han sig i London vie til lille Anna i al Stilhed, og jeg haaber, at det Kærlighedsoffer, som hun havde bragt for at kaste Solskin over en ulykkelig Mands Liv, vil finde Tilgivelse hos den Gud, som er Kærlighed. Jeg selv har forlængst tilgivet hende og vil ikke mere tænke paa Fortiden. Hun er den Mands Hustru, som hun elsker, og som elsker hende, jeg har set dem lykkelige i deres Hjem og føler mig beroliget og tilfreds.

Begge ville de have, at jeg skal sælge min Forretning, det gamle Hus og alt, hvad der findes i det, for at være hos dem; men jeg hænger ved det gamle Hjem og er ikke mere ung nok til at skifte Levevis. Derfor bliver jeg hellere, hvor jeg er, forhaabentlig til min sidste Ende. Men jeg vil ofte besøge mit elskede Barn og hendes Mand. Jeg ved, at jeg altid er en velkommen Gæst hos dem. Undertiden kommer hun ogsaa til mig, og vi tilbringe da en glad Dag sammen; jeg hører hendes Latter — helt saa overmodig som for klinger den ganske vist ikke mere — lyde gennem de gamle Stuer, og jeg føler mig hensat til længst forgangne Dage, da der endnu ikke laa nogen Skygge over mit Liv, og da vi om Aftenen sad og passiarede sammen og maatte tale ganske sagte for ikke at vække Jarvis, der snorkede i den store Læneſtol foran Ilden. Thi hændte det, at vi vækkede ham, plejede han mindst en halv Time at give ondt af sig og atter og atter fortælle, hvor syg han var, og mere af Vane end af Smerte stønnede han og sukkede dertil som en Dampmaskine, indtil lille Anna atter fik ham bragt i godt Lune, saa at han glemte sine Lidelser lige til Sengetid

Og saa afslutter jeg da disse Erindringer med gladere Sind, end jeg begyndte dem. Thi jeg har Ret til at haabe, at min Livsaften vil blive fredelig, omendskønt jeg naturligvis nu og da maa være fattet paa Fortrædeligheder, eftersom selv de bedste Lejere volde een Bekymringer og Møje. Der bor for Eksempel paa anden Sal en ældre Frøken, virkelig en nydelig og elskværdig gammel Dame, men ikke for alt i Verden kan hun bringes fra at vandre rundt i Huset som et Spøgelse, naar alle ere gaaede til Ro, for at overbevise sig om, at der er drejet om for Gashanerne. Hun boede nemlig tidligere i et Hus, hvor man en Gang havde ladet Gassen strømme ud, hvorpaa Kokkepigen med et Lys var traadt ind i Værelset, og der var sket en saa forfærdelig Eksplosion, at den gamle Dame i Dødsangst var løbet ud paa Gaden svingende med sin Paryk, som hun netop havde været i Færd med at bringe i Orden for at gaa i Aftenselskab. Og dette var i den Grad gaaet hende nær, at hun siden ikke kunde lægge sig til Hvile uden først at have gaaet en saadan Rundgang.

I en anden Lejlighed har jeg et Ægtepar, meget nette Folk, men frygtelig vanskelige med Maden, fordi de begge lide af en daarlig Fordøjelse. Fastsættelsen af Spisesedlen koster uhyre Hovedbrud, da jeg altid maa foreslaa dem nye Retter, som ikke skade, og da de hverken kunne taale Okse-, Svine- eller Kalvekød, ej heller hvad der er stegt i Smør og endnu mindre i Fedt, maa jeg ofte spekulere mig halvt til Døde for at bringe Afveksling i deres Maaltider. Derhos har Herren for Vane at lade sin Diamantring ligge paa Natbordet eller tabe sine Kraveknapper bag Kommoden, eller han anbringer en Pengeseddel et eller andet utænkeligt Sted. I det mindste to Gange om Ugen ere Pigerne og jeg i Timevis beskæftigede med at vende op og ned paa Værelset for at gøre Jagt paa en Værdigenstand, som han paastaar at have tabt, og som saa ufejlbarlig findes paa det vidunderligste Sted, hvor han selv har lagt den.

Naturligvis gaar det heller ikke af uden Ærgrelser med Pigerne; thi to af dem ere purunge og have Kæresterier i Hovedet. Mangen Gang ønsker jeg Mændene derhen, hvor Peberet gror, fordi de Periodevis gøre Pigerne ganske ubrugelige til Arbejde paa Grund af Skinsyge eller andre Kærestesorger. I Grunden hælder jeg til den Anskuelse, at den bedste kvindelige Medhjælp, man kan have, er en anstændig gift Kone, hvis Mand er paa en

Daareanstalt eller et andet sikkert Sted, hvor hun ved ham godt anbragt.

Men det er, naar alt kommer til alt, Bagateller; store Bekymringer har jeg ikke, og efter Middagsmaaltidet kan jeg lægge Hænderne i Skødet og tage mig en Lur i Lænestolen, vis paa at vaagne op igen i Fred med mig selv og den hele Verden. Derfor er jeg ogsaa tilfreds og taknemmelig, thi jeg ved, at i det store London gives der Hundreder af Pensionatsdamer, som have gjort sig Livet lige saa surt som jeg og maaske bedre have fortjent Lykken, men som nu ville læse disse mine Erindringer med dyb Vemod og i Stilhed sukke over, at det ikke er gaaet dem saa godt. For al Velsignelse, der er blevet mig til Del, er jeg af Hjertens Grund taknemmelig, og efter at have fuldbragt min Opgave nedlægger jeg Pennen med rørt Sind.

De, der læse, hvad jeg har nedskrevet, ville forhaabentlig tro, at jeg har gjort mit Bedste og i nøje Overensstemmelse med Sandheden optegnet et langt og, jeg tør vel sige, arbejdsomt og nyttigt Livs Erfaringer. Og saa forbliver jeg den ærede Læsers ydmyge Tjenerinde.

Susanne Jarvis.

Ende.

A. K. Green:

Mellem syv og tolv.

„Clarke!"

„Her!"

„Igen Indbrud gennem et Vindue paa en første Sal! Man har sendt os Anmodning om en Opdager og ønsker ham straks. Gaa De derhen, Clarke — hurtigt — tre og halvfjerdsindstyvende Gade, Øst."

„Vel."

Clarke lavede sig i Stand til at gaa. Men allerede i næste Øjeblik hørte jeg Detektivpolitiets Chef kalde ham tilbage.

„Det er hos Herr Winchester, De ved, Bankier'en —"

Clarke nikkede og satte sig paa ny i Bevægelse; men en Bemærkning af Chefen holdt ham atter tilbage.

„Kan være det samme," sagde denne, idet han foldede et Blad Papir sammen, han havde holdt i Haanden. „De kan se ad, hvad Halley har at bestille til Dem. Jeg vil selv lede denne Sag." Og idet han tilkastede mig et Blik, der indeholdt en Opfordring, hviskede han mig i Øret: „Anmodningen er skreven af Herr Winchester selv og med den Tilføjelse: 'Lad Sagen ikke blive bekendt; send mig Deres diskreteste Mand,' hvad der tyder paa mere end et almindeligt Tyveri."

Jeg nikkede, og dermed var Sagen lagt i min Haand. Ligesom jeg vilde gaa ud ad Døren, kom en af mine Kolleger skyndsomt ind ad den.

„Vi har dem!" sagde han.

„Hvem?" lød det fra flere Munde.

„De Fyre, som gjorde Indbrud gennem en første Sals Vindue, netop som Familien sad ved Bordet."

Jeg standsede.

„Hvor blev de taget?"

„I to og tyvende Gade."

„I Aften?"

„For knap to Timer siden."

Jeg saa hen paa Chefen. Han trak Øjenbrynene i Vejret paa en egen Maade, hvad jeg besvarede med et kort Smil. Næste Øjeblik var jeg paa Gaden.

Straks jeg ringede paa ved det mig betegnede Hus, blev der lukket op, og Herr Winchester viste sig straks. Han syntes ikke synderlig opbygget over min Tilstedekomst, men hans Mine opklaredes straks, da jeg viste ham min Legitimation og bemærkede:

„Det er Dem, der har sendt Bud efter en Opdagelsesbetjent?" —

„Ja vist," svarede han; „men jeg havde ikke ventet" — her holdt han inde. Jeg var i Forvejen vant til Folks Overraskelse; aabenbart ser jeg ikke ud som en sædvanlig Opdagelsesbetjent.

„Deres Navn?" spurgte han, medens han lod mig træde ind i et lille Modtagelsesværelse.

„Byrd," svarede jeg, medens jeg opfattede det Udtryk af Tilfredsstillelse, der gled over hans Træk, efter at han med et skarpt Blik havde mønstret mit Ansigt og min Person, som en Kompliment; hvorefter jeg alvorligt spørgende rettede mit Blik mod ham.

„Der har fundet et Tyveri Sted i Deres Hus?" — begyndte jeg.

Han nikkede, og et Udtryk af Bekymring afløste den Venlighed, som for et Øjeblik siden havde opklaret hans noget mørke Træk paa en saa behagelig Maade.

„Ja, og til fem og tyve Tusind Dollars Værdi," hviskede han hurtigt, — „min Hustrus Diamanter."

Jeg studsede; ikke blot de stjaalne Genstandes Art og Værdi, men endnu mere den opgivende Maade, hvorpaa den særdeles velstillede og indflydelsesrige Børsmatador gjorde mig denne Meddelelse, vakte min Forundring. Om han havde mistet sin sidste Styver, kunde hans Blik ikke have været alvorligere, hans Pande mere skyfuld; og om dertil hans personlige Stolthed og Følelser paa det dybeste vare krænkede, kunde hans Stemmes Klang ikke have været skarpere, hvor forretningsmæssig han end bestræbte sig for at gøre den.

„Et svært Tab," bemærkede jeg. „Er De saa god at meddele mig Tilfældets Enkeltheder, for saa vidt de ere Dem bekendte?"

Han rystede paa Hovedet og gjorde en let Haandbevægelse imod Trappen.

„Jeg vilde foretrække, om De selv satte Dem i Kundskab derom ved den Undersøgelse, De formodentlig har i Sinde at anstille," svarede han. „Min Hustru vil sige Dem, hvad hun ved, og desuden er der et Par Tjenestepiger, som maaske kunde have noget at meddele. Jeg selv vil helst være fritagen for at tale med nogen derom," føjede han til, medens Rynken mellem hans Bryn fordybede sig; „i det mindste ikke endnu. Kun," — her blev hans Betoning end mere indtrængende — „beder jeg Dem mærke Dem følgende: De stjaalne Diamanter maa skaffes til Veje inden otte og fyrretyve Timer, lige meget hvem der skal lide under Følgerne af en skarp Undersøgelse, og hvilke Følger der kunne opstaa deraf. Det er ikke min Mening at vige tilbage for noget, der kan bidrage til at skaffe Rovet tilbage inden den nævnte Frist, og at dette sker, venter jeg af Dem. Ere Diamanterne bragte til Veje inden Torsdag Aften." — hans fremstrakte Haand skælvede synligt ved disse Ord — „saa erholder De Fredag Eftermiddag af mig fem Hundrede Dollars. Komme de til Stede uden Larm, Opsigt eller" — her lod han Stemmen synke endnu mere, — „Gene for min Hustru, saa forhøjer jeg Summen til Tusind Dollars. Er det passende?" — sluttede han, idet han forsøgte at anslaa en lettere Tone, hvad der dog ikke synderligt lykkedes for ham.

„Særdeles passende," var mit korte, men ærbødige Svar. Min Interesse for Sagen var nu tilstrækkelig vakt, og jeg vendte mig allerede mod Døren, da han holdt mig tilbage.

„Endnu et Øjeblik," sagde han. „Jeg har bestræbt mig for ikke at paavirke Deres Dom ved Formodninger eller personlige Anskuelser. Men naar De har undersøgt Sagen og er naaet til en bestemt Opfattelse af den, vilde jeg gerne høre fra Dem."

„Det skal være mig en Fornøjelse at forhandle nærmere med Dem," var mit Svar, og da jeg saa, at han intet yderligere havde at bemærke, beredte jeg mig til at gaa op med ham.

Huset var pragtfuldt, Trappegangen ikke mindst. Blikket fangedes alle Vegne af de rigeste Træskærerarbejder og Tapetmønstre. Der var heller ikke Mangel paa blinkende Metalbeslag, der farvedes med yppig Glød ved Lys gennem vinrøde Glaskupler. Foroven

befandt sig en firkantet Forsal, udstyret med Divaner og belagt med tykke Tæpper. Til den ene Side dækkede en halvt tiltrukket Portiere for en Række Værelser, der vare lige saa pompøst monterede som hele det øvrige Hus, medens jeg til den anden lagde Mærke til en aflaaset Dør, som Herr Wincheſter gik hen til. Jeg fulgte ham skyndsomt, da en ung Mand, der kom oppefra, traadte imellem os. Herr Wincheſter vendte sig straks om til ham.

„Gaar du ud?" spurgte han vedkommende i en Tone, der vel manglede familiær Hjertelighed, men dog lettelig lod erkende den faderlige Autoritet.

Den unge Mand, der var høj og af smuk Skikkelse, standsede paa en mærkelig tøvende Maade.

„Gør du?" lød hans Modspørgsmaal. Maaske var det med Hensigt, eller han bemærkede virkelig ikke min Nærværelse, da jeg stod nogle Skridt fra ham paa et Sted, hvor Lyset ikke faldt stærkt.

„Vi maa vise os nogle Minutter hos Smiths," gav Herr Wincheſter til Svar.

„Jeg gaar i hvert Fald ikke ud," erklærede den unge Mand og begav sig igen op ad Trappen.

Herr Wincheſter fulgte ham med Øjnene. Kun et Øjeblik; men for mig, der er vant til at agte paa de mindste Enkeltheder i Menneskenes Væsen og Udtryksmaade, laa der i dette Blik saa meget, at der aabnede sig en vid Mark for Formodninger for mig.

„Deres Søn? . . ." spurgte jeg og traadte nærmere hen til ham.

„Min Hustrus Søn," svarede han; og uden at give mig Lejlighed til videre Spørgsmaal aabnede han Døren foran sig og lod mig træde ind.

En høj, elegant, midaldrende Dame sad foran Spejlet og lod netop et ungt kvindeligt Væsen, der knælede paa Gulvet ved Siden af hende, lægge sidste Haand paa hendes rige Toilette. Et paafaldende Billede, som dog ikke saa meget gjorde sig bemærket ved den Staffage af Rigdom og Glans, der omgav det, som ved de to Ansigters Særpræg, der øjensynligt var af absolut forskellig Art og sikkert henhørende til Selskabets to hinanden modsatte Grænsegebeter. Deres respektive Udtryks Styrke og Besynderlighed vare mig mindst lige saa paafaldende som det Træk af Uro og Bekymring, der hos dem begge syntes at begrundes ved deres Optagethed af en eneste, alt beherskende Tanke.

Den yngste af de to bemærkede os først og rejste sig. Trods den beskedne Stilling, hun øjensynlig indtog, og trods den Underdanighed, hun sikkert var vant til at udvise lige over for sine Omgivelser, var der en saa stor Ynde over hele hendes Væsen, at Blikket uvilkaarligt tildroges af hende. Jeg tillod mig i øvrigt ikke længe denne Nydelse, thi i næste Øjeblik havde Fru Winchester bemærket os i Spejlet, hvorpaa hun rejste sig med en egen kold Majestæt, der fortrinligt stemte overens med hendes imposante Skikkelse og paafaldende, omend modne Skønhed. Meget rolig og sikker traadte hun os i Møde med langsomme Skridt; hvilke Følelser, der end bevægede hende, vare de i hvert Fald ganske fri for den Heftighed og Skarphed, der karakteriserede hendes Mand. Men følte hun derfor mindre stærkt end han? Ved første Blik forekom det mig ikke saaledes, ved det andet var jeg i Tvivl; Fru Winchester var mig allerede en Gaade.

„Millicent" — saaledes tiltalte Herr Winchester hende — „maa jeg forestille dig en ung Herre af det hemmelige Politi? Skal det overhovedet lykkes at bringe Diamanterne til Veje igen, før Ugen er omme, saa er han Manden derfor. Jeg beder dig, gør, hvad du kan, for at han lettest muligt kan faa et Overblik over Sagen. Maaske ønsker han ogsaa at tale med Tjenestepigerne og med" — her vandrede hans Blik hen til den unge Pige, som, forekom det mig, blegnede under dets prøvende Skarphed — „og med Philippa"

„Philippa ved intet," syntes Fruens ligegyldige Sideblik at sige; men hendes Læber bevægede sig ikke, lige saa lidt som hun overhovedet talte et Ord, førend Herr Winchester havde forladt Værelset og lukket Døren efter sig. Nu vendte hun sig imod mig og sendte mig et først ligegyldigt, derpaa skarpere og fastere Blik.

„Er De allerede vidende om, hvorledes jeg har mistet mine Diamanter?" spurgte hun endelig.

„Man sagde paa Hovedstationen, at der var sket Indbrud gennem et Vindue paa første Sal, medens De og Deres Familie sad ved Bordet."

„Ikke ved Bordet," rettede hun mig i en overlegen Tone. „Jeg lader aldrig Chatollet med mine Smykker staa aabent, naar jeg begiver mig til Maaltiderne. — Jeg var blot nede i Modtagelsesværelset — Herr Winchester havde ladet mig sige, at han ønskede at tale med mig et Øjeblik —, og da jeg just var i

Begreb med at tage ud til et Aftenselskab, stod mine Diamanter fremme paa Kamingesimsen i et Skrin. Da jeg kom tilbage, var Skrinet der ganske rigtigt endnu, men Stenene vare forsvundne. De maa i ethvert Tilfælde være røvede under min Fraværelse."

Jeg saa hen paa Kaminranden. Der stod endnu det aabne Juvelskrin.

„Hvad har bragt Dem paa den Tanke, at Diamanterne skulde være stjaalne af en professionel Tyv?" spurgte jeg, medens mit Blik var rettet mod Fruen, og mine Øren opfangede de hurtige Aandedrag, som den unge Pige lod høre efter Fru Winchesters sidste Bemærkning.

„Værelset stod aabent, — da jeg gik, var det lukket — og paa Stenbroen dernede hørtes Lyden af Skridt, der hurtigt fjernede sig. Jeg fik netop endnu Tid til at skelne Skikkelserne af to Mænd, der hurtigt løb ned ad Gaden. Formodentlig ved De, at der i den senere Tid er forekommet en hel Række Tyverier af samme Art."

Jeg bøjede mig dybt; hendes selvbevidste Væsen syntes ligefrem at gøre Fordring paa en saadan Hyldest. Derefter saa jeg hen paa Philippa. Hun stod med halvt bortvendt Ansigt og gav sig et eller andet at bestille med noget paa Bordet; men hendes tilsyneladende Ligegyldighed var tiltvungen, og hendes Haand skælvede i den Grad, at den Genstand, hvormed hun legede, snart faldt ud af den, hvorpaa hun drejede sig saaledes, at saavel Genstanden som hendes Ansigt unddrog sig mine Blikke.

Jeg mærkede mig dette og vendte atter min Opmærksomhed mod Fru Winchester.

„Hvad Tid var det?" spurgte jeg.

„Klokken syv."

„Tidligt for et Tyveri af den Art."

En pludselig Rødme flammede op paa den fornemme Dames Kinder.

„Ikke desto mindre har Tyven været heldig," bemærkede hun.

Uden at bekymre mig om hendes ærgerlige Bemærkning, der aabenbart skyldtes hendes Hovmod og Indignation over min kritiserende Bemærkning, fortsatte jeg mine Spørgsmaal.

„Og hvor længe mener De, at De har opholdt Dem i Etagen nedenunder, naadige Frue?"

„Vel omtrent fem Minutter, — sikkert ikke ti."

„Og Vinduet var aabent, da De kom tilbage?"

„Som jeg allerede har sagt Dem."

Jeg saa hen til Vinduerne. De vare nu begge lukkede og Skodderne optrukne.

„Tør jeg bede Dem vise mig, hvilket af Vinduerne, der stod aabent, og hvor meget?"

„Det var Vinduet over Gadedøren; det stod halv aabent."

Jeg traadte straks hen til det betegnede Vindue.

„Og Skodden?" spurgte jeg med et Blik til paa hende.

„Den var — nede."

„Er De ganske sikker derpaa, naadige Frue?"

„Fuldkommen sikker. Straks da jeg aabnede Døren, hørte jeg paa Lyden, at Vinduet stod aabent."

„Deres første Blik faldt altsaa ikke paa Kamingesimsen?"

„Nej, — først mit andet."

Hendes Selvbeherskelse grænsede til Flegma.

Den statelige Dame gjorde sig øjensynligt ingen Fornøjelse af at vidne, trods det betydelige Tab, hun havde lidt, og trods den Omstændighed, at den anstillede Undersøgelse kun havde hendes Fordel til Hensigt. Jeg turde imidlertid ikke lade mig afskrække af hendes Maade at forholde sig paa, thi der var opstaaet en Mistanke i mig, som denne Dames Udtryksmaade og Væsen til en vis Grad gjorde forklarlig; og har en Mistanke først een Gang sat sig fast i en Detektivs Hjerne, holder den ham som oftest saa længe fangen, til den enten afkræftes ved Fakta eller er bleven til en paa fast Grundlag hvilende Overbevisning.

„Naadige Frue," bemærkede jeg, „Deres Tab er meget betydeligt, og der behøves de hurtigste og mest virksomme Anstrengelser fra Politiets Side, for at det ikke skal blive uopretteligt. Har det aldrig forekommet Dem paafaldende —" med disse Ord saa jeg bestemt hen mod den unge Pige, som jeg ved at forandre Stilling atter havde bragt ind under mit Synsomraade — „hvorledes Lejlighedstyve, der gaa til Værks paa en saa vovelig Maade, netop have kunnet finde det rette Øjeblik til at udføre det dristige Kup og føre det til et heldigt Resultat? Disse Tyverier, der, som De selv bemærkede, i den sidste Tid ere forekomne saa hyppigt, ere alle skete paa en Tid, da man med Sandsynlighed kunde antage, at Familien befandt sig oppe. Desuden brændte der jo Gas i dette Værelse, ikke sandt?"

„Jo vist."

„Saaledes at Tyven, da han klatrede op paa Gadedørens

Regntag og derfra naaede herop til Værelset, havde al Grund til at antage, at der var nogen herinde, for saa vidt han da ikke af en eller anden har erholdt Kundskab om, at det modsatte var Tilfældet."

Den naadige Frue spærrede Øjnene op, og et let spottende Smil spillede om hendes Læber; i dette Øjeblik betragtede jeg dog ikke hende, men den unge Philippa.

Trods hendes øjensynlig meget afhængige Stilling, og uagtet hendes øjeblikkelige Sindstilstand, der nærmest gav hende Anledning til at holde sig tilbage, gjorde hun ved disse mine Ord et Skridt fremad, og hendes Mund aabnede sig, som om hun vilde indføre et Ord i Samtalen. I hendes Miner var i dette Øjeblik ikke mere Spor af den tidligere Underdanighed og Ligegyldighed. Men et Øjebliks Overlæg var nok til at dæmpe hendes uvilkaarlige Tilskyndelse, og straks efter forlod hun sagte Værelset, hvoraf jeg benyttede mig til at bøje mig frem mod Fru Winchester og tilhviske hende:

„Vær saa god at anmode den unge Dame om at vente derude i Forsalen og lade Døren staa aaben efter sig. Jeg ønsker ikke, at nogen, der har hørt min sidste Bemærkning, skal slippe mig ud af Syne, hvor stor Tillid man end nærer til vedkommende."

Fru Winchester syntes overrasket og betragtede mig med et Udtryk, som om jeg havde bedt hende forhindre en Mus i at slippe ud af Værelset, medens vi forhandlede.

Dog opfyldte hun min Anmodning, men paa en saa kold og bydende Maade, at det gav tilstrækkeligt Bevis paa, hvor liden Tilbøjelighed og Deltagelse hun nærede for sin duelige og nydelige Kammerjomfru, hvem hun aabenbart ikke betragtede som andet og mere end et nyttigt Værktøj. Var dette Fru Winchesters eller Philippas Skyld? Jeg havde ingen Tid til at danne mig nogen Mening derom. Sidstnævntes Lydighed maatte man maaske dog ikke stole alt for meget paa, navnlig hvis, som jeg formodede, der bestod en eller anden Forbindelse mellem hende og Juveltyvene; og saa maatte jeg da, medens hun endnu var i vor Nærhed, stille det Spørgsmaal, som Situationens Alvor bød mig:

„Fru Winchester, anser De det for muligt, at nogen her i Huset kan staa i Forbindelse med Tyvene?"

Spørgsmaalet virkede forbløffende paa hende; hun studsede, og der kom atter Rødme paa hendes Kinder.

„Jeg forstaar Dem ikke," begyndte hun; men hurtigt gen-

vindende sin Selvbeherskelse udbrød hun derpaa sagte, men udtryksfuldt: „Nej, hvorledes skulde jeg kunne tænke noget saadant? Tyveriet er sikkert udført af professionelle Tyve, og kun af saadanne."

„Hvem er den unge Pige?" spurgte jeg.

„Philippa, min Kammerjomfru," svarede hun uden den svageste Antydning af at forstaa eller dele den Mistanke, som jeg ved mit temmelig direkte Spørgsmaal frygtede at have lagt alt for aabent for Dagen. „Eller rettere," tilføjede hun med et let Anstrøg af Spot, „er hun, hvad man i Almindelighed betegner som 'Selskabsdame'; hun er nemlig i Besiddelse af tilstrækkelig Dannelse til at læse højt for mig, naar jeg er oplagt til at høre derpaa, eller spille Klaver, naar der ønskes Musik i Huset."

Dette Svars kolde Ligegyldighed beviste, at Fru Wincheſter var rigere paa fornemme Manerer end paa Gemyt; men da dette kun lettede mig min ubehagelige Opgave, vilde det have været dumt af mig at opholde mig derover.

„Hvor længe har hun været hos Dem?" vedblev jeg.

„Vel et Aar, maaske endnu længer."

„Og De kender hende nøje; hendes Fortid, hendes Forbindelser og Omgang?"

„Ja, for saa vidt der er noget at kende. Den Pige skjuler intet af Betydning; — lad os lade Philippa ude af Betragtning."

„Om et Øjeblik, Frue," svarede jeg; „i et Tilfælde som det foreliggende maa jeg nøje skaffe mig Oplysning om alle Husfællers Karakter og tidligere Forhold. Philippa er den, jeg først har set, derfor angaa mine første Forespørgsler naturligt hende. Hos hvem boede hun, før hun kom til Dem, og hvor tilbringer hun sin Tid, naar hun ikke opholder sig her i Huset?"

Fru Wincheſter blev øjensynlig utaalmodig.

„Ligegyldige Spørgsmaal!" udbrød hun, men vedblev derpaa hurtigt, utvivlsomt for at forebygge videre Paatrængenhed fra min Side: „Philippa er Datter af den Præst, der i sin Tid viede mig til min Mand. Jeg har længe kendt hende. Hun kom saa at sige lige fra sin Faders Dødsseng her i Huset. Omgang har hun slet ikke, og den Tid, hun tilbringer uden for mine Værelser, er saa ringe, at det næppe lønner sig Umagen at spørge om, hvad hun tager sig for. Har De i øvrigt flere Spørgsmaal at gøre mig?"

Det havde jeg ganske vist, men jeg forbeholdt mig dem til senere. „Vil De tillade mig at tale med Philippa?" spurgte jeg.

Fru Winchester svarede herpaa med en Haandbevægelse, som tydede paa den yderste Ringeagt, men dog indeholdt en Indvilligelse, hvoraf jeg skyndte mig at gøre Brug. Hurtigt vendte jeg mig mod Forsalen til den fine unge Skikkelse, som jeg under denne Samtale ikke havde ladt ude af Syne; men ved første Skridt, jeg gjorde hen imod hende, studsede den unge Pige, og før jeg endnu kunde tale til hende, var hun forsvunden gennem Portiererne, og jeg hørte en Dør lukke sig efter hende.

Straks begav jeg mig tilbage til Husets Frue.

„Staa Værelserne derude i Forbindelse med en Bagtrappe?" spurgte jeg.

„Ja," svarede hun med urokkelig Kulde.

Jeg maatte altsaa forelobig slaa mig til Taals, saa vidt Philippa angik. I øvrigt fandt jeg mig saa godt som muligt i det uundgaaelige, og efter at jeg med et Buk havde takket Fru Winchester, bad jeg undskylde, at jeg et Øjeblik maatte forlade hende, hvorpaa jeg skyndsomst begav mig ned i Stueetagen.

Her fandt jeg hendes Mand, som ventede paa mig med slet dulgt Utaalmodighed.

„Naa?" spurgte han, saa snart han saa mig.

„Jeg er nu kommen til en Slutning," sagde jeg.

Han førte mig hen i et Hjørne af Stuen, hvorfra han, uden at nogen kunde lytte til vor Samtale, gennem den halvt aabne Dør havde Oversigt over Trappegangen.

„Lad mig da høre," sagde han.

Jeg udtalte uden Forbehold min Anskuelse.

„Det har ikke været noget Lejlighedstyveri. Tyven har ikke blot vidst, at der fandtes Diamanter i Deres Hus, men ogsaa, hvor og naar de vare at finde. Enten er der givet ham Tegn, naar han kunde trænge ind, eller Juvelerne ere kastede ud til ham gennem Vinduet. Er De maaske ikke af samme Mening?"

Han smilte stille hen for sig uden at gaa ind paa mit Spørgsmaal.

„Og hvem, tror De, har givet Tegnet eller kastet Diamanterne? Nævn Navnet uden Sky; Tilfældet er for alvorligt til lange Omsvøb."

„Jeg beder Dem erindre," sagde jeg, „at jeg kun faa Minutter har opholdt mig her i Huset og foruden Dem kun set

tre Personer. Det lader sig ikke ret vel gøre at udpege nogen som medskyldig i en saa fræk Forbrydelse, før jeg har set og talt med alle her i Huset. Det var nærmest angaaende den unge Pige, som De selv har gjort mig opmærksom paa, jeg gerne vilde gøre Dem et Par Spørgsmaal. Jeg mener Philippa, Fru Winchesters Selskabsdame."

Han rettede et nysgerrigt spørgende Blik paa mig.

„Behager hun Dem? Har De Tillid til hende? Er det en Person, man kan forlade sig paa?" vedblev jeg.

Hans Blik blev formelig straalende, og han nikkede paa en Maade, der næsten udtrykte Højagtelse.

„Hun er det bedste Vidne, De overhovedet kan finde," bemærkede han.

Svaret kom mig saa overraskende, at jeg hurtigt sænkede Blikket.

„Hun vil altsaa tale, naar jeg spørger hende?" sagde jeg.

Nu kom Turen til ham til at se forbløffet ud.

„Har De endnu ikke gjort det?" spurgte han.

„Jeg har endnu ikke fundet Lejlighed dertil," svarede jeg.

„Ah," udbrød han, „nu forstaar jeg." Og med et Blik og et Udtryk, der vanskeligt lader sig beskrive, føjede han til: „Naturligvis har Fru Winchester vidst at lægge sig imellem. Det burde jeg have ventet mig."

Forundret over denne nye Tingenes Vending vovede jeg at udtale den Tanke, der laa saa snublende nær efter en saadan Udtalelse.

„Hvorfor skulde Fru Winchester dog ønske at tilbageholde et Vidne, om hvem det lader sig antage, at det kan bidrage til Opdagelsen af et Tyveri, der er gaaet ud over hende selv?"

Det Udtryk af Tilfredshed, der i de sidste Par Sekunder havde opklaret Herr Winchesters Træk, forsvandt brat.

„Jeg ser," bemærkede han, „at vore Anskuelser i denne Sag afvige mere fra hinanden, end jeg straks formodede. „Dog," vedblev han hjerteligere, „De har, som De før bemærkede, jo kun opholdt Dem nogle faa Minutter i dette Hus og har som Følge deraf ikke endnu haft tilstrækkelig Lejlighed til at skaffe Dem Klarhed over de faktiske Forhold. Jeg vil vente, til De har talt med Philippa. Skal jeg lade hende komme herind?"

„Gør det," samstemmede jeg; „formodentlig befinder hun sig nede; muligvis er hun dog atter gaaet op —" og jeg meddelte

ham, hvordan hun ved min Nærmelse var undløben ad Veje, hvorpaa jeg ikke ansaa mig for berettiget til at følge hende.

Han rynkede Panden og gik hurtigt mod Døren; paa Halvvejen standsede han dog for at rette endnu et Spørgsmaal til mig.

„For jeg gaar," sagde han, „kunde jeg ønske at vide, hvilken Bemærkning af min Hustru, der har foranlediget Dem til at drage den Slutning, at Tyveriet er begaaet af nogen her i Huset?"

„Herr Winchester," udbrød jeg, „De foregriber Tingene; jeg siger ikke, at Tyveriet er begaaet af en Husfælle; jeg har kun talt om Hjælpere eller Hjælpershjælpere."

„Som kastede Juvelerne gennem Vinduet —"

„Eller blot gav Tegn til, at de stod fremme, uden at nogen passede paa dem."

Han gjorde en utaalmodig Haandbevægelse.

„Vi ville ingen Tid spilde," udbrød han. „Blot sætter jeg, som sagt, Pris paa at høre, hvad Fru Winchester sagde."

„Intet som helst," afbrød jeg ham, thi jeg var ikke mindre ivrig end han; „det vil sige, intet ud over den nødtørftigste Fremstilling af Kendsgerningerne."

„Og disse vare?"

„At Juvelerne stod fremme paa Kamingesimsen i et aabent Skrin, da De lod hende kalde ned til Dem, og at hun straks efterkom Deres Ønske; at hun var omtrent fem Minutter borte; at et Vindue stod aabent ved hendes Tilbagekomst, og at Juvelerne da vare forsvundne. Da Vinduet imidlertid havde været lukket ved hendes Bortgang, skyndte hun sig naturligvis øjeblikkelig hen til det og saa ud; og Fruen tror da at have bemærket to Mænd, som i ilsomt Løb flygtede ned ad Gaden. Sikkert ere disse Kendsgerninger lige saa bekendte for Dem som for mig."

„Jeg var kun nysgerrig," svarede han. „Dette er altsaa alt, hvad De har erfaret; og deraf slutter De det, som De før sagde mig?"

„Nej," svarede jeg; „Philippa var ogsaa til Stede."

„Men talte ikke."

„Ganske vist talte hun ikke, men det var heller ikke nødvendigt. Jeg hørte hendes Hjerte slaa, om jeg saa maa udtrykke mig, og af den Maade, hvorpaa det slog, kom jeg til den Overbevisning, jeg har udtalt for Dem."

Herr Winchester bærede mig med et bifaldende Smil.

„De svarer ganske til mine Forventninger," erklærede han. „Naturligvis maatte Philippas Hjerte banke, i usædvanlig Bevægelse som hun var. Philippa har nemlig set vedkommende, som har berøvet Fru Winchester hendes Diamanter."

„Hvad?" udbrød jeg, „og De —"

Han hørte ikke min Indvending til Ende.

„Ja, saaledes er min Mening om Sagen," vedblev han; „thi medens Fru Winchester var her og talte med mig, saa jeg Philippa gaa op. Hun naaede akkurat at komme op ad Trappen i det Øjeblik, da han, hvis Skridt jeg hørte før hendes, traadte ind i min Hustrus Værelse efter at have passeret Forsalen."

„Gennem Forsalen!" udbrød jeg.

„Naturligvis. Kan De, som er Politimand, blot et Øjeblik tænke Dem, at den Tyv, som bestjal os for en lille Formue, er kommen ind gennem Vinduet?"

„Herr Winchester," sagde jeg, „da jeg forlod Hovedstationen, var jeg til en vis Grad i Tvivl, tilstaar jeg, om dette Tyveri var blevet forøvet just paa den Maade, som Overbringeren af Deres Anmeldelse forklarede. Men efter at have hørt Fru Winchesters Udsagn maa jeg sige —"

„Paa Fru Winchesters Forklaringer i denne Sag bør man ikke for trygt stole," afbrød han mig rolig og bestemt. „Skal jeg anføre Dem et Par Beviser derpaa? Vinduet, som min Hustru efter sin Forsikring fandt aabent, da hun kom op, blev ikke oplukket, medens hun var hernede, men først efter at hun havde forladt dette Værelse; jeg hørte det med mine egne Øren. De Skridt, som hørtes oppe paa Gangen, medens min Hustru og jeg talte sammen, fjernede sig ikke gennem et Vindue, men gennem Døren til Forsalen, saa at —"

„Herr Winchester," afbrød jeg, „betænker De ogsaa, at hvis det er Tilfældet, maa Diamanterne efter al Sandsynlighed endnu befinde sig her i Huset?"

„Naturligvis — ikke noget som helst andet Sted, Herr Byrd, ikke noget som helst."

Jeg begyndte efterhaanden at faa en bestemtere Forestilling om, hvor hans Mistanke førte hen.

„Og Philippa?" indskød jeg.

„Saa, hvad jeg hørte."

Jeg gjorde intet videre Forsøg paa at holde ham tilbage.

„Lad os straks faa hende i Tale," udbrød jeg. „Hvis Deres Antagelse slaar til, maa Gaadens Løsning jo være alt andet end vanskelig; ja, saa let endogsaa," kunde jeg ikke afholde mig fra at tilføje, „at jeg undrer mig over, De overhovedet har anset det for nødvendigt at tilkalde en Politimand."

„De glemmer, at jeg ikke sætter saa stor Pris paa at faa Tyven opdaget som paa atter at komme i Besiddelse af de stjaalne Juveler," bemærkede han. „Det første vilde jeg vel ogsaa uden Deres Hjælp have opnaaet, men det sidste fordrer lovlig Bistand."

Han bad mig blot endnu holde godt Udkig med Gadedøren, for at ingen skulde forlade Huset under hans Fraværelse, hvorpaa han skyndsomt forlod mig og gik ovenpaa.

Han blev omtrent tyve Minutter borte, i hvilken Tid jeg hørte ham gaa op og ned i sin Frues Værelse. Han kom imidlertid alene tilbage, og hans Mine var utaalmodigere og ærgerligere end før.

„Jeg forstaar ikke, hvad Grund den unge Pige har dertil," udbrød han, „men det har ikke været mig muligt at faa hende til at tale. Den ellers saa frimodige Philippa vedbliver at paastaa, at hun intet har at sige."

„Altsaa har De dog truffet hende; jeg var næsten bange for, at hun skulde være sluppen ud af Huset ad Bagtrappen."

„Vanskeligt," svarede han tørt. „Jeg har alt forlængst ladet Døren bagude aflaase."

Med en høflig Bøjning gav jeg min Beundring for hans Omsigtsfuldhed Udtryk.

Ingen kan komme fra Salsetagen herned uden at passere forbi denne Dør; hvorledes kunde jeg ellers være sikker paa, at Diamanterne ikke vare smuglede ud af Huset?"

„De er altsaa ganske vis paa, at de stjaalne Værdigenstande endnu befinde sig inden for disse Mure?"

„Ganske vis."

„Og paa at Philippa, trods sin Tavshed, er vidende om, hvem der har taget dem, eller i det mindste, hvem der har betraadt Værelset, medens Fru Winchester var her?"

„Ja."

„I saa Fald," erklærede jeg, „er Valpladsen vor. Til at finde Diamanterne behøves kun en Husundersøgelse, og hvad den skyldige angaar, vil det falde Philippa vanskeligt at vedlige-

holde sin Tavshed, naar Loven først gaar sin Gang, og saavel Pligt som Ære nøder hende til at tale."

Han nikkede og stod et Øjeblik hensunken i dyb Overvejelse.

„De vil lade Huset gennemsøge?" sagde han endelig. „Men dette Hus er stort og frembyder et Utal af Gemmesteder; jeg tror ikke, det paa den Maade vil lykkes os at komme i Besiddelse af Diamanterne — i det mindste ikke inden for den fastsatte Tidsfrist. Vil De høre min Plan? Jeg har i Aften foresat mig at tage i Selskab med min Hustru; der er en særlig Anledning, som bevirker, at vi ikke ret vel kunne undlade dette. Vi køre altsaa bort; men i Forvejen vil jeg lade hele min Husstand vide, at De er Opdagelsesbetjent, og sige, at De har bestemt Dem til at lade Huset undersøge, saa snart den nødvendige Assistance dertil er sendt Dem fra Deres overordnede. Dette vil forskrække den skyldige, og, hvis jeg ikke tager meget fejl, føre til, at en eller anden af Husets Beboere søger at forlade det. Skulde dette bekræfte sig, finder jeg det rigtigst, at De ikke hindrer vedkommende deri; sikkert bærer han da Diamanterne paa sig, og dersom der i Forvejen er draget Omsorg for, at han bliver forfulgt, er der ingen Tvivl om, at Kosterne ville være bragte til Veje om et Par Timer eller saa, thi et Menneske er lettere at undersøge end et Hus."

„En fortræffelig Plan," udbrød jeg ganske forbavset over et saadant Skarpsind, som jeg ingenlunde havde ventet at finde hos den rige Børsmand. „Dog har den maaske een svag Side; naar Fru Winchester hører, at der skal vendes op og ned paa Huset, medens hun er borte, vil hun rimeligvis vægre sig ved at tage i Selskab."

„Min Hustru vil allerede sidde i sin Vogn, naar jeg kundgør den foreståaende Husundersøgelse. Lad mig blot derom."

„Meget vel," svarede jeg; „jeg har altsaa intet andet at gøre end fra Hovedstationen at forskaffe mig den Mand, jeg behøver til den eventuelle Forfølgelse af Tyven."

„Jeg skal paa Vejen besørge Deres Meddelelse, naar De blot medgiver mig nogle Linier."

Jeg kradsede to Navne op paa et Kort.

„En af disse vil komme," sagde jeg. „Han skal da tage Post i Gadedøren her overfor og ved et Signal give mig til Kende, at han er kommen. I øvrigt vil han af sig selv vide, hvad han har at gøre. Antager De, at Gerningsmanden vil føre ham vidt omkring?"

„Det skal jeg lige saa lidt kunne sige som De selv. Jeg har ingen Forestilling om, hvorhen Tyven vil gaa, naar han har forladt Huset. Formodentlig et eller andet Sted, hvor han kan haabe at bringe Byttet i Sikkerhed. Noget vil det vel bero paa Tidspunktet og Forfølgerens Dueligheb."

„Blot endnu et Par Anvisninger til min Hjælper, navnlig for at indskærpe ham Forsigtighed," sagde jeg, hvorpaa jeg skrev endnu nogle Ord op paa Kortets Bagside og overgav det til Herr Winchester.

Til Gengæld overgav Husherren mig to Nøgler.

„Denne aabner Døren til Bagtrappen og denne Gadedøren."

Derefter forlod han mig, og jeg hørte ham gaa op ad Trappen ind i sin Frues Værelse.

Vort Program blev nøjagtig udført efter Aftalen. Efter mindre end en halv Times Forløb kom de to Ægtefæller ned; han bleg og mørk, hun med sin tilvante overlegne Ro og hovmodige Mine. Vognen var for et Øjeblik siden kørt frem; de traadte straks ud til den. Jeg fik netop Tid til at bemærke, at hun bar det samme Toilette, som jeg før havde set hende med, en pragtfuld malvafarvet Fløjlskjole, højhalset og tungt bestukket med Stenkuls- eller Jetperler, hvorimellem en Flod af ægte Kniplinger; i Sandhed, en Pynt, der i alt Fald i mine Øjne gjorde enhver yderligere Udsmykning overflødig.

„En fornem og særdeles værdig Dame," tænkte jeg, da hun gik forbi; gerne vilde jeg have vidst, om hendes Hjerte dog ikke slog noget hurtigere, end hendes Udseende lod formode.

Næppe var Gadedøren slaaet i, før Herr Winchester igen kom til Syne.

„Nu," sagde han, „gælder det at handle!"

Og seende op ad Trappegangen hilste han med et tilfreds Blik Tilsynekomsten af den unge Mand, med hvem jeg tidligere var truffen sammen paa Trappeafsatsen, og hvem han havde betegnet som en Søn af sin Husfru.

„Aa hør, Lawrence," sagde han, „kom lidt ned. Jeg har sendt Bud efter dig og Frøken Irwin, — maaske ved du, hvor hun er? . . . Ah, der ser jeg hende læne sig over Trappegelænderet . . . Jeg vilde præsentere dig for Herr Byrd af Opdagelsespolitiet, hvis Nærværelse, som du vel kan tænke dig, har til Hensigt at skaffe din Moder hendes Diamanter igen. Det er nødvendigt, at du gør Herr Byrds Bekendtskab, thi i Overensstemmelse

med mig er Herr Byrd kommen til den Slutning, at din Moder tager fejl, naar hun tror, at Juvelerne ere stjaalne ved et Indbrud gennem Vinduerne. Der er efter vor Mening langt større Sandsynlighed for, at Tyven ikke blot er at finde blandt vore Husfæller, men at ogsaa Diamanterne endnu befinde sig inden for disse Mure, saa at en systematisk Husundersøgelse vil være det virksomste Middel til at bringe dem til Veje. Herr Byrd vil derfor benytte din Moders Fraværelse til at prøve Rigtigheden af sin Forudsætning, og saa snart den rekvirerede Assistance fra Politistationen er indtruffen, vil der blive foranstaltet en Husvisitation, der ikke gør Holdt for noget Smuthul og ikke lader noget Gemme ugennemsøgt, det være af saa personlig eller privat Natur, det være vil. Jeg siger dette, fordi det vilde være mig ukært, om du eller Froken Irwin skulde føle eder indignerede, naar Politiet ogsaa maa betræde hendes og dine Værelser, da jo, som I vide, et Par gamle Tyender med Rette kunde føle sig krænkede i deres Følelser, dersom deres Person eller Ejendom underkastes en Visitation, som ikke udstrækker sig til alle, der bebo dette Hus. Du maa altsaa holde dig beredt med dine Nøgler og lette Herr Byrd hans Forehavende ved at foregaa Tjenestefolkene med et godt Eksempel. — Har du forstaaet mig?"

„Ganske."

Svaret lød lige saa ligegyldigt som Spørgsmaalet, der aabenbart var beregnet paa at skuffe ethvert andet Øre end en Opdagers. Herr Lawrence Sutton — jeg fik senere hans Navn at vide — syntes i Virkeligheden at tage Sagen med største Naturlighed; i samme Øjeblik, som hans Stedfader fjernede sig, vendte han sig ogsaa bort fra mig og gik op ad Trappen, som om intet var paa Færde.

Hans Forhold forekom mig saa uventet, at jeg tøvede uden at kunne fatte nogen Beslutning. Med største Bestemthed sagde min Følelse mig, at han var den, hvem Herr Wincheſter havde mistænkt, og ifølge al Sandsynlighed rettede han nu sine Skridt direkte til det Sted, hvor han havde skjult de Værdigenstande, hvis Tilvejebringelse vilde indbringe mig en Sum, som jeg i disse min Fattigdoms Dage betragtede som en hel lille Formue. Skulde jeg nu gaa efter ham, eller skulde jeg forlade mig paa Herr Wincheſters Forudsætning og vente, til han atter kom ned?

Tanken om, at jeg kun vilde handle i min egen personlige

Interesse, ifald jeg overraskede ham for tidligt, bestemte mig til at blive, hvor jeg var. Saa trak jeg mig da tilbage i Modtagelsesværelset og ventede med ubeskrivelig Utaalmodighed paa det Tegn, som skulde give mig til Kende, at min Kollega var arriveret til Skuepladsen, samt endvidere paa, at Herr Suttons Skridt atter skulde lade sig høre ned ad Trappen. Men før nogen af disse Lyde naaede mit Øre, hørte jeg en anden, som i højeste Grad vakte min Nysgerrighed. Det var en Hvisken oppe paa Gangen, paafulgt af et kort, distinkt Udbrud af Glæde, som efter min Opfattelse ikke kunde hidrøre fra nogen anden end den unge Mand. Derpaa fulgte fuldstændig Tavshed, men snart efter lød „Signalet" fra Gaden og ovenpaa Lyden af ilsomme Trin, hvorefter der igen indtraadte Stilhed, indtil — ja vel, den længselsfuldt ventede Lyd af nedadgaaende Skridt vakte min spændte Opmærksomhed, og jeg gennem Dørsprækken, i hvis Nærhed jeg stod, saa Herr Sutton komme i Overfrakke.

Herr Sutton var af et fornemt Ydre, og selv om hans Træk bar umiskendelige Spor af et udsvævende Liv, var der dog et Udtryk i dem, som ikke undlod at behage. Jeg ventede med Spænding, om Herr Sutton skulde have i Sinde at fjerne sig gennem Gadedøren. Men han var aabenbart en meget høflig Mand, og før jeg ret vidste af det, befandt han sig over for mig og leverede mig med et forekommende Buk et Nøgleknippe.

„Herr Winchester har anmodet mig om at overgive Dem disse Nøgler," sagde han. „Ved Hjælp af dem vil De være i Stand til at aabne alle Gemmer og Skuffer, som tilhøre mig. Hvad de øvrige angaa, maa jeg desværre overlade til Dem selv at skaffe Dem Adgang. Jeg maa efterkomme en vigtig Aftale, som netop i Aften fører mig hjemmefra og rimeligvis vil lægge Beslag paa mig en Time eller mere. Efter min Tilbagekomst skal jeg være Dem behjælpelig, saa godt jeg formaar; thi naturligvis ligger det mig saa meget som nogen paa Sinde, at min Moders Diamanter ikke gaa tabt for Familien."

Jeg bukkede, og han gjorde Mine til at ville trække sig tilbage; men før han gik, fremtog han af sin Lomme et Par nye Handsker, som han til min store Forundring gav sig Tid til at trække paa med den yderste Omhu. Derpaa gik han til Døren; men ogsaa her tøvede han for endnu en Gang at kaste et Blik op ad Trappen, før han endelig tog sin Hat og forlod Huset.

„En fuldendt Skuespiller," tænkte jeg og ilede til Vinduet.

hvorigennem jeg temmeligt uforsigtigt saa ud. Han gik netop ned ad Stentrappens Trin, endnu langsomt, men dog med større Energi, end han havde vist inde i Huset. Et Øjeblik efter var han ude paa Fortovet, hvorpaa jeg saa ham skraa over Gaden med raske Skridt. Jeg skyndte mig fra Vinduet til Gadedøren og aabnede denne. I samme Sekund satte en Mand fra Genbo-ejendommen sig i Bevægelse, og før jeg atter begav mig ind i Huset, bemærkede jeg med Tilfredshed, at den dueligste og tavseste Betjent i hele Politikorpset fulgte efter Herr Suttons højvoksne Skikkelse.

„Nu blot nogle Timers kedsommelig Taalmodighedsprøve," mumlede jeg og satte mig til Rette i en magelig Stol foran et Bord, der var bedækket med Bøger af indbydende Ydre. Næppe havde jeg dog givet denne min Tanke Udtryk, før jeg atter sprang op. Paa ny lod Skridt ned ad Trappen, og paa ny traadte nogen ind i Værelset til mig. Da jeg i Forventning om at se Frøken Irwin for mig, drejede Hovedet, mødte mit Blik en gammel svagelig Dames. Overrasket hilste jeg paa hende, og straks tiltalte hun mig:

„Jeg hører, at Herr Wincheſter har beordret en Visitation af hele Huset for om muligt at komme paa Spor efter hans Frues bortkomne Diamanter. Maa jeg spørge Dem, om denne Undersøgelse skal finde Sted i Aften?"

„Dersom den overhovedet skal finde Sted, maa det ske i Aften," svarede jeg, forsætligt syndende mod min Embedshemmelighed. „En Undersøgelse som denne vilde være temmelig hensigtsløs, hvis den foretoges, efter at Samkvem havde fundet Sted mellem Husbeboerne og Udenverdenen."

„I saa Fald," sagde hun, øjensynlig uden at give Agt paa mine sidste Ord, „tør jeg maaske bede Dem udvise mig den Tjeneste først at tage mit Værelse for? Jeg er Herr Winchesters Tante og føler mig overbevist om, at De ikke længer end absolut nødvendigt vil afholde mig fra at gaa til Ro. Mit Værelse er lille, og —"

Stakkels gamle Dame! Det vilde virkelig være grusomt! Jeg skyndte mig at berolige hende.

„Det er sikkert aldeles ikke nødvendigt at undersøge Deres Værelse," begyndte jeg.

Hun afbrød mig imidlertid med stor Bestemthed.

„De tager meget fejl. Hvis noget Værelse i det hele Hus

skal undersøges, maa det først og fremmest være mit. Just fordi det er det sidste, om hvilket det kan antages, at Politiet vil trænge ind saa sent paa Aftenen, er der en Mulighed for, at Tyven kan have udset det til Gemmested. Det vilde i hvert Fald være mig behageligst, om De ogsaa kastede et Blik paa mit Værelse."

Jeg følte mig forbløffet og befandt mig i en ikke ringe Forlegenhed. Den gamle Dame saa meget resolut ud; hun var tydeligt nok ikke til at spøge med. Men jeg følte paa den anden Side ingen som helst Lyst til at sige hende, at den bebudede Visitation kun var en Krigslist, der allerede havde ført til det forønskede Resultat; og dog, hvis jeg ikke gjorde det, hvormed skulde jeg da retfærdiggøre en Opsættelse, der øjensynligt vilde være hende til Gene? Jeg saa kun een Udvej, og den bestod i at underkaste hendes Værelse og Ejendele en overfladisk Besigtigelse, hvormed jeg saa vilde erklære mig tilfreds, i Haab om at hun ogsaa vilde være det. Jeg svarede derfor, at jeg fuldkomment vilde rette mig efter hendes Anmodning og straks følge hende til hendes Værelse, saafremt hun ansaa det for belejligt.

Hun lod mig forstaa, at hun satte megen Pris paa min Forekommenhed, hvorfor jeg gik op ad Trappen foran hende. Efter to Afsatser pegede hun paa en Gang og udpegede mig med vigtig Mine Døren til sit Værelse. Men just som jeg vilde lægge Haanden paa Laasen, hørte jeg en mistænkelig Lyd fra Stueetagen, og da jeg hældede mig over Gelænderet, saa jeg Philippas smidige Skikkelse bevæge sig hen mod Gadedøren. Hun var i Overtøj og havde aabenbart draget Fordel af min Fraværelse til et Forsøg paa at slippe ud af Huset. I dette Øjeblik skød en hel Hærskare af Tvivl og Grunde til Mistanke gennem min Hjerne. Jeg var Offer for et Komplot, og den gamle Dame var hverken saa uskyldig eller uegennyttig, som hun vilde give det Udseende af. Da hun overtalte mig til at begive mig op paa hendes Værelse, var det sikkert kun sket i den Hensigt at gøre det muligt for Philippa uhindret at naa ud paa Gaden.

Alt dette stod allerede klart for min Bevidsthed, endnu før jeg bemærkede, at hendes svagelige Skikkelse spærrede for Trappen, hvorved en Del Hensynsløshed fra min Side nødvendiggjordes for at komme forbi hende. Derpaa kom det imidlertid ikke an i en Situation som denne, selv ikke over for en gammel skrøbelig Dame. Fem og tyve Tusind Dollars vilde efter al Sandsynlighed gaa tabt for mig, ikke at tale om, at jeg vilde sætte en Plet paa mit

gode Navn og Rygte som Politimand, dersom jeg nu ikke handlede resolut til det yderste. Et af to! Enten forlod nu Juvelerne Huset med Philippa, eller de vare allerede, ifølge min tidligere Anskuelse, borteskamoterede af Herr Sutton. Det ene var lige saa sandsynligt som det andet — eller ogsaa, som jeg sagde mig selv, endnu før jeg var naaet ned til første Trappeafsats, var ingen af Delene Tilfældet!

At først han og nu ogsaa hun forlod Stedet, kunde lige saa godt være en List for at aflede Opmærksomheden fra Huset og den virkelige Hæler af de kostbare Stene. Et Øjeblik standsede jeg, saa mig om til det Sted, hvor den gamle Dame stod, endnu vaklende efter det Puf, jeg i mit Hastværk havde set mig nødsaget til at give hende. Hun var der endnu; men det Blik, hvormed hun saa efter mig, udtrykte en kun slet dulgt Tilfredsstillelse, og omendskønt hun ved mit første Blik trak sig tilbage, havde jeg dog haft Tid nok til at bemærke et Smil om hendes Mundvige, som kun stillede mig ringe Held i Udsigt.

Imidlertid var Philippa i Færd med at aabne Gadedøren og vilde i næste Øjeblik have været ude af Huset, hvis hun ikke havde standset for at se sig om efter Knagerækken, formodentlig i den velovervejede Hensigt at tilegne sig min Hat, dersom den havde hængt der, for derved at forhindre mig i at følge efter hende. Men heldigvis havde jeg taget min Hovedbedækning med ind i Modtagelsesværelset, saa at hun blev sparet for videre Ulejlighed. Før jeg havde naaet den nederste Trappeafsats, hørte jeg Gadedøren slaa i, hvorved jeg pludselig saa mig stillet over for Alternativet, om jeg skulde følge hende og dermed maaske lade Juvelerne i Stikken, eller om jeg uhindret skulde lade hende gaa, hvorhen hun vilde.

Tanken om, hvad Herr Winchester havde sagt, bragte mig imidlertid meget hurtig til en Afgørelse.

Hvis Diamanterne undslap mig, fordi jeg forfulgte Philippa, vilde jeg højst forskertse den udsatte Belønning og noget af min tjenstlige Anseelse; men undslap de mig derimod derved, at jeg ikke fulgte efter hende, havde Herr Winchester aabenbar Ret til at gøre mig Bebrejdelser over, at jeg ikke havde rettet mig efter hans Anvisninger. Thi han havde jo udtrykkelig sagt: „Læg vel Mærke til, hvem der efter min Meddelelse om Undersøgelsen først søger at forlade Huset, og lad vedkommende forfølge, thi sikkert ville Juvelerne være at finde paa hans Person.“ Ganske vist

var Herr Sutton allerede gaaet og blev forfulgt; men naar flere end han ligeledes forlod Huset, var det da ikke min Pligt at sørge for, at de ligeledes bleve forfulgte med samme Opmærksomhed og Omhu, som jeg havde anset for nødvendigt over for den første. Der kunde ingen Tvivl være derom; saa slog jeg da alle andre Betænkeligheder af Hovedet og skyndte mig at følge efter den bortilende i Forventning om, at mit første Blik vilde vise mig, i hvilken Retning hun var gaaet.

Men hverken til den ene eller den anden Side af Gaden vare mine Øjne i Stand til at opdage Philippa, og paa ny foruroliget ved Tanken om, at jeg muligvis havde paataget mig mere, end jeg kunde udføre, skyndte jeg mig til nærmeste Gadehjørne, — det var i øvrigt Krydsningen med Madison-Avenue — og som jeg der i al Hast ser mig omkring, opdager jeg i ikke lang Afstand fra mig en ungdommelig slank Kvindeskikkelse. Næppe havde jeg i denne genkendt hende, hvem jeg søgte, før hun forsvandt op i en Sporvogn og kørte af Sted, inden jeg havde faaet Tid til at tilraabe Konduktøren et kraftigt Holdt.

Heldigvis kom næste Sporvogn faa Øjeblikke efter. Jeg steg op forpaa, og da jeg i Kusken opdagede en gammel Bekendt, fattede jeg nyt Haab. Der behøvedes ikke megen Overtalelse til at faa ham til at køre noget hurtigere end Køreplanen egentlig foreskrev, saa at vi i Løbet af et Par Minutter vare komne Vognen foran os nær nok til at skelne enhver, der steg ud af den. Paa den Maade kunde jeg forfølge Frøken Irwin lettere, end om jeg havde siddet i Vogn sammen med hende; og da hun efter en kort Strækning steg ud, gik jeg forsigtig efter hende ned ad fem og fyrretyvende Gade. Allerede ved anden Bygnings-Karé standsede hun, ringede paa og blev indladt. Jeg ilte skyndsomst efter hende, mærkede mig Nummeret og blev forbløffet staaende. Det var et mig ganske velkendt Hus, som mange Mennesker besøgte, omend vel ikke ofte i samme Hensigt som Frøken Irwin, og hvor jeg selv adskillige Gange havde været. Huset tilhørte en bekendt gejstlig, Herr Randall.

Jeg vidste i Øjeblikket ikke, hvad jeg videre skulde gøre, og betænkte mig et Sekund, da jeg pludselig hørte nogen nærme sig bagfra, som fortrolig slog mig paa Skulderen med de Ord:

„Naa Byrd, hvad bestiller saa De?"

Det var Hawkins.

„Hvad! De her?" udbrød jeg.

„Naturligvis!" gav han til Svar, „og min Mand ligeledes."

En sand Gaade! Heldigvis var der Haab om, at den snart vilde blive løst.

„Jeg tror, jeg ringer paa og gaar ind," sagde jeg. „Jeg kender nemlig Herr Randall ganske godt. Skulde en af dem eller de begge to komme ud før mig, saa følg efter dem. Jeg bliver ikke længer borte end højst nødvendigt."

Han nikkede og trak sig tilbage igen til sit Skjul, medens jeg ringede paa og spurgte efter Herr Randall.

„Han er beskæftiget ovenpaa," erklærede den pyntelige Tjenestepige, som straks efter viste sig. „Men hvis De vil træde ind i hans Arbejdsværelse, kan Herren vist snart modtage Dem."

Dette lod jeg mig ikke sige to Gange. Faa Øjeblikke efter befandt jeg mig vel anbragt i Pastorens hyggelige Værelse bagude og lyttede til den sagte Mumlen af Stemmer, der trængte ind til mig gennem de svære Fløjdøre, som skilte de to Rum. Af disse Stemmer kunde jeg skelne to: Herr Randalls mørke Bas og en blidere, ungdommeligere Stemme, der ikke kunde tilhøre nogen anden end den unge Mand, som havde leveret mig sine Nogler i tre og halvfjerdsindstyvende Gade. Pludselig tav begge Stemmer, og der hørtes næppe en Lyd; derpaa højtidelig Tavshed, og saa — det var atter Herr Randalls Stemme, dog ikke som før i Samtaletone, men med den afmaalte Klang, hvori han plejede at tale fra Prædikestolen.

„Bestandig mere gaadefuldt!" tænkte jeg, og ubekymret om, at nogen pludselig kunde komme ind, sneg jeg mig paa Taaspidserne til Fløjdøren og trykkede mit Øre op mod den snævre Fuge. Hvad jeg nu hørte, bragte min Nysgerrighed til Kogepunktet. For enhver Pris, al sædvanlig Forsigtighed til Trods, maatte jeg vide, til hvem den gejstlige henvendte sine Ord. Saa opbød jeg da hele min faglige Behændighed, fik Dørfløjene skubbet saa meget som en kvart Tomme fra hinanden og saa noget, som jeg sikkert ikke havde ventet at se. For øvrigt var det et smukt Syn —: Herr Sutton og Frøken Irwin paa Knæ foran Pastor Randall, medens han velsignede deres Ægtepagt.

Endnu en Dame og to Herrer stod hos, men jeg nøjedes med at mærke mig, at det var Fru Randall, og at ligeledes Herrerne hørte til Familien, uden at jeg i øvrigt ofrede disse forholdsvis ligegyldige Personer en Tanke. Min hele Opmærksomhed koncentrerede sig om det unge Par, hvem jeg havde fulgt hertil

som mistænkte for en forbryderisk Handling, — kun for at blive Vidne til den vigtigste og højtideligste Handling i deres Liv.

Det overraskende og rørende i Situationen fik mig for et Øjeblik til at glemme Diamanterne og den egentlige Hensigt med min Nærværelse. Men efter at Slutningsordene vare udtalte og de faa Lykønskninger bragte, opfangede jeg tilfældigvis et Blik fra Bruden og bemærkede med Forbavselse den dybe Skygge, der formørkede det. Og alt imedens jeg ikke kunde undlade at skænke den overraskende Tingenes Vending min Deltagelse, følte jeg nu atter den Energi vaagne, som mit Embede udkrævede. Philippas Ansigt saa nemlig ingenlunde ud som en lykkelig Bruds, men som en Kvindes, der har vovet det yderste for at virkeliggøre en kær Drøm eller afvende en frygtelig Ulykke. Der var Skræk i det Blik, hvormed hun betragtede sin Brudgom; men Skrækken var saa underlig blandet med Kærlighed og Haab, at jeg følte det som en bydende Nødvendighed at komme til Bunds i denne Juvelaffære, om ikke for andet, saa for at løse den Gaade, der svævede over Herr Suttons og Philippas Handlemaade og de Bevæggrunde, der havde bestemt dem til at knytte deres Ægteskab i et for deres Lykke og Ære saa ugunstigt Øjeblik.

Imidlertid tog Herr Randall Afsked med dem, og da jeg saa, at han allerede i næste Øjeblik kunde styre sine Skridt ind til mig, trykkede jeg med største Forsigtighed Døren til igen, begav mig hen i mit Sofahjørne og ventede med Utaalmodighed og Spænding paa, at det unge Par skulde forsvinde og han vise sig.

Herr Randall kom i samme Øjeblik, som jeg hørte Gadedøren blive lukket. Jeg overlod Herr Sutton samt hans Brud til min udenfor ventende Kollegas Omsorg og henvendte hele min Opmærksomhed paa den gejstlige. Jeg kendte tilstrækkeligt hans Karakter og Sædvaner til at kunne være sikker paa, at han ikke vilde have viet de unge Folk til hinanden uden saa temmelig at kende deres Forhistorie og Forhold, og jeg foresatte mig at drage Nytte af denne min Viden.

Jeg burde maaske egentlig undlade at fremhæve, at jeg ikke bestandig har hørt til Opdagelsespolitiet, men i mine Ungdomsaar bevæget mig i forskellige Selskabskredse, og at jeg af Fødsel og Opdragelse var, hvad man kalder en Gentleman. Jeg kommer dog til at berøre dette her for at forklare den Venlighed, hvormed Herr Randall bød mig velkommen, og den Beredvillighed, hvormed han efterkom mine Ønsker, skønt disse under sædvanlige Omstændig-

heder kunde have syntes grundede i uberettiget Videbegær. Han var en Ven af min Fader og skænkede mig fuld Opmærksomhed, da jeg forebragte mine Undskyldninger for straks efter at komme ind paa den Genstand, der beskæftigede mine Tanker.

„Herr Randall," begyndte jeg, „det Anliggende, hvormed jeg kommer til Dem, er af højst ejendommelig Natur. Det Par, som De for et Øjeblik siden har gjort til Mand og Hustru — tilgiv mig, jeg har en usædvanlig skarp Hørelse, og min Nærværelse staar just i Forbindelse med dette Par — er mistænkt for en strafbar Handling, der kan medføre de alvorligste Følger. Hvori denne Handling bestaar, vil jeg hellere undlade at udtale mig om, da Sagen kun grunder sig paa en Mistanke, hvorfor de maaske senere ville være i Stand til at rense sig. Men hvad jeg vil sige, er dette: De, Herr Pastor, kan bidrage til de tos Velfærd og til Opklaring af en højst gaadefuld Begivenhed, dersom De vil sige mig, hvad De ved om de unge Folk og de Grunde, som have foranlediget dem til dette øjensynlig forhastede og hemmeligholdte Bryllup."

„Jeg er meget overrasket," vare hans første Ord, „og kunde føle mig fristet til at spørge, hvad disse stakkels unge Mennesker have begaaet andet end at holde af hinanden og gifte sig med hinanden til Trods for Herr Winchesters og hans Frues ærgerrige Planer. Men blot Nysgerrighed er en gejstlig uværdig; jeg vil derfor uden videre Omstændigheder sige Dem, at hvis de to gøre eller have gjort noget, som virkelig er Uret, saa er det sikkert sket uden Vilje og Forsæt, og at deres ægteskabelige Forbindelse kun er Udførelsen af en Plan, som længe har været mig bekendt, selv om ikke Verden og de Kredse, hvortil i det mindste Brudgommen hører, har været vidende derom."

„De sætter mig sandelig i Forbavselse, Herr Pastor," svarede jeg. „De to unge vare altsaa forlovede, og De vidste det, medens sandsynligvis ikke engang hans egen Moder har haft nogen Anelse derom."

„Sandsynligvis ikke," var hans rolige Svar; „Fru Winchester er ikke en Dame, som en ung Mand frivilligt gør til sin fortrolige, naar han har i Sinde at gøre et saakaldt ulige og fattigt Parti."

„Ikke desto mindre —" vilde jeg indvende.

„Ikke desto mindre," afbrød han mig, „burde en Søn lægge Hensynsfuldhed og Agtelse for Dagen over for sin Moder, der dog

har født ham til Verden og ifølge sit eget Udsagn bestandig vist Overbærenhed med hans Fejl og Svagheder. Alt dette ved jeg," vedblev Herr Randall, „og jeg er ganske af Deres Anskuelse; men i dette Tilfælde forelaa der dog særlige Grunde, som i mine Øjne synes tilstrækkelige til at undskylde hans Handlemaade og min Begunstigelse af den. Lawrence Sutton har ikke altid været et agtværdigt Medlem af Samfundet; han var en tøjlesløs Dreng, en udsvævende Yngling, og som Mand har hans Principper mildest talt været løse. Hans Moder holdt meget af ham, men var, trods sin energiske Karakter, ikke i Stand til at lede ham. Heller ikke hans Stedfaders Stilling og ubegrænsede Rigdom øvede ringeste Indflydelse paa hans Lidenskaber, hvortil han under Indflydelse af daarligt Selskab mere og mere hengav sig. Han syntes blottet for al Ærgerrighed, og dog var han ikke ubegavet eller af et lavt Sind. Moderen, i hvis Tanker kun faa ere indviede, saa tavs til, medens Stedfaderen, der lige saa lidt var Mand for at bringe ham til at indse sine Fejl, gav sin Vrede frie Tøjler og truede med at vise ham Døren, hvad dog aldrig skete. Skyet af det bedre Selskab levede han sit Liv saaledes hen og gav ingen Udsigt til Bedring, indtil pludselig — det kan vel være et Aar siden — den største og mærkeligste Forandring i hans Sædvaner og Levevis fandt Sted. Fra en hensynsløs Grobian blev han til en høflig, opmærksom Gentleman, der ivrigt anstrengte sig for at generobre den Æresplads i Selskabet, som han før havde ladet haant om. Hans Moder, der bestandig havde sat sit Haab til Sønnen, tilskrev naturligvis sin egen stille Indflydelse og urokkelige Tillid Æren for denne Forvandling; men jeg vidste det bedre, jeg, der i fem og tyve Aar har læst i Menneskehjerter som i aabne Bøger. Jeg vidste nemlig, at det var noget nyere og ideellere end den Indflydelse, Fru Winchester var i Stand til at udøve, som havde bragt den unge Mand til at give Afkald paa en Levevis, der næsten var blevet ham til en anden Natur.

Hyppige og langvarige Besøg i Familien Winchesters Hus vare dog ikke tilstrækkelige til at opklare mig Hemmeligheden. Jeg fandt ganske vist atter Herr Sutton til Stede i hans Families Kreds, hvad der i flere Aar ikke havde været Tilfældet; men hvorledes skulde jeg vel bringe denne Omstændighed i Forbindelse med den stille, ikke særligt indtagende unge Pige, hvem Fru Winchester en Gang i den ligegyldigste Tone af Verden havde forestillet mig som Frøken Irwin? Og dog var det denne unge Pige

med det sænkede Blik og det ydmyge Væsen, som havde været i Stand til at indvirke paa hans Tilbøjeligheder og iværksætte en formelig Forvandling hos ham. For ham stod hun som en Aabenbaring af alle ideale og attraaværdige Egenskaber, som et kvindeligt Væsen kan være i Besiddelse af; og straks, da han saa hende, fattede han, som han senere sagde mig, den Beslutning at vinde hende til Hustru, selv om han som Offer derfor skulde bringe det lystige og forkastelige Liv, der hidtil havde draget ham. At han nærede dette Haab stille i sit Bryst, uden at betro sine Forældre noget derom, er ikke til at undre sig over. Fru Winchester ser i Philippa et tjenende Væsen, der er alt for ubetydeligt til Paaagtelse, endsige til Beundring eller Frygt. Intet, selv ikke Forandringen i hendes Søns Levevis, vilde have bragt hende til den Overbevisning, at denne unge Pige kunde besidde nogen Indflydelse, ifald hun da nogen Sinde havde gjort sig den Ulejlighed at tænke paa hende. Jeg tror sandelig, hun vilde have foretrukket at se sin Søn falde tilbage til sit tidligere Liv, hellere end at have et Væsen som Philippa at takke for Forbedringen, i den Grad agter hun Frøken Irwin ringe i Forhold til Sønnens Udsigter og sin egen selskabelige Stillings Storhed.

Det er i det mindste den Dom, jeg har dannet mig om hende, og det er endvidere den Forklaring, som den unge Sutton gav mig om sit Forhold til Moderen, da han for omtrent seks Maaneder siden havde en indgaaende Samtale med mig. 'Hun' — nemlig hans Moder — 'skal intet vide om, hvad Philippa er for mig, for denne staar som Hustru ved min Side,' sagde han den Gang til mig. 'Og jeg gør Regning paa Deres Medvirkning dertil,' fortsatte han, 'naar jeg ved Bestandighed og tillidsvækkende Opførsel faar bragt det saa vidt, at hun tør betro sin Skæbne til mig og vil gøre mig til det, som jeg nu tror at kunne blive, nemlig en Mand med højere Livsformaal, ivrig Stræben og en agtværdig Stilling i Samfundet.'

Saadanne Forhaabninger, en saadan Beslutning og et saadant Sindelag hos en Mand af hans Karakter og med hans Fortid kunde ikke undlade at vække min Deltagelse. En Sjæl, som jeg længst havde troet fortabt, havde fundet Tilfyndelse til noget bedre, og selv om Bevæggrunden dertil ikke var højtstaaende, var den dog betydelig nok til at vække Haab om, at alt vilde gaa saa godt, som jeg af ganske Hjerte maatte ønske for ham. Jeg gik derfor med Iver ind paa hans Planer, og omendskønt jeg for-

maaede ham til ikke at foretage noget alvorligt Skridt uden i det mindste at have betroet sig til sin Moder, endte det dog med, at jeg lovede ham, hvad jeg i Dag har holdt: at naar han en Gang kom til mig med Philippa, vilde jeg forene dem til Mand og Hustru, idet jeg fast gjorde Regning paa, at hans Forstand og hendes Finfølelse ikke vilde forlange dette af mig, uden at de begge vare overbeviste om, at deres Ægteskab vilde føre til Lykke og Velsignelse saavel for dem selv som for deres Familie.

Men hvad De nu siger mig, Herr Byrd, gør mig usikker i en Retning, hvor jeg ikke havde ventet at blive det. Der hviler altsaa Mistanke over dem begge for en Forbrydelse — af hvad Art, kan jeg ikke engang i Tanken forestille mig —, og De ved Besked dermed; deraf fremgaar, at Mistanken ikke er løs, og at den muligvis endog vil kunne bringe de unge Mennesker i Konflikt med Straffeloven."

Jeg svarede intet hertil, thi mange Tanker krydsede min Hjerne. Kunde det være muligt, at denne rørende Historie om en tilsyneladende sand Kærlighed var bestemt til at plettes af Skyggen af denne Forbrydelse? Havde Lawrence Sutton tilvendt sig Diamanterne, og vidste Philippa Irwin noget derom, eller drejede det sig virkelig om et Tyveri af almindelig Art? —

„Hvad der foruden mine Bekymringer," vedblev Herr Randall, efter at han i nogen Tid havde ventet, at jeg skulde sige noget, „er den Omstændighed, at flere mene — og det endog Medlemmer af hans egen Familie —, at den Forandring i hans Væsen, hvorom jeg talte, ingenlunde er saa gennemgribende, som jeg helst selv vilde tro. Disse Mennesker paastaa, at han fortsætter sine gamle Vaner, kun i al Hemmelighed. Og de vide ogsaa at begrunde deres Paastand; thi medens han i sin Tid, d. v. s. i Begyndelsen af hans Bekendtskab med Philippa, plejede at tilbringe Aftnerne hjemme, har dette i de sidste Maaneder kun været Tilfældet om Søndagene, og han skal nu efter Aftensbordet gaa lige saa regelmæssigt ud som i hans Udsvævelsers værste Dage. Kun kommer han ikke mere beruset hjem, og hans Øjne, der før vare tunge og matte, ere nu aabne og klare. Jeg vilde blot ønske, vi vidste, hvor han tilbringer en Del af sine Nætter."

„Derpaa faa vi nok Klarhed," forsikrede jeg, idet jeg stod op og gik til Døren; „og selv om jeg frygter for, at Fakta ikke komme til at stemme overens med vore Ønsker, skal jeg dog ikke glemme Deres Uro, men om muligt skaffe Dem Vished inden i Morgen

Aften. For i Dag maa jeg sige Dem Godnat, thi Sagen taaler ingen Opsættelse."

Efter endnu nogle Ord til Tak for udvist Venlighed forlod jeg Herr Randall og begav mig direkte tilbage til Familien Winchesters Hus.

Mine Reflexioner under Vejs vare ingenlunde af tilfredsstillende Natur.

Befandt Herr Sutton og hans Brud sig i Besiddelse af Diamanterne, var det ikke let at sige, hvad de vilde gøre, og hvorhen de vilde begive sig; maaske skiltes de, saa at Hawkins ikke kunde afgøre, hvem af dem han gjorde bedst i at følge efter. Vare de derimod ikke i Besiddelse af Diamanterne, kunde jeg være fast overbevist om at træffe Parret i Huset, foran hvilket jeg stod. Men hvor stor Deltagelse jeg end var kommen til at nære for det unge Par, vilde jeg dog selv være daarlig tjent dermed; thi hvis Diamanterne ikke vare i deres Hænder, hvor skulde jeg saa finde dem? Visselig ikke mere i det Winchesterske Hus, derom var jeg tilfulde overbevist.

Det var altsaa ikke med let Hjerte, jeg trak i Klokkestrengen og atter blev modtagen af Herr Wincheſter, som paa ny førte mig ind i de Lokaliteter, der gemte paa en saa uforklarlig Hemmelighed.

„Vi ere allerede komne tilbage," sagde han med febrilsk Hestighed. „Og De? Har De Juvelerne?"

Jeg rystede paa Hovedet og skyndte mig efter ham ind i Modtagelsesværelset.

„Men De er gaaet efter ham? De ved, hvor han er? Og Philippa? Hvad kan være Grunden til, at hun ogsaa er gaaet ud?"

„Ere de ikke komne tilbage?" spurgte jeg.

„Hvem? — Lawrence og Philippa?"

„Ja."

„Nej."

„Saa er jeg bange for, at de heller ikke komme."

„De? Hvorfor nævner De dem sammen paa den Maade?"

Jeg blev fritagen for Svaret. Jeg hørte i dette Øjeblik min Kollegas velkendte Signal ude fra Gaden og samtidig en Raslen i Gadedørens Laas, som forkyndte Herr Suttons Hjemkomst.

„Der ere de," udbrød jeg; „men da jeg er overbevist om, at de unge Mennesker have en Meddelelse at gøre Dem, hvortil

en fremmeds Nærværelse ikke sømmer sig, vil jeg trække mig tilbage saa længe."

Med disse Ord løftede jeg Portieren bag mig til Side og traadte ind i et mørkt bagved liggende Rum.

Herr Winchester gjorde intet Forsøg paa at holde mig tilbage; han var aabenbart alt for overrasket ved Synet af sin Stedsøn, der kom ind med Philippa under Armen. Og jeg, der uden Betænkning var traadt ind i det første det bedste Skjulested, jeg havde kunnet finde, var lige saa overrasket, — ikke over, hvad jeg saa, men over det Rum, hvor jeg befandt mig. Portieren dækkede nemlig ikke, som jeg havde troet, for et Værelse, men blot for et Slags Pulterkammer, og jeg befandt mig nu mellem en Hob udtjente Sager og gamle Billeder, hvorfra jeg havde den bedste Lejlighed til at høre og se, hvad der nu skulde foregaa.

„Fader" — det var Herr Sutton, der talte — „vil du lade Moder anmode om at komme ned! Jeg ønskede gerne at sige hende noget, før jeg foretager mig noget videre Skridt i dette Hus."

„Men — men, det angaar dog ikke din Moder," indskød Herr Winchester hurtigt og med hørlig bevæget Stemme. „Hvis du har Diamanterne, saa giv dem hid, og der skal ikke blive talt et Ord mere om den Sag. Jeg er ikke haard imod unge Mennesker, og desuden —"

„Diamanterne? Jeg ved intet som helst om Moders Diamanter," afbrød Stedsønnen ham utaalmodigt, hvad der forekom mig mindre mistænkeligt, end om han havde vist sig indigneret. „Hvad jeg ønsker at sige, angaar noget helt andet."

Ved disse Ord maa han vel have rettet Blikket mod Philippa, thi Herr Winchesters Stemme var harmdirrende, da han nu udbrød:

„Hvad vil du sige? Sagtens, at du og Philippa ere gode Venner; at hun ikke har set dig komme ud fra din Moders Værelse et Øjeblik, før Diamanterne savnedes; at du er en Helgen, som Gud og Hvermand ved, og hun —"

„Pas paa dine Ord!"

Kunde en Mand, der var skyldig i den laveste Forbrydelse, tale saaledes? Jeg drog Portieren lidt til Side og saa ud. Som en Indignationens Genius stod han mellem Herr Winchester og den blussende, straalende Philippa, der nu syntes som forvandlet

„Naar du i Fremtiden taler om hende," udbrød den unge

Ægtemand og lagde med Stolthed sin Haand paa hendes Skulder, „saa taler du om min Hustru."

Herr Winchester sank langsomt tilbage i Stolen, hvor han sad. Denne Overraskelse var maaske den eneste, som var stor nok til at bortlede hans Tanker fra Juvelerne.

„Din Hustru?" gentog han, og hans Øjne rettede sig langsomt mod Philippas Ansigt, som om han fandt det vanskeligt at fatte noget saa uhørt.

Herr Sutton benyttede Øjeblikket til at gaa ud paa Trappegangen.

„Moder," raabte han, „vil du komme et Øjeblik ned til os?"

Straks efter kom han tilbage, tog Philippa ved Haanden og stod endnu saaledes, da den statelige Frue i sit tidligere bestrevne Toilette traadte ind i Modtagelsesværelset.

„Min Søn!" lød hendes forbavsede Udraab, da hun saa, hvem han holdt ved Haanden, og med hvor kærligt et Udtryk han betragtede Philippa. „Hvad har dette at betyde?" spurgte hun lidt efter, medens alle Tegn paa heftig Vrede afmalede sig paa hendes Ansigt.

„Lykke, haaber jeg," lød det hurtige Svar; „men hvis ikke, saa betyder det i det mindste et bedre Liv for mig og en mindre afhængig og nedværdigende Stilling for hende. Philippa og jeg have holdt Bryllup, Moder, og det er mit Ønske —"

Han fik ikke talt ud. Ved Ordet „Bryllup" vaklede den hovmodige, i sine Forhaabninger og ærgerrige Planer ramte Kvinde og styrtede, før nogen kunde holde hende oppe, for Foden af den, som hun endnu for en Time siden ikke havde betragtet som andet og mere end de mangfoldige livløse Genstande, der for hendes Bekvemmeligheds Skyld omgav hende.

Paa Faldet fulgte først Udbrud af Stemmer, saa Stilhed og derefter et pludseligt Udraab, hvori Forbavselse og Triumf i den Grad var fremherskende, at jeg næppe kunde tro, det kom fra Herr Winchesters Mund, før jeg som Følge af en pludselig Bevægelse af Philippa kunde se, at Fru Winchesters Kjoleliv var blevet ophægtet, og at der om hendes Hals straalede en Kæde af Ædelstene, som ifølge deres Glans og Udseende kun kunde være de søgte Diamanter.

Dette var Kronen paa alle denne Aftens Overraskelser.

„Diamanterne! Diamanterne!" udbrød Herr Winchester, og ubekymret om sin endnu afmægtige Frue aabnede han Laasen og

aftog Halskæden for at holde den op for sig og betragte den med Blikke, som om han næppe kunde fatte sin Lykke.

Herr Sutton og Philippa kastede et næsten lige saa forbavset Blik paa Juvelerne, derpaa betragtede de hinanden og bøjede sig over den afmægtige for at yde hende deres Hjælp.

Jeg var maaske den mest overraskede af dem alle.

Faa Minutter vare nok til at bringe Fru Winchester til sig selv igen. Jeg beskæftigede mig imidlertid med at iagttage hendes Mand. Han havde benyttet Lejligheden til at stikke Diamantsmykket i Lommen og betragtede nu sin Hustru med et mørkt, medlidende Blik. Ved hendes første Bevægelse var han atter fuld af Opmærksomhed for hende, medens Herr Sutton og Philippa trak sig tilbage, som om de vare bange for at møde hendes stivnede Blik. Deres Frygt forekom mig meget naturlig; thi skrækkeligt var det Udtryk, hvormed Fru Winchester rejste sig fra den Sofa, hvorpaa man havde lagt hende, og saa sig omkring. Men før hun endnu kunde tale, følte hun, at hendes Hals var blottet, og medens hun hurtigt løftede Haanden til den, foregik en stor Forandring med hende.

„Hvem — hvem har understaaet sig?" begyndte hun; men i samme Nu mødte hun et Blik fra Manden, som aabenbart berøvede hende den sidste Rest af Selvbeherskelse; hun greb med Haanden efter en Stol og lod sig synke ned paa den.

„Ifald du søger efter dine Juveler," bemærkede Herr Winchester, „saa har jeg dem; det var en mærkelig Kaprice af dig, Millicent, at bære dem under i Stedet for over dit Kjoleliv og dernæst glemme, hvor du havde anbragt dem, for sluttelig at indbilde mig, at de vare stjaalne."

Hun løftede ligesom afværgende sin hvide Haand i Vejret, men hendes hovmodige Sind havde aabenbart lidt et Knæk, og i hendes Øjne skinnede noget, som lignede Taarer.

„Lawrence!" udbrød hun med tilbageholdt Stemme; „hvad har jeg ikke gjort for dig, og hvorledes belønner du mig derfor!"

„Moder," sagde den unge Mand og trykkede Philippas Haand fastere; „kunde du forlange en bedre Belønning end det nye Liv, jeg nu agter at byde dig? Endnu for et Aar siden var jeg vor Families Sorg og Skændsel; Verden havde kun Foragt og du overbærende Medlidenhed for mig. Nu kan jeg gaa med løftet Pande og behøver ikke at slaa Øjnene ned for nogen; jeg er igen

bleven en Mand, og denne — denne dyrebare Pige kan jeg takke derfor. Er det dig ikke nok til at overse den Side ved mit Ægteskab, som maaske kan krænke din Stolthed, men ikke have Indflydelse paa dit Hjerte?"

Fru Winchesters Karakter var dog ikke saaledes, at hun skulde lade sig røre ved saadanne Ord. Snarere syntes det, som om de til en vis Grad gav hende hendes tidligere selvbevidste Væsen tilbage.

„Din Moders Kærlighed var altsaa ikke tilstrækkelig til at bringe dig til Erkendelse af, hvad du var dig selv og din Familie skyldig? Mine Opofrelser, min Deltagelse, mine Bestræbelser for at hæve dig over Verdens Dadel, alt dette har du regnet for intet. Der maatte komme saadan en Pyntedukke og smile til dig, en Kammerjomfru, en —"

„Moder," udbrød Sønnen, denne Gang i en næsten truende Tone, „Philippa er en Lady og desuden min Hustru, altsaa indtager hun den samme selskabelige Stilling som du. Lad os ikke nu være bitre i Sindet, men taknemmelige mod hende; for mig er med hende en Engel traadt ind i mit Liv."

Fru Winchesters Træk blev kun haardere, og hun udstødte en haanlig Latter.

„En Engel, der har foraarsaget mit Fald!" sagde hun. „Hvor kan du tro, at der i Fremtiden kan herske noget Tillidsforhold mellem mig og min Mand, efter at han har opdaget, at jeg har ført ham bag Lyset, og gjort det af Kærlighed til dig?"

„Til mig —?"

„Ja; du har kunnet lege med mine Følelser, regne min Stolthed for intet og tage dig en Tjenestepige til Hustru, uden at spørge dig selv om, med hvilken Pris din Moder har maattet betale for dine Laster, som du, til Tak for hendes Opofrelser, ikke engang var i Stand til at angre og ophøre med."

„Moder, hvad er egentlig din Mening? Jeg forstaar dig slet ikke. Hvilken Pris har du betalt for mine Laster?"

Hun smilte ironisk.

„Ja vel; det er paa Tide, at du i det mindste lægger nogen Nysgerrighed i den Retning for Dagen."

Derpaa vedblev hun med et Sideblik til sin Mand:

„Har du aldrig spurgt dig selv, Lawrence, hvorfra de Penge kom, hvormed jeg for to Aar siden betalte din Gæld i Paris?"

„Nej — det vil sige, jeg forudsatte naturligvis, de kom fra din egen Lomme. Herr Winchester er jo meget rig —"

„Og jeg, som er hans Hustru, maa derfor nødvendigvis ogsaa være det! Nu ja, maaske; men selv rige Damer have ikke altid hundrede Tusind Franks til deres Disposition, og det var just den Sum, jeg maatte betale for dig. Hvorfra mener du egentlig, jeg fik disse Penge? Ikke fra ham, det viser hans Ansigt kun alt for tydeligt."

„Hvorfra da, Moder — hvorfra? Sig mig det, thi jeg —"

Ved disse Ord traadte Herr Winchester et Skridt frem og sagde med ligblegt Ansigt:

„Min Hustru skal nu svare paa mine Spørgsmaal. Du har altsaa for to Aar siden givet din Dogenigt af en Søn hundrede Tusind Franks —?"

Hun bøjede Hovedet og skælvede af Bevægelse.

„Det var en stor Sum," vedblev han, „en meget stor Sum! Det undrer mig ikke, at du tog i Betænkning at bede mig derom. Af mig havde han aldrig faaet dem, aldrig. Jeg undrer mig over, at du blandt dine Venner eller Veninder har fundet nogen, der have haft Evne og Lyst til at kaste saa mange Penge i Rendestenen."

„Det var en Ven," mumlede hun. „O William," vedblev hun, og hendes Stemme lod næsten bedende; „vi have aldrig haft Børn, og du ved ikke, hvad det vil sige at elske et Barn. At se sin Søn i Fare, i Fare for Skændsel og Nød, uden af yderste Evne at bestræbe sig for at hjælpe ham, det vilde være at handle mod Naturen. Du maa holde mit Moderhjerte denne min Handling til Gode."

„Men Pengene — disse mange Tusinder — hvor, hvor kom de fra?"

Hun rødmede og lod Hovedet synke; men snart hævede hun det igen, og med sin sædvanlige Stolthed stillede hun nu det Modspørgsmaal:

„Herr Winchester, hvorfor lod De mig kalde, medens jeg var i Færd med at klæde mig om til Selskabet, for at spørge mig, om jeg havde i Sinde at bære mine Diamanter; — det vilde glæde Dem, sagde De, om jeg vilde. Hvorfor bemærkede De endvidere, at De havde tænkt paa at sende dem anonymt til en Juveler?"

„Hvorfor? . . . Naa, fordi —" nu var Turen til ham at blive rød — „fordi det kunde interessere mig at lade en Juveler se paa dem."

„Men, hvad i Alverden skulde en Juveler have med mine Diamanter at skaffe?"

„Intet. Blot et Lune. Det kunde more mig en Gang at faa at vide, hvad de i Handel og Vandel ere værd."

„Ved du det da ikke?"

Hun talte ganske sagte, og hendes Blikke brændte paa hans Ansigt.

„Kun tilnærmelsesvis —"

Hun lod atter Blikket synke og traadte et Skridt nærmere hen til ham uden at gøre Mine til at ville tale.

„Hvad skal alt dette betyde?" udbrød han. „Hvorfor betænker du dig paa at svare paa mine Spørgsmaal?"

„William," sagde hun, „vilde det ikke være rigtigere af dig at spørge, hvorfor jeg, en ærbar Hustru, har grebet til den Udvej at stjæle mine egne Diamanter for ikke at lade dem komme i fremmede Hænder?"

„Maaske," svarede han næppe hørligt; „dog derpaa vil jeg ikke komme ind; ingen Kvinde skiller sig gerne fra saadant et Smykke, selv om det kun er for faa Dage."

Hun lo.

„Men en Kvinde tager endnu mindre sin Tilflugt til en strafbar Handling, hvorved hun udsætter sig for Politiets Undersøgelser og en Opdagelsesbetjents Nærgaaenhed for at kunne beholde et Smykke, var det end nok saa kostbart. Dertil udkræves ganske anderledes Bevæggrunde, — Frygten for et endnu større Onde — Angsten for at miste sin Mands Kærlighed og Tillid — —"

„Kvinde, hvad har du gjort? Hvilken Hemmelighed skjuler du bag disse Talemaader?"

„En Hemmelighed — ja; men kun en ubetydelig, som ikke kan have nogen stor Interesse for dig. William, er det din bestemte Hensigt, at du i Morgen vil lade Smykket bringe til en Juveler?"

„Ja, for at faa dets Værdi konstateret."

„Gør det hellere ikke."

„Hvorfor?"

„Fordi Juveleren vilde le dig op i Ansigtet. — William,

mine Ædelstene ere falske — falske! Ikke en Diamant er der imellem dem; alt er Glas — værdiløst Glas!"

Vantro stirrede han paa hende; derpaa tog han Halsbaandet op af Lommen og holdt det frem for Lyset. Glansen, det udstraalede, syntes at berolige ham.

„De driver Spot med mig, min naadige. Se blot, hvor de funkle og bryde Lyset. Sagen er nok kun den, at De ikke vil af med Deres Smykke, selv ikke til Deres Mand. Maaske er De bange for, at jeg skal omsætte det i klingende Mønt?"

„Jeg siger dig, de ere falske," vedblev hun. „I Paris har jeg ombyttet dem; jeg fik hundrede Tusind Franks samt disse ægte Stene for mine Diamanter. Dersom dette Glas ikke havde været saa mesterlig forarbejdet, tror du da, jeg vilde have haft den Dristighed at bære dem næsten i ethvert Selskab?"

„Millicent, Millicent, — er dette virkelig sandt?"

Han saa mere end vred, mere end bekymret ud. Hun selv syntes forbavset over Heftigheden af den Sindsbevægelse, som hendes Forklaring havde fremkaldt hos ham.

„Ja," svarede hun, „det er sandt." Og dermed rettede hun et Blik mod Sønnen, der bestæmmet og forvirret stod ved Siden af sin unge Hustru. „Det har jeg gjort for dig, Lawrence," sagde hun. „Medens du søgte Begejstring og Lykke i Philippa Irwins Smil, traadte jeg, din Moder, frem for Verdens Øjne med falske Ædelstene om min Hals og med Angst i Hjertet for en Scene som den, vi nu opleve, og som i Morgen vil gentage sig endnu værre."

„Moder —"

„Intet Ord mere. Med dig er jeg nu færdig, Lawrence Sutton; nu drejer det sig for mig om at vide, om jeg ogsaa skal miste min Mand, ligesom jeg har mistet min Søn."

Men Herr Winchester var ikke i følsom Stemning. Han havde kastet det blinkende Smykke fra sig og stod nu med sammenknugede Hænder og nervøst optrukne Øjenbryn henne ved Døren. Medens hun talte, havde han lukket den op, og ved hendes sidste Ord tilkastede han hende endnu et Blik for straks efter at forsvinde ud i Entreen.

Hun blev staaende og gjorde intet Forsøg paa at følge efter ham.

„Der maa ligge en Vildfarelse til Grund for dette," hørte jeg hende mumle. „Over nogle Tusinder vilde han ikke gøre saa

store Ophævelser;" men samtidig bemærkede jeg en Skælven om hendes hovmodige Mund, hendes stolte Holdning faldt sammen, og vaklende hen mod Døren udstrakte hun Hænderne, som om hun havde glemt alt andet end sin Mands Kærlighed.

„William!" kaldte hun, „William!"

Men hendes Søn stod allerede mellem hende og Døren.

„Moder," sagde han, „du maa høre mig. Selv om du har anset mig for ligegyldig, har min Gæld over for dig dog altid tynget mig haardt. Naturligvis har jeg intet vidst om det Offer, du i sin Tid bragte, for at kunne give mig denne store Sum. Jeg antog, som du selv lod mig tro, at du havde Pengene fra din Mand; men selv saaledes har jeg følt mig trykket deraf og ofte med Angst tænkt paa, hvorledes jeg skulde blive i Stand til at erstatte dig den. Jeg har endnu intet Middel fundet dertil. Men for at bevise dig, at mine Samvittighedsnag ikke mundede ud i lutter Tomhed, vil jeg nu fortælle dig Grunden til min Fraværelse Aften efter Aften. Jeg arbejder, Moder, arbejder som en Slave for at tilkæmpe mig en Stilling, der en Gang kan give Underhold for min Hustru og mig og desuden en smuk aarlig Sum til min Moder. Og dersom jeg, før dit Laan er betalt, tillader mig nogen Luksus eller et Smykke til Philippa, da kan du have Ret til at sige, at du er færdig med Lawrence Sutton; men ikke nu, ikke saa længe jeg endnu har Haab om at kunne vise mig som en god Søn."

Den Skillevæg, der ved hans Ægteskab var rejst imellem dem, var imidlertid for mægtig til at kunne nedrives paa et Øjeblik. Med et Par haanlige Ord til Afsked forlod Moderen ham og begav sig til sine Værelser. Jeg haabede, de vilde følge efter hende, saa at jeg kunde forlade mit Skjulested; men de havde for meget at sige hinanden, for mange Forklaringer at give. Jeg skulde blive Vidne til endnu en fortrolig Samtale. Philippa antog, saa snart de vare alene, en ganske anden Holdning end i Fru Winchesters Nærværelse; hun ventede, til den første Følelse af Krænkelse havde lagt sig noget hos hendes Mand, derpaa vendte hun sig imod ham og drog ham med begge hans Hænder i sine ned ved sin Side.

„Lawrence," sagde hun med indtagende Blidhed, „tror du nogen Sinde, at du kan tilgive mig?"

„Tilgive dig, min Elskede! Hvad skulde jeg vel have at til-

give dig, du, som har indgydt mig Trøst for Fortiden og Tillid til Fremtiden?"

„Nej, nej," hviskede hun, „ikke det, men at jeg har giftet mig med dig, at jeg —"

„Philippa!" udbrød han, medens han blidt løftede hendes Ansigt imod sit og længe saa hende ind i Øjnene, „du er min Hustru. De hellige Ord, som forenede os, ere endnu næppe hendøde. Lad os da ikke vanhellige disse Øjeblikke, som aldrig kunne komme igen, ved en Tvivl om det Skridt, vi i Dag tilsammen have foretaget. Lad os nyde Saligheden af at være hinanden et og alt og udsætte den Sorg, som vi maaske en Gang ville føle over at have beredt andre Skuffelser, til kommende Dage."

„Men — men" — stammede hun, „du forstaar mig slet ikke; jeg mener, at jeg i Aften har holdt Bryllup med dig trods den faste Beslutning, jeg havde taget om ikke at gøre det."

„Mener du maaske, jeg vil dadle dig derfor, Philippa? Tror du ikke, mit Hjerte skælvede af Glæde, da du oppe paa Gangen hviskede mig de Ord i Øret: 'Jeg er beredt, Lawrence, beredt til at gøre, hvad du saa ofte og indtrængende har bedt mig om. Jeg vil i Aften træde med dig for Alteret, hvis du vil det.'"

„O!" udbrød hun, og Skamrødme lagde sig over hendes Ansigt, der for hver Gang, man betragtede det, blev mere indtagende, saa at jeg nu til sidst maatte undre mig over, at jeg ikke straks fra Begyndelsen havde fundet det smukt. „I ethvert af dine Ord ligger der jo en Bebrejdelse; de bringe mig til at erkende, at ingen fortjener saa megen Troskab og Kærlighed mindre end Philippa Irwin."

„Philippa Sutton, maa du huske at sige," rettede han hende smilende.

Hans Ord syntes at paavirke hende stærkt; et Øjeblik betragtede hun ham meget alvorlig.

„Ja," sagde hun. „Hvad der var fornuftigt af Philippa Irwin, er maaske ikke fornuftigt af Philippa Sutton. Men Oprigtighed synder aldrig mod Fornuften, og jeg kan ikke begynde vort Samliv med en Skygge af Falskhed i Hjertet. Med Fare for at forspilde din Kærlighed og for bestandig at se dig gaa fra mig, maa jeg tale frit og aabent med dig af mit Hjertes Grund. Lawrence, jeg vilde ikke i Aften have giftet mig med dig — dersom ikke Diamanternes Forsvinden havde været Skyld deri."

„Philippa!"

„Jeg ved nok, jeg skulde have stolet paa dig. Jeg burde have set og følt, at du ikke var i Stand til saa lav en Handlemaade, som min Mistanke tilhviskede mig. Men da jeg kom op i Forsalen, medens din Moder var nede hos Herr Wincheſter, saa jeg, hvorledes du paa Taaspidserne traadte ind i din Moders Værelse og et Øjeblik efter lige saa forsigtigt kom ud af det, samtidig med at du gemte noget skinnende ved dit Bryst. Dette havde jeg set, og selv om jeg ikke i Øjeblikket tænkte noget derved, blev min Angst kun saa meget frygteligere, da jeg saa din Moder komme tilbage, træde hen til Kaminen, hvor hun et Øjeblik stod stille og betragtede sit Juvelskrin, for straks efter at styrte til Vinduet, rive det op og derpaa igen ud i Forsalen med de Ord, at en Tyv maatte være stegen ind fra Gaden og have taget Diamanterne med sig. Thi — det er min eneste Undskyldning, Lawrence — det kunde ikke med en Tanke falde mig ind, at hun i det Øjeblik, hun stod ved Kaminen, skulde have taget Smykket ud af Skrinet og gemt det paa sit eget Bryst. Jeg kunde jo umulig tænke mig nogen Bevæggrund dertil. Hun, der er Husfru og Moder, troede jeg, maatte kende sin Søn til Bunds, medens jeg ikke var andet end en stakkels forelsket Pige. Men se, den eneste Uret, — hvis der overhovedet kan være Tale om Uret — har hun selv begaaet, medens du —"

Hun lod Hovedet synke mod hans Bryst medens Taarerne rullede ned over hendes Kinder.

Et Øjeblik lod han hende græde ud, derpaa greb han med en langsom, mekanisk Bevægelse til sin Brystlomme og fremtog et tarveligt Armbaand af Solvringe, som han holdt frem for hende.

„Her er det, som jeg søgte i min Moders Værelse," sagde han. „Jeg havde set det ligge paa en Sofa, da jeg før Aftensmaaltidet var derinde; mine Læber brændte efter at kysse det, og —"

„O Lawrence!" udbrød hun, „*mit* Armbaand!"

Derpaa tav hun, medens han med stum Bebrejdelse saa hende ind i Ansigtet. Til sidst kunde hun ikke længer udholde det, løftede Hovedet og rettede sine Øjne mod ham. Dette syntes atter at bringe ham til sig selv. Han greb hendes Haand og sagde de faa betydningsfulde Ord:

„Og *alligevel* er du bleven min Husfru!"

Paa hendes blege Kinder viste sig en Rødme, som kun gjorde hende endnu smukkere.

„Om Forladelse — tilgiv!" sagde hun sagte; „jeg vidste — eller havde i det mindste ladet mig sige, at en Hustru ikke kan kræves til Vidne mod sin Mand."

Med et pludseligt Udraab sluttede han hende lidenskabeligt i sine Arme. Han sagde hende ikke, at denne Lovbestemmelse forlængst var traadt ud af Kraft; han tilhviskede hende kun kærlige og trøsterige Ord, og da de ti Minutter efter forlod Værelset, saa at jeg endelig var i Stand til at forlade mit Skjul og slippe ud af Huset, tog jeg den Overbevisning med mig, at jeg forlod to ædle Hjerter, hvis Lykke — selv om ikke i udvortes Betydning — var sikret.

Tidligt om Morgenen sendte jeg et Bud til Herr Randall med nogle Linier, der maatte fratage ham enhver Tvivl om Herr Suttons Retskaffenhed og oprigtige Omvendelse. Med Opfyldelsen af denne Pligt betragtede jeg Sagen som endt, hvad det forretningsmæssige angik. Men dette var dog ikke Tilfældet. Tre Dage vare endnu ikke forløbne, da den mondæne og kommercielle Verden i New-York blev sat i største Bestyrtelse ved Efterretningen om, at Herr Wincheſter var forsvunden fra Byen, efterladende sig en uhyre Gæld, til hvis Dækning ingen Aktiver forefandtes. Nu først fattede jeg hans før saa ubegribelige Ængstelse for Diamanterne. For en Mand, der svæver paa Ruinens Rand, maa vel fem og tyve Tusind Dollars forekomme som et ganske antageligt Redningsanker. I ethvert Tilfælde er det en rund Sum, som letter Flugten, hvorfor Tabet af den ikke kunde andet end være et haardt Slag for ham.

Hans Hustru med sit stærkt udprægede Hovmod kom sig aldrig efter det Stød, som denne Begivenhed havde bibragt hende. Da den sidste Flyttevogn kørte bort med Husets Ejendele, og hun selv maatte bekvemme sig til at forlade det, var hendes haarde Sind brudt, og en knækket, nedbøjet Kvinde maatte omsider bekvemme sig til at søge et Hjem hos sin Søn, som hun havde forstødt, og hos hans Hustru, paa hvem hun en Gang havde set saa dybt ned.

Ende.

Hugh Conway:

Vidunderlige Evner.

Første Del: Fortalt af Dr. Philipp Brand i London.

I. Et nyt Bekendtskab.

Jeg vilde ønske, jeg havde Mod til at begynde følgende Fortælling med Uddrag af den Dagbog, jeg fører over mine Sygebesøg og tage en hvilken som helst Maaned af de sidste tyve Aar som Eksempel og Bevis for, hvad jeg daglig har at udrette. Et saadant Uddrag vilde give mine Læsere et Begreb om en — jeg tør vel sige — meget søgt og meget beskæftiget Læges Liv og Pligter, naar han praktiserer i et fattigt, tæt befolket Kvarter af London. Hvor trist en saadan Begyndelse end var, vilde der dog maaske være det Gode ved den, at den paa Forhaand imødegik den Mistro, hvorpaa denne min Fortælling efter al Formodning vil støde; thi det vilde afgive det bedste Bevis for, hvor lidet Spillerum der bliver tilovers for Fantasien i en Virksomhed som min, der hver eneste Dag bringer sin Mand i mangfoldig Berøring med Fattigdom, Lidelse og Sorg; og derved vilde tillige Tanken om, at jeg skulde have Tid og Lejlighed til at opdigte og nedskrive en Roman, betydeligt tabe i Sandsynlighed.

Naar et Menneske har været travlt beskæftiget fra Klokken ni om Morgenen til Klokken ni om Aftenen i sit Virkekald, ere de Hviletimer, han sent ud paa Aftenen kan unde sig, meget kostbare, — navnlig naar han hvert Øjeblik er udsat for at blive forstyrret i Nydelsen.

Efter at have givet denne Skitse af, hvad jeg vil kalde min „daglige Trædemølle", begynder jeg min Fortælling med en Ferieudflugt.

Det var i Efteraaret 1864, at jeg vendte London, dens Gader, Hospitaler og Patienter Ryggen og paa Nordbanegaarden løste Billet til Iltoget. Hjulenes første Omdrejninger opfyldte mit Væsen med en usigelig Følelse af Velbefindende, og der paakom mig en vidunderlig Frihedsglæde. Nu skulde jeg altsaa for Alvor ryste Hovedstadens Støv af mine Fødder, ja — hvad der vil sige endnu mere — jeg havde end ikke efterladt min Adresse og kunde saaledes i tre kostelige Uger uforstyrret være min egen uindskrænkede Herre!

Ganske vist ere tre Uger lidt nok i Sammenligning med de to og halvtreds, som Aaret indeholder, men mere kunde jeg ikke ofre paa mig selv, thi allerede den Gang var min Praksis, — om den end ikke kastede overdrevent meget af sig — betydelig og i stadig Stigen.

Efter at have arbejdet haardt i tolv Maaneder, følte jeg imidlertid ved mig selv, at ingen i de forenede tre Kongeriger med roligere Samvittighed kunde hengive sig til Nydelsen af en kort Rekreationstid end jeg, hvorfor jeg vel til Mode lænede mig tilbage paa Sædet, paa Forhaand nydende et dolce farniente's Glæder.

Ferier kunne udfyldes paa de forskelligste Maader, og der gives de forskelligste Steder, hvor man kan tilbringe dem; — men hvis man vil have virkelig Nydelse af en Ferie, gælder dog kun en eneste Regel, nemlig den, at rejse derhen og blive der, hvor man befinder sig bedst, og give den Kæphest, som næsten enhver af os rider, — det være sig Botanik, Geologi, Jagt, Fiskeri, eller hvad det nu ellers er, — frie Tøjler. Kun saaledes kan man føle sig lykkelig, kun saaledes vender man virkelig udhvilet og forfrisket tilbage for at begynde Kampen for Tilværelsen i den ensformige Trædemølle.

En af mine Bekendte, en Bogholder i et stort Handelshus, har for Eksempel en saadan Forkærlighed for Litteraturen, at han hver Sommer tilbringer sin Fjortendagsferie med at rode om i Britisk Museums mugneste Folianter, idet han paastaar, at dette baader hans Sundhed bedre end den reneste Søluft. Og jeg tror, at Manden har Ret.

Min Yndlingsbeskæftigelse i Ferierne bestod i at tegne efter Naturen, og hvor værdiløse mine Skitser maaske vare, voldte det mig dog altid en sand Fornøjelse at bringe disse for mig levende

Erindringer om smukke Steder, maleriske Udsigter, lykkelige Dage og elskværdige Rejsefæller med mig hjem i min Mappe.

Denne Sommer rejste jeg til Nord-Wales, gjorde Bettws-y-Coed til mit Stamkvarter og tog Bolig i „Kongeegen", det lille, for mange Kunstnere saa kære Gæstgiversted, som gemmer utallige Minder bag sine Mure om berømte Mænd, der i Aarenes Løb have taget Ophold her. Paa dette Sted var det, at jeg gjorde Bekendtskab med den Mand, af hvis Liv jeg her vil meddele nogle mærkelige Episoder.

Det var Dagen efter min Ankomst til Bettws. Følelsen af at være fri, min Tørst efter at nyde Stedets og dets Omgivelsers Naturskønheder var saa mægtig, at den havde drevet mig saare vidt omkring, saa at Aftenen allerede var brudt frem og Spisetiden længst forbi, da jeg endelig vendte tilbage til „Kongeegen".

Da man bragte mig det bestilte Maaltid, sad jeg som eneste Gæst i Gæstestuen, men næsten samtidig traadte en ung Mand ind, som ligeledes bestilte noget at spise. Opvarteren, der uden Tvivl havde en Anelse om det mellem alle Kunstamatører bestaaende Kammeratskab, dækkede til ham ved samme Bord. Den nyankomne satte sig, hilste venligt paa mig, og fem Minutter efter var Samtalen mellem os i fuld Gang.

Allerede ved første Blik havde jeg lagt Mærke til den unge Mands usædvanlig smukke Apparition. Charles Carriston — som jeg senere erfarede, var hans Navn — kunde vel være omkring tyve Aar gammel og var et højt, slankt bygget ungt Menneske af elegant, ja fornem Holdning. Hans paafaldende smukke, særdeles regelmæssige Ansigt var blegt; Panden lod slutte til store Aandsgaver og udviste den Forhøjning over Øjenbrynene, som Phrenologerne, tror jeg, betegne som Sædet for en levende Fantasi. I det hele havde hans Ansigt, hvis fornemme Skønhed yderligere forhøjedes ved et Par milde, mørke, drømmende Øjne, et vist melankolsk Udtryk.

Efter hans Klædedragt at dømme maatte man nærmest antage ham for Kunstner — Kunstner af Profession —, hvilket jeg i Løbet af vor Samtale sagde ham. Han smilte.

„Jeg er kun Kunstdilettant," svarede han; „et Menneske, der intet har at bestille, — det er det hele. Og De, — hvad er De?"

„Læge."

„Naa, saa have vi jo intet at lade hinanden høre i Retning af Misgerninger mod Malerkunsten."

Saaledes underholdt vi os paa det behageligste, indtil vore Mavers respektive Behov var tilfredsstillet. Derpaa indstillede sig Trangen til den Cigar, som i Virkeligheden hører til for at fordøje et godt Maaltid.

„Lad os sætte os udenfor og ryge!" sagde Carriston. „Aftenen er saa smuk."

Vi gik ud og placerede os paa en Træbænk foran Huset. Vejret var, som min nye Ven havde bemærket, virkelig herligt. Ikke en Luftning rørte sig; Maane og Stjerner skinnede klart, og det nære Aaløbs Rislen lød som en beroligende Mumlen over til os. Ikke langt fra vor Bænk sad tre eller fire unge Malere, som syntes i muntreste Lune, fordi en af dem just havde afsat et Billede til en Turist. Vi hørte paa deres lystige Passiar, indtil de, sandsynligvis drevne af Tørst, forsvandt ind i Huset.

Carriston havde, siden vi tog Plads derude, næsten ikke talt. Han røg roligt sin Cigar og saa op paa den stjerneklare Himmel. Derved faldt det skære Maanelys paa hans Ansigt, og i den Stilling, han havde indtaget, forekom han mig som en Poesiens Legemliggørelse. Paa de unge Kunstneres Samtale, som meget interesserede mig, syntes han knapt at agte, ja jeg tvivler om, at han overhovedet hørte deres Stemmer.

Og desuagtet maatte dette have været Tilfældet; thi saa snart de havde fjernet sig, vaagnede han op af sine Drømmerier.

„Det maa være smukt," sagde han, „at sætte hele sit Liv ind paa Kunsten, udelukkende at leve for og af Kunsten."

„Ja, for dem, som kunne leve af den," gav jeg til Svar.

„Det kan enhver, som præsterer noget dygtigt. De miskendte Geniers Tid er forbi."

„Dersom De er saa fast overbevist derom, hvorfor forsøger De saa ikke selv Deres Lykke paa den Maade?"

„Det vilde jeg ganske vist ogsaa gøre, dersom jeg ikke tilfældigvis — og desværre — var kommen til Verden som Rigmand."

Jeg lo af dette besynderlige Klagemaal mod Skæbnen, og Carriston fortalte mig nu paa den ligefremmeste Maade af Verden adskilligt om sit Liv og sine Forhold. Han var forældrelos, eneste Søn og fra sin tidlige Barndom Arving til en betydelig Formue; endvidere havde han store Rigdomme i Vente, thi efter en allerede stærkt aldrende Onkels Død skulde Baronettitlen og dertil hørende

udstrakte Jordegodser overgaa i hans Besiddelse. Den naturlige og utvungne Maade, hvorpaa han gjorde mig disse Meddelelser, — sikkert vare de ikke dikterede af Ønsket om at synes en vigtig Person i mine Øjne — gjorde et meget behageligt Indtryk paa mig, og da vi sagde hinanden Godnat, havde jeg fattet en usædvanlig Interesse for min nye Bekendt, — en Interesse, der ikke var helt fri for en Bismag af Misundelse. Han var ung, smuk, rig, kunde efter Behag komme og gaa, hvor han vilde, arbejde eller ride sin Kæphest. — — — Lykkelige Carriston!

II. Indbildning eller Seerevne?

Sikkert sluttes et Venskab, der skal holde gennem Aarene, sjældent saa hurtigt som mellem Carriston og mig. Om vort Sammentræf Morgenen efter, at vi havde gjort hinandens Bekendtskab, var tilfældigt eller aftalt, har jeg glemt, — men i ethvert Tilfælde tilbragte vi Dagen sammen og levede de paafølgende Dage i næsten bestandigt Samvær. Hver Morgen fulgtes vi ud i Guds frie Natur for efter bedste Evne at fængsle de samme Genstande, de samme Landskabsvuer paa vore Skitsebøgers hvide Blade, og hver Aften vendte vi hjem sammen til det fælles Maaltid og for at ryge vor Cigar enten ude eller inde, eftersom Vejret var til.

Vi bleve Venner og vare uadskillelige, saa længe min korte Ferie varede. Rimeligvis fandt vi det begge behageligt at arbejde i Selskab med en Dilettant af samme Kategori. Den ene kunde spørge den anden om hans Mening, naar noget var fuldført, og hver især var lykkelig, naar Dommen faldt gunstigt ud for ham. Den virkelige, professionelle Kunstners Standpunkt over for en Dilettant er for overlegent. Roser han et saadant Værk, roser han det kun som et Forsøg, kun som noget, der egentlig ikke har med Kunst at gøre; man føler, at denne Maade at blive rost paa mest af alt ligner en Fordømmelsesdom, og taber Modet.

Havde Carriston i øvrigt bekvemmet sig til at underkaste sine Værker en virkelig sagkyndig Bedømmelse, kunde han uden Betænkning have gjort det. Hans Skitser vare kunstnerisk set ulige betydeligere end mine. Utvivlsomt sad han inde med et stort Talent, og jeg forbavsedes over at se, at han tegnede Figurer og

Portrætter næsten endnu bedre end Landskaber. Det lykkedes ham med faa dristige Streger at udkaste Billeder af slaaende Lighed, og mange af hans Studier vare saa aandfulde og tillige saa sandhedstro, at jeg uden Smiger kunde give ham det Raad at hellige sig en højere Kunstart.

Jeg ejer endnu en Samling af Hoveder, tegnede af ham, af hvilke han endog har nedridset flere efter Hukommelsen, men som dog alle ligne saa slaaende, at de øjeblikkelig genkalde Originalerne i min Erindring.

Som allerede fortalt, havde jeg fra første Øjeblik interesseret mig for den unge Mand, og jo bedre jeg lærte hans Karakter og Ejendommeligheder at kende, desto større blev min Interesse. Jeg smigrer mig med at være en skarp Jagttager og i Besiddelse af et ganske godt Talent til at analysere menneskelige Karakterer. Heller ikke Bedømmelsen af min nye Ven beredte mig Vanskeligheder lige til det Øjeblik, da jeg stillede mig den Opgave at opregne og beskrive de enkelte Bestanddele i hans Væsen.

Nu synes det mig ikke mere saa lige ud ad Landevejen, og jeg finder det ingenlunde let i klare Ord at udtrykke min Mening om Charles Carriſtons aandelige Egenskaber.

Jeg kom meget snart efter, at hans — tør jeg kalde det sensitive Natur var ham til Plage. Skønt kraftig af Legemsbygning og tilsyneladende fuldkommen sund, syntes bratte Omslag i Vejret at berøre ham lige saa umiddelbart, som de maa antages at berøre Blomster, og hans i Grundtonen bestandig milde, elskværdige Væsen, hans Sindsstemning, hans Maade at tænke og tale paa, vare med Vejrliget underkastede hyppige Forandringer.

Carriſton var begavet med en rig Fantasi, men denne hans altid levende Indbildningskraft tog til Tider fuldstændig Magten fra ham, og han fortabte sig i Overdrivelser, der kunde grænse til Vanvid.

I saadanne Øjeblikke syntes han hverken at tvivle paa sine hjerneforstyrrede Teoriers absolutte Holdbarhed, eller paa, at hans Drømme i næste Minut kunde blive til Virkelighed. Det hørte endvidere med til hans poetiske Fejl og Svagheder, at han ofte handlede overilet og paa Basis af momentane Indskydelser, men til Gengæld var det en af hans mest indtagende Egenskaber, at alt, hvert Ord han sagde, — det være sig rigtigt eller urigtigt — kom ham umiddelbart fra Hjertet.

Saa vidt jeg kunde bedømme, var hans hele sjælelige Væsen

udstyret med for fine Strenge, var for højt stemt til det daglige Livs Akkorder. Glæde, Smerte, ja selv Medfølelse, var i Stand til at hensætte ham i alt for livlig og for hans Velbefindende ugunstig Eksaltation.

Hidtil havde han endnu ikke haft Kærlighedsprøvelser at bestaa, og lykkeligvis, — jeg bruger Ordet med fuldt Overlæg — var han ikke noget religiøst Menneske i Ordets sædvanlige Betydning. Havde han været det, maatte jeg have befrygtet, at han vilde være bleven et Offer for saadanne sygelige Religionsværmerier, der ere mig og mine Kolleger kun alt for velkendte; Nervesvækkelse og Melankoli ere de sædvanlige Følger. Rimeligvis vilde han have indbildt sig at være kommen til Jorden som Udsending fra Himmelen til Menneskehedens Genfødelse, thi af saadant Stof have alle Tiders Profeter været skabte.

I det hele maa jeg sige, at Studiet af min Vens Psykologi opfyldte mig med visse Bekymringer for hans Fremtid, — Bekymringer, som ikke ganske vare fritagne for lægevidenskabelig Nysgerrighed. Skønt han gerne og ofte smilte, udgjordes som sagt Grundtonen i hans Væsen af et Hang til Sørgmodighed, og han var ofte forsagt og sygelig nedstemt, ihvor lyst og lovende Livet laa for ham.

Spøgende hentydede jeg en Dag til hans kommende Rang og det dermed forbundne Ansvar.

„En Gang vil De blive saa rig, at det ligefrem vil falde Dem til Besvær," sagde jeg.

Carriston sukkede.

„Ja, — dersom jeg lever længe nok til det; men jeg tror ikke, det bliver Tilfældet," lød hans triste Svar.

„Hvor i Alverden kommer De paa saadanne Tanker," spurgte jeg. „Ganske vist ser De noget bleg og nervøs ud, men Deres Helbred er der sandelig intet at klage paa! Vi have i Dag tilbagelagt seks Timers rask March, uden at De en eneste Gang har ømmet Dem derved."

Carriston svarede ikke paa min Bemærkning. Han syntes hensunken i dybe Tanker.

„Deres Venner og Slægtninge burde tage sig af Dem og sørge for, at De i nær Fremtid bliver gift," vedblev jeg.

„Jeg har ingen Venner," sagde han forstemt, „ej heller nærmere Slægtninge, naar undtages en Fætter, der er ikke saa lidt

ældre end jeg, og som i mig kun ser et Menneske, der er kommet til Verden for at forfordele ham."

„Men han maa dog indse, denne Fætter," indvendte jeg, „at ifølge de Love, som af de øverste Tusinde holdes saa højt i Ære, er De den eneste retmæssige Arving."

„Maaske; men Sagen er, at jeg i mange Aar var et svageligt Barn, hvis Død med hver Dag kunde ventes. Men saa paa en Gang blev jeg frisk, og siden den Tid betragter man mig som en Slags Snylter, — et Synspunkt, som jeg undertiden selv er tilbøjelig til at dele."

„Det maa være meget ubehageligt, naar nogen venter paa ens Død," bemærkede jeg; „men naar dette virkelig er Tilfældet, forekommer det mig kun en Grund mere til at gifte sig og faa Børn, for at de kunne stille sig mellem den venligsindede Fætter og Arven."

„Jeg tror, jeg aldrig gifter mig," svarede Carriston, idet han tankefuldt betragtede mig med sine mørke Øjne. „Et Menneske, som Aar igennem har gaaet paa Gravens Rand, — hvis Død man Time for Time har ventet, er ikke ganske som andre Mennesker. Jeg tror ikke, at jeg nogen Sinde finder et kvindeligt Væsen, som jeg kunde ønske at ægte, og det er min Overbevisning, at Ralph dog bliver Baronet."

Jeg gjorde et Forsøg paa ved Spøg og Latter at slaa ham denne sygelige Idé af Hovedet.

„Naa, det faa vi se!" sagde jeg. „Lov mig blot det ene, at De vil bede mig til Bryllup og gøre mig til Deres Huslæge, naar De tager Bopæl i London. Maaske kan det blive Begyndelsen til en Praksis i Westend, hvad der dog til syvende og sidst er alle Lægers Drøm."

Jeg har allerede omtalt, at Carristons mørke Øjne vare af en særlig ejendommelig Skønhed, og siden vi vare blevne nødtvungne Kammerater, havde disse Øjne paa Grund af det sælsomme Udtryk, de undertiden antog, flere Gange vakt min lægevidenskabelige Opmærksomhed. Nu og da var der et Blik i dem, som man, i alt Fald ifølge mine Forestillinger, kun træffer hos Somnambuler, — et Blik, som man undertiden ser fast og stift rettet mod en Genstand, der for andre dødeliges Øjne er usynlig, og i vort unge Venskabs første Par Dage satte denne Ejendommelighed mig flere Gange i højeste Forbavselse.

Vendte jeg mig pludselig om imod ham, kunde det hænde, at

han med den mest spændte Opmærksomhed rettede sit Blik mod et Punkt, og fulgte mine Øjne saa søgende hans, — thi det forekom mig den Gang utænkeligt, at nogen saaledes kunde stirre ud i det tomme Rum, fandt jeg intet. — Efter nærmere Bekendtskab forklarede jeg mig omsider Gaaden ved min Vens fortrolige Omgang med Muserne. Maaske var han endnu mere Poet end Maler, og jeg sagde mig selv, at hans Blik i det fjerne sagtens kun burde tilskrives dyb Hensynken i poetiske Stemninger.

En Morgen vare vi tagne ud til den saakaldte Fékløft og søgte efter bedste Evne at skitsere det brusende Vand, de graa Klipper og de lubende Træer, som prangede i herlige Høstfarver. Jeg havde længe siddet tavs og afvekslende tegnet og hengivet mig til vage Tanker, da jeg endelig vendte mig om mod Carriston, der havde opstillet sit Staffeli i nogen Afstand fra mit, for at se, hvor vidt han var med sit Arbejde.

Øjensynlig maatte han atter være hensunken i dyb Aandsfraværelse, og denne Gang forekom hans Tilstand mig endnu mærkværdigere end sædvanlig.

Penselen var falden af hans Haand, hans Ansigt var stift og ubevægeligt, og med det alt omtalte sælsomme Blik holdt han sine mørke Øjne rettede mod en stor, lige foran ham liggende Fjældblok, hvorpaa han stirrede, som om hans evige Salighed afhang af, hvor vidt han var i Stand til at gennembore den med Blikket.

Derhos syntes han hverken at høre eller se, hvad der foregik omkring ham. En Skare leende, højttalende unge Piger, som vare paa Fodvandring, kom over Fjældblokkene klatrende ned i Kløften og gik enkeltvis forbi Carriston, hvem de forundret saa ind i hans forstenede Ansigt, uden at dette i mindste Maade udrev ham af hans Drømmetilstand.

Et Øjeblik for den Tanke mig gennem Hovedet, om min unge Ven ikke skulde være hemmelig hengiven til Nydelse af Opium eller et andet bedøvende Middel, og beherskt af denne Tanke stod jeg op, gik hen til ham og lagde min Haand paa hans Skulder. Ved denne Berøring vaagnede han straks op af sine Grublerier og betragtede mig halvt forundret, halvt spørgende.

„De maa sandelig ikke saaledes hengive Dem til vaagne Drømme, hvis der ikke en Gang skal ske Dem en Ulykke, og De en skøn Dag falder mellem Røvere," sagde jeg leende. „De

risikerer i alt Fald, at Folk, der komme forbi, anse Dem for forrykt — eller i det mindste for Digter."

Han svarede ikke, men vendte sig utaalmodig, ja næsten uvillig bort, tog sin Pensel op og begyndte paa ny sit Arbejde. Efter en Stunds Forløb syntes han imidlertid at have overvundet sin Irritation, og vi tilbragte en saa behagelig Dag som nogen Sinde.

Da vi ved Tusmørketid gik hjemefter, sagde han pludselig i en undskyldende, næsten myg Tone:

„Jeg haaber ikke, at jeg i Dag har vist mig uartig imod Dem?"

„Hvorledes, — naar?" spurgte jeg, thi jeg havde forlængst glemt den lille Scene.

„Da De vækkede mig af mine Drømmerier, som De kalder dem."

„Aa nej, paa ingen Maade. Dersom De har vist Dem en Smule utaalmodig, tager jeg det kun som en retfærdig Straf. Thi man bør agte paa Geniets Flugt og ikke gribe ind med ukaldet Haand."

„Snak! Jeg er ikke noget Geni, og De maa undskylde mig min Uhøflighed," sagde han ligefremt.

Efter at vi havde gaaet endnu et Stykke ved hinandens Side, brød han paa ny Tavsheden:

„Jeg vilde ønske, De vilde forhindre mig fra at komme i denne Tilstand, naar De er sammen med mig. Jeg kan mærke paa mig selv, at den ikke er gavnlig for mig."

Da jeg saa, han talte i Alvor, lovede jeg at efterkomme hans Ønske og var samtidig nysgerrig nok til at spørge, hvorhen hans Tanker vandrede i saadanne forstenede Øjeblikke.

„Det ved jeg i Grunden ikke selv," svarede han.

Lidt efter vedblev han med synlig Forlegenhed: „De selv, Doktor, — har De aldrig oplevet, at man under visse Omstændigheder, — Omstændigheder, som ere umulige at forklare — kan se Ting, som for andre ere usynlige."

„Se — Ting? Hvad for Ting?"

„Ting, som ingen andre se. De maa dog vide, at enkelte Mennesker besidde denne Evne."

„Ganske vist er det mig bekendt, at der findes Individer, som paastaa at have, hvad de kalde Seerevne; men denne Paastand betragtes af fornuftige Folk som alt for latterlig til, at man overhovedet gør sig den Ulejlighed at bestride den."

„Desuagtet er jeg overbevist om, at hvis jeg ikke af al Magt kæmpede derimod, vilde en saadan Gave eller Evne udvikle sig intenst hos mig," gav Carriston drømmerisk til Svar.

„Gør Dem ikke latterlig ved at fremsætte saadanne Paastande. Der gives Folk, som ere i Stand til at se mere end andre, fordi deres Øjne ere bedre. Ved Hjælp af Indbildningskraften kan man endvidere gøre sig meget levende Forestillinger om Ting, der ikke ses; men hvad Deres legemlige Øjne angaa — i Parentes bemærket, overordentlig smukke Øjne — saa ere de lige som alle andre sammensatte af visse Bestanddele, som man kalder Linsen, Vandvædsken o. s. v., og De ser dermed aldeles som —"

„Ja, ja, jeg ved nøjagtigt, hvad De vil sige," afbrød Carriston mig. „De er de eksakte Videnskabers Mand og finder alt latterligt, hvad der omstøder de saakaldte Naturlove. Ikke desto mindre, — gennemgaa en Gang kritisk alle de sælsomme og uforklarlige Historier, som fortælles Mand og Mand imellem. Blandt Tusinde vil De maaske finde ni Hundrede og ni og halvfems, som De fra et eksakt Standpunkt kan forkaste eller i det mindste nære alvorlig Tvivl om; men mindst een af de Tusinde beror paa beviste Kendsgerninger, som hverken lade sig benægte eller bestride, — og denne ene beviser Muligheden af alle de andre."

„Paa ingen Maade!" udbrød jeg, morende mig over den Ivrighed, hvormed han talte.

„Jeg kender Deres Indvendinger forud. Som alle andre Læger vil De naturligvis forklare slige som sygelige Fantasier," vedblev han med den kostelige Overlegenhed, som Lægfolk, saa længe de ikke fejle noget, holde af at bære til Skue over for Læger.

„Ja sikkert," sagde jeg, „det er en ganske fortræffelig Forskansning, naar det gælder vanskelige Spørgsmaal. Men fortsæt."

„Legemet er eders Felt, men dog formaa I ikke engang at forklare, hvordan det gaar til, at et Menneske, der ligger i Stivkrampe, kan høre et Ur dikke, naar man holder det hen til hans Fod."

„Det kan heller ikke De forklare, lige saa lidt som nogen anden," svarede jeg. „Men for at hjælpe Disputen ud over de taagede Teorier kunde jeg svare Dem, at den Tilstand af Stivkrampe, som De taler om, er en os Læger ubekendt Sygdom, — den eksisterer faktisk ikke."

Carriston syntes at falde fra Skyerne ved disse mine Ord.

„Hvad er det egentlig, De vil bevise?" spurgte jeg. „Hvad er det, De selv har set?"

„Intet, kan jeg forsikre Dem. Og jeg beder kun Himmelen, at jeg heller aldrig maa komme til at se noget paa den Maade."

Han syntes mest tilbøjelig til at lade Emnet falde; men jeg holdt det fast, thi jeg var nysgerrig efter at lære hans egentlige Tilstand at kende. Ved behændigt stillede Spørgsmaal angaaende Genstanden for vor Samtale lykkedes det mig da ogsaa at faa ham paa Gled, og Carriston lagde nu et saadant Overmaal af næsten barnagtig Overtro for Dagen, at jeg ikke havde troet det muligt med hans Dannelse og aandelige Udvikling. Til sidst følte jeg mere Lyst til at le end til at kæmpe videre med Grunde.

Og dog var denne Samtale for mig ikke blot Løjer. Den unge Mands ravgale Bevisførelser og endnu ravgalere Paastande lod mig befrygte, at der et eller andet Steds i hans Hjerne var et svagt Punkt, som under gunstige Omstændigheder kunde udvikle sig til Vanvid. Denne Tanke gjorde mig bedrøvet; thi fraregnet den nys omtalte Mærkelighed var Carriston det elskværdigste Menneske, jeg nogen Sinde var truffet paa. Hans elegante Væsen, smukke Udvortes og fuldendt gode Opdragelse havde indtaget mig for ham, saa at jeg foresatte mig, i den Tid vi vare sammen, at gøre alt for at fri ham for den Galskab, jeg saa ham hildet i.

Mine Anstrengelser vare forgæves. Jeg vogtede aarvaagent paa Carriston for at hindre ham fra at synke tilbage i sine mystiske Drømmerier. Men den underlige Tanke, at han besad, eller en Gang vilde komme til at besidde en overnaturlig Seergave, havde allerede slaaet for fast Rod i ham, til at den lod sig udrydde. Paa alle andre Punkter var hans Evne til at drage Slutninger fuldkommen normal, og han viste sig tilgængelig for Fornuftgrunde. Kun i denne ene Henseende var der intet Udkomme med ham. Naar jeg overhovedet bragte det saa vidt, at han gav Agt paa mine Angreb og Forestillinger, lød hans Svar bestandig:

„I Læger forstaa jer højst en Smule paa det materielle Legeme, — i psykologiske Spørgsmaal ere I mindst tre Aartusinder tilbage."

Da jeg endelig maatte pakke mine Malersager sammen for at vende hjem under den daglige Strøbens Aag, skiltes jeg med hjertelig Beklagelse fra Carriston. Vi udvekslede et af disse ærlig mente, saa ofte brudte Løfter, at vi næste Aar i Fællesskab vilde

foretage en Ferierejse. Derpaa vendte jeg tilbage til London, og omendskjønt jeg i de nærmest paafølgende Maaneder intet saa eller hørte til min unge Ven, tænkte jeg dog ofte og gerne paa ham og paa de Uger, vi havde tilbragt sammen.

III. Et Omslag til det bedre.

I Foraaret 1865 rejste jeg til Bournemouth for endnu en Gang at besøge en gammel Ven, som led af Brystsyge og var Døden nær. Under den største Del af Turen var en velklædt og ganske net udseende Mand paa omtrent fyrretyve Aar min Rejsefælle. Vi vare alene i Kupeen, og efter at have udvekslet nogle Høflighedsbeviser, saasom at tilbyde hinanden vore Aviser, kom vi i Samtale.

Min Rejsefælle syntes at være en dannet og om Dagens Spørgsmaal velunderrettet Mand. Han konverserede let og behageligt om de forskelligste Emner, maatte ifølge hele sin Udtryksmaade have bevæget sig meget i dannet Selskab, og omendskjønt det forekom mig, at hans Ansigt bar Spor af et bevæget Liv og oprivende Lidenskaber, var der dog intet i hans Væsen, som bekræftede dette. Den største Fejl ved hans Ansigt var de usædvanligt tynde Læber og Øjnene, som sad noget for tæt op til hinanden. Ved et flygtigt Bekendtskab have saadanne Ejendommeligheder jo intet at sige, — men jeg vilde dog ikke uden lang og grundig Prøvelse vælge et Menneske til Ven med tynde Læber og tætsiddende Øjne.

Man beskæftigede sig netop den Gang levende med et juridisk Spørgsmaal, som om kort Tid skulde for Landets Højesteret, og ved hvilket det drejede sig om en testamentarisk Bestemmelse. En stor Formue stod paa Spil, og Spørgsmaalet var, om Arveladeren ved Testamentets Affattelse havde været i tilregnelig Tilstand eller ikke. Ogsaa min Rejsefælle og jeg kom til at tale om denne Sag, og jeg tror, at nogle af mine Bemærkninger forraadte ham, at jeg var Læge. Han gjorde mig i alt Fald en Mængde Spørgsmaal vedrørende mit Kald, og jeg beskrev ham flere Tilfælde af maniakalsk Sygelighed, som jeg havde behandlet. Emnet syntes levende at interessere ham.

„Det maa undertiden falde meget vanskeligt at afgøre, hvor den sjælelige Sundhed ophører og Sygdomstilstanden begynder," bemærkede han eftertænksomt.

„Ja, i mange Tilfælde er Grænselinien ikke let at finde," svarede jeg. „For i saadanne tvivlsomme Tilfælde at kunne danne sig en paalidelig Dom, maa man i ethvert Tilfælde have kendt den syge, medens han endnu var eller betragtedes som sund."

„For at konstatere Forskellen?"

„Ja, og for at bedømme hans Karakter og Tilbøjeligheder rigtigt. Saaledes havde jeg for Eksempel en Ven, der, da jeg sidst saa ham, endnu var fuldkommen sjælelig sund, men med hvem det siden kan være gaaet langt ned ad Bakke."

Uden at nævne Navn, Tid og Sted beskrev jeg ham Carristons Tilstand, og min Rejsefælle hørte paa mig med den mest spændte Opmærksomhed.

„De forudser altsaa," bemærkede han, „at det en skøn Dag kan gaa galt med denne Ven."

„Det var just ikke min Mening, — tværtimod, hvis ingen uforudset Hændelse indtræder, vil han sandsynligvis leve og dø lige saa sund paa Sjæl og Sind som De og jeg."

„Hvorfor nærer De da Bekymringer for ham?" spurgte min Rejsefælle.

„Fordi jeg frygter, at en eller anden pludselig og stærk Rystelse, — en stor Sorg for Eksempel, et eller andet uventet, tungt Slag — skal bringe ham ud af hans aandelige Ligevægt. Gaar hans Liv videre ad jævne Baner, tror jeg ikke, der er noget at befrygte."

Min Rejsefælle tav nogle Minutter.

„Har De nævnt mig Deres Vens Navn?" spurgte han.

Jeg lo.

„Læger nævne aldrig Navne, naar de anføre saadanne sygelige Tilfælde," svarede jeg.

Ved næste Station steg Manden ud. Han sagde mig høfligt Farvel og takkede mig for den Glæde, han havde haft af vor Samtale. Jeg tænkte endnu en kort Tid paa, i hvilken Livsstilling han vel kunde befinde sig, men tabte ham derpaa af Hukommelsen, som man glemmer saa mange Mennesker, der en Gang tilfældigvis har krydset ens Vej.

Charles Carriston saa jeg stadig ikke noget til, men modtog i Aarets Løb flere Breve fra ham. Han havde ikke glemt vor

Aftale om at tilbringe næste Ferie sammen, og i Begyndelsen af Efteraaret, netop som jeg begyndte at føle en lidenskabelig Længsel efter frisk Luft og blaa Himmel, indtraf der igen et Brev.

Han havde skrevet det i de vestlige Højbjærge og erindrede mig om sit Løfte. Han haabede, det maatte være mig muligt at losrive mig fra min Gerning og komme til ham. Eller jeg kunde, hvis jeg ikke havde Lyst til at tage til Skotland, foreslaa et andet Sted, hvor vi kunde være sammen. Men den Egn, hvori han for Øjeblikket befandt sig, var storslaaet smuk, og det Logi, han havde fundet, saa smukt og behageligt, at han ikke troede, vi vilde finde det bedre noget Steds. I et Postskriptum opfordrede han mig til at adressere mit Svarbrev til Cecil Carr i Stedet for til Charles Carriston. Han havde haft Grunde til at skifte Navn, — Grunde, som jeg uden Tvivl vilde finde meget taabelige, og som han foretrak mundtlig at meddele mig.

Dette Brev bestemte mig straks til at gaa ind paa hans Forslag. Inden otte Dage vare mine Forberedelser til en længere Bortebliven trufne, og fornøjet og velforsynet med alt, hvad der hørte til min Yndlingsbeskæftigelse, dampede jeg Nord paa.

Med største Fornøjelse imødesaa jeg mit Samvær med Carriston. Han ventede mig i Callendar, og da Diligencen ikke berørte det noget affides Sted, hvor vi havde til Hensigt at opslaa vore Telte, havde min Ven sikret sig et meget primitivt Køretøj og en kraftig bygget, laadden Ponni, som skulde bringe os til vort Bestemmelsessted.

Efter at de første hjertelige Hilsner vare udvekslede, betragtede jeg Carriston for at se, hvilke Forandringer der muligvis var foregaaet med ham siden sidste Aar, og jeg havde al god Grund til at glæde mig over det store Omslag til det bedre, som jeg forefandt saavel i hans Væsen som Udvortes. Han saa kraftigere ud, syntes muntrere, lykkeligere, — lignede kort sagt mere andre Mennesker, end han for havde gjort. Han havde ikke blot hilst meget oprømt paa mig, men vedblev under hele Korselen gennem den dejlige Egn at være i den fornøjeligste Stemning. Jeg ønskede ham af Hjertet til Lykke med den øjensynlige Bedring i hans sjælelige og legemlige Befindende.

„Ja, det gaar mig bedre," sagde han. „Jeg har draget mig Deres Raad til Nytte, opgivet mine Grublerier, ofte skiftet Opholdssted, taget Del i alt muligt, — kort sagt, jeg er blevet et helt andet Menneske."

„Og De har ikke senere haft 'Syner'?" spurgte jeg, ivrig efter at høre, om den af mig foreskrevne Kur ogsaa havde haft tilfredsstillende Virkninger i den Retning.

Hans Udtryk blev alvorligt, og det varede lidt, inden han svarede.

„Nej, ikke i den senere Tid," sagde han endelig. „Jeg har værget mig mod slige Anfægtelser og besejret dem, — i det mindste haaber jeg det," føjede han til.

Vi talte ikke videre om den Ting. Carriston fordybede sig i en meget livlig, halvt mimisk Beskrivelse af Skotternes Karaktereegenskaber og Nationalejendommeligheder, som han havde iagttaget under sit Ophold, og hans Fortællemaade var saa oplivende og komisk, at jeg flere Gange hjerteligt maatte le.

„Og hvorledes forholder det sig saa med Deres Navneveksling?" spurgte jeg endelig, da han gjorde en Pause.

Han blev rød og saa næsten beskæmmet ud.

„Det vilde jeg helst undlade at sige Dem," svarede han endelig. „De vil sikkert kun finde mine Grunde latterlige."

„Hvem ved? Jeg bedømmer Dem jo ikke efter den sædvanlige Maalestok."

„Godt, saa hør da. Min Fætter, som jeg sidste Sommer har talt til Dem om, befinder sig ligeledes i Skotland, hvorfor jeg har været bange for, at hvis jeg opførte mit virkelige Navn i Fremmedbøgerne, kunde det komme ham for Øje, og maaske vilde han da opsøge mig her i Skovegnene."

„Og hvad saa, om han virkelig gjorde det?" bemærkede jeg en Smule forundret.

„Ser De, det er netop det, jeg ikke ret kan forklare Dem. Det er mig selv ubehageligt, at jeg har saadanne Fornemmelser, — men jeg har altid, maaske uden mindste Grund, næret en vis Frygt for ham. Og Egnen her er saa ensom."

Da jeg begyndte at fatte Meningen af hans Ord, troede jeg først, det var hans Spøg; men det alvorlige Udtryk i hans Ansigt overtydede mig snart om, at intet laa ham fjernere.

„I Forholdet til Deres Fætter er De virkelig en løjerlig Fyr, Carriston," udbrød jeg leende. „De gaar da ikke for Alvor hen og forestiller Dem, at han skulde staa Dem efter Livet?"

„Jeg ved ikke ret selv, hvad jeg tror eller tænker, og burde maaske slet ikke have talt til Dem om dette; — men hver Gang

jeg træffer sammen med ham, føler jeg, at han hader mig og ønsker, at jeg ikke var til."

„Men mellem Ønske og Handling er der en væsentlig Forskel," bemærkede jeg. „Jeg tror at turde paastaa, at al dette kun beror paa Indbildning fra Deres Side."

„Maaske. Men Cecil Carr er et lige saa godt Navn som Charles Carriston. Le De af min Grille, men lad os ikke tale mere om den Sag."

Da det selvfølgelig kunde være mig ligegyldigt, med hvad Navn han kaldte sig, lod jeg det Tema for Samtalen falde. Jeg vidste jo fra tidligere Tid, at enkelte af min Ven Carristons mærkelige Teorier og Anskuelser sad for fast til at lade sig rokke af mine Ord.

Endelig havde vi naaet vort Kvarter. Det var et lavt, grundmuret Hus og tilhørte en midaldrende, robust Enke, som ifølge Naboernes Anskuelse ingenlunde søgte at forbedre sine Kaar ved nu og da for et Par Dages Tid at modtage Turister eller Folk af vort Slags, som uforstyrrede af Verdens Larm ønskede at nyde Naturens Skønhed. Vort Asyl var, som Carriston havde tilskrevet mig, meget tilfredsstillende for to enkelte Mandspersoner; Kosten var rigelig, og vore smaa Værelser Mønstre paa Properhed. Allerede efter et flygtigt Overblik var jeg kommen til den Overbevisning, at jeg her kunde befinde mig meget vel i de Par Uger, jeg havde til min Raadighed.

Jeg havde endnu ikke været fire og tyve Timer i Huset, før jeg ogsaa opdagede Grunden til den gunstige Forandring, der var foregaaet med Charles Carriston. Jeg kom efter, hvorfor hans Blik var saa meget glansfuldere, hans Gang saa meget lettere, hans Stemme saa meget muntrere end før, — med eet Ord: hvorfor det gunstige Omslag var indtraadt. Om Grunden var en saadan, at man kunde ønske ham til Lykke til den, vidste jeg ganske vist endnu ikke.

Min unge Ven var forelsket, — forelsket som en saadan lidenskabelig, romantisk stemt Natur kan være, og kun een Gang i Livet kan være det. Uden at tænke sig to Gange om, alene følgende den første Indskydelse, havde han med Liv og Sjæl hengivet sig til en Kvinde.

IV. Madeline Rowan.

At en Mand af Carristons Livsstilling, Opdragelse og Dannelse skulde se sin Skæbnes Traad spunden inden for et lille skotsk Farmerhus's Mure, vilde vistnok de fleste Mennesker have anset for utænkeligt. Sikkert vilde ingen være falden paa at søge en Hustru til en Mand af hans Art i saa tarvelige Omgivelser, — og dog, da jeg saa det kvindelige Væsen, som havde vundet hans Hjerte, undrede jeg mig ikke mere og havde ingen Dadel for hans Svaghed.

Jeg gjorde den store Opdagelse Morgenen efter min Ankomst. Begærlig efter at indaande Morgenens Friskhed var jeg staaet tidligt op for at gaa en kort Spadseretur. Da jeg vendte tilbage, blev jeg et Øjeblik staaende i Døren og saa en ung Pige, hvis Skønhed ganske forbløffede mig.

Det saa ud til, at hun havde hjemme i Huset, og dog var hun ikke en af disse friske, lidt grovkornede landlige Skønheder, som Skotlands Jord sædvanlig fostrer, men en fin, slank Skabning med regelmæssige klassiske Træk. Hendes Hoved var omgivet af en Fylde af blondt, i en Knude opsat Haar, der stod i mærkelig Modsætning til de mørke Øjne, Øjenhaar og Bryn, — en Modsætning, der gjorde den unge Pige til en ganske særlig, lige saa ejendommelig som uimodstaaelig Skønhed. Ansigtets Oval var beundringsværdig, Trækkene fine og ulastelige. Hun var bleg, men ingenlunde af en usund Blegfed, — tværtimod saa hun sund og rask ud. For imidlertid at sammenfatte min entusiastiske Beskrivelse saa kort som muligt, maa jeg sige, at jeg ikke mindedes nogen Sinde at have set et smukkere Menneskebarn end denne unge Pige.

Omendskønt hendes Klædedragt var af allertarveligste Stof og Snit, vilde det dog næppe være faldet nogen ind at anse hende for en tjenende Person, og hvor stor Pris jeg end sætter paa de muntre skotske Bonderpiger, var jeg intet Øjeblik i Tvivl om, at et Væsen af saa æterisk Skønhed ikke kunde være vokset op mellem disse Bjærge. Da hun gik forbi mig, aftog jeg uvilkaarlig min Hat og hilste. Hun bøjede sit gyldne Hoved en Smule og bød mig uden Spor af Forlegenhed Godmorgen. Jeg fulgte hende med Øjnene, til hun forsvandt i den mørke Gang, som førte til den bageste Del af Huset.

Under mit flygtige Møde med den smukke ubekendte havde et mærkværdigt Fænomen tildraget sig min Opmærksomhed, — en i

Sandhed overraskende Lighed mellem hende og Carriston, — og denne Omstændighed forøgede naturligvis kun den Interesse, som den unge Piges Tilsynekomst havde vakt hos mig.

Utaalmodig — maaske ogsaa fordi jeg var sulten — ventede jeg paa, at min Ven skulde komme ned til Frokost.

Det varede ikke længe. Sædvanligvis var han tidligere paa Benene end jeg, men denne Morgen dannede en Undtagelse. Saa snart Carriston viste sig, raabte jeg ham i Møde:

„Sig mig, bedste Ven, hvem er dog den henrivende unge Pige, som jeg for et Øjeblik siden mødte herude? En Engel med mørke Øjne og gyldent Haar. Bor hun ogsaa her i Huset?"

En Straale af Lykke flammede frem i hans Øjne og rødede mig alt. Desuagtet forsøgte han at besvare mit Spørgsmaal med en Ligegyldighed, som om smukke Piger af den Slags vare lige saa hyppige her oppe mellem Bjærgene som Klipper og Brombær.

„De mener sikkert Miss Rowan, en Søsterdatter til vor Værtinde, — i saa Fald bor hun ganske rigtigt her hos sin Tante."

„Men hun er ingen Skotte! Med et saadant Ansigt og saadanne Øjne —"

„Hun er det kun halvt," gav han til Svar. „Hendes Fader kaldte sig ganske vist Englænder, men var, tror jeg, af fransk Herkomst. Familienavnet skal oprindelig have lydt Rohan."

Ifølge dette syntes Carriston at have erkyndiget sig ret indgaaende om Miss Rowans Familie.

„Hvad bestiller hun her?" spurgte jeg.

„Hun har intet andet Hjem. Rowan var Kunstner. Han ægtede en Søster af vor Værtinde og bortførte hende. Nogle Aar senere døde hun og efterlod ham denne eneste Datter. I Fjor døde saa ogsaa Faderen, uden, som man har sagt mig, at efterlade sig en Penny, og siden den Tid bor den unge Pige her hos sin Tante, som er hendes eneste Slægtning."

„Da De synes saa temmelig nøje kendt med alt, hvad angaar Miss Rowan, kan De maaske ved Lejlighed forestille mig for hende?"

„Hjertens gerne, dersom Miss Rowan tillader det," gav Carriston til Svar.

Det glædede mig at høre, at han tog samme Hensyn til den unge Piges Ønsker, som om hun havde været en Hertuginde.

Derpaa greb jeg med den Ret og Ugenerthed, som et for-

troligt Venskab medfører, efter en Mappe, som jeg troede fyldt med Skitser fra Omegnen for at betragte Indholdet. Til min Forundring var Carriston i et Nu ved min Side og rev mig Mappen ud af Haanden.

„Det er for daarligt til at nogen maa se det!" sagde han med Forlegenhedens Rødme paa sine Kinder.

Desuagtet søgte jeg at tilkæmpe mig Mappen, hvorved Baandet, som holdt den sammen, løste sig, og i samme Øjeblik var Gulvet overstrøet med Skitseblade, paa hvilke jeg imidlertid — i Stedet for de forventede Omrids af Klipper, Søer og Vandfald — ikke saa andet end Portrætskitser af den unge, smukke Pige, jeg for faa Minutter siden havde hilst paa. Hovedet var taget fra alle Sider i alle mulige Stillinger, og Carristons Kridt og Pensler havde behandlet hver eneste Studie med den delikateste Omhu.

Jeg satte mig paa en Stol og lo højt, medens min unge Ven, rød og forlegen, samlede Bladene sammen og hurtigst muligt lagde dem tilbage i Mappen. Han var just færdig dermed, da en Pige af skotsk Fuldblod traadte ind og serverede os den rigelige og i det mindste for mit Vedkommende højst velkomne Frokost.

Carriston skænkede mig i Løbet af hele denne Dag sit Selskab, men det var ogsaa, — omendskønt jeg kun var kommen til Skotland for at være sammen med ham — af let begribelige Grunde den eneste, paa hvilken denne Gunst udelukkende og ubestridt blev mig til Del.

Naturligvis drillede jeg ham en Smule over Tilfældet med Mappen, og han gjorde kun ringe Forsøg paa at forsvare sig; ja, før det endnu var Aften havde han med et ungt Hjertes hele Glød betroet mig, at han ved første Blik var bleven forelsket i Madeline Rowan, samt at han, saa kort deres Bekendtskab havde været, allerede havde gjort hende sin Tilstaaelse og modtaget Forsikringen om hendes Genkærlighed. Han fortalte mig, hvor god og elskværdig hun var, hvor meget han tilbad hende, hvor lykkelig han følte sig, og at han, naar jeg rejste tilbage til London, vilde ledsage mig for at træffe sine Forberedelser og derpaa straks rejse tilbage hertil for at hjemføre hende som sin Brud.

Jeg hørte paa ham i Tavshed og kunde til Slutning kun ønske ham til Lykke. Jeg havde her ingen Ret til at optræde som den ældre og give ham Raad for eller imod dette Ægteskab. Carriston kunde gøre og lade, som han lystede, og lod han sig henrive til et overilet Skridt, havde han ingen anden end sig selv

at gøre ansvarlig for Følgerne. Men hvorledes skulde jeg ogsaa have fraraadet ham — jeg, der allerede en hel Dag havde misundt ham hans Lykke!

Jeg var siden ofte sammen med Madeline Rowan. Hvor mærkeligt kontrasterede dog ikke hendes Navn og hele hendes Tilsyneladelse til disse Omgivelser! Selv om hun i Begyndelsen havde vist sig noget sky og tilbageholdende, varede det dog ikke længe, før hun betragtede mig som Ven, talte aabent og fortroligt med mig, og jeg fandt nu, at hendes indre Væsen var lige saa skønt og elskværdigt som hendes dejlige Ansigt.

Hun bedaarede mig i den Grad, at jeg, — naar jeg bortsaa fra en eneste, maaske overflødig Betænkelighed — snart var fuldstændig overtydet om, at Carriston havde handlet rigtigt, og at det kun kunde blive til hans Lykke, naar han tog Madeline til sin Hustru, uden Hensyn til hendes beskedne Stilling i Verden og Mangel paa Rigdom og Anseelse. Naar hun først var bleven gift med ham, vilde hun ved sin Skønhed og sit indtagende Væsen hurtigt være i Stand til at erobre sig en Plads i Selskabet, og naar jeg tog i Betragtning det store gunstige Omslag, der var foregaaet med Carriston saavel i sjælelig som legemlig Henseende, betvivlede jeg intet Øjeblik, at denne Forbindelse vilde forlænge hans Liv og gøre ham til et bedre og lykkeligere Menneske.

Min Betænkelighed, hvilken jeg dog undertiden betragtede som næsten latterlig, grundede sig paa den mærkværdige Lighed mellem Charles Carriston og Madeline Rowan. De lignede hinanden saa meget, som en Mand og en Kvinde overhovedet kunne ligne hinanden, og jo oftere jeg saa dem sammen, desto mere paafaldende blev Ligheden mig. En fremmed vilde have anset dem for Tvillingsøskende. Det var de samme fine, som efter eet Mønster skaarne Træk, de samme blide, mørke, drømmeriske Øjne. Ja endog Hovedets Form havde de tilfælles, og man behøvede hverken at være Phrenolog eller Fysiognomist for, naar man betragtede dem, straks at erkende, at den enes Fortrin og glimrende Egenskaber ogsaa var den andens, lige saa sikkert som Mangler og Svagheder i deres Natur vare fælles. Havde jeg imidlertid faaet til Opgave at udsøge en Brud til min Ven, vilde jeg have valgt en, hvis Væsen var saa forskelligt som muligt fra hans, — en munter, livskraftig, energisk ung Pige med sund, solid Menneskeforstand, egnet til at holde ham oppe og i bestandig Bevægelse, — ikke et smægtende, mørkøjet, drømmerisk Væsen, hvis højeste Lykke det

var at sidde timevis ved den elskedes Fødder, uden Afbrydelse, uden et praktisk Ord.

Ikke desto mindre udgjorde de et smukt Par, og aldrig har jeg set to Mennesker gaa op i hinanden som disse to i de Efteraarsuger, jeg tilbragte sammen med dem.

Ogsaa paa den sjælelige Lighed imellem dem fik jeg snart et uomtvisteligt Bevis. Vi tre, Carriston, Madeline og jeg, sad en Aften uden for Huset og saa ud over den graa Taage, der bredte sig i Dalen for vore Fødder. To af det lille Selskab sad naturligvis Haand i Haand, den tredje havde taget Plads i beskeden Afstand, — nær nok dog til ikke at være udelukket fra at tage Del i Samtalen, men paa den anden Side fjernt nok til at kunne lade, som saa og hørte han intet andet, end hvad der var bestemt for hans Øjne og Øren.

Hvorledes Samtalen slog ind paa visse Spørgsmaal, som jeg stadig i min Omgang med Carriston undgik, ved jeg endnu ikke. Formodentlig var Talen falden paa et af de dumme, overtroiske Højlandssagn, som navnlig gaa i Svang i de højtbeliggende og ensomme Bjærgegne, og snart blev det mig af Madelines Ytringer klart, at hun, — maaske som Følge af det skotske Blod i hendes Aarer — i det mindste troede lige saa fast paa Visioner og overnaturlige Ting som Carriston i hans allerværste Øjeblikke.

Saa snart jeg kunde, afbrød jeg Samtalen, og da jeg næste Dag fandt Lejlighed til at tale ene sammen med den unge Pige, sagde jeg hende lige ud, at det vilde være nødvendigt at holde saadanne Ting saa fjernt som muligt fra hendes tilkommende Mands Forestillingskreds. Med drømmende Øjne, der syntes lige saa tilbøjelige som Carristons til at se ud i det ubestemte og iagttage allehaande Visioner, lovede hun at rette sig efter min Formaning.

„Medens vi tale derom," vedblev jeg, „kunde jeg ønske at spørge Dem, Miss Rowan, om Mr. Carr nogen Sinde har berørt for Dem, at han er i Stand til at se Ting, som ere usynlige for alle andre?"

„Ja, derom har han talt."

„Og De tror paa det?"

„Ja, naturligvis! Eftersom han har sagt det."

Dertil var intet at svare.

„Det kan jo blive et net Par," sagde jeg ved mig selv, da Madeline smuttede fra mig for at hilse paa den elskede, der netop

nærmede sig. „I hver en Krog ville de se Aander, Nisser og Kobolte bag hvert Gardin!"

De unge Mennesker nærede ikke mindste Tvivl om deres kommende Lykke. Alt gik sin jævne Gang og formede sig for dem paa behageligste Maade. Carriston havde hos Madelines Tante anholdt om Søsterdatterens Haand, og den flinke Kone havde af et glad Hjerte givet sit Samtykke til Forbindelsen.

Jeg for mit Vedkommende følte mig kun noget utilfreds med, at han vedvarende holdt fast ved sin latterlige Grille og endnu bestandig undlod at nævne sit virkelige Navn. Han mente, det kunde forskrække Tanten og gøre hende mistroisk, naar hun erfarede, at han havde indført sig i Huset under et paataget Navn, og Madeline kunde han ikke sige den egentlige Grund dertil uden at volde hende Ængstelse. Ydermere havde han fattet den hyperromantiske Plan at ægte hende uden at sige hende, hvilken — saa vidt verdslige Fordele kom i Betragtning — misundelsesværdig Stilling i Samfundet hun vilde komme til at indtage. Han vilde berede hende en Overraskelse, som han i sit fantastiske Hoved havde udtænkt sig som noget saare skønt.

Saa kom de sidste Dage af min Ferie. Jeg sagde Søerne og Bjærgene Farvel og begav mig, ledsaget af Carriston, paa Hjemrejsen. Den egentlige Afsked mellem de to elskende havde jeg ikke set, — det var for hellige Minutter til at taale Vidner — men selv da disse langelige Øjeblikke vare overstaaede, havde jeg endnu en god Stund at vente, før Carriston og den unge Pige, der stod Haand i Haand og saa hinanden ind i Øjnene, kunde bekvemme sig til at skilles.

„Det er jo kun for seks Uger — seks korte Uger! Og saa — saa —!" sagde de atter og atter.

Endelig rev Madeline sig løs, og Carriston sprang op i Vognen til mig, hvorefter den satte sig i hurtig Bevægelse.

Fra Edinbourg tog vi med Nattoget og vare under den største Del af Rejsen alene. Carriston talte naturligvis, som enhver forelsket vilde have gjort i hans Sted, kun om sin Lykke og sine Planer for Fremtiden, og da dette Konversationsemnes Ensformighed til sidst trættede mig, begyndte jeg at slumre ind og sov endog en kort Stund temmelig fast.

En skingrende Piben, som forkyndte, at vi stod i Begreb med at køre ind i en Tunnel, vækkede mig. Min Rejsefælle sad

lige overfor, og da jeg betragtede ham, blev min Opmærksomhed pirret ved det samme underlige, ud i det fjerne rettede Blik, som jeg allerede under vort Samvær forrige Aar havde iagttaget hos ham. Det var den samme Pupillernes Stivhed, den samme Overseen af de Ting, som i Virkeligheden omgav ham. Erindrende hans udtalte Ønske, greb jeg fat i hans Arm og rystede ham temmelig ublidt for at bringe ham til Bevidsthed.

Som aandsfraværende saa han et Øjeblik paa mig, hvorefter han sagde:

„Nu har jeg udfundet, hvad der manglede mig i at besidde den Evne, som vi flere Gange have talt om. Nu kunde jeg se hende, dersom jeg vilde."

„Jeg anser det ganske som en Selvfølge, at De kan det, kære Ven. Naturligvis er De i Stand til at fremtrylle den elskedes Skikkelse for Deres sjælelige Øje. Enhver forelsket er i Stand dertil."

„Dersom jeg vilde, kunde jeg se hende i Virkeligheden, se hende legemligt, saa at jeg var i Stand til at sige Dem, hvad hun i Øjeblikket foretager sig," sagde han med fast Overbevisning i Stemmen.

„Af Sømmelighedshensyn maa jeg da anmode Dem om helst ikke at anstille Forsøget. Klokken er nu tre om Natten, — sandsynligvis ligger hun for Øjeblikket i sin Seng og sover."

Jeg talte til ham i en let spøgende Tone, thi saaledes troede jeg bedst at bringe ham fra hans Daarskab. Han syntes imidlertid ikke at lægge Mærke dertil.

„Nej, jeg vil heller ikke gøre Forsøget," svarede han roligt. „Men nu ved jeg, hvorfor jeg hidtil ikke har kunnet gøre det. Kærlighed — en Kærlighed som hendes og min — danner det forbindende Led. En saadan Kærlighed forlener Øjet og de andre Sanseorganer med Kraft til at gennemfare Rummet og trænge gennem enhver materiel Hindring."

„Hør nu, Carriston," sagde jeg meget alvorligt, „De taler som en Mand, med hvem det ikke staar rigtigt til. Jeg vil ikke forskrække Dem, men baade som Læge og Ven føler jeg mig forpligtet til at sige Dem, at hvis De ikke for Alvor frigør Dem for slige Fantasier, ender det med, at de faa en skæbnesvanger Magt over Dem og atter og atter ville komme igen under nye Former. Følgen deraf turde blive den, at De for Resten af

Deres Liv bliver stillet under streng Opsigt. Spørg en hvilken som helst anden Læge, og han vil sige Dem det samme."

„Ja, Lægerne ere meget brave og dygtige Folk, — men alt vide de dog ikke," svarede min mærkelige Ven.

Hvorefter han lukkede Øjnene og syntes at slumre ind.

Da vi havde naaet London, skiltes vi efter at have udvekslet de hjerteligste Ord og Ønsker, hvortil jeg endnu føjede nogle velmente og, som jeg troede, nødvendige Formaninger.

Han rejste til sin Onkel, Baronetten, vilde derpaa ordne nogle Sager med sin juridiske Konsulent og frem for alt vælge og indrette en Bolig for sig og sin unge Hustru. I ethvert Tilfælde kom han senere til at opholde sig nogle Dage i London, og han lovede da at besøge mig, dersom det paa nogen Maade var ham muligt. Under alle Omstændigheder vilde han skrive til mig for at meddele mig Dagen for sit Bryllup. Kunde jeg komme til det, vilde det glæde ham meget. Modsatte mine Forretninger sig det, lovede han paa Gennemrejse gennem London at aflægge mig et hurtigt, venskabeligt Besøg med sin unge Frue.

Derpaa forlod han mig i den muntreste Stemning, og jeg vendte tilbage til mine Patienter, hvor jeg havde nok at gøre med at genvinde det under min Fraværelse tabte Terræn og gøre forskellige af min Stedfortræder begaaede Fejltagelser gode igen.

Omtrent seks Uger efter, — det var allerede ud paa Natten — sad jeg fordybet i en ny, aandfuld Afhandling om Kommabaciller, da et forstyrret udseende, ubarberet Menneske med pjusket Haar voldsomt stødte min forskrækkede Tjener til Side og trængte ind til mig i mit Arbejdsværelse. Han kastede sig paa en Stol, og med Skræk genkendte jeg min Ven Charles Carriston!

V. Et uskyldigt Bedrag og en fint anlagt Forbrydelse.

„Enden er kommen tidligere, end jeg ventede!" mumlede jeg, idet jeg vinkede til Tjeneren, at han skulde gaa, lukkede Døren og befandt mig alene med Carriston, som jeg ansaa for vanvittig. Han sprang op, rystede min Haand, kastede sig derpaa, uden at

sige et Ord, igen ned paa Stolen og bedækkede Ansigtet med sine Hænder. En nervøs Skælven syntes at ryste hele hans Legeme. Dybt bevæget tog jeg Hænderne fra hans Ansigt.

„Se paa mig, Carriston," sagde jeg saa bydende, som jeg formaaede. „Se paa mig og fortæl mig, hvad der er hændet, siden vi sidst saas."

Han slog Øjnene op og betragtede mig, medens et forunderligt Smil fløj over hans blege Ansigt. Med sin skarpe Opfattelsesevne havde han øjeblikkelig gættet, hvad jeg befrygtede, og saa mig nu fuldt og fast ind i Øjnene.

„Nej," sagde han, „det, som De tænker, er det ikke. Men overbevis Dem selv derom. Udspørg mig, — stil mig paa Prøve — og De skal se, at jeg ikke er forrykt, men lige saa sjælelig sund som De."

Han talte saa fornuftigt, hans Øjne mødte mine saa fast og klart, at jeg i det mindste for Øjeblikket indsaa, at der ikke var Grund til at nære Frygt. Øjensynlig befandt han sig i den voldsomste Ophidselse og Uro; men hans hele Væsen overtydede mig om, at hans Fornuft — ganske som han sagde — var lige saa velbeholden som min.

„Gud være lovet, at De kan se saaledes paa mig og tale saaledes til mig!" udbrød jeg med en Følelse af, at en stor Byrde var taget fra mig.

„De har altsaa overbevist Dem, — De er tilfreds?" spurgte han.

„Paa dette Punkt, ja. Men sig mig nu, Carriston, hvad der er sket?"

Efter at han imidlertid havde set min Frygt forjaget, syntes hans Ophidselse og Uro paa ny at vokse. Krampagtig greb han min Haand.

„Madeline!" hviskede han, — „Madeline, mit alt i Verden — er borte —!"

„Borte?" gentog jeg. „Hvor?"

„En eller anden Skurk har røvet hende fra mig, — bortført hende, — maaske for bestandig!"

„Men, Carriston, i saa kort Tid kan en anden dog ikke have vundet hendes Hjerte! Er det imidlertid virkelig Tilfældet, har jeg intet andet at sige dertil, end — —"

„Hvad?" afbrød han mig med Voldsomhed, „— De, som har kendt hende, — kan De give Rum for en saa afsindig Tanke, at Madeline Rowan frivilligt skulde have forladt mig? Nej, —

hun er bleven mig frarøvet, lokket i en Fælde, bortført med Magt og holdes nu fangen. Men jeg skal genfinde hende og gøre det af med den Slyngel, som har fuldført det!"

Med disse Ord sprang han op og gik med lange, ilfærdige Skridt frem og tilbage i Værelset. Hans Ansigt var fordrejet af Smerte og Raseri, — hans lange, smalle Hænder knyttede sig sammen.

„Kære Ven, De taler i Gaader!" sagde jeg. „Sæt Dem og fortæl mig roligt, hvad der er sket. Men først og fremmest vil jeg ringe paa Tjeneren; De ser jo aldeles udmattet ud og maa have noget at spise og drikke."

„Nej, jeg behøver intet," svarede han. „Jeg er kun træt, thi jeg er lige kommen fra Skotland og har rejst saa hurtigt som blot muligt. Jeg er først i Aften ankommen til London, har kun opsøgt et eneste Menneske og er derpaa straks ilet til Dem, min Ven, for at bede Dem om Hjælp og — maaske — om Beskyttelse. Men spist og drukket har jeg, thi jeg indser Nødvendigheden af at holde mig ved Kræfter."

Desuagtet holdt jeg paa, at der skulde bringes os en Flaske Vin. Han drak et Glas, derpaa fortalte han mig med tiltvungen, næsten uhyggelig Ro, hvad der var sket.

Hans Fortælling lød omtrent som følger:

Efter at vi ved Hjemkomsten fra Skotland vare gaaede hver til sit, havde Carriston begivet sig til Familiegodset i Oxfordshire for at sætte sin Onkel i Kundskab om det forestaaende Giftermaal. Baronetten, en meget aldrende Herre, der næsten gik i Barndom, havde kun taget liden Andel i Sagen. Desuden var der over hver Tønde Land af den store Grundejendom allerede truffet saa definitive testamentariske Bestemmelser, at hans Billigelse eller Misbilligelse af Nevoens Handlinger næppe havde stort at sige; men den gamle Herre var ikke desto mindre Familiens Overhoved, og Carriston havde følt sig forpligtet til at meddele ham den forestaaende vigtige Forandring i sit Liv.

I det hele taget behandlede den unge Mand ikke Sagen som en Hemmelighed, og snart vidste hvert enkelt Medlem af Familien, at Arvingen til Baronettitelen og Godserne stod i Begreb med at ægte en fuldstændig ubekendt Frøken Pengeløs. Da de ikke kunde have nogen Anelse om Madeline Rowans sjældne Skønhed og Ynde, tog Brudgommens Slægtninge sig da ogsaa god Tid med deres Lykønskninger, og Ralph Carriston, den Fætter, mod hvem

Charles alt i Forvejen nærede en saa taabelig Mistro, lod sig endog henrive til et bittert, spottende Brev med ironiske Gratulationer. Dette Brev og Charles Carristons derpaa givne overmodige Svar havde, som man let kan tænke sig, ikke gjort Forholdet mellem de to Fætre bedre.

Desuden bragte min unge Ven i Erfaring, at der i Nabolaget af det Sted, hvor Madeline levede, var blevet anstillet Forespørgsler om den unge Piges Forhold, og da han ansaa sig for overtydet om, at ingen anden end hans Fætter Ralph kunde være Ophavsmanden dertil, skrev han til denne, takkede ham for den Deltagelse, han lagde for Dagen for hans fremtidige Lykke, men bad ham, hvis han yderligere ønskede nogen som helst Oplysning, direkte at henvende sig til ham. Selvfølgelig var det derved kommet til et fuldstændigt Brud mellem dem.

I sin daværende Sindsstemning bekymrede Charles Carriston sig i øvrigt grumme lidt om, om hans Slægtninge fandt Behag i den forestaaende Forbindelse eller ikke. Han elskede lidenskabeligt sin Brud og traf straks alle Forberedelser til Bryllupet. Omendskønt Madeline endnu levede i fuldstændig Ukendskab til den fremragende Stilling, hendes Forlovede indtog i Samfundet, og omendskønt hun ikke bragte ham en Penny i Medgift, ønskede han dog at begunstige hende med alle de Formuefordele, hvormed han havde kunnet begunstige en ung Dame af Landets fornemste Familier, og for at tilskrive hende nogle Jordegodser som Privateje, vare visse lovlige Formaliteter nødvendige, som kostede Tid og bevirkede en Udsættelse. Men saa snart disse Sager vare ordnede til hans, — eller rettere hans Advokaters Tilfredshed, havde han til Hensigt at rejse til Skotland for at hjemføre sin smukke Brud. Imidlertid saa han sig ivrigt om efter en passende Bolig.

Som Følge af den Tilbøjelighed til kunstnerisk Ubundethed, som var fremherskende i Carristons Karakter, havde han endnu ikke Lyst til at sætte sig fast og føre et Liv som en almindelig engelsk Rigmand. Det var hans Hensigt at tage med Madeline til Udlandet for nogle Maaneder, og han havde udset sig Cannes til Vinteropholdssted. Men da han var noget træt af Hotellivet, ønskede han at leje et møbleret Privathus og havde af den Forretningsmand, til hvem han henvendte sig i dette Anliggende, modtaget et Tilbud, som fuldstændig syntes at svare til hans Ønsker. Da man imidlertid trængte paa for at faa en snarlig Afgørelse,

havde min unge Ven anset det for det simpleste og hurtigste at sætte over Kanalen og foretage Rejsen til det sydlige Frankrig for med egne Øjne at se og prøve, om den anbefalede Villa ogsaa var det tilbedte Væsen værdigt, som for en Tid skulde drage derind som Herskerinde.

Han skrev derfor til Madeline, meddelte hende, at han havde i Sinde at rejse bort for nogle Dage, og tilføjede, at da han næsten hele Tiden vilde være under Vejs, maatte hun ikke sende ham noget Brev. Maalet med denne Rejse gav han ikke til Kende; thi dersom Madeline fik at vide, at han havde til Hensigt at tilbringe Vinteren i Cannes sammen med hende, vilde hun være bleven forbavset, og den Overraskelse, som han saa smukt havde udmalet sig, vilde være fordærvet. Dagen før hans Afrejse til Frankrig havde Madeline skrevet til ham, at hendes Tante ikke var rask, uden at hun dog havde ytret videre Bekymringer, og Carriston, der maaske brød sig mindre om den gamle Skotterinde, end hendes Godhed for Søsterdatteren gjorde hende fortjent til, rejste af Sted uden at tænke paa noget ondt.

Han tilbagelagde Frem- og Tilbagerejsen paa hurtigst tænkelige Maade. Ganske vist maatte han opholde sig to Dage i Cannes, før det lykkedes ham at træffe en endelig Afgørelse saavel med Ejeren som med Villaens nuværende Indehaver; men da han fra Time til Time haabede paa at kunne tiltræde Tilbagerejsen, skrev han ikke til Madeline. Med den Hurtighed, han tænkte sig at vende hjem, vilde nemlig et i England affendt Brev naa hende lige saa hurtigt, som naar han lagde det i en Brevkasse i Cannes.

Da Carriston kom tilbage til Oxford, hvor han sidst havde boet, forefandt han der to Breve. Det første var fra Madeline og skrevet den samme Dag, han havde forladt England. Hun meddelte ham, at hendes Tantes Sygdom pludselig havde taget en slem Vending, og at hun ganske uventet var død samme Dag. Det andet Brev var anonymt.

Det var skrevet af en Kvindehaand og gav Mr. Carriston det Raad at vogte noget mere paa sin Forlovede, da det ellers let kunde ske, at denne lod ham i Stikken. Det vilde slet ikke undre Afsenderen, hed det, om han en Dag fik at høre, at den ærbare Miss Rowan havde ladet sig bortføre af en ung Mand, hvis Navn man dog ikke vilde nævne.

Denne smukke, sandsynligvis af kvindelig Ondskab dikterede

Epistel var af Carriston bleven behandlet, som den fortjente; det vil sige, han havde sønderrevet den og strøet Stumperne for alle Vinde, — men Tanken om, at Madeline nu boede alene i det afsides liggende Hus, gjorde ham ængstelig til Mode. Den afdøde havde ikke efterladt sig Børn, saa at hele Ansvaret faldt over paa den unge Piges Skuldre. Allerede næste Morgen tog Carriston Plads i det til Skotland afgaaende Iltog for at begive sig til hende.

Da han naaede Huset, fandt han det kun beboet af Tjenestefolkene, som syntes meget forundrede over hans Ankomst og spurgte ham om Madeline, Spørgsmaalene fik hans Hjerte til at stivne. Han besvarede dem ved Modspørgsmaal, og snart havde han erfaret alt, hvad Folkene vidste.

Det var i øvrigt lidt nok. Madeline var Dagen efter Begravelsen taget til Callendar for at raadføre sig med en gammel Ven af hendes Tante om de Skridt, som nu vare at foretage. Hun var imidlertid lige saa lidt kommen til denne Ven som tilbage til Hjemmet, hvortil hun kun havde sendt den Efterretning, at hun straks maatte til London og derfra vilde sende nærmere Underretning. Det var det sidste, man havde hørt, — alt, hvad man vidste om hende.

Carriston følte sig ved denne Beretning grebet af en Skræk og Ophidselse, som forekom de stikkelige Folk, der gav ham den, aldeles gaadefuld. Miss Rowan var borte, det var sikkert; men hun havde jo meddelt, hvorhen hun var rejst. Det var ogsaa sikkert, at de, Tjenestefolkene, vare ubekendte med Aarsagen til denne pludselige og uden nogen som helst Bagage foretagne Rejse; det var endvidere sikkert, at Madeline hidtil ikke havde skrevet, — men der kunde jo være Haab om, at Brev vilde indtræffe i Morgen.

Carriston vidste det bedre. Uden at sige nogen, hvad han befrygtede, skyndte han sig saa meget som muligt tilbage til Callendar.

Paa sine Forespørgsler hos Stationspersonalet fik han at vide, at den unge Pige havde løst Billet til London, men om hun havde naaet dette angivne Maal for sin Rejse, var ingen i Stand til at oplyse, og heller ikke var der Haab om at komme videre paa Sporet. Opholdet i Skotland kunde altsaa ikke være til nogen som helst Nytte, hvorfor Carriston, uden at have lukket et Øje, vendte tilbage til London i en højst forstyrret Tilstand

og plagende sig selv med de vanvittigste Gisninger om, hvor Madeline var at søge.

„Hun er lokket i en Fælde!" udbrød han, idet han sluttede sin Fortælling. „Et eller andet Steds holdes hun fangen under Laas og Lukke, — og jeg ved, hvem der er Ophavsmanden dertil! Jeg ser Ralph Carristons forvorpne Haand saa tydeligt i Spillet, som om jeg vidste det fra ham selv."

Hemmeligt betragtede jeg ham atter med et Sideblik. Denne sygelige Mistro mod Fætteren syntes allerede at være bleven en fiks Idé hos ham. Han havde fortalt den hele Historie klart og forstandigt, men nu, da han fortabte sig i Formodninger, fremkom han med ganske uholdbare Paastande. Selv om jeg ansaa Mistanken om, at Ralph Carriston skulde tragte efter at indtage hans Stilling, for nok saa berettiget, kunde jeg dog ikke opdage nogen Grund til at lægge ham Madelines Bortførelse til Last.

„Hvorfor skulde han dog have gjort det?" spurgte jeg. „For at hindre Deres Ægteskab? Men, De er jo endnu ung, saa at han desuagtet maatte vente sig, at De efter nogen Tids Forløb giftede Dem med en anden."

Carriston bøjede sig frem imod mig og dæmpede sin Stemme til sagte Hvisken.

„Hans Bevæggrund skal jeg sige Dem, — thi det er netop den, som fører mig til Dem," sagde han. „De er ikke den eneste, som har bedømt mig urigtigt og tror, at jeg har stærk Disposition til Sindssyge. Naturligvis ved jeg, at De saa vel som de andre tage fejl, — men jeg ved ogsaa, at Ralph Carriston har stjaalet min elskede fra mig, just fordi han tænker og haaber, at Savnet af hende skal gøre mig vanvittig, maaske drive mig til Selvmord. Derfor gik jeg direkte til ham, — jeg kommer netop derfra — og jeg kan sige Dem, Brand, at da jeg beskyldte ham for Forbrydelsen, teede mig som en Rasende og truede ham med Hævn, lyste hans hæslige, kolde Øjne af Tilfredshed. Jeg hørte ham endog mumle mellem Tænderne: 'Der gives Folk, som man for mindre har lagt i Spændetrøjen', — og straks stod det mig klart, hvorfor han havde gjort det. Jeg gjorde Vold paa mig selv for at bevare min Ro og gik. Men sandsynligvis vil han gøre Forsøg paa at faa mig indespærret i en Galeanstalt, og derfor er det, at jeg gør Regning paa Deres Beskyttelse og Bistand, ligesom jeg ogsaa stoler paa, at De vil hjælpe mig til at genfinde Madeline."

En saa fin og raffineret anlagt Forbrydelse som den, Charles Carriston tiltroede sin Fætter, forekom mig, om ikke umulig, saa dog usandsynlig, og jeg var igen mindre sikker paa min ulykkelige Vens Tilstand.

„Selvfølgelig kan De stole paa min Bistand, saa vidt den rækker; — men nu, kære Carriston, for i Dag ikke et Ord mere om den Sag," sagde jeg. „Før i Morgen tidlig kunne vi dog ikke foretage noget som helst, og til i Morgen ville vi ogsaa opsætte at raadslaa om, hvilke Skridt der bør gøres. Nu drikker De, hvad jeg giver Dem, og lægger Dem roligt hen. Sikkert er De lige saa sjælssund som jeg, men Mangel paa Søvn, ved De, kan berøve selv den stærkeste den normale Brug af hans fem Sanser."

Medens jeg talte, havde jeg sammenblandet et beroligende Middel. Uden Indvendinger nedsvælgede han det, og jeg forlod ham ikke, før han var bragt til Sengs og laa i dyb Søvn.

VI. I Fælden.

Til de Fordele, som Fortælleren af en sand Historie har frem for Forfatteren af en opdigtet, hører den, at den første ikke er bunden af nogen litterær Lov; det er ikke hans Opgave at fremkalde Spænding ved at afdæmpe noget og fremhæve andet for at skabe Mysterier og Forviklinger, som det derefter er ham en Nydelse at udrede ved Romanens Slutning. Jeg gør her Brug af denne Fordel, idet jeg straks beretter, hvad der imidlertid var blevet af Miss Rowan, idet jeg i saa Henseende, saa vidt min Hukommelse rækker, støtter mig til den Fortælling, som jeg adskillig Tid efter hørte af hendes egen Mund.

Efter at Tantens Begravelse var overstaaet, og de Venner, som havde deltaget i Ligbegængelsen vare tagne bort, blev Madeline alene tilbage med Pigerne i det lille Farmerhus. Flere gode Folk havde tilbudt sig til at komme og blive hos hende, men hun havde afslaaet disse Tilbud. Hun var ikke i Stemning til at være sammen med andre og vilde maaske heller ikke — af ganske anden Natur, som hun var — have fundet Trøst ved disse brave, men udannede Folks Deltagelse. Saa blev hun da hellere alene med sin Sorg, — en Sorg, der blev mindre bitter ved Tanken

om den Lykke, der i en nær Fremtid ventede hende. Den Dag, da hendes elskede Brudgom skulde komme og afhente hende, rykkede jo stadig nærmere; sikkert vilde hun ikke længe blive alene. Saa snart Carriston hørte om Tantens Død, vilde han sikkert komme for at raade og hjælpe hende. Og desuden, hvad havde hun at befrygte i dette fredelige Naboskab? Heller ikke var hendes Stilling i Huset tvivlsom. Tanten var som sagt barnløs og havde testamenteret sin Niece alt, hvad hun ejede, saa at Madeline besluttede sig til at blive og roligt afvente det Øjeblik, da hendes Brudgom lod høre fra sig.

Desuagtet var der forskellige Forretningsanliggender at ordne, og Testamentets Eksekutor, Mr. Douglas i Callendar, havde ved Begravelsen meddelt Madeline, at en Samtale i saa Henseende vilde forekomme ham ønskelig. Han havde tilbudt selv at komme til Farmen næste Dag, men Miss Rowan, som havde nogle Indkøb at besørge i Byen, vilde intet vide derom og erklærede sig rede til at komme til ham.

Trods en vis Overspændthed og sin Hang til Overtro var Madeline en modig ung Pige og langt sundere og kraftigere, end man efter hendes sarte Skønhed skulde formode. At staa tidligt op hørte til de daglige Sædvaner i hendes beskedne Hjem, hvorfor hun ogsaa næste Morgen før syv var fuldt rustet til at køre til Staden. Hun havde i Begyndelsen tænkt paa at medtage Staldkarlen, men han havde netop den Dag et nødvendigt Arbejde at udrette og var desuden et saa snakkesaligt Menneske, at Madeline maatte befrygte, at han uafbrudt vilde tale til hende under Vejs, medens hun følte en dyb Trang til at være alene med sine af Sorg og Lykke blandede Tanker. Desuden kendte hun Vej og Sti nøje, var aldrig ængstelig af sig, — kunde jo ogsaa før Solnedgang være hjemme igen, — og Ponnien var sikker paa Benene og et roligt Dyr.

Den unge Pige satte sig altsaa alene paa den stærke Bjærgvogns Sæde og begav sig gennem den herlige Egn paa Vej til Byen, som laa adskillige Timers Vej borte.

Foruden et Par Turister, som benyttede de friske Morgentimer til en Spadseretur, og paa hvem den unge Piges flygtige Tilsynekomst sandsynligvis virkede som en skøn Aabenbaring, mødte hun kun faa Mennesker, og uforstyrret hensunken i sine Tanker var hun allerede Callendar nær, da hun saa en Dreng komme ridende hende i Møde paa en Ponni. Drengen, der vel maatte

kende hende af Udseende, holdt an og leverede hende et Telegram. Der forlangtes en Betaling af flere Shillings af hende, hvorpaa Budet galoperede af Sted, aabenbart glad over at være sparet for største Delen af Vejen. Og Madeline rev Omslaget af Depechen. Den var kun paa een Linie:

Mr. Carr alvorlig syg. Kom straks. De ventes i London."

Den unge Pige hverken udstødte et Skrig eller besvimede. Kun en smertelig Stønnen kom over hendes Læber; derpaa bed hun Tænderne sammen og tilskyndede Ponnien til hurtigt Løb. Ankommen til Callendar, begav hun sig øjeblikkelig til Banegaarden.

Lykkeligvis, eller rettere ulykkeligvis, havde hun saa mange Penge hos sig, at hun ikke først behøvede at henvende sig til Mr. Douglas; det pludselige Slag, der var ramt hende, havde ikke berøvet hende hendes klare Overlæg. Toget skulde afgaa om ti Minutter. Hun løste altsaa Billet, søgte og fandt en Mand, til hvem hun kunde betro Vogn og Hest og lade ham køre begge Dele tilbage til Farmerhuset med det Budskab, man siden havde berettet Carriston.

Som i Drømme tilbagelagde hun Rejsen. Hendes Tanker vare kun rettede mod den elskede, som hun troede syg, døende, maaske allerede livløs. Time paa Time gik, Aftendæmringen brød frem, det blev mørkt i Vagonen, og endelig — endelig var London naaet!

Uden at vide, hvorhen hun skulde vende sig eller hvad hun skulde gøre, sprang den unge Pige ud paa Perronen, hvor en velklædt Herre med Hatten i Haanden straks traadte hende i Møde og kaldte hende ved Navn. Man havde altsaa virkelig ventet hende.

Miss Rowan slog Hænderne sammen.

„Sig mig, — sig mig, at han ikke er død!" udbrød hun med en af Bevægelse skælvende Stemme.

„Mr. Carr er i Live. Han er kun syg — meget syg, ligger i Feberfantasier og kalder uafbrudt paa Dem," lød Svaret.

„Hvor er han? Jeg beder Dem, bring mig straks — straks til ham!"

„Mr. Carr befinder sig i en Vens Hus, som ligger adskillige Mil herfra. Man har afsendt mig for at modtage Dem og bringe Dem til ham, dersom De skulde føle Dem stærk nok til uopholdelig at fortsætte Rejsen."

„Kom — kom hurtigt, — vi ville straks rejse videre!" udbrød Madeline.

„Hvor er Frøkenens Bagage!" spurgte Herren.

„Jeg har ingen Bagage. Kom blot!"

„Men De maa dog først indtage en Forfriskning."

„Jeg behøver intet! Lad os for Guds Skyld ingen Tid spilde."

Herren saa paa sit Ur.

„Vi kunne netop endnu komme i rette Tid!" sagde han, tilkaldte derpaa en Droske og beordrede Kusken til at køre saa hurtigt som muligt til Paddington-Banegaarden, hvor de naaede Posttoget, kort før dette skulde afgaa.

Under Kørselen gennem London gjorde Madeline en Mængde Spørgsmaal og erfarede følgende af sin Ledsager:

Mr. Carr havde opholdt sig nogle Dage hos en Ven i den vestlige Del af England; — der var han kommen til Ulykke paa en Ridetur og havde tildraget sig saa alvorlige Kvæstelser, at der var Fare for hans Liv. Han kaldte vedblivende paa Madeline; man havde fundet hendes Adresse paa et Brev og straks telegraferet, — for hvilken Godhed Miss Rowan takkede sin Ledsager med Taarer i Øjnene.

Af egen Drift gjorde Herren hende faa eller ingen Meddelelser, men besvarede høfligt og forekommende ethvert af hendes Spørgsmaal. Miss Rowan, som ved Siden af de skrækkelige Forestillinger og Ængstelser, der fyldte hendes Sjæl, kun havde liden Sans for sine Omgivelser, fik af sin Ledsagers Opførsel Indtryk af, at hun havde en lægekyndig Mand for sig, der havde set den syge og deltaget i Behandlingen af ham. Om hans Navn spurgte hun ikke, og han nævnede det ikke.

I Paddington anbragte han hende i en Damekupé og forlod hende, da han, som han sagde, var Røger. Madeline undrede sig vel en Smule over, at han lod hende alene; men Toget satte sig i Bevægelse i vestlig Retning, og ved alle større Stationer kom Herren til Kupévinduet for at tilbyde hende Forfriskninger. Sult følte hun ikke, men modtog et Par Gange en Kop Te, hvorefter Sorg og Udmattelse omsider øvede sin Virkning. Hun sov ind, medens Taarer endnu hang i hendes Øjehaar, og maatte vel have gennemfaret mange Mil i dyb Slummer, saa at den end ikke afbrødes, naar Toget holdt ved Stationerne.

Endelig vækkedes hun af sin Rejsefælle, som lukkede Kupédøren op.

„Frøkenen maa ud her," sagde han, — og den under Søvnen glemte Kummer vendte med hele sin Bitterhed tilbage i den unge Piges Bevidsthed, da hun stod paa den næsten menneskefomme Perron ved sin Ledsagers Side.

„Det gør mig ondt at maatte sige Dem, at vi endnu have en lang Kørsel for os. Vil Frøkenen ikke først udhvile sig efter Anstrengelserne?"

„Nej, nej, lad os blot straks komme videre!" bad hun i febrilsk Ophidselse.

Herren bukkede.

„Saa kom, Frøken; Vognen er forspændt og venter os," sagde han.

Uden for Banegaarden fandt de et Køretøj, forspændt med kun een Hest, og hvis Kusk med Tørklæder havde tildækket sit Ansigt lige til Øjnene. Det var endnu mørk Nat, men Madeline skønnede, at Morgenen maatte være nær. Hendes Ledsager smækkede Vognsdøren op for at lade hende tage Plads.

Hun tøvede.

„Spørg først Kusken, hvorledes det gaar den syge," bad hun. „Han maa vel vide det."

„Undskyld min Mangel paa Omtanke," svarede Herren; hvorpaa han traadte hen til Kusken, vekslede nogle Ord med ham, kom tilbage til Madeline og meddelte hende, at Mr. Carr var i Live og ved sin fulde Bevidsthed; han ventede hende med Længsel, — tilføjede han.

„Jeg beder Dem, kør saa hurtigt som muligt," tilraabte den unge Pige Kusken, idet hun sprang ind i Vognen.

Herren tog Plads ved hendes Side, og længe kørte de i Tavshed af Sted. Endelig holdt de. Morgendæmringen brød just frem, og Madeline saa, at de holdt foran et Hus, hvis Dør stod aaben paa vid Gab.

Hurtigt traadte hun ind.

„Hvor er han? — Hvor er han?" spurgte hun i en Ophidselse, der var for stor til, at hun skulde agte paa Omgivelserne. Hun var kun opfyldt af den ene, alt beherskende Tanke, at komme til den elskede.

„Tillad mig at vise Dem Vejen," sagde hendes Ledsager. „Er Frøkenen saa god at følge med?"

Derpaa gik han op ad en Trappe, standsede foran en Dør

og aabnede den lydløst, hvorefter han traadte til Side for at give Plads for den unge Pige.

Værelset derinde var kun svagt oplyst; i Baggrunden stod en Seng med tiltrukne Forhæng.

Madeline ilede forbi sin Ledsager og kastede sig paa Knæ foran Sengen, paa hvilken hun troede at skulle finde den elskede hjælpeløst udstrakt. I dette Øjeblik hørte hun Døren blive lukket bag sig eller indbildte sig i det mindste at høre det.

VII. Er dette Galskab, har det dog Metode!

Carriston sov næste Morgen til højt op paa Formiddagen, og da hvert Øjeblik's sjælelig Ro var en uvurderlig Velgerning for ham, vogtede jeg mig vel for at forstyrre ham. Han sov endnu fast, da henimod Middag en Herre forlangte at faa mig i Tale. Da han intet Kort sendte ind, troede jeg, det drejede sig om en Konsultation.

I samme Øjeblik, den besøgende satte Foden over min Dørtærskel, genkendte jeg ham. Det var den Herre med de smalle Læber, hvis Bekendtskab jeg forrige Foraar havde stiftet i en Jærnbanekupé paa min Rejse til Bournemouth, — den samme, som saa levende havde interesseret sig for mine Anskuelser om Sindssygdom, og som med saa stor Opmærksomhed havde lyttet til de Meddelelser, jeg — uden dog at nævne noget Navn — havde gjort ham angaaende min Ven Carristons særlige Tilfælde.

Jeg vilde ogsaa straks have hilst den besøgende som en tidligere Bekendt, dersom han ikke, før jeg endnu kunde fremføre et Ord, havde begyndt at undskylde sit Komme paa det høfligste.

„Men jeg tør antage, at De vil tilgive mig min Paatrængenhed, naar jeg forestiller mig for Dem," føjede han til. „Mit Navn er Ralph Carriston."

Pludselig erindrende vor Samtale fra den Gang, for den Tanke som et Lyn gennem mit Hoved, om Charles Carriston dog ikke kunde have Ret i sin Mistanke! Det lod til, at Mr. Ralph Carriston ikke mindedes mit Ansigt saa godt, som jeg mindedes hans, og veltilfreds derover bukkede jeg tavs og bød ham med en Haandbevægelse tage Plads.

„Jeg tror, at en af mine Slægtninge for Tiden opholder sig hos Dem, Herr Doktor," begyndte han.

„Ja, Mr. Carriston er for Tiden min Gæst," gav jeg til Svar. „Han og jeg ere gamle Venner!"

„Ah, det vidste jeg ikke. Jeg har aldrig hørt ham nævne Deres Navn blandt sine Venner," sagde han. „Men naar Deres Forhold til ham er et saadant, maa De jo saa meget des bedre vide Besked med hans Sundhedstilstand. Hvorledes gaar det ham i Dag, — støjer han meget?"

Jeg gav mig Udseende af ikke at forstaa den egentlige Mening med hans Ord.

„Støj vilde være det sidste, jeg venter mig af ham," svarede jeg smilende. „Han er kun meget træt, udmattet af Rejsen og ude af sig selv af Smerte og Sorg."

„Ak ja, — stakkels Fyr! Hans Kæreste er nok løben fra ham, eller noget i den Smag. Men som Læge maa De jo vide, at det ikke ganske staar til, som det burde, med hans sjælelige Tilstand. Venner og Slægtninge af ham ere meget bekymrede for hans Skyld. Vi antage endogsaa, at det maaske vil vise sig nødvendigt — forhaabentlig kun for en kortere Tid — at stille ham under lægekyndig Opsigt. Jeg er kommen for at høre Deres Mening om dette Spørgsmaal og, om fornødent, udbede mig Deres Hjælp."

„Min Hjælp, — til hvad, Mr. Carriston?"

„De maa jo dog selv kunde indse, at en ung Mand, der truer sine egne Slægtninge paa Livet, lader man ikke løbe frit omkring. Jeg har derfor medbragt Doktor Daley, som De naturligvis kender. Han venter nede i min Vogn, og med Deres Tilladelse vil jeg kalde ham herop. Han har lovet at undersøge min stakkels Fætter, og den nødvendige Erklæring om hans mentale Anormalitet kunde da maaske blive udstedt af baade Dem og ham."

„Mr. Carriston," svarede jeg med stærkt Eftertryk, „lad mig bestemt og i de ligefremmeste Udtryk erklære Dem, at Deres Fætter i Øjeblikket er i Besiddelse af sin fulde Aandskraft og er lige saa forstandig som De og jeg. Hvem denne Doktor Daley end er, vil han ikke kunde afgive Erklæring om det modsatte, og intet Sindssygehospital vil indlade sig paa at modtage ham inden for sine Mure."

Et ubehageligt, mørkt truende Udtryk fløj over Mr. Carristons

Ansigt, men hans Stemme beholdt vedvarende den samme milde, forbindtlige Betoning.

„Det gør mig ondt, at jeg i den Retning maa være af en anden Mening end De," sagde han. „Jeg kender nemlig min Fætter bedre end Herr Doktoren. Jeg har set ham i en Tilstand, som han sandsynligvis aldrig har baaret til Skue for Dem. Endnu i Gaar Aftes var han hos mig og teede sig saa affindigt, at jeg hvert Øjeblik maatte befrygte et Mordforsøg af ham."

„Maaske troede han at have Grund til et saadant Udbrud af Vrede," gav jeg til Svar.

Ralph Carriston betragtede mig med det kolde Blik, hvorom min Ven havde talt.

„Saafremt det er lykkedes min Fætter at overtyde Dem om Sandheden af en af sine fikse Ideer, kan jeg kun dertil bemærke, at Lægerne ere mere lettroende, end jeg havde tænkt mig," sagde han. „Men at tale frem og tilbage om dette Spørgsmaal er sikkert ikke Ulejligheden værd. De nægter mig Deres Bistand, — nu vel, saa maa jeg hjælpe mig den foruden. Godmorgen, Herr Doktor!"

Med disse Ord forlod han Værelset med samme udsøgte Høflighed, som han havde betraadt det, og jeg blev tilbage i en Tilstand af pinlig Tvivl.

Det var naturligvis mærkeligt, at Ralph Carriston just var den samme Mand, som jeg havde talt med i Jærnbanen, men i dette Sammentræf laa dog ikke noget fyldestgørende Bevis for det med saa underfundig Klogt forberedte Forsøg paa at drive Fætteren i Vanvid ved at fraröve ham Madeline Rowan. Desuden havde han jo haft en plausibel Bevæggrund til at anføre, hvorfor han ønskede Charles Carriston indlagt til Observation. Dersom han virkelig var uskyldig i Madelines Forsvinden, var der jo intet unaturligt i, at Fætterens voldsomme Eksaltation havde forekommet ham som Vanvid. Og trods den absolutte Antipati, som denne Mand indgød mig, vidste jeg i Øjeblikket ikke ret, hvad jeg skulde tro.

Min Ven sov endnu fast, og da jeg maatte ud at se til mine Patienter, forlod jeg ham, idet jeg blot efterlod en Seddel med Anmodning til ham om at vente mig hjemme, indtil jeg kom tilbage. Da jeg et Par Timer efter havde endt min Runde fandt jeg ham vaagen, fuldstændig paaklædt og sig selv mere lig end den foregaaende Aften. Men først da Middagsmaaltidet var

fortæret, fandt vi Tid og Lejlighed til at tale uforbeholdent om de Ting, som opfyldte vore Tanker.

Saa snart vi vare alene, henvendte jeg mig til ham.

„Og nu," sagde jeg, „maa vi overveje, hvad der er at gøre. Mig forekommer det, at kun een Vej staar os aaben. De har Penge i Overflod, og saa er det vel bedst, at vi sikre os nogle dygtige Politimænds Hjælp til at forfølge Sporet. En ung Pige kan dog ikke forsvinde som Profeten Elias i Skyerne."

Til min Forbavselse nægtede Carriston bestemt at gaa ind paa denne Plan.

„Nej," sagde han, „den, som er skyldig i Madelines Forsvinden, har sikkert bragt hende til et Sted, hvor Politiet ikke vil være i Stand til at finde hende. Jeg maa selv opspore hende."

„De selv! For det lykkes Dem, kan der jo hengaa Maaneder, ja Aar. Hun kunde imidlertid være bleven myrdet, — eller noget endnu værre kunde være sket hende —"

„Jeg vil altid vide, hvad der sker med hende, — og Ralph Carriston vilde komme til at bøde med Livet, hvis han mishandlede hende."

„Men kender De da et Spor, som De har til Hensigt at forfølge? Sig mig alt — alt, eller intet."

Carriston smilte trævt.

„Jeg har ikke noget Spor, som De kan tro paa," sagde han. „Men saa meget ved jeg, at man et eller andet Sted holder hende fangen. Hun er meget ulykkelig, men har hidtil ikke maattet lide under slet Behandling. Gode Gud, tror De da, at jeg blot en Time kunde beholde min Forstand, dersom jeg ikke var sikker derpaa?"

„Men hvorledes kan De være det?"

„Ved den særlige Gave, den uforklarlige Evne, hvormed jeg er udrustet til at se ud i det fjerne, — den „anden Synsevne", eller hvad De vil kalde det, som De saa ofte har spottet over. Jeg vidste, at jeg en Gang vilde komme i Besiddelse af denne Evne, men havde ingen Anelse om, hvor meget den vilde blive mig til Nytte. Jeg har allerede set Madeline tre Gange og vil igen kunne se hende, naar den mærkelige Tilstand paa ny indtræder!"

Han udtalte dette taabelige Fantasteri paa en saa ligefrem og overbevist Maade, at min Mistanke angaaende hans Sindstilstand vaagnede med fornyet Kraft. Trods det afvisende Svar,

jeg havde givet Ralph Carriston, maatte jeg tilstaa, at den sunde Menneskeforstand uomtvistelig var paa hans Side.

„Sig mig, hvad De forstaar med den 'mærkelige Tilstand', hvorom De taler?" spurgte jeg i den Hensigt at komme til Bunds i Sagen. „Er det en Slags Hypnose, De kommer i?"

Det syntes at falde ham svært at give en Forklaring, — men jeg trængte paa for at faa Svar.

„Ja," sagde han endelig, „det maa vel være en Slags Hypnose. Der paakommer mig i saadanne Øjeblikke en ganske ubeskrivelig Følelse; men egentlig ved jeg ikke andet, end at mine Øjne rette sig fast mod en eller anden Genstand, som da pludselig forsvinder, og — jeg ser Madeline."

„Og hvorledes viser hun sig for Dem?"

„Omgiven af en blendende Lyskreds, omtrent som den, der udstraales fra en laterna magica. Anderledes kan jeg ikke beskrive det. Men jeg ser hende saa klart og tydeligt, som om hun kun stod nogle faa Skridt fra mig. Jeg ser Tæppet, hvorpaa hun staar, Stolen, hvorpaa hun sidder, Bordet, hvortil hun støtter Haanden, — kort sagt, jeg ser alt, hvad hun berører, men ogsaa kun det. Saaledes saa jeg, at hun talte med nogen, — at hun rettede bønfaldende Ord til et Menneske, men dette Menneske forblev usynligt for mig. Kun hvis hun havde berørt det, vilde jeg ogsaa have kunnet se det."

Saa vidt jeg var i Stand til at bedømme Carristons Tilfælde, maatte jeg anse det for en Overirritation af Nervesystemet eller en for stærk Udvikling af Fantasien. Jeg havde altid vidst, at hans Indbildningskraft var usædvanlig, og i den nuværende Tilstand af fortærende Angst og pinefuld Usikkerhed, hvori han befandt sig, paakom der ham Hallucinationer paa samme Maade og med samme Lethed, som andre drømmer.

Jeg tav en kort Stund og overvejede, hvorledes disse mærkelige Gøglebilleder bedst lod sig bekæmpe og forjage, — men før jeg var kommen til noget Resultat, blev jeg kaldt bort til en Patient, som kom for at tale med mig. Konsultationen varede kun nogle faa Minutter, hvorefter jeg vendte tilbage til Carriston for yderligere at udspørge ham.

Da jeg traadte ind i Værelset, fandt jeg ham siddende nøjagtig i samme Stilling, som da jeg forlod ham. Han sad lige for Døren, hans Ansigt var rettet fuldt imod mig, og jeg følte en Skræk gennemfare mig, da jeg saa ham. Han havde bøjet sig

frem, Hænderne hvilede paa Bordkanten, hans hele Legeme var stift og som forstenet. Øjnene stirrede ufravendt mod et Punkt, uden at han dog sandsynligvis saa noget der, som jeg ogsaa kunde have set. Ogsaa hans Høresans syntes ude af Virksomhed, thi min Indtræden og Lyden af Døren, der lukkedes op og i, forblev ganske ubemærket af ham. Med et Blik saa jeg, at han befandt sig i den Tilstand, som han just havde beskrevet mig.

Min første Tilskyndelse var naturligvis at vække ham, men straks derpaa sagde jeg til mig selv, at her havde jeg en Lejlighed til at studere Sygdommens Karakter, og at jeg ikke maatte lade den unyttet. Som andet end en Sygdom kunde jeg nemlig ikke betragte Sagen, og jeg foresatte mig at iagttage dens Ytringer, efterhaanden som de frembød sig.

Jeg lænede mig altsaa ligeledes over Bordet, nærmede mit Ansigt tæt til hans og saa ham skarpt ind i Øjnene. Han gav hverken Tegn til at kende mig eller overhovedet at se mig, og jeg skammer mig næsten ved at sige, at jeg havde Fornemmelsen af, at han saa tværs igennem mig. Hans Pupiller vare stærkt udvidede, Øjelaagene vidt aabne. Jeg tændte et Lys og holdt ham det tæt hen foran Øjnene, uden at han blinkede.

Jeg tilstaar, at Tilfældet gik over min Fatteevne, og at jeg ingen Erfaringer havde at støtte mig til i Retning af, hvad her bedst var at gøre. Alt, hvad jeg formaaede, var at forholde mig stille og omhyggeligt iagttage enhver Forandring.

Havde Carriston ikke trukket Vejret regelmæssigt og hans Fingre ikke dirret som i Krampe, kunde man have antaget ham for en Billedstøtte eller en Død. Hans Ansigt kunde i intet Tilfælde have været blegere end nu, og alt i alt gjorde dette ubevægelige Menneske, — der intet bemærkede af sine nærmeste Omgivelser, men derimod saa eller syntes at se noget i lang Afstand, noget, som unddrog sig andre dødeliges Blikke — et uhyggeligt, beklemmende Indtryk. Jeg sukkede dybt, medens jeg saaledes iagttog; thi det, hvortil denne Tilstand maatte føre, forekom mig ikke tvivlsomt. Men hvor vanskeligt det end faldt mig, holdt jeg dog fast ved min Beslutning om at lade det forhaandenværende Tilfælde gaa sin uforstyrrede Gang for at iagttage, naar og paa hvad Maade Bevidstheden vilde vende tilbage.

Det varede vel noget mere end ti Minutter, — Minutter, som ikke syntes at skulle faa Ende — før Forandringen indtraadte. Endelig saa jeg, at det begyndte at trække i hans Læber, Øje-

laagene glippede et Par Gange op og ned, for derpaa, som om de vare trætte, ganske at lukke sig. Musklernes unaturlige Anspændelse syntes at aftage; han sukkede som i stor Træthed, sank derpaa tilbage paa Stolen, og store Sveddraaber perlede frem paa hans Pande. Anfaldet var forbi.

Jeg var i samme Øjeblik ved hans Side og nødte ham næsten med Magt til at drikke et Glas Vin. Imedens saa han op til mig og begyndte at tale. Hans Stemme lød svagt, men Ordene vare fuldstændigt forstaaelige.

„Jeg har set hende," sagde han. „Hun er ikke syg, men meget ulykkelig. Hun laa paa Knæ, bad og strakte de skønne Arme ud imod mig. Men skønt jeg har set hende, har jeg ingen Anelse om, hvor jeg skal søge hende, min stakkels Madeline."

Jeg ventede, til han var kommen saa meget til sig selv, at han uden Skade for sin Sundhed kunde tale videre. Derpaa sagde jeg:

„Tillad mig et Spørgsmaal, Carriston. Indtræder disse Visioner, uden at De selv gør noget dertil, eller fremkalder De dem med Vidende og Vilje?"

Han tænkte et Øjeblik efter.

„Dette Spørgsmaal er jeg ikke i Stand til at besvare fuldtud," svarede han. „Jeg tror ikke, at jeg vilkaarlig kan raade over denne Evne, men jeg føler forud, naar et Anfald nærmer sig, og kan, hvis jeg vil, afværge det."

„Godt, saa hør mig. Lov at kæmpe imod denne Fristelse, saa meget De formaar. Gør De ikke det, vil De i Løbet af faa Maaneder være vanvittig."

„Det kan jeg ikke love Dem," svarede Carriston roligt. „Jeg maa undertiden se hende, eller jeg vilde dø. Men jeg kan love Dem, saa sjældent som muligt at give efter for Fristelsen, thi jeg ved lige saa godt som De, at den derpaa følgende Udmattelse maa være farlig for enhver."

Han saa i Virkeligheden yderst udmattet ud, og hans Løfte var mig paa ingen Maade tilstrækkeligt. Men han lod sig ikke formaa til at give noget andet, og i Øjeblikket ansaa jeg det for heldigst at sende ham i Seng. Dersom han kunde falde i Søvn, var det jo det bedste Middel til at berolige hans overtrætte Nerver.

VIII. Set i Aanden.

Omendskønt Carriston atter og atter forsikrede, at han var kommen til mig for at søge Hjælp, ja i fornødent Fald Beskyttelse hos mig, viste han sig dog højst utilbøjelig til at følge de Raad, jeg gav ham, og den Haardnakkethed, hvormed han vægrede sig ved at søge Politiets Bistand, forurolige mig alvorligt.

At Madeline Rowan virkelig var forsvunden, betvivlede jeg ikke; det var ogsaa muligt, at man holdt hende fangen imod hendes Vilje, — men i dette Tilfælde var det dog vor første Pligt at gøre Skridt for at udfinde hende. Hendes Skæbne maatte ikke gøres afhængig af Hallucinationer og sygelige Ideer hos et Menneske, hvem Smerte og Sorg næsten havde berøvet Forstanden.

Jeg fattede altsaa den Beslutning paa eget Ansvar — selv med Fare for at miste Carristons Venskab — at lægge Sagen i Politiets Haand, ifald vi ikke i Løbet af to eller tre Dage erholdt Efterretning fra den unge Pige, eller Carriston ikke selv fremkom med en bedre Plan.

Thi mærkeligt nok havde han, omendskønt han vægrede sig ved at følge mit Raad, intet som helst Forslag at gøre. Angst og Uvished pinte ham og beredte ham usigelige Kvaler, men desuagtet vidste han intet bedre at gøre end at vente i Uvirksomhed. Det lod til, at han kun af Tilfældet haabede en Løsning af Vanskelighederne, til hvis Bekæmpelse han burde have sat Himmel og Helvede i Bevægelse.

Saaledes hengik flere Dage, før jeg omsider erholdt hans Samtykke til at se mig om efter Assistance, og selv da tillod han mig ikke at gøre Skridtet fuldt ud, men indvilligede kun i, at jeg satte mig i Forbindelse med en Mand, der betitlede sig Privatdetektiv. Efter Forlangende kom denne Mand hjem hos mig for at høre, hvad vi ønskede. Carriston gav ham, omend modstræbende, et Fotografi af Madeline og sagde ham, at man kun ved aarvaagen Udspionering af Ralph Carriston turde nære Haab om at komme paa Spor efter den savnede. Mig behagede denne Metode ikke, ligesom Detektivens Person ikke indgød mig synderlig Tillid, — men saaledes udrettedes der dog i det mindste noget.

En Uge gik, uden at vi hørte noget fra Manden. Carriston syntes overhovedet ikke at vente nogen Efterretning fra ham; han havde jo kun forhandlet med ham for at efterkomme mine Ønsker.

Urolig og trøsteløs vandrede han om i Huset. Jeg havde ikke fortalt ham om min Samtale med hans Fætter, men advaret ham mod at indlade sig med fremmede, naar han gik ud, hvad i øvrigt kun sjældent skete, og mine Folk havde den strengeste Befaling til ikke at lade nogen komme ind til ham under min Fraværelse.

Jeg selv havde imidlertid ikke været ledig, men indhentet Oplysninger paa egen Haand. Jeg maatte vide noget nærmere om denne Mr. Ralph Carriston og havde overdraget en tilforladelig Mand med en næsten grænseløs Bekendtskabskreds det Hverv at skaffe mig de nøjest mulige Oplysninger om hans Forhold.

Min Tillidsmand berettede mig, at Ralph Carriston var en i London velkendt Personlighed. Han var gift og besad en Ejendom i Dorsetshire, men tilbragte Størstedelen af Aaret i London. Man havde tidligere anset ham for velhavende, men det var nu almindelig bekendt, at hver Tønde Land, han ejede, var pantsat og prioriteret, saa at han meget hyppigt befandt sig i Pengeforlegenhed.

„Men," tilføjede min Hjemmelsmand, „han vil med Tiden blive meget rig, thi mellem ham og Arveudsigten til store Jordegodser staar kun et eneste Menneske, og med dette Menneskes Liv og Sundhed synes det at være slet bevendt. For Tiden gaar der endog et almindeligt Rygte om, at denne Fætter skal være sindssyg, og dersom det bekræfter sig, vil Administrationen af de store Godser umiddelbart overgaa til Ralph Carriston."

Efter denne Forklaring fandt jeg det dobbelt nødvendigt at have et aarvaagent Øje med min Ven. Saa vidt jeg vidste, havde det sygelige Anfald ikke gentaget sig, og jeg begyndte allerede at haabe, at Carriston ved passende Behandling ganske kunde restitueres, da han en Dag, medens vi sad sammen, pludselig og uden forudgaaende Varsel henfaldt i den alt beskrevne Tilstand. Denne Gang sad han paa en anden Plads, men i det samme Værelse, og efter i nogle Minutter at have iagttaget ham var jeg netop kommen til den Beslutning at vække ham og udskælde ham dygtigt, da han pludselig sprang op.

„Lad hende gaa! Slip hende!" raabte han og for samtidig saa voldsomt frem mod den nærmeste Væg, at jeg næppe fik Tid til at forhindre ham fra at tørne imod den.

Efter at han igen var kommen til Besindelse, erklærede han i største Ophidselse, at han atter havde set Madeline, og at en

Mand denne Gang havde været hos hende, en Mand, der havde holdt om hendes Haandled og som — efter Carristons Teori — som Følge af denne Berøring var bleven synlig for ham. Han fortalte mig videre, at han nogle Øjeblikke havde iagttaget dem begge, indtil Manden havde grebet fastere om Madeline og aabenbart forsøgt at drage hende med sig. I dette Øjeblik var han sprungen op for at ile hende til Hjælp, — uden at vide, at han kun havde en Vision for sig. Derved var han vaagnet.

Han fortalte mig endvidere, at han, for at kunne genkende Manden, havde indprøget hans Ansigtstræk og hele Udvortes nøje i sin Erindring, — og alt dette blev, ligesom ved tidligere Lejligheder, berettet i saa ligefrem en Tone, som om det drejede sig om de ubestrideligste og simpleste Kendsgerninger, og hvert Ord kunde gøre Fordring paa ubetinget Tiltro.

Dette var dog for latterligt, for forrykt! For mig var der ikke mere Tvivl om, at der mellem Carristons Hallucinationer, Drømme og Visioner, eller hvad man vilde kalde dem, og det pure Vanvid kun var en svag Skranke. Men før jeg opgav Tilfældet som haabløst, vilde jeg dog endnu en Gang tale alvorligt til hans Fornuft. Jeg fortalte ham altsaa om hans Fætters Besøg, om dennes Formodninger og Hensigter og bad ham betænke, hvilke Følger hans mærkelige Opførsel og endnu mærkeligere Paastande kunde faa for ham.

Roligt og opmærksomt hørte han efter og sagde derpaa:

„De ser nu selv, i hvor høj Grad jeg har haft Ret til at anse Ralph Carriston for Ophavsmanden til alt dette, — og hvor rigtigt jeg har handlet i at stille mig under Beskyttelse af en bekendt Læge, der kan indestaa for min sjælelige Sundhed."

„Indestaa for Deres sjælelige Sundhed! Hvorledes skal jeg kunne det, naar De sidder her og fortæller mig saadant Snak og oven i Købet gør Fordring paa, at jeg skal tro det — —? Naar De springer op fra Deres Stol og paa et hængende Haar er ved at knuse Deres Pandeskal mod Muren for at styrte Dem mod en usynlig Fjende? Det kan være, at De trods alt er sund og frisk, men mit Vidnesbyrd til Gunst for Dem vilde ikke være en Pibe Tobak værd, dersom man ved nærmere Undersøgelse fik det mindste Nys om denne Deres Maade at være paa. — Nej, Carriston, vær fornuftig og søg hellere at bevise Deres sjælelige Sundhed derved, at De i Deres Efterforskninger efter Miss Rowan griber til fornuftige Forholdsregler!"

Carriston gav intet Svar, men gik op og ned i Værelset, aabenbart hensunken i dybe Tanker. Mine Ord syntes intet Indtryk at have gjort paa ham. Endelig satte han sig, fremtog — sandsynligvis for at undgaa videre Samtale om dette Emne — den første den bedste Bog af Reolen og begyndte at blade i den.

Han havde slaaet Bogen op paa Lykke og Fromme, men næppe havde han læst nogle Linier, før jeg saa hans Øjne falde paa et Sted, der levende interesserede ham, og faa Minutter efter var han ganske hensunken i Læsningen. Jeg magede det saa, at jeg kunde se, hvad der i den Grad fængslede hans Opmærksomhed, og bemærkede, at han uheldigvis havde faaet et Værk i Haanden, som mindst af alt var gavnligt for hans nuværende Tilstand. Det var den nylig udkomne „William Blakes Levned," mesterligt skrevne Memoirer om en Mand, der paa mange Punkter var forrykt paa samme Maade som Carriston, og jeg stod just i Begreb med at forbyde ham denne Lekture, da min Ven lagde Bogen fra sig og vendte sig imod mig.

„Maleren Varley troede altsaa fuldt og fast paa Blakes Visioner?"

„Varley var en endnu større Excentrikus end selve Blake. Man tænke sig blot, at denne Mand roligt var Vidne til, at hans talentfulde, men forrykte Ven kradsede Fantasihoveder op og for ramme Alvor paastod, at de vare autentiske Portrætter af afdøde Konger, som nedlod sig til at sidde for Blake i Aanden."

Ved disse mine Ord syntes en pludselig Tanke at fare Carriston gennem Hovedet.

„Giv mig et Stykke Papir og en Blyant," bad han, — og efter at jeg havde skaffet disse Materialer til Veje, satte han sig hen til Bordet og begyndte med sin sædvanlige Hurtighed at udkaste Linier paa Papiret. Mindst en halv Snes Gange lagde han en paabegyndt Skitse bort, efter at han et Øjeblik øjensynlig utilfreds havde betragtet den, og tog fat paa en ny. Endelig syntes et Forsøg at være lykkedes, thi med glad Bevægelse, ja næsten Triumf i Stemmen udbrød han:

„Nu har jeg det endelig ganske nojagtigt!" og efter at han havde udført Skitsen endnu noget mere, holdt han Bladet hen til mig.

„Det er den Mand, som jeg før saa sammen med Madeline," sagde han. „Naar jeg finder ham, har jeg ogsaa fundet Madeline!"

Han udtalte disse Ord med dybeste Overbevisning, og jeg maa tilstaa, at jeg med spændt Nysgerrighed tog Papiret i Haanden.

Billedet, som Carriston havde udkastet, var — trods dets visionære Oprindelse — mærkværdigt naturtro og med et særdeles levende Udtryk. Jeg har allerede tidligere omtalt hans overordentlige Talent til at tegne Portrætter efter Hukommelsen, og var som Følge deraf straks rede til at tro, at han havde gengivet Omridsene af et Ansigt, der en Gang havde vakt hans Opmærksomhed. I saa Henseende fandt jeg dog, at han ikke havde haft nogen vel begrundet Foranledning. Skitsen forestillede en ganske almindelig, mellem fyrre og halvtredsindstyve Aar gammel Mands ganske almindelige Ansigt, — et grovt, uskønt Ansigt, hvis nedre Del næsten var skjult af et stridt, uplejet Fuldskæg. Det var ikke en dannet, ikke engang et i gode Forhold opvokset Menneskes Ansigt, det udviste et forslagent og skummelt Udtryk, som Kunstneren med nogle særdeles behændige Streger havde forstaaet at gengive. Skitsen ligger, medens jeg skriver dette, foran mig, — jeg behøver altsaa ikke at forlade mig paa min Hukommelse.

Der gives Portrætter, ved Synet af hvilke man uden at kende Originalen uvilkaarligt udbryder: „Hvor det maa ligne!" Det Portræt, som Carriston havde udkastet, hørte til disse. Naar man saa det, vidste man med Sikkerhed, at det maatte ligne sit Forbillede i høj Grad, og for mig, der dog har en Del Forstand paa Kunst, var det vanskeligt at holde fast ved det Faktum, at jeg kun havde et Produkt af en sygelig ophidset Fantasi for mig.

Endnu i dette Øjeblik kan jeg, naar jeg betragter Billedet, ikke undre mig over, at jeg begyndte at føle mig usikker og stille mig selv følgende Spørgsmaal —: Skulde det desuagtet være muligt? Skulde der i enkelte Mennesker virkelig slumre Kræfter og Gaver, som vi endnu ikke kende, som Videnskaben endnu ikke har haft Lejlighed til at udforske?

I disse Spørgsmaal, — dersom mine Tanker overhovedet formede sig saa klart, at de kunde kaldes Spørgsmaal — blev jeg kun yderligere bestyrket af Carriston, der med en Sikkerhed, som om der intet Øjeblik kunde være Tvivl om Mandens legemlige Eksistens, vedblev:

„Han saa ud som en tarvelig Farmer, — en grov, engelsk Bonde, og saa ved jeg da i det mindste, at jeg maa søge min stakkels Madeline et Steds paa Landet og ikke her. Desuden vil

det være en let Sag at genkende Manden, thi paa højre Haands Midtfinger manglede det yderste Led, hvad jeg nøje bemærkede, da han klemte Haanden om Madelines Arm."

Jeg sagde ikke noget derimod, da jeg følte, det vilde være spildt Ulejlighed.

IX. En Paragraf af Sindssygeloven.

Et Par Dage efter denne Scene fik vi Besøg af den Opdager, til hvem vi havde overdraget at opspore Madeline. Han havde siden vor første Aftale med ham ikke ladet høre fra sig og indfandt sig nu for, som han sagde, at aflægge mundtlig Beretning om Resultatet af sine Anstrengelser.

Carriston havde ikke lagt den mindste Nysgerrighed for Dagen efter at erfare, hvad eller hvem Manden var, eller hvad han havde i Sinde. Aabenbart betragtede han hans Mellemkomst som en blot og bar Beroligelse for mig og min Samvittighed. Jeg vidste, at for ham stod det fast, at han kun vilde kunne genfinde Madeline ved den ham forlenede Seergave, og naar jeg ved Lejlighed havde udtalt min Forundring over, at vi intet som helst havde hørt fra vor Agent, havde han kun trukket paa Skuldrene og forsikret, at han lige fra første Øjeblik havde forudset, at dennes Bestræbelser vilde blive frugtesløse.

Naa, endelig var han der og bragte os forhaabentlig gode Efterretninger. Vor Tillidsmand var et Menneske, der talte godt for sig i en tillidsvækkende, forretningsmæssig Tone. Saa snart han saa os, gned han sig i Hænderne med et Udtryk af Tilfredsstillelse, som om han havde ført den ham overdragne Sag til et godt Resultat og nu ventede ikke alene Ros og Anerkendelse, men ogsaa anden Belønning. Hans hele Væsen syntes at antyde, at han havde gjort en vigtig Opdagelse, hvorfor jeg levende interesseret bad ham sætte sig og begynde sine Meddelelser.

Carriston værdigede ham næppe et ligegyldigt Blik og blev staaende i nogen Afstand fra os. Han saa ud, som holdt han det knapt for Umagen værd at høre paa, hvad Manden havde at sige, og efter hans Væsen skulde man have anset ham for den af os tre, hvem Sagen mindst angik. Han overlod det til mig at gøre de første Spørgsmaal.

„Naa, Mr. Sharpe, lad os saa høre, om det er lykkedes Dem at gøre Dem fortjent til den udsatte Belønning?“ begyndte jeg.

„Jeg skulde mene det, Sir,“ svarede Politimanden, idet han kastede et forundret Blik til Carriston, der mærkeligt nok syntes at optage dette Svar med den fuldstændigste Ligegyldighed.

„Jeg antager i det mindste, at jeg har fortjent den,“ vedblev Sharpe. „Dog vil det afhænge af, om den unge Herre genkender de Genstande, jeg her har, som den unge Dames.“

Dermed fremtog han af en tyk Brevkonvolut et Silkebaand og en Sølvnaal, indlagt med skotske Stene, — et Smykke, som jeg daglig havde set Madeline bære. Mr. Sharpe overleverede det til Carriston, og denne betragtede det prøvende, medens Blodet steg ham op i Kinderne, og hans Øjne skinnede af Glæde.

„Hvorledes er De kommen i Besiddelse af disse Sager,“ udbrød han med pludseligt vaagnende Liv.

„Jeg skal straks have den Ære at fortælle Dem det. Genkender De Smykket?“

„Jeg har selv foræret Miss Rowan det.“

„Saa ere vi paa rette Spor,“ udbrød jeg glad. „Jeg beder Dem fortsæt, Mr. Sharpe.“

„Ja, mine Herrer, i saa Tilfælde ere vi sikkert paa rette Spor, — men det er ikke min Skyld, hvis dette ikke gaar i den forønskede Retning. Thi De maa vide, mine Herrer, at saa snart jeg hørte om den unge Dames hemmelighedsfulde Forsvinden, begyndte jeg straks at gøre mig mine egne Tanker derom. Jeg sagde ved mig selv, at naar en smuk, ung Pige —“

„Gaa Pokker i Vold med Deres egne Tanker!“ udbrød nu Carriston i stor Ophidselse. „Fortsæt Deres Fortælling og bryd Dem ikke om andet!“

Manden tilkastede Carriston et fjendtligt Blik.

„Godt, mine Herrer, som De ønsker det,“ sagde han derpaa. „De gav mig altsaa det Hverv omhyggeligt at passe paa en vis Herres Gøren og Laden, og jeg efterkom Anvisningen samvittighedsfuldt, omendskønt jeg forud kunde tænke mig, at det ikke vilde føre til noget.“

„Saa gaa dog lige til Sagen, Mand!“ afbrød Carriston ham atter. „Dersom De ved, hvor Miss Rowan opholder sig, saa sig det straks, og Deres Penge skal blive Dem udbetalt i samme Øjeblik, som jeg finder hende.“

Jeg tvc ikke paastaa nøje at vide, hvor Damen for Øje-

blikket opholder sig, men dersom de Herrer ønske det, vil jeg hurtigt kunne skaffe Oplysning derom."

„Fortæl Deres Historie paa Deres Maade, men fat Dem i størst mulig Korthed," sagde jeg, da jeg bemærkede, at min let paavirkelige Ven atter stod i Begreb med at bryde ud i heftige Ord.

„Efter at jeg havde overbevist mig om, at der intet opnaaedes ved at udspionere den mig betegnede Herre," vedblev Agenten, „rejste jeg paa egen Haand til Skotland og forfulgte Sporet derfra. Saa snart jeg gik mine egne Veje, fik jeg da ogsaa bedre Held med mig. Damen var rejst fra Callendar til Edinbourg, fra Edinbourgh til London, fra London til Folkestone og fra Folkestone til Boulogne."

Jeg betragtede Carriston. Han syntes ganske at have genvundet sin Ro, lænede sig op mod Kaminen, uden at Mr. Sharpes Meddelelser angaaende Ruten, som Madeline havde taget, tilsyneladende gjorde ringeste Indtryk paa ham.

„Naturligvis," vedblev Mr. Sharpe, „har jeg, skønt Beskrivelsen og Billedet fuldstændig passede, dog ikke været ganske sikker paa, at det ogsaa var den rette unge Dame, jeg fulgte efter; men saafremt De genkender disse Smykker som den paagældendes Ejendele, kan der ikke mere herske nogen Tvivl om Sagen."

„Hvor har De fundet disse Smykker?" spurgte jeg, da jeg saa, at Carriston ikke tænkte paa at tage til Orde.

„De fandtes i et Soveværelse i et af Folkestones største Hoteller, hvor Damen formodentlig maa have glemt dem. Jeg forfulgte derefter Sporet til Boulogne, men troede der at have erfaret tilstrækkeligt, hvorfor jeg vendte tilbage."

Der var noget i Mandens Væsen, som fik mig til at ængstes for, hvad han endnu havde at sige. Jeg skottede hen til Carriston. Hans Læber vare haanligt krusede, men endnu bestandig tav han.

„Hvorfor forfulgte De ikke Sporet videre? Hvorfor standsede De i Boulogne?" spurgte jeg.

„Fordi jeg antog, at de Herrer ikke vilde bryde sig om at vide mere," svarede Manden. „Den Anskuelse, som jeg straks fra Begyndelsen havde dannet mig, viste sig at være den rigtige. Damen var taget alene til Edinbourgh, saa meget stod fast, — men hun havde ikke forladt Skotlands Hovedstad alene, havde heller ikke forladt London alene, og i Folkestone, hvor jeg kom i

Besiddelse af Naalen, havde hun lige saa lidt været alene, som hun var rejst alene til Boulogne. En ung Mand, der kaldte sig Mr. Smith, var hendes Ledsager; ja endmere, — hun selv kaldte sig Mrs. Smith, og maaske *vare* de virkelig, hvad de gav sig ud for, — det vil sige et ungt Ægtepar." — Hvad enten det nu var sandt eller ikke, hvad Mr. Sharpe fortalte, traf hans Forklaring af den unge Piges Forsvinden mig som et Slag i Ansigtet. Maallos af Forbavselse stirrede jeg paa ham. Beroede den Historie, som han saa flydende hurtigt og dog saa omstændeligt fortalte, paa Sandhed, da var det ganske vist ude med min Tro paa Kvindekønnets Renhed og Troskab i Kærlighed. Madeline Rowan, denne Legemliggørelse af en Digterdrøm, skulde da et Par Dage før sit Ægteskab med Charles Carriston være flygtet bort med en anden, — ligegyldigt om gift eller ugift! Men paa den anden Side, — hun var Kvinde! Hun ansaa Carriston eller Carr, — under hvilket sidste Navn hun kun kendte ham — for en fattig Mand, og hvem ved, om hendes Bortfører ikke havde blendet hende med Guld og Rigdom? Saadant forekom jo dog, — men paa den anden Side —

Her blev jeg afbrudt i disse mine Tanker, som lynsnart for gennem mit Hoved, paa den mest uventede Maade. Jeg saa Mr. Sharpe i en Haandevending blive vippet ned fra Stolen, kastet til Gulvet og straks derpaa blive bearbejdet med sin egen Spadseresstok, et Vaaben, der viste sig saa egnet til denne Afstraffelsesmaade, at Manden ikke selv kunde have valgt det bedre. Ogsaa Carriston syntes at finde dette, thi i et Nu havde han bibragt dens Ejermand mindst en halv Snes velanbragte Hug over Rygstykkerne.

Som respektabel Læge og Fredsven følte jeg mig dog nu forpligtet til at skride ind. Jeg greb altsaa Carriston i Armen, medens Sharpe igen kom paa Fode, og efter at have samlet Hat og Stok op fra Gulvet stod han med hadefuldt Blik foran sin Modstander og gned sig med Haanden paa Ryggen, saa langt han kunde naa til de smertende Steder. Hvor ærgerlig jeg end var over den usømmelige Scene i mit Hjem, kunde jeg dog ikke lade være at le ved dette Syn, skønt jeg ikke tror, at det vilde være noget Menneske muligt at se andet end latterlig ud efter en saadan Dragt Prygl.

„Det skal De faa betalt! Jeg gaar herfra direkte til Politiet! For at lade mig mishandle af en gal Mand har jeg ikke faaet Betaling!" udbrød Sharpe rasende.

„Jeg har betalt Dem for at arbejde i min Tjeneste og ikke i en andens," sagde Carriston. „Gaa De nu til den, som har budt Dem mere og underkøbt Dem til at fortælle mig saadanne Løgne, — og sig ham, at han atter har forfejlet sit Maal. Og nu af Sted med Dem! Se hurtigst muligt at pakke Dem herfra!"

Da Carriston ved disse Ord gjorde Mine til paa ny at ville kaste sig over den ulykkelige Mr. Sharpe, trak denne sig skyndsomt hen imod Døren. I forholdsvis Sikkerhed der vendte han sig endnu en Gang om med Had i Blikket.

„De skal faa det betalt!" gentog han. „Naar De bliver indespærret som et samfundsfarligt Daarekistelem, melder jeg mig til Posten som Vogter!"

Det glædede mig at se, at Carriston ikke gav Agt paa denne forgiftede Afskedspil. Haanligt vendte han Manden Ryggen, og denne forlod Værelset og Huset.

„Er De nu omsider overbevist?" spurgte Carriston, idet han vendte sig imod mig.

„Overbevist om hvad? At hans Beretning er falsk, eller at han har forfulgt et falsk Spor, er jeg til fulde overbevist om!"

„Derom kunde det ikke falde mig ind at tale! Men indser De virkelig ikke, at alt dette ene og alene udgaar fra Ralph? Jeg har lejet dette Menneske til at udspionere ham; min værdige Fætter har lugtet Lunten og bestukket min eller rettere sagt Deres Spion til at binde mig denne elendige Historie paa Ærmet. Ja, havde han virkelig kunnet faa mig til at tro, at Madeline frivillig havde forladt mig, sikkert havde det været nok til at gøre det af med min Forstand. Men den gode Ralph er trods alt en Dumrian!"

„Saa længe vi ikke have yderligere Beviser, kan jeg endnu bestandig ikke indrømme, at Deres Mistanke er berettiget," svarede jeg noget tøvende.

„Beviser! For en intelligent Mand som De kan der dog vel ikke behøves vægtigere Bevis, end at denne Slyngel to Gange kaldte mig forrykt. Før i Dag har jeg kun set dette Menneske en eneste Gang, og De maa jo bedst kunne bedømme, om jeg den Gang gav ham Grund til en saadan Opfattelse af mig. Men hvis ikke, — hvem anden end Ralph Carriston kan da have sat ham det i Hovedet?"

Hvis jeg ikke i min Vens Øjne vilde sætte mit Ry for Intelligens paa Spil, var jeg nødt til at indrømme, at dette

virkelig satte mig i ikke ringe Tvivl. Men dersom Ralph Carriston ved en saa fint anlagt Plan søgte at hidføre, hvad han ønskede, havde vi saa meget des større Grund til at være forsigtige.

„Jeg beklager, at De har ladet Dem henrive til at prygle denne Mand," tilføjede jeg. „Han vil nu være rede til at aflægge den højeste Ed paa, at De ikke er ved Deres Forstand."

„Naturligvis vil han det; men hvad skader det mig?"

„De maa betænke, bedste Ven, at det er lettere at blive indespærret paa et Sindssygehospital end slippe ud igen."

„Men det er heldigvis heller ikke let at faa et sundt Menneske som mig anbragt paa et saadant Sted, navnlig naar dette Menneske er paa sin Post," svarede Carriston. „Jeg har været saa forsynlig at gøre mig bekendt med den derom handlende Lovparagraf. Der behøves dertil en Attest, udstedt af to Læger, Kirurger, til Nød ogsaa Apotekere, som have undersøgt den formentlige sindssyge alene saavel som i Fællesskab. Jeg behøver altsaa kun at undgaa enhver Samtale med Kolleger af Dem og holde mig borte fra Kirurger og Apotekere."

Det glædede mig at høre ham tale saa fornuftigt og med saa sund Dømmekraft om sig selv, men jeg ansaa det desuagtet for fornødent at indskærpe ham den største Forsigtighed. Thi selv om jeg endnu bestandig ikke kunde tro, at hans Fætter skulde have bortført Madeline, forekom Carristons Paastand om, at hans Slægtning havde til Hensigt at lade ham indespærre paa et Sindssygehus — lige meget om syg eller sund — mig efter Scenen med Mr. Sharpe ikke mere saa usandsynlig som før.

Under alt dette vare vi imidlertid ikke naaet et Skridt videre i Retning af at opdage Madelines Opholdssted, og Carriston gjorde ikke det mindste for at fremme Sagen. Forgæves foreholdt jeg ham atter og atter, at han burde henvende sig til Politiet og anmode dette om Hjælp. Han nægtede bestandig at gøre det, idet han tilføjede, at dertil var Sagen endnu ikke tilstrækkelig forberedt.

„Hvad kan han mene med det?" spurgte jeg mig selv forundret.

X. Et vanskeligt Spørgsmaal fra to Sider.

Trods min Forkærlighed for Carriston maa jeg tilstaa, at jeg begyndte at oprøres mod det Forløb, Sagerne tog. Som prosaisk, praktisk Mediciner var jeg vant til at holde mig til Kendsgerninger og efter bedste Vidende og Evne efterkomme min Stillings Pligter, men til Gengæld satte jeg Pris paa at have mine faa Rekreationstimer saa frie som muligt for ubehagelige Forstyrrelser. Med Carristons Indflytning var der imidlertid draget en uafbrudt Række af Anledninger til Forstyrrelse ind i mit stille Hjem.

Hvad enten Ralph Carriston nu var skyldig eller ikke i den Forbrydelse, hans Fætter anklagede ham for, kunde der ingen Tvivl være om, at han tragtede efter at faa sin efter hans Formening sindssyge Slægtning i sin Magt, og dette Maal vilde være opnaaet, dersom det lykkedes ham at bevise hans anormale Sindstilstand. Ganske vist troede jeg ikke, at det vilde volde store Vanskeligheder, — selv om man ad lovlig Vej og ved lovlige Midler bemægtigede sig Charles Carristons Person — snart igen bevirke hans Løsladelse, saa længe hans Tilstand vedblev at være, som den nu var, — saa længe jeg, en almindelig anset Læge, kunde optræde som Vidne for ham og bekræfte hans sjælelige Sundhed; men min gamle Frygt for, at et yderligere Slag af Skæbnen for Alvor skulde rokke en saa sensibel Natur Ligevægt, slap mig ikke, hvorfor jeg uafbrudt følte mig ængstelig, naar jeg ikke havde ham for Øje.

Men saafremt Ralph Carriston virkelig var det samvittighedsløse Menneske, som hans Fætter ansaa ham for, saafremt han, hvad der ikke var usandsynligt, virkelig havde underkøbt vor Agent, — kunde det dog maaske ved en eller anden snedig List lykkes ham at forskaffe sig den nødvendige Lægeattest, hvorfor jeg gik i en stadig Uro for en Dag ved min Hjemkomst at erfare, at man havde afhentet min unge Ven. I saa Tilfælde vilde der rimeligvis forestaa mig meget Bryderi og store Bekymringer.

Desuden havde jeg, efter alt hvad der var sket, Møje nok med at holde mig selv fast i Troen paa Carristons sjælelige Sundhed. Enhver anden Læge, som var bekendt med, hvad jeg vidste om ham, vilde næppe have vovet at optræde til Gunst for ham.

Ganske afset fra hans Visioner og fikse Ideer, som jeg ikke holdt for mere, end hvad de vare, laa der da ikke alene et Bevis paa Galskab i det Faktum, at en Mand, som lidenskabeligt var forelsket i en ung Pige, og som troede, at denne unge Pige var bleven bortført og holdtes i Fangenskab imod sin Vilje, sad ganske stille og uvirksom hen og lod Tiden gaa uden at gøre det ringeste Forsøg paa at opspore hende? Et sjælssundt Menneske vilde dog have sat alt i Bevægelse for at udfinde hendes Opholdssted.

Jeg forstod endvidere, at hvis det lykkedes Ralph Carriston at bemægtige sig sin Fætters Person, vilde han vel være i Stand til at udnytte dette til sin egen store Fordel. Og i første Linie lod der sig mod Charles Carriston fremføre en Mængde ugunstige Kendsgerninger saasom hans projekterede Ægteskab med en Pige under hans Stand, hans Optræden under paataget Navn, hans taabelige, eller i det mindste tilsyneladende taabelige Beskyldninger mod en nær Slægtning, saa vel som de mod samme Slægtning udstødte Trusler, — alt sammen Ting, der kunde bestyrke Formodningen om Charles Carristons Sindsforvirring. Ligeledes den Behandling, som han havde ladet sin egen Agent blive til Del, da denne bragte ham en Efterretning, som Folk, der ikke kendte Madeline Rowan, maaske slet ikke vilde anse for saa usandsynlig endda. Ganske afset fra, hvad man ved et Krydsforhør kunde pine ud af mig, havde Ralph Carriston Indicier nok paa Haanden, og var det først en Gang lykkedes ham at faa min Ven i sin Magt, kunde der hengaa Aar, før denne generholdt sin Frihed, — dersom han overhovedet nogen Sinde erholdt den. Alle disse Betragtninger ængstede og bekymrede mig næsten lige saa meget, som jeg følte mig nedtrykt ved Tanken om Madelines Skæbne. Bortset fra, at der — som Carriston paastod — hidtil ikke var tilføjet hende noget legemligt ondt, maatte hun dog med sin sarte, følsomme Natur lide lige saa meget under Adskillelsen fra den elskede som denne selv.

Flere Gange forsøgte jeg ogsaa at tage Sagen fra den lettere Side. Jeg forsøgte at overtale mig selv til at tro, at en ung Pige i vore Dage ikke kan forsvinde sporløst; at hun frivilligt maatte have unddraget sig vor Synskreds, og at der da sikkert maatte være en Mand med i Spillet, en Mand, som endnu i den ellevte Time havde forstaaet at vende hendes Kærlighed fra Carriston, — men jeg var stadig ude af Stand til at fæste ret Tillid til denne Synsmaade og befandt mig i denne Sag i det sørgeligste Dilemma.

Var Madeline ikke flygtet frivilligt, maatte en eller anden med Magt have slæbt hende med sig; men forholdt det sig saaledes, kunde vor Agents Beretning kun være opdigtet, og var den opdigtet, maatte Ralph Carriston her have en Haand med i Spillet; — i ham maatte man søge Ophavsmanden til hele det mærkelige Mysterium.

I andre, mere nøgterne Øjeblikke forekom denne Slutningskæde mig saa igen fuldkommen latterlig.

Naar jeg ovenfor har sagt, at Carriston intet gjorde for at opklare Sagen, gjorde jeg ham egentlig dermed Uret. Paa sin Vis var han uafbrudt i Virksomhed, — men paa hvilken Vis! Jeg var virkelig til sidst paa Nippet til at tabe Taalmodigheden med ham. Han lukkede sig inde paa sit Værelse, kom tre Dage i Træk saa godt som ikke til Syne og fuldendte i den Tid en stor og meget smuk Portrættegning af den Mand, som han i sine Visioner havde set. Med denne Tegning gik han til en bekendt Fotograf og lod ham i størst mulig Skyndsomhed forfærdige flere Hundrede smaa Fotografier efter den. Den nøje Beskrivelse, som han mundtlig havde givet mig af dette en ophidset Fantasis usædvanlig modne Produkt, lod han trykke og opklæbe under hvert Eksemplar, og saa snart min Ven havde erholdt den første Sending fra Fotografen, gjorde han, hvad han allerede forlængst burde have gjort, — det vil sige, han gav efter for mine Forestillinger og overgav Sagen i Politiets Hænder.

Til min Tilfredsstillelse gjorde han, da han paa Politikammeret meddelte Tilfældets Enkeltheder, ingen Antydning af, at han vilde anse det for tilraadeligt at have Opmærksomheden henvendt paa Ralph Carriston, — men han udsatte en overdreven høj Belønning for Madelines Opdagelse og overgav den i Sagen indviede Politimand en Pakke af de omtalte Fotografier, idet han med største Alvor erklærede sig for vidende om, at Originalen til dette Billede paa en eller anden Maade var delagtig i den unge Piges Forsvinden. Opdageren, som naturligvis troede at have et levende Menneskes Portræt for sig, tog dette Vink for gode Varer, omendskønt han ikke blev lidt forbavset, da han hørte, at Carriston hverken kendte noget til Mandens Navn eller Stilling og overhovedet ikke saa sig i Stand til at give nogen som helst anden Oplysning om ham. Da Carriston imidlertid forsikrede, at han ved at udfinde denne Mand lige saa sikkert vilde

gøre sig fortjent til Belønningen, som om han havde fundet Miss Rowan selv, erklærede Opdageren, — naturligvis uden at have Anelse om, hvilket Tidsspilde en Søgen i den Retning maatte føre til — sig gerne beredt til at distribuere Billederne.

To Dage efter sagde Carriston til mig: „I Morgen forlader jeg Deres Hus."

„Hvor agter De Dem hen," spurgte jeg. „Hvorfor vil De bort?"

„En Smule ud at rejse," svarede han. „Det vilde nemlig være mig meget imod, om Ralph opnaaede sin Hensigt og fik mig i sin Magt. Derfor har jeg i Sinde at drage fra et Sted til et andet og opholde mig snart her, snart der, indtil jeg har fundet Madeline."

„Tag Dem i Agt!" bemærkede jeg advarende.

„Gør Dem ingen Bekymringer," svarede han. „Jeg skal vel vogte mig for at komme i Berøring med Læger og Apotekere og bestandig kun begive mig derhen, hvor Aanden driver mig. Da jeg paa den Maade aldrig selv kan vide, hvor jeg næste Dag vil befinde mig, er det klart, at min Fætter lige saa lidt kan have Anelse om, hvor han skal søge mig."

Dette Ræsonnement var ikke ilde. Ifald han virkelig gennemførte sit Forsæt om uafbrudt at rejse fra Sted til Sted, var dette sikkert det bedste Middel til at tilintetgøre de Planer, som han tilskrev sin Fætter. Men om det paa denne Maade vilde lykkes ham at genfinde Madeline, var et helt andet Spørgsmaal.

Han syntes ledet af Tanken om, at et lykkeligt Tilfælde tidligere eller senere vilde føre ham sammen med den Mand, som han i sin vaagne Drøm havde set, og da nu — efter at Sagen var lagt i de rette Hænder — hans egen Gøren og Laden ikke kunde skade stort mere i Sagen, kunde man roligt lade ham gaa sine egne Veje.

Jeg anbefalede ham endnu en Gang al mulig Forsigtighed og raadede ham til saavel i Ord som i Handling at bevare den største Ro, ikke at indlade sig i Samtale med mistænkelige fremmede og straks sende mig Efterretning, saafremt han mærkede, at han blev eftersporet eller udspioneret. Men frem for alt bad jeg ham holde Stand over for sine egne Nerver. Det forekom mig, at det taabelige i at hensætte sig i den for hans Helbred saa skadelige Tilstand, naar han kunde undgaa det, maatte være indlysende for ham.

„Jeg skal ikke gøre det oftere end absolut nødvendigt; men

se hende maa jeg fra Tid til anden, hvis jeg ikke ganske skal gaa til Grunde!" lød det Svar, som jeg fik paa mine Formaninger, og jeg opgav Kamp mod denne sygelige Indbildning som ganske haabløs.

Under mange Taksigelser fra hans Side tog vi derpaa Afsked med hinanden.

I sin Fraværelse skrev Carriston næsten daglig til mig for at underrette mig om sin nærmest paafølgende Adresse for det Tilfældes Skyld, at jeg skulde have noget vigtigt at underrette ham om. Desværre havde jeg intet som helst at meddele. Politiet fandt ikke det svageste Spor. Den Opdager, til hvem Sagen var overdraget, kom endnu et Par Gange til mig, for at udpresse hvert Gran af Viden, som kunde tjene ham som Rettesnor, ved hvilke Lejligheder jeg ansaa det for min Pligt at lade ham forstaa, at det vilde være det rene Tidsspilde at søge efter den Mand, hvis Eksistens forekom mig saa højst problematisk. Jeg sagde ham, at min Vens Anvisning i den Retning kun beroede paa en Grille, der ikke maatte tages alvorlig, efter hvilken Oplysning jeg næsten befrygter, at Politiet nærmest ansaa den hele Historie for et Fantasivæv. I ethvert Tilfælde kølnedes dets Iver synlig.

Et Par Gange opholdt Carriston sig i Nærheden af London, besøgte mig da og overnattede hos mig. Heller ikke han havde nyere Oplysninger, men syntes lige saa forhaabningsfuld som sædvanlig.

Saaledes hengik Uger. Juletiden var forbi, det nye Aar begyndt, men endnu var intet Spor af Madeline Rowan fundet.

„Jeg har set hende flere Gange," skrev Carriston. „Hun befinder sig stadig paa samme Sted og føler sig meget ulykkelig, men bliver ikke slet behandlet."

Øjensynlig udøvede hans fikse Ideer endnu usvækket deres Indflydelse paa ham.

Skønt jeg i Begyndelsen havde til Hensigt selv at fortælle denne Historie til Ende, følte jeg mig, da jeg var kommen til dette Punkt, overbevist om, at det vilde være heldigere, om en anden Person, som har spillet en vigtig Rolle i Sagen og paa første Haand kan berette om Begivenhedernes videre Gang, tog Ordet. Saa skrev jeg da til min Ven Dick Fenton i Frenchay (Gloucestershire) og bad ham optegne visse Oplevelser fra Aaret 1866 — Oplevelser, som vi begge, d. v. s. Carriston og jeg,

i øvrigt havde Del i — om muligt i almindelig novellistisk Fortælleform. Han har været saa venlig at opfylde min Anmodning, og jeg lader her hans Meddelelser følge.

Anden Del: Fortalt af Mr. Richard Fenton i Frenchay, Gloucestershire.

XI. En uvelkommen Gæst.

Da min gamle Ven Philipp Brand har opfordret mig til at fortælle en Oplevelse, jeg en Gang har haft, tror jeg at burde efterkomme hans Ønske. Brand er virkelig en brav Fyr og et dygtigt Menneske, men han har sine Luner og Egenheder. Blandt de værste er den, at han helst vil tvinge alle Mennesker til at gøre, som han ønsker, og naar han støder paa Modstand, er han halstarrig som et Mulæsel. Ogsaa jeg har bestandig maattet danse efter hans Pibe, en Vane, som stammer lige fra Skoletiden, og som jeg desværre aldrig har kunnet afryste. Saaledes har han nu foresat sig at tvinge mig til en Stiløvelse; thi — for straks at sige Sandheden — er jeg bedre hjemme i Skov og paa Mark end paa Papiret, og mine Fingre ere mere øvet i at haandtere et Par Tømmer og Aarer end i at føre en Pen. Ikke desto mindre retter jeg mig efter ham og haaber, — selv om Prøven, jeg skal aflægge, falder nok saa stymperagtig ud — at han, trods alt sit Pernittengryneri, ikke vil tillade sig for mange Aendringer og Beklippelser.

Hvad der stak mig, da jeg midt i Vinterens Hjerte rejste til den lille gudsforladte Landsby Midcombe, tør jeg vel beholde for mig selv. Grundene til, at jeg paa denne Aarstid tog Ophold der, have ikke det mindste med Sagen at gøre og angaa selvfølgelig ikke Læseren. Kun saa meget vil jeg bemærke, at jeg den Dag i Dag ikke vilde forflytte mig dertil for et Pigebarns kønne Øjnes Skyld, thi jeg er nu bleven en god Del ældre, rigelige to Lispund sværere og har desuden været gift i adskillige Aar. Naar jeg tænker tilbage paa disse Ungdommens Dage, finder jeg det desuagtet undskyldeligt, at jeg, i Haab om ved et Tilfælde

at træffe den smukkeste Pige i Verden en Gang eller to, taalmodigt fandt mig i alle Savn og Ubekvemmeligheder de fjorten Dage, som jeg tilbragte i den just ikke komfortable Landsbykro. Men en ung Mand, der beslutter sig til at tilbringe et Par Uger i et Hul som Midcombe, maa imidlertid, hvad enten han vil eller ej, afgive Forklaring om, hvorfor han gør det, — og saa maatte jeg da anvende Jagten som Paaskud. Da jeg havde min Hest med, og der desuden i Naboskabet var et Kobbel nogenlunde ordentlige Hunde at leje, tog dette Paaskud sig endda ikke saa uesfent ud. Men hvis det virkelig havde været min Hensigt at gaa paa Jagt, vilde jeg kun have faaet grumme lidt ud deraf, thi nogle Dage efter min Ankomst sank Termometeret adskilligt under Nul, og det frøs, saa man ikke kunde holde paa en Bøsse. Desuagtet blev jeg i Midcombe.

En Dag fik jeg Nys om, at der i Naboskabet var blevet arrangeret en stor Skøjtefest paa en herlig, men temmelig langt fra Midcombe beliggende Sø ved Navn Lilymere, og da enhver kunde deltage, som gjorde sig Ulejligheden at begive sig derhen, besluttede jeg mig til den kolde Udflugt i det sikre Haab, at jeg der vilde træffe sammen med hende, som mit Hjerte brændte efter. Jeg lejede mig altsaa en Korehest og en Tingest, som skulde kaldes en Vogn, og begav mig omtrent Klokken ti om Formiddagen til den cirka seks engelske Mil borteliggende Lilymere. En Kusk eller Vejviser ansaa jeg det ikke for Umagen værd at tage med, thi jeg havde tidligere en Gang ved Sommertid været ved Lilymere og troede ikke, at Vejen var til at køre fejl af.

Da jeg tog af Sted, var Himmelen stærkt skyet, og Blæsten drejede sig saa ubestandig fra det ene Verdenshjørne til det andet, at den gamle Krokarl profeterede Omslag i Vejret. Og han fik Ret. Endnu før jeg havde tilbagelagt en halv Times Vej, begyndte det at sne, og da jeg naaede den elendige Smule Værtshus, som ligger ved Landevejen en halv Fjerdingvej fra Lilymere, havde allerede et tykt, hvidt Snedække bredt sig over Landet. Jeg fik min Hest staldet op, saa godt det lod sig gøre, tog mine Skøjter i Haanden og gik ned til Søen.

Men hvad enten jeg nu havde taget fejl af Dagen, eller det truende Snefald havde bragt Folk paa andre Tanker, nok er det, at jeg til min store Skuffelse og ikke mindre Ærgrelse ikke fandt en eneste Skøjteløber paa Isen, og den fuldstændig uberørte, hvide Flade belærte mig om, at der den Morgen overhovedet ikke havde

været nogen. Ikke desto mindre haabede jeg bestandig, at Folk skulde komme til Trods for Vejret, spændte mine Skøjter paa og svævede snart i de skønneste Sving hen over Isspejlet. Men da ingen var der — navnlig ikke den, jeg søgte — til at beundre min Færdighed, blev jeg snart træt af det. Jeg kedede mig derhos over al Maade, men ventede og haabede endnu, indtil omsider den bestandig tættere faldende Sne overtydede mig om, at jeg havde gjort Turen forgæves.

Jeg begav mig altsaa tilbage til det lille Værtshus, naturligvis i et Lune, saa det vilde have været mig en sand Fornøjelse at slaa Pandeskallen ind paa en eller anden. Et fornuftigt Menneske havde naturligvis straks ladet sin Hest spænde for og kørt hjem, men jeg var paa den Tid netop ikke noget fornuftigt Menneske (min Ven Brand vil kunne bevidne det). Omendskønt de Bekvemmeligheder, Værtshuset havde at byde paa, ingenlunde indbød til længere Forbliven, var der dog en mægtig Ild at varme sig ved; og en slet ikke saa ilde Drik, som jeg selv tilberedte mig af kogt Øl, viste sig egnet til at opto Blodet og berolige Sindet. Saa blev jeg altsaa siddende ved den flammende Ild, indtil jeg begyndte at blive sulten, og da Værtinden erklærede sig rede til at lave mig en Æggekage, ansaa jeg det for klogest at blive der og vente, indtil Snestormen, der var brudt løs med fuld Kraft, havde lagt sig.

Men den lagde sig ikke, og henimod Klokken tre, da jeg endelig for Alvor maatte begynde at tænke paa Hjemturen, sneede det værre end nogen Sinde. Desuagtet lod jeg nu min Hest spænde for, lo af den gamle Værtindes Spaadom om, at det i det Vejr ikke vilde være mig muligt at naa Midcombe, tog Tømmerne i Haanden og kørte af Sted paa den hvide Vej.

Som allerede bemærket, troede jeg at kende den tilstrækkeligt og havde desuden bestandig gjort mig til af ved Dag og Nat at kunne finde mig til Rette overalt, hvor jeg en Gang før havde kørt.

Jeg ved ikke, om nogen, der ikke har været i lignende Omstændigheder, er i Stand til at forestille sig, hvor ganske og aldeles et tykt Snedække forandrer en Egns Udseende og udviske alle Kendetegn. Den Dag skulde i alt Fald jeg lære at forstaa det. Sneen laa, som jeg snart fik at mærke, højere end jeg havde tænkt mig, og piskede mig ind i Ansigtet paa en Maade, der næsten gjorde mig blind. Desuagtet kørte jeg en Stund modigt videre. Pludselig blev jeg usikker.

Hvilken af de to foran mig liggende Veje var den rette? Denne her — nej, snarere den anden! Der var intet Hus i Nærheden, hvor jeg kunde spørge mig for; i et saadant Vejr var naturligvis ikke et Menneske ude, og jeg saa mig altsaa henvist til mig selv, til min egen frie Bestemmelse, — en Forret, hvorpaa jeg i dette Tilfælde gerne havde givet Afkald. Efter bedste Indsigt traf jeg altsaa mit Valg mellem de to Veje og fulgte en god Stund den Retning, jeg var slaaet ind paa. Derpaa begyndte jeg igen at blive usikker og besluttede mig til at vende om. Jeg saa nu allerede ud som en Gipsfigur, og Sneen laa saa tykt i den gamle Vognkasse, at der allerede var Top paa.

Endelig var jeg kommen tilbage til den ulykkelige Gaffeldeling af Vejen, hvor min Vanskæbne var begyndt; men imidlertid var det blevet mørkt, og fra Himmelen, der saa ud som en Dyne, faldt de hvide Flokke tættere end nogen Sinde. Jeg forbandede min egen Dumhed, der havde forledt mig ud paa en saadan Tur, som burde være paabegyndt mindst to eller tre Timer tidligere. Min gamle fornuftige Ven Brand vilde sikkert aldrig have gjort sig skyldig i noget lignende.

Jeg slog altsaa nu ind paa den anden Vej, fulgte den et Stykke, kom derpaa til en Bøjning, som jeg troede at erindre, og kørte videre, omend ikke uden Tvivl. Denne Tvivl blev stærkere, da jeg mere og mere mærkede, at Vejen var fuld af Huller og dybt opkørte Hjulspor, som vare dækkede af Sne og Mørke, hvad naturligvis ikke forhindrede Vognen fra at synke i hvert Øjeblik. Jeg var utvivlsomt atter kørt galt og tænkte netop paa endnu en Gang at vende om, da der hændte mig noget, som meget sjældent er hændet mig i Livet. Min udaasede Hest snublede og faldt, Vognen væltede sidelængs om paa Vejen, og jeg fløj over Forlæderet ud i Sneen.

Heldigvis beholdt jeg Tømmerne i Haanden, og det tykke, hvide Snelag mildnede Faldet. Jeg var snart igen paa Fode og undersøgte den lidte Skade. Ikke uden Vanskelighed fik jeg Hesten frigjort af Seletøjet og havde derefter Tid til ogsaa at besigtige Vognen. O ve! Gaffelstængerne vare begge brækkede over, og der stod jeg, øjensynlig milevidt fra enhver menneskelig Bolig, hjælpeløs i en forrygende Snestorm ved Siden af en dødtræt Hest og et ubrugeligt Køretøj. — Hvad havde vel min gode Ven Brand gjort i et saadant Tilfælde?

Nogle Minutter blev jeg roligt staaende for at overveje, hvad

der i en Snestorm altid falder noget vanskeligt. Ikke desto mindre gik jeg temmelig logisk til Værks, tror jeg, og kom endelig til den Slutning, at Vejen vistnok maatte være en Privatvej, som jeg vilde gøre vel i at følge til Enden, eftersom den sandsynligvis førte til en menneskelig Vaaning. Jeg tog altsaa den udmattede Hest ved Hovedtøjet og vadede, omhvirvlet af hvide Sneflokke og kæmpende mod den skarpe Blæst, tappert videre gennem den høje Sne.

Det var en March! Jeg tror, jeg brugte tre Kvarter om at tilbagelægge en halv Fjerdingvej og var allerede Fortvivlelsen nær, da en Lysstraale blinkede mig i Møde. I Haab om at se en Ende paa min sørgelige Tilstand, styrede jeg hen derimod. Lysskæret trængte igennem de daarligt sluttende Skodder paa en Bygning, der, saa vidt jeg kunde skønne i Mørket, var en lille Forpagtergaard.

Efter at have bundet min Hest til en af Gaardportens Stolper, vadede jeg til Døren og bankede paa, alt imedens jeg i segnefærdig Tilstand lænede mig op ad den. Lige til dette Øjeblik havde jeg ikke haft noget ret Begreb om, hvor træt jeg egentlig var; men nu indsaa jeg, at mit Liv afhang af, at jeg snarest kom under Tag. Fra øverst til nederst bedækket med frossen Sne og med lange Istapper i Haar og Skæg, maa jeg vistnok have frembudt et meget ynkværdigt Skue.

Min første Banken var frugtesløs. Først efter at jeg ogsaa havde taget mine Støvlehæle til Hjælp, bekvemmede man sig til at aabne Døren et Par Tommer, og en Fruentimmerstemme spurgte gennem Sprækken, hvem det var.

„Lad mig komme ind," bad jeg. „Jeg har taget fejl af Vejen til Midcombe, og min Hest er styrtet. Jeg beder Dem om Husly for i Nat. Luk mig ind!"

„Husly! Her kan De ikke faa Husly," hørte jeg nu en raa Mandsstemme svare. „Jeg er ikke Værtshusholder, — De maa se til at komme videre."

„Men jeg kan ikke komme videre!" udbrød jeg forbavset over en saadan Ugæstfrihed. „Ikke et Skridt kan jeg komme. Luk mig ind!"

„Rejs Pokker i Vold!" tilraabte Manden mig. „Her har jeg hjemme og De intet at skaffe!"

„Men jeg vil betale Dem rigeligt for den Ulejlighed, jeg gør. Det bliver min visse Død, dersom De ikke tager imod mig. Luk dog op!"

„Her kommer ingen ind!" lød det hjerteløse Svar, hvorpaa Døren igen blev trykket i Laas.

At en saadan Uvenlighed satte mig i højeste Raseri, vil man let forstaa, og lige saa let, at jeg ikke var oplagt til at tage Sagen med Ro, thi her drejede det sig for mig om intet mindre end Liv eller Død. Jeg maatte ind i dette Hus, ligegyldigt om gennem Døren eller Vinduet, og havde den fasteste Vilje til at skaffe mig Adgang, hvad Midler jeg saa skulde anvende.

Da Døren altsaa var bleven lukket, stemmede jeg med al min Kraft Skulderen imod Fyldingen, og mit Angreb var saa heftigt, at Laasen gav efter og Sikkerhedskæden med, saa at Døren med et mægtigt Brag slog mod en indvendig Murvæg. Jeg styrtede hovedkuls ind i Huset, fast besluttet paa at blive, hvor eg var ligegyldigt hvor surt man saa til mig.

XII. Manden findes.

Døraabningen, hvorigennem jeg var faret ind som en Stormbuk, førte direkte ind til et Rum, der var udstyret som et Slags Køkken; men omendskønt min Indtræden havde fundet Sted paa Hænder og Knæ, var jeg dog allerede paa Fode midt ude paa Gulvet, før Manden og Konen kom frem bag Døren, hvorhen mit sejrrige Angreb havde slynget dem. Begge vare ganske almindelige, temmelig velklædte Bønderfolk. Manden, en undersætsig bygget Kammerat med Tyrenakke, traadte nu med et ondskabsfuldt Blik hen til mig, der under disse Omstændigheder ansaa det for mest passende ufortøvet at gøre ham klar over Situationen.

„Mine gode Folk," sagde jeg, „I have opført jer paa den hjerteløseste Maade imod mig. Men maaske blot, fordi det ikke rigtigt er gaaet op for jer, at jeg er rede til at betale for den Ulejlighed, jeg forvolder. Imidlertid gaar jeg ikke af Stedet, hvordan I saa har i Sinde at behandle mig; thi igen at gaa ud i det Herrens Vejr, vilde være Selvmord af mig og Mord af jer."

Samtidig tog jeg min Kappe af og begyndte at frigøre mit Skæg for Sne og Is.

Min resolutte Holdning saavel som mit anstændige Udvortes, maaske ogsaa den Muskelkraft, hvorpaa jeg havde givet dem Bevis, syntes lidt efter lidt at gøre Indtryk paa mine ufrivillige Værter

I det mindste fandt de sig uden videre Modsigelse i det unddgaaelige, og medens Konen lukkede Døren, hvorigennem Sneen hvirvlede ind, brummede Manden med sin grove Stemme:

„Naa, saa faar De vel tilbringe Natten paa en Stol. Her holde vi ikke opredte Senge, — allermindst til Folk, som trænge sig herind imod vor Vilje."

„Godt, min Ven! Men efter at Tingen for saa vidt er gaaet i Orden, kunde I dog lige saa godt stille jer en Smule elskværdigere til mig. Vær altsaa saa god at gaa ud og trække min Hest ind i Stalden, hvor der formodentlig findes lidt Hakkelse og en Drik Vand til den."

Manden tilkastede sin Ægtehalvdel et hurtigt, advarende Blik, tændte en Hornlygte og gik ud, for, som jeg antog, at opfylde min Anmodning. Jeg selv sank ned paa en Stol og optøede mine stivnede Lemmer i størst mulig Nærhed af Ilden. Udsigten til at tilbringe Natten paa den Maade var just ikke lokkende, — men jeg havde dog nu Tag over Hovedet.

Erfaringsmæssigt ere de raaeste Mennesker næsten altid de grisketeste, saa at Løftet om en rigelig Betaling sluttelig ikke undlod at gøre sin Virkning paa de to mærkelige Mennesker, hvis Vægring ved at tage imod mig kunde have kostet mig Livet. De bekvemmede sig til at give mig noget Mad og et Par Kopper Te, og efter at jeg havde fortæret dette tarvelige Maaltid, rykkede Manden endogsaa frem med en Brændevinsflaske og fyldte vore Glas. Derefter stoppede jeg min Pibe og indrettede mig paa ved dens Hjælp at tilbringe Natten, saa godt som det lod sig gøre, paa en haard Træstol.

Jeg var paa mine Rejser truffet sammen med de mærkeligste og ubehageligste Mennesker, men maa sige, at min nuværende Vært var det mest ubehøvlede og utilgængelige Eksemplar, der endnu var mødt mig. Trods den ugæstfri Modtagelse, der var blevet mig til Del, var jeg rede til at vise mig venlig over for ham og gjorde flere Forsøg paa at faa en Samtale i Gang, men enten fik jeg kun Enstavelsessvar eller slet ingen. Omsider opgav jeg Anstrengelserne, dampede løs paa min Pibe og stirrede tavs ind i Ilden, medens jeg dirigerede mine Tanker mod en vis ung Dame, som jeg om Morgenen maaske vilde have truffet paa Isen, hvis det fordømte Snevejr ikke var kommet i Vejen.

Endelig slog Væguret — et af disse store Hjulværker, der trækkes op een Gang om Ugen og findes i alle engelske Bondergaarde — ni. Konen rejste sig og gik. Jeg antog for at lægge

sig til Sengs og misundte hende af ganske Hjerte. Manden gjorde imidlertid ingen Anstalter til at trække sig tilbage, men blev ubevægelig siddende ved Ilden over for mig. Jeg var frygtelig træt, hver Sene i min Krop gjorde ondt. Den haarde Stol, der for kort Tid siden havde været Indbegrebet af alle mine Ønsker, svarede nu ikke længer til de Krav paa Bekvemmelighed, jeg troede mig berettiget til at stille. Min gnavne Nabo vedblev sindigt men stadig at tage til sig af Brændevinen, og jeg besluttede at forsøge, om de indtagne Livsvækkere ikke omsider skulde have haft en mildnende Indflydelse paa hans Gemyt og gjort ham tilgængeligere for mine Ønsker.

„Min gode Mand," sagde jeg altsaa, „jeres Stole ere sikkert fortræffelige paa deres Vis, men forbistret ubekvemme. Jeg er overmaade træt, og dersom I ikke har nogen Seng at laane mig, har I dog vel en Madras eller lignende, som kan anbringes paa Gulvet her foran Ilden, og hvorpaa man kunde strække sine Lemmer"

„Andet, end hvad De allerede har, kan De ikke faa," svarede han kort og slog Asken ud af sin Pibe.

„Men naar jeg nu siger . . ."

„Saa siger jeg Dem, at hvis det ikke passer Dem at være her, kan De gaa Deres Vej! Vi have ikke bedt Dem komme."

„Lommel!" brummede jeg ved mig selv, og havde jeg ikke været saa dødtræt, havde jeg forsøgt at kaste den tyrenakkede Grobian ned paa hans eget Køkkengulv for om muligt at bringe ham paa bedre Tanker.

„Godt," sagde jeg, „men betænk, min gode Mand, at Høflighed koster ingen Penge og dog ofte finder sin Belønning. Dersom I i øvrigt selv vil sove, saa lad jer for Guds Skyld ikke afholde derfra af den jer medfødte Levemaade. Gør blot ingen Omstændigheder for min Skyld. Naar I overlader mig tilstrækkeligt Brænde, skal jeg nok hjælpe mig til i Morgen tidlig."

„Hvor De er, bliver jeg ogsaa," gav Manden knurrende til Svar. Derpaa stoppede han paa ny sin Pibe og hensank i sin tidligere forstenede Tavshed.

Herefter gjorde jeg ikke yderligere Forsøg paa at komme paa en bedre Fod med ham. Jeg faldt i Søvn i nogle Minutter, vaagnede atter op og sov saa igen et Øjeblik. Det var en ubehagelig Halvsøvn, en af voldsomme Drømme afbrudt Bedøvelse, og fra Tid til anden for jeg op, for forundret at spørge mig selv, hvor jeg var, og hvorledes jeg var kommen der. Efterhaanden

blev jeg formelig nervøs. Allehaande uhyggelige Historier randt mig i Sinde. Paa saadanne Steder og af saadanne Individer vare erfaringsmæssigt mange troskyldige rejsende blevne udplyndrede og myrdede, — kort sagt, Natten forløb paa den ubehageligst mulige Maade.

For at gøre Sagen endnu værre, vedblev Stormen at rase udenfor med usvækket Kraft. Vinden knagede i Trægrenene, men den havde vendt sig, og af den trommende Lyd paa Vindues-skodderne kunde jeg slutte, at Snefaldet var blevet afløst af stærk Regn. Store Draaber fandt Vej gennem den gammeldags Skorsten, og Ilden sprudede og hvæsede som en rasende Kat, — med eet Ord, alt forenede sig om at gøre Situationen ubehagelig og forjage den Smule Halvsøvn, som det ved vedholdende Forsøg var lykkedes mig at opnaa.

Efterhaanden anbragte jeg mig i alle Stillinger, som et Menneske, der ikke just er Akrobat, er i Stand til at indtage paa en Træstol. Derpaa forsøgte jeg med Gulvet, prøvede ogsaa Bordet med Ryggen lænet op mod Væggen, — i ingen Stilling fandt jeg den forønskede Hvile. Omsider opgav jeg enhver Tanke om at sove, kvikkede mig op saa godt som muligt og forsøgte at trøste mig med Bevidstheden om, at denne pinagtige Situation jo dog kun var forbigaaende, og at selv den længste Nat maa have en Ende.

Min Vært var bukket under for Træthedens og Brændevinens forenede Virkninger og sovet ind. Hans Hoved laa paa Siden, og ogsaa hans Stilling var saa ubekvem som vel muligt. Skadefro betragtede jeg ham, thi dersom et Dyr som han overhovedet kan have Drømme, maa de sikkert have været endnu ubehageligere end mine. Jeg stoppede mig atter en Pibe, fik den hendøende Brændeild til at flamme op paa ny, rykkede mig endnu nærmere hen til Ilden og morede mig med at betragte min Tølper af en Vært, idet jeg i mit stille Sind takkede Gud for, at jeg ikke var som han.

Pludselig skød en Tanke gennem mit Hoved.

Jeg maatte have set det Menneske en Gang før! Blot var det mig ikke muligt at erindre, hvor og naar. Hans Ansigtstræk, som jeg nu prøvende og med stigende Interesse monstrede, syntes mig mere og mere bekendte. Hvor var jeg truffen sammen med ham? Uden Tvivl var det en Gang sket, — men hvor og ved hvilken Lejlighed?

Jeg pinte min Hjerne for at komme i Tanker derom. I det ydre lignede han en ganske almindelig Bonde, som man paa

enhver Ridetur træffer dem i Dusinvis, og kun ved sit hæslige Ansigtsudtryk skelnede han sig fra Gennemsnittet; men det vidste jeg bestemt, at vi vare gamle Bekendte.

Da han et Øjeblik vaagnede op og skiftede Stilling, blev jeg endnu sikrere i min Sag; men hvor grundigt jeg end tænkte efter, kunde jeg dog ikke erindre noget om et tidligere Møde mellem ham og mig, og endelig begyndte jeg at antage, at Tingen alligevel kun kunde bero paa en Indbildning.

Efter at have røget adskillige Piber, fandt jeg paa at forsøge, om en Cigar ikke skulde bringe en Smule Afveksling ind i Nattens Ensformighed. Jeg tog mit Cigarfoderal frem og betragtede prøvende dets Indhold. Dæksbladet paa en af mine Havanaeere var lysere end paa de andre, og da jeg netop valgte denne, kom jeg til at tænke paa, at den stammede fra en Kasse, som Doktor Brand havde foræret mig, da jeg sidst var hos ham.

Mærkeligt nok havde jeg samtidig fundet det manglende Led i mine Erindringers Kæde; — nu vidste jeg, hvorfor min Værts hæslige Ansigt forekom mig saa bekendt!

For omtrent fjorten Dage siden havde jeg været i London, tilbragt Aftenen hos Doktor Brand og ved denne Lejlighed stiftet Bekendtskab med et højt, blegt ungt Menneske ved Navn Carriston, som boede hos ham. Omendskønt han paa ingen Maade var af mit Slags, havde jeg fundet, at han var et behageligt, elskværdigt Menneske, som jeg i Begyndelsen ansaa for at være Forfatter af den moderne, tyndblodede Skole; men da han og Doktor Brand i Aftenens Løb talte meget om Malerkunst, regnede jeg efterhaanden ud, at han maatte høre til min Vens Kunstnerbekendtskaber.

Før jeg gik, benyttede den unge Mand et Øjeblik, da Brand var borte, til at føre mig ind i et Sideværelse, hvor han viste mig et Portræt af en Mandsperson. Det syntes meget godt tegnet, men da jeg antog, at han vilde høre min Dom derover, sagde jeg: „I saadanne Sager er jeg kun en daarlig Dommer, Herr Carriston."

„Det drejer sig i dette Tilfælde mindre om Deres Dom end om en Anmodning, jeg gerne vilde rette til Dem, omendskønt De maaske ikke har i Sinde at opfylde den efter et saa kort Bekendtskab?" svarede han.

Da den unge Mand talte saa beskedent og aabenbart ikke var i Pengeforlegenhed, opmuntrede jeg ham til at sige frem.

„De omtalte før, at De vilde tage paa Landet, og i Til-

fælde af, at De muligvis skulde træffe sammen med Originalen til dette Billede, beder jeg Dem om ufortøvet at telegrafere til Doktor Brand og meddele ham det."

„I hvilken Egn bor han?" spurgte jeg.

„Derom har jeg ingen Anelse. Men det kunde dog være muligt, at Tilfældet førte Dem sammen med ham, og i saa Fald beder jeg Dem opfylde mit Ønske," vedblev han.

„Ja, det skal jeg, — det lover jeg Dem," svarede jeg, da jeg saa, at den unge Mand mente det for ramme Alvor.

Han takkede mig og gav mig et lille Fotografi af Tegningen, idet han bad mig opbevare det i min Brevtaske for straks at have det ved Haanden, dersom jeg skulde træffe paa Mennesket.

Jeg gjorde, som han ønskede, anbefalede mig kort efter og havde — det være sagt til min Skam — snart forglemt hele Historien. Ifald jeg ikke var bleven mindet derom ved den fremmede Cigar, vilde jeg sandsynligvis aldrig have tænkt mere derpaa, — og nu vilde Tilfældet, at jeg en hel Nat igennem skulde sidde Ansigt til Ansigt med den Mand, hvis Billede jeg den Gang havde set i Brands Hus.

„Jeg maa jo have Fotografiet hos mig," tænkte jeg, medens jeg greb efter min Brevtaske. Og rigtig, der var det! Idet jeg omhyggeligt skyggede over Billedet med Haanden, sammenlignede jeg det nøje med den sovende.

Ingen Tvivl var mulig. For saa vidt et efter en Sortkridtstegning taget Fotografi kan bevise noget, var dette Manden. Det samme stride Skæg, de samme grove Træk, det samme skumle Blik. Den unge Carriston havde aabenbart et mærkeligt Talent til at træffe Ligheder og fæste dem paa Papiret; og hvis jeg endnu havde haft en Tvivl til overs, vilde de under Fotografiet aftrykte Bemærkninger have gjort det af med den. Denne Mand manglede et Led paa højre Haands midterste Finger, hvad der ogsaa efter Beskrivelsen skulde være Tilfældet.

Jeg blev saa fornøjet og lo saa triumferende over denne min Opdagelse, at Fyren var lige ved at vaagne derved. Det anede mig jo, at jeg vilde faa en glimrende Hævn for alt, hvad jeg i denne Nat havde lidt; thi at man ikke opsøgte det Menneske for at gøre ham noget godt, ansaa jeg for givet. Jeg følte mig formelig lykkelig, og Tanken om, at det kunde blive forundt mig at lægge den Fyr, der paa et hængende Haar havde forskyldt min Død, en Sten i Vejen, beskæftigede mig paa den behageligste

Maade Resten af Natten. Saa snart jeg kom tilbage til Midcombe, skulde der blive afsendt et Telegram til Brand; jeg fik saa se, hvad der vilde følge efter.

XIII. Tingen er uforklarlig.

Endelig var den skrækkelige Nat forbi. Da den længselsfuldt ventede Morgen brød frem, fandt jeg, at der var foregaaet en stor Forandring udenfor. Den voldsomme Snestorm havde gjort Ende paa Frosten og den derpaa følgende Regn optøet en Del af Sneen. Det lykkedes mig at presse noget, der lignede en Frokost ud af min Vært og Værtinde, og efter at jeg havde belønnet dem ifølge mit Løfte, ikke efter deres Fortjeneste, satte jeg mig paa Ryggen af min usadlede Hest og begav mig til Midcombe, der efter den Nats Erfaringer forekom mig som et meget behageligt og komfortabelt Opholdssted.

Da jeg forlod det ugæstfri Hus, hvor jeg havde tilbragt Natten, bemærkede jeg til min Forbavselse, at det var langt større og stateligere, end jeg havde forestillet mig efter det lidet, jeg havde set af det ved Ankomsten. Det var ligefrem en helt anselig Bygning. Min tølperagtige Ven ledsagede mig lige til Hovedlandevejen, saa at Muligheden for at tage fejl var udelukket, og var saa god at love mig at være de Folk behjælpelig, som jeg vilde sende efter Vognen. Derpaa skiltes vi, — jeg med det inderlige Ønske, at det ikke oftere maatte vederfares mig at træffe sammen med den Slags Mennesker.

Uden videre Eventyr ankom jeg til Midcombe, klædte mig om, vadskede mig grundigt og lagde mig fornuftigvis i Seng. Men jeg forglemte ikke først at sende et Bud til nærmeste Telegrafstation. Min Meddelelse til Brand var meget kort og lød:

„Sig din unge Ven, at den Mand, som han søger, er funden."

Efter at jeg havde opfyldt denne Pligt, slog jeg alle Tanker om Følgerne ud af Hovedet og gav mig til at indhente den Søvn, jeg ved Gaarsdagens Ekspedition var bleven narret for.

Til min store Forundring modtog jeg endnu samme Aften Svar fra Brand:

„Vi komme i Morgen med første Tog. Afhent os ved Stationen."

Af dette Svar fremgik, at der her maatte foreligge noget alvorligt. Saa meget desto bedre! Togplanen belærte mig om, at de to Herrer ikke kunde være ved Stationen før Klokken tre, og da jeg samtidig erfarede, at den forulykkede Vogn var bragt tilbage, gav jeg Ordre til endnu samme Aften at lade den forsyne med Stænger, saa at den næste Dag kunde være rede til at køre mig til Jærnbanen.

Doktor Brand og hans Ven indtraf ganske rigtigt til det angivne Klokkeslet, og jeg ønskede dem paa det hjerteligste velkommen. Carriston greb mine to Hænder og rystede dem med en Varme, saa at jeg næsten begyndte at blive bange for, at jeg i min elskværdige Vært havde genfundet hans længe savnede Fader. Og — mon det var, fordi jeg havde glemt den unge Mands ydre Tilsyneladelse, eller var der virkelig foregaaet en Forandring med ham? — Jeg fandt ham ikke til at kende igen. Den Gang havde han været en bleg, drømmende, poetisk udseende Yngling, nu stod han for mig som en livskraftig, handledygtig Mand, i Sammenligning med hvem min gamle Ven Brand saa ud som en Bedemand, der er inviteret til sin egen Moders Begravelse.

Carriston vilde øjeblikkelig spørge mig ud, men Brand faldt ham i Talen:

„De har lovet mig at maatte stille de første Spørgsmaal," sagde han, hvorpaa han henvendte sig til mig.

„Jeg tror, min gode Richard," begyndte han, — naar han kaldte mig Richard, var det altid noget meget alvorligt, han havde at sige — „jeg tror, min gode Richard, at du ganske utilbørligt har narret os April. Men her maa vel findes et Sted, hvor vi uforstyrret kunne tale sammen nogle Minutter?"

Jeg førte dem begge over Skinnerne til Stationskafeen, førte dem ind i et tomt Sideværelse, bestilte, for at have et Paaskud, nogle Forfriskninger og beordrede derpaa Opvarteren til at lukke Døren i Laas udefra.

Med en Mine som en Undersøgelsesdommer, der vil begynde et Krydsforhør, tog Brand Plads, og jeg ventede intet mindre, end at han skulde hale det nye Testamente frem fra sin Baglomme og tage mig i Ed paa det.

„Altsaa, Richard," begyndte han, „før vi gaa videre, kunde jeg ønske at vide, hvilke Grunde du har til at tro, at den Mand, om hvem du telegraferede til os, er ham, som Mr. Carriston søger."

„Hvilke Grunde jeg har? Ikke andre, end at han er Manden og ingen anden! Carriston gav mig hans Fotografi, sidst jeg var i London, og selv afset fra det manglende Fingerled er Ligheden uomtvistelig."

Her tilkastede Carriston min Forhørsdommer et triumferende Blik, hvis Betydning jeg ikke tilfulde forstod og heller ikke endnu forstaar. Men jeg maatte le, thi jeg saa nok, at min gamle Ven for en Gangs Skyld havde Uret, og at det generede ham at blive overbevist derom. Nu vilde Carriston til at tale, men Brand gav ham igen Tegn til at tie.

„Tænk dig en Gang ordentlig om, Richard," vedblev han. „Du taler om et manglende Fingerled; men vi Læger vide, hvor let det sker, at Folk indbilde sig Ting, som ikke have Rod i Virkeligheden. Sig mig altsaa, om den omtalte Lighed var dig paafaldende, før du saa den defekte Finger, eller om det var den, der bragte dig til at tænke paa Ligheden?"

„Man skulde sandelig tro, at du ikke mener, jeg har Øjne i Hovedet!" udbrød jeg. „Jeg siger dig, der kan ikke være Tvivl om, at Manden er den samme, som har staaet Model til din Vens Portrættegning."

„Ikke desto mindre beder jeg dig tænke dig om og besvare mit Spørgsmaal."

„Godt, saa maa jeg til min Beskæmmelse tilstaa, at efter at jeg havde stukket Fotografiet i Lommen, gik hele Sagen mig i Glemme, indtil jeg genkendte Fyren og tog Portrættet i Haanden for at sammenligne og forvisse mig om Tingen. Jeg vidste ikke engang, at der fandtes en trykt Beskrivelse under Billedet og havde ingen Anelse om den afstumpede Finger. Er du saa tilfreds, gamle Ven? Ganske saa dum, som du tror, er jeg dog ikke."

Brand gav intet Svar paa min Bemærkning, men sagde meget alvorlig til sin Ven:

„Sagen er mig fuldkommen ubegribelig. Men, som jeg har lovet, lader jeg nu Dem have fri Hænder."

Og dermed satte han sig, givende alle Tegn til Kende paa dyb Utilfredshed.

Nu kom Turen til Carriston at spørge, og jeg fortalte ham sanddruelig hele Historien.

Derpaa gjorde han endnu en Mængde Spørgsmaal, navnlig om Husets Beskaffenhed og Indretning. Særlig vigtigt syntes han at finde, at Manden intet Øjeblik havde sluppet mig af Syne.

Atter sendte han Brand et triumferende Blik, og min brave Ven saa ud som et Bed Petersille efter en Hagelbyge.

„Hvor langt er der herfra til Huset?" spurgte Carriston. „Vilde De ogsaa i Mørke kunne finde Vejen?"

Ved dette Spørgsmaal vaagnede Doktoren op af sine Drømmerier.

„Hvad har De for?" spurgte han sin Ven. „Foretag Dem ikke noget saa afsindigt! Jeg er nu som før fuldt overbevist om, at Fenton har ladet sig narre af en tilfældig Lighed —"

„Det er det, vi skulle faa at se, min paastaaelige Ven!" faldt nu jeg ind.

„I ethvert Tilfælde bør vi ikke begaa nogen Ubesindighed," vedblev han. „Vi maa henvende os til Politiet, lade Fenton afgive sin Forklaring til Protokollen og forskaffe os en Arrestordre. Sagen er nemlig den," føjede han til henvendt til mig, „at vi have Grund til at tro — det vil sige Carriston, ikke jeg — at den Mand, som du mener at have genkendt, holder en af hans — hans Venner fangen med Magt og imod Loven."

„Det kunde ganske ligne den Karl!" udbrød jeg. „Om det saa var et Mord, vilde jeg tiltro ham det."

„Desuagtet maa vi ikke gøre os skyldige i noget lovstridigt," sagde Brand.

„Med eller mod Loven, mig aldeles ligegyldigt!" svarede Carriston heftigt. „Jeg har genfundet hende og vil ikke spilde Tiden. Og De, kære Doktor, vil hjælpe mig at frelse hende ud af dette Menneskes Kløer, — eller, hvis De foretrækker det, blive her saa længe. Men Deres Ven maa gøre mig den Tjeneste endnu i Aften at køre mig til det omtalte Hus eller i Nærheden af det."

Lokket af den mig medfødte Lyst til Eventyr og vovelige Streger — maaske ogsaa af Hævnlyst — stillede jeg mig til Carristons ubetingede Disposition. Han takkede mig med et varmt Haandtryk og holdt paa, at vi straks skulde bryde op. Inden faa Minutter vare vi færdige og steg til Vogns. Efter endnu en Gang at have givet sin Misbilligelse til Kende med det hele Foretagende, fulgte Brand vort Eksempel, og af Sted gik det. En temmelig stor Pakke, som Carriston havde medbragt, blev lagt bag i Vognkassen.

Imidlertid var Mørket faldet paa og var usædvanlig tæt den Aften; men jeg havde tændt Vognlygterne, og Vejen beredte

os ikke særlige Vanskeligheder, skønt den var forfærdelig opblødt efter den smeltede Sne. Naturligvis tog jeg ikke to Gange i Træk fejl af samme Vej, og efter nogen Tids Forløb havde vi lykkeligt naaet Maalet, eller rettere sagt det Sted, hvor jeg for to Dage siden havde lidt mit Uheld. Der holdt jeg an.

„Huset ligger et Tusind Skridt herfra mellem Hækkene," sagde jeg til Carriston. „Jeg tror, det bliver bedst, at vi stige af her."

„Men hvad skulle vi saa gøre med Hest og Vogn?" spurgte Brand.

„Da det ikke er til at antage, at nogen kommer denne Vej i et saadant Vejr, vil det være tilstrækkeligt at slukke Lygterne og binde Dyret et eller andet Steds."

Saaledes skete det. Hvorefter vi vadede og stavrede fremad, til vi fik Øje paa det Lysskær, som jeg forforrige Nat havde hilst med saa stor Glæde.

Aftenen var som sagt bælgmørk, men med Lyset som Ledestjerne naaede vi endelig til Husets Forside, hvor en bladtom Hæk paa et lille græsbevokset Dige skærmede os mod Opdagelse, selv om nogen imod Forventning skulde have hørt vort Komme.

„Hvad vil De nu gøre?" hviskede Brand i en ærgerlig Tone. „Vi kunne dog ikke uden videre bryde ind i Huset."

Carriston tav et Minut, hvorpaa han lagde sin Haand paa min Skulder.

„Ved De, om Folkene holde Heste eller Køer?" spurgte han.

Jo, jeg troede nok, at min elskværdige Vært var i Besiddelse af en Hest og en Ko.

„Godt, saa maa vi vente. Før Manden lægger sig til Ro, maa han altsaa endnu en Gang ud i Stalden," bemærkede Carriston med en Bestemthed, som om han var en General, der før Slaget uddeler sine Ordrer.

Med hvilket Ansigt Brand modtog denne Befaling, kunde jeg ikke se; men jeg for min Del trak paa Skuldrene, og selv om jeg intet sagde, tænkte jeg dog mit derved. Vor Situation var maaske ikke saa ubehagelig for den væsentligst interesserede i Sagen, det vil sige for Carriston, men for os andre var Udsigten til at vente timevis bag Hækken ingenlunde tillokkende.

Vi vare allerede vaade til Skindet, og skønt jeg var meget begærlig efter at se Sagens Udgang og hjælpe til at øve Gengældelse mod den tolperagtige Ejer af Huset, svarede Carristons

Plan dog hverken til mine Ønsker eller Forventninger. Skønt Brand følte sig ilde til Mode ved den hele Historie, var han dog ulige bedre stillet end jeg, eftersom han i sin Egenskab af Læge kunde være sikker paa, at ifald han selv slap for en dødelig Forkølelse, vilde han i Carriston og mig faa to nye Patienter, paa hvem han kunde øve sin Kunst. Desuagtet gjorde vi ingen Indvendinger, men afventede, hvorledes Tingene videre vilde udvikle sig.

XIV. Fæstningen stormes.

I denne Situation forbleve vi en rigelig halv Time. Jeg var allerede ikke saa lidt træt, mine Lemmer værkede, og jeg begyndte netop at overveje, om vi i Grunden ikke vare topmaalte Narre, saaledes at blive staaende her i Mørke og Kulde, da jeg hørte Sikkerhedskæden rasle og Døren gaa op, samtidig med, at jeg mærkede Carristons Haand paa min Skulder. Uden Tvivl havde Manden sørget for at faa anbragt forsvarligere Sikkerhedsforanstaltninger for sin Dør end dem, jeg havde forefundet, da jeg i Forgaars stormede den, og vi havde altsaa gjort klogt i ikke at ville tage Fæstningen med Vold.

Døren blev altsaa aabnet og igen lukket. Jeg saa en matlysende Lygte bevæge sig hen imod Staldlængen, hvor min Hest havde været anbragt. Derpaa hørte jeg en sagte Raslen i Hækken foran os, og da jeg strakte Armen ud, bemærkede jeg, at Carriston ikke var der mere. Eftersom han ingen Anvisninger havde givet mig, og jeg ikke vidste, hvad han havde for, rørte jeg mig ikke af Stedet, men nøjedes med at gøre, hvad jeg hidtil havde gjort, nemlig vente.

Efter faa Minutters Forløb kom Lygten atter til Syne, og allerede stod dens Bærer igen ved Indgangsdøren. Men hvor var Carriston bleven af? I samme Øjeblik, just som Døren blev lukket op udefra, styrtede en mørk Skikkelse fra Forstuen sig over ham. Jeg hørte et Par voldsomme Eder, et Overraskelsens Skrig, hvorpaa Lygten slyngedes ud af Mandens Haand, og de to kæmpende styrtede i vildt Haandgemæng ind i Huset.

„Hurra! Udenværket er taget!“ raabte jeg, idet jeg sprang over Hækken og ilede til Kampplads en. Doktoren fulgte mig i Hælene.

Skønt Carristons velberegnede og uventede Angreb havde været saa heftigt, at Modstanderen straks kom til at ligge underst, og skønt Angriberen benyttede denne Fordel til at dunke hans tykke Hovedskal eftertrykkeligt mod Gulvets Stensliser, vilde Kampens Udgang dog maaske have været tvivlsom, dersom Carriston skulde have udkæmpet den alene; thi han var temmelig slankbygget, medens hans Modstander var tæt og undersætsig med vældige Armmuskler. Vor Tilstedekomst gjorde imidlertid hurtig Ende paa den vaklende Kamplykke, naturligvis til vor unge Vens Fordel.

„Bind ham, jeg har en Strikke i min Lomme!" stønnede Carriston, der syntes udrustet for alle Muligheder, — og medens han endnu holdt Fjenden fast omslynget, og Brand for at lette os Opgaven knælede ned paa hans Skuldre, satte sig paa hans Hoved eller paa anden Maade gjorde sig nyttig, fremtog jeg af Carristons Lomme en fortrinlig, tor, fingertyk Strikke og gjorde mig en usigelig Fornøjelse af at snøre Hænder og Fødder sammen paa den af Raseri fraadende Slyngel, der sikkert i Dage efter har baaret Mærker af sine Baand. Nu kunde vi rejse os, medens han hjælpeløs blev liggende paa Gulvet, og jeg tilstaar, at jeg havde den største Selvovervindelse fornøden, for ikke til Svar paa de Forbandelser og Eder, hvormed han lettede sit Hjerte, at give ham nogle velrettede Spark.

Medens vi gjorde Manden uskadelig, havde vi knapt nok haft Tid til at tænke paa hans Kone. Straks fra første Begyndelse havde hun forsøgt paa at undvige; men Brand, hvis udviklede Behændighed og Aandsnærværelse ved denne Lejlighed jeg gerne bevidner, havde slaaet Klo i hende, stødt hende tilbage, aflaaset Døren og stukket Nøglen i Lommen, saa at hun nu sad paa Gulvet og raadvild rokkede frem og tilbage med Overkroppen.

Nogle Øjeblikke stod Carriston og snappede efter Vejret, medens hans Øjne formelig gennemborede den fældede Modstander.

Endelig genvandt han Mælet.

„Hvor er hun? Hvor har I Nøglerne, Hund af et Menneske?" tordnede han, idet han bøjede sig ned over ham og ruskede ham med en Voldsomhed, der gjorde mit Hjerte godt.

Da han imidlertid kun fik Eder og Forbandelser til Svar, knappede vi Mandens Klæder op og gennemsøgte hans fedtede Lommer. Mellem mangehaande andre Ting fandt vi omsider en Nøgle, som Carriston straks bemægtigede sig.

„Madeline, Madeline! Jeg kommer, jeg kommer!" raabte

han, idet han som en affindig styrtede ind i Husets Indre og lod Brand og mig tilbage til Bevogtning af Fangen.

Jeg stoppede i al Gemytlighed min Pibe, fik Ild paa og traadte derpaa igen hen til den besejrede Fjende.

„Ser I, min elskværdige Ven, lad dette være jer en Lære for Fremtiden," sagde jeg, idet jeg berørte ham med min Støvlespids. „Husk paa, hvad jeg den Gang sagde jer, at Høflighed og Venlighed koste ingen Penge. Havde I den Gang undet mig en Smule Natteleje i Stedet for at lade mig forvride mine mødige Lemmer paa jeres forbistrede Træstol, vilde I maaske endnu længe have nydt Fordel af jeres Skurkestreger, uden at nogen forstyrrede jer, — i det mindste ikke jeg."

Han viste sig saa utaknemmelig for den gode Lære, jeg bibragte ham, at min Lyst til at give ham et Par Fodspark kun forstærkedes, og omendskønt jeg nødig bander, følte jeg ved denne Lejlighed stor Fristelse dertil.

„Stop ham et Lommetørklæde i Munden," udbrød pludselig Brand. „Om et Øjeblik kunne vi have en Dame her!"

Med Fornøjelse udførte jeg Doktorens Ordre.

I næste Øjeblik kom Carriston til Syne og ved hans Side en af de smukkeste Skabninger, mine Øjne nogen Sinde have set. Skønt den unge Pige var saa bleg som en Lilje og hendes hele Tilsyneladelse bar Spor af udstaaede Lidelser og Sorg, var hun fortryllende smuk, — „alt for smuk til denne Verden," tænkte jeg ved mig selv, medens jeg undte mig den Fornøjelse at betragte hende. Halvt frygtsom, halvt tillidsfuld klyngede hun sig til Carristons Arm, og han — det lykkelige Menneske! — bedækkede hendes blege Ansigt med Kys uden i mindste Maade at lade sig forstyrre af vor Nærværelse. Jeg føler mig saa min Sandten endnu den Dag i Dag poetisk stemt, naar jeg forestiller mig det Billede, som de to elskende den Gang frembød.

Denne Carriston var virkelig et mærkværdigt Menneske! Da han med den unge Pige ved Armen traadte hen til os, var der næppe Spor af hans tidligere Ophidselse at mærke paa ham.

„Lad os saa se at komme af Sted," sagde han saa roligt, som om det kun drejede sig om en ganske almindelig Aftentur. Derpaa henvendte han sig til mig.

„Tror De, Mr. Fenton, at det lader sig gøre at bringe Vognen her hen til Huset?" spurgte han.

Jeg lovede at forsøge det.

„Men hvad gøre vi med Folkene der?" bemærkede Brand, der altid skulde være human.

Carriston tilkastede Ægteparret et foragtende Blik.

„Dem overlade vi til deres Skæbne," svarede han. „De ere jo kun Værktøj i en andens Haand, som jeg ikke kan naa. Lad os blot se at komme af Sted."

„Ja vel. Men da De nu har Lejlighed dertil, vil De saa ikke først overbevise Dem om, om Deres Mistanke ogsaa er grundet?"

Det lignede ganske Brand. Han maatte have alting med Vitterlighedsvidner og Stempel.

Da vi havde gennemsøgt vor Fange for at finde Nøglen, forefandt vi ogsaa nogle Papirer i hans Lommer, og disse tog nu Brand nærmere i Øjesyn. Han leverede Carriston en Konvolut, som syntes at indeholde en Del Pengesedler.

Carriston betragtede den kun flygtigt.

„Haandskriften er naturligvis fordrejet," sagde han derpaa ligegyldigt, „men Poststemplet viser, hvorfra Skrivelsen kommer. Det forholder sig, som jeg altid har sagt. Vil De nu maaske tro mig?"

„Jeg er bange for, jeg bliver nødt til det," svarede Brand beskedent. „Men vi maa dog gøre noget med Manden her?" vedblev han derpaa.

Carriston vendte sig endnu en Gang mod vor Fange.

„Hør, hvad jeg har at sige dig, du Slyngel," begyndte han. „Læg nøje Mærke til mine Ord. Jeg vil lade jer begge gaa fri for Straf, dersom I ville undlade at meddele eders Herre og Mester, hvad her er sket, før fjorten Dage ere gaaede. Faar han Nys derom før denne Frist, lover jeg jer paa mit Ord at sende jer i Tugthuset. I have selv Valget. Træf jeres Afgørelse!"

Jeg tog Manden Knebelen ud af Munden, og det behøver vel ikke at tilføjes, hvordan hans Valg faldt ud.

Jeg skyndte mig nu tilbage til Hest og Vogn, tændte Lygterne paa ny og bragte ikke uden Vanskelighed begge Dele til Huset.

Carriston maatte virkelig have forudset alt, hvad der denne Nat vilde ske, thi Pakken, som vi havde bag i Vognkassen, indeholdt en Pelshue og en tyk, varm Vinterkaabe, som den unge Pige iførte sig, hvorpaa vi fjernede os fra Skuepladsen for vor Bedrift og overlod Konen at løse sin Ægteherres Lænker, naar og hvorledes hun selv havde Lyst. Doktor Brand satte sig op paa Bukken til mig, medens Carriston og hans skønne Erobring tog Plads paa Bagsædet.

Vi kunde akkurat endnu naa Nattoget, og for at undgaa ubehagelige Undersøgelser, som maaske næste Morgen kunde blive anstillede, holdt jeg det for raadeligt at ledsage mine Venner. Saa kørte vi da gennem Midcombe til Stationen; jeg holdt et Øjeblik foran Værtshuset for at betale min Regning, beordrede mine Sager eftersendt, — og følgende Morgen Klokken seks naaede vi alle fire velbeholdne til London.

Slutning. Skreven af Doktor Brand.

Da jeg opfordrede Dick Fenton til at fortælle disse sine Oplevelser, var det ikke min Mening, at han skulde gøre det saa udførligt. Men da han nu en Gang har været vidtloftig til Trods for sin Antipati mod Blæk og Pen, faar foranstaaende forblive uberørt.

Da Madeline Rowan, den Gang hun var kommen til Huset, i sit Overmaal af Smerte sank paa Knæ foran den tomme Seng, havde hun øjeblikkelig forstaaet, at hun var Offer for en snedig anlagt Plan. Men da hun ikke kendte Carristons selskabelige Stilling, var hun naturligvis ikke i Stand til at gennemskue de Grunde, ifølge hvilke man havde lokket hende saa langt bort fra hendes Hjem og holdt hende i Fangenskab.

Ja, hun var Fange. Ikke blot at man havde lukket Døren af bag hende, men paa Sengen fandt hun en Lap Papir med de Ord:

„Der vil ikke ske Dem noget ondt, og naar Tiden kommer, vil De blive frigivet. Spørg ikke om noget og gør ingen taabelige Forsøg paa Flugt, da vil De blive godt behandlet."

Det første, Madeline følte, efter at hun havde læst disse Linier, var en stor Lettelse. Hun vidste nu, at den Ulykke, som skulde have ramt hendes elskede, kun var Opdigtelse. Efter al Sandsynlighed befandt Carriston sig vel og uskadt, — og vis derpaa var hun i Stand til at bære alt.

Fra den Dag, Madeline havde betraadt sit Fængsel, til den, da vi befriede hende, var hun bleven holdt under saa streng Bevogtning, at hun ikke kunde være spærret sikrere inde bag de

tykkeste Mure. Trusler, Bønner, Løfter gjorde intet Indtryk paa hendes Vogtere og forbedrede ikke hendes Stilling. De behandlede hende i øvrigt ikke haardt, gav hende Bøger at læse, Materialer til Haandarbejder og andre Hjælpemidler til at fordrive Tiden; men hun saa ikke noget levende Væsen foruden Konen i Huset og kun et Par Gange Manden, som Carriston paastod at have set i sine vaagne Drømme. Hun havde lidt meget under det strenge Fangenskab, men var fast overbevist om, at hendes elskede vilde finde og befri hende. Nu, da hun vidste, at han var i Live, kunde intet gøre hende helt ulykkelig.

Hvorledes hun var kommen til denne faste Overbevisning, vogtede jeg mig vel for at spørge hende om, thi jeg ønskede ikke at blive gjort bekendt med endnu flere gaadefulde og uforklarlige Ting end dem, som — for at sige Sandheden — allerede havde bragt mig i større Vilderede og Strid med min sunde Fornuft, end det har været mig muligt at skildre. Men jeg glemte dog ikke at spørge, om hendes Vogter nogen Sinde under hendes Fangenskab havde taget fat paa hende.

Hun svarede, at en Gang, kort Tid efter hendes Indespærring, var der kommet en fremmed til Huset; medens denne talte med Konen, var Manden kommen ind paa hendes Kammer, havde grebet hende i Armen og truet med alt muligt, hvis hun gav en Lyd fra sig. Efter hvilken Oplysning jeg ikke undersøgte Sagen videre.

Carriston og Madeline lod sig hurtigst muligt vie og sagde straks efter den hellige Handling England Farvel for nogen Tid. Otte Dage efter deres Afrejse tilsendte jeg Mr. Ralph Carriston, ifølge hans Fætters Vilje og Ønske, den Konvolut, som vi havde fundet Madelines Fangevogter i Besiddelse af, og meddelte ham med faa Ord, under hvilke ejendommelige Omstændigheder vi havde fundet den. Paa denne Meddelelse erholdt jeg intet Svar, og saa taabelig og utroværdig Sagen end forekom mig, maatte jeg til sidst slutte mig til Carristons Anskuelse, at man ikke havde bortført og indespærret Madeline for at tilføje hende personlig noget ondt, men ene og alene i den Hensigt ved hendes mystiske Forsvinden at paavirke hendes Brudgoms sensible og fint organiserede Natur paa en ham fordærvelig Maade. Og lige saa sikkert er det min Mening, at denne djævelske Plan vilde være lykkedes, saa at Carriston maatte have tilbragt Resten af sine Dage i et Asyl for sindssyge, hvis ikke han paa en hemmelighedsfuld, for mig

ubegribelig Maade var kommen til den urokkelige Overbevisning, at Madeline var i Live og ham hengiven i Trofasthed og Kærlighed.

Begge de to, baade Sir Charles — der arvede Titelen og Familiegodserne snart efter sit Giftermaal — og Lady Carriston ere nu døde; ellers vilde jeg ikke have fordristet mig til at drage de ovenfor fortalte Begivenheder frem for Offentligheden. De nød tolv Aars uforstyrret Lykke — maalt med Tal kun et kort Spand af Tid —, men disse tolv Aar indesluttede for disse to Mennesker sikkert mere ægte Lykke end mange andres Liv, hvem en meget længere Aarrække bliver beskaaren. De vare ganske ens i Ord, Tænke- og Handlemaade. Lady Carriston døde af Feber i Rom, og hendes Gemal fulgte hende kort efter i Graven, uden — saa vidt jeg ved — egentlig at have været syg.

Saa længe de levede, havde de beæret mig med deres hjerteligste Venskab, og før sin Død indsatte Sir Charles mig til eneste Formynder og Opdrager af hans tre Sønner. Og saaledes staar der nu mere end eet Par Øjne mellem Ralph Carriston og hans gridske Attraa.

Jeg bør ikke undlade at udtale min Glæde over, at de tre Drenge, som jeg holder af, som om de vare mine egne, hidtil paa ingen Maade have lagt Gaver, der gaa ud over Naturen, for Dagen.

Jeg ved, at idet jeg offentliggør denne Fortælling, maa jeg være beredt paa Angreb fra to Klasser Mennesker. Nøgterne, praktiske Folk ville paastaa, at Madeline Rowans Bortførelse og derpaa følgende Fangenskab er en Umulighed i vore Dage, medens de lærde af min egen Stand vanskeligt ville tro eller indrømme, at Charles Carriston med Sortkridt og Blyant har været i Stand til at gengive et Billede efter sin Hukommelse eller Fantasi saa nøje, at man med det som Rettesnor kunde kende og paagribe Manden, det forestillede. Det være langt fra mig at bestride, at disse i mine Øjne saa gaadefulde Kendsgerninger ikke skulde kunne forklares paa en ganske simpel og naturlig Maade, og saa har jeg da kun endnu tilovers at gentage, hvad jeg sagde til at begynde med, at jeg ikke har haft nogen som helst anden Hensigt med disse Blade end at fortælle, hvad jeg har oplevet.

Ende.

J.V. RODES EFTFLG.
J. SKRÆM
BRØNNÆGGERSTRÆDE